

உ
திருமால் துணை.

கலித்தொகை

மூலமும்

நச்சினூர்க்கினியருரையும்.
நான்காவது முல்லைக்கலி.

(40க.) தளிபெறு தண்புலத்துத் தலைப்பெயற் கரும்பீன்று
முனிமுதற் பொதுளிய முட்புறப் பிடவமுங்
களிபட்டா விலையேபோற் றடவுபு துடுப்பீன்று
ஞெலிபுட னிரைத்த ஞெகிழிதழ்க் கோடலு
டு மணிபுரை யுருவின காயாவும் பிறவு
மணிகொள மலைந்த கண்ணியர் தொகுபுடன்
மாறெதிர் கொண்டதம் மைந்துட னிறுமார்
சீறரு முன்பினேன் கணிச்சிபோற் கோடுசீஇ
யேறுதொழுடப் புகுத்தன ரியைபுட ஞெருங்கு;
க0 அவ்வழி, முழக்கென விடியென முன்சமக் தார்ப்ப
வழக்குமாறு கொண்டு வருபுவரு பீண்டி
நறையொடு துகளெழ நல்லவ ரணிநிற்பத்

துறையு மர்லமுந் தொல்வலி மராஅமு
முறையுளி பராஅய்ப் பாய்ந்தனர் தொழுஉ;
கநு மேற்பாட் டிலண்டி னிறனெக்கும் புன்குருக்க
னெக்கஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவனைச் சாக்குத்திக்
கோட்டிடைக் கொண்டு சூலைப்பதன் றேற்றங்கா
78

குகவி கவித்தொகை ௧௦௧.

ணஞ்சி ரசையியல் கூந்தற்கை நீட்டியீ
னெஞ்சம் பிளந்திட்டு நேரார் நடுவட்டன்
வஞ்சினம் வாய்த்தானும் போன்ம்;

௨௧ சுடர்விரிந் தன்ன சுரிநெற்றிக் காரி
விடரியங் கண்ணிப் பொதுவனைச் சாடிக்
குடர்சொரியக் குத்திக் சூலைப்பதன் றேற்றங்காண்
படரணி யந்திப் பசங்கட் கடவு
ளிடரிய வேற்றெருமை நெஞ்சிடந் திட்டுக்
குடர்குளிக் கார்த்துவான் போன்ம்;

௨௭ செவிமறை நேர்மின்னு நுண்பொறி வெள்ளைக்
கதனஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவனைச் சாடி
றுதிநனைக் கோட்டாற் சூலைப்பதன் றேற்றங்கா
ணாரி ரு ளென்னு னருங்கங்குல் வந்துதன்
றளிற் கடந்தட்டுத் தந்தையைக் கொன்றனைத்
கீதூளிற் றிருசுவான் போன்ம்;
எனவாங்கு;

௩௪ அணிமலைக் கேள்வற் றருஉமா ராயர்

மணிமாலை யூதும் குழலு;

௩௬ கடா அக் களிற்றினும் கண்ணஞ்சா வேற்றை
விடா அதுநீ கொள்துவை யாயிற் படா அகை
யின்றன வாயமக டோள்;

௩௭ பகலிடக் கண்ணியன் பைதற் குழலன்
சுவன்மிசைக் கோலசைத்த கைய னயலது
கொல்லேறு சாட விநூந்தார்க்கெம் பல்லிரநங
கூந்த லணைகொடுப்பேய் ழார்;

௩௮ கோளாள ரென்னொப்பா ரில்லென நம்மானுட்
டாளாண்மை கூறும் பொதுவ னமக்கொருநாட்
கோளாள னாகாமை யில்லை யவற்கண்டு
வேளாண்மை செய்தன கன்;

நான்காவது முல்லை க்.

௬௬

௪௧ ஆங்கு, ஏறும் வருந்தின வாயரும் புண்கூர்ந்தார்
நாற்றும் கூந்தற் பொதுமகளி ரெல்லாரு
முல்லைபற் தன்பொழில் புக்கார் பொதுவரோ
டெல்லாம் புணர்குறிக் கொண்டு.

இஃது “ஆயர் வேட்டுவ ராடேக் திணைப்பெய, ராவயின் வநஉங்
கிழவந முளரே” என்னும் (௧) துத்திரத்தல் “திணைநிலைப்பெயராகிய கிழ
வநங் கிழத்தியரும் உளர்” என்னும் விதியாற்கொண்ட அத்தலைவிக்கு
அவள் தோழி ஆயர் ஏறுதழவுகின்றமைகாட்டி அவள் அதுகண்டு வநந்தா
மல் ஆண்டுப் பெற்ற நன்னிமித்தங் கூறித்தெளிவித்து, *அதனை அவ்விதி
யாற்கொண்ட தலைவந்தங்கூறி, மீட்டும் அத்தலைவிக்குத் தீது சுற்றத்தார்
கூறியிருக்குங் கூற்றினையுங் கூறி, தலைவனும் இன்னும் ஒருநான்று ஏறு
தழவி நம்மை வரைந்துகொள்வனென்று ஆற்றுவித்தது.

இதன் பொருள்.

தளிபெறு தண்டலத்துத் (௨) தலைப்பெயற் கரும்பின்று
முளிமுதற் பொதுளிய (௩) முட்புறப் பிடவமுங்
களிபட்டா னிலைவேபோற் (௪) றடவுபு (௫) துடுப்பின்று

- க. தோல். அகத். கு. உக.
 உ. “தலைப்பெய நலைஇய தண்ணறுங் கானத், திருள்படப் பொதுளிய பராரை மரஅத்து” முருகு. ௧ - ௧௦.
 ஈ. பிடாவென்பதுமுட்காலையுடையதொரு புதல்; மழைக்குத் தளிர்ந்து அரும்பிக் குலையாகப் பூப்பது; இதன்பூ நீண்ட காம்பையும் வெண்ணிறத்தைபுமுடையது (அ)“முட்பிடவாற்சிறுறெறி” (ஆ)“வான்பிசிர்க் கருவியிற் பிடவுமுடை தகையக், கான்பிசிர்க்தற்பக்கார்தொடக்கின்றே” (இ) “சிறுகரும் பிடவின் வெண்டலைக் குறும்புதல், கண்ணியின் மலருந் தண்ணறும்புறவில்” (ஈ) “குறும்புதற்பிடவி னெடுங்காலவரி” (உ) “நிலவெனத், தொகுமுடை விரிந்த முதுகாற் பிடவின்” எனவரு தலும் காண்க. பிடாவென ஒரு மாமும் உண்டென்பர்.
 ஈ. “தடவென் கிளவி கோட்டமுஞ் செய்யும்” தோல். உரி. கு. உ௩.
 இ. (அ) “காந்தட் டெடுப்பிற் சமழ்மடல்” மலை. ௩௩௧. என்பதும் (ஆ) கலி. ௧௧: ௩ - ௪ வது அடிக்குறிப்பில் காந்தட்டுடுப்பென வந்திருப் பனையும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.
 க. கோடவென்பது பெரும்பாலும் முல்லைநிலத்துக்குரித்தாகக் கூறப் படும்ஒருபூக்கொடி; இதன்குலைக்குப் பாம்பின் படமெடுத்தநிலையும் (பிரதிபேதம்) * இலையு, † ஞெலிழிதழ்க் கோடறும்.

௧௨௪

கவித்தொகை கலக.

கு (க)மணிபுரை யுருவின காயாவும் டிறவு

மணிகொள மலைந்த கண்ணியர் தொகுபுடன்

மாறெதிர் கொண்டதம் மைந்துட னிறுமார்

சிறரு முன் டிரேன் (உ)கணிச்சிபொற் கோடுசி இ

யேறுதொழுஉப் புதுத்தன ரியைபுட னெருங்கு

எ - து: மழையைப் பெறுகின்ற குளிர்த்த நிலத்தே நின்ற கர்க்காலத்து முற்பட்ட மழைக்கு *அரும்பினின்ற முன்புஉலர்ந்த முதலிடத்தே தழைத்த முள்ளைப் புறத்தேபுடைய பிடவம்பூவும், (ஈ) கள்ளுண்டு களித்தலுற்றவ

இதன்பூவுக்கு விளக்கும் உவமையாகக் கூறப்படுகின்றன; இஃது இடையராத் குடப்படுவது; இது பெரும்பாலும் வெண் கார்தருக்கே பெயராய்வருமென்பர்; இங்குச்செங்காந்தட்டி வந்திருப்பது புண்டரீக மென்பது செந்தாமரைக்கு வருவதுபோல அருகியவழக்கு; (அ) “குரு வுடையன கொடிமிடைவொடு சூலைவிரிவன கோடல்” (ஆ) “வெஞ் சின வரவின் பையணர் தன்ன, தண்கமழ்.கோட ருதுபினி யவழி” (இ) “அணர்த்தெழு பாம்பின் நிலைபோற் புணர்க்கோடல், பூஞ்சூலை யின்ற புறவு” (ஈ) “கோடலங் தீப மேந்தி” (உ) “வரிவெண்கோடல் ஞாங்குசூலை வான்பூப், பெரிய குடிய கவர்காற் கோவலர்” என்பவற் றால் இவை விளங்கும்; இதுவும் மகளிர்வழியாலும் ஒன்றற்கொன்று உவமையாதல் இத்தூற்பக்கம் சக: க-ஆம் குறிப்பால் அறியலாகும். தோன்றி யென்பதும் இதன்வகைபோலும்.

- க. (அ) “மணிக்காயா” பொருந். ௨௦௧. (ஆ) “மணியெனத், தேம்படு காயா மலர்ந்த” ஐங். ௪௨௦.
- உ. கண்ச்சி, மழுவின வேரூய தொருபடை; இதனை, “கையது கண்ச்சி யொடு மழுவே மூவாய், வேலு முண்டத் தோலாதோற்றை” என்பது வலியுறுத்தும்.
- ங. (அ) “நாளா தந்து நறவுகொடை தொலைச்சி, யில்லடு கள்ளின் ரூப்பி பருகி.....தோளோச்சி வலன் ஊழையூஉப், பகன்மகிழ் தூங்குந் தூங்கா விருக்கை” பெரும்பாண். ௧௪௧ - ௧௪௨. (ஆ) “தசம்பு துளங்கிருக்கையென்றது தன் உளிப்புமிருதியால் தன்னை யுண்டா ருடல்போல அத்தசம்பிருந்து ஆடும்படியான இருப்பென்றவாறு; இச்சிறப்பான், இதற்கு, ‘தசம்புதுளங்கிருக்கை’ என்றபெயராயிற்று” பதிற். ௪௨: ௧௧.௨௦: (இ) “துழந்தடு கள்ளின் ரூப்பியுண்டாய்ந்து, பழஞ்செருக் குற்ற ஊணத்தர்ப் பாணியும்” மணி. ஈ: ௭௧ - ௭௨. (ஈ) “அரிய லார்த்த வணத்தர்” தணிகை. திருகாட்டு. ௧௦௦.

(199திபேதம்) * அரும்பியீடு கின்ற, † களித்தழும்புஎரிமையேபோல வளைந்ததுபு.

சுன்று, பின்னர்(க)நீயைக் கூடாந்து, அதிற் பிறத்த நெருப்பைச்சேரரிவைத் தாற்போன்ற அலர்ந்த இதழினையுடைய செங்கார்த்தப்பூவும், நீலமணியை யொக்கும் நிறத்தினையுடையவாகிய(உ)காயாம்பூக்களும் பிறவும் அழகுக்கொள் ளும்படி குடிய கண்ணியையுடையவர் சேரத்தொக்கு ஏறுதழுவுவாரோடே மாறுபடுதலை ஏறட்டுக்கொண்ட தம்மைநீனைச் சேரரிந்துதற்கு மகட் கொடை சேர்ந்த ஆயர் சேரக்கூடி, பிறாற் சேறுதற்கரிய வலியினையுடைய இறைவனுடைய குந்தாலிப்படைபோலே கூரிதாகக் கொம்புகளைச் சீவி, ஏறு களைச் சேரத் தொழுவிடத்தே புகுகவிட்டார். ஏ - ௨.

தண்புலத்துநின்ற பிடவும் காந்தனும் காயாவும் பிறவுமென்க. இவை (கூ)முதற்பொருட்கேற்ற அடையடித்துநின்ற ஆகுபெயர். சுன்றென்பதுமிகழ் காலமுணர்ந்துஞ் செய்தெனெச்சம். (சு) ஞெகிழியுடனென்னுது ஞெவிபட னென எச்சமாகக்கூறுதலின் இவ்வாறு பொருள் ட்கூறிலும். “ஞெவிசோற் கொண்ட பெருவீரன் ஞெகிழி” (ஞ)என்பதனாலும் இது வினைச்சொல்லாம்.

௧௦ அவ்வழி, முழக்கென விடிபென முன்சமத் தார்ப்ப

வழக்குமாறு கொண்டு வருபுவரு பீண்டி

நறையொடு துகளொழ நல்லவ ரணிநிற்பத்

(கூ)துறையு மாலமுந் தொல்வலி மராஅமு

முறையுளி பராஅய்ப் பாய்ந்தனர் தொழூஉ

எ - து: அவ்விடத்து ஏறுகளைத் தழுவிப்போக்கும்படியை உட்கொண்டு வந்து வந்து திரண்டு மழைமுழக்கென்ன இடியென்ன நடுவானிலத்தின்

௧. “தீயி னன்ன வொண்ணெங் காந்தட்,... ..நெருப்பி னன்ன பல்லிதழ்” மலை. ௧௪௫-௧௪௬.

௨. “காயாம்பூக் கண்ணிக் கருந்துவராடையை” கலி. ௧௦௮: ௧௦.

௩. ‘ தளிபெறு.....பிடவமும்” என்பது பூங்குமிழென்பது முதலாகிய தன் பொருட்கேற்ற அடையடித்து நின்ற தோராகு பெய ரென்பதற்கும் (கோவையாரி. ௧: பேர்.) செய்தென்னும் வினை

யெச்சத்திற்கு நிகழ்கால வாய்பாடும் சிறுபான்மைபுண்டென்பதற்கும் (தொல். வின. கு. நக. நச.) உகரவீதுசிறுபான்மை நிகழ்காலம் பற்றி வருமென்பதற்கும் (இ - வி. கு. உசக.) மேற்கோள்.

ச. “கொடு மழைக் காற்றா தங்கட் குளிர்யென் மாடவெண்ணி, கொடு மலை யெடுத்துக் காட்டு ரெட்டிதழ்க் காந்தட் கொள்ளி”

டு. பெரும்பாண். களஅ.

க. (அ) “யாறுஞ்ஞானும் வேறுபல் வைப்புஞ், சதுக்கமுஞ் சந்தியும் புதுப் பூங் கடம்பும்” முருகு. உஉச-உஉடு. (ஆ) “ஆலமும் கடம்பு கல்யாற்று நடுவும், கால்வழிச் சறுநீலைக் குன்றமும்பிறவு, மல்வவை மேய வேறு 93திபேதம்) * கசயாம் பூக்களமுழுகொளும்படி, † கூறிற்று. டெவிகோத், ‡ போகும் பழைய புண்கொண்டு யந்து யந்து.

கூஉஉ

கவித்தொகை கடுக.

முன்னே ஆரவாரமெழப் புகையொடு துகள் வழ ஏறுதழுவினார்க்குக் கொடுத்தற்கு நல்லமகளிர் திரண்டுநிற் ப * கீர்த்துறையிலும் (க) ஆலமரத்தின்கீழும் பழையவலியினையுடையமாமரத்தின்கீழும் உறைபுந்தெய்வங்கட்குச் செய்யும் முறைமைகளைப் பரவித் தொழுவிலே பாய்ந்தார். எ - று.

“வளிவழக் கறுத்த வங்கம்” (உ) என்றாற்போல வழக்குப் போக்குதன் மேல்நின்றது. (ங) இடி ஏற்றின் இடிப்பிற்கு உவமம். அவர்பாய்ந்த அளவிலே தோழி தலைவியை அழைத்துக்காட்டுகின்றாளாக மேற்கூறு*.

கடு மேற்பாட் டிலண்டி னிறனெக்கும் புன்ருருக்க
 னைக்கஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவீனச் சாக்குத்திக்
 கோட்டிடைக் கொண்டு குலைப்பதன் றேற்றங்கா
 ணஞ்சி ஈசையியல் கூந்தற்கை நீட்டியா

(ஃ) நெஞ்சம் பிளந்திட்டு நேரார் நடுவட்டன்
 வஞ்சினம் வாய்த்தானும் போன்ம்

எ - து: உயர்ந்த கொம்பிடத்தே வைத்த(டு) உலண்டினது நிறத்தை யொக்கும் புல்லியநிறத்தைத் தன்னிடத்தேயுடைய எருத்தினது நோக்கை அஞ்சானாய் அதின்மேலே பாய்ந்த இடையனைச் சாவக்குத்திக் கொம்பிடத்தே

“வேறு பெயரோ, யெவ்வயி னோயு ரீயே” பரி ச: சுள - எ௦. (இ)
 “துறையிசை நினதிரு திருவடி தொடுகர்” சீலப். உச. ‘குறமகள்’
 க. (அ) “ஆலுங் கடம்பு மணிமார் விலங்கிட்ட” கலி. ௧௦௬: உச. (ஆ)
 “கடவுளாலத்து” நற். ௩௬௩: ச; புறம். ௧௧௧: க.

உ. புறம். ௩௬௮: க.

௩. “உருமினதிருங் குரல்போற் பொருமுர, ணல்லேறு” கலி. ௧௧௩:
 உச - உடு. என்பதும் அதன் குறிப்பும் இங்கே நோக்கற்பாலன.

ச. “செஞ்சம் பிளந்திட்டு நேரார் நடுவட்டன், வஞ்சினம் வாய்த்தானும்
 போன்ம்” என்பது ‘இட்டு’ என்னு மிடைச்சொல் அசைநிலையாய்
 வருதற்கு மேற்கோள். நன். இடை. கு. உஉ. மயிலை; வீருத்தி; இரா.
 இ - வி. கு. உஎஎ.

டு. உலண்டென்பது தான் வெளிப்படுத்தற்கு வழியின்றித் தன்னுடம்
 பைத் தானாற்கு தூலாற் சுற்றிக் கூடாக்கிக் கொண்டு அதனுளிருந்
 திறக்கும் இயற்கையை யுடையதொரு புழு; அந்நூலியற்ற அதுவே
 வல்லது. அது காட்டிலவயிற்றென்று சிறப்பிக்கப்படுவது; அதனூலால்
 சிறந்த ஆடை செய்தலுண்டு; இவை (அ) “வரிபுடல் குழக்குடம்பை
 தூ நெற்றிப், போக்குவழி படையா துள்ளியிர் விடுத்தலி, னறிவு
 புறம் போய வுலண்டது போல” (ஆ) “போக்குவழி கண்டிடை

(பிரதிபேதம்) * கீர்த்தறையும் ஆலத்தின் கீழும்.

நான்காவது முல்லை க.

௬௨௩

தலைமையினையுடைய மனமசைநீத இயல்பினையுடையளாகிய துரோபதையது
 துய்ய கூத்தலிலே கையை நீட்டிய* துச்சாசனனுடைய செஞ்சைப் பிளந்து
 போகட்டுப் பகைவாருடே தான்கொன்ன வஞ்சினத்தை வாய்க்கச்செய்த
 வீமசேனைப்போலும். 1 எ - று.

போலும் போன்மெனத் திரிந்தது. † “னகாரை முன்னர் மகாரங் குறு
கும்” (க) என்பதனால் மகரங் காண்மாத் திரையாய் நின்றது. புன்ருருக்கண்,
ஆகுபெயர். சாவக்குத்தியென்பது “சாவ வென்னுஞ் செயவெனெச்சத்
திறதி வகரங் கெடுத்தலு முரித்தே” (உ) என்பதனால் வகரங்கெட்டது.

உக (ஈ) சுடர்விரிந் தன்ன சுரிநெற்றிக் காரி

விடரியங் கண்ணிப் பொதுவனைச் சாடிக்க

குடர்சொரியக் குத்திக் குலைப்பதன் றேற்றங்காண்

படரணி யந்திப் பசுங்கட் கடவு

விடரிய(ச)வேற்றெருமை நெஞ்சிடந் திட்டிக்

குடர் || கூனிக் கார்த்துவான் போன்ம்

புகாதுறு முலண்ட, மாக்கியிடு கூடதனை யாத்திதெல் போல” (இ)

“குடம்பையுளுவண்டுபோலக்கோட்படும்வினையன்” (ஈ) “வாலுலண்டு

கோற்றருக, தேன்புரிந்தி யார்க்குஞ் செயலாகா” (உ) “அரக்குலண்டு

செந்தே னணியிழ்வி, திருத்தகு நாவியோடைந்து” (ஊ) “நூவினு

முலண்டினு நாரினு மியன்றன” என்பவற்றால் அறியப்படுகின்றன;

இங்கே அதனிறம் புற்கென்றநிறமென்று சொல்லப்படுகிறது. இவ்

வகை ஆராய்ச்சியால் இது பட்டுப்பூச்சி யென்பது விளங்கும்.

க. தொல். மொழிமாபு. சூ. கக.

உ. சாவ வென்னும் எச்சத்து இறுதிக்கணின்ற வகரஉயிர்மெப் கெட்டு

நிற்றற்கு, “கோட்டிடைச் சாக்குத்தினுன்” என்பது (தொல். உயிர்

மயங்கு. சூ. எ. கச; இ - வி. சூ. அடு) இவற்றிலும், ‘சாக்குத்தினுன்’

என்பது (தொல். உயிர்மயங்கு. சூ. எ. இளம். நன். உயிரீற்று. சூ. கக.

மயிலை. விருத்தி. இரா); இவற்றிலும் மேற்கோளாகக் காணப்படுகின்

றன. ‘சாக்குத்தினுன்’ என்பதனை முதனிலைவினை வினைமாத் திரை

யாய் நிலவாது வினையெச்சப் பொருட்டாய் நின்றதென்பர் பிரயோக

விவேக நூலார். பிரயோக. ௩௦.

ஈ. “வள்ளுரு ணையியான் வாய்வைத்த வளைபோலத், தென்னிதின்

வினங்குஞ் சுரிநெற்றிக் காரியும்” கலி. ௧௦௮: ௧-௧௦.

ச. (அ) “எற்றெருமைநெஞ்சம் வடிம்பினிடந் திட்டி” கலி. ௧௦௩: ௪௨. என

வும் (ஆ) "எந்நெருமை யுகைத்தடரு மிருணிறத்த வெரிஞ்சிக்,
 (பிரதிபேதம்) * துச்சவாசனுடைய, † 'எகரமுன்னர் மகாங்குறுகும்' ‡ செய்தெனெச்சத்
 திறுதி, || கூளிக் காத்தயான். ,

கூஉசு

கவித்தொகை க0க.

'எ- து: மதிவிரிந்தாற்போன்ற சுட்டியை' செற்றியிலேயுடைய கரிய
 எருது முழைஞ்சினையுடைய மலைபிற்பூவாற்செய்தஅழகையுடையகண்ணியை
 யுடைய பொதுவனைக் * துகைத்துக் குடர்சரியும்படி குத்திக் கோட்டிடைக்
 கொண்டு குலைப்பதனுடைய தோற்றரவைக் காணாய் ; பல்லுயிரும் வருத்
 தத்தை அணிசின்ற ஊழிமுடிவிலே (க)பசியசிறத்தைத் தன்பாகத்தேயுடைய
 உருத்திரன் வருத்தத்தைச்செய்த எருகிய எருமையையேறுகின்ற(உ)கூற்றுவு
 னுடையநெஞ்சைப் பிளந்துபோகட்டு அவன் குடரைக் கூளிக்கீட்டு அவற்றின்
 வயிற்றை நிறைவிக்கின்றவனைப்போலும். எ - று.

எருமை, † ஆகுபெயராய்க் கூற்றுவனை உணர்த்திற்று.

உஎ (ந)செளிமறை நேர்மின்னு நுண்பொறி வெள்ளைக்

கதனஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவனைச் சாடி

நுதிநுனைக் கோட்டாற் குலைப்பதன் நேற்றங்கா

ணரிரு ளென்னு னருங்கங்குல் வந்துதன்

முளிற் கடந்தட்டுத் தந்தையைக் கொன்றனைத்

தோளிற் நிருகுவான் போன்ம்

எ - து: செவியுறவாயிருக்கின்ற விளங்கும் நுண்ணிய சிவந்த பொறி
 களையுடைய ஆயர் நேர்க்துவிட்ட வெள்ளை யெருத்தினது கோபத்தை † அஞ்சா
 னாய் அதன்மேலே பாய்ந்த பொதுவனை நுதிபைத் துகைத்து முனையினை

யுடைய கோட்டாலெடுத்துக் குலைப்பதனுடைய தோற்றத்தைக் காணாய் ; வருத்தகரிய கங்குலிலே அரிய இருளென்று கருதானாய் வந்து துரோண சாரியனைக் கொன்ற (ஈ)சிகண்டியைத் தன்முயற்சியாலே வென்று கொன்று தன் போரால், நிலையைத் திருகும் || அச்சவந்தாமாவைப்போலும். எ - று

கூற்றம்” நடைத. போர்புரி. சுரு. (ஐ) “கூற்றினெருமை யேறணித்த கண்டையொலி” காசி. மணிகன்னிகை.கஅ. எனவும் வருதல் காண்க.

க. பசிய நிறமென்றது அந்நிறத்தை யுடைய உமாதேவிபாலை.

உ. “சுடர்பொதி மூலிலை வேலுடைக் காலனைத் துண்டமதா, வுடறிய சேவடி யான்” தேவாரம்.

ங. (அ) “செம்மறு வெள்ளை” (ஆ) “சில்லைச் செவிமறை கொண்டவன்” கலி. ௧௦௫: ௧௨, ௧௦௭: ௫. (இ) “நுண்பொறி வெள்ளை யடர்த்தாற்கே”, “பொற்பொறிவெள்ளை யடர்த்தாற்கே”, “தூநிறவெள்ளை யடர்த்தாற்கு” சீலப். ௧௭: ௪, ௫, ௭.

ச. துரோணரைக்கொன்றவன் திட்டத்துய்மனும்வீமெரைக்கொன்றவன் சிகண்டியுமாதலால் இங்கே சிகண்டியை யென்பது திட்டத்துய்மனை

(பிரதிபேதம்) * தென்குதலு. † ஆடுப்பெயராய்க், ‡ ‘அஞ்சானாய்த் தன்மேலே பாய்த்த பொதுகளைத் தடைத்து முன்னித தனிபோலும் முனையினையுடைய’ என்பது முன்பு பதிப்பு. || அச்சவந்தாமாவைப்போலும்.

நான்காவது முல்லை க.

௬௨௫

சேர்வெள்ளையென்க. நுதியென்றது முனை ; எனவே, தலை யென்பது தோன்றிற்று * “நுதிக்கோலஞ்செய்து” (க) என்றும்போல.

எனவாங்கு அசை.

இங்ஙனம் தோழி காட்டக்கண்டு நங்கணவற்கும் இங்ஙன மாகாமோ வென்று அஞ்சின தலைவியது அச்சத்தை ஆண்டுப்பெற்ற நன்னியித்தங்கண்டு தோழி † போக்குவாளாக மேற்கூறுகின்றாள்.

யென்றிருக்க வேண்டியதென்று தோற்றுமிறது. வியாஸபாரதத்தில் அசுவத்தாமா திட்டத்துய்மனை அவனுறங்குக்கையில் காலாநூதைத்து நிலத்தில்தேய்த்துத் தன்வீல்லின் நாண்கயிற்றினால் அவன் கழுத்தைக் கட்டி இழுத்து அவனை மிதித்து வருத்தாநிற்க, அவன் வலியற்று, 'ராவன் காதலா! யான் புண்ணிய வுலகடையுமாறு என்னைப் படைக் கலத்தால் விரைந்து கொல்' என்று வேண்டவும், 'ராவனைக்கொன்ற பாலிகட்டு நல்லுலகங்கள்கிடையா; ஆதலால் நீ படைக்கலத்தால் கொல்லத் தக்காயல்லீ' என்று மறுத்து மீட்டும் தன்கால்களால் உயிர் நிலைகளில் உதைத்துக் கொன்றான்" என்று காணப்படுஞ் செய்தியும் பின்பு, "வீடுமனைக்கொன்ற சிசுண்டி எதிர்த்துப் புருவங்களுக்கிடையே வில்லால் அடிக்க, அவனைக் கத்தியால் இருதுணியாகத் துணித்தா னென்று காணப்படுஞ் செய்தியும் இங்கே அறிதற்பாலன. வில்லிபுத் தூரும், "பருவாலகற்றி யிருவர்வீரரையும் பாசறை வாயிலீனிறுத்தி, மருவரும் கமல மாலையான்கடப்ப மாலையானெனமனக் களித்துப், பொருவரு முனைக்குக் குரிசிலா யெல்லாப் போரினும் புறமிடா தடர்த்த, துருபதன் மதலை வரிசிலைத் திட்டத் துய்மனை மணித்தலை துணித்தான்", "கயில்புரி கழற்காற் றக்கையைச் செற்ற காளைையைப் பாளையத் திடையே, துயில்புரி யமையத் திமைக்குமுன் சென்றி துணித்தனன் சுதனெனக் கலங்கி, வெயில்புரி வதன்முன் வல்விரு னிடையே புணர்ந்தவர் வெருவுட னாற்றப், பயில்புரி சிலைக்கைச் சிசுண்டியை முதலோர் பலரும்வர் தனர்கன்பாஞ் சாலர்", "உத்தமோ சாவு முதாமனு முதலிட் டென்னவர் யாவரும் பிறருக், தத்த மோ கையினால் வந்தெதிர் மலைத்தோர் தலைகனாற் பலமலையாங்கி" என்று கூறியிருக்கிறார்; வில்லி. பதினெட்டாம். ௨௧௩ - ௨௧௫.

௧. கோலையார். ௨௧௦.

௨. "அழல்போலு மலைக்குத் தாதாடி யாயன், குழல்போலுங் கொல்லும் படை" குறள். ௧௨௨௮.

(பிரதிபேதம்) *, தரிக்கோலுஞ் செய்ததென்றும்டேல. † போத்திஞானாக மேற்கறுக. அணிமாலைக். ‡ சூயன்,

எ. - து: ஆயர் ஈண்டு ஊதுகின்ற குழல் நீலமணிபோலும் காயாம்பூவாற்
செய்த மாலையினை அணியும் இயல்பினை யுடைய கேள்வினை நமக்குத் தருதற்கு
நன்னிமித்தமாக இசைத்தது காண்; நீ அஞ்சாதே கொள்ளென்றான். எ - று.

அது, மங்கலமான பண்ணைத் தருதலின் நிமித்தமாயிற்று.

௩௬ கடாஅக் களிற்றினுங் கண்ணஞ்சர வேற்றை

விடாஅதுநீ *கொள்சுவை யாயிற் ப்டாஅதை

யீன்றன †வாயமக டோள்

எ - து: தோழி, தலைவனிடத்தே சென்று ஆண்டுச்செய்த நிமித்தத்தை
ஆராய்ந்துபார்க்கில், மதத்தை யுடைய களிற்றினுங்காட்டிற் தறுகண்மையை
யுடைய ஏற்றை நீ கைகெழிவிடாது கொள்வை; இப்பொழுது இவ்வாய
மகன் †தோள்-ஏனைமகளிர் தோள்களிர்காட்டில் || வெற்றிக் கொடியை உண்டாக்
கினைவாமென்றான். எ - று.

௩௭ பகலிடக் கண்ணியன் பைதற் குழலன்

சுவன்யிசைக் கோலசைத்த கைய னயலது

கொல்லேறு சாட விருந்தார்க்கொம் பல்லிருங்

கூந்த லணைகொடுப்பேம் யாம்

எ - து: பின்னர்த் தலைவியிடத்தே வந்து எம்முடைய பலவான கரிய
கூந்தலினை யுடையவளை யாம் கூடுதற்குக் கொடுப்பேம்; கொல்லேற்றைச் சாடி
தற்குச்சமைந்திருந்தவர்களுக்கென்று + நமர்கூறி, கூற்றும் தலைவியையொழிந்த
பகற்பொழுதிலே அலர்ந்த கண்ணியையுடையவன் வருத்தத்தையுடைத்தாகிய
குழலினை யுடையவன் x சுவலின்மேலே கோலைவைத்ததையை யுடையவனாகிய
வினைவலபாங்கினோர்க்கு அயலதாயிருக்குங்காணென்றான். எ - று.

அயலதென்றது ஏறு தழுவுதற்கு அரிதென்றும் + பொருட்டு. இம்முன்று
பெயரும் ஏறுதழுவினவர்களை நோக்கிக் கூறிற்று.

௪௩ (க) கோளாள ரென் னொப்பா * * * ரில்லென நம்மானுட்

டாளாண்மை கூறும் பொதுவ னாமக்கொருகாட் .

விருந்திருக்க வுண்ணாதான், கோளாள் நென்பான் மறவாதா னிம்
மூவர், கோளாக வாழ்த வினிது" (திரிகடிகம்.கஉ.) என்னுஞ் செய்புளி
லும் இப்பகுதியிலுமுள்ள எதுகைச்சொற்கள் ஒப்பு நோக்கற்பாலவன.

(பிதிபேதம்) * கொள்ளையாயித், † ஆய்மகன், ‡ தோணமணிர், தோன்மீரமணிர்,
|| யெற்றிக்கொம்பையுண்டாகின, † நமர்குடிக்கூறுத்தலையின் * உயர்
மேலேயேயுடையத கையையுடையகு:யாழித்தவினையல, † பொருட்டா
யிற்று. இம்மூன்று, **இல்லே மெமாதுட்.

நான்காவது முல்லை க.

கூஉள்

*கோளாள் னாகாமை யில்லை யவற்கண்டு

வேளாண்மை செய்தன கண்

எ - து: யான் மூற்கூறிய நிமித்தமேயன்றித் தலைவினைக் கண்டு என்
கண்கள் உபகாரத்தைச் செய்கையினாலே ஏறுகொள்ளவல்லார் என்னை
யொப்பார் பிறரில்லை யென்று நம்முடைய பசுத்திரளிலே நின்று தனது
தாளாண்மையைக் கூறத் தலைவன் பின்பு ஒருநாளிலேயாயினும் ஏறுதழுவி
†நம்மைத் தனக்குக் கோளாக ஆளுத் தன்மையையுடையனாகாமை இல்லை
யென்றான். எ - று.

தாளாண்மை - முயற்சியை.ஆண்டு †போதுவன். நம்மை, நமக்கு;
உருபுமயக்கம். கண் வேளாண்மை செய்தலாவது, (க)இடக்கண் துடித்தல்;
வலக்கண் || துடிக்கலாதிருத்தலும் நன்னிமித்தமாதலிற் செய்தனவெனப்
பன்மைபாற் கூறினான்.

சஎ X ஆங்கு, ஏறும் வருந்தின வாயரும் புண்கூர்ந்தார்

(உ)நாறிருங் கூந்தற் பொதுமகளி ரெல்லாரு

(ஈ)முல்லையற் தன்பொழில் பூக்கார் பொதுவரோ

டெல்லாம் புணர்குறிக் கொண்டு

எ - து: அவ்விடத்தில் ஏறுகளும் வருந்தின; இடையரும் புண்மிக்கா
யென்று எல்லாம் (விலக்குகையினாலே) தம்மைக் கொள்ளுதற்கு நின்று

க. (அ) "கண்ணகி கருக்கணு மாதவி செங்கணு, முண்ணிறை கார்த்தகத்
தொளித்துக் ருகுத்தன, வெண்ணுமுறை யிடத்தினும் வலத்தினும்

துடித்தன” சீலப். இ: ௨௩௭ - ௨௩௯ (ஆ) “போக மகளிர் வலக் கண்க மடித்த” சீவக. ௨௧௭௩. (இ) “சலந்தாடித் தின்றதோ நான் செய் தீவினைச், சலந்தாடித் தின்னமூர் தருவ துண்மையோ, பொலத் துடி மருங்குலாய் புருவம் கண்முதல், வலந்தாடித் தின்றில வருவ தோர் கிலென்” (ஈ) “நஞ்சனை யான்வனத் திழைக்கு நாளிடை, வஞ்சனை யால்வலத் துடித்த வாய்மையா, வெஞ்சல வீண்டுதா மிடர் துடித்தநா, வஞ்சலென் றிராக்குதற் கடுப்ப தியாதென்றான்” கம்ப. காட்சிப். ௩௨, ௩௩. என்பவைகளும் (உ) கலி. ௧௧: ௧௧ - ௨௨. அடிக்குறிப்பில் இடர் துடித்தல் நன்மைக்குறியென்பதை யறிவிக்கும் மேற்கோள்களும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

உ. (அ) “நரத்தநா றிரும்கூந்தல்” (ஆ) “நாறிரும் கூந்தலார்” கலி. இச: இ, ௧௩: ௨.

உ. “முல்லையத் தன்பொழில்” நானி. கு. ௧. மேற்கோள்.

(பிரதிபேதம்) *கோளானாகாமை, † மம்மைக்கொன்றையானுதி, பொதுயந்தன்மை மெக்கு, || துடித்தலாயிருத்தலும், X ஆக்க.

௧௨௨ அடி கவித்தொகை ௧0௨.

பொதுவரோடே தாம் புணர்த்தற்கு வேண்டும் திமித்தங்களைப் பெற்று நாயு தின்ற கரிய கூந்தலையுடைய பொதுமகளிரெல்லாரும் முல்லையைபுடைய குளிர்ந்த பொழிலிடத்தே விளையாடுதற்குப் புக்கார்; நாமும் பொழிலிடத்தே விளையாடுதற்குப் போதுவாயாகவென்றான். ஏ - று.

அச்சுத்திரத்துட் பொதுவென்னும் பெயர் முதலியனவும் அச்சுநியிற் றலைவற்கு வருதலுள் *கொண்டவாறுணர்க. “புறத்தினை மருங்கிற் பொருந்தி னல்ல, தகத்தினை மருங்கி னளவுத விலவே” என்னும் (க) குத்திரத்திற் றைக்கிளை பெருத்தினைக்கும் தலைவருந் தலைவியரும் பலராய் வருவரென்றலின், இதன் சுரிதகத்துத் தலைவருந் தலைவியரும் பலராகக் கூறினார். இது சிறப்பில்லா ஆசிரமாதிய கைக்கிளை.

இதனால், தலைவிக்கு * வினைதல் பிறந்தது.

இது கொச்சகம் இரண்டும் வந்தமையிற் கலிவெண்பாவின் † வேறுபட்டு

(கு0உ.) கண்ணக னிருவிசும்பிற் கதழ்பெயல் கலந்தேற்ற
 தண்ணறும் பிடவமுந் தவழ்கொடித் தளவமும்
 வண்ணவண் டோன்றியும் வயங்கிணர்க் கொன்றையு
 மன்னவை பிறவும் பன்மலர் துதையத்
 ௫ தழையுங் கோதையு மிழையு மென்றிவை
 தைஇனர் மகிழ்ந்து துளைஇ விளையாடு
 மடமொழி யாயத் தவரு ளிவள்யா
 ருடம்போ டென்னுயிர் புக்கவ ளின்று;
 ௬ ஓஓ இவள், பொருபுக னல்லேறு கொள்பவ ரல்லாற்
 றிருமாமெய் தீண்டல ரென்று கருமமா
 வெல்லாருங் கேட்ப வறைந்தறைந் தெப்பொழுதுஞ்
 சொல்லாற் றரப்பட்ட வள் ;
 ௭ சொல்லுக; பாணியே மென்ற ரறைகென்றார் பாரித்தார்
 *மாணிழை யாறுகச் சாறு ;

க. நொல். அகத். கு. ௫௫. இச்சூத்திர வுரையிலும் அகப்புறமாகிய
 கைக்கிளை பெருந்திணக்குச் சிறுபான்மை தலைவரும் தலைவியரும்
 பலராகவருவ ரென்ற கூறி, "ஏழம் வருந்தின....." புணர்குறிக்
 கொண்டு" என்பதை மேற்கோள் காட்டினர்; ௪ச.

(புத்தியேதம்) *நினைந்தல். † யேறுபாட்டுயந்த.

நர்ன்காவது முல்லில் உ.

கஉக

கரு சாற்றுள், பெடையன்றார் கண்பூத்து நோக்கும்வா யெல்லா
 மிடைபெறி னேராத் தகைத்து ;

க௭ தகைவகை மிசைமிசைப் பாயிய ரார்த்துட
 னெதிரெதிர் சென்றார் பலர் ;

க௮ கொலைமலி சிலைசெறி செயிரயர் சினஞ்சிறந்
 துருத்தெழுந் தோடின்று மேல் ;

உ௧ எழுந்தது துக

ளேற்றனர் மார்பு
கனிழந்தன மருப்புக்
கலங்கினர் பலர் ;

உரு அவருள்; மலர்மலி புகலெழ வலர்மலிர் மணிபுரை நிமிர்தோள்

191

யெருத்தோ டிமிலிடைத் தோன்றினன் றேன்றி
வருத்தினன் மன்றவவ் வேறு ;

உஅ ஏறெவ்வங் காணு வெழுந்தா ரெவன்கொலோ
வேறுடை நல்லார் பகை ;

௩௦ மடவரே நல்லாயர் மக்க னெருந்
லடலேற் றெருத்திறுத்தார்க் கண்டுமற் றின்று
முடலேறு கோட்சாற்று வார் ;

௩௩ ஆங்கினி,

தண்ணுமைப் பாணி தளரா தெழுஉக்
பண்ணமை யின்சீர்க் குரவையுட் டெண்கண்ணித்
திண்டோட் டிறலொளி மாயப்போர் மாமேனி
யந்துவ ராடைப் பொதுவனோ டாய்ந்த
முறுவலாண் மென்றோள்பா ராட்டிச் சிறுகுடி
மன்றம் பார்த துரை.

*ஓஓ்து ஆயன் தலைவனாய் ஒருநழுவினமை †சற்றந்தார் கண்டுந்நு

உதியது.

ஓதக் பொருள்.

(யததிபேதம்) * இது, † சற்றந்தார்க்கண்டு.

ஆ.௩௦

கவித்தொகை ௧0௨.

கண்(க)ணக னிருளிசும்பிற் கதழ்(உ)பெயல் *கலந்தேற்ற
 தண்ணறும் (நு)பிடவமுந் தவழ்(ஈ)கொடித் தளவமும்
 வண்ணவண் டோன்றியும் (ஔ)வயங்கினர்க்.கொன்றையு
 † மன்னவை பிறவும் பன்மலர் துதையத்

நு தழையுந் கோதையு மிழையு மென்றிவை
 தைஇனர் மகிழ்ந்து †கூளைஇ வினையாடு
 மடமொழி யாயத் தவரு ளிவன்யா
 ||ருடம்போ டென்னுயிர் புக்கவ ளின்று

எ - து: இடமகன்ற பெரிய விசம்பிலே விரைந் தவருகின்ற மழை தன்
 னிடத்தே கலக்கையினாலே அதனை ஏற்றுநின்ற +தன்னரிய நறிய பிடவமும்
 படர்கின்ற கொடியினையுடைய முல்லைபும் நிறத்தினையுடைய வளவிய
 (க) தோன்றியும் விளங்குகின்ற கொத்தினையுடைய கொன்றையும் இவை

- க. (அ) “அகலிரு விசம்பில்” பெரும்பாண். க. (ஆ) “அகலிருவானத்து”
 மது. உகஎ; மணி. கக: கக.
- உ. “தண்டினிக் கேற்ற பைங்கொடி முல்லை, முகைதலை திறந்த நாற்றம்
 புதன் யிசைப், பூமலர் தளவமொடு தேங்கமழ்பு” குறுந். ௩௮௨.
௩. “தளிபெறு தண்புலத்துத் தலைப்பெயற் கரும்பீன்று, முளிமுதற்
 பொதுளிய முட்புறப் பிடவமும்” கலி. ௧௦௧: ௧-௨.
௪. “கொடித்தளவமே” சீவக. ௧௬௫௧.
- ஔ. “கொன்றை யொள்ளினர்”, “நீடுகரி யினர சுடர்வீக் கொன்றை”
 நற். ௨௨௧: ௪; ௩௦௨: ௨.
- க. தோன்றி, ஒருபூங்கொடி. மழைக்குத்தளிர்க்கு மியற்கையையுடையது;
 அதன் மலர் செந்நிறமானது. அம்மலருக்கு விளக்கும் பவழமும்,
 கோழிச்சேவலின் தலைக்கு அம்மலரும் உவமையாகக் கூறப்படுகின்றன.
 இவற்றை, (அ) “விடுகொடிப் பிறந்த மென்றகைத் தோன்றி, பவழத்
 தன்ன செம்பூத் தாஅய்” (ஆ) “கார்த்தேற், நெரிவணப் புற்றன
 [தோன்றி” (இ) “நலமிகு கார்த்தினை நாட்டவ ரிட்ட, தலைநாள்
 விளக்கிற் தகையுடைய வாசிப், புலமெலாம் பூத்தன தோன்றி” (ஈ)
 “வான்றோன்றி, வில்விளக்கே பூக்கும் விதர்ப்பகாடு” (உ) “மரகதத்

தண்டிற் றேன்றி விளக்கெடுப்ப" (ஊ) "தோன்றி தோன்றுபுதல்
விளக்குறாஅ" (எ) "ஒண்கடர்த் தோன்றி" (ஏ) "தோன்றி யொண்
பூவன்ன, தொருசெந் தெற்றிக் கணக்கொள் சேவல்" என வருவன
வற்றால் அறிக.

(பிரதிபேதம்) * கலந்தெற்றத் தன்னறும், † இன்னவும் பிறவும், ‡ தலைவியாயிடு, || உடம்
போடிந்துயிர், + கண்ணிய.

நான்காவது முல்லை உ.

கூடக

போல்வனபிறவும் பூத்த பலமலரீகன் கெருங்கும்படி (க) தழையும் கோதையும்
இழையுமென்று சொல்லுகின்ற இவற்றைக் கட்டினராய் அணிந்துமகிழ்ந்து
நினைத்து வினையாடும், மடப்பத்தையுடைத்தாகிய மொழியினையுடைய, ஆயந்தா
ருள்ளே * இன்று உடம்போடே என்னுயிர்க்குள்ளே புக்கவளாகிய இவள்
யார்தானென்றான் தலைவன். எ - று.

இழை, பூண்வடிவாகக் கட்டினது.

கூ † ஒஹ இவள், (உ) ‡ பொருபுக னல்லேறு கொள்பவ ரல்லாற்
றிருமாமெய் தீண்டல ரென்று கருமமா
வெல்லாருங் கேட்ப வறைந்தழைந் || நெப்பொழுதுஞ்

சொல்லாற் றரப்பட்டவள்

எ - து: அதுகேட்ட பாங்கன், † ஒஹவென வியந்து இவள் பொருகின்ற
Xபுகற்சியையுடையநல்ல ஏற்றைத் தழுவுமவரல்லது அழகினையுடைய மாந்
தளிர்போலும் = ரித்தையுடைய மெய்யைச் சேராரென்று எல்லாருங் கேட்
டிருப்ப இதுகாரியமாகப் பலகாலஞ் சாற்றிச் சாற்றி எப்பொழுதுஞ் சொல்
விய சொல்லாலே + அடிப்படக் கொண்டுவரப்பட்டவளென்றான். எ - று.

கக சொல்லுக

எ - து: அது கேட்ட தலைவன், அச்சற்றத்தைநோக்கி இவன் ஏறுகமுவி
இவனைக் கொள்வனென்று அவர்க்குக் கூறுகவென்றான். எ - று.

பாணியே மென்ற ரறைகென்றார் பாரித்தார்

மாணியை யாருகச் சாற்று

க. தழை, பலவகையான தளிர் அரும்பு பூ முதலியவற்றால் செய்து ஓங்குகளை ஒழுங்காகக் கத்தரித்து இனைய மகாரிர் உடுக்கும் உடை விசேடம்; “முடித்த குல்லை யிலையுடை நறம்பூச், செங்கான் மரா அத்த வாலிணரிடையிடு, சுரும்புணத் தொடுத்த பெருந்தண் மாத்தழை, திருந்துகாழல்கு றினைப்ப வுடஇ” முருகு. ௨௦௧-௨௦௪. “அரிய தாமே சிறவெள்ளாம்ப, வினைய மாகத் தழையா யினவே”, “அணித்தழை துடங்கவோடி மணிப்பொறிக், குரலங் குன்றி கொன்றா யினையோள்”, “அம்பூந் தொடலை யணித்தழை யல்கும், செம்பொறிச் சிலம்பி னிளையோள்” புறம். ௨௪௮: ௧-௨, ௩௪௦: ௧-௨, ௩௪௧: ௨-௩. என வருதல்காண்க.

உ. “கொல்லேற்றுக் கோடஞ்சு வானை மறுமையும், புல்லாளே யாயமகன்” கலி. ௧௦௩: ௧௨-௧௩.

(பிரதிபேதம்) * நின்றடம்போடே, † ஒழுவியன், ‡ பொருபுகழினல்லேறு, பொருபுகழ்கல்லேறு, || எப்போதும், + ஒலையியந்து, x புகழ்ச்சியை, = நிறத்தினை யுடைய, † படிபட்ட.

எ அடி கவித்தொடிக் ௧௨௬.

விடின நிண்ணையின்றி * இறையினெல்லெநில்சாமற் கழன்ற வளையினையுடைய இவட்கு இனிப் பிறையையொக்குந்திருநுதலிற் றேன்றியபசலை ஒருகாலமும் வாராமல் மறையும்படியாகப் போமென வரைவுகடாயினள். எ - று.

இதனால், தலைவற்குப் புணர்ச்சியுவகை † பிறந்தது.

இது “பரத்தை மறுத்தல்வேண்டியும்” என்னும் (க) குத்திரத்தாற் கை கோளிரண்டற்கும் பொதுவாகப் பொருள் கூறவும் பெறும்.

இது தாழிசையல்லா இடைநிலைப் பாட்டுப்பெற்றபுப் புல்லாது விவொயெனக் குறைந்துவருதலின் யாப்பின்வேறுபட்டகொச்சகம். (அ)

(௧௨௩.) பொன்மலை சுடர்சேரப் புலம்பிய விடனோக்கித் தன்மலைத் துலகேத்தத் தகைமதி யேர்தரச்

செக்கர்கொள் பொழுதினெ லெலிநீவி யினநாரை
முக்கோல்கொ ளந்தணர் முதுமொழி டினைவார்போ
லெக்கர்மே லிறைகொள் ளு மிலங்குநீர்த் தண்சேர்ப்பு;

கூ அணிச்சிறை யினக்குரு கொலிக்குங்கா னின்றிண்டேர்
மணிக்ஞர லென்னிவண் மதிக்குமன் மதித்தாங்கே
யுள்ளான்ற வொலியவர் யிருப்பக்கண் டவைகானற்
புள்ளென வுணர்ந்துபிற் புலம்புகொண் டிணையுமே;

க௦ நீர்நீவிக் கருன்றபூக் கமழுங்கா னின்மார்பிற்
முர்நாற்ற மெனவிவண் மதிக்குமன் மதித்தாங்கே
யலப்பதத் தசைவளி வந்தொல்கக் கழிப்பூந்த
மலரென வுணர்ந்துபின் மம்மர்கொண் டிணையுமே;

க௧ நீணகர் லிறையாற்று ணிணையுநள் வநிந்தக்காற்
ரேண்டேலா யெனநின்னை மதிக்குமன் மதித்தாங்கே
கனவெனப் புல்லுங்காற் காணுளாய்க் கண்டது
கனவென வுணர்ந்துபிற் கைபற்றிக் கலங்குமே;

எனவாங்கு;

க. நொல். கத். கு கள. இச்சுக்குத்திபத்தினுடையிலும் இவர் இச்செய்யுளை
இச்செய்திக்கே மேற்கோள்காட்டி, இதனைக் கைகோ ளிராண்டிற்குங்
கொள்கவென்பர்.

(பிரதிபேதம்) * இனி இறையினெல்லி. † பிறந்தது. இது தமிழ்சை.....கொச்சகம்.
இஃ பரத்தை மறுத்தலையெண்டியும்.

கூருஉ

கலித்தொகை ௧0௨.

ஏ - து: அவரும் ஆண்டுச்சென்று தழுவுதற்கு யாங்கள் * நாழ்த்திரே
மென்றார்; அதுகேட்டு அவன் சுற்றத்தார் மாட்சிமைப்பட்ட இழையினையுட
யாள் வழியாக நிகழ்த்தும் ஏறுவிடுகின்ற வீழவைப் பரக்கச்செலுத்தி இவனை
யன்றி மற்றும் ஏறுதழுவுவார் உளராயினும் வருகவென்று பறையறைகவென்
றார். ஏ - று.

கரு + சாற்றுள், பெடையன்னுர் கண்பூத்து † நோக்கும்வா யெல்லா
(க)மிடைபெறி னேராத் தகைத்து

எ - து. இந்நவீழவினைப் || பெடையெயொப்பார் தக்கண்கள் பொலிவு
பெற்று இவ்வழகைப் பார்க்குமிடமெல்லாம் நின்று பார்க்கும் பரணைப் பெறு
வார்களாகில் அது தகைமையையுடைத்தென்றார். எ - து.

இதற்குமுன் உள்ளனவும் மேல்வருகின்றனவும் கண்டசுற்றத்தார் கூறிய
நாகப் பொருளுரைக்க.

கஎ தகைவகை மிசைமிசைப் = பாயிய ரார்த்துட

× வெதிரெதிர் சென்றார் பலர்

எ - து: அழகினை யுடைத்தாகிய வகுப்பையுடைய அவ்வேறுகளின்மேலே
பாய்கைக்குச் + சேர ஆர்ப்பரித்து ஏறுகளினெதிரேயெதிரே பலருஞ்சென்றார்.
எ - து.

ககூ கொலைமலி சிலைசெறி \ * செயிரயர் சினஞ் +† அறந்

துருத்தெழுந் தோடின்று மேல்

எ - து: அப்பொழுது அவ்வேறுகள் கொலைத்தொழின்மிக்க †† சிலைசெறிந்த
குற்றத்தைச் செய்யுஞ் சினமிக்கு வெவ்விதாயெழுந்து அவர்மேலே ஒடிற்று.
எ - து.

உக எழுந்தது துகள்

எ - து: அப்பொழுது துகள் எழுந்தது. எ - து.

|| ஏற்றனர் மார்பு

கவிழ்ந்தன மருப்புக்

கலங்கினர் பலர்

எ - து: அவர்களும் மார்புகளை எதிரே கொடுத்தார்; அவற்றின் கொம்பு
களுந் கவிழ்ந்து குத்தின; அதனால், தழுவினவர்கள் பலரும் கலங்கிப்போனார்.
எ - து.

க. மிடை - பரண்.

பிரதிபேதம் * தாழ்த்தினென்றார், † சாற்றுயன், ‡ நோக்குவாயெல்லா, || பெடையொப்
பார், = பாயப்பார், பாய்மார், × எதிர்சென்றார், + சேர வாய்வாரித்து. * *
செயிரினஞ். †† சினத்த, செறித்த, ‡† சிலைச்செறித்த, ||| ஏற்றனர்மாப்பு.

கக பலநீரைத் தீனையும் பைத நெஞ்சி
 னலமர யோயு ஞழக்குமென் றோழி

மதிமருள் வாண்முகம் விளங்கப்

புதநல மேர்தரப் பூண்கறின் நேரே.

இது நோழி தலைவியது ஆற்றமை கூறிக் தலைவனை வரைவுகடாயது.

இதன் பொருள்.

பொன்மலை (க)சுடர்சேரப் புலம்பிய விடனோக்கிக்

தண்மலைத் துலகைத்தக் *தகைமதி யோர்தரச்

செக்கர்கொள் பொழுதின னெலிரீவி யினகாரை

முக்கோல்கொ ளந்தணர் முதுமொழி நினைவார்போ

லெக்கர்மே லிறைகொள்ளு (உ)யிலங்குநீர்ச் தன்சேர்ப்ப

எ-து: (க)பொன்னையுடைய அத்தகிரியிலே ஞாயிறு சென்றசேர, அஞ்

ஞாயிறு உடனேபட, ஞாயிறின்றி வருந்தின உலகைகோக்கி உலகங்கொண்

டாடும்படியாகத் தகைமையினையுடைய மதி எழாநிற்க, செக்கர்வானத்தைக்

கொண்ட அந்திக்காலத்தின்கண்ணே, (ஈ) முக்கோலைக் கையிலே கொண்ட

அந்தணர் முதியமொழியை நினைக்கின்றவர்களைப்போலே, இனமான காரை

கள் ஆரவாரத்தைக் கைவிட்டு இடுமணன்மேலே இறத்தலைச் செய்யும்

இலங்குகின்ற ரீரையுடைய சேர்ப்பனே! எ - து.

(ஊ) அந்தணர், காஷாயம் போர்த்த குழாங்கள். முதுமொழி - பிரணவம்,

பெரியநாரைசிறகுசிவந்திருத்தலானும்மூக்குத்தரையிலேசென்று||குத்து

தலானும் அதனை முக்கோலை ஊன்றியிருந்தஅந்தணரோடு ÷ ஒப்புரைத்தார்.

(சு) காரை பதற்பொழுதெல்லாம் பல்லியர்க்கு வருத்தஞ்செய்து இரை

கவர்த்து அந்திக்காலத்து ஓர் ஆவாராயின்றிக் தீங்குசெய்யாதாரைப் போலே

க. "தினக ரன்சுரந் திகழ்க மண்டலம், பனிகொள் செக்கர்தம் படம
 தாகவே, யினிய வந்தனைக் கெறியும் வேலைசேர், புளித ரொத்ததப்
 புன்கண் மாலையே" வில்லி. குதுபோர். கசஉ.

உ. "இலங்குநீர்ச் சேர்ப்ப" கவி: கஉஊ: கஊ.

க. "அத்தமென்னும், பொன்னஞ் சிலம்பு கதிரோன் மறைதலும்" இறை.

கு. கடி. மேற்கோள்.

ச. இந்நூற்பக்கம் இடி: உ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

இ. "சிறுமீன் கவுட்கொண்ட செந்துவி நாராய" ஐந் - எழு. கடி.

க. "கூர்வாய்ப் பறைதடி பெருங்கிழ நாரை, வஞ்சனை தூங்கி யார
லுண்ணு, நீங்காப் பழனப் பெருகர்க்க் கூடல்" கல். கக: உ - ச.

{பிரதிபேதம்} * ததைமதி. † உடனேபட்டு. ‡ தறையிலே. || குத்தலாதுமுக்கோலை,
‡ ஓப்புத்தார்.

எ அச

நலித்தொகை கஉகூ.

குவிந்திருக்குஞ் சேர்ப்பன் என்றதனால், நின்னாட்டின் மகளிர் பிரிந்திருந்தார்
உயிர்போதற்கு வேண்டிக் தீங்குகளைப் பகற்பொழுதெல்லாம் கூறி அந்திக்
காலத்து ஆரவாரத்தைக் தவிர்த்து நல்ல மகளினைப் போலே ஒடுங்கி உறை
கின்றார் என உள்ளுறையுமங்கூறியவாறு உணர்க.

க. அணிச்சிறை யினக்(க)குரு கொலிக்குங்கா னின்றிண்டேர்
மணிக் குர லென விவண் மதிக்குமன் மதித்தாங்கே
யுள்ளான்ற வொலியவா யிருப்பக்கண் (உ)டவைகானற்
புள்ளென வுணர்ந்துபிற் புலம்புகொண் டிணையுமே

எ - து: அழகிணையுடைத்தாகிய சிறகிணையுடைய குருகுகள் இராக்
காலத்து ஒருகால் ஒலிக்குமிடத்து நின்னுடைய திண்ணிய தேரின்மணியி
னேசையென்று இவள் மிகவும் துணியாநிற்கும்; துணர்ந்த அப்பொழுதே அப்
பறவைகள் உள்ளடங்கிய ஒலியையுடையவாய் ஆரவாரியாதிருக்க, அதனைத்
தன் (உ)மனத்தாலே தேர்மணியொலியல்லவென்று கண்டு, பின்னர் அவ்
வொலியைக் காணலிடத்துப் பறவைகளொலியென்று உணர்ந்து, பின்பு
தனிமைகொண்டு வருந்தாநிற்கும். எ - து.

க0 நீர்நீரிக் களுன்றபூக் கமழுங்கா னின்மார்பிற்
றார்நாற்ற மென விவண் மதிக்குமன் மதித்தாங்கே
யலர்பதத் தசைவளி வந்தொல்கக் கழிப்பூத்த
மலரென வுணர்ந்துபின் மார்மர்கொண் டிணையுமே .

எ - து: நீரைக் கைவிட்டு மேலாய் நெருங்கின பூ அலர்ந்து நாறு

மிடத்து சின்மார்பிற் கிடந்த மாலையினது நாற்றமென்று இவள் மிகவுந்
துணியாநிற்கும்; துணிந்த அப்பொழுதே அப்பூக்கள் அலருஞ் செவ்வி

க. இந்துறப்பக்கம் எகந: ௫ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

உ. (அ) "அணிகடற் தண்சேர்ப்பன் தேர்ப்பரிமா பூண்ட, மணியரவ
மென்றெழுந்து போந்தேன் - கனிவிரும்பும், புள்ளரவக் கேட்டுப்
பெயர்ந்தே னெனியிழா, யுள்ளருகு நெஞ்சினே னாய்" ஐந்-ஐம். ௫௦.
(ஆ) "இடுமணலெக்க ரகன்கானற்சேர்ப்பன், கடுமாமணியரவமென்று-
கொடுக்குழாய், புள்ளரவக் கேட்டுக் கலுழந்தான் சிறுகுடிய, ருள்ளரவ
நாணுவ ரென்ற" ஐந் - எழு. ௫௧.

ங. காணுதலென்பதற்கு விளங்கவறிதலென்று நீலகேசியுரையாசிரியர்
பொருள் கூறுதலால், இங்கே அது காதினால் விளங்கவறிதலின்மேல்
நின்றதென்றலுமாம். "நம்பி தந்த கீத மேத யத்து காண வோடினார்"
(சீவக. ௨௦௩௭) என்பழி, காணவென்பதற்கு, கேட்கவென்றுபொருள்
கூறியிருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாலது.

ஐந்தாவது நெய்தல் கூ.

எஅநி

மிடத்து அவற்றை அசைத்த காற்றுவந்து தன்மேற்பட, அதனைக் கழியிற்
பூத்த மலரினது மணமென்று உணர்ந்து; பின்பு மயக்கங்கொண்டு வருந்தா
நிற்கும். எ - று.

கசு நீணகர் நிறையாற்றா ணிணையுநள் வதிந்தக்காற்

(அ) ரோண்மேலா யெனநினை மதிக்குமன் மதித்தாங்கே

(ஆ) நனவெணப் புல்லுங்காற் காணுளாய்க் கண்டது

கனவென வுணர்ந்துந் கையற்றுக் கலங்குமே

எ-து: உயர்ந்தமனையிலே மனத்தைநிறுத்துதுலைமாட்டாளாய்(ந)நினை
நினைத்து அவசந்தாற் சிறிதுதுயின்றவிடத்துத் தன்மேற்சேர்ந்தாயாக
நினை மிகவுந் துணியும்; துணிந்த அப்பொழுதே மெய்யென்று கருதித்
தழுவுமிடத்து உன்வடிவைக் காணுளாய்த் * தான்கண்டது கனவாயிருந்த
தென்று அறிந்து பின்பு செயலற்றுக் கலங்காநிற்கும். எ - று.

கக (சு) பலநினைந் திணையும் பைத னெஞ்சி
 னலமர னேயு னுழக்குமென் (டு) ரேழி

- க. (அ) “துஞ்சங்காந் ரேண்மேல ராகி விழிக்குங்கா, னெஞ்சத்தராவர்
 விரைந்த” துறள். கஉகஅ. என்பதும் (ஆ) “வேய்புரை மென்றே
 ளின்றயி லென்றும், பெருஅன் பெயரினும்” துறிநீசி. உசஉ-உச௩.
 (இ) “பாயல்கொண் டென்றோட் கனவுவார்” கலி. உச: எ. (ஈ)
 “இளையோள், பெருந்தோ ளின்றயில் கைவிடு கலனே” அகம். கக௩:
 க௩ - கச. (உ) “நறுதுதலா, ராவி தளிர்ப்ப வவர்தோண்மேற் றுஞ்சி
 னார்” (ஊ) “நல்லா ரவர்தோண்மேற் றுஞ்சினார்” கீவக. கடுஎடு,
 கடுஎக. என்பவைகளும் (எ) “மென்றோட் டியில்பெறும்” (கலி. க௦ச:
 உச) என்பதும் அதன் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.
- உ. “நனவினா னல்காக் கொடியார் கனவினா, னென்னெம்மைப் பீழிப்
 பது” துறள். கஉகஎ.
௩. “நனவிற்குள் செய்தது மனத்த தாகவிற், கனவிற் கண்டு” (கலி. சக:
 ௩ - ச) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.
- ச. (அ) “பலநாடு னெஞ்சினேம்” (ஆ) “பலருழு மனத்தோடு பைதலேன்”
 கலி. ௩டு: கக, சக: கஎ.
- டு. “ஆய்நலம் பெயர்தரப், புரியுனைக் கவிமான்றேர் கடவுபு, விரிதண்
 டார் வியன்மார்ப விரைகநின் செலவே” (கலி. கஉச: கக - உச.)
 என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * நாம்கண்டத. † எனவாங்கு, அஃசு.

எ அக கலித்தொகை கஉஎ.

மதிமருள் வாண்முகம் விளங்கப்

புதுநல மேர்தரப் பூண்கநின் றேரே

* எ - து: பலவற்றையும் நினைத்த வரும் தம் நோயையுடைய நெஞ்சாலே
 சுழலுதலையுடைய காமநோயிலே அழுத்தும் என் தோழியுடைய மதியென்ற
 மருளும் ஒளியிணையுடைய முகம் விளங்கும்படி புதிய நலம் எழுதலைச் செய்ய
 நின் தேர் குதிரையைப் பூண்பதாகவென வரைவுகடையினான். எ - று.

இதனால், தலைவற்குப் புணர்ச்சி யுவகை பிறந்தது.

இஃது ஒத்தாழிசைக்கவி.

(6)

(கஉஎ.) தெரியினார் ஞாழ்லுந் தேங்கமழ் புன்னையும்

புரியளிழ் டூவின கைதையுஞ் செருந்தியும்

வரிநிமி நிமிர்ந்தார்ப்ப விருந்தும்? யியைபுதச்

செருமிகு நேமியான் றுர்போலப் பெருங்கடல்

வரிமணல் வாய்குழும் வயங்குநீர்த் தண்சேர்ப்ப;

க கொடுங்கழி வளைஇய குன்றுபோல் வாலெக்கர்

நடுங்குநோய் தீரநின் குறிவாய்த்தா ளென்பதோ

கடும்பனி யறவிசு கயலேர்கண் பனிமல்க

விடும்பையோ டினைபேங்க விவளைநீ துறந்ததை;

க0 குறியின்றிப் பன்னாணின் கடுத்திண்டேர் வருபதங்கண்

டெறிதிரை யிமிழ்கான லெதிர்கொண்டா ளென்பதோ

வறிவளு ருழந்தேங்கி யாய்நலம் வறிதாகச்

செறிவளை தோளுர விவளைநீ துறந்ததை;

கௌ காண்வர வியன்றவிக் கவிற்பெறு பனித்துறை

யாமத்து வந்துநின் குறிவாய்த்தா ளென்பதோ

வேய்நல மிழந்ததோள் விளங்கிழை பொறையாற்றார்

வாணுதல் பசப்பூர விவளைநீ துறந்ததை;

அதனால்;

கக இறைவனை நெகிழ்ந்த வெவ்வனோ யிவடர

வுரவுக்கதிர் தெறுமென வோங்குதிரை விரைபுகள்

கரையம லடும்பனித் தாஅங்

குரவுநீர்ச் சேர்ப்ப வருளினை யளியே.

(பிரதிபேதம்) *க - த: என்று பாவநாறையும்.

இதுவுமது.

இதன் பொருள்.

தெரியினர் ஞாழலுந் தேங்கமழ் புன்னையும்

புரியவிழ் பூவின கைதையுஞ் செருந்தியும்

(க)*வரி(உ)இமி (ஈ)நிமிர்ந்தார்ப்ப (ச)நிருந்தும்பி யியைபூதச்

செருமிகு (ஊ)நேமியான் றுர்போலப் பெருங்கடல்

வரிமணல் வாய்குழும் வயங்குநீர்த் தன்சேர்ப்ப

எ - து: போரின்கண் மிகுகின்ற சக்கரத்தையுடைய திருமால் திருத்
தோளிற் சேர்ந்த மாலையோலே பெரிதாகிய கடற்கரையில் அறையுடைய
மணவிடத்தே விளங்குகின்ற கொத்தினையுடைய(சு)ஞாழற்பூவும் தேன்றாறு

க. “வரிஇமிறு” குறிஞ்சி. ககக.

உ. “நயம்பின் நீங்குரானிறுக்குழல்போ, விரங்கிசையிடுறொடு தும்பிதா
நூத” கலி. ஈ.உ: உஉ - உஈ.

ஈ. “இமிர்ந்தார்ப்ப” கலி. கஈக: க.

ச. “நிருந்தும்பி யியைபூத” கலி. கஉஈ: உ.

ஊ. பலமலர்கள் விரவி நீளக் கிடத்தல்பற்றி, ‘நேமியான்றுர்போல’ என்
றுர்; (அ) ‘பொருடடல் வண்ணன் பனைமாப்பிற் றுர்போற், நிருவில்
விலங்குன்றி” கார். க. எனவும் (ஆ) ‘அகலிசு வானத்துக் குறைவி
லேய்ப்ப, வரக்கிதழ்க் குவையொடு நீல நீடி, முரட்பூ மவிந்த முது
நீர்ப் பொய்கை” பெரும்பாண். உகஉ-உகச. (இ) ‘எருவை கோப்ப
வெழிலணி: திருவில், வானி லணித்த வரிபூதம் பன்மலராற், கூனி
வளைத்த சனை’ பரி. கஅ: சஅ - ஊ, எனவும் வருபவற்றைகோக்குக.

சு. ஞாழல் - செய்தலிலத்துக்கு உரித்தாகக் கூறப்படுவதொரு பூமரம்;
(அ) அது “ஊர்க்கா னிவந்த பொதும்பரு ணீர்க்காற், கொழுநிழன்
ஞாழன் முதிரிணர்கொண்டு, கழுமமுடித்துக் கண்கூடு கூழை” (கலி.
ஊக: க - ஈ) என்பதன் விசேடவுரையில் ‘ஞாழன் முடித்தாளென
நெய்தற்றலையோலவும், ஊர்க்கா னிவந்த பொதும்பென்றதனை

மருதத்துக்கண்டான் போலவுக்கறி' என்றும்(ஆ)செய்தற்கு, 'மரம், புன்னையும் ஞாழலும் கண்டலும்' (தொல். அகத். கு. ௧௮. உரை.) என்றும் இவ்வரைய; சிரியர் எழுதியிருத்தலானும்(இ) செய்தற்றிணைக் கருப்பொருளுக்கு, "கறுஞாழல் கையினேந்தி என்பதனால் பூவுக் கூறினர்" (சீலப். பதி. விசேடவுரை) என்று அடியார்க்குநல்லார் எழுதியிருத்தலானும் (ஈ) *பரிபாடலும் புறநானூறு மொழிந்த மந்தைத் தொகை தூல்களிலும் சீவக சீலப். மணி முதலிய தூல்களிலும் (பிரதிபேதம்) * வரிமிஞ்று.

எ அ அ

கவித்தொற்கை ௧௨௭

கின்ற(௧)புன்னைப்பூவும் தனையவிழ்ந்தபூக்களைபுடையனவாகிய(௨)தாழம்பூவும் தனையவிழ்ந்த பூக்களைபுடையனவாகிய (௩) *செருந்திப்பூவும் வரியினையுடைய

நாற்கவி உச-ஆம் குத்திரத்திலும் இது செய்தற்கே உரித்தாகக் கூறப்பட்டிருத்தலானும் அறியலாகும். இம்மரம் எக்கரிற்செழித்துவளர்வது; (௨) அது ஐங்குறுநூற்று ஞாழற்பத்தால் அறியலாகும். இதன் அரையும் கொம்பும் கருநிறமுடையன; அவற்றை(ஊ) "வனேன்போ ளிறங்கிளர்பு கருவிய ஞாழலும்" (கலி. ௨௬: ௪) என்பதும் (எ) 'ச்யாமா' என வடமொழியிலுள்ள பெயரும் (ஏ) "செவ்வீ ஞாழற் கரும்கோட்டிருஞ்சினை" அகம். ௨௪௦: ௪. என்பதும் வலியுறுத்தும். அவ்வரை பொரித்திருப்பது; அது (ஐ) 'பொரியரை ஞாழலும்' சீவக. ௫௧௫. என்பதனால் அறியப்படும். செய்தனிலத்த மகளிர் இதன்குழை கொய்தும் இதனலாக்கிய தழையுடுத்தும் இத்திறாக்கிய ஊசலாடியும் இன்புலவரென்பதமரபு; அவற்றை (ஓ) 'ஞாழன் மலரின் மகளிர், ரொண்டழையருத் துறைவன்" ஐங். ௧௪௭. (ஔ) "கொய்குழை யரும்பிய குமரி ஞாழல்" நற். ௧௪: ௬. (ஐ) "காணன் ஞாழற் கவின்பெறு தழையன்" ஐங். ௧௧௧. (ஐ) "ஞாழ ல்லாங்குசினைத் தொடுத்த, தாழைவீழ் கயிற் றாசல்" அகம். ௨௦: ௫-௬. என்பவை வலியுறுத்தும். இது செறிந்தபூக் கொத்தினது; (அஅ) "இணர்ததைஞாழல்" பதிற். ௩௦: ௧. என்பதனால் உணர்த்தப்பாலது. இது பசிய அரும்புள்ளது; (ஆஆ) "பசுனைஞாழல்" தறுந். ௮௬. என்பதனால் பெறப்படும். இதன்பூ, பொன்னிறமும் சிறிய

உருவமும் நன் மணமும் வண்டினமொய்த்தலுமுடையது; அவற்றை (இது) “பொன்னிணர் ஞாழல்” ஐங். ௧௬௧. (ஈஈ) “ஐயவி யன்ன சிறுவீ ஞாழல்” துறந். ௫௦. (உஉ) “கறவீ ஞாழல்” நங். ௧௬: ௧. (ஊஊ) “கணங்கொள்வண்டார்த்துலாம் கன்னி நறுஞாழல்” என்பவற்றால் அறிக. இப்பூ, பசப்புக்கும் சணங்குக்கும் உவமையாதல் இந்நூல் ௧௩௧: ௧௧ - ஆம் அடிக்குறிப்பிற் காட்டப்படும். ஞாழலென்பது குங்குமம், ஒருவகைக் கொன்றை, கோங்கு, பலினி முதலிய பலமரத்துக்கும் பெயராமாயினும் நெய்தற்கருப்பொருளில் அதுபலினியையே குறித்த வருமென்ப; பலினி யென்பது வடமொழிச் சிதைவு.

௧. புன்னையின் செய்தி கலி. ௧௩௬: ௧௩-ஆம் அடிக்குறிப்பிற்காணலாகும்.
 ௨. தாழையின் செய்தி கலி. ௧௩௧: ௧௦ ஆம் அடிக்குறிப்பிற் குறிக்கப் பெறும்.

௩. (அ) “பாசிலைச், செருந்தி தாய விருங்கழிச் சேர்ப்பன்” (ஆ) “எக்கர் ஞாழல் செருந்தியொடு கமழ” (இ) “வண்டிபட, விரிந்த செருந்தி வெண்மணன் முடுக்கர்” (ஈ) “செருந்தி, யிருங்கழி தாழு மெறிகடற் (புத்திபேதம்) * செருந்திப்பூவும் சூழ்ந்தகிடக்கும் விளங்குகின்ற சேர்ப்பனே, எம்மணம் சூழ்ந்தகிடக்குமென்னில் யரியினை.

ஐந்தாவது நெய்தல் ௧௦.

௭௮௩௬

யினிற் சிறிதே ஓவித்து யிக ஆரவாரிப்பக் *கரிய தும்பிகள் தம்மில் இயைந்து தேனையூதச் சூழ்ந்துகிடக்கும் விளங்குகின்ற நீரையுடையசேர்ப்பனே! எ-று.

கடவினது புலவனாற்றமாகிய தீங்கினைப் பூக்களின்மணம் போக்கினவதனை அக்கடல் அறியாதிருக்கின்ற சேர்ப்பனென்றதனான், நின்வருத்தத்தைத் தீர்க்கச் சூழ்ந்துமென்று கருதி அவள் நின்னிடத்தே வந்து தீர்த்த நிலையை நீயறிந்திலையென மேல்வருகின்ற தாழிசைப்பொருளை யுள்ளுறுத்து உள்ளுறை யுவமம் தந்தவாறுகாண்க.

௬ கொடுங்கழி வீளைஇய குன்றுபோல் வாலெக்கர்

(க) நடுங்குநோய் தீரநின் குறிவாய்த்தா னென்பதோ

கடும்பனி யறலிசு கயலேர்கண் பனிமல்க

விடும்பையோ டினைபேங்க, விவளைநீ துறந்ததை

எ - து: மூன்னர்க் கடியதாகிய நீர் பின்னர்ச் சுவறுதலின் அறுதியை

யுடைத்தாய் விழுவின்ற, கயலையொத்தகண் நீரற்று(உ)மல்குகின்ற அளவாய் நிற்க, வருத்தத்தோடே கெட்டு அழும்படி இவ்வாறே துறந்தது, நின் மனம் நடுங்குதற்குக் காபணமாகிய காமரோய் தீரும்படியாகச் சுறவு முதலியன வற்றையுடைமையாற் || கொடிய கழிகள் சூழ்ந்த மலைபோல் உயர்ந்த வெண்மையையுடைய இடுமணலிடத்து நீ செய்த குறியிடத்தே தப்பாமல் வந்தாளென்பதோ? எ - று.

என்பதோ என்றது என்று சொல்லப்படுவதாவென்னும் பொருட்து நில்லாது வாய்த்தாளென்னுஞ் சொல்லுணர்த்திய செய்கநன்றியை, தானும் உணர்த்திப் பிரிவினசைநிலையாய் நின்றது. இஃது “ஆக வாக வெண்ப

றண் சேர்ப்ப” (உ) “பொன்னடர்ந் தன்ன வொன்றினர்ச் செருந்தி” (ஊ) “பருதியஞ் செவ்வன்போ விணருழ்த்த செருந்தியும்” (எ) “அரும்பலர் செருந்தி நெடுக்கான் மலர்” (ஏ) “தலைநாட் செருந்தி தமனிய மருட்டவும்” (ஐ) “செருந்தி, கால யேகன கம்மலர் கின்ற சாய்க் காடே” (ஓ) “பொன்னியன்ற, தட்டலர்த்த பூஞ்செருந்தி” என்பவற்றால் செருந்தி நெய்தற்குரித்தாதலும் அதன் பூவினியல்பு முதலியனவும் அறியப்படும்.

க. “நடுங்குரோய் செய்தவர் நல்காமை நினைத்தலிற், கடும்பனிகைமிகக் கையாற்று ளாழ்ந்தாங்கே, நடுங்குரோ யுழந்தவென் னவனழிய மணலோக்கி, யிடும்பைநோய்க் கிருவன போலுமஃ தெவன்கொலேர” கல். ௧௩௪: ௧௩ - ௧௮.

உ. “கண்ணிறை நெடுநீர் காந்தன னடக்கி” என்பதும் அதனுரையும் இங்கே அறிதற்பாலன். சிலப். ௧௩: ௧௩௩; அடியார்ச்சு.

(19||திபேதம்) * கரியதாயி. † சூழ்ந்தகிடக்குமென்ச, கடவினது, ‡ யேனமென்று கருதி யவனிடத்தே, || கொடியதாயி.

எக௦ கவித்தொகை ௧௨௭.

தென்னு, * மாவயின் மூன்றும் பிரிவி லணைநிலை” என்னும் (க) சூத்திரத்து என்ப † தென்றதற்கு உதாரணமாகக்கரட்டினும்; அதனாலுணர்க. ஏனையவும் இவ்வாறேகொள்க.

க௦ (உ)குறியின்றிப் பன்னாணின் கடுந்திண்டீர் வருபதங்கண்

டெறிதிரை யிமிழ்காண லெதிர்கொண்டா ளென்பதோ,

வறிவரு ருழந்தேங்கி (ந)யாய்நலம் வறிதாகச்

செறி(ச)வளை தோளுர விவளைநீ துறந்ததை

எ - து: தன்னறிவு வருத்தத்தே அமுந்தி அமுது ஆராய்ந்தநலம் சிறி
தாகையினுலே முன்புசெறிந்தவளைதோளினின்றிங்கழன்றுவிழும்படி இவளை
நீ துறந்தது, எறிதிரை யொல்க்கின்ற கடற்கரையிலே நின்னுடைய
கடியதாகிய தேர் இன்ன காலத்தே வருமென்னுங்குறிப்பின்றிப் பலகாளும்
வருங்காலத்தை(நு)மனத்தாலே நோக்கி எதிர்கொண்டாளென்பதோ? எ-று.

திரையொலியால், தேரொலி கேட்டற்கு அரிதாகவும் அவ்வொலிகேட்டு
எதிர்கொண்டாளென்றான்.

கச காண்வர வியன்றளிக் கவின்பெறு பனித்துறை

யாமத்து வந்துகின் குறிவாய்த்தா ளென்பதோ

க. நோல். இடை. கு. நட. இச்சூத்திரத்தின் இவருரையிலும் 'என்பது'
என்றது என்றுசொல்லப்படுவதென்னும் பொருள் தந்து நில்லாது
வாய்த்தான், எதிர்கொண்டான் என்னுஞ்சொற்கள் உணர்த்திய செய்க்
நன்றியைத் தானும் உணர்த்தி நின்றதென்பதற்கு 'நடுங்குகோய்...
.....துறந்ததை" "எறிதிரை:துறந்ததை" என்னும் பகுதிகள்
உதாரணமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

உ. களவொழுக்கத்துக் தேரேறிச்சென்று தலைவர்கூடுதற்கு, "குறியின்றி
.....தோளுர விவளைநீ துறந்ததை" என்னும் பகுதி மேற்கோள்;
நோல். பொருளி. கு. கடி. நட.

ங. "மென்றோண் குறுகிழவுந் திருநுதல் பசப்பவும், பொன்போல் விற்ற
கவின் றொலைத்த; குன்ற நாடற்கு" ஐங். உரு. 0.

ச. வளையென்றது தொடியை; அது முன் 'செறி' என அடைகொடுத்த
லானும் பின் 'தோள்' என இடங்குறித்தலானும் துணியப்படும்.
தொடி, வளையென்றும் வழங்கப்படுதற்கு, துறன். கஉரு.ச, கஉரு.டு,
பரிமேலழகருரையும் சான்று பகரும். 'முன் வளைகழல நின்றார்க்கு
வருத்தயிருதியால் தொடியும் கழன்றன வென்க' (கீலக. சகக.
வீசேடவுரை) என்பதும் இங்கே அறிதர்பாலது.

டு. இத்தூற்பக்கம் எடிச: நட - ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * குவியன் மூன்றாம். † என்பதற்குக் காரணமாகக் காட்டினும்.

வேய்நல மிழந்ததோள் விளங்கிழை பொறையாற்றாள்

வாணுதல் பசப்பூர விவளைநீ துறந்ததை

எ - து: மூங்கில் தன்னலனிழத்தற்குக் காரணமான தோள்களிற்
கிடந்து விளங்குகின்ற பூண்களை அத்தோள் பொறுத்தலைச் செய்யாமல்
மெலிந்து(௧)வாணுதல்பசப்புப் ப'க்கும்படி இவளைநீ துறந்ததுநோக்கினார்க்குக்
காட்சி வரும்படியாகப் பண்ணினதோர் அழகைத்தான்பெறுகின்ற இப்பனித்
துறையிலே ஈநயொமத்தே நீ வந்து செய்த நின் வரவு உணர்த்திய குறியிலே
தப்பாமல் வந்தாளுன்பதோ? எ - று.

தன்மெலிவு தோள்பொறாமைக்குக் காரணமாய் நின்றது. ஆற்றா
யென்றும் முதல்வினை துதல்பசப்பூரவென்னுஞ் சினைவீனையோடு முடிந்தது.
(2) †இவளையென்றது இங்ஙனம் ஈன்மை செய்தவளையென்றும், நீயென்றது
அங்கனம் குறைந்துநின்ற நீயென்றும் பொருள் தந்தன.

தாழிசைமூன்றும், பொச்சாப்பென்னுமெய்ப்பாடு †பயத்தன.

௧௮ அதனால்

இறைவளை நெகிழ்ந்த வெவ்வனோ யிவலர

வரவுக்கதிர் தெறுமொன வோங்குதிரை விரைபுதன்

கரையம (௩) || லமும்பளித் தாஅங்

(௪) குரவுநீர்ச் சேர்ப்ப வரூளினை ஃபளியே

எ - து: வலியினையுடைத்தாகிய நீரையுடைய சேர்ப்பனே! நினக்குச்
செய்நகன்றிக்கேடு உண்டாம், ஆகையினாலே அதுநீர் வலியினையுடைய
ஞாயிறு சுடுமென்று கருதி ஒங்குகின்ற திரை தன் கரையில் நெருங்கின

௧. (அ) "நீ துறத்தலிற், பல்லோரறியப் பசந்தன்று துதலே" (ஆ) "வா
ணுதல் பசப்பச் செலவயர்ந் தினையே" ஐங். ௫௫, ௪௨௩. (இ) "நுத
வாரும் பசப்பு" (ஈ) "பிறைதுதல் பசப்பூர" கலி. ௨௮: ௧௫, ௧௬: ௧௦.

௨. "அந்தா மரையன்ன மேகினை யானகன் ருற்றவனோ" (கோவை
யாள். ௧௨) என்பதன் விசேடவுரையில் 'நினையென்பழி உயிரினுஞ்

சிந்த நினையென்றும், யானென்புழி இருதலைப் புள்ளினோருயிரே
 னாகிய யானென்றும், அச்சொற்களால் விளங்கி நின்றன' என்று
 பேராசிரியர் எழுதியிருப்பதும் இங்கே அறிதற்பாலது.

௩. அடம்பின் செய்தியை, கலீ. ௧௪௪: ௩௦-ஆம் அடிக்குறிப்பிற் காண்க.
 ௪. (அ) "உரவுநீர் ரழுவத்து" மணி. எ: ௧௨௫. (ஆ) "உரவுநீர் ஞாலத்து"
 பு - வெ. பாடாண். ௪௩. (இ) "உரவுநீர் நிலத்து" கம்ப. பால.
 ஆற்றுப். ௧௨. உரவு - வலி; உரவுதலெனின், உலவுதலென்றாக்கி,
 பரத்தலென்றலுமாம்.

(பிரதிபேதம்) * சிவியாமத்தே, † இவனென்றது, ‡ பயன், || அடம்பளித்தாக்கு முடிநீர்,
 + அளிமே.

எகூஉ கவித்தொகை ௧௨௮.

அடம்பை விரைந்தளித்தாற்போல இவளுடைய இறையில் விரைகழன்ற
 வருத்தத்தையுடைய நோய்தீரும்படி அருளிணையாய் வரைந்துகொள்ளென
 வரைவுகடாயினான். எ - று.

(௧)விரைகழலுதல் வெளியாக வருத்தத்தைவிளக்குதல்பற்றிச் சுரிதகத்து
 விரைகொகிழ்தலைக்கூறினான்.

இதனால், தலைவற்கு அசைவு பிறக்கது.

இஃது ஒத்தாழிசைக்கலி.

(௧௦)

(௧௨௮.) தோடுறந் தருளா தவர்போ னின்று

வாடை தூக்க வணங்கிப் தாழை

யாடுகேர்ட் டிருந்த வசைநடை நாரை

நளியிருங் கங்கு னந்துய ரறியா

ரு தளியின்று பிணியின்று விளியாது நாலும்

கானலஞ் சேர்ப்பனைக் கண்டாய் போலப்

புதுவது கவினினை மென்றி யாயி

னனவின் வாரா நயனி லாளனைக்

கனவிற கண்டியான் செய்தது கேளினி;

கடு அலந்தாங் கமையலெ னென்றனைப் பற்றியென்
 னலந்தாரா யோவெனத் தொடுப்பேன் போலவுங்
 கலந்தாங் கேயென் களின்பெற முயங்கிப்
 புலம்ப லொம்பென வளிப்பான் போலவும்;
 கச முலையிடைத் துயிலு மறந்தீத் தோயென
 நிலையழி நெஞ்சத்தே னமுவேன் போலவும்
 வலையுறு மயிலின் வருந்தினை பெரிதெனத்
 தலையுற முன்னடிப் பணிவான் போலவும்;
 கஅ கோதை கோலா விறைஞ்சி நின்ற
 ளுதையஞ் சேர்ப்பனை யலைப்பேன் போலவும்
 யாதென் பிழைப்பென நடுங்கி யாங்கே
 பேதையை பெரிதெனத் தெளிப்பான் போலவும்;
 ஆங்கு;

க. “துறைவன் றறத்தமை தாற்றுகொன் முன்கை, யிறையிறவா நின்ற
 வினை” தருக. ௧௧௫௭.

நான்காவது முல்லை உ.

௧௧௩௩

முன்னர்ப் பலரும் வருவென்று சாற்றுவதில் பல ஏறுகளும் விடப்
 பலருத் தழுவித் தோற்று *ரென்றார்.

உரு அவருள், (க)மலர்மலி †புகலெழ வலர்மலிர்|மணிபுரைநிமிர்|தோள்

‡பிணைஇ

‡யெருத்தோ டியிலிடைத் தோன்றினன் றேறன்றி

வருத்தினன் மன்ற||வவ் வேறு

எ - து: அங்கனம் ஏறுதழுவ + வந்தவர்களுட் பாத்தல் யிக்க வீரூப்பம்
 எழுதலாலே பூமலித்த நீலமணியையொக்கும் நிறத்தையுடைய நெடிய தோள்
 களாலே ஏற்றின் கழுத்தை இறுகத் தழுவித் கழுத்தோடேகூடக் கிடக்கின்ற
 (உ)குட்டேற்றிடத்தே தோன்றினன்; அங்கனம்: .தோன்றிப் பின்னர் அறுநி
 யாக அவ்வேற்றை வருத்தினனென்றார். எ - து.

உஅ = எறெறல்வங் காணு வெழுந்தா ரொவன்கொலோ
 xவேறுடை நல்லார் பகை

எ-து: ஏற்றையுடைய நல்லவர்கள் தங்கள் எற்றினுடைய வருத்தத்தைக்
 கண்டு எழுந்திருந்தார்; அவன் தழுவினவாற்றிற்கு மகிழ்வதன்றிப் + பகை
 யாதல் என்னபயன் தருமென்றார். எ - று.

கொல்லும் ஒவும், அசை.

௩௦ மடவரே நல்லாயர் மக்க **நொருந

லடலேற் றெருத்திறுத்தார்க் ++கண்டுமற் றின்று

முடலேறு கோட்சாற்று வார்

எ - து: முன்னாளிலே கொல்லுதலையுடைய ஏற்றின் கழுத்திலே
 தங்கினவர்களைக் கண்டு வைத்தும்!! இன்றும் உடலுகின்ற ஏற்றைத் தழுவிச்
 சாற்றுவாராகிய நல்ல ஆயர் மக்கள் அறிபாதவர்களேயென்றார். எ - று.

௩௩ |||ஆங்க

தண்ணுமைப் பாணி தளரா ++தெழுஉக

பண்ணமை யின்சீர்க் குரவையுட் டெண்கண்ணித்

க. அறுசீரடி முடுகி வந்ததற்கு “மலர்மலி புகலெழ வலர்மலிர் மணிபுரை
 சிமிர்தோள் பிணைஇ” என்பது மேற். நோல். செய். கு. சுசு. பேர்.

உ. குட்டேறு-ஏற்றின்முதுகில் புறக்கழுத்தையடுத்துத் திரண்டு உயர்ந்து
 தோன்றும் ஒருதப்பு; இச்சொல் இவருரைகளையில் பயின்று வரும்.

(பிரதிபேதம்) *என்றார், + புகழெழ அலர்மலி மணிபுரை சிரைதோள், † பிணைஇ, வீணைஇ.
 ‡ ஒருத்தோட்டியில், || இவ்யேறு, + வந்தயர்கள் பார்த்தன்மிக், ∴ தோள்
 நிய பின்னரறுநியாகவேந்தை, = ஏற்றெய்யம், x ஏற்றுடை நல்லார்ப்பகை,
 + பகையாதலால்என்ன, ** நெருளையடல், நெருகையடல், ++கண்டுமேற்றின்று
 முடலேற்றுக்கோட், †† மீண்டுமுடது. ||| சூக்கு தன். ++எழுவுகபட

உக கனவினாற் கண்டேன் நேழி கா ன்டகக்
கனவின் வந்த கானலஞ் சேர்ப்ப
னனவின் வருதலு முண்டென
வணைவரை நின்றதென் னரும்பெற லுயிரே.

இது ஈரைவிடையாற்றையிச் செல்கின்ற தலைவியது கவின்கண்டு
வியுயதோழிக்கு அவள் தான்கண்ட கனவுநிலையுரைத்தது.

இதன் போருள்.

தோடுறற் தருளா தவர்போ னின்ற
வாடை தூக்க வணங்கிய தாழை
யாடுகோட் டிருந்த வசைநடை நாரை
நளியிருங் கங்கு னந்துய ரறியா

இ தளியின்று பிணியின்று விளியாது நரலுங்
கானலஞ் சேர்ப்பனைக் கண்டாய் போலப்
புதுவது கவினினை யென்றி யாயி
னனவின் வாரா நயனி லாளனைக்
கனவிற் கண்டியான் செய்தது கேளினி

எ - து: வாடைக்காற்று அசைக்கையினாலே வளைந்த தாழையின் அசை
கின்ற கொம்பிலே இருந்த அசைந்தரடையினையுடைய நாரை நம் தோளைத்
துறந்து நமக்கு அருளாதவரைப்போலே நின்று பெருமையைபுடைய கங்கு
விடத்து நந் துயரை அறியாமல் நம்மேலளித்தவின்றாய்த் (க)தனக்குக் காம
நோயாலே வருத்தமின்றாய் மாறாமற் கூப்பிடுங் கானலையுடைய அழகிய
சேர்ப்பினையுடையவனைக் கண்டு (உ) கூடினாய்போலே புதிதாக ஓர் அழகினை

க. "தேற நேற்குழிக், களிப்பவுண் டிளவனங் கன்னி நாரையைத்,
தினோத்தலின்" (கீவக. ௫௦.) என்பதற்கு, "தேறல் மிக்குச் செறிந்த
இடத்தே, காமவின்பம் அறிந்த அன்னம் அதனைபுண்டு காமவின்ப
தகர்ந்தறியாத நாரையைப் 'புணர்தலின்' என இவ்வரையாசிரியர்
எழுதியிருப்பது இங்கே அறிதற்பாலது.

உ. (அ) "ஆரிடை யென்னாய் யாவஞ்சாய் வந்தக்கா, வீரற்ற புலமே

போற் புல்லென்றான் வைகறை, கார்பெற்ற புலமேபோற் கவின் பெறும்” (கலி. ௩௮: ௧௦ - ௧௨) என்பதும் (ஆ) இந்நூற்பக்கம் ௨௧௨: ௧-ஆம் குறிப்பும் (இ) “காடன், புணரிற் புணருமா ரெழிலே பிரியின், மணிமிடை பொன்னின் மாமை சாயவென், ஊணிவலஞ் சிதைக்குமார் பசுனை” என்பதும் இங்கே அறிதற்பாலன.

100

எக௪

கலித்தொகை ௧௨௮.

புடையையானுயென்று கூறுகின்றாயின் வெளியாக வாராத உறவில்லாத வினைக் கணவிடத்தே கண்டு யான் செய்த காரியத்தை இப்பொழுது கேள். எ - று.

௧௦ அலந்தாங் (க)கமையலெ (உ)னன்றினைப் பற்றி(௩)யென் னலந்தாரா யோவெனத் தொடுப்பேன் போலவுங்
*கலந்தாங் கேயென் கவின்பெற முயங்கி!
புலம்ப லோம்பென வளிப்பான் போலவுந்

எ - று: நினைப் பிரிந்த இடத்து வருந்தி உயிர்வாழேனென்று கூறின வினைப் பிடித்துக்கொண்டு நீகொண்ட என் கலத்தை இனித் தாராயென்று விளைத்துக்கொள்வேன்போலேயும், அவ்விடத்தே என்னுடையகழிந்த அழுகை யான் பெறும்படி புல்லிக் கூடி இனி வருந்தாதேகொள்ளென்று கூறி என் னையும் அளிப்பான்போலேயும். எ - று.

௧௧ (ச)முலையிடைத் துயிலு மறந்திக் தோயென நிலையழி நெஞ்சத்தே னமுவேன் போலவுந்

௧. “நின்னின்றி யமையலென் யானென்னு மவனாயின்” கலி ௪௭: ௧.

௨. (அ) “தந்தனை சென்மோ... ..தண்கடற் சேர்ப்பநீ யுண்டவென் னலக்கே” (ஆ) “என்னலந் தந்து, கொண்டனை சென்மோ” (இ) “தண்ணந் துறைவற் றெடுத்த நந்நலங், கொள்வா மென்றி தோழி” குறுந். ௨௩௧; ௨௩௮; ௩௪௧. (ஈ) “நுண்ணாண் விலயிற் பரதவர் போத்தந்த, பன்மீ ணுணங்கல் கவருந் துறைவினைக், கண்ணினற் காண வமையுங்கொ லென்றேழி, வண்ணந்தா வென்கந் தொடித்து”

ஐந் - எழு. கக. எனவும் (உ) "இரவுகத்தருநு கணவீளிர், பகலிழந்த நிறை பெறமுயன்றமொழி பதறுமாதர்" கலிங்க. உஎ. எனவும். வருவன காண்க.

௩. கொடுப்பான் பொருளாய்க் கொள்வான்கட் செல்லாதனவற்றை இரத்தற்கண் தாவென் கிவவி வருவதற்கு, "என்னலந்தாராய்" என்பது மேற்கோள்; தோல். எச்ச. சூ. ௫௦. ௩௪.

௪. (அ) "நீயுந், தேம்பா வோதி திருநத னீவிக், கோங்குமுறைத்தன்ன குவிமுலையாகத், தின்றயி லமார்த்தனை" அகம். உ௪௦: ௬ - ௧௨. (ஆ) "அவர்கம், மேத்துமுலை யாகத்துச் சார்ந்துகண் படுப்பவும்" தோல். கற். சூ. ௬, ௩௪. மேற். (இ) "விரிந்த பைத்தலை வெள்ளிவெம் பாப்பிணைத் துயின்ற, சுருந்தழாய் முகில் கார்நிறக்கட்செவிச்சேக்கை, பொருந்தி யாங்கொரு புரிசூழல் புணர்முலைக் கோட்டி, னார்த மூழ்கிய நறு மலர்ப் பிணையன்மேற்றயிலும்" பாக. பதினாறாயிரத் திருவிளை. ௩௨.

(198திபேதம்) * கலிந்தாக்டே.

ஐந்தாவது நெய்தல் கக:

எகடு

வலையுறு மயிலின் வருந்தினை பெரிதெனத்

(க)தலையுற முன்னடிப் * பணிவான் போலவும்

எ-து: என்னை மறத்தலையன்றிப் பின்னர் அவசத்தான் முலையிடையிற் றுயிலுந் துயிலையும் மறந்தாயென்றுகறிப் பழைய (உ)தன்மைகெட்ட நெஞ் சத்தையுடையேன் அழுவேன்போலேயும், அதுகண்டு (௩) வலையிலே அகப் பட்ட மயில்போலே காவலிலே அகப்பட்டுப் பெரிதும் வருந்தினுயேயென்று கூறி அடிமுன்னே தன் தலையுறும்படி வணங்குவான் போலேயும். எ - று.

௧. (அ) "முன்னடிப் பணர்ந்தெம்மை யுணர்த்திய வருதிமன்" கலி. எக: ௧௫. என்பதும் அதன் குறிப்பும் (ஆ) "பொய்ப்ப விடேள மென செருங்கிற் தப்பினே, நென்றடி சேர்தலு முண்டு" கலி. அக: ௧௪ - ௧௫. (இ) "சிற்றடிப் போது புல்லித் திருமகன் 'இடப்ப" சீவக. ௨௫௦௮. (ஈ) "தோடவிழ்தார் யானுந் தொடர வவனுமென், பாடகச் சீறடியின் மேற்பணிய - நாடகமா, வைகிய கங்கு நலைவரி, னுய்குவெ

ஹலதத் தளியேன் யானே” பு - வே. கைக்கிளை. பெண்பாற். ௧௦. (உ) “நெய்யுண் சரிசூழ னேரிழை யாய்நென்ன லீளிரவின், மையுண் குவிகா மலிபுன லூரன் மலர்க்கமலக், கையுற் தலையுமென் காலு மொன் ருன கனவுதன்னை, மெய்யென் தருவினை யேன்விழித்தே னென் விழியிமையே” (ஊ) “கதந்தணியத், தொடர்ந்தகலாத துணை யடித்தாமரை” குடவள்ளல்” (எ) “ஊர வணக்கியசின், முடிவைத்த செங்கையு மென்முலையாக முயங்கவந்தென், னடிவைத்த செங்கையு மெங்கையர்காணி னறவுகன்றே” (ஏ) “எண்போன கெஞ்சமு நீரு மென் பாத மிறைஞ்சதனுங், கண்போலு மெங்கையர்காணிணன்றே” (ஐ) “அனகையன்லீ, ரெல்லாக் குறையும் பொறும்பணித் தேனும் மிணையடியே” (ஓ) “பேராட்டி யின்றென் பிழையை யெண்ணிச, சிறேலுன் சீரடி பற்றினன் யான்” (ஔ) “பழையைக் கருதிடலுன், சராணஞ் சண்ண மடியேற் கருளுன் றலையளியே” (ஊ) “நூபுரஞ்சேர், சீறடி மேல்விழுக் தேன்றவிர் வாயிந்தச் சீற்றத்தையே” (ஐ) “எங்கால் பிடிக்கின்ற தெங்கையர் காணி னியல்பலவே” (அஅ) “ஊரன் மலரடி வீழ்ந்து” (ஆஆ) “இளம்பிடி பஞ்சடி தொட்டவன்றே, கஞ்சமுத் தீன்றன” (ஐஐ) “சிறுத் தொண்டனென்னக், காலை முடித்தனை யெங்கையர் காணிற் கலங்குவே” என்பவைகளும் ஈண்டு அறிதற் பாலன.

உ. நிலை - தன்மை; “நிலையொன்று பாடுதும்யாம்” என்பது சீலப். உச.

ஈ. (அ) “ஶ்ரி முருங்கப் பீலிசாய, நன்மயில் வலைப்பட்டாங்கியா, முயங்கு தொறு முயங்கு மரளில் யாயே” தறுந். உசச. (ஆ) “வலைப்படு மஞ்ஞையி னலஞ்செல” தறிஞ்சீ. உஐ௦. (ஐ) “வலையிடைப்பட்ட

(பிரதிடேதம்) * பணிப்பான் போலவும்.

எக்கர்

கவித்தொகை ௧௨௮.

கடி. (க)கோதை கோலா விறைஞ்சி நின்ற
 ளுதையஞ் சேர்ப்பனை யலைப்பேன் போலவும்
 யாதென் டிழைப்பென நடுங்கி யாங்கே
 பேதையை பெரிதெனத் தெளிப்பான் போலவும்

எ-று: அந்நகம் வணக்குகின்ற (2)ஊதைக்காற்றையுடைய சேர்ப்பனை
 மாலையே கோலாகக்கொண்டு அடிப்பேன் போலேயும், அவ்விடத்தே யான்
 செய்த தப்பு யாதென்று கூறி நடுங்கி நீ பெரிதும் அறியாமையையுடைய
 யென்று தெளிவிப்பான் போலேயும், எ - று.

இத்தாழிசைகளுள் கெஞ்சினை உறுப்பும் உணர்வும் மறுத்தலுமுடைய
 தாகக் கூறி, எதிர்பெய்துகொண்ட தலைவ னுருவும் அம்மூன்றுமுடைய
 தாய்ச் செய்யாமாபின செய்தனவாகக் கூறி, (௩)தீயர்திணையாகக் கூறிய
 வாரும் பிறவும் உணர்க.

“தனவு † முரித்தா லவ்விடத் தான” (சு) என்பதனும் கனவுகொள்க.

மானே போன்றாக, கஞ்சிநின் றழைக்கு யாத்தயர் கண்டு” மணி,
 கந: ௩௨ - ௩௩. (ஈ) ‘வலைப்படு மயிலென வநுந்தினுரென்க’ சீவக.
 ௪௨௪. உரை என்பன இங்கே ஒப்புநோக்கற்பாலன.

க. “நல்லார்தந் கோதையா, லிலத்த” (கலி.௯௭: ௬-௭) என்பதும் அதன்
 குறிப்பும் பார்க்க.

உ. ஊதைக்காற்று - ஊதையாகிய காற்று. ஊதை - பெருக்காற்று; குளிர்
 காற்றென்றலுமாம். இது செய்யுள் வழக்கில் “ஊதைகூட் டெண்ணு
 முகுபணி யாமத்து” என ஊதையென்றேவழங்குமாயினும் உலக
 வழக்கில் ஊதலென வழங்கும். இதனைக் கடற்காற்றென்பாருமுளர்;
 இச்சொல் காற்றுக்குப் பொதுப்பெயராயும் வரும்.

௩. “உறுப்புடை யதுபோ லுணர்வுடை யதுபோன், மறுத்துரைப்
 பதுபோ னெஞ்சொடு புணர்த்தஞ், சொல்லா மாபி னவற்றொடு
 கெழீஇச், செய்யா மாபிற் றொழிற்படுத் தடக்கியும்” என்பது நொல்.
 பொருளி. ௫. உ.

௪. நொல். பொருளி. ௫. ௩. இச்சுத்திரவுரையிலும் இவர் “அலந்தாங்கு
 பணிவான் போலவும்” என்ற பகுதிகளை மேற்கோள்காட்டி,

தன்னெஞ்சின உறுப்பும் உணர்வும் மறுத்துரைத்தலுமுடையதாகக் கூறியவாறும், ஆங்கு எதிர்பெய்துகொண்ட தலைவனுருவும் உறுப்பும் உணர்வும் மறுத்துரைத்தலுமுடையதாகச் செய்யாமரபின் செய்தவாகக் கூறியவாறும் அவை உயர்திணையாகக் கூறியவாறும் பிறவு முணர்வு' என்று தெளிவாக எழுதியிருக்கிறார்.

(பிழிபேதம்) * உருவு முயம முன்று; † உயர்திணையாயவாறும். ‡ உரித்தாதலவ்விடத்;

ஐந்தாவது நெய்தல் கக.

எசுள்

முன்னடிப்பணிவான்போலவும் அலைப்பேன்போலவும் என்றான்; முன்னே தன்மனத்தின் அது நிகழ்த்தலுடைமையின். இதுவும், “மனைவி யுயர்வுங் கிழவோன் பணிவு, நினையுங் காலைப் புலவியு ஞரிய” (க) என்பதனும் கொள்க.

ஆங்கு, அசை.

உ.க கனவினாற் கண்டேன் றேழி காண்டகக்

(உ)கனவின் வந்த காணலஞ் சேர்ப்ப

னனவின் வருதலு முண்டென

(ங) *வனைவரை நின்றதென் னரும்பெற லுயிரே

எ - து: தோழி! கனவிடத்தே கண்டேன்; அதனாலே என்னுடைய பெறுதற்கரிய உயிர் எனக்குக் † காட்சி தரும்படி கனவிலே வந்த காணலையுடைய அழகிய சேர்ப்பன் (ஈ)வெளியிலே வந்துகூடுதலும் உண்டென்றுகருதி அவன் அருளும் எல்லைக்கண்ணே அது நசையாக நின்றதுகாணெனக் கனவில் நிகழ்த்தது கூறினான். எ - து.

க. தோல். பொருளி. கு. ஈ.க. இக்குத்திரவுரையிலும் இவர் “வலையுறு அலைப்பேன் போலவும்” என்னும் பகுதிகளை மேற்கோள் காட்டி, ‘இது முன்னே தலைவி மனத்து நிகழ்த்தலுண்மையிற் கனவிலுங் கண்டாளென் றுணர்வு’ என்று குறிப்பும் எழுதியிருக்கிறார்.

உ. (அ) “கனவினா னல்கா தவரைக் கனவினாற், காண்டலி னுண்டென் னுயிர்” (ஆ) “கனவினா னுண்டாகுங் காம கனவினா, னல்காரை நாடித் தரற்கு” துறள். கஉகங - கஉகச.

ங. (அ) “அனைமது கையர் கொல்” (ஆ) “அனைத்தானு, மான்ற பெருமை

தரும்” குறங். ௪௧௧.

௪. (அ) “வார்கோட்டு வயத்தகர் வாபாது மாறினும், குருஉமயிர்ப் புருவை யாசையி னல்கும்” (ஐங். ௨௩௮.) என்பதற்கு, “வார்கோட்டு வயத்தகர் வாபாது மாறினும் பின்பு வரக்கூடுமென்னும் ஆசையாலே புருவை தங்குமென்றது, இவளும் இவ்வாறே நின்னைக் காணலாமென்னும் ஆசையாலே உயிரோடு வாழாநின்றாளென்பதாம்” என்றெழுதியிருக்கு முரையும் (ஆ) “பொறையிருந் தாற்றியென் லுயிரும் போற்றினே, னறையிருந் உழலவற்காணு மாசையால்” (இ) “புண்ணிய மூர்த்திதன் னைக், காணலா மின்னுமென்னும் காதலாங்குந்தேன் கண்டாய்” (ஈ) “என்றன் பொருசிலே மேகத்தன்னைக், காணலாமென்னு மாசைகடுக்க வென்னுவிசுரத்தே, னேலர் லா வுடலினீங்க வெளிதெனக் கெனவுஞ் சொன்னுள்” கம்ப. உருக்காட்டு. ௧௧. மாயாசனக. ௨௨, சீதைகளங். ௩௧. என்பவைகளும் இங்கே ஒப்புநோக்கற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * தரும்படி. † அயன்யரை.

எக அ

கலித்தொகை. ௧௨௬.

இதனால், (க) கனவொடு மயங்கலென்னும் மெய்ப்பாடு தலைவிக்குத் தோன்றிற்று.

இஃது “இடைநிலைப்பாட்டு” (உ) என்றதனால், தாழம்பட்ட ஓசையின்றி வந்த இடைநிலைப்பாட்டுப் பெற்று வந்த ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா. (கக)

(கஉக.) தொல்லுழி தடுமாறித் தொகல்வேண்டும் பருவத்தாற்
| பல்வயி னுயிரெல்லாம் படைத்தான்கட் பெயர்ப்பான்போ
லெல்லுறு தெறுகதிர் மடங்கித்தன் கதிர்மய
நல்லற நெறிநிறீஇ யுல்தாண்ட வரசன்நி
னல்லது மலைந்திருந் தறநெறி நிறுக்கல்லா
மெல்லியான் பருவம்போன் மயங்கிரு டலைவர
வெல்லைக்கு வரம்பாய விடும்பைகூர் மருண்மலை;

அ பாய்திரை பாடோவாப் பரப்புநீர்ப் பணிக்கட
றுவறத் துறந்தனன் றுறைவனென் றவன்றிற

நோய்தெற வழப்பார்க ணியிழ்தியோ வெம்போலக்
காதல்செய் தகன்றாரை யுடையையோ நீ;

கஉ மன்றிரும் பெண்ணை மடல்சே ரன்றி
னன்றறை கொன்றன ரவரெனக் கலங்கிய
வென்றுய ரறிந்தனை நரறியோ வெம்போல
வின்றுனைப் பிரிந்தாரை யுடையையோ நீ;

கக பனியிருள் சூழ்தரப் பைதலஞ் சிறுகுழ
லினிவரி னுயருமற் பழியெனக் கலங்கிய
தனியவ ரிடும்பைகண் டினைதியோ வெம்போல
வினியசெய் தகன்றாரை யுடையையோ நீ;
எனவாங்கு;

உக அழிந்தய லறிந்த வெவ்வ மேற்படப்
பெரும்பே துறுதல் களைமதி பெரும .

க. இம்மெய்ப்பாட்டுக்கே “அலந்தாய்.....அளிப்பான் போலவும்”
என்பது மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது; நோல். மெய்ப். கு.
உஉ. பேரா. இ - வி. கு. இஅஃ.

உ. நோல். செய். கு. ககஉ.

ஐந்தாவது நெய்தல் கஉ.

எகக

வருந்திய செல்ல நீர்த்த திறனறி யொருவன்
மருந்தறை கோடலிற் கொடிதே யாழநின்
னருந்தியோர் நெஞ்ச மழிந்துக விடினே.

இது “தன்னுட் கையாரெய்திடு கிளவி”(க)யால்தலைவி ஆற்றனாயின
வாறு நோழி தலைவர்துக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(உ)தொல்லாழி தடுமாறித் தொகல்வேண்டும் பருவத்தாற்
பல்வயி னுயிரெல்லாம் படைத்தான்கட் பெயர்ப்பான்போ
லெல்லுறு தெறுகதிர் மடங்கித்தன் கதிர்மாய

(ங)நல்லற நெறிநிதி இ யுலகாண்ட வாசனரி
னல்லது மலைந்திருந் தறநெறி நிறுக்கல்லர

மெல்லியான் பருவம்போன் மயங்கிரு டலைவர
 வெல்லைக்கு வரம்பாய விடும்பைகூர் மருண்மாலை

எ - து: பல உலகங்களில் உயிர்களுெல்லாம் பழைதாசிய ஊழிக்காலத்தே
 பிறந்திற்று தமொறித் திரியும்படி அயனாய்நின்ற படைத்த முதல்வன்
 (ச) அரனாய் அவ்வயிரெல்லாந் தன்னிடத்தேவந்துதொகுதலைத் தான்விரும்பும்

க. இறை. கு. ௩௦.

உ. “தொன்முறை யியற்கையின் மதியொ,.....மாயிற் ருகப், பசும்பொ
 னுலகமு மண்ணும் பாழ்பட, விசம்பி லாழி யூழும் செல்லக், கருவளர்
 வானத் திசையிற் றேன்றி, யுருவறி வாரா வொன்ற னாழியு, முந்து
 வளி கிளர்ந்த ளுழு ழுழியுஞ், செந்தீச் சடரிய ளுழியும் பனியொடு.
 தன்பெய தலைஇய ளுழியு மவையிற், தண்முறை வெள்ள ழுழ்கியார்
 தருபு, மீண்டும் பீயர் பீண்டி யவற்றிற்கு, முள்ளீ டாகிய வீருநிலத்
 தாழியு, செய்கலும் குவளைபு மாம்பலுஞ் சங்கமு, மையில் கமலமும்
 வெள்ளமு துதலிய, செய்குறி யீட்டம்” பரி. உ: க - கடு.

௩. (அ) “அறிவுடை வேந்த னெறியறித்து கொளினே, கோடியாத்துகாடு
 பெரிது நந்து, மெல்லியன் கிழவ னாகி..... பிண்ட நச்சின், ...
 தானு முண்ண னுலகமுந் கெடுமே”(ஆ) “காவற் சாகா டுகைப்போன்
 மாணி, னாறின் ருகி யாறினிது படுமே, யுய்த்த தேற்று னாயின்
 வைகலும், பகைக்க ழுள்ளற் பட்டு, மிகப்பொ றீரோய் தலைத்தலைத்
 தருமே” புறம். கடிச: கு - கக; கடிதி: உ - க.

௪. “பல்லருவம் பெயர்த்துரி” (கவி. க: கு) என்பதும் அதன் உரையின்
 குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.

அ00

கவித்தொகை கஉகூ.

ஊழி முடிந்த காலத்திலே தன்னிடத்தே மீட்டு ஒடுக்கிக்கொள்கின்றவனைப்
 போலே ஞாயிறு பகற்பொழுது வந்துசேர்தற்குக் காரணமான *தன்னுடைய
 தெறுகின்ற கிரணங்களைத் தன்னிடத்தே மீட்டுக்கொண்டு மறைகையினாலே

(க) கல்ல நீதிதூல் வழியாலே உலகை நெறியிலே நிறுத்தி அவ்வுலகை ஆண்ட அரசன் போயபின்னர் நீதியல்லதனை ஏறட்டுக் கொண்டிருந்து அநநெறியை உலகத்து நிறுத்தமாட்டாத குறுநில மன்னன்காலம்போலே மயங்கின இருள் உலகிடத்தேவரும்படி பகற்பொழுதிற்கு ஒரொல்லையாகிய, வருத்தம்மிருதற்குக் காரணமான, மயக்கத்தைபுடைய மாலைக்கண்ணே. ஏ - று.

மடக்கி, மடங்கியென விகாரம். .

மெல்லியான், படைமுதலியன இன்றி இளைத்தவன்.

எல்லை, (உ)மாணகாலமுமாம்.

அ (நு)பாய்திரை ட்பாடோவாய் பரப்புரீர்ப் பணிக்கட
(சு)தூவறத் துறந்தனன் றுறைவனென் றவன்றிற
நோய்தெற ||வுழப்பார்க ணிமிழ்தீயோ வெம்போலக்
காதல்செய் தகன்றாரை யுடையையோ நீ

க. “அறமாவது: உயிர்களுக்கு இதமாவன செய்தலும் சத்தியஞ் சொல்லு தலும் தானதன்மங்கள் செய்தலுமாம்” என்று பதுமனார் கூறுதலால், ‘நல்லற நெறியினை’ என்பதற்கு, நல்ல அறங்களைத் தன்னெறியால் உலகில் நிறுவியென்றலுமாம்; “நடையி னின்றயார் நாயகன்” “என் னுயிரொழுக் கதற்கு வேண்டு முவமையொன் றுரைக்க வேண்டின்” “நெறியி னின்றதன் ஞாயகன்” கம்ப. பாயிர. கக. நாடவிட்ட. சக. பாசப் சக. எனவருதலும் அறிக.

உ. “புல்லென் மருண்மாலைப் போழ்தின்று வந்தெண்ணை, கொல்லாது போத லரிதா லதனொடியான், செல்லாது நின்ற லிலேன்” கவி. கசுரு: உக - நக.

நு. (அ) “இடையேயுளை சோரவெழுத்துவிழுந், தடலேய்மத னன்சர மஞ் சினையோ, வுடலோய்வுற நானு முறங்கலையால், கடலேயுரை நீயு மொர் கன்னிகொலாம்” கம்ப. கடிமணப். சக. என்றும் (ஆ) “போவாய் வருவாய் புரண்டு விழுந்திரங்கி, காவாய் குழற நடுக்குறு வாய் - தீவா, யரவாகற்று மென்போல வார்கலியே மாதை, யிரவகற்றி வந்தாய்கொ லின்று” நன. கலிநீக்கு, உக. என்று ஒருவாறு இதனை யொத்தும் வருவன காண்க.

ச. (அ) “தூவறத் துறந்தாரை” கவி. கசுரு: க. (ஆ) “தூவறத் துறந்த

னன்றென" மணி. உடு. கட. என்பவைகளும் இரத்தாற்பக்தம் எஃஎ:

இ - ஆம் குறிப்பில் இதற்கு பொருந்துபவையும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * தனதடைய, † பாட்டோயா. ‡ தந்ததன்நெறயம், || உமிழ்ப்பார்கள்.

ஐந்தாவது நெய்தல் கட.

அஃக

எ - து: பரக்கின்ற திரை* ஒலித்தல் மாருத பரத்தலை யுடைத்தாகிய
நீரையுடைய பனிக்கடலே! துறைவன் எமக்கு வலியில்லையாம்படி. துறந்தா
னென்று அவன் கூற்றாலே உண்டான காமநோய்சுட அதன்கண் அழுத்துவா
ரிடத்தே நின்று வருத்தவேண்டி முழங்குகின்றாயோ? அன்றியே முன்னர்க்
காதல்செய்து பின்பு நீக்கினாரை எம்மைப்போலே நீயும் உடையையாய்
வருந்துகின்றாயோ? எ - து.

கஉ (க)மன்றிரும் பெண்ணை மடல்சேர் ஈன்றி
னன்றறை கொன்றன ரவரெனக் கலங்கிய
வென்றுய ரறிந்தனை நரறியோ (உ)வெம்போல
வின்றுணைப் பிரிந்தாரை யுடையையோ நீ

எ - து: மன்றிலே நின்ற கரியதாகிய பனையின்மடலைச் சேர்ந்திருக்கும்
(க)அன்றிலே! நந்தலைவர் தாஞ்செய்த நன்றுகனையான் இருந்துசொல்லுதலைக்

க. (அ)"மன்றப் பெண்ணை வாங்குமடற் குடம்பைத், துணையுன ரன்றில்"
நந். ௩௦௩: ச - இ. (ஆ) "மன்றலம் பெண்ணை மடல்சேர் வாழ்க்கை,
யன்றிலும் பையென நாலும்" துறந். கஎஎ.

உ. துணையும் பாலும் விளக்கரில்லாத சொற்களுள் நீஎன்பது குறிப்பான்
அன்றிணையுணர நிறற்கு, (அ) "எம்போல... .." என்பது
(தொல். பெயர். கு. ௩௭. 'இன்னபெயரே' தெய். உரையிலும்)
(ஆ) "இன்றுணை....." என்பது (தொல். பெயர். கு. ௩௩. ௩ச்.
உரையிலும்) மேற்கோள்.

௩. அன்றிலென்பது நெய்தலிலத்துக்கு உரித்தாகக் கூறப்படுவதொரு
பறவை; கழிமீன் முதலியவற்றையுண்டு பிணைமரத்திற் சிறுகோலாற்
கூடுகட்டிக்கொண்டு வதிவது; செந்தலையையும் வளைத்ததும் செந்
நிறத்ததுமாகிய வாயையும் கரிய காலையுமுடையநென்று கூறப்படு

கிறது; துணையின்மேன் மிக்க காதலையும் அதனைப் பிரியாத தன்மையையும் பிரியின் துயிலாது நடுக்கி வருந்திக் கதறத் தன்மையையுமுடையது; நள்ளிரவின் அகவுவது; பிரிந்திருப்பவரைத் தன் குரலால் வருத்தவது; இவை, (அ) “தெண்ணீ ரிருங்கழி வேண்டு மிரைமாந்திப், பெண்ணைமேற் சேக்கும் வணர்வாய்ப் புணரன்றில்” (ஆ) “நெருப்பி னன்ன செந்தலை யன்றி, விதவி னன்ன கொடுவாய்ப் பெடையொடு..... ..கட்சியிற் பிரிந்தோர் கையற நரலு நன்னென் யாமத்து” (இ) “மனைசேர் பெண்ணை மடிவா யன்றி, றுணையொன்று பிரியினுக் தஞ்சாகா ணை” (ஈ) “பராரைப் பெண்ணைச் சேக்கும் கூர்வா, யொருதனி யன்றி லுயவுக்குரல் கடைஇய, வுள்ளே கனலு (பிரதிபேதம்) * அன்றினன்றை.

101

அபெ

கவித்தொகை கஉக

கெடுத்தவிட்டாரென்று கலங்கிய (க) என் வருத்தத்தை அறிந்தினையாய் மிகவும் வருத்தவேண்டி ஆரவாரிக்கின்றாயோ? அன்றியே முன்பு இனிய துணையாய்ப் பின்பு பிரிந்தாரை எம்மைப்போலே நீயும் உடையையாய் வருத்து கின்றாயோ? எ - று.

நன்றைகொன்றனர் என்றதனால் தீங்கே செய்தமை கூறினாள். இனி மிகவும் மறைந்துகின்ற களவை வெளிப்படுத்தினாரும் என்பாரும் உளர்.

கக பனியிருள் சூழ்தரப் பைதலஞ் (உ)சிறுகுழ
வினிவாரி னுயருமற் பழியெனக் கலங்கிய
தனியவ ரிடும்பைகண் (நு)டினை தியோ வெம்போல
வினியசெப் தகன்றாரை யுடையையோ நீ

எ - து: வருத்தத்தினையுடைய அழகிளையுடைய சிறியதாகிய குழலே! இக்காலத்தே வருவாராயின், தாஞ்செய்த பழி மிகவும்போமென்று கருதிப் பனியொடு கூடிய இருள்சூழ்ந்து வருகையினாலே கலங்கின தனித்தவருடைய

முள்ள மெல்லெனக், கணையெரி பிறப்ப ஆது; கிணையா மாக்க டங்குழல்
 கேட்டே” (உ) “செவ்வாய வன்றி றணையிழப்ப” (ஊ) “முழவுமுத
 வரைய தடவுநிலைப் பெண்ணைக், கொழுமட லீழைத்த சிறுகோற்
 குடம்பைக், கருங்கா லன்றிற் காமர் கடுஞ்சூல், வயவுப்பெடை யகவும்
 பாளுள்” (எ) “கணைத்தந் காதலிற் கனவிற் கண்டிறக், திணைக்க
 போன் றிடையிடை நோக்கி யின்ஞால், புணைத்தகம் புணர்பெடை
 புல்லி மெல்லவோ, யனந்தருண் முரன்றன வன்றிற் சேவலே” (ஏ)
 “புணர்பிரியா வன்றிலும்போ, னித்தலு நம்மைப் பிரியல மென்
 றரைத்த, பொற்றொடியும்” (ஐ) “ஒன்றில் காலை யன்றில் போலப்,
 புலம்புகொண் டிறையும் புன்கண் வாழ்க்கை” (ஓ) “துணைபிரித்
 தயரு மன்றிற் சேவலிற் றளங்குசின்ருள்” (ஔ) “பெண்ணைமேற்,
 பின்னுமல் வன்றிற் பெடைவாய்ச் சிறுராலுக், குன்னி யுடலுருகி

நையாதார்” என்பவற்றால் அறியப்படும். பெரும்பாலும் இவ்வியல்
 பினதாக மகன்றிலென்று ஒருநீர்வாழ்ப்பறவைகூறப்படுகிறது. இதுவும்

அதுவும் ஒன்றென்றும் கூறலாம். அன்றிலென்பது வடமொழியில்,
 ‘க்ரோஸ்சம்’ என வழங்குமென்ப.

க. “தன்றணை யில்லாள் வருந்தினுள் கொல்லென, வின்றணை யன்றி
 விரவி னகவாலே” (கலி. ககக: ௨௭ - ௨௮) என்பதும் அதன் குறிப்பும்
 பார்க்க.

உ. (அ) “குழலினு யிணைருவன் பெரிதே” ஐங். ௩௦௬. (ஆ) “கோவலர்
 தீங்குழ லிணைய விரோவென், பூவெழி லுண்கண் புலம்புகொண்

(பிரதிபேதம்) * வரிதிரும்.

கூகூ

கவித்தொகை ௧௦௨.

திண்டோட் டிறலொளி மாயப்போர் * மாமேனி

(க)யந்துவ ராடைப் பொதுவனோ டாய்ந்த
 †முறுவலாண் மென்றோள்பா ராட்டிச் சிறுகுடி
 மன்றம் பார்த்த துரை

எ - து: இப்பொழுது அவ்விடத்துச் சிறுமுடியான மன்றத்தில் ஆடுகின்ற பண்ணைமந்த இனிய தாளந்தகையுடைய † குரவைக்கூத்தினுள்ளே விளங்கிய கண்ணியையும் திண்ணிய தோளினையும் திறலினது விளக்கத்தினையும் மாயத் தகையுடைய போர்த்தொழிலினையும் கரியமேனியினையும் அழகிய துவருட்டின ஆடையினையுமுடைய பொதுவன் தோளையும் ஆராய்ந்த முறுவலாளுடைய மென்றோளையுங் கொண்டாடி ஏறுதழுவின் புகழ் பரந்தது; இனி மணஞ் செய்தற்குத் தண்ணுமையில் தாளந்தளராமல் எழுப்புவார்களாகவெனக் கண்ட சுற்றத்தார் ||கூறினர். எ - து.

பொதுவன் தோளிற் கு அவன் தோள் நிகர் ஒக்குமென்று பாராட்டி. இனிப் பொதுவனோடே மென்றோளையுடைய முறுவலானையும் பாராட்டி யென்றலும் ஒன்று. இதுவும் சிறப்பில்லா ஆசிரமாதிய கைக்கிளை. - “பாங்க விரியித்தம் பன்னிரண் டென்ப” (உ) என்றதனான் ஆசிரத்திற்கும் பாங்கி நிமித்த மாயினான்.

இதனால், இருவர்க்கும் X நினைதல் பிறந்தது.

+இஃது “ஆசிரிய மருங்கினும் வெண்பாமருங்கினும், மூவகையடியு முன்னுதலிலவே” என்னும் (க) குத்திரத்திற் கொண்ட நாத்சீரடி * † முடுகியலோடு தொடர்ந்த “தகைவகையிசையிசை”, “கொலைமலி††சிலொடு” என்னும் வெண்

க. “ஆய்களுக்குத் துவராடையுடை கூறப்படுதல்”, (அ) “கருத்துவ ராடையை” கலீ. க0அ: க0. (ஆ) “செந்தவ ராடையாயர்” சீவக. ச0அ. (இ) “அவங்கு செந்தவ ராடையர்” பாக. (க0) கஞ்சனைக் கொன்ற. சு. என்பவற்றாலும் அறிக.

உ. தோல். கள. கு. கக.

ங. தோல். செய். கு. சுஎ. இச்சூத்திரவுரையிலும் தகைவகையிசையிசைப்சென்றார் பலர் என்னும் பகுதியை நாத் சீரடி முடுகியலோ டொன்றாய் வந்த வெண்பாவுக்கும், “மலர்மலி புகலெழ வருத்தினான் மன்றவவ் வேறு” என்னும் பகுதியை அறுசீரடி முடுகிய லோடொன்றாய் வந்த வெண்பாவுக்கும். மேற்கோள் காட்டினர் நச்.

(பிரதிபேதம்) * மாமணி, † முறுவலாய்மென்றோள், பாராட்டல், † குரவைக் கூத்தினுள்ளே பொதுவன்ரோளையும், ||கூறினர். விளங்கியகண்ணியையும்.....ஆடையினையு முடையபொதுவனென்க. பொதுவன் தோளிற் கு, + பாங்கிவிமித்தம், X நினைத்

ஐந்தாவது நெய்தல் ௧௨.

அடுக

வருத்தத்தைக்கண்டு நீயும் வருந்துகின்றாயோ? அன்றியே மூன்பு இனியன வற்றைச் செய்து பின்பு நீங்கினாை எம்மைப்போலே நீயும் உடைசையாய் வருந்துகின்றாயோ? எ - று.

(௧) உயர்தல், “கோன்புயர்தல்” போல நீக்கத்தின்கணின்றது.

(௨) கடலும் அன்றிலும் குழலும் உற்ற பிணியைத் தம்பிணிக்கு வருந்தின வாகச்சேர்த்தி உயர்திணையாக்கி உவமவாயிற் படுத்தவாறு காண்க. இஃது “அவாவ ருறுபிணி தம்போற் சேர்த்தியது” (௩.)

ஃ எனவாங்கு

எ - து: என்றுசொல்லி. எ - று.

ஆங்கு, அசை.

உக அழிந்தய லறிந்த வெவ்வ மேற்படப்

பெரும்பே துறுதல் களைமதி பெரும

வருந்திய செல்ல தீர்த்த திறனறி யொருவன்

(ச) மருந்தறை துகோடலிற் கொடிதே யாழநின்

|| வருந்தியோர் நெஞ்ச டு மழிந்துக விடினே

X எ - து: நெஞ்சழிந்து, அயலிலுள்ளார் அறிந்தவருத்தம் மேலிட்டுவரு கையினாலே பெரியதாகிய பித்தேறுதலைப் பெரும! வரைந்துகொண்டு போக்கு வாய்; அங்கனம் போக்குங்கால் நின்னை துநர்ந்தோருடைய நெஞ்சம் அழிந்து கெட்டுப்போம்படியாக அவரைக் கைவிடுவையாயின், அது வருந்தியவருத்தத் தைப் போக்கும் மருந்தின்றி தத்தை அறிந்த ஒருவன் அம்மருந்தை அறியேன்

டினையும்” கலி, ௧௩௦: ௧௫-௧௬. (இ) “குழலினை வதுபோ லமுதனன் பெரிதே” புறம். ௧௪௩: ௧௫.

௧. “தாறுயர்ந்த தவத்தினான்” கம். 1. ௧. ௧௧௧.

௨. “அன்றிற் கமைக்காழிக்கு அயர்த்தாள்”

ந. தொல். பொருளி. கு. உ. (அ) இச்சூத்திரப்பகுதியிலுள்ள இவர் இச்செய்திக்கு இத்தாழிசை மூன்றையும் மேற்கோளாகக் காட்டி, இக்குறிப்பையும் எழுதியிருக்கிறார். (ஆ) தலைமகள் அவாவருமபிணி தம்போற் சேர்த்திக் கூறியதற்கு, “பாய்திரை.....காதல்செய்தகன்றாரை யுடையையோ நீ” என்னும் பகுதிமட்டும் (தொல். பொருளி. கு. உ.; இளம். இ - வி. கு. ௫௭௦.) மேற்கோள்.

ச. “இயைவது கரத்தலிற் கொடுமை யில்லை” முதுமொழி. ௫௫. (பிரதிபேதம்) * ஆங்கை அழிந்தல், † தீந்திறனறி, ‡ கொறளிற், || அருந்தோர்கொஞ்சு, அருந்தொடுகொஞ்சு. † அகந்தக, இழந்தக. x எ-து: என்றுசொல்லி நெஞ்சழிந்தா

ஆச்ச

கவித்தொகை கந.௦.

என்று வஞ்சித்த அம்மருத்தின் காரியத்தைக் கெடுக்குமதிலும் கொடிதுகாணென் அவனாற்றாமையைத் தோழி கூறி வரைவுகடாயினான். எ - று.

இது “காமஞ்சிறப்பினும்” (க) என்பதற்குக்கொள்க.

இதனால், தலைவற்குச் சூழ்ச்சி பிறத்தது.

(2) இதுவும் காலம்மயங்கிற்று. செல்லீரத் திறனறியொருவன் என்பதும் பாடம்.

இது நீ நீ நீ என ஓரகைச்சீர் வந்து ஐஞ்சீரடிவந்த *மண்டிலவாசிரியத்தானிற்று யாப்பின்வேறுபட்ட கொச்சகம். (கஉ)

(கந.௦.) நயனும் வாய்மையு நன்னர் நடுவு

மிவனிற் றேன்றிய விவையென விரங்கப்

புரைதவ நாடிப் பொய்தபுத் தினிதாண்ட

வரைசனோ டுடன்மாய்ந்த நல்லூழிச் செல்வம்போ

னிரைகதிர்க் கனலி பாடொடு பகல்செலக்

தல்லாது முதிர்ந்தவன் கண்ணில்லா நெஞ்சம்போற்

புல்லீருள் பரத்தருஉம் புலம்புகொண் மருண்மாலே;

அ இம்மாலே;

ஐய ரவிரமு லெடுப்ப வரோவென்
கையறு நெஞ்சங் களன்றுதீ மடுக்கும்;

கக இம்மாலை;

இருங்கழி மாமலர் கூம்ப வரோவென்
னரும்படர் நெஞ்ச மழிவொடு கூம்பும்;

கச இம்மாலை;

கோவலர், தீங்குழ லிணைய வரோவென்

பூவெழி லுண்கண் புலம்புகொண் டிணையும்;

க. தொல். கள. கு. ௨௦.

௨. (அ)முதற்பொருள்களுள் காலம்மயங்கிவருமென்பதற்கு இச்செய்யுளை
மேற்கோள்காட்டுவர் இளம்பூரணர்; தொல். அகத். கு. ௧௪. 'திணை
மயங்கு' (ஆ) நச்சினூர்க்கினியரும் அச்சுத்திரவுரையில் "தொல்லூழி
..... வினியசெய் தகன்றாரை யுடையையோ நீ" என்னுமடிகளை
மேற்கோள்காட்டி 'நெய்தற்கலியுட் கற்குலும் மாலைபும் முன்பனியும்

(பிரதிபேதம்) *, மண்டலவாரியத்தான்

ஐத்தாவது நெய்தல் கக .

௨௦௫

எனவாங்கு;

கஅ படுகடர் மாலையொடு பைதனோ யுழப்பாளைக்
குடிபுறங் காத்தோம்புஞ் செங்கோலான் வியன்றானை
விடுவழி விடுவழிச் சென்றாங்கவர்

தொடுவழித் தொடுவழி நீங்கின்றாற் பசப்பே.

இது பிரிவிடையாற்றாத தலைவியது ஆற்றமை தலைவன் வந்துகாந்த
லின் நீக்கினமைகண்டு வாயில்கள் நம்முள்ளே கூறியது.

இதன் பொருள்.

நயனும் வாய்மையு நன்னர் நடுவு

மிவனிற் றேன்றிய விவையென விரங்கப்

புரைதவ நாடிப(க)பொய்தபுத் தினிதாண்ட

*வரைசனே டிடன்மாய்ந்த நல்லூழிச் செல்வம்போ

னிரைகதிர்க் கனலி பாடொடு பகல்செலக்

(உ)கல்லாது முதிர்ந்தவன்(நு)கண்ணில்லா நெஞ்சம்போற்

புல்லீருள் †பரத்தமுடும் புலம்புகொண் மருண்மலை

எ-து: (ச) இவனாலேவிளங்கின கலந்தஉறவும் உண்மைகூறலும் நன்மை

யையுடைய நடுவுநிலைமையுமாகிய இவை, இனி விளக்கமின்றிப் போயின

வென்று தனக்குப்பின்பு உலகத்தார் இரங்கும்படியாக அவற்றிற்கு உயர்ச்சி

வந்தன' என்பர்; இ - வி. நூலாரும் அவ்வாறே கூறுவர்; இ - ன்
கு. நகச.

க. "பொய்யறியா வாய்மொழியாற், புகழ்நிறைந்த நன்மார்த்தரொடு,
நல்லூழி யடிப்படா,..... வுலக மாண்ட வுயர்ந்தோர் மருக"
மது. கக - உந.

உ. "கல்லா தவருளம் புல்லிய குழலும்"

நு. (அ) "கண்ணல்புண் மாக்கன்" நாலடி. சச. (ஆ) "கண்ணழ்ந்து
மாயக் கவறாடி" நள. சயம்வர. சஃ. (இ) "கண்ணுடைய ரென்பவர்
கற்றோர்" துறன். நகந. (ஈ) "கைப்பொருள் கொடுத்துத் கற்றல்
கற்றபின் கண்ணு மாறும்" சீவக. கடுகடு. (உ) "கண்ணரண்டே
யாவர்க்கும் கற்றோர்க்கு மூன்றவழி" நீதிவெண்பா.

ச. (அ) "கலையின தகலமும் காட்சிக் கின்பமுஞ், சிலையின தகலமும்
வீணச்செல்வமு, யலையினி னகலிய மார்ப னல்லதின், வுலகினி விலை
யென வொருவ னாயினான்" சீவக. சகக. (ஆ) "ஆற்றலு நிரையுள்

(பிரதிபேதம்) * அசனேடு, † பரத்தரும்.

அஞ்சு

கவித்தொலைக்கூர்.

மிகும்படி ஆராய்ந்து (க)பொய்யைக்கெடுத்து "நன்றாக ஆண்ட அசனேடுட
சேர்க்கெட்ட நல்ல ஊழால் உண்டாகிய செல்வம்போலே நிரைத்த கதிரை

புடைய ஞாயிறு பதிலோடே பகற்காலமும் பாகப் பின்பு வருத்தம் கோடற்குக் காரணமாகிய மாட்சியையுடைய மாலைக்காலம் ஒன்றையும் கல்லாமல் மூத்தவனுடைய ஞானக்கண்ணில்லாத நெஞ்சுபோலே புற்கென்ற இருள் உலகிலே பரத்தலைத் தாராநிற்கும். ஏ - று.

ஊழ், ஊழி எனத் திரிந்தது.

“நயனு * நண்பு நாணுநன் குடைமையும், பயனும் பண்பும் பாடறித் தொழுதலும்” (உ) என்னுராக வின், நயன் பண்பன்மை உணர்க. இரங்கப் புரை தவநாடியென்க. அச்செல்வம் அாசனோடு போனூற்போலப் பகற்காலமும் ஞாயிற்றோடே போயிற்றென்றுணர்க.

அ (நு) இம்மலை

ஐய ரவிரழ வலெப்ப வரோவென்
கையறு நெஞ்சங் கணன்றுதீ மடுக்கும்

கல்வியமைதியு மறிவு மென்னும், வேற்றுமையிலே டில்லை” கம்ப. அனுமப., கக. (இ) “மறமும் வாரு வலியும் வல்வின் முதலெப் படையின், நிறமுந் தேசும் வாழ்வுஞ் சீருங் கேள்விச் செல்வு, நிறமு முண்மை யறிவு நெறியும் புகழுந் திகழ்பே, மறமும் பொன்று நின்னோ டையா வந்தோ வந்தோ” (ஈ) “வில்லாய் நீவெம் போர்முனை வெல்லும் விறலாய்நீ, சொல்லாய் நீதொல் வேதிய ருட்குந் தொழி லாய்நீ, வல்லார்வல்ல கலைகளைத்தும் வல்லானே, யெல்லாயின்தே பொன்றின வுன்னோ டெத்தாயே” வில்லி. பத்தாம்போர். ௪௦. பதினைத்தாம். ௩௩.

க. (அ) “பொய்சேணீங்கிய வாய்நட் பினையே” மது. ககஅ. (ஆ) “தேற் றாய் பெரும பொய்யே” புறந். ௫௧: ௪. (இ) “புகழ்வாய்மை வழீஇய சொல்லும் இலன் கொற்ற வேலான்” நாராதகரிதை. (ஈ) “மன்னலுந், கைய யின்றி யறங்கட வாதருண், மெய்யி னின்றபின் வேள்வியும் வேண்டமோ” (உ) “பொய்ச்சொந் கேளா வாய்மொழி மன்னன்” கம்ப. மந்தரை. கஎ; கைகேயி. ௩௧. (ஊ) “சத்தியம் பிறழ்வது தரியேம்” அரிசி. மயான. கஉஅ.

உ. நந். கக௦: க - உ.

௩. (அ) “அந்தி யந்தண ரெதிர்கொள வயர்ந்து, செந்தீச் செவ்வழ

றொடங்க வந்ததை..... மாலை யென்மறூர் கலி. ககக: கட - கக;

(ஆ) 'அந்தி யந்தணர் செந்தீப் பேண' மணி. கு: ககந.

(புரதிபேதம்) * 'கன்றம்.

ஐத்தாவது நெய்தல் கந.

அ0௭

எ-து: இம்மாலைக்கண்ணே? இருடிகள் விளங்குகின்ற அழலை (க)*ஆவுதி பண்ணிஎழுப்ப, என்செயலறெஞ்சம் தானுங்கொதித்து எனக்குங்(உ)காமத் தீயைக் கொளுத்தும். எ - று.

கக (ந)இம்மாலை

இருங்கழி மாமலர் கூம்ப வரோவென்

னரும்படர் நெஞ்ச மழிவொடு கூம்பும்

'எ - து: இம்மாலைக்கண்ணே, † கரிய கழிகளிற் பெருமையையுடைய மலர்கள் குவிய, என்னெஞ்சம் அவனை ‡ உள்ளுதலால் அழிதலோடே தான் நினைவின்றிக் குவியும். எ - று.

கச (ச)இம்மாலை

கோவலர் தீந்(டு)குழ ||லிணைய வரோவென்

(கி)பூவெழி லுண்கண் புலம்புகொண் டிணையும்

எ - து: இம்மாலைக்கண்ணே, கோவலருடைய இனியதாகிய குழலாலே நெஞ்சவருந்த, † என தூவின் தழகையுடைய உண்கண் தனிமையைக்கொண்டு வருந்தும். எ - று.

இஃது, இன்பத்தைவெறுத்தல். அரோ, அசை.

க. வடமொழியின் மும்பத்துமூன்றாம் மெய்யாகிய ஹகாரம் சேர்த்த மொழிகளைத் தமிழில்வழங்கும்போது அம்மெய் மொழிமுதலில்வாரின் அதனைக்கெடுத்தும் இடையேவாரின் ககரமாகவாவது யகரமாக

வாவது திரித்தும் வழங்குவதன்றி வகரமாகவும் திரித்து வழங்குவ
 ரென்பதை, (அ) “ஆவுதி மண்ணி” மது. சகச. (ஆ) “ஆவுதி நறும்
 புகை” பட். ௫௫. சீலப். ௧௦: ௧௪௪. (இ) “ஆவுதி யருத்தியும்” பட்.
 ௨௦௦. (ஈ) “பெரும்பெய ராவுதி” பதிற். ௨௧: ௭ (உ) “ஆவுதி பொங்க”
 புறம். ௧௫: ௧௧. என இச்சொல் பயின்று வருதலானும் வைதேவியி
 யென்பது (ஊ) வைதேவியென வழங்கப்படுதலானும் அறிக.

௨. “மாலை மருமிநீராய்” துறன். ௧௨௨௭.
 ௩. “இல்லவ ரொழுக்கம்போ லிருக்கழி மலர்கூம்பச், செல்லுமென்
 னுயிர்ப்புறத் திறுத்தந்த மருண்மாலை” கலி. ௧௪௮ ௧ - ௭.
 ௪. “ஆயர் மணிமாலை யுதம் குழல்” (கலி. ௧௦௧: ௩௪ - ௩௫) என்பதும்
 அதன் குறிப்பும் பார்க்க.
 ௫. இந்நூற்பக்கம் ௮௦௨: ௨ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.
 ௬. “பூவெழி விழத்தகண் புலம்புகொண் டமையாது, பாயனெய் மிகும்”
 கலி. ௨௮: ௧௮ - ௧௯

(புரதிபேதம்) * ஆகுதி. † கரிபதாகிய கழி. ‡ உன்னி அழித. || இணப்ப, ஈனந்துடைய பூ.

௮௦௨ கவித்தொகை ௧௩௦.

எனவாங்கு

* எ - து: எனச் சொல்லி. எ - று.

ஆங்கு அசை.

- ௧௮ (க) பரிசுடர் மாலைபொடு பைதனோ யுழம்பாளைக்
 (உ) குடிபுறக் காத்தோம்புஞ் செங்கோலான் வியன்றனை
 (ஈ) விடுவழி விடுவழிச் சென்றாக்கவர்
 தொடுவழித் தொடுவழி † நீங்கின்றாற் பசப்பே

‡ எ - து: (ச) படுகின்ற சுடரையுடைய மாலையாலே வருத்தத்தையுடைய
 காமநோயிலே அழுந்துகின்றவளைக் குடிமக்களைப் பாதுகாத்துப் பின்னர்த்
 தன்னைப் பாதுகாக்கும் பாண்டியனுடைய அகற்சியையுடைய (ஊ) படை விட
 விடப் பகைவர் நீங்கின்றபோலப் பிரிந்தவர்வந்து தீண்டத்தீண்டப் பசப்பு
 நீங்கிற்று; ஈ திருத்தவாறு என்னென (சு) வாயில்கள் தம்முட்டம்முட் கூறினார்.
 எ - று.

- க. “பசுடர்.....பசப்பே” என்பது, வழியீற்று வினையெச்சத்திற்கு மேற்கோள்; தொல். வினை. கு. ஈக. கல். இவ்வினையெச்சத்திற்கு, கடையிரண்டடிமேற்கோள்; தொல். வினை. கு. ஈஉ. நச். இ - வி, கு. உசக. நன். வினை. கு. உச. இரா. இது இறப்புப்பற்றிவந்ததென்பர்.
- உ. (அ) “குடிபுறங் காத்தோம்பிக் குற்றங் கடிதல், விடுவன்று வேந்தன் றொழில்” (குறள். இசக) என்புழி, ‘குடிபுறங் காத்தோம்பல்’ என்ப தற்கு; குடிகளைப் பிறர் நலியாமற் காத்துத் தானும் நலியாது பேணுத லென்று பொருள்கூறுவர். பரி. (ஆ) “குடிபுறங் காத்து” மணி. உரு. கக. பெருங். (இ) அ: உ௦. (ஔ) “கிளர்வேந்தன் தன்னாடு, வாட்டா னன் நென்றல் வனப்பு” சீறுபஞ்ச. க.
- ஈ. (அ) “தொடுவுழித் தொடுவுழி நீங்கி, விடுவுழிவிடுவுழிப் பரத்தலானே” குறந். ஈகக; (ஆ) “கொழுவினைச் சேர்த்தோர், பசலை யென்னலே யுடைந்தது பாதக விரதம்” விநாயக. மகோற்கடர். இஅஈ.
- ச. படுகின்ற சுடர் - அத்தயிக்கும் குரியன்; மாலைக்காலத்துக்கு விளக் கேற்றல் கூடப்படுதலால், ‘உண்டாகின்ற விளக்கு’ எனினுமாம்.
- ஊ. படைவிடல் - சேனைகள்போய்த் தங்குதல்; படைக்கலங்களைச் செலு த்தலென்பாரு முளர்.
- ஋. வாயில்களென்பது சொல்லால் அஃறிணையாலினும் பொருளால் உயர் திணையாதலின், கூறினாரென உயர் திணையால் முடித்தார்.

(பிரதிபேதம்) * என்றில் ஆக்கை. † நீங்கிற்று பசப்பே, நீங்கிற்றுப் பசப்பே. ‡ இ-து: எனச் சொல்லப்படுகின்ற.

ஐந்தாவது நெய்தல் கசு.

அடுக

“வாயிலுசாவே தம்முளுரிய” (க) என்பதுவிதி. உழப்பாளைத்தொடுவுழி யென்க. விடுவுழி தொடுவுழி என்பன செயவெனெச்சக் குறிப்புச்சொல்லாகிய வழி என்னும் வினையெச்சம்.

இதனால், வாயில்கட்குப் பெருமிதமென்னும் மெய்ப்பாடு பிறத்தது.

(உ)இஃது இடையிடையே சொற்சீரடி வந்தகொச்சகம்.

(கநக.) பெருங்கடற் றெய்வரீர் நோக்கித் தெளித்தென்
றிருந்திழை மென்றோண் மணந்தவன் செய்த
வருந்துயர் நீக்குவேன் போன்மற் பொருந்துபு
பூக்களின் கொண்ட புதழ்சா லெழிலுண்க

நீ னோக்குங்கா னோக்கி னணங்காக்குஞ் சாயலாய் தாக்கி
யினமீ னிகன்மாற வென்ற சினமீ
னெறிசுறா வான்மருப்புக் கோத்து நெறிசெய்த
நெய்த நெடுநார்ப் பிணிக்திபர்த்துக் கையுளர்வின்
யாழிசை கொண்ட வினவண் டிமிர்ந்தார்ப்பத்
தாழா துறைக்குந் தடமலர்த் தண்டாழை
வீழுச றாங்கப் பெறின்;

கஉ மாழை, மடமான் பிணையியல் வென்றாய் நின்னூசல்
கடைஇயா னிகுப்பரீ றீங்காய் தடமென்றோ
னீத்தான் நிறங்கள் பகர்ந்து

கடு நாணினகொ ரோழி நாணினகொ ரோழி
யிரவெலா நற்றோழி நாணின வென்பவை
வாணிலா வேய்க்கும் வயங்கொளி யெக்கர்மே
லராபுப் பரிய வலவ னனைபுகூஉங்
கானற் கமழ்ஞாழல் வியேய்ப்பத் தோழியென்
மேனி சிதைத்தான் றுறை;

க. நோல். செய். சூ. ௨௦௦.

உ. (அ) இச்செய்யுள் இடையிடையே சொற்சீரடி பல விரவி யாப்பின்
வேறுபடவந்த கொச்சகமென்பதும் இவர் கருத்துப்போலும்; (ஆ)
“நயனும் வாய்மையு நன்னர்நடுவுமென, அடக்கியலின்றி அடிநியிர்ச்
தொழுதியதுபோலும் கொச்சகம்வருங்கால் ஒத்தாழிசையும் வண்ணக
மும்போலத் தனிச்சொற் பெற்றும் பெருதும் வரும்” என்பது
பேராசிரியருரையிற் காணப்படுவது; நோல். செய். சூ. ௧௯௯.

உக:மாரிவி ழிருங்குந்தன் மதைஇயநோக் கெழிலுண்கட்

டாழ்நீர முத்தின் றகையேய்க்கு முறுவலாய்
தேயானோய் செய்தான் றிறங்கினந்து நாம்பாடுஞ்
சேய்ய ஞ்சற்சீர் நீயொன்று பாடித்தை;

உரு பார்த்துற் றனதோழி பார்த்துற் றனதோழி
யிரவெலா நற்றோழி பார்த்துற்றன வென்பவை
தன்றுணை யில்லாள் வருந்தினுள் கொல்வென
வின்றுணை யன்றி யிரவி னகவாவே
யன்றுதா னீர்த்த கரும்பணி வாடவென்
மென்றோண் ளெகிழ்த்தான் றுறை;

உக கரைகவர் கொடுங்கழிக் கண்கவர் புள்ளினர்
திரையுறப் பொன்றிய புலவுமீ னல்லதை
யிரையுயிர் செகுத்துண்ணுத் துறைவனை யாம்பாடு
மசைவர லுசற்சீ ரழித்தொன்று பாடித்தை;

உரு அருளினகொ ரோழி யருளினகொ ரோழி
யிரவெலார் தோழி யருளின வென்பவை
கணங்கொ ளிடுமணற் காவி வருந்தப்
பிணங்கிரு மோட்ட திரைவந் தளிக்கு
மணங்கம ழைம்பாலா ளுடலை யாங்கே
வணங்கி யுணர்ப்பான் றுறை;

எனநாம்;

உஉ பாட மறைநின்று கேட்டன னீடிய
வானீர்க் கிடக்கை வயங்குநீர்ச் சேர்ப்பனை
யானென வுணர்ந்து நீநனி மருளத்
தேனியிர் புன்னை பொருந்திக்
தானூக் கினனவ் ள்சலை வந்தே.

இது வரைவுநீட ஆற்றளையதலைவியைத் தோழி அவள் முன் அருமை செய்து அயர்ந்தகாலத்து*அவள்வரைவினையாளறிந்து ஊசலாட நினைக்கொண்டீபோய் ஆடுகின்ற காலத்து யான் இயற்பழிக்க நீ இயற்பட

மொழிவது கேட்டுவந்து ஊசலை ஊக்கியவன் இக்காலத்து வநுந்தவிடாது வநுந்தறிந்து வரைந்து கொண்டனன ஆற்றலித்தது.

(பிரதிபேதம்) * அயன் வரவினை.

ஐந்தாவது நெய்தல் ௧௪.

அகக

இறன் பொருள்.

பெருங்கடற் நெய்வநீர் நோக்கித் தெளித்தென்
 றிருந்திழை மென்றேண் மணந்தவன் செய்த
 வநுந்துயர் நீக்குவேன் போன்மற் *பொருந்துபு
 (௧)பூக்கவின் கொண்ட (௨)புகழ்சா லெழிலுண்க
 ௩ (௩)னோக்குங்கா னோக்கி னணங்காக்குஞ் சாயலாய் தாக்கி
 யினமீ னிகன்மாற வென்ற சினமீ
 (௪)னெறிசுறா வான்மருப்புக் கோத்து நெறிசெய்த
 (௫)நெய்த நெடுநார்ப் புடனெறித்தியாத்துக் கையுளர்வின்
 (௬)யாழிசை கொண்ட னினவன் டிமிர்ந்தார்ப்பத்
 தாழா துறைக்குந் தடமலர்த் தண்(௭)டாழை
 விழுச றாங்கப் பெறின்;

௧. "பூவுயிர்க் தன்ன புகழ்சா லெழிலுண்கண்" கலி. ௧௪௨: ௧௧.
 ௨. "தெண்ணீர்க் குவளை பொருகயல் வேலென்று" புகழ்தல்.
 ௩. "நோக்கினு னோக்கெதிரீர் நோக்குத ருக்கணங்கு, நாளைக்கொண்டன்ன துடைத்து" நுறள். ௧௦௮௨.
 ௪. (அ) "எறிசுறாக் குப்பை யினங்கலக்கத்தாக்கு, மெறிதிறை" ஐந்-எழு. ௬௫. (ஆ) "எறிசுறா நீங்கட லோத முலாவ" திணைமொழி. ௪௩. (இ) இந்நூற்பக்கம் எள: ௩ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.
 ௫ "குவளையைத், தன்னொபா லியாத்து விடல்" (11ழ. ௩.௬௫) எனவும்

“குமிழின், புறழ்ச்சைக்காட்டுத் தொடுத்த மாற்புரி கரம்பின், வில்யாழ்ச்சைக்கும் விரலெழிருறிஞ்சிப், பல்சார்பறவை கிளைசெத்தோர்க்கும்” (பெரும்பாண்க. ௧௮௦-௧௮௩.) எனவும் வருவன இங்கே நோக்கற்பாலன.

௬. “யாழ்ப்போல வண்டாரர்க்கும்” கலி. ௩௨: ௬ என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

௭. (அ) “தாழை வீழ்ச்சை யிற்று * தூங்கி” ஐயம். ௨௦: ௬. (ஆ) “கானலொருசிறை, மகிழ்ப்பு, மாலையொடு மருதிணர் மிடைந்த, வலிழ்ப்புக் கோதையோ டவிரிழை பொங்க, வெக்கர்த் தாழை, நீர்த்துறைத் தாழ்த்த, நெடுவீ மூசன் முடியின்: யேறித், தொடுவேன் முற்றத்துத் தோழியோ டாடா” பெருங். (க) ௭௦: ௩௦௬ - ௩௧௭. எனப் பிற தூங்களுள்ளும் வருதல் காண்க. இது விழுதுடைமையால் (இ) ‘வீழ்ச்சை தாழை’ என்றும் தாழையென்னும்பெயரைத் திரிசொல்லாகவுடைய தென்னை வீழின்மையால் (ஈ) ‘வீழ் குழை’ என்றும் கூறப்படும்.

(பிரதீபேதம்) * பொருத்த பூக்கவின: 1 சூகுஞ் சாபல், பினித்தியார்த்த, பினியாத்த.

அகட

கலித்தொலைக ௬௩௧.

ஏ - து: கோக்கும் காலத்து அப்பார்வையாலே பிறர்க்கு * வருத்தமுண்டாக்கும், தன்னில் இணையொத்துப் புவினதழகைத் தன்னிடத்தே கொண்ட

இங்கே கூறப்படும் வீழ்ச்சைத் தாழை (உ) புறக்கா முடைய தாழலாற் புல்வசையுள் ஒன்றாக எண்ணத்தக்கது. இது கடலை மோதுமிடத்துள்ள எக்கரிற் செழித்து வளர்வது, வளைந்தவடிவும் சுருச்சரையான அரையு முடையது. தோல்திரைந்தாற்போன்ற திரையையுடைய தென்றும் கூறவர். இதன் இலை மிக்க நீளமுடையதாயும் இரு வளிம்பிலும் புறத்திடையிலும் கூர்மையும் வளைவுமுள்ள சிறு முட்சீளையுடையதாயும் ஒவ்வொரு கிளையின் துனியிலும் அடர்த்திருக்கும். அதனால் இதற்குப் பேயை உவமையாகக் கூறவர். இவ்விலையால், குடை செய்யப்படுகின்றது. இதன் முள்ளுக்குச் சுருக்கோடும் வாளாரும் பரம்பின் எயிறு(பல்லும்) உவமையாகக் கப்பட்டுள்ளன.

இம்முன் எயிற்போலுதலால் எயிறெனவும் படும். புறமடலிலும் இவ்வகை முள்ளுண்டு. இதில் ஆணென்றும் பெண்ணென்றும் உலக வழக்கில் இருப்பிரிவுள்ளது. ஆண்டாழை காய்க்கும். அது அக்காயையடித்துள்ள காய்மடலெனப்படும் புறமடல் சிவவற்றையேயுடையது; வேறுபூஇல்லாதது. பெண்டாழை காயாது. மேற்கூறிய இலையினடுவே யிருந்து பலமடல்களையுடைய அரும்பாய்ந்து பூக்கும். இப்பூவில் வெண்ணிறமுடையது வெண்டாழையென்றும் பொன்னிறமுடையது செந்தாழையென்றும் வழங்கப்படும். இவற்றள் செய்யுளிற் பெண்டாழையும் வெண்டாழையுமே பயின்றவரும். ஆண்டாழையும் செந்தாழையும் அருகிவழங்கும். வெண்டாழைமுகிழுக்கு யானைத்தந்தமும் ககிலும் அதன்பூவுக்கு அன்னம் குருகு கொக்குமுதலியபறவைகளும் சங்கமும் உவமையாக உரைக்கப்படுகின்றன. செந்தாழம்பூவுக்குப் பொன் உவமையாக ஒதுப்படுகிறது. இஃது உலகவழக்கில் மோத்தை

யென்று மொழியப்படும். (ஊ) இதன்முகிழ் கருவிலிருக்கும்போதே வண்டிகள் அதனை அறிந்து அதிற் செல்லுமென்பார். குருகுகள் இதனைத் தம்பார்ப்பென்றும் பெடையென்றும் மயங்கிப் புல்லுமென்பது கவிமரபு. இப்பூ, பறவைபோலத் தோன்றுதலால் இதனிழலைக் கயல் கெண்டை இருமுதலிய மீன்கள் தம்மையுண்ணும் புட்களென்று அஞ்சி ஒளிக்குமென்றும் உரைப்பதுண்டு. இது காணையில் மலர்வதாசக் கூறுவர். இது மின்னல் மின்னுங்காலத்தும் பெருவ் காற்று வீசுங்காலத்தும் மிகப் பூப்பது. இப்பூ, ஓலைப்பூவென்றும் கூறப்படும்.

இப்பூவின்மடல்களுக்கிடையே பூந்தாழையுடைய சோறெனப்படும் இழுதுபோன்ற உறுப்பு ஒன்றுண்டு. (எ) இப்பூவில் இத்தாதே உண்டென்றும் தேன் இன்றென்றும் சிலர் கூறுவர். இப்பூ, புலவு

(பிரதிபேசம்) * வகுத்தமுண்டாக்குல் கண்ணியையுடைய சாயலாபென்க. சாயல் ஈண்டுத் தலைவிக்கு ஓர் பெயர்த்தன்மையாய் நின்றது. தன்னில்,

பாக்களும் “மலர்மலி புகலெழும் வலர்மலிர் மணிபுரை நிமிர்ந்தோள் பிணைஇ”
என அறுசீரடி முடுகியலோடு தொடர்ந்த வெண்பாவும் இருசீர்ச்சின்னமும்
பெற்றுக் கலிவெண்பாவுறுப்பில் வேறுபட்டு வந்த (க)கொச்சகக்கலி. (உ)

(கூங்கு.) மெல்லினர்க் கொன்றையு மென்மலர்க் காயாவும்

புல்லிலை வெட்சியும் பிடவுந் தளவுந்

குல்லையுந் குருந்துந் கோடலும் பாங்கருந்

கல்லவுந் கடத்தவுந் கமழ்கண்ணி மலைந்தனர்

ரு பல்லான் பொதுவர் கதழ்விடை கோட்காண்மரீர்

முல்லை முகையு முருந்து நிரைத்தன்ன

பல்லர் பெருமழைக் கண்ணர் மடஞ்சேர்ந்த

சொல்லர் சுடருந் கனங்குழைக் காதினர்

நல்லவர் கொண்டார் மிடை;

க0 அவர்மிடைகொள;

மணிவரை மருங்கி னருளி போல

வணிவரம் பறுத்த வெண்காற் காரியு

மீன்பூத் தவிர்வரு மந்திவான் விசம்புபோல்

வான்பொறி பரந்த புள்ளி வெள்ளையுந்

க1 கொலைவன் குடிப குழவித் திங்கள்போல்

வளையுபு மலிந்த கோடணி சேயும்

பொருமுரண் முன்பிற் புகலேறு பலபெய்

தரிமாவும் பரிமாவும் களிறுந் கராமும்

பெருமலை விடாகத் தொருங்குடன் குழீஇப்

க. இச்செய்யுளை அம்போதரய்க்கொருபோதென்று கூறி, “கண்ணகன்.....
.....ளினறு” இது காவு. “ஒடுஇவள்.....தகைத்து” இவை
கொச்சகம். “தகைவகைமேல்” இவை அராகம். “எழுந்தது

..... பலர்" இவை சிற்றெண். "அவரும்.....வேறு" இது முக்கியவடிவந்த கொச்சகம். "எதெவ்வும்.....சாற்றுவார்" இவையுங் கொச்சகம். "ஆங்கு" தனிச்சொல். "தண்ணுமை துரை" இது சரிதகம்." என்று பிரித்துக்காட்டி, தரவு, கொச்சகம், அராகம், சிற்றெண், சரிதகமென்னும் ஐந்துறுப் பும் முறையானே வருதலின்றிச் சில மீள வந்தன என்பர். இளம்பூரணர்; நோல். செய். சூ. கசஇ. 'எருத்தே கொச்சகம்'.

(பிரதிபேதம்)* அலர்மலி மணிபுலா சிமிர்நோன் மினடுமொ அறுசீடி.

ஐந்தாவது நெய்தல் கசு.

அக ௩

புகழ்ச்சியமைந்த * அழகினைமுடைய கண்ணினைமுடையாய்! சாயலாய்! இனமான மீன்களது மாறுபாடுகெடத் தாக்கிவென்ற சினத்தையுடைய

நாற்றத்தை நீக்கி நன்மணம் வீசுமென்ப. இதன் மடலைப் பண்டைக் காலத்தும் மகளிர் தலையிலணிந்துவந்தனர். ஆடவரும் மாஸையாக அணிதலுண்டென்ப. இதனைக் காமீவரின் வாட்படையென்பதும் மரபு. தாழைவேறு கண்டல்வையு. தாழைக்கும் கண்டலென்று ஒரு பெயருண்டு. இவற்றுட் பலவும் (1) "வீழ்தாழ் தாழை யூழறு கொழுமுதை, குருகுளரிடத்தின் விரிபுதோ டவிழுங்,கானல்" (2) "அல்கலுந், தயங்குதிரைபொருந் தாழை வெண்பூக், குருகென மலரும் பெருந்துறை" (3); "முழங்குதிரை கொழீஇய மூரி யெக்கர்க், தடந்தாட் டாழை முள்ளுடை நெடுந்தோட்; டகமடற் பொதுளிய முகைமுதிர் வான்பூங், கோடுவார்த் தன்ன வெண்பூ" (4) "உரவுத் திரை பொருத பிணர்படு தடவுமுத, லரவுவான் வாய முள் ளீலைத் தாழை" (5) "எக்கர்த் தாழை மடல்வாரி னுறும்" (6) "முட வுடற் கைதை மன்முறித் திட்டிம்" (7) "திரைமுதி ரரைய தடந் தாட் டாழைச, சுறவுமருப் பன்ன முட்டோ டொசிய, வீறவா ரினக்குரு கிறைகொள விருக்கும்" (8) "நீடிலைத் தாழை" (9) "முடம்படு முள்ளிலை முடங்கன் மூரிசரால், கடம்படு கரிமருப் பீன்று" (10) "முடமுட்டாழை" (11) "கொடுமுண் மடற்ருழைக் கூன்புற

வான்பூ, விடைய ளிழுதொப்பத் , தோன்றிப் - புடையெல்லாந்,
தெய்வத் கமழும்” (12) “பல்பூங்கானன் முள்ளிலைத் தாழை, சோறு
சொரி குடவயிற் கூம்புமுறை யவழி” (13) “அள்ளிலைத், தடவுநிலைத்
தாழை” (14) “கழுதுருவின நடுவிலையன கழிமடவின கைதை”
(15) “இறவுப்புறத்தன்ன பிணர்படுதடவுமுதற், சுறவுக்கோட்டன்ன
முள்ளிலைத் தாழை, பெருக்களிற்று மருப்பி னன்ன வரும்புழுநிர் பு,
நன்மானுழையின் வேறுபடத்தோன்றி” (16) “வாள்போல் வாய
கொழுமடற் றுழை” (17) “அரவெயிற் தணிமுட் கைதை” (18)
“மோட்டிமண லடைகரைப், பேய்த் தலைய பிணரரைத் தாழை,
யெயிறடை நெடுந்தோடுகாப்பப் பலவுடன், வயிறுடைப்போது வாலி
தின் வீரீஇப், புலவுப்பொரு தழித்த பூநாறு பரப்பின்” (19) “தாழை
நுகிழ்வேழமிரு தத்தமென வுந்துக்கு சண்பை”(20) “யானைக் கூர்நுதி

மருப்பிற் றோன்றி, வண்டொடு சுரும்பர் மூச மன்றலம் பொதிவாய்
வீண்டு, கண்ட னுண்மடற்றேன் சிந்துங் கண்டகி” (21) “மோடுடை
நெட்டிலை முடவெண் டாழையந். தோடுடை நறுமலர் தோன்றல்
கொய்வது, பாடுடை நெடுமடற் பிணக்கை வேழவெண், கோட்டி
பிடுங்கிய கோலம் போன்மயோ” (22) “பீடைத் தவர்ப்பிடர் புடைப்ப
வானையின், கோடுடைந்துதிர்ந்தன கொடுமுட்கேதகைத், தோடுடைத்

(பிரதிபேதம்) * அமுலிணையுடைய கண்ணென்க. சாயலிணைமக மீன்களது,

அகசு

கவித்தொகை கங்க.

மீனைய எறியுஞ்சுருவினது மருப்பாற் செய்த பலகையைக் கோத்துப் புற
விதறொடித்த நெய்தற் பூவை கெடியநாரிலே தொடுத்து அழகுபெறக் கட்டிக்
கையாலே வாசித்தலையுடைய யாழினது ஓசையைத் *தம்மிடத்தேகொண்ட
இனமான ட வண்டுகள் ட ஆனா[ப்]பஞ்செய்து பாடத்தாழாமல் தேன்றுளிக்கும்

தொருவழித் தொருத லொத்தவே” (23) “முட்டாழைக ளானை,
வெள்ளைக் கொம்பீனும் விரிபொழில்” (24) “மாமன்றற் கைதையன்

கன்னிதன் மொக்குள் வனமுலைமேல்” (25) “அலைநீர்த்தாழையன்னம்
 பூப்பவும்” (26) “தாழை குருகினுக் தண்ணந் துறைவனை” (27)
 “தோடவீழ் தாழை துறைகமழக் கோடுடையும்” (28) “பழந்தாங்கு
 முடத்தாழை” (29) “சோறுவாய் திறத்த செம்பொற் ரெருமுடற்
 கைதை” (30) “முருகுவாய் முட்டாழை நீண்முறைபார்ப் பென்றே,
 குருகுவாய்ப் பெய்திறை கொள்ளா - துருகியிக, வின்றா வெயில்சிற
 கான்மறைக்குஞ் சேர்ப்ப” (31) “நெய்தற் குருகுதன் பின்னையென்
 நெண்ணி நெருங்கிச்சென்று, கைதை மடல்புல்கு தென்கழிப் பாலை”
 (32) “ஏழை வெண்குரு கயலே யினம்பெடை தனதெனக் கருதித்,
 தாழை வெண்மடற் புல்குத் தண்மறைத் காடு” (33) “பிணர்முடத்
 தாழை விரிமலர் குருகென, கெடுவகழிக் குறுங்கயல் நெய்தலுண்
 மறைத்தும்” (34) “புனற்கயல் கொக்கென்றஞ்சக், கண்டலங்கார
 மலராக் கேசர்க்கு” (35) “மடல்விண்ட முடத்தாழை மலர்நிழலைக்
 குருகென்று, தடமண்டு துறைக்கெண்டை, தாமரையில் பூமறைய”
 (36) “கருங்காற் குருகின்கோளாய்ந்து போகிய, முடங்குபுற விறவின்
 மோனா யேற்றை, பெறிதிறை . தொகுத்த வெக்கர் கெடுங்கோட்டுத்,
 துறுகடற் றலைய தோடுபொதி தாழை, வண்டுபடு வான்போது
 வெருஉந், துறை” (37) “வேலை மடற்றாழை யுட்பொதிந்த வெண்
 டோட்டு, மலைத் துயின்ற மணிவண்டு - காலக், களிநறவந் தாதுதத்
 தோன்றிற்றே” (38) “தடித்தெழுந்தொறுந் தாழை பூப்பன” (39)
 “மாரணுக்கு வானாமோ லைப்பூவு மால்” (40) “காற் றடித்தது
 தாழை பூத்தது” (41) “கைதை, சுரும்புந் தும்பி கருமருந்த மாறு
 தென்றஞ் சோறிடுமால்” (42) “கண்ட லவிர்ப்புந் கதுப்பினும்”
 (43) “இடைநிலத் தியாத்த, முதிர்பூந் தாழை முடங்கல்வெண்
 டோட்டு” (44) “சங்குடைத் தனைய தாழைத் தடமலர்த் தொண்டய
 லானே” (45) “அடும்பி னயலது கெடும்பூந் தாழை, தாழை யயலது
 வீழ்முலைக் கண்டல்” (46) “கண்டலங் கைதையொடு விண்ட
 முண்டகம்” என்று வருவனவற்றால் அறியலாகும்.

௧. சுருவினது மருப்பு, சுருவகையுள் ஒன்றாகிய வேளாவினது கொம்
 பென்பர். இம்மருப்பில் இரு விளிம்பிலும் மேல்போலக் கூரிய
 முனைகள் உண்டு.

(பிரதிமேதம்) * தன்னிடத்தே, † யண்டு களாய்ப்பஞ்செய்து, ‡ தூப்பாய்ப்பஞ்செய்து.

ஐந்தாவது நெய்தல் கசு.

அகடு

வளைவையுடைத்தாகிய மலரையுடைய தாமையினது விழுதாற் றிரித்து இட்ட ஊசலை நீ போந்து ஆடப்பெறின், நீரையுடைய பெரிதாகிய (க) கடலாகிய தெய்வத்தை நோக்கி நின்னிற் பிரியேன் என்று தெளிவித்தது, உன்னுடைய திருந்தினை இழையையுடைய மென்றோளைக் கூடினவன் அருமைசெய்த யர்த்ததால் நினக்குண்டாகிய அரிய வருத்தத்தை யான் அவனை எதிர்ப்பட்டு மிகவும் தீர்க்குவேன்போலே இராரின்ற *தென்றான். எ - று.

சாயல், ஈண்டுத் தலைவீக்கோர் பெயர்த்தன்மையாய் நின்றது. பெறின், தீர்க்குவேன்போலுமென்க.

போலும் என்னும் †முற்றுச்சொல் நீற்றுமிசை உகரம் மெய்யொழித்துக் கெட்டுநின்றது. கோத்து யாத்து என்னுஞ் செய்தெனெச்சம் இட்டஎன்னும் பெயரெச்சத்தோடு முடிந்தது.

“தாயத்தினடையா” என்னும் (உ) பொருளியற் சூத்திரத்தால் என் றோடுஎன்றான். இது மேல் வருவனவற்றிற்குக் கொள்க.

கஉ (நு)மாழை, மடமான் பிணையியல் வென்றாய்நின் ணாசல்
கடைஇயா னிரகுப்பரீ நீங்காய் தடமென்றோ
ணீத்தான் றிறங்கன் || பகர்ந்து

எ - து: அதுகேட்டுஊசலிடத்தேசென்ற தலைவியைநோக்கி! இளமையை யுடைய மடமான் - பிணையினது நோக்கினியல்பை வென்றவனே! நின் தட மென்றோளைக் கைவிட்டவனுடைய கொடுமையினது கூறுகளைச் சொல்லிப் பாடி நீ எறின ஊசலை யான் உயரச்செலுத்தித் தாழ்த்தாட்ட கெடும்பொழுது ஆடாயென்றான். எ - று.

க. (அ) “பிரிவில்லாய் போலநீ தெய்வத்திற் றெளித்தக்கால்” கலி. கஉச: கஅ; (ஆ) “தோள்புதி துண்ட ஞான்றைச், குளும் பெய்யோ கடலறி கரியே” அகம். கஉ௦: கக - கச.

உ. தோல். பொருளி. கு. உ.எ.

ங. (அ) “மாழை மாளேக்கியு மாற்றாள்” தீணமொழி. எ. (ஆ) “மாழை மாளேக்கின் மடமொழி” கைநீநிலை. செய்தல். கக. (இ) “மாழை மான் மடனோக்கியுள் ரோழி” நாலா. பெரியதிரு. கு. அ. க. என்பவை ஒப்புநோக்கற்பாலவை. (ஈ) “மாழைமென்றேக்கி” நைடந. சுயம். கடுக. (உ) “மாழை புண்கண்” (ஊ) “மாழை யொண்கண்” என மாழை கண்ணுக்கும் அடைமொழியாய் வருகிறது. பெருங். (ச) ௪௦: ௩௦௧; இசு: ௧௧௧.

(பிரதிபேதம்) * என்ருள். பெற்றீர்க்கு. † பெயரெச்ச. மீற்றுமிசையுசும் மெய்யொடுக் கெட்டுமின்றது. ‡ என்ருள்மாழை. || படர்ந்த, + பிணையது.

அசுக

கவித்தொகை காந் க:

(க) நீள், காலத்தின் நீட்சியை உணர்த்திற்று.
கரு நாணினகொ ரோழி நாணினகொ ரோழி
யிரவெலா நற்றோழி நாணின வென்பவை
வா(உ)ணிலா மேய்க்கும் வயக்கொளி யெக்கர்மே
லாணப் பரிய(ங)வலவ னனைபுகடஉங்
கானற் கமழ்(சு)ஞாழல் வீயேய்ப்பத் தோழியென்
மேனி சிதைத்தான் றுறை

எ - து: தலைவி அங்கனம் பாடாமையிற் ரோழி * தான், சோழி! கான விடத்துக் கமழ்கின்ற ஞாழற்பூவின் நிறத்தையொப்ப நின்மேனி பசுப்பித்தவ னுடைய துறையிடத்து ஒளியையுடைய சிலாசையொக்கும் விளங்குகின்ற ஒளியிணையுடைய இமணவின்மேலே ஒடும் அமையாத செலவுகளை யுடைய குண்கெளென்று சொல்லப்படுமவை, இப்பொழுது நம்மைக்கண்டு † தம்

க. நீக்காய் என்பதை, நீடு ஊக்காய் எனப் பிரித்தலுமாம்; நீடு, கெடுங் காலமென்னும் பொருளிலும் ஊக்குதல், ஆடுதலென்னும் பொருளி லும் வருதலை, “நீநீடு வாழிய” “ஊக்க ளுக்காள்” என்பனையும் வலி யுறுத்தும்.

உ. (அ) “நிலவெக்கர்” பொருந். உகந். (ஆ) “நிலாவி னிலங்கு மணன் மலிமறுகின்” அகந். உஃ. (இ) “நிலவுமணல் வியன்கானல்” புறந். கள: கக. (ஈ) “நிலவோ ரன்ன வெண்மணற் பாக்கத்து” தமிழ்நெறி. மேற். (உ) “அறல்விளங்கு நிலாமணல்” மணி. அ: கக. (ஊ) “செழு நிலவின் துகளனைய மணற்பரப்புத் திருப்பரப்பு” பெரிய. கலிய. ச.

ங. (அ) “அடும்பிவரெக்க ரலவன் வழங்கும், கொடுக்கழிச்சேர்ப்ப னருளா னெனத்தெளிந்து, சுள்ள மணத்தா னயனெறிச் செல்லுங்கொ, னல்வளை சோர நடந்து” ஐந் - எழு. சுஉ. (ஆ) “ஆழிவா யாக் கலவ வோடி, யொளிக்கின்ற தென்னை” நவ. கலீர்க்கு. கக.

ச. ஞாழற்பூ இக்கே பசப்புக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. (அ) “சிறுவி ஞாழற் றேன்றோ யொள்ளினர், கேரிழை மகளிர் வார் மண விழைத்த, வண்டற் பாலை வனமுலை முற்றத், தொண்பொறிச் சுணங்கி னை ஊபடத் தாஅங், கண்டல் வேலி” நந். ககக: க - இ. (ஆ) “எக்கர் ஞாழற் பூவி னன்ன, சுணங்குவள ரினமுலை மடந்தைக்கு” ஐங். கசக: என்புழி சுணங்குக்கும் உவமையாகக் கூறப்பட்டிருக் கிறது. (இ) இத்தலைப் பற்றிய மற்றச் செய்திகளை இத் தூற்பக்கம் எஅள: க - ஆம் குறிப்பால் அறிக.

(பிரதிபேதம்) * தானே. † தன்னினே.

ஐந்தாவது நெய்தல் கச. அகந

அலையிலேபுகாசின்றன; அங்கனம் புகுகையினாலே(க) அத்துறைமன்றம்பாற் செய்தகொடுமையை நினைத்துத் தோழி! நம்முன் தாம்நிற்றற்கு நாணினவோ? தோழி! நம்முன் தாம் நிற்றற்கு நாணினவோ? எங்கனம் நாணினவாயின், தோழி!. இராக்காலமெல்லாம் நாணிக்கிடந்தனவாய் இருக்குமென இயற் பழித்தாள். எ - று.

துறையிடத்து அலவனென்பவை என்க. என்பவை, தொழிற்பெயர்.

உக (உ)மாரிவீழிருங்கூந்தன் (ஊ)மதைஇயநோகக் கெழி லுண்கட்
 டாழ்நீர முத்தின் றகையேய்க்கு முறுவலாய்
 தேயானோய் (ச)செய்தான் நிறக்கினந்து நாம்பாடுஞ்
 சேயுய ருசற்சீர் நீயொன்று (ஊ)பாடித்தை

எ - து: அது கேட்ட தலைவி பாடாமையிற் பின்னும் தோழி, மழை
 வீரும்புகின்ற பெரிய கூந்தலையும் மதர்த்த நோக்கினது அழகையுடைய
 *கண்ணினையும் தாழ்ந்த கடலிற் பிரந்த முத்தினது அழகை ஒக்கும் முறுவ
 வினையுமுடையாய்! மாயாத நோயைச் செய்தவனுடைய கொடுமையின்
 கூற்றினைச் சொல்லி நாம் பாடும் மிக உயர்ந்த ஊசற்பாட்டை நீ ஒன்றுபாடி
 வாயென்றாள். எ - று.

(கூ)சீர் என்றது, தாள அறுதியையுடைய ஊசற்பாட்டை.

- க. “வாணிலாசகை மாதரான்செயல் கண்டுமைந்தர்மு னிந்தவு, நாணி
 னுளென வேகினுணளிர் கங்குலாகிய கங்கையே” கம்ப. கைகே. சக.
- உ. “மாரிவீழிருங்கூந்தல்” (கலி. கச: ச) என்பதும் அதன் குறிப்பும்
 பார்க்க.
- ஊ. (அ) “பேரமர் மழைக்கூட் கொடிச்சி, (* கண் மடந்தை, என்றும்
 பிரதிபேதம்)மூர்!முறுவலொடு மதைஇய நோக்கே” துணு. உஅக.
 (ஆ) “மாதர் வாண்முக மதைஇய நோக்கே” அகம். கஊ: கச.
 (இ) “மாதர் வாண்முகத்து மதைஇய நோக்கொடு” சீலர். அ: எக.
- ச. “கோதையுந் குழலின் பட்டின் கொய்சகத் தலையுந் தாழ், மாதர்
 வண் டொருங்கு பேர மழையிடை துடங்கு மின்போற், பேரதலர்
 பொதும்பிற் ருழ்ந்த பொன்னெழி லாச நன்மே, லோதகீர் வண்ணத்
 பாடி யுழிநூ ழியங்கு வாரும்” துணு. சயம்வா. அக.
- ஊ. “பாடித்தை” (கலி. ச: ௧௦) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.
- க. ‘சீரென்பதற்கு, ‘தாள முடிந்துவிடுங்காலத்தினைத் தன்னிடத்தே
 கொண்ட சீர்’ என (கலி. க: ௭) இவ்வுரையாசிரியர் விளக்கியிருப்ப
 தும் இந்நூற்பக்கம் ௧௦: ௧ - ஆம் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * கண்ணினையுமுடைய தாழ்ந்த.

உரு. பார்த்துற்றனதோழி பார்த்துற்றீனதோழி
 *பிரவெலா நற்றோழி பார்த்துற்றன வென்பவை
 தன் துணை யில்லாள் வருந்தினாள் கொல்லென
 வின்றுணை யன்றி விரளி னகவாவே
 யன்றுதா (க)னீர்த்த கரும்பணி வாடவென்
 (உ)மென்றோண் ளெகிழ்த்தான் றுறை

எ - து: அது கேட்ட தலைவி பின்னும் பாடாமையின் தோழி, நம்மேல் அன்புற்றுப் புணர்ந்த அன்றுதா(க)னெழுதிய கரும்பினது அழகு கெடும்படி மென்றோனை மெலிவித்தவனுடைய துறையிடத்து (ஈ)இனிய துணையோடு கூடிய அன்றிலென்று சொல்லப்படுமவை, தன் துணையானவளை நீங்கினவள் வருந்தினாளோ என்று கருதி இரங்காலத்தும் அழைத்தனவிலலை; ஆகையினாலே தோழி! அவை நம்வருத்தத்தைப் பார்த்துத் தாமும்வருத்தமுற்றன போலே இருந்தன; ஆதலால் நற்றோழி! இரவெல்லாம் நம்வருத்தத்தைப் பார்த்துத் தாம்வருத்தமுற்றன என்றான். எ - று.

(ரு)பார்த்துற்றன பாடமாயின், பிரிவுற்றனவென்க.

கரு கரைகவர் கொடுங்கழிக் கண்கவர் புள்ளினந்
 திரையுறப் பொன்றிய புலவுயீ னல்லதை
 யிரையுயிர் செருத்துண்ணைத் துறைவனை யாம்பாடு
 மசைவா லுசற்சீ ரழித்தொன்று பாடிக்கை

எ - து: அது கேட்ட தலைவி, கரையையிடித்துத் தனக்காக்கிக்கொள்ளுகின்ற கொடுங்கழியிடத்து கோக்கினார்களனை வாங்கிக்கொள்ளும் அழகையுடைய பறவைத்திரள் திரைமோதுகையினாலே இறந்த || புலாளுற்றத்தை

க. "மென்றோட், பெய்கரும் பிரக்கவும் வல்லன்" கலி. கசக: கரு - கரு.

உ. "மென்றோ ளெகிழ்த்தானை" கலி. கசக: கரு.

க. இந்துறப்பக்கம் கரு: கரு - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

ச. "அன்றிலம் பெடைகனையணுகி யன்னைகே, ணன்றென வினையின்மே னடந்த நாயக, ரின்றவந் திவெரிந் கெம்பொருட்டினு, லொன்றுநீ யிரங்கலென் றுரைக்கின் றூர்சிலர்" (கந்த. திருகாட்டு. கரு.) என்ப

தும் இந்நூற்பக்கம் ௮௦௧: ௩-ஆம் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன்
 இ. பாதிடென்பதற்கு, 'பகுத்துக்கொடுத்தல்' என்று பொருள் கூறு
 மிடத்து, 'ஈத்தலும் ஈதலும்போலப் பாத்தலும் பாதலுமொன்றாத
 விற் பாதிடாயிற்று' என்று (தொல். புறத். கு. ௩) இவ்வுரையாசிரியர்
 எழுதியிருப்பதை நோக்குக.

(பிரதிபேதம்) * இரவெல்லாம், †கரும்பினனி, ‡பாத்தன பாடமாயின், || புலாநாற்றத்தை.

இந்திராவது நெய்தல் கசு.

அக்க

புடைய மீனை இரையாகத் *தின்னுமதல்லது தாம் ஒன்றன் உயிரைப்போக்கி
 இரையாக அதினைஉண்ணாத அருட்டுறைவனை நாம்பாடும் அசைந்துவருதலை
 புடைய ஊசற்பாட்டை; † இயற்பழித்ததனை அழித்த இயற்பட ஒன்று
 பாடுவாய் என்றாள். எ - று.

௩.௫ அருளினைகொ ரோழி யருளினைகொ ரோழி

யிராவெலார் தோழி யருளினை வென்பவை

(க)கணங்கொ ளிடுமணற் (உ)காவி வருந்தப்

பிணங்கிரு மோட்ட திரைவக் †தளிக்ரு

(௩)மணங்கம ஷழம்பாலா ருடலை யாங்கே

வணங்கி யுணர்ப்பான் ‡றுறை

எ - று: அது கேட்ட தோழி! அங்கனம் பாடாமையின் தலைவி, மணம்
 நாறுகின்ற கூத்தலையுடையாரிடத்து உண்டாகிய ஊடலை அதுகண்ட
 பொழுதே வீளைந்து தீர்க்குமவன் துறையிடத்து, தாட்சிகொண்ட (ஈ)இடு
 மணலாலே காலியென்று சொல்லப்படுமவை வருந்த, அவற்றைத் தம்மிற்
 பிணங்கி||வருகின்ற கருமை தங்கிய பெருமையைபுடையனவாகிய திரைகள்
 வந்து அம்மணலைக் கரைத்து அருள்பண்ணுகிற்கும்; ஆகையினாலே அத்
 திரைகள் தோழி! அருளினைவோ? தோழி! அருளினைவோ? தோழி! x எங்
 றுணம் அருளினைவாயின், தோழி! இரவெல்லாம் அருளினைவாயிருக்குமென
 இயற்படமொழிந்தாள். எ - று.

†களவுகாலத்துத் தலைவி "தன்வயி னுரிமையு மவன்வயிற் பரத்தைபும்"
 (ஐ) கூறுதற்கு உரியனென்றலின், அவன்வயிற்**பரத்தைமை கூறிய காலத்து
 அதினை வணங்கித் தீர்த்தமை கருதி ஊடலை வணங்கி உணர்ப்பானென்றாள்.

காற்றுத் தூற்றிய மணலிடத்து அரல்||வருத்தினகாலியைத் திரைவந்து அளித்தாற் போல அலர் தூற்றுதலால் வருத்திய வருத்தத்தை நீக்கி நம்மை அளித்து ஃஃவரைவென உள்ளுறையவமங்கொள்க.

க. “கணங்கொள்.....றுறை” என்பது, எமஞ்சான்ற உவகைக்கண் தலைவி தான் ஊடியவாறும் மகிழ்ந்தவாறும் காட்டி அவன்வயிற் பரத்தையை உறியதற்கு மேற்கோளாக உள்ளது. தொல். கள. கு. உக. இளம்.

உ. உரவுக்கதிர் தெறுறென வோங்குதியை விரைபுதன், களாயம வடும் பளித் தாஅங்கு” கலி. கஉள: ௨௦ - ௨௧.

ங. “மணநாறு கதுப்பினாய்” கலி. சங: ௨௩.

ச. இடுமண நெடுங்கோட்டைப், பயிறினை நடுநெனாட் பாய்ந்துயூஉந் துறைவ” கலி. கங: ௪ - ௫.

சி. தொல். கள. கு. ௨௦.

(90த்பேதம்) * தின்னமல்லது. | அழிக்கும், | ஈரை, || வருத்தகரியனயாகிய பெருமை. x அய்யனம், + களவுக்கால, *பரத்தமை. ஃஃவருத்தின ஃஃவரையென்ன.

அ20

கவித்தொகை கருத்.

சக

(க)எனநாம்

பாட (உ)மறைநின்று கேட்டன னீடிய
 *வானீர்க் கிடக்கை (ங)வயங்குநீர்ச் சேர்ப்பனை
 யானென வுணர்ந்து நீநனி மருளத்
 தேனிமிர் புன்னை பொருந்தித்
 தானூக் கினனவ் யூசலை வந்தே

எ - து: † என்று அங்கனம் இயற்பழித்தும் இயற்படமொழிந்தும் யானும் நீயும் பாட, சேர்ப்பன், பாட்டை மறையநின்று || கேட்டனராய் நீடிய(ச)வெண்மையையுடைத்தாகிய நீர்க்கிடக்கை விளங்குகின்ற நீர்மையை யுடைய சேர்ப்பனை யான் ஊசல் ஊக்கென்றேனென்றும் உணர்ந்து, பின்பு யானென நம்மில் நீ மிகவும் மருளும்படி அவன் தேனினைம் ஒலிக்கும் புன்னையைப்பொருந்திநின்று, பின்பு வந்து அவ்வூசலைத் தான் ஊக்கினான் ; [அற வருத்தம் அறிந்து வியவாநின்று] (அன்று வருத்தமறிந்துதவியவன் இன்றும்) நம்வருத்தம் அறிந்து உரைந்து கொள்வென X ஆற்றுவித்தான்.

கிடக்கை, கடல்; நீர், கழி(யெனினுமாம்.)

இதனால், தலைவற்கு ஆராய்ச்சி பிறந்தது.

இனி“உணர்ப்புவயின்வாரா ஊடற்கண்” தோழி களவுகாலத்து நிகழ்ந்தமை கூறித் தலைவியை ஊடநீர்த்ததென்று கிளவி கூறி அதற்கேற்ப உரைப்பாருமுளர்.

இஃது ஐஞ்சீரடி வந்த நெடுவெண்பாட்டாகிய தரவும் ஐஞ்சீரடிக்கிய + குறுவெண்பாட்டும் நெடுவெண்பாட்டும் கொச்சகமும் தலைவிரவின் கொச்சக வெண்பாவும் கொச்சகமும் நெடுவெண்பாட்டும் தனிச்சொல்லும் சுரிதகமும் வந்த கொச்சகம்: (கச)

க. “என்றியாம் பாட மறைநின்று கேட்டனன்” கலி. சஉ: உஅ.

உ. (அ) “மறைநின்று கேட்டருளி” (ஆ) “மறைநின்று கேட்டனன்” கலி. சக: சக, சஉ: உஅ.

ங. “வயங்குநீர்த் தண்சேர்ப்பு” கலி. கஉச: ச, கஉஎ: இ.

ச. வெண்மையை புடைத்தாகிய சேர்ப்பென்க; சேர்ப்பு - கடற்கரை; “பிறங்குநீர்ச் சேர்ப்பினும் புன்னொருங் கெழுமே” (புறம். சக: க) என வருதல் காண்க.

(பிரதிபேதம்) * யானீகிடக்கை, † நீர்சேர்ப்பின, ‡ அன்று அங்கனம். || கேட்டனனாய்ச் சேர்ப்பின. x ஆற்றவித்தான். கீழய.....சேர்ப்பின கிடக்கை, † குறுவெண்பாட்டும் கொச்சகமும்.

ஐந்தாவது நெய்தல் கரு.

அடிக்க

(கூஉ.) உரவுநீர்த் திரைபொர வோங்கிய வெக்கர்மேல்

விரவுப்பல் லுருவின வீழ்பெடை துணையாக

விரைதேர்ந்துண் டசாவிடே உம் புள்ளின மிறைகொள

முரைசுமூன் றுள்பவர் முரணியோர் முரண்டப

நிரைகளி றிடைபட நெறியாத்த அருக்கைபோற்

சுதைவின்றிச் சென்றுழிச் சிறப்பெய்தி வினைவாய்த்துத்

துறையகலம் வாய்க்குமுந் துணிகடற் றண்சேர்ப்பு;

அ புண்ணைய ந றும்பொழிற் புணர்ந்தனை யிருந்தக்கா
னன்னுதா லஞ்சலோம் பென்றதன் பயனன்றோ
பாயின பசலையாற் பகற்கொண்ட சுடர்போன்றூண்
மாணின தளிர்போலு பாணல மிழந்ததை;

கஉ பன்மலர் நறும்பொழிற் பழியின்றிப் புணர்ந்தக்காற்
சின்மொழி தெளியெனத் தேற்றியசிறப்பன்றோ
வாடுபு வனப்போடி வயக்குறூ மணிபோன்றூ
ணீடிறை நெடுமென்றோ ணிரைவீன நெகிழ்ந்ததை;

கக ஆநிம்பிவ ரணியெக்க ராடிரீ தணர்த்தக்காற்
கொடுங்குழாய் தெளியெனக் கொண்டதன் கொளையன்றோ
பொறையாற்றா துசப்பினுற் பூவீந்த கொடிபோன்றூண்
மறைபிற ரறியாமை மாணோரோ யுழப்பதை;

எனவாங்கு;

உக வழிபட்ட தெய்வந்தான் வலியெனச் சார்தார்கட்
கழியுந்நாய கைமங்க வணங்காகி யதுபோலப்
பழிபரந் தலர்தூற்ற வென்றோழி
யழிபட ரலைப்ப வகறலோ கொடிதே.

இது வரைவு நீட்டித்துழிப் பகம்முறிவந்து நீங்குந் தலைவனை எதிர்ப்
பட்டுத் தோழி, அவனை நாணு நெஞ்சலைப்ப வரைவுகடாயது.

குதன் பொருள்.

(க) உரவுநீர்த் திரைபொர வோங்கிய வெக்கர்மேல்
விரவுப்பல் லுருவின விழ்பெடை துணையாக

க. உரவுநீர். இந்நூற்பக்கம் எகக: ச-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.
அஉஉ கலித்தொகை ககஉ.

விரைதோர்துண் டசாவிடேஉம் புள்ளின மிறைகொள

*முரைசமூன் ஞள்பவர் முரணியோர் முரண்டப
நிரை(க)களி றிடைபட †நெறியாத்த விருக்கைபோற்

(உ)சிறைவின் றிச் சென்றுழிச் சிறப்பெய்தி வினைவாய்த்துத்
துறையகலம் வாய்சூமுந் (நு) துணிகடற் றன்சேர்ப்ப

‡ எ - து: (ச)முரைச மூன்றை ஆள்கின்ற பாண்டியர் தம்மொடு மாறு
பட்டோருடைய மாறுபாடு கெடும்படி நிரைத்த களிறுகள் ஏனைப்படைக்கு
நடுவே நிற்கும்படி நெறியுண்டாகக் கம்பத்தோடே || கட்டின இருக்கை

க. (அ) “களிறும் கந்தும் போல களிகடற், கூம்புந் கலனுந் தோன்றும்”
யா - வி. ஒழி. சூ. உ. ‘குன்றவெண்’மேற். (ஆ) “பண்ணார் களிநே
போற் பாயோந் குயர்நாவாய்” சீவக. உஎகந. எனவும் (இ) “அம்பி
காழோர், சிறையருந் களிற்றிற் பாதவ ரொய்யும்” நற். எச: ந - ச.
எனவும் (ஈ) “நாவாய் போல.....உழிதருந் கடாஅ யானையும்”
மது. நஎக - நஅந. (உ) “கொல்களிறு யிடைந்து.....வங்கந்
திசைதிரிந் தாக்கு” பதிற். இஉ: க - ச. (ஊ) “களிறே, முந்நீர்வழங்கு
நாவாய் போலவும்” (எ) “கலம்போலக், களிறுசென்று” புறம். கந:
இ, உக: உ - ந. (ஏ) “மயங்குகா வெடுத்த வங்கம் போல.....
கால வேகந் களிமயக் குந்நென” மணி. ச: நச - சச. (ஐ) “பொரு
மால்களிறு போன்றோர். வங்கமொடு போகி..... ஓடுகளி ரொப்ப
வினி தோடியதை” (ஓ) “மொய்களி, துடைதிரை மாக்கலம்” (ஔ)
“மாக்கடற் பெருங்கலந் காவின் மாறுபட், டாக்கிய கயிறிந் தோடி
யெங்கணும், போக்கறப் பொருவன போன்ற தீப்படத், தாக்கின
வரசுவாத் தம்மு ளென்பலே” சீவக. சகந - இஓக, உஉஉந, உஉநக.
எனவும் வருபவவ இங்கே ஒப்புநோக்கற்பாலன.

உ. (அ) “அஃதென்ப, பட்டினம் பெற்ற கலம்” நாலடி. உஇஓ. (ஆ)
“ஊனமெனு மின்றியினி தோடுகவி, தென்றான்” சீவக. இஓஓ.

ந. “துணிகடற் சேர்ப்பன்” திணைமொழி. சஎ.

ச. (அ) “இயிழ்குரன் முரசு மூன்றட னூளுந், தயிழ்கெழு கூடற் றன்
கோல் வேந்தே” புறம். இஅ: கஉ-கந. என்பதும் (ஆ) “அடையல்
ரொடுக்க மோதும் படைமுரசு சதிரு மோதை, யிடைபடு வறுமை

யோட விடுகொடை முரசி னேதை, கடைபடு வடியேற் கண்ணூர்
கடிமண முரசி னேதை, முடியுடை யச்சர் வீதி யெங்கணு முழங்கக்
கண்டார்" கீறு. கரம்பொருத்து. உள. என்பதும் நோக்குக.

(பிரதிபேதம்) "முரசுமூன்றுன்பயன், | நிறீஇயாத்த, | எ - த: முரசை மூன்றுயன.....
மூன்றென்றதுமாம். முரசை மூன்றை. || கட்டின பாசறைபோலே என்ற...
.....கொடுத்த நின்றது. இருக்கைபோலே

கூங்கூர் கவித்தொகை கூடுந்

உற பரிமழை யாடும் வரையகம் போலுங்க்

கொடிநறை சூழ்ந்த தொழுஉ ;

உஉ தொழுவினுள், புரிபு புரிபு புக்க பொதுவரைத்
தெரிபு தெரிபு சூத்தின வேறு ;

உச ஏற்றின், அரிபரி பறுப்பன சுற்றி

யெரிதிகழ் கணிச்சியோன் சூடிய பிறைக்க
ணுருவ மாலை போலக்

சூருதிக் கோட்டொடு குடர் வலந்தன ;

உஅ கோட்டொடு சுற்றிக் குடர்வலந்த வேற்றின்முன்
னாடின் றக்குடர் வாங்குவான் ட்டுகொண்
செந்நூற் கழியொருவன் கைப்பற்ற வந்நூலை
முந்நூலாக் கொள்வானும் போன்ம் ;

கூஉ இசூளை யிரிஓதொன்று கண்டை யிரிஓதாத்தன்
கோட்டினத் தாயர் மகனன்றே மீட்டொரான்
போர்புக லேற்றுப் பிணரொருத்திற் றத்துபு
தார்போற் றழீஇ யவன் ;

கூசு இசூளை யிரிஓதொன்று கண்டை யிரிஓதாத்தன்
கோவினத் தாயர் மகனன்றே யோவான்
மறையேற்றின் மேலிருந் தாடித் துறையம்பு

யூர்வான்போற் றேன்று மவன் ;

சு0 தொழீஇஐ; காற்றுப்போல் வந்த கதழ்விடைக்காரியை
யூற்றுக் களத்தே யடங்கக்கொண் டட்டதன்
மேற்றேன்றி நின்ற பொதுவன் நகைகண்டை
யேற்றெருமை நெஞ்சம் வடிம்பி னிடந்திட்டுச்
சீற்றமோ டாருயிர் கொண்டஞான் நின்னன்கொல்
கூற்றென வட்கிற்பென் னெஞ்சு ;

சு1 இகுளை யிஐதொன்று கண்டை யிஐதொத்தன்
புல்லினத் தாயர் மகனன்றே புள்ளி
வெறுத்த வயவெள்ளேற் றம்புடைத் திங்கண்
மறுப்போற் பொருந்தி யவன் ;

ஐந்தாவது நெய்தல் கடு.

முடிந

போலே வீரவுடையுடைய பல்வடிவியையுடையவாய் இரையைத் தேடித்
தின்று இளைப்பாறும்புள்ளினங்கள், தாம் விரும்பினபேடுகள் தமக்குத்
துணையாக வலியினையுடைய * கடவ்னது திரை வந்துபொரும்படி உயர்ந்த
இடுமணலின்மேலே தங்குதல்கொள்ள, தாம்சொன்ற இடத்துத் தமக்கொரு
கேடின்றித் தரம்போன காரியம் வாய்த்துவந்து தலைமைபெற்றுத் துறை
யிடத்தனவாகிய மரக்கலங்கள் இடத்தைச் சூழ்ந்து நிற்கும் தெளிந்த கடலை
யுடைய † சேர்ப்பனே! எ - று.

முரசு மூன்றாவது :—வீரமுரசு தியாகமுரசு நியாயமுரசென்பன;
தன்முரசும் சேரன்முரசும் சோழன்முரசுமென மூன்று என்றலுமாம்.

பாசறைபோலே என்ற எணையுமாம் மேல் வருகின்ற கருப்பொருட்டுச்
சிறப்புக் கொடுத்து நின்றது. பறவைகள் எளைப்படைக்கும் மரக்கலங்கள்
இடைநின்ற யானைக்கும் உலுமை.

கரைக்குச் சிறந்தனவாகிய, இரைகவர்ந்து துணைபுணர்ந்த பறவைகளும்
வினைவாய்த்து நின்றமரக்கலங்களும் படைகவர்க்கு வருத்கஞ் செய்யும்பாசறை
போலத் தோன்றும் என்றதனால், இல்லறம் நிகழ்த்தித் துணையொடு
புணர்ந்தவர்களும் வினைவாய்த்துச் செல்வச் செருக்குடையவர்களும் தமக்கு

வருத்தத்தைத் தருகின்றாரென உள்ளுறைத்தவாறு காண்க; அவரைப்போல யாமும் துணைபுணர்ந்து இல்லறநிகழ்த்திச் செல்வம் உண்டாயிருக்கப் பெற்றிலேமென்னும் வருத்தத்தை அவர்கொடுத்தலின்.

அ புன்னை ய நறும்பொழிற் புணர்ந்தனை யிருந்தக்கா
 னன்னுதா (க) லஞ்சலோம் பென்றதன் பயனன்றோ
 பாயின பசலையாற் (உ) பகற்கொண்ட சுடர்போன்றான்
 மான தளிர்போலு மாணல மிழந்ததை

எ - து: பார்த்த பசலைநிறத்தாலே பகற்பொழுது எடுத்த விளக்குப் போல் ஒளிகெட்டவன் மாவின் கண்ணவாகிய தளிரை ஒக்கும் மாட்சிமையை யுடைய நலத்தை இழந்தது, புன்னையையுடையவாகிய நறியதாகிய பொழிலிலே இவளைப் புணர்ந்திருக்க, நன்னுதால்! நீ யான் பிரிவேனென்று அஞ்சுதலைப் பாதகாத்துக்கொள் என்று தெளிவித்ததனால் உள்ள பயனல்லவோ? எ - று. கஉ பன்மலர் நறும்பொழிற் பழியின்றிப் புணர்ந்தக்காற் (ங) சின்மொழி தெளியெனத் தேற்றிய சிறப்பன்றோ

- க. இந்துற்பக்கம் கஉ: உ, உசச: ஓ - ஆம் குறிப்புக்கள் பார்க்க.
 உ. (அ) "பகலெரி சுடரின் மேனி சாயவும்" நந். கஉஅ: க. (ஆ) "வெயிலிடைத் தந்த விளக்கென வொளியிலா மெய்யான்" கம்ப.காட்சி. ச.
 ங. "சின்மொழி" (கலி. உக: ௧0) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க. (பிரதிபேதம்) * கடவிற்றை. † சேர்ப்பனேபறவைகளேனே. ‡ பகையாப்புக்கு. || பாதகாத்து.

அஉச கவித்தொகை கஉஉ.

(க) வாடுபு வனப்போடி வயக்குற மணிபோன்ற
 னீழறை நெடுமென்றே னிரைவளை நெகிழ்த்ததை

எ - து: அழகு வாடிக்கெட்டு நெடுங்காலம் விளக்கமுறுத்தாத மணியை ஒத்தவளுடைய (உ) திரண்ட நெடியமென்றே னின்நிரைத் த வளைகழன்றது, பல மலர்களை யுடைய நறும்பொழிலிலே குற்றயின்றாக அவளைப் புணர்ந்திருக்க, சிலவான மொழியினையுடையாய்! நின்னை யான்பிரியேன் இதுனைத்தெளி

வாயாக என்று தெளிவித்ததனால் உள்ள சிறப்பன்றோ? எ - று.
 கசு அடும்பிவ ரணியெக்க ராடிநீ மணந்தக்காற்
 கொடுக்குழாய் தெளியெனக் கொண்டதன் (நு)கொளையன்றோ
 பொறையாற்று நசுப்பிறைற் (சு)பூ (நீ)வீந்த கொடியேன்றான்
 (கூ)மறையிற ரறியாமை (எ)மாணோர *யுழந்ததை
 எ - று: தன் மென்மையால் அணிகளைப் பொறுத்தவாற்றாக இடை
 யாலே அணிகலங்கள் அணியாமற் பூமாறின கொடியையொத்தவன் பிறர்
 இக்களவொழுக்கத்தையறியாமல் மறைந்து மருந்தால் மாட்சிமைப்படாத
 காமநோயிலே அழுந்தியது, †அடும்பக்கொடியார்த இடுமணலிலே கூடவிளை
 யாடி நீபுணர, கொடுக்குழாய்! நின்னையான்பிரியேன் இதனைத்தெளிவாயாக
 என்று கூற அதனை மெய்யென்று உட்கொண்டதனுடைய கோட்பாடன்றோ?
 எ - று.

எனவாங்கு, அசை.

உக வழிபட்ட தெய்வந்தான் வளியெனச் சார்ந்தார்கட்
 கழியுநோய் கைம்மிக வணங்காகி யதுபோலப்
 பழிபார் தலர்தூற்ற வென்றோழி
 யழிபட ரலைப் வகறலோ கொடிதே

- க. “காடி வணப்போடி” கலி. கசு: உ என்பதும் அதன்குறிப்பும் பார்க்க.
 உ. இறையென்பதற்கு, இப்பொருள் வேறெங்கும் காணப்படவில்லை.
 நு. “கொளை” கலி. க: ச.
 ச. “பூவீ கொடியிற்புல்லெனப் போகி” அகம். கசு: கசு.
 டி. “பீர்வீய” (கலி. நக: ச) என்பதற்கு எழுதியிருக்கும் உடைபார்க்க.
 கூ. மறையென்பது களவொழுக்கமென்னும் பொருளில் வருதலை, (அ)
 “மறையின்றான் மருவுற” (ஆ) “மறையினின் மணந்தாக்தே” (கலி.
 சதி: உஉ, டிந: அ) என்பவற்றாலும் அறிக.
 எ. “மாணோராய்” கலி. கஉந: எ.

(பிரதிபேதம்) * உழப்பதை. † அடம்பல்.

எ - து: தனக்கு வலியைத்தரும் என்று கருதித் தான் #வழிபட்டதெய்வம் தன்னைச் சேர்ந்தவர்கட்கு ஞெஞ்சழியும் கோய் கையிரும்படி வருத்தமாகிய தன்மைபோல நினைத்தனக்கு வலியென்று #வழிபட்டஎன்றோழியை நீ செய்த பழி எங்கும்பாந்து அலர்தூற்றுக்கையினாலேண்டான மிக்க நினைவு வருத்த, நீங்குதல் கொடிதுகாணெனத் தோழி வரைவுகடாயினான். எ - று.

இதனால், தலைவீக்கு அசைவுபிறந்தது.

இஃது ஓத்தாழிசைக்கவி.

(சஃ)

(கநாந.) மாமலர் முண்டகர் தில்லையோ டொருங்குடன்
கான லணிந்த வ்யர்மண லெக்கர்மேற்
சீர்மிசு சிறப்பினேன் மாமுதற் கைசேர்த்த
நீர்மலி கரகம்போற் பழந்தாங்கு முடத்தாழைப்
பூமலர் தவைபோலப் புள்ளல்குந் துறைவகேள்;
க ஆற்றுத லென்பதொன் றலந்தவர்க் குதவுதல்
போற்றுத லென்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை
பண்பெனப் படுவது பாடறிந் தொழுகுத
லன்பெனப் படுவது தன்கிளை செருஅமை
க0 யறிவெனப் படுவது பேதையார் சொன்னேன்றல்
செறிவெனப் படுவது கூறியது மறாஅமை
நிறையெனப் படுவது மறைநிற ரறியாமை
முறையெனப் படுவது கண்ணோடர் துயிரிவொவல்
பொறையெனப் படுவது போற்றாரைப் பெறுத்தல்;
கநி ஆங்ககை யறிந்தனி ராயினென் றோழி
நன்னுத னலனுண்டு துறத்தல் கொண்க
நீம்பா லுண்பவர் கொள்கலம் வரைத
னின்றலை வருந்தியா டியரஞ்
சென்றனை களைமோ பூண்கநின் றேரே.

இது “வரைவுடம் பட்டோர்க் கடாவல்வேண்டினும்”(க)என்பதனால் தலைவன் தெருளாதவனைத் தெருட்டி வரைவுகடாயது.

க. நொல். கன. கு. உ.க. இச்சூத்திரத்தின் இவருரையிலும் இச்செய்யுள் முற்காலத்து வரைவுகடாவுமாறுபோ லன்றி வரைவு கடாயதற்கு மேற்கோள்.

(பிரதிபேதம்) * ஠யழிப்பட்ட, † உடன்பட்டோர் கடாவயேன்.

104

அடகூ

கவித்தொகை ககக.

இதன் பொருள்.

மாமலர் முண்டகர் (க)தில்லையோ டொருங்குடன்
கான லணிந்த வயர்மண லெக்கர்மேற்
சீர்மிகு *சிறப்பினேன் மா†முதற் கைசேர்த்த
நீர்மலி காகம்போற் பழந்தூங்கு முடத்தாழைப்
†பூமலர்ந் தவைபோலப்(உ)புள்ளல்தூந் துறைவகோள்

எ-து: (க) ||சுருமையையுடைத்தாகிய மலரையுடைய கழிமுள்ளி தில்லை யோடேசேரச்சூழ்ந்தகானவிடத்துத்திரையிட்டமணன்மேலே காற்றூ லுயர்ந்த

க. தில்லை, நெய்தனிலத்துக்கு உரித்தாகக் கூறப்படும் மரவகை. இது (அ) “நீர்காய் கொழுமின் மாந்தித், தில்லையம் பொதும்பிற் பள்ளி கொள்ளு, மெல்லம் புலம்ப” (நற். ககஐ: ௨ - ௪.) (ஆ) “தில்லை வேலி யிவ்வூர்” (ஐங்குறு.ககக) என்பவற்றாலும் அறியப்படும். இதன் தாளிர் புற்கென்ற நிறமுடையதென்பதும் பன்முறை அருவி நீராமும் தாபதர்சடையினிற்றத்திற்குடவமை கூறப்படுவதென்பதும் (இ) “கறக்கு வெள் ளருவி யேற்றவி னிறம்பெயர்ந்து, தில்லையன்ன புல்லென் சடையோ, டள்ளிலைத் தாளி கொய்யு மோனே” (புறந். ௨௫௨: க-க) என்பதனால் அறியப்படுகின்றன. (ஈ) “தில்லை பாலை” (குறிஞ்சி. ௭௭) என்பதன் உரையில் தில்லை-தில்லைப்பு என்று எழுதியிருத்தலால் இது பூவுடையதென்றும் தெரிகிறது. (உ) இதன்பால் மிக்க கொடுத்தன்மை யுடையதென்பர். (ஊ) சிதம்பரம், இம்மரம் அடர்ந்த காடாயிருந்தது பற்றி, ‘தில்லை’ என்று பெயர்பெற்றதென்பர்.

உ. “புள்ளிறை கொண்ட முள்ளுடை டெடுத்தோட்டும், தாழை” அகம். கஅ: கக - கஉ.

க. (அ) “முள்ளிக், கொடுங்கான் மாமலர்” பெரும்பாண், உசடு - உசக.
 (ஆ) “கூர்முண் முண்டகக் கூர்ம்பனி மாமலர்” துறுந். சிக. (இ)
 “கூர்முண் முள்ளிக் குவிசூலைக் கழன்ற, மீன்முள் என்ன வெண்கான்
 மாமலர்” அகம். உச: க - உ. எனவும், (ஈ) “முண்டகக் கதிர்மணி
 கழா அலவும்” சீறுபாண். கசஅ.(உ) “மணிப்பூ முண்டகத்து” மது. கச.
 (ஊ) “மணிமருண் மலர முள்ளி” அகம். உசக: க. எனவும் வருவன
 வற்றால், கழிமுள்ளிப்பூக் கருநிறமுடையதென்பதும் மற்றும் சிலவும்
 விளங்கும். இப்பூவை செய்தனிலமகளிர் அணிவதுண்டென்ப; அது
 (எ) “அணிமலர் முண்டகத் தாய்ப்பூக் கோதை, மணிமரு னைம்பால்
 வண்டுபடத் தைஇ” நற். உசடு: உ - க. (ஏ) “முண்டகக் கோதை
 சணையத், தெண்டிரைப் பௌவம் பாய்த்துநின்றோளே” ஐங். கஉக.
 (பிரதிபேதம்) * மெற்பினுள், † முதலசைத்த, முதற்றசைத்த, முதற்றசைசேர்த்த, ‡ பூவரைத்
 தலைய, || கருமையுடைத்தாடியு.

ஐந்தாவது நெய்தல் கள்.

அடள்

மணலிலே * உடனின்ற, புகழ்மீகுசின்ற தலைமையினையுடைய (க) தக்கனா
 மூர்த்திதேவர் தாமிருந்த (உ) ஆலமரத்தே தாய்ருப்பதற்குமுன்னே தூக்கி
 வைத்த நீர்நிறைந்த (ஊ) குண்டுகை போலப் பழந்துங்கும் முடத்தையுடைய
 (ஈ) † தாழைப்பூ அலர்த்தவைபோலக் குருகினம் அத்தாழைமேலே தங்குந்
 துறைவனே! யான் கூறுகின்றதனைக்கேள். எ - று.

முள்ளுடைய முண்டகமும் கொடிய நிலையுமே சூழ்த்த கானலைக்
 கொடிதாக அலர்கூறுகின்ற மகளிர் சூழ்த்திருக்கின்றதாகவும் உயிர்க்கொலை
 சூழங்குருகுகள் நன்றாகியதாழைமலர்போற்றோன்றுகின்றதனை எம்முயிர்க்கு
 வருத்தஞ்செய்கின்ற தலைவன் நன்மகிண்ப்போற் பிறர்க்குத் தோன்றுகின்ற
 தன்மையாகவும் உள்ளுறையுமங்கொள்க.

க ஆற்றுத லென்பதொன் † ஹலந்தவர்க் குதவுதல்
 போற்றுத லென்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமையு
 (ஊ) பண்பெனப் படுவது பாடறிந் தொழுத

(ஐ) “முண்டகக் தோதை யொண்டொடி மகளிர்” புறம். உச: கக. என்பவற்றால் அறியப்படுகிறது. இப்பூவின் காப்பினடியிற் சிறிது தேனுண்டு. இதன் முதலாகிய செடி கத்தரிவகையுள்ளொன்றாகிய முள்ளியின் வேறென்றறிதற்பொருட்டுப் பெரும்பாலும் கழிமுள்ளி யென்றே வழங்கப்படும்; (ஓ) கடன்முள்ளியென்றும் அருகிவழங்கும். இது மற்றை நீர் நிலைகளிலுமிருக்கும்.

க. தக்ஷணமூர்த்தியென்பது தக்கணமூர்த்தியெனச் சிதைந்து நின்றது.

உ. இந்நூற் பக்கம் சகச: உ - ஆம் குறிப்பும் “ஆலமர் செல்வன் பெயர் கொண்டு வளர்த்தோன்” என, தக்கணமூர்த்தியென்போன் (கிலப். உக: கக) கூறப்படுதலும் இங்கே அறிதற்பாலன.

ங. தாமும்பழம் பலாப்பழத்தைப்போல முட்புறத்தையுடையது; கலயத்தி னளவான பருமனையும் சுமெட் கலம்போன்ற செந்நிறத்தையுமுடைய தாதலால் இதற்கு, கமண்டலம் மெய்யானும் உருவானும் உவமம். இப்பழம், பயன்படாதவையென்று இகழப்படுவவற்றுள் ஒன்று.

ச. இந்நூற் பக்கம் அகக: எ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

இ. (அ) “பண்புடைமை:—அஃதாவது பெருமைசான்றாண்மைகளிற் றும் வழுவாது நின்றே எல்லாரியல்புகளும்றிந்து ஒத்தொழுகுதல்; ‘பண் பெனப் படுவது பாடறிந் தொழுகல்’ என்றார் பிறரும்’ என

(பிரதிபேதம்) * உடனின்ற முடத்தாழைப்பூ.....உறுகின்றனைக் கேள். புகழ் மிகு கின்ற, † தாழை என்க. முன்னடைமுண்டக, ‡ அலார்த்தயர்க்கு.

அஉஅ

கலித்தொகை கா.க.

யறிவெனப் படுவது பேதையார் சொன்னோன்றல்

செறிவெனப் படுவது கூறியது*மறாஅமை

(க)நிறையெனப் படுவது மறைபிற ரறியாமை

(உ)முறையெனப் படுவது கண்ணோடா துயிர்வெளவல்

(ஈ)பொறையெனப் படுவது போற்றாரைப் + பொறுத்தல்

இவ்வடிவையே மேற்கோள்காட்டுவர் பரி; துறள். ௧௦௦ - ஆம் அதி. அவ. (ஆ) “பாடறிந் தொழுகும் பண்பி னாரே” (புறம்.௧௧௧: ௧௪.) என்பது இதனோடு ஒப்புநோக்கற்பாலது.

க. “நிறையழிதல்:--அஃதாவது தலைமகள், மணத்தடக்கற்பாலனவற்றை யேட்கை யிருதியான் அடக்கமாட்டாது வாய்விடுதல்” என்று கூறி, அதற்கு (துறள்.௧௨௧-ம் அதி. அவ) பரிமேலழகரும் “நிறையாம்வாம்பு” என்புழி நிறை என்பதன்பொருளை விளக்குதற்கு, (தஞ்சை.௧௪.உரை) சொக்கப்ப நாவலரும் இவ்வடியையே மேற்கோள்காட்டி யிருத்தலும், ‘நிறையின்’ (துறள். ௮௧௪) என்பதன் விசேடவுரையில், ‘நிறை-மறை பிறாறியாமை’ என்று பரிமேலழகரும் ‘நிறையென்பது மறைபிறாறியாமை கெஞ்சினே நிறுத்தல்’ என்று (தொல். மெய்ப். கு. உடு. உரை) பேராசிரியரும் எழுதியிருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாலன. இத்தூத்பக்கம் ௪௧௧: ௪ - ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

உ. (அ) “நீமெய் கண்ட தீமை காண, னெப்ப நாடி யத்தக வொறுத்தி” புறம். ௧௦: ௩ - ௪. (ஆ) “எங்கண் ணினைய ரெனக்கருதி னேதமார், நங்கண்ண ரானுந் தகவில கண்டக்கால், வன்கண்ண னாகி யொறுக்க வொறுக்கல்லா, மென்கண்ண னாளா னாக” பழ. ௩.௨௨. (இ) “ஓர்ந்து கண்ணோடா திறைபுரிந் தியார்மாட்டுந், தேர்ந்துசெய் வஃதே முறை” (ஈ) “கொலையிற் கொடியாரை வேந்தொறுத்தல் பைங்கூழ், களைகட்டதொடு கோர்” துறள். ௫௪௧, ௫௫௦. (உ) “எய்திய குற்றத்தோர்கள் யாவார யினுங்கண்ணோடா, தைதென நாடி நீதி யறத்தலை பிழையாத்

தண்டஞ், செய்தலே செங்கோலாகும்” விநாயக. அரசியற்கை. ௮௮. என்பவைகளும் (ஊ) “கருமஞ் சிதையாமற் கண்ணோட வல்லார்க்கு” (குறள். ௫௭௮) என்பதன் விசேடவுரையில், “தம்மொடுபயின்றார் பிறரை இடுக்கண் செய்துழி அவரைக் கண்ணோடியொருதார்க்கு முறை சிதைதல், மேல் ‘ஓர்ந்துகண் ணோடாது’ என்ற முறையிலக்கணத்தாலும் பெற்றும். முறை சிதையவரும்வழிக் கண்ணோடாமையும் வாராவழிக் கண்ணோடலும் ஒருவற்சியல்பாதலருமையிற் கண்ணோட வல்லார்க் கென்றும்.....கூயினர்” என்று எழுதியிருப்பதும் இங்கே அறிதற்பாலன.

௩. (அ) “மண்டினிந்த நிலனும்.....போற்றார்ப் பொறுத்தலும்” புறம். உ: க-எ. (ஆ) “வையா மாலையர் வசையுநர்க் கறுத்த, பகைவர் (புறதிபேதம்) *மருமம,முறைபெனப், பொறுத்தல். சிறமயெனப், பொறுத்தல் ஆக்கரை.

ஐந்தாவது நெய்தல் கசு. அடிகு

எ-து: (க) இவ்வாழ்க்கைகடந்துதல் என்று சொல்லுவது (உ) மிடித்தவர்க்கு யாதானும் ஒன்றை உதவுதலை; ஒன்றைப் (ஈ) பாதுகாத்தல் என்று சொல்லுவது கூடினரைப் பிரியாதிருத்தலை; மக்கட்பண்பு என்று சொல்லப்படுவது உலக வொழுக்கம் அறிந்தொழுகுதலை; (ஈ) அன்பு என்று சொல்லப்படுவது தன் சுற்றத்தைக் (ஊ) கெடாதிருத்தலை; (சு) அறிவு என்று சொல்லப்படுவது

தேஎத் தாயினுஞ், சினவா யாகு ௩ விறம்பூகாற் பெரிதே” புதிற். ௩: ௧௫-௧௭. (இ) “அகழ்வாரைத்தாங்கு சிலம்போலத் தம்மை, யிகழ்வார்ப் பொறுத்த றலை” (ஈ) “ஒறுத்தாற்றும் பண்பினர் கண்ணுக்கண்

ணோடிப், பொறுத்தாற்றும் பண்பே தலை” குறள். ௧௫௩, ௫௭௬. (உ) “கறுத்தாற்றித் தம்மைக் கடியசெய்தாரைப், பொறுத்தாற்றிச் சேறல் புகழால்” பழ. ௧௬.

௧. “தானக்தவம்” என்றுக் குறளின் விசேடவுரையில் ‘பெரும்பான்மை பற்றித் தானம் இல்லறத்தின்மேலும் தவம் துறவறத்தின்மேலும் சின்மன’ என்று (குறள். ௧௬) பரிமேலழகர் எழுதியிருப்பதும் “வறியார்க்

கொன் நீவதே யீகைமற்றெல்லாங், குறியெதிர்ப்பைகீர துடைத்து” (குறள். ௨௨௧.) என்பதும் ஈண்டறிதற்பாலன.

உ. அலத்தல் மிடியுறுதலென்னும்பொருளில்வருதலை, “அலத்தற் காலை” மணி. கடு: ௫௦, ௨௮: ௧௧௧. என வருதலாலும் அறிக.

ங. “பொருள் போற்றி வழங்குகெறி” குறள். சஎஎ. என்புழி, போற்றி வழங்குதலென்பதற்கு, பேணிக்கொண்டொழுகுதலென்று உரையும், பேணிக்கொண்டொழுகுதலென்பதற்கு, (ஒருவரோடும் நட்பில்லாத அகனைத் தம்மோடு) ஈட்புண்டாக்கிக்கொண்டொழுகுதலென்று விச்சடவுரையும் எழுதியிருப்பது இங்கே அறிதற்பாலது.

ச. (அ) “தமர்த்தம் ரப்பினதுநான் நல்லம்” புறம். கடுஎ: ௧. (ஆ) “நண்பொன்றித் தம்மாலே நாட்டப்பட்டார்களைக், கண்கண்ட குற்ற முளவெனினும் காய்க்தீயார், பண்கொண்ட தீஞ்சொற் பனைத் தோளா யாருளே, தங்கன்று சார்கறப் பார்” பழ. ௧௧௧.

டு. “அறத்திற்கே யன்புசார் பென்ப வறியார், மறத்திற்கு மஃதே துணை” (குறள். எ௧.) என்பது இங்கே நோக்கற்பாலது.

சு. (அ) “தெரியா தவர்தத் திறனில்சொற்கேட்டாற், பரியாதார்போல விருக்க” (ஆ) “ஆய்ந்த வறிவின எல்லாதார் புல்லுரைக்குக், காய்ந் தெதிர் சொல்லுபவோ கற்றறிந்தார்” பழ. ௧௩௫, ௨௧௮. (இ) “வன்மைபுள், வன்மை மடவார்ப் பொறை” குறள். கடு௩. (ஈ) “எள்ளிப் பிறருரைக்கு மின்னாச்சொ நன்னெஞ்சிற், கொள்ளிவைத் தாற் போற் கொடிதெனினு - மெள்ள, வறிவென்னு நீரா லவித்தொழுசு லாற்றிற், பிறிதென்னும் வேண்டா தவம்” அறநேறி. ௧௦௧.

ஆங்கு கவித்தொழுகை தருந்.

அறியாதார் தன்னைப் ஈபார்த்துச் சொல்லிஞ் சொல்லைப் பொறுத்தலை; (க) ஒருவரோடு ஒருவர்க்கு உறவுஎன்று கூறப்படுவது கூறியதொன்றைத் தாம் † மருநிருத்தலை; நிறைஎன்று சொல்லப்படுவது மறைத்தது ஒரு காரியம் பிறர் அறியாமல் ஒழுகுதலை; முறை என்று சொல்லப்படுவது (௨) நமமென்று கண்ணேட்டஞ்செய்யாது அவர்செய்தகுறைக்கேற்ப அவர் உயிரைக்கொள்ளுதலை; (ங) பொறை என்று சொல்லப்படுவது பகைவரைக் காலம் வருமளவும் ‡ பொறுத்திருத்தலை. எ - று.

கரு || ஆங்கதை யறிந்தனி ராரினென் றேழி

நன்னுத னலனுண்டு துறத்தல் கொண்க

தீம்பா ÷ லுண்பவர் கொள்கலம் X வரைத

னின்றலை வருந்தியா டியரஞ்

சென்றனை களைபோ (ய) பூண்டின் + நேரே

எ - து: அப்படியே அக்குணத்தை நீரே அறிந்தொழுகிவீராயின் அந்
வொழுக்கத்திற்கு ஏற்பது ஒன்று கூறவேன்; கொண்க! என்றேழியது
நன்னுதலின் கலத்தை நுகர்ந்து அவனைத் துறத்தல், இனியதாகிய பாலை

க. (அ) “தேறிய பாங்கியர் வெள்ளமுண்டாயினுக் தேமொழிகான், கீறிய
கீற்றினை யுங்கடவான்வாண்டு கிண்டிமது, ஆறிய கொன்றைய ரா
ருர்த் தியாக ருயர்சிலம்பிற், கூறிய ராறு மருண்முடிப் பேனுண்
குறையினையே” திருவாரூர்க்கோவை. ககக. (ஆ) “பெம்மான் புகவி
யிற் சம்பந்தர் பால்வைத்த பேரருள்போ, லம்மான்விழியெய் முதல்வி
யென் பானல் வருள்பெரிய, ணம்மானச் சம்பந்தர் சொற்படி யாவு
நடத்தினன்மற், தீம்மானென் சொற்படி யெல்லா நடத்து ரியல்
பினை” சீகாழிக்கோவை. ககக.

உ. “நமனைக் கோல்கோடாது” புறம். ௫௫: கக.

ங. (அ) “காலம் கருதியிருப்பர் கலந்தாது, ஞாலம் கருது பவர்” (ஆ)
“பொள்ளென வாங்கே புறம்வேரார் காலம்பார்த், துள்வோர்ப்ப
ரொள்ளி யவர்” (இ) “செறுகரைக் காணிற் சுமக்க விறுவரை, காணிற்
கிழக்காந் தலை” (ஈ) “எய்தற் கார்ய தியைந்தக்கா லநிலையே, செய்தற்
கரிய செயல்” (உ) கொக்கொக்க கூடும் பருவத்து மற்றதன்,
குத்தொக்க சீர்த்த விடத்து” குறள். சஅ௫, சஅஎ, சஅஅ, சஅக, சக௦.
(ஊ) “ஆண்டுநே ரெல்லையாக வவன்றிறத் தழற்சிபின்மை, வேண்டிவ
லென்று சொன்னான் வில்வலா னதனை நேர்ந்தான்” சீவக. நகந.

ச. கலீ. ககக: ௨௦ - ௨௨ - ஆம் அடிகளும் அவற்றின் குறிப்பும் பார்க்க.
(பிரதிபேதம்) * பாராது. + லாருதிருத்தலை. ! பொறுத்திறுத்தலை அப்படியே, || ஆங்கதிக்
தொழுகினை யாயினுமென், + உண்பவர், உண்டோர். X வரைதலினின்றலை
வ்ருந்தினியாம். + தேரே என்பது இல்வாழ்க்கை,

யுண்ணுமவர்கள் பாலையுண்டு அத்தனைக்கொண்டிருக்கும் கலத்தைக் கவிழ்த்து விடுதல் போல்வதொன்று; ஆகையினாலே, நின்னிடத்து வருந்தினவன் துயரத்தை உரைத்து சென்றனையாய்க் கனையாய்; அங்ஙனம் கனாதற்கு நின் தேர் புரவியைப் பூண்பதாகவெனத் தெருட்டி வரைவுகடாயினான். ஏ - று.

இதனால், தலைவற்கு அசைவு பிறந்தது.

(க) இது தனிச்சொல்லின்றி ஆசிரியச் சரிதகம் பெற்ற தாவினைக் கொச்சகம். (கக)

(கஙச.) மல்லரை மறஞ்சாய்த்த மலர்க்கத்தண்டா ரகலத்தோ
 னொல்லாதா ருடன்றோட வருத்துட னெறிதலிற்
 கொல்பாணை யணிநுத லழுத்திய வாழிபோற்
 கல்சேர்பு ஞாயிறு கதிர்வாங்கி மறைதலி

ரு னிருங்கட லொளித்தாங்கிக யிரவுக்காண் பதுபோலப்
 பெருங்கட லோதநீர் வீங்குபு கரைசேரப்
 போலுய வண்டினாற் புல்லென்ற துறையவாய்ப்
 பாயல்கொள் பவைபோலக் கயாமல் வாய்கூர்ப்
 வெருநிலையே நடுக்குற்றிவ் வுலகெலா மச்சற
 விருநிலந் பெயர்ப்பன்ன வெவ்வங்கூர் மருண்மலை;

கக தவளியேயச் செய்தவர்க் காணாம நனைத்தலி
 னிகலிடும் யனிதின வெவ்வக் து ளாழ்ந்தாங்கிக
 கவலைகொ ணொஞ்சினேன் கலுழ்தாக் கடனோக்கி
 யவலமெய்க் கொண்டது போலுமலி தெவன்கொலோ

கரு நடுங்குநோய் செய்தவர் நல்காம நனைத்தலிற்
 கடும்பணி கைமிகக் கையாற்று ளாழ்ந்தாங்கிக
 நடுங்குநோ யுழந்தவென் னலனழிய மண்ணோக்கி
 யிடும்பைநோய்க் கிருவன போலுமலி தெவன்கொலோ;

க. (அ) இச்செய்யுள் இச்செய்திக் கே நொல். செய். கு. கடுகு. பேர். கச். உரைகளில் மேற்கோள். (ஆ) இளம்பூரணர்; 'தாவின்ராசி' என்னும் நொல். செய். கசஉ - ஆம் சூத்திரத்திலுரையில் இதனைக் கொச்சக கொடுபோகு எண்ணிடையிட்டுச் சின்னங்குன்றி வருவதற்கு மேற்கோள் காட்டி முதற்பகுதியைத் தரவென்றும், இடைப்பகுதியை எண்ணென்றும், கடைப்பகுதியைச் சரிதகமென்றும் விளக்கினார்.

அஉஉ

கவித்தொகை கசஉ.

1கக அவயினர் நலனுண்டார் வாராமை நினைத்தலிற்
கையறு நெஞ்சினேன் கலக்கத்து ளாழ்ந்தாங்கே
மையல்கொ ணெஞ்சொடு மயக்கத்தான் மாறேன்கி
யெவ்வத்தர வியன்றபோ லிலைகும்ப வெவன்கொலோ;
எனவாங்கு;

உச கரைகாணப் பெளவத்துக் கலஞ்சிதைந் தாழ்பவன்
றிரைதரப் புண்பெற்றுத் தீதின்றி யுய்ந்தாங்கு
விரைவனர் காதலர் புகுதர
றிரைதொடி துயர நீங்கின்றால் விரைந்தே.

இது பிரிவிடை மாலிப்பொழுது கண்டு ஆற்றாத தலைவி இவ்வகைப் பட்டனவும் நமதிக்கண்கண்டு எவ்வங்கொண்டன போன்ற; அவரும் நமக்கருளுவாரிகொல்லோ, எனச்சொல்லிய நேரத்துக்கண் தலைவன் புக, *அவ்வளவில் அவள் அவலம் நீங்கினமை கண்டு வாயில்கள் நம்முள்ளே கூறியது.

இதன் பொருள்.

மல்லரை மறஞ்சாய்க்க மலர்க்குண்டா ரகலத்தோ

னெல்லாதா ருடன்றோட வருத்துட நெறிதலிற்
கொல்(க)யாணை யணி. து. த லமுத்திய வாழிபோற்
(உ)கல்சேர்பு ஞாயிறு கதிர்வாங்கி மறைதலி

இ னிருங்கட லொலித்தாங்கே யிரவுக்காண் பதுபோலப்
பெருங்கட லோதநீர் வீங்குபு கரைசேரப்

- க. (அ) “கன்னவில் கடகத் தோளான் கண்டுகை தொழுது கொண்டு,
யின்னவிர் விளங்கு நேமி விடுத்தனன் விடுத்த லோடு, மன்னனை
மார்புகிண்டு மணிமுடி யெறிந்து மற்றைப், பொன்னவி ரோடை
யாணைப் புகர் துதற் புக்க தன்றே” (துளா. அரசியல். ௩௩௬.) எனவும்
(ஆ) “செல்வப்போர்க் கதக்கண்ணன் செயிர்த்தெறிந்த சினவாழி,
முல்லைத்தார் மறமன்னர் முடித்தலையை முருக்கிப்போ, யெல்லோர்
வியன்கொண்மூ விடைநுழையு மதியம்போன், மல்லலோங் கெழில்
யாணை மருமம்பாய்ம் தொளித்ததே” (யா-கா. உறுப்பியல். ௧௧. மேற்
கோள்.) எனவும் யாணை துதலில் ஆழிபுகுதல் கூறப்படுதல் காண்க.
- உ. (அ) “படுசுடர் கல்சேர” (ஆ) “கணசுடர் கல்சேர” (இ) “ஒணசுடர்
கல்சேர” (ஈ) “கதிர்பகா ஞாயிறே கல்சேர்தி யாயின்” கலி. ௧௧௧. உ,
௧௨௦. ௩, ௧௨௧: ௧, ௧௨௨: ௩௭.

(பிரதிபேதம்) * அய்யளவில் கீட்டுணமை கண்டு.

நான் காவது முல்லை ௩.

௧௩௩ 61

இஊ ஒவா வேகமோ இருத்துத்தன் மேற்சென்ற
சேஎச் செவிமுதற் கொண்டு பெயர்த்தொற்றுங்
காயாம் பூங்கண்ணிர் பொதுவன் றகைகண்டை
மேவார் விடுத்தந்த கூந்தற் குதிரைபை
வாப்பசுத் திட்டுப் புடைத்தஞான் நின்னன்கொன்
மாயோடுஎன் றுட்கிறற்றென் னெஞ்சு ;

இஈ ஆங்கு, இரும்புலித் தொழுதியும் பெருங்களிற் றினமு
மாறுமா றுழக்கியாங் குழக்கிப் பொதுவரு
மேறுகொண் டொருங்குதொழுஉ விட்டனர் விட்டாங்கே

மயிலெருத் துறழணி மணிலிலத்துப் பிறழப்
பயிலிதழ் மலருண்கண்

மாதர் மகளிரு மைந்தரு மைந்துற்றுத்
தாதெரு மன்றத் தயர்வர் தழுஉ ;

௬௩ கொல்லேற்றுக் கோடஞ்சு வாணை மறுமையும்
புல்லாளே பாய மகள் ;

௬௪ அஞ்சார் கொலையேறு கொள்பவ ரல்லதை
நெஞ்சிலார் தோய்தற் கரிய வுயிர் துறந்து
நைவாரா வாயமக டோள் ;

௬௫ வளியா வறியா வுயிர்காவல் கொண்டு
நளிவாய் மருப்பஞ்சு நெஞ்சினார் தோய்தற்
கெளியவோ வாயமக டோள் ;

௬௬ விலவேண்டா ரெம்மினத் தாயர் மகளிர்
கொலையேற்றுக் கோட்டிடைத் தாம்விழ்வார் மார்பின்
முலையிடைப் போலப் புசின் ;

௬௭ ஆங்கு;

சூரவை தழீஇயா மாபுளி பாடித்
தேயா விழுப்புசுழ்த் தெய்வம் பரவுது
மாசில்வான் முந்நீர்ப் பரந்த தொன்னில
மாளுந் கிழமையொடு புணர்ந்த
வெங்கோ வாழியரிம் மலர்தலை யுலகே.

ஐந்தாவது நெய்தல் கள்.

௮௩௩

போலுய வண்டினுற் புல்லென்ற துறையவாய்ப்

(௧)பாயல்கொள் பவைபோலக் கயமலர் வாய்கூம்ப
வொருநிலையே நடுக்குற்றிவ் வுலகெலா மச்சுற
விருநிலம் (௨)பெயர்ப்பன்ன வெவ்வங்கூர் மருண்மலை

எ-து: (கூ)பகையாய் வந்த(சு)மல்லரைமறத்தைக்கெடுத்த *அலர்ந்ததன்
ணிய தாரை அணிந்த திருமார்பையுடைய மாயவன், தன் பகைவர்எல்லாரூடு
சேரவந்து உருத்துத் தன்னை எறிகையினாலே, †அவரை உடன்று அவர் ஓடும்
படியாக அவர் ஏறின(ஊ) கொல்யாணையினது அழகினையுடைய மத்தகத்திலே

- க. (அ) “கண்பாயல் பெற்றபோற் கணைக்கால மலர்கூம்ப” (ஆ) “இம்
மாலை, இருங்கழி மாமலர் கூம்ப” (கலி. ககக:௫; கக௦: கச-க௨) என்ப
வையும் அவற்றின் குறிப்பும் நோக்குக.
- உ. (அ) “பல்லருவம் பெயர்த்து” (ஆ) “பல்வயி னுயிரெல்லாம் படைத்
தான்கட் பெயர்ப்பான்போல்” (கலி. க: ௫; க௨க: உ.) என்பவற்றில்,
பெயர்த்தலென்பதற்கு எழுதியிருக்கும் உரையும் பார்க்க.
- கூ. பகையாய் வந்த மல்லரென்றது, கஞ்ச நேவலால் தன்னைக் கொல்ல
வந்த சாணூர் சலன் கவுசலன் முதலியவரை.
- சு. மல்லரை மறத்தைக் கெடுத்தலென்று முடிபை, .தொல். வேற்-மயங்.
ஊ - ஆம் சூத்திரத்தின் இவருரை நோக்கித் தெளிக.
- ஊ. கொல்யாணை என்னு மொழியிலுள்ள முதனிலை செய்வினைக்கும்
செய்ப்பாட்டு வினைக்கும் பொதுவாய் நிற்கும். இந்துலுள் முன்பு
“கொல்யாணை கீர்க்குவிட் டாகு” (கலி. ௫௪. ௩௨) எனச் செய்
வினையிலும் “கொல்யாணைக் கோட்டால் வெதிர்தெற் குறுவாம்”
(கலி. ௪௨: ௭) எனச் செய்ப்பாட்டு வினையிலும் வந்திருக்கிறது. “புலி
கொல் யாணை” என்பதற்கு, ‘புலியைக் கொன்ற யாணை, புலியாற்
கொல்லப்பட்ட யாணை, புலியினிற் கொல்லப்பட்ட யாணை’ என்று

மயிலைநாதரும், 'புலியைக் கொன்ற யானை, புலியானது கொன்ற யானை, புலியாற் கொல்லப்பட்ட யானை' என்ற மறழைய உரைகாரரும், (நன். பொது. கு. உஉ. உரை) புலி கருத்தாவாகியும் கருமமாகியும் யானை கருத்தாவாகியும் கருமமாகியும் நிற்குமென்று சுப்பிரமணிய தீக்பிதரும் (பிரயோக. ௧௫. உரை) எழுதியிருப்பவையும், "கொல் யானை என்பது அக்காலத்து அஃது உதிரக்கோட்டோடு வந்த தேல் இறப்பும், அதன்சொழிலைக் கண்டுநின்றழி நிகழ்வும், அது கொல்ல ஒடுவதனைக் கண்டுழி எதிர்ப்பும் விரியும். இனித் கொல்யானை என்பதன் கண் இரண்டு ஈறும் ஒருங்கு தொக்குநின்ற தென்றற்கு

(பிரதிபேதம்) * அலர்ந்த நாரை, † அவன் அயரை.

105

அடிபடி

கலித்தொகை ௧௩.௪.

அழுத்தின சக்கரம்போலே, ஞாயிறு தான் பரப்பிய கதிரகளைத் தன்னிடத்தே குவித்துக்கொண்டு அத்தகிரியைச் சேர்ந்து மறைகையினாலே பெரிதாகிய கடலில் ஓதம் ஏறுகின்ற நீர் மிக்குக் கரையைச் சேராநிற்க, கழியிடத்துப் பூக்களினின்றும் போன வண்டுகளாலே பொலிவழிந்த துறையிடத்தனவாய்த் துயில்கொள்வனபோலே, அக்கயத்தின் மலர்களைல்லாம் வாய்குவியாநிற்க, அக்காலத்தே இருங்கடல் ஒலித்து இவ்வுலகெல்லாம் ஒருபடிப்பட நடுக்க முற்று அச்சமுறும்படி (௧) தான் தோற்றுவித்த இருநிலத்தைத் தான் மீண்டு தன்னிடத்தே ஒடுக்கிக்கொள்ளுந் தன்மையையொத்த இராக்காலத்தைத் தான் (2) படைப்பதுபோல, அதற்கு முன்னே தோன்றுகின்ற, பிரிந்தோர்க்கு * வருத்தம் மிகுதற்குக் காரணமான, மருண்மலைக் கண்ணே. எ - று.

இருங்கடல் ஒலித்தெழுந்து உலகைச் கோப்பதுபோன்ற இராக்காலத் தைத் தான் படைப்பதுபோற் றோன்றுகின்ற மலை என்க. மறைதலின் ஆங்கே தோன்றுகின்ற மலையென்க.

கக தவலிளைய செய்தவர்க் காணாமை நினைத்தலி

† னிகலிமம் பனிதின வெவ்வத்து ளாழ்ந்தாங்கே

விதி, 'செய்யுஞ் செய்த வென்னுங் கிளவியின், மெய்யொருங் கியலுந் தொழிறொரு மொழியும்' என்றதாம். என்றதன்பொருள் செய்யுஞ்

செய்த என்னும் பெயரெச்சுச் சொற்களினுடைய காலக்காட்டும் உம்மும் அகரமும் ஒருசொற்கண்ணே சேர நடக்கும் புடை பெயர்ச்சி தொக்குறிற்குஞ் சொற்களென்றவாறு. இங்ஙனம் இரண்டு பெயரெச்சு வாசகமுஞ் சேரத் தொக்குறிற்றலான் ஆசிரியர் ஒரு சொல்லாக்கிப் புணர்ச்சகலாகாதென்று 'புணரியனிலையுடையுணர்த்தோன்று' என்று என்று நச்சினூர்க்கினியர் (தொல். எச்சு. கு. கக. உரை) எழுதியிருப்பதும் அறிதற்பாலன.

க. (அ) "மாநிலமியலா முதன்முறை யமையத்து, நாம வெள்ளத்து ஈடுவட்டோன்றிய, 'வாய்மொழி மகனெடு" என்னும் (பரி. ந: ௧௧ - ௧௩) பகுதியும் அதனுரையும், (ஆ) "மாநில மியற்றுவான், விரிதிரை நீக்குவான் வியன்ருறிப் பொத்தனர்" (கலி. ௧௦௬: 1௧௮ - ௧௧௯) என்பதும் அதன் குறிப்பில் இவ்விடத்துக்குப் பொருந்துவனவும் பார்க்க.

உ. காண்பது - செய்வதாதலின் படைப்பதென்று பொருள் கூறினார்; காணென்பது செய்யென்னும் பொருளில் வருதலை, "கம்மியர் காணுமாயின" (சீலப். ந: ௧௦௬) என்புழி, 'காணு' என்பதற்கு, 'பண்ணப்படாதன' என்று அடியார்க்கு நல்லார் பொருளெழுதியிருத்தலாலும் அறிக. இக்காலத்தும் உலகவழக்கில் காணுதலின் பொருட்டாகிய பார்த்தலென்பது செய்தலென்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது.

(புத்தியேதம்) * அகுத்தத்திற்குக் காணமான, † இகல்கும்பனி, இகலெம்பனி.

ஐந்தாவது தெய்தல் ௧௭.

௮௩௫

கவலைகொணெஞ்சினேன் கலுழ்தரக் (க)கடனோக்கி

யவலமெய்க் கொண்டது போலுமஃ தெவன்கொலோ

எ - து: எனக்குக் கேடில்லாத காமரோயைச் செய்தவரைக் கண்ணாற் காணாமல் என்னெஞ்சு நினைக்கையினாலே, அது தனக்கிடமாகக் *கொண்டு மாறுபாடுகளைக் கொடுக்கும்பணிக்காலம் அறிவைத்தின்றவிட, † அப்பொழுதே வருத்தத்திலே அழுந்திப் (உ) பல நினைவுகொண்ட நெஞ்சினையுடைய யான் கலக்கத்தைத் தர, கடல் அதனை நோக்கி என்னுடைய இந்த அவலத்தைத் தன்னுடைய மெய்யிலே கொண்டதுபோலே கூப்பிடாநின்றதற்குக் காரணமென்னோதான். எ - று

கரு (௩)நடுக்குநோய் செய்தவர் நல்காமை || நினைத்தவிற
 கடிம்பனி X கைம்மிக்கக் கையாற்று நாழந்தாங்கே
 நடுக்குநோ யுழந்தவென் னலனழிய மணனோக்கி
 யிடும்பைநோய்க் (சு)கிருவன போலுமஓ தெவன்கொலே

எ - து: எனக்கு நடுக்குகின்ற காமநோயைச் செய்தவர் என்னை அரு
 ளாந்படியாலே' என் றெஞ்ச அவரை நினைக்கையினாலே, அதுகண்டு கடிய
 பனிக்காலம் கைம்மிக்குவா, + அதுகண்டு அப்பொழுதேசெயலறவிலேயான்
 அழுந்த, (௩) மணற்குன்று அதனை நோக்கி நடுக்குகின்ற நோயிலே உழந்து
 என்னலத்தை இருந்திழந்தேனது (?) இடும்பையைத் தரும் நோய்க்குத் தான்
 கரைந்து + தாழ்வனப்பால இரானின்றதற்குக் காரணமென்றேதான். எ-ழ.
 திரையால், மணற்குன்றுகொண்டு வீழ்கின்றநனைக் கண்டு கூறினார்.
 ஆழந்து, ஆழவென்க.

க. "பாய்திரை பாடோவாப் பாப்புகீர்ப் பளிக்கட, ஶாவறத் துறந்தனன்
 றுறைவெனன் தவன்றிற, நோய்திற வுழப்பார்க ண்மிழ்தியோ"
 (கலி. கஉக: ௮ - ௧௦) என்பதும்இந் தூற்பங்கம் ௮௦௦: ௩-ஆம் குறிப்பும்
 இங்கே அறிதற்பாலன.

உ. "பலநினைந் தினையும் பைந னெஞ்சி, னலமா னோயு ளுழக்குமென்
 றோழி" கலி. கஉக: ௧௧ - ௨௦.

௩. "நடுக்கு நோய்" கலி கஉக: ௭.

௪. இருதல் - தாழ்தல்; இந்நொழுதல், விழுதவென்னும் பொருளிலும்
 வரும்.

௫. "குன்றுபோல் வாலெக்கர்" கலி. கஉக: ௯.

(12திபேதம்) * கொண்டுதன் மாறு, + கொடுக்கும் பளிக்காலம் தம்அறியைத், † அப்
 பொழுதே அய்யருத்தத்திலே, || விடுத்தன்றி, X கையிக்கக்கையாற்றாநாழந்தா,

+ நடுக்குகின்றநோயிலேஉழந்த செயலறவிலே யான்அழுந்த மணற்குன்று
 அதனைநோக்கித் தக்கலத்தை இழந்திருந்தேனது + தாழ்வதுபோலே.

கக வையினர் நலனுண்டார் வாராமை நினைத்தலிற்
கையறு நெஞ்சினேன் கலக்கத்து ளாழ்ந்தாங்கே
மையல்கொ ணெஞ்சொடு மயக்கத்தான் மரணைக்கி
யெவ்வத்தா வியன்றபோ (க)லிலைகும்ப லெவன்கொலோ

எ-து: இறந்துபட்டு வருத்தத்தீராமல் என்னை(உ)வைத்து, என்னலத்தை
உண்டவர் ஈண்டு வாராதபடியாலே என்னெஞ்ச அவரை நினைக்கையினாலே,
அதுகண்டு பணிக்காலம் வருத்த, அது * கண்டு அப்பொழுதே மயக்கத்தாலே
செயலற்ற நெஞ்சினேறாய்க் 'கலக்கத்திலே அழுத்த, மரம் அதனை நோக்கி
வருத்தத்தாற் செய்தவைபோலே மயக்கம்கொண்ட (உ)நெஞ்சோடே இலைகள்
குவிதற்குக் காரணம் என்னோதான். எ - று.

† எனவாங்கு

எ - து. என இவள் சொல்லாநிற்க. எ - று.
ஆங்கு, அசை.

உச (ச)கரைகாணப் பௌவத்துக் கலஞ்சிதைந் தாழ்ப்பவன்
நிரைதரப் புணைபெற்றுத் தீதின்றி யுய்ந்தாங்கு
விரைவனர் காதலர் புகுதர
நிரைதொடி துயர நீங்கின்றால் விரைந்தே

க. "மாமெல்லா மிலைகும்ப" கலி. கஉ: சு.

உ. "வையினர்" என்பதற்கு, 'வைத்து' என்றுஇங்கே பொருள்கொள்ளும்
இவ்வரைகாரர் இச்சொல்லுக்கு 'வஞ்சித்து' என்றும்(நோல். பொருளி.
கு. இ.) பொருள்கொண்டு (அ) வஞ்சித்தமை கூறுதலாகிய வைஇய
மொழிக்கு, "வையினர்.... நினைத்தலின்" என்பதை மேற்கோள்காட்டி
யிருக்கிறார். இச்சொற்கு அப்பொருளுமுண்மை, (ஆ) "வையாது" என்ப
தற்கு 'வஞ்சியாதே' என்று (பு - வெ. வெட்சி. கடி. கொளுவுரை.)
பொருளெழுதியிருத்தலாலும் அறியப்படும்.

கூ. (அ) "கரிபொய்த்தான் கீழிருத்த மரம்போலக் கவின்வாடி" (கலி.
கூச:க0) என்பதன் விசேடவுரையில், "புல்லு மாலுமோரறி வினவே,
பிறவு முளவே யங்கினைப் பிறப்பே' இதனுட் பிற அறிவும் உள
வென்று கூறினார்; அதனாற் பாவத்திற்கு அஞ்சி மரம் கவின்வாடிந்

நென்றார்" என இவ்வுரையாசிரியர் எழுதியிருப்பது இங்கே அறிதற்பாலது. (ஆ) "கல்லோ மாணு மிரங்கு" என்பது, சீவக. உககச.

ச. மணிமேகலையிலுள்ள சாதுவன் வரலாறும் சீவகசிந்தாமனியிலுள்ள வணிகனாகிய சேத்தன் வரலாறும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * ஈண்டபொழுதே, † எனவாங்கு ஆங்கு அசை.

ஐத்தாவது நெய்தல் கடி. அடிகள்

*எ - து: கரைகாணாத நடுக்கடலிலே மரக்கலம் கெட்டு அழுந்துகின்றவன் திரை கொண்டுவந்துதர ஒரு தெப்பத்தைப் பெற்றுப் பின்பு தீதில்லையாய்ப் பிழைத்தாற்போல இவள்காதலர் விரைந்து புருத இடும்பையாவதும் விரைந்துபோயிற்று; அதனைக்காணீரென வாயில்கள் தம்முள்ளே கூறினார்.

எ - து.

எனப்புருதாவென்க. ஆல், அசை.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்ச்சியிடுவதை பிறத்தது.

இஃது ஒத்தாழிசைக்கலி.

(கஎ)

(கஉரு.) துணைபுணர்ந் தெழுதருந் தூரிற் வலம்புரி

யிணைதிரண் மருப்பாக வெறிவளி பாகனா

வயிறிணி நெடுங்கத வமைத்தடைத் தணிகொண்ட

வெயிலிடு களிநேபோ லிடுமண னெடுங்கோட்டைப்

பயிறிரை நடுநன்னாட் பாய்ந்துறாஉந் துறைவகைள்;

க கடிமலர்ப் புன்னைக்கீழ்க் காரிகை தோற்றுளைத்

தொடிநெகிழ்ந்த தோளளாத் துறப்பாயான் மற்றுநின்

சூடிமைக்கட் பெரியதோர் குற்றமாய்க் கிடவாதோ;

க ஆய்மலர்ப் புன்னைக்கீழ் முணிகலந் தோற்றுளை

நோய்மலி நிலையளாத் துறப்பாயான் மற்றுநின்

வாய்மைக்கட் பெரியதோர் வஞ்சமாய்க் கிடவாதோ;

கஉ திகழ்மலர்ப் புன்னைக்கீழ்த் திருநலந் தோற்றுளை

யிகழ்மலர்க் கண்ணளாத் துறப்பாயான் மற்றுநின்

புகழ்மைக்கட் பெரியதோர் புகராசிக் கிடவாதோ;

எனவாங்கு;

கக சொல்லக் கேட்டனை யாயின் வல்லே

யணிகளர் நெடுவரை யலைக்குநின் எனகலத்து

மணிகள ராரந் தாரொடு துயல்வர

வுயங்கின ஞாயிர்க்குமென் றேழிக்

கியங்கொளி நெடுந்திண்டேர் கடவுமதி விரைந்தே.

இது வரையாது வந்தொழுந் தலைவனைத் தோழி நெருங்கி வரைவு
கடாயது.

(பிரதிபேதம்) * எ - த: எனவின் சொல்லாசிற்கக்கரை.

அக அ

கலித்தொகை ௧௩௫.

இதன் பொருள்.

துணைபுணர்ந் தெழுதருந் * தூநிற (க)வலம்புரி

யிணைதிரண் மருப்பாக வெறிவளி பாகனா

க. சங்கு, இடம்புரி வலம்புரி சலஞ்சலம் பாஞ்சசன்னியமென கால்வகைப் படுமென்றும் அவை முறையே ஆயிரம் இப்பி ஆயிரமிடம்புரி ஆயிரம் வலம்புரி ஆயிரஞ் சலஞ்சலம் இவற்றும் குழப்படுஞ் சிறப்பினவென்றும் நிகண்டுகள் கூறும். அவற்றுள் வலம்புரி (அ) “இலங்குநீர்ப் பரப்பின் வளைமீக் கூறும், வலம்புரி யன்ன வசைசீங்கு சிறப்பின்” என்றும் (பெரும்பாண். ௩௪-௩௫) (ஆ) “வரிவளை குழும் வலம்புரி” என்றும் (கீவக. ௨௧௦௩) சிறப்பித்துக்கூறப்படுகின்றது. (இ) இது பரதவர்களால் மூழ்கி எடுக்கப்படுவதென்பது “வலம்புரி மூழ்கிய வான்றியிற் பரதவர்” என்பதனாலும் (அகம். ௩௫௦: ௧௧.) துறையிடத்தே வந்து மேய்ந்து மணலில் உழுதலும் உண்டென்பது. (ஈ) “துறைமேய வலம்புரி தோய்த்த மணலுமுத தோற்றம்” என்பதனாலும் (சீலப். ௭: ௮.) விளங்கும். இது பதினாறு மங்கலப்பொருள்களுள் ஒன்றாக (உ) “வலம்புரி வட்டமு மிலங்கொளிச் சங்கும்” என்று (பெரும்பாண். ௫: ௨௮) கூறப்படுகின்றது. (ஊ) இது கடவுளை அப்டேகித்தற்குச் சிறந்த கருவியாகக் கொள்ளப்படுகிறது. இதன் வடிவான ரோகை ஆடவர்கையிலிருப்பது உத்தமவிலக்கணமெனப்படும். அது (எ) “வலம்புரி பொறித்த மாதாங்கு தடக்கை, நீர்செல நியிர்த்த மாதல்” எனவும் (முல்லை. ௨-௩) (ஏ) “வலம்புரி பொறித்த வண்கை மதவலி” (ஐ) “வலம்புரித் தடக்கையானே” எனவும் (கீவக. ௨௦௪, ௮௨௧.) (ஒ) “சங்க லேகையுஞ் சக்கர லேகையு, மங்கையுள்ளன வையற் காதலாற், சங்க பாண்யான் சக்க ராயுத, மங்கையேந்துமென் றறையல் வேண்டுமே” (துளா. குமார. ௪௫) (ஓ) “சங்க நல்லி ரோகையைத் தடக்கை காட்டு மாற், பங்கயலி ரோகையைப் பாதங் காட்டுமா, லிங்கிவ னேமுல கோம்பும்” எனவும் (பாக. ௩) பூரு. ௧௭.) வருவனவற்றால் உணரத்தக்கது. பரதநூலுள் வலம்புரிக்கையென இதுன் வடிவமாகக் காட்டி மையென்று கூறப்படும்; அதனை (ஊ) “வலம்புரிக்கையே வாய்ந்த கனிட்ட, னலத்திகழ் பெருவிர னையமுத நியிர்த்து, சுட்டுவிரன்

முடங்கிச் சிறுவிர னடுவியல், விட்டுநீயிர் திறைஞ்சும் விதியிற்
 மென்று, கூறவர் தொன்னூற் குறிப்புணர்ந்தோரே” என்னும் சிலப்.
 மேற்கோளால் அறிக. பண்டைக்காலத்து இதன்வடிவமாக மகளிர்
 தலையண்பொன்று இருந்ததென்பது (ஃ) “தெய்வ வுத்தியொடு
 வலம்புரி வயின் வைத்து” (முருகு. உரு.) (அஅ) “தெய்வவுத்தியொடு

செழுநீர் வலம்புரி... ..மையீரோதிக்கு மாண்புற வணிந்து”
 (சிலப்.க:க௦௬-க௦௮)என்பவற்றாலும், செப்புஒன்று இருந்ததென்பது

(பிரதிபேதம்) * ஞாய்சிற.

ஐந்தாவது நெய்தல் கஅ. அகக

வயிறினி கெடுங்கத *வீணாத்தடைத் தணிகொண்ட

(க)†வெயிலிடு களிநேபோ (உ)விடுமண நெடுங்கோட்டைப்
 பயிறிரை நடுநன்னாட்டாப்ந்துறாஉந் துறைவகைள்

எ - து: வேல் தைத்துச் செறிந்த கெடிய கதவாகச் சமைத்து †அதனால்
 அடைத்து அழகு கொண்ட எயிலை(உ)குத்துக் களிநேபோலே (ஈ)இடுமணலி
 னதுகெடிய||சிகரத்தைப்பயின்றதிரை, அலைக்கின்ற காற்றுப்பாகளுகத், துணை
 பைக் கூடி எழுகின்ற(நு)துயநிறத்தையுடைய வலம்புரிகள் இணைந்த நிரண்ட
 கொம்புகளாக, நடுகாட்டண்ணை ஒருத்தி அவ்வியானேபோலே முழங்குந்
 துறைவனே! யான் கூறுகின்றதனைக் கேள். எ - து.

“அயிற்கதவம்பாய்ந்துழக்கி”(ஈ)என்றாற்பிறரும். †தன்னொற்பாதுகாக்கப்
 படுகின்ற மணற்குன்றைத் தானேநரைத்தாற்போல நின்னொற்பாதுகாக்கப்படுந்

(ஆஆ) “வலம்புரித் துலங்கு செப்பும்” (நீவக.உசஎடு) என்பதனாலும்
 அறியப்படுகின்றன.

- க. (அ) “எயிறுபடையாக வெரிந்தத விடாஅக், கயிறுபிணிக் கொண்ட கவிழ்மணி மருங்கிற், பெருங்கை யானே” (புறம். ௩:௧-௧௧.) என்பதும் (ஆ) “கடியரணம் பாயாநின் கைபுனை வேழம்” (கலி. ௮௪: ௭) எனப் பொய்ம்மையானையைக் கூறியிருத்தலும் (இ) அதன் குறிப்பில் இங் விடத்தாக்கு ஒத்தனவும் ஈண்டு ஒப்புநோக்கற்பாலன.
- உ. “இவறுதிரை தீளைக்கு மிடுமண னெடுங்கோடு” ஐங். ௧௭௭.
௩. “இடுமருப் பியானே” (கலி. ௨௪: ௧௦) என்பதும் அதன் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.
௪. இடுமணல் - (அலை கொண்டுவந்து) இட்டமணல்; எக்கரென வழற்கும்; இஃது “இடுமண லெக்க ரகன்கானற் சேர்ப்பன்” (ஐங் - ௭௮. ௧௬.) என எக்கருக்கு அடைமொழியாயும் வரும்.
௫. தாய நிறம் - வெண்ணிறம்; தாய வலம்புரி என்றலுமாம்; தாய்மை - சுத்தம்; அது தாயதென்பது “வலம்புரி முத்தே” என்பதற்கு, ‘மரபின் தாய்மை கூறுவான் வலம்புரி முத்தென்றான்’ என்றும் (சீலப். ௨: ௭௩. அடியார்க்கு.) “வலம்புரி முத்திற் குலம்புரி பிறப்பும்” என்றும் (ஆத்திரையன்.) “சங்குடைந் தீனைய வெண்டா மரைமலர்த் தடங்கள் போலு, நங்குடி” (சீவக. ௧௪௭) என்பதற்கு, ‘தடங்களிலே உடைந்த தன்மையவாகியமலரும் சங்கும்போலு நங்குடி; இது தாய்மைக்கு உவமை’ என்றும் தாயதற்கு உவமை கூறப்படுதலானும் துணியப்படும்.
௬. “அயிற்கதவம் பாய்ந்துழக்கி யாற்றல்சான் மன்ன, ரெயிற்கதவங் கோத்தெடுத்த கோட்டாற் - பணிக்கடலுட், பாய்தோய்ந்த நாவாய் போற்றோன்றமே யெங்கோமான், காய்சினவேற் கின்ளி களிது” முத். (பிரதிபேதம்) * அடைத்தமைத்தா. † எயிலே. ‡ அடைத்ததால் அழகு. || சாகாததை, † தான்பாது.

அசு0

கவித்தொகை தகநி.

தலைவியை நீதானே வருத்தாநின்றாய் என உன்ருறைபுவமங்கொன்க. களிநே போல் என்ற ஏனைபுவமம் கருப்பொருட்டுச் சிறப்புக்கொடுத்து நின்றது.

க கடிமலர்ப் புன்னைக்கீழ்க் காரிகை தோற்றானைத்

தொடிநெகிழ்ந்த *தோளளாக் துறப்பாயான் மற்றுநின்

† குடிமைக்கட் பெரியதோர் குற்றமாய்க் கிடவாதோ

எ-து: மணத்தையுடைத்தாகிய மலரினையுடைய புண்ணைக்கீழ் நினைப்புணர்ந்ததனால் தன்னழகு தோற்றவளைத்(க)தொடியுட்படவெகிழ்கின்றதோளளாம்படி கைவிடுவாயிராநின்றாய்; அங்கனம் கைவிடுகின்றது பின்னகின் குடிமையிடத்துப் பெரியதொரு குற்றமாய்க் தங்காதோ. எ - று.

(உ)குடிமை - ஒழுக்கம்.

கூ (நு)ஆய்மலர்ப் புண்ணைக்கீ முணிகலந் தோற்றுவளை
நோய்மலி † நிலையளாத் துறப்பாயான் மற்றுநின்
வாய்மைக்கட் பெரியதோர் வஞ்சமாய்க் கிடவாதோ

க. (அ) “தொடிபழி மறைத்தலிற் றோளாய்க் தனவே” (ஆ) “தோட்பழி மறைக்கு முதலிப், போக்கில் பொலத்தொடி” (நூ. உரு: க, கரு: அ-க) என்பவைகளும், (இ) “தோடேக விற்பாற், பார்க்கெவச் செல்லச் சிந்திப் பைத்தொடி சொரித்த” (சீவக. சகக) என்பதன் விசேடவுரையில், ‘முன் வினாகழல நின்றார்க்கு வருத்தமிருதியால் தொடியுந் கழன்றன’ என்று எழுதியிருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாலன.

உ. (அ) “பிறப்பே குடிமை” என்பதன் விசேடவுரையில் ‘குடிமையொடு பிறப்பிடை வேற்றுமை என்னையெனின், பிறப்பென்பது குடிப்பிறத்தல்; அதற்குத்தக்க ஒழுக்கம் குடிமை எனப்படும்; குடிப்பிறத்தாரது தன்மையைக் குடிமையென்றொன்பது; அதனை ஊராண்மையெனவுஞ் சொல்லுப. ஆண்மை புருடர்க்காம். அஃது ஆன்வியென்பபடும். இது தலைமகட் கொப்பதன்றலெனின், குடியாண்மை யென்புழி ஆண்மையென்பது இருபாற்கும்ஒக்குமாதலின் அமையுமென்பது’ என்று (தொல். மெய்ப். கு. உடு) போசிரியரும் (ஆ) ‘குடிமை:--

அஃதாவது உயர்ந்த குடியின்கட் பிறந்தாரது தன்மை என்று (தறள். ௧௧-ஆம் அதி. அவ) பரிமேலழகரும் (இ) “குடிமையாவது குடிப்பிறப்பிற்கேற்ற ஒழுக்கம். அஃது ‘ஒழுக்கமுடைமை குடிமை’ என்றதனால் உணர்க. ‘மடிமை குடிமைக்கட்டங்கின்’ என உயர்நினை யிருபாலையும் உணர்த்திற்று” என்று (தொல். ௭ளவி. கு. ௫௭) இவ்வுரையாசிரியரும் எழுதியிருப்பவை இங்கே அறிதற்பாலன.

௩. “ஆய்மலர்ப் புன்னை யணிநிழற் சீழால்” மணி. உடு: ௧௧௧.
(பிரதிபேதம்) * தோளாளாய்த், † குடிமைக்கீட்பெரிய, ‡ சீலைளாய்த்.

ஐந்தாவது நெய்தல் கடி.

அசை

எ - து: நன்றென்று ஆய்ந்த மலரையுடைய புன்னைக்கீழ் நினைப் புணர்ந்ததனால் தன் அழகையுடையகலந்தோற்றவளைக் காமநோய் யிருகின்ற நிலைமையளாகக் * கைவிடுவாயா யிராநின்றாய்; அங்கனம் கைவிடுகின்றது பின்பு நினை மெய்கூறுதற்கட் பெரியதோர் பொய்யாய்த்தங்காதோ. எ - து.

மெய், (க)நின்னிற்பிரியேனெனத் தெளிவித்தது.

௧௨ திகழ்மலர்ப் (உ)புன்னைக்கீழ்த் திருகலக் தோற்றவளை
† யிகழ்மலர்க் கண்ணாளாத் துறப்பாயான் மற்றுநின்
புகழ்மைக்கட் பெரியதோர் புகராசிக் கிடவாதோ

எ - து: விளக்குகின்ற மலரையுடைய புன்னைக்கீழ் நினைப் புணர்ந்த தனால் திருவினலம்போன்ற கலத்தைத்தோற்றவளை (ங)முன்புதோற்றமலர்கள் தாம் இகழ்கின்ற கண்ணையுடையளாம்படி கைவிடுவாயா யிராநின்றாய்; அங்கனம் கைவிடுகின்றது ‡ பின்பு நினைப் புகழ்த்து கூறத் தன்மையிடத்துப் பெரியதோர் குற்றமாய்த் தங்காதோ. எ - து.

எனவாங்கு, ஆங்கு அசை.

௧௧ சொல்லக் தேட்டனை யாயின் வல்லே

யணிகிளர் நெடுவரை யலைக்குதின் னகலத்து

(ச) மணிகிள ராரந் தாரொடு துயல்வர

(ரு)வுயக்கிள னுயிரிக்குமென் (ஊ)சீறழிக்

கியங்கொலி நெடுந்திண்டீர் கடவுநதி னிரைத்தே

௧. “நின்னிற் பிரியவே னஞ்சலோம் பென்னு, நன்னர் மொழியு நீமொ

ழிந்தலையே” கலி. உக: எ - அ.

- உ. புண்ணையைப்பற்றிய செய்திகள் அடுத்த செய்யுளில் கக-ஆம் அடிக் குறிப்பாகக் குறிக்கப்படும்.
- ங. “நறுமலர் நாணினை கண்” என்பதற்கு, “ரின் கண்கள் ஒளியிழந்து முன் தமக்கு நாணிய நறுமலர்கட்கு இன்று தாம் நாணிவிட்டன” என்று எழுதியிருக்கும் உரை ஈண்டறிதற்பாலது; துறன். கஉக. பரி.
- ச. “தெண்மணி யார மார்பன் நிருநுகன் மகளிர் நெஞ்சத், துண்ணிறை பருகும் வண்டா ருருவமை திருவின் மிக்கான்” (கீவக. ௬௧௫) என்ப தன் உரைபார்க்க.
- டு. “உயங்க மாலை யுதவினன் வஞ்சித்தே” தில்லைக் கலம்பகம் ௧௪.
- க. கலி. ௩௦: ௧௮ - ௧௬, ௧௨௪: ௧௬ - ௨௧, ௧௨௬: ௨௦ - ௨௨, ௧௩௩: ௧௮-௧௬, ௧௩௬: ௨௧ - ஆம் அடிகளும் அனற்றிலுள்ள குறிப்புக்களும் இங்கே அறிதற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * கைவியேயாய். † தாகழ்மலர், ‡ பின்னிப்புக்கழ்து.

106

அசுஉ

கவித்தொகை ககக.

எ-து: என்ற யான் வல்லே சொல்லக் கூகட்டாயாயின், அழகு விளங்கு கின்ற செடிய மலையை வருத்தும் நின்மார்பிடத்தே மாணிக்கம் †விளங்கு கின்ற முத்தவடம் பூமாலையோடு அசைதலுண்டாக அணிந்து வருத்தினளாய் கெட்டுவிர்ப்புக்கொள்ளும் என்றோழிபொருட்டி ஒடுகின்ற ஒலியினையுடைய செடிதாசிய தேரை விரைந்து செலுத்துவாயென வரைவுகடாயினள். எ - று.

“களனும் பொழுதும் வரைநிலை விலக்கிக், காதன்மிருதி யுளப்படப் பிறவு, நாடு மூரு மில்லுக் குடியும், பிறப்புஞ் சிறப்பு மிறப்பு கோக்கி, யவன் வயிற் றோன்றிய கிளவியோடு தொகைஇ, யனைநிலை வகையான் வரைதல் வேண்டினும்” (க) என்பதனிற் சிறப்பு என்பதனால் ஒழுக்கமும் வாய்மையும் புகழும் [பிறப்புக்] கூறி வரைவுகடாயினள்.

இதனால், தலைவற்கு அசைவு தோன்றிற்று.

இஃது ஒத்தாழிசைக்கலி.

(௧௮)

(௧௩௩.) இவர்திமி லெறிதிரை யீண்டிவந் தலைத்தக்கா
 லுவறுநீ ருயரெக்க ரலவனா டனேவரித்
 தவலிறண் கழகத்துத் தவிராது வட்டிப்பக்
 கவறுற்றி வடுவேய்க்குந் காமர்ஊங் கடற்சேர்ப்ப;

௫ முத்துறழ் மணலெக்க ரளித்தக்கான் முன்னாயம்
 பத்துருவம் பெற்றவன் மனம்போல நந்தியா
 ளத்திறத்து நீநீங்க வணிவாடி யவ்வாயம்
 வித்தத்தாற் றேற்றான்போல் வெய்துய ருழப்பவோ;

௬ முடத்தாழை முடுக்கரு ளளித்தக்கால் வித்தாய
 மிடைத்தக்கக் கண்டவன் மனம்போல நந்தியாள்
 கொடைத்தக்காய் நீயாயி னெறியல்லாக் கதியோடி
 யுடைப்பொதி யிழந்தான்போ லுறுதுய ருழப்பவோ;

௧. தொல். கள. கு. உக. இச்சூத்திரப்பகுதியி னுரையில், “கடிமலர்ப்
புகராசிக் கிடவாதோ” என்னும்பகுதிகளை மேற்கோள்காட்டி,
 ஒழுக்கமும் வாய்மையும் புகழும் இறப்பக்கூறியனவென்று நச்சினூர்க்
 கினியரும் குடிமையும்வாய்மையும் புகழுகூறிய சிறப்புப்பற்றி வந்தன
 வென்று இளம்பூரணரும் நாற்கவி. கு. கசுக். உரையில் இவற்றை
 மேற்கோள்காட்டி, மரபும் புகழும் வாய்மையும் கூறியன வென்று
 நாத்விராசரம்பியும் எழுதியிருக்கிறார்கள்.

(பிரதிபேதம்) * கேட்டாயாயி னனி அழகு, † விளங்கும் முத்தவடம்.

*இஃது ஆயர் ஏறுதழவிநின்றமைமைத் †தோழி தலைவிக்குத் தனித் தனியே காட்டிப் பின்னர் அவர் ஏறுதழவிவிட்டுத் தூவையாடுகின்றமையுங் கூறி ஆண்டு யாழஞ்சென்று நினை ஏறுதழவிக் †கோடந்த நிற்கின்ற நிலைவன் கேட்டு ஏறுதழவிக் கொள்ளுமாறு நமக்குச் சுற்றத்தார் கூறிக் கிடக்கின்ற முறைமையைப் பாட்டிலே தோன்றப் பாடிக் தூவையாடி வழிவாழ்கவேன்று தெய்வம்பாவுதும்; நீயும் அங்கனம் பாடுதந்தப் போதுவாயாகவேனக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

- (கி)மெல்லினர்க் (உ)கொன்றையு மென்மலர்க் காயாவும்
 புல்லிலை வெட்சியும்(ங)பிடவுந் தளவுந்
 குல்லையுங் ||குருந்தும் (ச)கோடலும் (ஈ)பாங்கருங்
 கல்லவுங் கடத்தவுங் கமழ்கண்ணி மலைந்தனர்
 ஈ பல்லான் †பொதுவர் கதழ்விடை கோட்காண்டார்
 (கா)முல்லை முகையு முருந்து நிரைத்தன்ன
 பல்லர். பெருமழைக் கண்ணர் மடஞ்சேர்ந்த

- க. தரவு சுற்றடி குறைந்து வருதலையு முடைத்தென்பதற்கு “மெல்லினர்க்.....மிடை” என்பது மேற். நொல். செய். கு. ௧௧௬. ௩௪.
 உ. “அவிழ்தளவி என்கன்றென்றி, நகுமுல்லை யுருதேறுவீப், பொற்கொன்றை மண்க்காயா, நற்புறவி எனடமுனியின்” பொருந. ௧௧௬ - ௨௦௨. என்பதனாலும் முல்லைநிலத்துவாழ்வார் பலமலர் குடியியல்பினர் என்பது அறியலாகும்.
 ங. “பிடவுந் தளாவும்” நொல். உயிர்மயங்கு. கு. ௨௪.
 ச. இந்துற் பக்கம் ௧௧௬: ௧-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.
 டி. (அ) “பாங்கரு, முல்லைபுச் தாய பாட்டங்கால்” (கலி ௧௧௬: ௩ - ௪.) என்பதனால் பாங்கர், ஒரு பூங்கொடியென்று தோற்றுகிறது. (ஆ) “வண்டு பாடு பாங்கரோடு” துளா. சீயவதைப். ௨௧௬. (இ) “குருந்து பொற் கூவிளம் குல்லை பாங்கரும்” காஞ்சீப். கழுவாய்ப். ௧௦௩. (ஈ) “வருள னெமையரை பாங்கர்” நிருவாணிக்காப். சம்புமுனி. ௧. (உ) “குத காசம்வழை பாங்கர் குருந்து” விநாயக. செசானனர்

திருவவ. ௫௬. என இது பயின்றவருதலும்காண்க. பாங்கரென்பதை
 சூமையென்பாருமுள். அஃது ஒரு மாமென்று தெரிகிறது.

௬. (அ) “முல்லை முகையு முருந்து நிரைத்தன்ன, பல்லும்” கலி. ௧௦௮;
 ௧௫-௧௬. (ஆ) “முருந்தொடு முல்லைசாய்த்த முகிழ்க்கை யாயுர்மாதர்”
 பாக. (௧௦) வேயங்குழல். ௧௬. (இ) “முல்லைபு முருந்து நிரைத்தன
 பிரதிபேசம்) * இடையர், † தோழியொரு தலைவிக்கு, ‡ கொண்டற்கு, || குருந்தகோட
 டும், † பொதுவாதழ விடைக்கோட காண்குவார்.

ஐந்தாவது நெய்தல் ௩௯.

அச்சு

கந் நறுவீதாழ் புண்ணக்கிழ் நயந்துநீ யளித்தக்கான்
 மறுவித்த மிட்டவன் மனம்போல நந்தியா
 ளறிவித்து நீநீங்கக் கருகிபாய்க் கப்பொருள்
 சிறுவித்த மிட்டான்போற் செறிதுய ருழப்பவோ;

ஆங்கு;

௧௮ தொண்டுபலர் தூற்றுங் கொவை யஞ்சாய்
 தீண்டற் கருளித் திறனறிந் தெழீஇப்
 பாண்டியஞ் செய்வான் பொருளினு
 மீண்டிக விவணல மேறுக தேரே.

இது வரைவிடை வைத்துப் பிரியக்கருதிய தலைவனைத் தோழி தலைவி
 யாற்றமை கூறிக் செலவுநிலக்கி வரைவுகடாயது.

இதன் பொருள்.

(க) இவர்திமி லெறி திரை யீண்டிவந் தலைத்தக்கா
 (உ) லுவறுநீ ருயரெக்க ரலவனா டனாவரித்
 தவலிறண் கழுகத்துத் தவிராது வட்டிப்பக்
 கவறுற்ற வடுவேய்க்குங் காமர்பூங் கடற்சேர்ப்ப

எ-து: பாக்கின்ற, மீன்பிடிக்குந் திமிலைபுடைய, எறியுந்திரைகள் திரண்டு
 வந்து அலைக்க, ஊறுகின்ற நீரையுடைய உயர்ந்த இடுமணவிடத்து அனையி
 னின்றும் போந்து வினையாடித் திரியும் புள்ளிகளையுடைய அலவன் (உ) மன

- க. இவர்தலென்பது இவறுதலெனவும் அருகிவழங்கும்; “இவறுதிரை” என்பது ஐங். களஎ; ஒளிர் தல், ஒளிறுதலென வழங்குவதும் நோக்குக.
- உ. உவறுதல் - ஊறுதலென்னும் பொருட்டாய், (அ) “உவறுநீ ருழக்கி” என்று (கீவக. ௧௧௧.) செயப்படுபொருள் குன்றிய வினையாய் வருதலன்றியும், (ஆ) ஊறச் ‘செய்தலென்னும் பொருட்டாய், “ஒன்செக் குருதி யுவறியுண்டு” என்று (அகம், ௩: ௮.) செயப்படுபொருள் குன்றி வினையாயும் வந்துள்ளது; உவறுதலென்பதே ஊறுதலென மருவிற்ப்போலும்.
- ங. (அ) “இழத்தொறுஉக் காதலிக்குஞ் சூதேபோல்” நறள். ௧௪௦. (ஆ) “காமரு சூதால்” (இ) “அண்டரும் விரும்பும் வன்கு தாதே” (ஈ) “பார்கொடுத்து மரகடாப தங்கொடுத்து முரியதம், மூர்கொடுத்து மதனினுள்ள மொழிவுறும் லோடவே” வில்லி. சூதேபோர்ச். ௨௧, ௨௮, ௧௭௮.

அசச

கலித்தொலை ௧௩௩.

வேட்கை கெடுத்தவில்லாத, (க) தண்ணீரென்று நீக்கின சூதுபொருகின்ற இடத்தே வடுவுற்ற(உ)கவற்றினை வேட்கை தவிராதே(௩)உருட்ட அக்கவற்றை ஒக்கும் விருப்பமருவின பொலிவினையுடைய கடற்சேர்ப்பனே! எ - று.

அனை - முறை; *வரி - புள்ளி. “புள்ளிக்களவன்” (ச)என்றார் பிறரும்.

- க. (அ) “அறத்தைவேர் கல்லு மருநாகிற் சேர்க்குந், திறத்தையே கொண்டருளைத் தேய்க்கு - மறத்தையே, பூண்டிவினோ தஞ்செய்யும் பொய்ச்சூதை மிக்கோர்க, டண்டுவிரோ வென்றார் தெரிந்து” (ஆ) “உருவழிக்கு முண்மை யுயர்வழிக்கும் வண்மைத், திருவழிக்கு மாணஞ்சிதைக்கு - மருவு, மொருவிரோ டன்பழிக்கு மொன்றல்ல சூது, பொருவிரோ தக்கோர் புரிந்து” நள. கலிதொடர். ௩௮, ௩௯. (இ) “அடியு மாண்மையும் வலிமையுஞ் சேனையு மழகும்வென் றியுந்தத், குடியு மாணமுஞ் செல்வமும் பெருமையுங் குலமுமின் பமுந் தேசம், படியு மாமறை யொழுக்கமும் புகழுமுன் பயின்றகல் விபுஞ்

சேர, மடியு மான்மதி யுணர்ந்தவர் சூதின்மேல் வைப்பரோ மனம்
 வையார்” (ஈ) “மேதகத்தெளி ஞானநூற்புலவரும் வேத்துநூ லறிந்
 தோரும், பா தகத்திலொன் றென்னவே முன்னமே பலபடப் பழித்
 திட்டார், தீதகப்படு புன்றெழுழிலிளஞரிற் சிந்தனை சிறிதின்றித், தோ
 தகத்துட னென்னையோ ஈகுனிதன் சூதினுக் கெறிவென்றான்”
 (உ) “கொடியவெஞ், சூதெடுத்த விழைதலுற்ற சூன்பிழைத்த லின்
 னவே, தீதெடுத்த நூலின் முன்பு தீயவென்று செப்பினார்”
 வில்லி. சூது. ௬௫, ௬௭, ௬௯, ௭௦.

உ. கவறென்பது, சூதாட்டத்திற் சூலுக்கிப் போகடப்படுங் கருவி; பண
 டைக்காலத்து வட்டிகக் கொட்டையையே இக்கருவியாகக்கொண்டு
 மூன்றைம்பது கொட்டைகளைக் குலுக்கிப்போகட்டு நீலத்திற் குழி
 குழித்து அக்குழிகளில் நாயென்னும் வல்லுக்களை யிட்டு ஆடின
 ரென்றும் நளன் தருமன் முதலியவர் ஆடியகாலத்து, சோகி அல்லது
 சோழியென்றும் பறையலகு அல்லது பலகறையென்றும் கூடப்படும்
 கடல்விளைபொருளையேகவறாகக்கொண்டு ஆறுகவறுருட்டிஆடிவந்தன
 ரென்றும், பிற்காலத்து அவற்றாலறியக்கூடிய எண்களை இரண்டு பாச்
 சிகைகளால் அறியும்படி அமைத்துக்கொண்டு அப்பாச்சிகைகளால் ஆடி
 வந்தனரென்றும் கூறவர். இச்செய்யுளினுரையில் ஈரைந்து ஈரிரண்டு
 இருபுன்று என்றவழக்கேகாணப்படுகிறது. இந்நாட்டில் சொக்கட்டா
 னென்றும் தாயக்கட்டமென்றும் பத்துக்கட்டமென்றும் வழங்கும்
 பலவகை யாட்டமும் இதன் வழி வந்தனவென்பர்.

௩. சீவக. ௧௨௭. விசேடவுரையில் ‘உழக்கு - பிடித்துப்போகடாமற் கவ
 றிட்டு உருட்டு முழக்கு’ என்று எழுதியிருத்தலால், கவருடலில் கை
 யாற்பிடித்துப் போகவிதலும் உழக்கிலிட்டு உருட்டலுமென இருவகை
 மூன்பிருத்தமை அறியப்படும்.

௪. களி. அடி: ௭௦.

(பிரதிபேதம்) * வரி புள்ளிக்கையெனென்றார்.

ஐந்தாவது நெய்தல் கக. அசுடு

(க)தண்கழகம் ஈண்டுக் குளிர்ச்சியை உணர்த்தாது “தண்பொன்” என்ற ருற்போல இழிவை உணர்த்தினின்றது.

அத்துறைக்கு உரியவாய் இயல்பாகச் சிறப்பு நிகழும்படி ஆடித் திரியும் புள்ளியையுடைய அலவன்(உ)கண்களையுடைய(ங)உருண்ட கவற்றை உருட்ட அக்கவற்றை ஒக்கும் என்றதனால் உலகியல்வழக்காகிப் பின்பு இல்லறம் நிகழும் களவொழுக்கம் இவ்வூரிலுள்ளார்க்கு இழிந்த தொழிலமாய்த் தோன்ற நின்றதென உள்ளுறைபுலமங்கொள்க. “பலகை செம்பொனைப் பளிங்கு நாயாப் பாப்பி, ஈயலவா னாடு மவைபோலரும்பொற்கவறம் குருளக், குருலும் பவழ வழக்கிற் கோதை புள்ளப் பாடி, யிலவம் போதேர் செவ்வா யினையோர் பொருவார்க் காண்டின்” என்றுஞ் (ச)சிந்தாமணியாலும் இதுவே பொருளாதல் உணர்க.

டு முத்துறழ் மணலெக்க ரளித்தக்கமான் முன்(டு)புயம்
பத்துருயம் பெற்றவன் மனம்போல நந்தியா
வாத்திறந்து நீலங்க வணிவாடி யவ்வாயம்
வித்தத்தாற் றேற்றான்போல் (கூ)வெய்துய குழிப்போ

க. இக்கழகம் னுல்களும் படைக்கலமும் பயிவிடம்போலச் சிறந்ததன்று தலின், ‘தண்கழகம்’ என்றார்; தண்ணென்பது இழிவை யுணர்த்தி வருமென்பது (அ) “கூழுடைக் கொழுமஞ்சிகைக், தாமுடைத் தண்பணியத்து” என்புழி, “தண்பணியத்து” என்பதற்கு, ‘கெல்லுப் போல எனைப்பண்டங்கள் சிறந்தன அன்மையின், தாணிய பண்டமென்றார்’ என்று (பட். ௧௬௩ - ௧௬௪) எழுதியிருக்கும் விளக்கத்தாலும் (ஆ) “மாயிரும் நீலி மணிநிற மஞ்சைநின், சாயற் கிடைந்து தண்கா னடையவும்” என்புழி, “தண்கான்” என்பதற்கு, ‘இழிந்த காடு’ என்று (சீலா. உ: ௫௩ - ௫௪. அடியார்க்கு) எழுதியிருக்கும் குறிப்பாலும் (இ) இழிந்த சமயத்தவன், “தண்ணிய சமய” என்று கூறப்படுதலாலும் உணரப்படும்.

உ. கண்களால் இஃது அகடுமென்று பெயர் பெற்றதென்பர்.

ங. (அ) “உருளாயம்” துறள். ௧௩௩; சீவக. உஅ௭௩. (ஆ) “உருளாயச் சூதாடி” பேரிய. மூர்க்க. அ. (இ) “தப்பிலாத சுவறுருண்ட தாயம்” வில்லி. குது. ௧௬௪.

ச. சீவக. ௧௨௭.

௮. (அ) "ஆயங்கொளின்" குறள். ௧௩௧. (ஆ) "ஆயம் பிடித்தாரும்" நள. கலிதொடர். ௪௦.

௯. வெய்துதாயர், வெய்துயரென மருவீற்று; (அ) "தழங்கூர் முரசு", (ஆ) "குலையலங் காந்தள்" என்பனவையே. வெய்துய ரெனறயாலது (பிரதிபேதம்) * அலயகுடும்பவகையோல் என்பது அந்தவிதின்ன யாடும், † குலையலது,

ஆசுள்

க்வித்தொதை ௧௩௬.

எ-து: (க) முத்தையொக்கும் எக்கராகிய மணலிலே நீகூட (உ)முற்பட இடுகின்ற தாயம் முன்னே மனைகட்டலாம்படி கவற்றலே (௩) ஈரைந்தைப் பெற்றவனுடைய மனம்போல ஆக்கம் பெருகினவன், அங்கனம் அளிக்கும் கூற்றினின்று நீ நீங்குகையினாலே அப்பெருங் தாயமின்றி ஈரிரண்டு இரு மூன்று என்னுஞ் சிறுதாயம் இடுதலால் தோற்றவனைப் போலே அழகுக்கெட்டு வெய்தாகிய வருத்தத்திலே அமுத்தவோ? எ - று.

உருவம் என்றது கவற்றை.

௧. முடத்தாழை முடுக்கரு ளளித்தக்கால் வித்தாய மிடைத்தங்கக் கண்டவன் மனம்போல நந்தியாள் கொடைத்தக்காய் நீயாயி நெறியல்லாக் கதியையடி யுடைப்பொதி யிழந்தான்போ லுறுதுய ருழப்பவோ

எ-து: முடத்தையுடைய (ஈ)தாழை முடுக்குக்குள்ளே நீ கூடப் போரிடையிலே சிறுதாயம் (௩) இடவேண்டின அளவிலே சிறுதாயம் தங்கக்கண்டவனுடைய மனம்போலே ஆக்கம்பெருகினவன், சுற்றத்தார்க்குப் பொருளைக் கொடுத்து

வெய்துயரென அருகி வந்ததெனிலுமாம்; (௮) "செய்த செய்தவன்" (௯) "செய்த செய்தவம்" (உ) "செய்த செய்தவச் செய்வன்" என்ற கம்பர் ஆட்சிகள் இதுபோல்வன.

௧. (அ) "முத்தவார்மணல்" பெரும்பாண். ௩௩௮; புறம். ௮௩: ௧. (ஆ) "முத்து மணல் வீதி" (இ) "முத்துமணற் பரந்த கற்பெருங் கோயின், முற்றக் தோறும்" பெருங். (உ) எ: ௧௪௨, (ஊ) ௧: ௪௧ - ௪௨.

௨. சூதுபோரில் முற்பட ஒன்று விழுவதற்குத் தாயமென்று பெயரென்

றும் அது விழுந்தபின்பே காய் பெயர்த்து மனைகட்ட உரிமையுண்
 டென்றும் கூறுவர். இது, பின்பு இவ்வாட்டத்தில் வேண்டும் எண்
 களைக் குறிப்பதாகவும் வழங்குகிறதுபோலும்.

௩. வடநாட்டில் ஹாரே(தோம்பென்) என்றும் ஜீதே (வெல்வேன்) என்றும்
 கூறி அவ்வாறே செய்பவர் எதிர்பொருளோர் வைத்த பந்தயப்
 பொருளைப்பெறுவரென்ப. இஃது அவ்வழக்கானால் இங்கே கூறியது,
 'வெல்வேன்' 'வெல்வேன்' என்று முரணிய இருவர் செய்தியாம்.
 ஒற்றை விழுதல் தோல்வியென்றும் இரட்டை விழுதல் வெற்றி
 யென்றும் கூறுவர்.

௪. தாயழியின் இயல்பை இந்துதற்பக்கம் அகக்: ஏ - ஆம் குறிப்பிற்காண்க.

௫. "மாய முற்றி கவறு மந்த மீமன் வல்ல பத்திலே, தாய முற்றி டக்
 கொ டுது தருமனைச்ச தித்ததே" "இன்ன தாயம், வேண்டு மென்
 நெறிந்த போது மற்றவன், சொன்ன தாய மேபுரண்டு சோர்விலாமல்
 வருதலின்" வில்லி. குதுபோர். ௧௮௮ - ௧௮௯.

(பிரதிபேதம்) * அவிழ்ந்தான்போல்,

ஐந்தாவது தெய்தல் ௧௯.

அசௌ

வரைந்துகோடற்குத் தக்கவனே! நீ முன்பே பொருளைத் தேடாதே இப்
 பொழுது பொருள்வயிற் பிரிவை ஆராய்ந்து பார்ப்பாயாயிற் சிறுதாயஞ்
 சிறக இடவேண்மெனவில் இடாமற்பெருக இட்டு வெல்லும் நெறியல்லாத
 நெறியிலே குதுபொருகையினாலே அதற்கென்று கட்டிவைத்த தன்னுடைய
 (௧) பொருளை இழந்தவனைப் போலே மிக்க துயரிலே அழுந்தவோ. ஏ - று.

௧௩^௩ நறுவீதாழ் (௨) புன்னைக்கீழ் நயந்துநீ யளித்தக்ககான்

மறுவித்த மிட்டவன் மனம்போல நந்தியா

௧. கவராடிப் பொருளையிழந்தவன் துயருற்று அதனைப் பழித்த செய்தி
 இருக்கு வேதமுதலியவற்றிலும் கூறப்பட்டுள்ளதென்பர்.

உ. புனை, செய்தனிலத்துக்கு உரித்தாகவும் கடற்கரையாகிய மணலில் கடற்றிவிலையால் தழைத்து வளர்வதாகவும் கூறப்படுவதொரு மரம். இது பருத்ததும் வளைந்ததும் நீண்டதும் கரியதுமான அடியையும் கரியனவும் செய்யனவும் குறியனவுமான கொம்புகளையும் உடையதாகக் கூறப்படுகிறது. இதன் கொம்பு பசுநிற முடையதென்றும் சொல்லப்படும். அக்கொம்பிற்கு இரும்பு உவமையாகச் சொல்லப்படுகிறது. இம்மரத்தில் பாதவர் அம்பி முதலியவற்றைக் கட்டி வைத்தலும் இம்மரத்தின்மேல் ஏறி செடுத்தாரத்தே வரும் மரக்கலங்களைப் பார்ப்பதும் மீன் உண்ணவந்த பறவைகள் இதன்மேல் தங்கி இருப்பதும் இயல்பு. இது மகனீர் நறவு கொப்புளித்தலாற் பூப்பதென்றும் ஆடுதலாற் பூப்பதென்றும் சொல்லப்படுகிறது. இம்மரத்தொருதி பொழிலென்று கூறப்படும். இதன் இலை நீலநிறமும் அகலமும் உடையது. இது கொத்துக்கொத்தாகப்பூக்கும் இயல்பினது. இதன் அரும்பு நீண்ட காம்பும் உருண்ட தலையும் யங்கலான வெண்ணிறமு முள்ளது. இந்நிறத்தாலும் உருட்சியாலும் இதற்கு மண்ணு முத்தம் பல்லி முட்டையும் சங்குமணியும் விண்மீனும் உவமையாகக் கூறப்படுகின்றன. இவ்வரும்பு வெண்ணிறத்தையும் தன்னுட் பொன்றிறமும் செந்நிறமுமுள்ள உறப்புக்களையும் உடையதாயிருத்தலால் இது பொன்னையும் பலழத்தையும் உள்ளடக்கிய முத்தென்று புனைத்துரைக்கப்படுகிறது. இதன்பூவும் இவ்வாறே சொல்லப்படும். இப்பூவை மக்கள் அணிவதுண்டு. இப்பூ நறமணமுடைமையால் இதில் வண்டு மூரன்று தாதுண்டுகொண்டிருக்கும். இதன் போதவிழ் நிலைக்கு ஊர்க்குருவியின் உடைந்த முட்டை உவமையாகக்கப்பட்டிள்ளது. இதன் தாதுபொன்றிறமுடையது; முப்பத்திருவகை ஜமாலிகைப் பொருள்களுள் ஒன்றாகவுள்ளது. இதனிழல் புகர்நிழலென்று பலவிடத்தும் கொழுநிழலென்று சிலவிடத்தும் கூறப்படுகிறது. கொழுநிழலுள்ள இம்மரத்தினடியில் மன்றம் அமைப்பர் போலும். இவையும் இம்மரத்தைப்பற்றிய வேறு சிலவும் அடியிலுள்ளவற்றாக அறியலாகும்;

ளறிவித்து நீங்கக் கருதியாய்க் கப்பொருள்
 சிறுவித்த மிட்டான்போற் செறிதுய ருழப்பவே

- (1) “வெண்டிறை பொருத வேலை வாலகத்துக், குண்டுரீ ரடைகரைக்
 குணவியும், புன்னை” (2) “முதுகீர்ப், புணரிதினைக்கும் புள்ளியிழ்கான,
 லிணரவிழ் புன்னை யெக்கர் நீழல்” (3) “உாவுத்திறை பொருத தணி
 மண லடைகரை, நனைந்த புன்னை மாச்சினை” (4) “ஒங்கல் வெண்
 மணற் ருழந்த புன்னைத், தாதுசேர் சிகர்மலர்” (5) “வான்கடற் பரப்
 பிற் றாவற் தெதிரிய, மீன்கண் டன்ன மெல்லரும் பூழ்த்த, முடவு
 முதிர். புன்னைத் தடவுநிலை மாச்சினைப், புள்ளிறை கூரு மெல்லம்
 புலம்ப” (6) “பாரரைப் புன்னைச் சேரி” (7) “நரைபிதிர்ப் படுதிரைப்,
 பாரரைப் புன்னை வாங்குசினை” (8) “முடக்காற் புன்னையும்” (9)
 “கொடுங்காற் புன்னை” (10) “கெடுங்காற் புன்னை நித்திலம் வைப்ப
 யும்” (11) “எல்லி யன்ன விருணிற் புன்னை, கல்லரை முழுமுத
 வவ்வயிற் ரெடுக்க, துங்க லம்பி” (12) “கருங்கோட்டுப் புன்னைப்
 பூம்பொழில்” (13) “கெடுஞ்சினைப் புன்னை” (14) “குறஞ்சினைப் புன்னை
 நறுத்தாது” (15) “பைக்கோட்டு மலர்ப் புன்னை” (16) “இரும்பி
 னன்ன கருங்கோட்டுப் புன்னை, பொன்னினன்ன நுண்டா திறைக்குஞ்
 சிறுகுடி” (17) “பெருங்காற் புன்னைக் கருங்கோட்டனைத்த, நாவாய்”
 (18) “கடலே, காறத்த கலவெண்ணுவோர், காணற் புன்னைச் சினை
 நிலைக் குந்து” (19) “குவவுமண லடைகரை, சின்ற புன்னை நிலந்தோய்
 படுசினை, வம்பகாரை சேக்குக், தண்கடற் சேர்ப்ப” (20) “புன்னை,
 யலங்குசினை யிருந்த வஞ்சிறை காலை” (21) “கன்னியப் புன்னைமே
 லன்னங்கான்” (22) “பெருங்கடற் கரையது சிறுவெண் காக்கை,
 கருங்கோட்டுப் புன்னைக் தங்குந் துறைவற்கு” (23) “வதிகுரு குறங்கு
 மின்னிலைப் புன்னை” (24) “இறுநுசுப்பி னக்ரலா ரேந்துவள்ளத்

தேந்திய, நறவாங்கொப்புளித்தலி னொரு புன்னை பூத்தன, சிறகர் வண்டு
செவ்வழி பாடமாடக் துடெலா, மிறைகொள்வானின் மீனென”
(25) “அலம்புமணி மேகலையு மரிக்குறற்கிண் கிணியுமணிச் சிலம்பு
மார்ப்பக், கலம்படுபொற் குயமடவா ராடுதலு மாட்டமைதி கவினக்
கண்டு, கலம்படுபொற் பரிசிலெதிர் வீசுவபோ லினம்புன்னை நறிய
லீயின், குலம்புதிது பூத்துகுப்ப விம்மிதராய்ச் சிலரிவர்த்து குற்று
நின்றார்” (26) “பொன்னென நன்மலர் நறவீ தாஅம் புன்னை நறும்
பொழில்” (27) “பொங்கிரும் புன்னைப் பூம்பொழில்” (28) “எழிற்பூம்
புன்னைப் பொழில்” (29) “இரும்பி னன்ன கருங்கோட்டுப் புன்னை,
நீலத்தன்ன பாசிலையகந்தொறும், வெள்ளியன்னவிளங்கிணர்நாப்பட்,
பொன்னி னன்ன நறந்தா துதிர” (30) “அகவிலைப் புன்னைப் புகரி
ளீழல்” (31) “புன்னை, வாவிணர்ப் படுகினைக் குருகிறை கொள்ளு, மல்
குறு கானல்” (32) “மண்ணு முத்தமரும்பிய புன்னை” (33) “மண்ணுப்

ஐந்தாவது நெய்தல்: ௧௯.

அச்சு

எ-து: நறியநாகிய பூத்தன்கீன புன்னைக்கிழே நீ விரும்பிக்கட்ட இருகாற்
(௧) சிறுநாயம் இடவேண்டின அளவிலே ஒருகாலன்றியே இருகாலாவதும்

பசுமுத்தேய்ப்பக் குவியணர்ப், புன்னை யரும்பிய புலவுநீர்ச் சேர்ப்ப”
(34) “பொரிப்புறப் பல்லிச் சினையின்ற புன்னை” (35) “பல்லி, நெரித்த
சினைபோலு நீளிரும் புன்னைப், பொரிப்பூ விதழுறைக்கும் பொங்கு
நீர்ச் சேர்ப்ப” (36) “புன்னைய மலர்ப்பொழில்க ளக்கிணைவி காட்ட”
(37) “வெண்முத்தரும்பிப் பசும்பொன் மலர்ந்து, கடைந்தசெம் பவளத்
தொத்துடன் காட்டு, மிரும்புகவைத் தன்ன கருங்கோட்டுப் புன்னை”
(38) “பவழமும் பொன்னும் குவைஇய முத்திற், நிகழரும் பீன்றது
புன்னை” (39) “முத்தரும்பிப் பைம்பொன் மலர்ந்து முருகுயிர்த்துத்,
தொத்தலருந் கானற் றறையேம்” (40) “படுமுத்தம் புன்னை யரும்பும்
புகாஅர்” (41) “புன்னைகண் முத்தென கரும்ப” (42) “புன்னையின்
முறைநிதி பொதியவழி பொறிவண் புறவமே” (43) “புன்னைவெண்
கிழியிற் பவளம் புரை புந்தாய்” (44) “ஒன்னொளிப் பவளத் துள்

னொளி யடக்கி, வெள்ளிப் பூந்தா ரென்றும் தோற்றத்துப், போது
 பொறையாற்றும் புன்னையம் பொதும்பர்” (45) “புன்னை, பொன்
 னிறம் விரியும் பூக்கெழு துறைவீன” (46) “தாமலர்ப் புன்னை”
 (47) “தாவற் கலித்தேம்பாய் புன்னை, மெல்லிணர்க் கண்ணி யிலைத்
 மைந்தர்” (48) “கருங்கோட்டுப் புன்னை மலரிற் றுதருந்தி, யிருக்களிப்
 பிரச மூத” (49) “கருங்கோட்டு நறம்புன்னை மலர்சினை யிசை
 தொறுஞ், சுரும்பார்க்குங் குாலினே டிருந்தும்பி யியைபூத” (50)
 “உள்ளூர்க்குரீஇக் கருவுடைத் தன்ன, பெரும்போதவிழ்த்த கருந்தாட்.
 புன்னை” (51) “புன்னை நுண்டா துறைக்கருநெய்கல், பொன்படு மணி
 யிற் பொற்பக் தோன்று, மெல்லம் புலம்பன்” (52) “பொன்னேர்
 நுண்டாது புன்னைகாடம்” (53) “பொன்னேர் தாதிற்புன்னையொடு”
 (54) “புன்னை பொன்றா துகிர்மல்கு மந்தண் புகலிந் நகர்” (55)
 “புன்னைநன்மாமலர் பொன்னுதிர்க்கும்புனவாயிலே” (56) “பொன்னி
 னன்ன புன்னை நுண்டாது” (57) “புன்னை நறுமலரின் பூந்தா திடை
 யொதுங்கும், கன்னி யினமேதிக் காற்குளம்பு - பொன்னுரைத்த, கல்
 லேய்க்கு நாடன்” (58) “புன்னை நறுந் தாதுகதிர்க்கையா
 யோமாலி கை” (59) “இன்னிணர்ப் புன்னையம் புகர் சிழல்” (60)
 “கடன்மீன் றந்து காணற் குவைஇ, யோங்கிரும் புன்னை வரிசிழ
 விருந்து, தேங்கமழ் தேறல் கிளையொடு மாந்திப், பெரிய மகிழும்
 துறைவன்” (61) “நீனிறப் புன்னைக் கொழுசிழ லகைஐ” (62)
 “மன்றப் புன்னை மாச்சினை நறுவீ” (63) “மன்றத்துப் புன்னை போல”

6. வித்தம் - சிறுதாயமென்னும் பொருளில் இச்செய்யுளில் முன்னும்
 வந்துள்ளது; இது கவராடலின் வழி வந்த ஆட்டங்களில் ‘வருத்தம்’

107

அடு

கவித்தொகை கக.எ.

சிறுதாயம் இட்டவன் மனம்போலே ஆக்கம் பெருகினவன், நீ பிரிந்து வந்து
 வகையெனென்று எமக்கறிவித்துப் பிரியக் கருதின நின்றபொருட்டு அக்கவறு
 இருகாத் சிறுதாயம் இட வேண்டின அளவிலே ஒருகாத் சிறுதாயம் இடப்
 பட்டவனைப்போலே செறித்த துயரிலே அழுந்தவோ? எ - று.

இது †தகவாகாது காணனைக் கூறிப் பின்னும்.

ஆங்கு, அசை.

கஅ (க)கொண்டு †பலர்தூற்றுங் கொவை யஞ்சாய்
தீண்டற் கருளித் திறனறிந் தெழீஇப்
பாண்டியஞ் செய்வான் பொருளினு
மீண்டு வவணல மேறுக தேரே

எ-து: நீ பலரும் மேற்கொண்டு தூற்றும் அலருக்கு அஞ்சாய்; இதனைக்
கைவிட்டு இவனை வரைந்துகொண்டு கூடுதற்கு அருள்பண்ணி, அதற்கார்
திறத்தை அறிந்து எழுந்திருத்த தேரை ஏறுவாயாக; அங்மனம் வரைந்தால்
|| இவன்மனம் உழவாடியாகி யிருப்பானிருவரிடத்துப் பெரும்பொருளினும்
சுண்டிவதாக என வரைவுகடாயினான். எ - று.

இதனால், தலைவற்கு அசைவு யிறந்தது.

இஃது ஒத்தாழிசைக்கவி.

(கக)

(கஉஎ.) அரிதே தோழிநா ணிறுப்பாமென் றுணர்தல்

பெரிதே காமமென் னுயிர்தவச் சிறிதே

பலவே யாமம் பையுளு முடைய

சிலவே நம்மோ டொவு மன்றி

லழலவீர் வயங்கிழை யொளிப்ப வுலமர்

தெழிலெஞ்ச மயிலி னடுங்கிச் சேக்கையி

னழலா கின்றவர் நக்கதன் பயனே;

அ மெல்லிய நெஞ்ச பையுள் கூரத்தஞ்

சொல்லினு நெய்தமை யல்ல தவர்நம்மை

வல்லவன் றைஇய வாக்கமை கடுவிசை

‘விருத்தம்’ என வழங்கும் சொல்லின் சிதைவுபோலும்; அன்றி
வித்தென்பது அம்சாரியை பெற்றுவந்ததெனினும் இயையும்; வித்
தாய்மென இச்செய்யுளுள் வருதலும் நோக்குக.

க. ஏதுகை நோக்கி ‘கோண்டு’ எனக்கொள்ளின், நீட்டல் விகாரமாம்.

(பிரதிபேதம்) * பெருகினவனணியிரிந்து, † தாயகதாது, தாயாகாது, ‡ பழிதூத்தம், || இவ
ன்மனம் உழவாடி யிருப்பானிருவரிடத்தம்பெறும்பொருளிதுமீண்டுவதாக.

வில்லினு நெய்தலோ விலர்ம னாயிழை
வில்லினுங் கடிதவர் சொல்லினுட் பிறந்தநோய்;

௧௩ நகைமுத லாக நட்பினு னொழுந்த
தகைமையி னளித லல்ல தவர்நம்மை
வகைமையி னொழுந்த தொன்முரண் முதலாகப்
பகைமையி னளிதலோ விலர்ம னாயிழை
பகைமையிற் கடிதவர் தகைமையி னளியுநோய்;

௧௮ நீயலே நென்றென்னை யன்பினுற் பிணித்துத்தஞ்
சாயலிற் சுடுத லல்ல தவர்நம்மைப்
பாயிரு ளறநீக்கு நோய்தடி நெடுஞ்சுடர்த்
தியினுற் சுடுதலோ விலர்ம னாயிழை
தியினுங் கடிதவர் சாயலிற் கனலுநோய்;
ஆங்கு;

௨௪ அன்னர் காதல ராக வவர்நமக்
கின்னாயிர் போத்தரு மருத்துவ ராயின்
யாங்கா வதுகொ ரோழி யெலையதூஉந்
தாங்குதல் வலித்தன் றாயி
னீங்கரி துற்றன்றவ ருநீஇய நோயே.

இது வகைவுநீட ஆற்றளாயின இடத்துத் தலைவி யாற்றமையை
அவடன்னுனே தலைவந்த அறிவிக்கவழிற் நோழி, தலைவன் சீரைப்புறத்
நானாகத் தலைவியை வற்புறுக்க, அவள் *வன்புறை எந்நாழிந்து கூறியது.

இதன் போருள்.

அரிதே தோழிநா ணிறுப்பாமென் றுணர்தல்
(௧)பெரிதே காமமென் னுயிர்தவச் சிறிதே
(௨)பலவே யாமம் பையுளு முடைய
சிலவே ிநம்மோ டசாவு (௩)மன்றி

க. "இவனாயிர் தவச்சிறிது காமமோ பெரிதே" குறுந். ௧௮.

உ. "ஊழி பலவோ ரிரவாயிற் றேவென்னும்" நள. சயம். ௧௦௮.

ங. அன்றிலின் இயல்பு இந்துறப்பக்கம் ௮௦௧: ஈ-ஆம் குறிப்பால் அறிய
லாகும்.

(பிரதிபேதம்) * வன்பொறை. † எம்மோடு.

அறிவு

கவிதாநிகழ்ச்சி

லழலவிர வயங்கிழை யொலிப்ப ஃவுலமந்
தெழிலெஞ்ச மயிலி னடுங்கிச் ற்சேக்கையி
னழலா கின்றவர் நக்கதன் பயனே

எ-து: தோழி! நம்முடைய(க)நாணை நம்மிடத்தே நிறுத்துதலைச் செய்வா
மென்று உணர்ந்திருத்தல் அரிது; அதற்குக் காரணமென்னெனில் வேட்கை
பெரிதாயிராநின்றது; அதனால் நேயந்த உயிர் மிகச் சிறிதாயிராநின்றது;
நமக்கு வருத்தத்தைத் தருதலையுடைய யாமங்களும் பலவாயிராநின்றன;
அவ்வியாமங்களிற் றுயிலாதபடி துணையைப் பிரிந்து வருந்தி நம்மோடு உசா
வும் அன்றில்களும் சில உளவாயிராநின்றன; ஆதலான் அவ்வயிர் தாங்குதல்
அரிது; முடிவில் அவர் நம்மோடு கூடியதன்றி பெற்றபயன் (2)வீலி உதிர்ந்த
மயில்போலே பொலிவழிந்த நாணத்தால் நாம் நடுங்கிச் சேக்கையிலேகிடந்து
||உடம்பு நெருப்பிலே ஓடவைத்த பொன்னாற்செய்த சிலம்புமுதலியன ஒலிக்
கும்படி உலமர நமக்குக் காமத்தீ உண்டாகாநின்றதொன்றுமே. எ - று.

உலமர, நடுங்க எனத் திரிக்க.

அ மெல்லிய நெஞ்சு பையுள் கூரத்தஞ்
சொல்லினு செய்தமை -யல்ல தவர்நம்மை

(ங)வல்லவன் றைஇய வாக்கமை கடுகிசை

வில்லினு செய்தலோ விலர்ம னாயிழை

வில்லினுங் X கடிதவர் சொல்லினுட் பிறந்தநோய்

எ-து: அவர் நெஞ்சுபோல் வலியுடைத்தன்றி நம்முடைய வலியில்லா
நெஞ்சு வருத்தம் மிகும்படி நாம் நினைப்பிரியே னென்று தெளிவித்த

‘சொல்லால் வருத்தினமையல்லாது அவர் நம்மைப் பண்ணவல்லவனாலே பண்ணப்பட்ட(ச)வடிவமைந்த சுடிய விசையையுடைய (ந)வில்லினால் எய்தற் றொழிலைச் செய்தலோ உடையரல்லர்; ஆயினும் ஆயிழாய்! அவர் தெளி வித்த சொல்லாற் பிறந்தநோய் மிகவும் வில்லினாக் கடிதாயிராநின்றது. ஈ-று.

- க. “எழுந்த நாணு மிச்சையுந் தினம்போ ராடி, யகழ்தய நாணந் தோற்ற தாசையே வென்றதம்மா” திருக்குற்றலக். புராணவியல்பும். கக.
- உ. “சாமர் பீலியாய் மயில்” அகம். ௩௫௮: ௨.
- ௩. “வல்லவன் றைஇய பாவைகொல்” கலி. ௫௯: ௭.
- ச. வடிவு-வார்த்தல்; “வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே” புறம். ௩௧௨: ௩.
- ஊ. வில், ஆகுபெயராய் அம்பை உணர்த்திற்றெனினும் ஆம்; “வில்லின் மாரியின் வீரன் விலக்கினன்” கம்ப. தாடகைவதை. ௧௭.

(பிரதிபேதம்) * உலம் யந்து, † சேக்கையன், ‡ அயனக்கதன், || உடம்பு சிலம்பு முதலி யன, † திரிக்க, அழலவீர் யயக்கிழை - கொடுப்பிலே யோடையத்த பொன் ளுச்செய்தவிழைமெல்லிய, † அல்லாதவர் நம்மை, x கொடிதவர்.

நான்காவது முல்லை ௩. கூ-௩௯

சொல்லர் சுடருங் (க)கனங்குழைக் காதினார்
நல்லவர் கொண்டார் மிடை

ஈ - று: பலபசுவையுடைய பொதுவர் கல்லிடத்தனவுங் காட்டிடத்தனவு நாகிய மெல்லியகொத்தினையுடைய (உ)கொன்றைப்பூவாலும் மெல்லியமலரை யுடைய காயரம்பூவாலும் புல்லியஇலைபையுடைய வெட்சிப்பூவாலும் பிடவம் பூவாலும் முல்லைப்பூவாலும் (௩) கஞ்சங்குல்லைப் பூவாலும் குருந்தம்பூவாலும் கேடற்பூவாலும் *பாங்கர்ப்பூவாலுஞ்செய்த கமழுக்கண்ணியைச் சூடினராய் விரைந்தஎற்றைத்தழுவுதலைக்காணவேண்டிமுல்லைமுழையும்(ச)பீலிமுருந்தும் சிவந்தாலொத்த பல்லினையுடையராய்ப் பெரிய குளிர்ச்சியையுடைத்தாகிய கண்ணினையுடையராய் மடப்பம் பொருந்தின சொல்லினையுடையராய் விளங் கும் பொன்றாற்செய்த மகசக்குழையையணிக்த காதினராய் ஆயர்மகளிர் வந்து பரணைக் கைக்கொண்டார். ஈ - று.

மிடை - பாண்.

க0 அவர்மிடைகொள்,

(டு)மணிவரை மருங்கி னருளி போல
வணிவரம் பறுத்த வெண்காற் காரியு
மீன்பூத் தவிர்வரு மந்திவான் விசும்புபோல்
வான்பொறி பரந்த புள்ளி வெள்ளையுங்

போன்று.....நகைக்குமென் னகையான்” கீற. துபுவத்துக்.
தசைக்கட்டியை. உரு.

க. இந்நூற்பக்கம் ௪0௨: க-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

உ. (அ) “மன்றலம் கொன்றை மலர்மலைத்து ஃஃஃஃ, என்று திரியு மிடை.
மகளை” எனவும், (ஆ) “மணிநிறை யோம்பி நேரும் வல்விடை
தழுவித் தோய்ந்த, வணிநிறை மகளிர் கூத்த லலங்கலங் கொன்றை
குட்டிப், பிணிதபு மாயர்செய்கை” எனவும், (இ) “வென்றி மழவிடை
பூர்ந்தாற் குரியளிக், கொன்றையம் பூங்குழ லான்” எனவும் வருஞ்
செய்யுட்களை நோக்குக.

௩. கஞ்சம் குல்லை - கஞ்சா; இச்சொல், கஞ்சம், குல்லையென இரண்
டாகவும் கொள்ளப்படும்.

௪. பீலிமுருத்து - மயிலிறதின் அடி.

டு. (அ) “மணிவரை யிழிதரு மணிகள ரருவி” நொல். செய். கு. எசு.
பேர். மேற்கோள். (ஆ) மணிவரை யென்பதற்கு, இங்கே எழுதியிருக்
கும் பொருளோடு “மணிதிகழ் விறன்மலை” (கலி. ௨0: டி.) என்பதும்
இந்நூற் பக்கம் ௨௪௬: ௪ - ஆம் குறிப்பில் பொருத்துவனவும் ஒப்பு
நோக்கற்பாலன.

1913 (பேதம்) * பாக்கப்பூவாழும்.

ஐந்தாவது நெய்தல் ௨0.

அடுரு

கரு நகைமுத லாக நட்பினு ளெழுந்த

தகைமையி னனவித லல்ல தவநம்மை

†வகைமையி் னெழுந்த தொன்முரண் †முதலாகப்

பகைமையி் னவிதலோ விலர்ம னாயிழை

பகைமையிற் கடிதவர் ||தகைமையி் னவியுறோய்

எ-து:(க)ஈருமயதைத்தலென்னும் மெய்ப்பாடுகாரணமாக நாக் கொண்ட
கட்பிலே ÷தோன்றிய தமது தகுதிப்பாடுகளாலே வருத்துதலொழிய அவர்
நம்மைப் பொருள்களின் கூறுபாட்டாலே தோன்றிய பழைதாகிய மாறுபாடு
காரணமாக வந்த பகையாலே வருத்துதலோ உடையரல்லர்; ஆயினும் ஆயி
ழாய்! அவர் +தமது தகுதிப்பாடுகளாலே வருத்துதலொழிய அவர் நம்மை
வருத்துறோய் பகைமையினுங் கடிதாயிராநின்றது. எ - து.

(2)முதல் - காரணம். பொருள்கள், ஈண்டு மனப்பொருள் முதலியன.
கஅ X நீயிலே னென்றென்னை *ஃயன்பினுற் பிணித்துத்தஞ்

சாயலிற் சுடுத லல்ல தவர்நம்மைப்

††பாயிரு னாறநீக்கு நோய்தபு நெடுஞ்சுடர்த்

தீயினுற் ††சுடுதலோ விலர்ம னாயிழை

தீயினுங் கடிதவர் சாயலிற் கனலுறோய்

எ - து: ின்னிற் பிரியேனென்றுசொல்லி, என்னைத் தனக்குண்டாகிய
அன்பினுலே வயக்கப்படுத்தித் தமது மென்மையாலே சுடுதலொழிய அவர்
நம்மைப்பறந்த(ஈ)இருளே அவ்விடத்தினின்றும்போம்படி நீக்கும் கெடியதாகிய
கொழுந்தினையுடைய நெருப்பாற் சுடுதற்வொழிலோ உடையரல்லர்; ஆயினும்

3. தொல். மெய்ப். கு. கந.

2. "இருமுதலின்" (தொல். பாயிரம்) என்பதற்கு 'இரண்டு காரணத்
தான்' என்று இளம்பூரணரும், 'பெரிய காரணத்தான்' என்று சிவ
ஞான முனிவரும் "நோய் முதல்" (குறள். ௧௪௮) என்பதற்கு, 'நோய்
வருதற் 'காரணம்' என்று பரிமேலழகரும் எழுதியிருக்கும் உரை
இங்கே அறிதற்பாலன.

௩. "பகையிருட் பிழம்பு சீக்கும் பல்சுட ருமிழும் வாளான்" நைடதம்.
சயம். ௧௧௪.

(9ரத் பேதம்) * நலியதல்லது, † அகைகமையுள், ‡ முதலாய். || தகையினியு, † தோன்றித்
 தமது, † கமது தகுதிப்பாடுகளாலே கம்மை வருத்தகோய், x நியலே மென்
 றெம்மை, நீயலென்றென்னை, ** அன்பினிற் பினித்தற்கு, †† பாயு
 னீக்கு. †† அலேதோ.

அஞ்சு கவித்தொகைக்கூள்.

ஆயிழாய்! அவர் ஆண்டுச் செய்த காமபோய் கெடுதற்குக் காரணமர்ன
 † மென்மையால்நின்ற எரியுங்காமரோய் தியினுங்கடிதாயிராநின்றது. எ-று.

நோய்தபு சாயலென்க.

|| ஆங்கு, அசை.

உச அன்னர் காதல ராக வவர்நமக்
 கின்னுயிர் போத்தரு மருத்துவ ராயின்
 யாங்கா வதுகொ ரோழி யெனையதூஉக்
 தாங்குதல் வலித்தன் ருயி
 னீங்கரி துற்றன்றவ ருநீஇய ரோயே

எ-று: தோழி! செஞ்சு அத்தன்மையவர் நம்மிடத்துக் காதலையுடையவ
 ராகக் கருதி முன்பு கம்மை நீங்குதலருமையுற்ற அவ்வியற்கைப் புணர்ச்சியி
 னன்று அவர் கம்மையுறுத்தின ரோயைத் தான் பொறுத்தலைத்துணிந்த
 துணியை ஆராய்ந்துபார்க்கில் அத்துணிவு எப்படியும் நம் இனிய உயிரைப்
 போக்கும்; அவர் கமக்கு (க) உயிரைப் போகாமல்மீட்டும் மருத்துவராய்
 இருப்பாராயின், அந்நிலை - எக்காலத்து அவர்க்கு உண்டாவது கொல்லென
 † வன்புறை எதிரழிந்து கூறினான். எ - று.

(2) வலித்தன்று என்பது வலித்ததன்றென்னும் மறைப்பொருள்
 தாராமை உணர்க.

இதனால், தலைவற்கு அசைவு பிறத்தது.

இஃது "இடைநிலைப்பாட்டு" (க) என்றதனும் x தாழும்பட்ட ஓசையின்றி
 ஐத்தடியான் இடைநிலைப்பாட்டுவந்த ஒத்தாழிசைக்கவி. (உ0)

- க. இத்துற்பக்கம் சக: உ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.
- உ. வலித்தன்று = வலித்தது - துணிந்தது; இஃது இங்கே வினையாலணை

யும் பெயராய் நின்றது. “காண்டல் வலித்தன்று” என்பது பு - வே. கைக்கிளை. பெண்பாற். கொளு. சு. இவ்வகை ஆட்சியை அந்தந் கொளுவில் மலிந்து விடக்கின்றது. இதனை வினைத்திரிசொல்லென்று முற்காலத்தவரும், அகரச்சாரியை பெருது அன்சாரியை பெற்று வந்த சொல்வென்று பகுப்பத முடிபு கூறும் இக்காலத்தவரும் வழங் குவர்.

௩. தொல். செய். கு. ௧௩௪. இச்சூத்திரத்தின் உரையில் “நகைமுத லாக.....தகைமையி னலிபுகோய்” என்னும் பகுதியைப் பேரா சிரியரும், (தொல். செய். கு. ௧௩௭) இச்செய்யுள் முழுவதையும் நச்சினூர்க்கினியரும் இடைநிலைப்பாட்டு ஐந்தடியான் வந்ததற்கு மேற் கோள் காட்டியிருக்கிறார்.

(புத்திபேதம்) * செய்தமென்மையால், †மென்மையாய். ‡கின்றது கோய்தபுசாயல் - காம கோய் கெடுத்தற்குக் காரணமான சாயலென்க ஆங்கு||ஆங்கஅசை. +எக் கிலத்தே, †உன்பொறை, x நாயுப்பட்ட.

ஐந்தாவது நெய்தல் உக.

அநிநி

(௧௩௩.) எழின்மருப் பெழிலவேழ மிகுதரு கடாத்தாற்
 ரொழின்மாறித் தலைவைத்த தோட்டிகை நிமிர்ந்தாங்
 கறிவுநம் மறிவாய்ந்த வடக்கமு நானொடு
 வறிதாகப் பிறரென்னை நகுபவு நகுபுடன்
 னிின்னவிர் துடக்கமுங் கனவும்போன் மெய்காட்டி
 பென்னெஞ்ச மென்றோடு நில்லாமை நனிவெளவித்
 தன்னலங் கரந்தானைத் தலைப்படுமா நெவன்கொலோ
 மணிப்பீலி சூட்டிய தூலொடு மற்றை
 யணிப்பூளை யரவிரை யெருக்கொடு பிணித்தியாத்து
 ௧0 மல்லலூர் மறுகின்க ணிவட்பாடு மிஃதொத்த
 னெல்லீருங் கேட்டமி னென்று;
 ௧௨ படரும் பனையீன்ற மாவுஞ் சுடரிழை

நல்கியா ணல்கி யவை;

கச பொறையென் வரைத்தன்றிப் பூதுத் லீத்த
நிறையழி கா மனோய் நீந்தி யறையுற்ற
வுப்பியல் பாவை யுறையுற் றதுபோல
வுக்கு விடுமென் னுயிர்;

கஅ பூளை பொலமல ரானிரை வேய்வென்ற
தோளா னொமக்கீத்த பூ;

உ0 உரிதென் வரைத்தன்றி பொள்ளிழை தந்த
பரிசழி பைதனோய் மூழ்கி யெரிபரந்த
நெய்யுண் மெழுதி னிலையாது பைபயத்
தேயு மளித்தென் னுயிர்;

உச இனையாரு மேதி லவரு முனையா
னுற்ற துசாவுந் துணை;

உக என்றியான் பாடக் கேட்டு

அன்புறு கிளவியா ளாருளிவர் தனித்தலிற்
றுன்பத்திற் றுணையாய மடலினி யிவட்பெற
வின்பத்து ளிடம்படலென் றிரங்கின ளன்புற்
றடங்கருந் தோற்றத் தருந்தவ முயன்றோர் தம்
முடம்பொழித் துயருல கினிதுபெற் றாங்கே.

அடுக கலித்தொகை கக அ.

இது (க)மடலூர்ந்து தலைவியைஎய்திய தலைவன் தான் மடலூர்ந்த
வாரும் அவனை எய்தியவாரும் தனக்குப் பாங்காயினூர்க்குக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(உ) எழின்மருப் பெழில்வேழ மிகுதரு கடாத்தாற்
 ரொழின்மாறித் தலைவைத்த தோட்டிகை நிமிர்ந்தாங்
 கறிவுநம் மறிவாய்ந்த வடக்கமு நானொடு
 வறிதாகப் பிறரென்னை நருபவு நருபுடன்

(ரு) மின்னளிர் துடக்கமுங் கனவும்போன் மெய்காட்டி
 யென்னெஞ்ச மென்னோடு நில்லாமை நனிவெளவித்
 தன்னலங் கரந்தானைத் தலைப்படுமா * நெவன்கொலோ
 (ச) மணிப்பீலி சூட்டிய னாலொடு மற்றை
 யணிப்பூளை (ரு) யானிரை யெருங்கொடு பிணித்தியாத்து

க. புணர்ந்தயின் நிகழ்வதாகிய பெருந்திணைக் குறிப்புள் தலைமகர்கே
 யுரித்தாகிய ஏறிய மடற்றிறத்துக்கு இச்செய்யுள்மேற்கோள்; தோல்.
 அகத். கு. ௫௪. இளம். கு. ௧௩. ௩௪.

உ. “நெய்தற்றிணையோடு பெருந்திணையும் மயங்கி வந்ததற்கு “எழின்
 மருப் பெழில்வேழம்.....கேட்டியினென்று” என்னும் பகுதி
 மேற்கோள்; இ - வி. கு. ௩௧௫.

௩. “துளியிடை மின்னுப்போற்றேன்றி யொருத்தி, யொளியோ ஒரு
 வென்னைக் காட்டி யளியனென், நெஞ்சாறு கொண்டா ளதற்கொண்
 டித் தஞ்சே, னணியலங் காலிணைப்புவோ டெருக்கின், பிணையலங்
 கண்ணி மிலைந்து மணியார்ப்ப, லொங்கிரும் பெண்ணை மடலூர்ந்
 தென் னெவ்விரோய், தாங்குத நேற்றா விடும்பைக் குயிர்ப்பாக, வீங்
 கிழை மாதர் திறத்தொன்று நீங்காது, பாடுவேன் பாய்மர நிறுத்து”
 கலி. ௧௩. ௬: ௫ - ௧௩.

௪. (அ) “மணிநிற வுருவின தோகையும்” (ஆ) “மரகதக் கதிர்தழைத்த
 கலாப மஞ்சை”

௫. (அ) “குளிகா யெருக்கின் குவிமுகிழ்வண்டலொடு. பனிவா ராவிரைப்
 பன்மலர் சேர்த்தித், தாருங் கண்ணியுந் தைஇத் தன்னிட, மீளு மட
 லோன் வரவென் கொல்வென, ‘நீர்த்துறைப் பெண்டிர் கெஞ்சழிந்
 திரங்கு.....றணிமடற் கலிமா மன்றத் தேறித்தன், னணிகலம்
 பாடினு மறியான்” துணநாற்பது. (ஆ) “மறவல் வாழ்தோழி துறைவர்,
 கடல்புரை பெருங்கிளை நாப்பண், மடல்புனைத் தேறிநிற் பாடும்

ஐந்தாவது நெய்தல் உக.

அதின

க0 மல்லலூர் மறுகின்க ணீவட்பாடு (க)மிக்தொத்த

னெல்லீருங் தேட்டமி *னென்று

எ-து: மின் விளக்குகின்ற துடக்கமும் கணவின் து கோற்றமும்போலே தன்வடிவைக் காட்டி என்னுடனே முற்படக் கூடிப் பின்னர்ப் பிறர் என்னை (உ)இகழ்த்து சிரிப்பனவற்றையும் எனக்குக் காட்டி எனக்குரிய கெஞ்சம் என் னோடு கூடி நில்லாமல் அழகினைபுடைய மருப்பினையும் அழகினைபுமுடைய (ங)வேழம் சொரிதலைச்செய்யுமதத்தாலே பாசனுக்குச் செய்யுந்தொழில்களைத் தவிர்த்து தான்வேண்டியவாறொழுகாதபடி தன்னை விலக்குக் கோட்டியையுந் கைகடந்தாற்போலத் தன்மேற் சென்ற வேட்கையினாலே என்னேவலைச் செய்தலைத் தவிர்த்து தான் வேண்டியவாறொழுகாதபடி (ச) தனக்குக் காவ லாகிய அறிவும்கம்(ரு) அறிவாலே ஆராய்ந்த அடக்கமும் இயல்பாகத்தோன்றிய (க்)காணுடனே வறுவிதாக அவற்றைக் கைகடக்கும்படி ரீதியையும் என்னெஞ் றைக் கைக்கொண்டு தன்னலத்தை யான் காணாமல் மறைத்தவனைக் கூடும்வழி எவ்வழி தானென்று ஆராய்ந்து இனி(எ)மடலே றதலே கூடும்வழியென்று கருதி

க. இந்நூற்பக்கம் ௩௮௯: ௩-ஆங் குறிப்புப் பார்க்க.

உ. "பல்லாராக் சென்னப் படுமடன் மாவேறி" கலி. ௬௧. உஉ.

ங. "பிறையெனு நுதலவன் பெண்மை யென்பரி, நறைகம ழலங்கலா னயன கோசர, மறைதலு மனமெனு மத்த யானையி, னிறையெனு மஞ்சுச நியிர்த்து போயதே" கம்ப. மிதிலைக்காட்சி. ௪௦.

ச. "சென்ற விடத்தாற் செலவிடா தீதொரீஇ, நன்றின்பா லுய்ப்ப தறிவு" குறள். ௪௨௨.

ரு. (அ) "சுற்றறிந்தார் கண்ட தடக்கம்" பழ. ௨௪௩. (ஆ) "சுற்றறிவு குலமென்மை கருணைபெரும் புகழ்செல்வங் கைம்மா நெண்ணு, துற்றதவுங் கொடைசீர்மை யொழுக்கமருக் தவரியம முறவின்

கேண்மை, மற்றெதிரி லாத்திண்மை வாய்மைமிகுந் தாய்மைருணம் வணப்பி யாவும், பெற்றிடினு மடக்கமில்லாப் பெருமிதத்தி லத் தனைக்கும் பிழையுண் டாமால்” பிரபோத. விவேகன்சேனை. ௩௩.

க. “கோளு வுடம்பு முயிரு மடவேறு, காணினி நீக்கி நிறத்து” குறள். ௧௧௩௨.

எ. “மடவேறலாவது:—தலைவன் ஒவ்வாக் காமத்தால் பணங்கருக்காத் குதிரையும் பணத்தருவி லுள்ளனவற்றால் வண்டில் முதலானவஞ் செய்து அக்குதிரையின்மேலேறவது; மடவேறவான் திகம்பரனாய்

உடவெங்கும் நீறபூசிக் (1)மீழி வலியர்கைப்படாது தானேநீட்டிக் கிழியின் தலைப்புறத்தில் அவன பபயரை வரைந்து கைப்பிடித்து

(பி.தி.பெ.தம்) * இன்று, † மிகவுமன்னெஞ்சம்.

108

அதி.அ

கவித்தொகை ௧௩.அ.

(க)மடன்மாவிலே குட்டவேண்டி தூலாலேநீமணிபோலும் நிறத்தையுடைய
(உ)நீலியையும் மற்றை அழகையுடைய பூளைப்பூவையும் ஆவிரம்பூவையும்
எருக்கம்பூவோடே தொடுத்த அம்மடன்மாவிலே கட்டி வளப்பத்தையுடைய
ஊரின் மறுகின்கண்ணே இவ்வொருத்தன் (௩) இவளைப் பாடும்; பாட்டை
எல்லீருந் கேட்டீராக என்று சொல்லிப் பாடத் *தொடங்கி. எ - று.

ஊர்நவே நாற்சந்தியில் ஆகார நித்திரையின்றி அக்கிழிமேற் பார்வை யுஞ் சிந்தையு மிருத்திவேட்கையுத்தனாய் வேறுணர்வின்றி (2)ஆவூரி னும் அழன்மேற்படினும் அறிதலின்றி மழை வெயில் காற்றால் மயங்காதிருப்பழி, அவ்வூரிலுள்ளார் பலருந் கூடிவந்து, (3) ‘நீ மட வேறதியோ, அவளைத்தருதும் சோதனைதருதியோ’ என்றவழி, இயைந் தானாயின் அரசனுக்கு அறிவித்து அவனேவலால் அவன் இணைந்து கையத்தத்து ‘மடவேறு’ என்றவழி, ஏறு முறைமை:—பூளை எலும்பு எருக்கு இவைகனாற் கட்டிய மாலையணிந்துகொண்டு அம்மாவில்

எற அல்வடத்தை வீதியில் ஈர்த்தலும் அவ்வுருளை உருண்டோடும் பொழுது, பனங்கருக்கு அறுத்தவிடமெல்லாம் இரத்தந் தோன்றது வீரியத்தோன்றின் அப்போது அவளை அலங்கரித்துக் கொடுப்பது. இரத்தங்கண்டுழ் அவனைக் கொலைசெய்து விடுவது. இவை புலவரால் காட்டிய வழக்கென்றணர்க" என்பது தந்நிகை. ௧௦௧. உரையில் உள்ளது. இது துலோத்துங்க. ௧௨௮. குறிப்பில் (1) தான் காமித்த தலைவியினுருவை ஒரு படத்தில் தன் கையாலெழுதி யென்றும் (2) ஆவுரிஞ்சினுமென்றும் (3) நீ மடலேறிச் சோதனைதந்தால் நீ

இச்சித்த பெண்ணைக் கொடுக்கச் செய்வோமென்று கூற அதற்கு அவளினிசைந்தாலையி னென்றும் விளக்கத்தோடும் சிறிது சொல் வேறுபாட்டோடும் உள்ளது. ஆவிரம்புவும் அணவதுண்டு.

- ௧. சீலப். ௭௦ - ௭௧-ஆம் அடிகளும் அவற்றினுரையும் பார்க்க.
- ௨. "பூவல்லபூளை யுழிஞையொடியாத்த, புனவரையிட்ட வயங்குதார்ப் பீலி, பிடியமை தூலொடு பெய்ம்மணி கட்டி" கலி. ௧௪௦: ௪ - ௬.
- ௩. (அ) "கழிசின்ற வெண்ணையு நின்றநின் கார்மயி நன்னையும்யான், கிழியொன்ற நாடி யெழுதிக்கைக் கொண்டு" (கோவையாதி. ௭௬.) என்பதன்விசேடவுரையில், 'தனக்கு' அவளையென்னுங்கருத்தினையு, நின் கார்மயிலென்றான். என்னையும் நின் கார்மயிநன்னையும் மடல்தெழுதுவேனென்றதெண்ணிகார்மயிலை யெழுதுவதன்றித் தன்னையு மெழுதுமோவெனின், மடலெழுதிக்கையிற்கொண்டால் உரையாடுகையின்றி இவனும் ஒவியமாகலின், மடலின்றலையிலே தன்னாரையுந்தன்பேரையும் அவளுரையு மவன்பேரையும் எழுதுகையால் என்னையு மென்றான்' என்றுள்ள குறிப்பால் மடலூர்பவற்கு உரையாடாமை உண்டென்றறியப்படுமாயினும் (ஆ) "என்றியான் பாடக்கேட்டு" (ஈ) "பாடுவேன் பாய்மா நிறுத்து" (ஈ) "பாடுஎன்றிற் பாடவும் பத்தேதம்) * தொடக்கியென்க லெய்வவற்றையும்.

நகுவணவந்தையுங்காட்டி என்றான், மடலேறுதல்(க)வகரையாய்தலாகிய இரண்டினையுந் தான் பின்புகருதாதவின். இவனொருத்தன் எனத் தன்னைப் பிறிற் போற் கூறினான். அஃது உலகத்தார் பாடும் பாட்டன்மையுந் தோற்று வித்துநின்றது.

இவனென்று கூட்டிற்று, கையில் (அ) எழுதிப்பிடித்த சிறியிலவனை.

கஉ (ந) படரும் பணியின்ற நாவலர் சுடரிழை

(ஈ) நல்கியா ணல்கி யவை

எ-து: விளங்குகின்ற இழையினையுடைய, என்னாலே காமிக்கப்பட்டவன் எனக்குந் காதவித்துத் தந்தவை, வருத்தமும் வருத்தத்தாலுண்டான பணியின்ற மடலாற் செய்த குதிரையும். எ - று.

வல்லேன் சிறிதாங்கே, யாடெளி லாடலு மாற்றுகேன் பாடுகோ”

(உ) “அணிநிலைப் பெண்ணை மடலூர்ந் தொருத்தி, யணிநலம் பாடி வரற்கு” (அ) “வருத்தமா ஆர்த்து மறகின்கட் பாட” (கலி. கஉஅ: ௨௬, கஉக: கஉ, கஉ௦: கஉ - ௧௪, கஉக: ௫ - ௬, ௨௨) என இந் தாலுட் பலவிடத்தும் வருதலால், அவளைக் குறித்துப் பாடுதலாகிய ௨.ரையாடலுண்டென்பது தெளிவாம். இந்நூற்பக்கம், அடுக: ௫-ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

க. (அ) “வினையூர் குழலியர் தந்தகிந் தாகுல வெள்ளிறைக், கரையூர் பொழுதிளந் கானையர் தாங்கிழி கைப்பிடித்துத், தபையூர் தொறும் பெண்ணை மாமட லூர்வர், தவிர்ந்துபின்னும், வரையூர்வர் தஞ்சையர் கோன் வாணன் மாறையில் வாணுதலே” தஞ்சை. ௧௦௨. (ஆ) “முன்னோன் நிருக்கொடி யேற்றத்தி னுண்முயல் காடொழிந்தநற், பின்னோன் யழைக்குடை வீழ்ந்தொழி வார்..... வசுதேவன் பெற்ற விருவாரிலே” (இ) “பாசன் சொருப மெடுப்பது வோமலை பாய்ந்துகடன், முாசன் சொருப மெடுப்பதுவோ..... அன்பர் பேரெண்ணமே” மாறன். ௧௨௬, ௧௫௪. (ஈ) “மடவார் காம வெள்ளத் தின் மோதலுற்றார், சிழியொன்று கைப்பிடித் தேமட லேறுவர் கேண்மையற்றார், பழியொன்று மெண்ணில ராய்ப் பறம் பேறியும் பாய்வார்களே” திருவாவடுதுறைக். ௧௧௧.

உ. இத்தூற்பக்கம் அஞ்சு: ௫ - ஆம் குறிப்பில், முதலிலுள்ள செய்யுளானும்
 "திடம்பெற்ற காசினி யோர்யானு மங்கையுஞ் சித்திரஞ்சேர், படம்
 பெற்றிருக்கிலன் றேறதிரு மாலெனப்பாவிப்பரே" (மயூரகிரி. ௧௫௧.)
 என்பதனாலும் தலைவனுருவும் எழுதுவதுண்டென்று தெரிகிறது.

௩. "தொடலைக் குறுந்தொடி, தந்தான் மடலொடு, மாலையுமுக்குத் தாயர்"
 துறன். ௧௧௩௮.

௪. (அ) "எங்கினு கல்கா னுயினும்" புறம். ௮௦: ௫; (ஆ) "எல்லினை
 கேளாய்" மணி. ௧௨: ௫௬. (இ) "நாமக்குரீர் கல்குரி ராயின்"

(பிறத்பேதம்) * பிறன்போற்.

ஆக்கம் கவித்தொகை கங் அி.

௧௪ (க) பொறையென் வரைத்தன்றிப் பூழாத லீத்த

(உ) நிறையழி காமநோய் நீந்தி யறையுற்ற

(௩) வுப்பியல்*பாறை யுறையுற் றதுபோல

வுக்கு விடுமென் னுயிர்

து: என்னுடைய உயிர்தான் பொறுத்தல் என் எல்லைத்தன்றாகப்
 பொலவுபெற்ற துதலினை யுடையான் தந்த, நிறைஎன்னும் குணம் அழிதற்குக்
 காரணமான காமநோயை நீந்தி உப்புப் பாத்தியிலே கிடந்த உப்பால்
 இயன்ற பாறை மறைத்துளியை உற்ற தன்மைபோலக் கரைந்துவிடா
 நின்றது. எ - து.

௧௮ பூனை (ச) பொலமல ராவிரை (ரு) வேய்வென்ற

தோளா னொ[ம](ன)க் கித்த பூ

எ - து: வேயை வென்ற தோளையுடையான் எனக்குத் தந்த பூக்கள்
 பூளைப்பூவும் பொன்போன்ற பூவையுடைய ஆவிரம்பூவும். எ - து.

எனவே, தான் + கொடுத்தன கல்லபு என்றான். + பொலமல ரென்னும்
 முடிவு "தொடரியலான" (சு) என்னும் இலேசான் முடித்தாம்.

௧. "இக்கோய், பொறுக்கலாம் வரைத்தன்றிப் பெரிதாயின்" (கலி. ௫௮:
 ௨௦-௨௧) என்பதும் அதன் குறிப்பும் "பொறுக்கல்லா நோய்செய்தாய்"
 (கலி. ௧௫: ௧௧) என்பதும் ஒப்புக்கோக்கற்பாலன.

- உ. (அ) “நிறைய முண்டோ காமம் காழ்கொளின்” மணி. கு: ௨௦. (ஆ) “நிறையென்ப தில்லைக் காம நேர்நின்ற றிதக்கு மாயின்” துளாமணி. கல்யாண. ௧௫௫.
௩. (அ) “வெடுவெள் றூப்பி னிரம்பாக் குப்பை, பெரும்பெயற் குருக் யாஅற்கு” (ஆ) “யிருபெய, லுப்புச்சிறை நில்லா வெள்ளம் போல, நானுயவனா நில்லாக் காம நண்ணி, நல்வினள்” அகம். ௨௦௧: ௧௪-௧௫. ௨௦௪: ௧௪ - ௨௧. (இ) “உப்பின் பெருங்குப்பை கீர்படியி னில்லாகும்” தீர். ௧௩ (ஈ) “கடும்புன னெருங்க வுடைந்துநிலை யாற்றா, வுப்புச் சிறைபோ லுண்ணெகிழ்ச் தருகி” பெருங். (௩) ௨௦: ௧௨௦ - ௧௨௧.
௪. “பொன்னே ராவிரைப் புதுமலர்” குறுந். ௧௪௩.

௫. வென்றவென்பது மாபுபற்றி உவமச்சொல்லாய் வருதற்கு, “வேய் வென்ற தோள்” என்பது மேற்கோள்; தோல். உவம. கு. ௧௪. இளம்.

௬. தோல். புள்ளியை. கு. ௧௧. இச்சூத்திரத்தின் இளம். ௪௪. உரைகளிலும் ஒன்றின முடித்தலால் மென்கணம் வந்தவிடத்தும் பொன் என்பது (மீதீபேதம்) உபாதை, † பொறுத்ததென் னெல்லி, ‡ பொனமல ராவிரம். || அளித்தபு. †தொடுத்தன எல்ல, ‡பொனமலவென்றுமுடிபு ‘தொடரியல்’ ‘சூலினை’ என்று மிலைசுள்முடித்தாம்.

ஐந்தாவது நெய்தல் உக.

அகக்

௨௦ (க) உரிதென் வரைத்தகீறி யொள்ளிழை தந்த

*பரிசுழி (உ) பைதனைய் முழுகி (௩) யெரிபாந்த

நெய்யுண் மெழுக்கி னிலையாது பைபயத்

(௪) தேயு மனித்தென் னுயிர்

௪ - து: ஒள்ளிய இழையினை யுடையாள் என்றொற் பொறுக்குமெல்லைத் தன்றாக எள்கருகித்தாகத் தந்த, எண்ணியல்புகள் அழிதற்குக் காரணமான, வருத்தத்தையுடைய காமநோயிலே என்னுயிர் அழுங்கி, நெருப்புப் பார்த்த நெய்யுள்ளே கிடந்த மெழுகு மெத்தென உருகித் தேயுமாறபோல † நிலையில், லாதே மெத்தென மெத்தெனத் தேயாநின்றது; இஃதே எல்லாராலும் அளிக்

ஞாதன்மையுடைத்து. எ - று.

உச இனையாரு மேதி லவரு ிமுனையயா

ஹற்ற துசாவுந் துணை

எ - து: யானுற்ற காமனோய்க்கு யான் உனையும்படி உசாவுந் துணை
இனையபிள்ளைகளும் இக் காமனோய்க்கு அயலானானுமே; பிறரில்லை. எ - று.

உசு என்றியான் பாடக் கேட்டு

அன்புறு கிளவியா ளருளிவந் தளித்தலிற்

றுன்பத்திற் றுணையாய || மடலினி யிவட்பெற

லின்பத்து ளிடம்படலென் றிரங்கின ளன்புற்

பொலமெனத் திரிந்து வருதலுண்டென்பதற்கு, "பொலமலரா விரை"
என்பது மேற்கோள்.

க. உரிது. அகம். க: எ; துளா. மந்திர. கூசு, அபசியல். கூடுவ; கலி.
எச: கள; அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

உ. "பைதலேய்" கலி. கூஉ:கச, ககூ: கஅ.

கூ. (அ) "அருநாணளிய வழல்சேர் மெழுகொத் தழிகின்றதே" கோவை
யார். சச. (ஆ) "காதல ராயினுங் காதல் கையிகர், தேதில ராயின
மடிகட் தின்றென; ஐதுலை மெழுகினின் றருகினார்" துளா. முத்திச்.
கூச. (இ) "உண்ணறை யழிய வுலையிடு மெழுகொத் தொருமொழி
தொழியர்க் குரைத்தான்" பிரமோத். பிரதோட. கூஎ. (ஈ) "அழல்படு
மெழுகே யென்னக், கொம்மென வருக வுள்ளங் குதா கலித்து" (உ)
"தீசேர் மெழுகென வுள்ளம் விள்ள" உந்த. திருநகர். ககூஉமேரு. ச.
(ஊ) "உலையின் மீது மெழுகொத் தருகினான்" அரிச். மயான. சச.
(எ) "மெழுகா ரழலுற் றெனவிளகி" (ஏ) "மெழுகொன்னெரிக்கதுவி
யாங்குளகெகிழ்ந் தருகினான்" விநாயக. முக்கலர். இ; கிருச்சமதரு.உ.

ச. "துடியிடையீ, ரருளா தொழியி னெழியா தழியுமென் னருயிரே"
கோவையார். எகூ.

பித்தயேநம்) * பரிவழி, † கிசூலில்லாதே; உகூயயானுற்றதகாறும், || மடலினிவட்பெற

றடங்கருந் தோற்றத் தருந்(க)தவ ஶ்ருயன்ரோர்தம்

முடம்பொழித் துயருல கினிதுபெற் றுங்கே

எ - து: இப்படி இப்படி யான்பாட அன்புறுகிளவியாள் அதனைக்கேட்டு
அருள்பண்ணி அதன் மேலே அன்புற்று வந்து என்னை அளிக்கையினாலே,
மனவேட்டை அடங்கின அரிய விளக்கத்தையுடைய செய்தற்கரிய தவத்தை
முயன்றோர் தம்முடம்பை இவ்விலகிலேபோகட்டுச் சுவர்க்கத்தை இனிதாகப்
பெற்றாற்போல, தன்பத்திற்குத் துணையாய் நின்ற மடல் இனி இவ்வளைப்
பெறும்படியாக இன்பத்துக்கு இடம்படக்கடவா (?) எனன்று இரங்கினு
||என்றான்|| எ - து.

இது பூனையாவிரை எனத் தலைவிரவின், பாட்டிடைமிடைந்த, ஐஞ்சீ
ரடுக்கியும் ஆறுமெய்பெற்றும் வாராது தரவும்போக்கும் வந்த, கலிவெண்
பாட்டு. (உ.க)

(கூ.கூ.) சான்றவீர் வாழியோ சான்றவி ரென்றும்
சிறர்நோயுந் தந்நோய்போற் போற்றி யறனறிதல்
சான்றவர்க் கெல்லாங் கடனான விவ்விருந்த
சான்றி ருமக்கொன் றறிவுறுப்பேன் மான்ற
துளியிடை மின்னுப்போற் றோன்றி யொருத்தி
யொளியோ டிருவென்னைக் காட்டி யளியொன்
னெஞ்சாறு கொண்டா ளதற்கொண்டுந் துஞ்சே
னணியலங் காவிரைப் பூவோ டெருக்கின்
பிணையலங் கண்ணி மிலைந்து மணியார்ப்பா

- க. (அ) “உடம்பொழிய வேண்டி னுயர்தவ மாற்று” (ஆ) “தவத்தாற்
சுவர்க்கமாய்” சீறுபஞ்ச. ௬; ௩.௬. (இ) “சுவர்க்கந் தவத்தால்” ஏலாதி.
எள. (ஈ) “ஒழுக்கிய வருத்தவத் துடம்பு நீக்கினு, ரழிப்பரும் பொன்
னுடம் படைந்த தொப்பவே” சீலக. ௩.௨௫. (உ) “புண்ணியம் புரிந்
தோர் புகுவது துறக்க மென்னுந் தருமறைப் பொருளே” கம்ப.
கூரப். ௫. என்பவையும் (ஊ) “தவஞ்செய் மாக்க டம்முடம் பிடாஅ,
ததன்பய மெய்திய வளவை மான” பெருநு. ௬௧ - ௬௨. (எ) “உடம்
பொடி துறக்ககரு நற்றவரை யொத்தார்” (ஏ) “உறையும் விண்ணை

முடலொடு மெய்தின ரொத்தார்” (ஐ) “துறந்த செல்வ னிணையத் துறக்கந்தான், பறந்து வந்து படிந்தது பல்சனர், பிரந்து வேறொருவருபெற்றாரொன, மறந்து வைகினர் முன்னேத்தம் வாழ்வொலாம்” (ஓ) “மெய்யி னோடருந் துறக்கமுற்றாரொன” கம்ப. கடிமணப். க. மந்திர. எடு. கிளைகண்டு நீங்கு. எ. மீட்சி. கஞ்ச. என்பவையும் இங்கே அறிதற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * முயன்ருகுடம், † இண்தாற்பெற்றும், ‡ இவன் பெறும்படியாக, || என்ருள்.

கூசு0

கவித்தொகை ௧0௩.

கரு (க)கொலைவன் சூடிய (உ)சூழவித் திங்கள்போல்
 *வளையுபு மலிந்த கோடணி சேயும்
 பொருமுரண் முன்பிற் (ஈ) புகலேறு பலபெய்
 தரிமாவும் பரிமாவங் களிற்றுங் கராமும்
 (ஔ)பெருமலை விடாகக் தொருங்குடன் குழீஇப்
 ௨0 (ஐ)படு(சு)மழையாடும் வரையகம் போலுங்
 கொடிநறை சூழ்ந்த தொழூஉ

எ-து: அவர் தத்தம்மிடையைக் கைக்கொள்ள ஆயர் (எ)மணிகளையுடைய (அ)மலைவிடத்தினின்றும் வீழ்வின்ற அருவிகள்போல அழகினது எல்லையைப்

- க. “எற்றுவல னுயரிய வெரிமரு ளவிர்சடை, மாற்றருங் கணிச்சி மணி மிடற்றோணும்..... நால்வ ருள்ளங், கூற்றெக்தீயே மாற்றருஞ் சீற்றம்” புறம். ௫௬: க- கக. என்புழி ‘மணிமிடற்றோனைக் கூற்றமென்றது அழித்தற்றொழிலுடைமையான்’ என்னும்விசேடவுரைப் பொரு ளாட்சியும், “கொலைவன் யார்கொலோ கொலைவன்மற்றிவன்” புறம். ௧௫௨: அ. “கொலைவனல்லையோ கொற்றவ னாயின” மணி. ௨௫. கஎச. என்னும் சொல்லாட்சியும் ஈண்டு அறிதற் பாலன.
- உ. குழவி யென்பது குத்திரத்துக் கூறப்படாத பிறிதின்மேலும் வரு மென்பதற்கு, “குழவித் திங்கள” என்பது மேற்கோள்; நொல். மர. கு. ௨௪. போர்; மயிலைநாதர் குழவியென்பது மகிக்கும் உரித்தாய்வரு

மரபிற்றென்று எழுதியிருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாலது; நன்.
பொது. கு. ௩௭.

௩. “பொர்புக லேற்றுப் பிணரொருத்தில்” கலி. ௧௦௩: ௩௭.

௪. (அ) “பெருமலை விடாகத்த” (ஆ) “பெருமலை விடாகத் தருமிசை”
புறம். ௩௭: ௪; ௧௧: ௮.

௫. படுதல் என்பது பெய்தல் என்னும் பொருளில் வருதல், (அ)
“படுமழை யடுக்கத்த” (ஆ) “பாடுபெயல்” கலி. ௪௮: ௪; ௧௦: ௬.
என்பவற்றுலும் ‘பாட்டம்’ என இருவகைவழக்கினும் வழங்கும் சொல்
லாலும் அறியலாகும்.

௬. “ஊர்பெழு கிளர்புளர் புயர்மங்குலி னறைபொங்க” கலி. ௧௦௫: ௨௫.
௭. மணவரை என்பதற்கு நீலமணி போன்றமலை யெனப் பொருள்
கொள்ளினும், பொருந்தும்.

௮. (அ) “அயமிழி யருவிய வணிமலை” (ஆ) “இலக்குதா ழருவியோ
டணிகொண்ட நின்மலை” (இ) “ஆமிழி யணிமலை” (ஈ) “அயனத்தி
யணிபெற வருவியார்த் திழிதரும், பயமழை தலைஇய பாடுசால் விதல்
(பிரதிபேதம்) * யணிமலிந்த.

ஐந்தாவது நெய்தல் ௨௨.

விருந்

- ௧௦ னோங்கிரும் பெண்ணை மடலூர்ந்தென் னெவ்வநோய்
தாங்குத நேற்றா விடும்பைக் குயிர்ப்பாக
வீங்கிழை மாதுர் திறத்தொன்று நீங்காது
பாடுவேன் பாய்மா நிறுத்து;
- ௧௪ யாமத்து மெல்லையு மெவ்வத் திரையலைப்ப
மாமேலே னென்று மடல்புணையா நீந்துவேன்
நேமொழி மாத ருறாது துறீஇய
காமக் கடலகப் பட்டு;
- ௧௮ உய்யா வருநோய்க் குயவாகு மைய
லுறீஇயா ளீத்தவிம் மா;
- ௨௦ காணுக ரொள்ளக் கலங்கித் தலைவந்தெ

னொணழின் முற்றி யுடைத்துள் ளழித்தரு
மாணிழை மாதரா ளேளரெனக் காமன
தாணையால் வந்த படை;

உசு காமக் கடும்பகையிற் றேன்றினேற் கேம
மெழினுக ளீத்தவிம் மா;

உக அகையெரி யானுதென் னுருயி ரெஞ்சும்
வகையின லுள்ளஞ் சடுதரு மன்றே
முகையே ரிலங்கெயிற் றின்னகை மாதர்
தகையாற் றலைக்கொண்ட ரெஞ்சு;

உஊ அழன்மன்ற காம வநரோய் நிழன்மன்ற
நேரிழை யீத்தவிம் மா;

ஆங்கதை;

உஈ அறிந்தனி ராயிற் சான்றவீர் தான்றவ
மொர்இத் துறக்கத்தின் வழீஇ யான்றே
ருள்ளிடப் பட்ட வரசனைப் பெயர்த்தவ
ருபர்கிலை யுலக முழீஇ யாங்கென்
றுபர்கிலை தீர்த்த னுந்தலைக் கடனே.

இது மடலேறுகின்ற தலைவன் சான்றோர்க்குக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(௧)சான்றவீர் வாழியோ சான்றவீரென்றும்

(௨)பிறர்நோயுந் தந்நோய்போற் போற்றி (௩)யறனறிதல்

சான்றவர்க் கெல்லாக் கடனான (௪)லிவ்விருந்த

சான்றீ நுமக்கொன் றறிவுறுப்பேன் மான்ற

௫ துளியிடை (௬)மின்னுப்போற் றேன்றி யொருத்தி

யொளியோ ஒருவெண்ணைக் காட்டி யளியளென்

னெஞ்சாறு கொண்டா ளதற்கொண்டிந் துஞ்சே

னணியலக் காளிரைப் பூவோ டெருக்கின்

பிணையலக் கண்ணி மிலைந்து (௭)மணியார்ப்ப

௧௦ வோங்கிரும் பெண்ணை மடலூர்ந்தென் னெவ்வநோய்

தாங்குத நேற்றா விடும்பைக் குயிர்ப்பாக

வீங்கிழை மாதர் திறத்தொன்று நீங்காது

(௮)பாடுவேன் பாய்மா நிறுத்து

எ - து: நற்குணங்கள் எல்லாம் அமைந்தீர்! நற்குணங்களெல்லாம் அமைந்தீர்! நீர் வாழ்வீராக! பிறருடைய நோயும் கம்முடைய நோய்போலே எந்நாளும் பேணி அதனும் பெறும் அறிவை அறிந்து போதுதல் உலகத்துள்ள சான்றவர்க்கெல்லாம் * முறைமையானால், நமக்கும் அது முறைமையென்று கருதி நமக்கொரு காரியத்தினைக் கூறவேன்; அஃதியாதெனின், ஒருத்தி

௧. "சான்றவீர் வாழியோ சான்றவீரென்றும்" என்பது கண்டோர் கேட்பாராகத் தலைமகன் கூற்று நிகழ்த்ததற்கு மேற்கோள்; தோல். செய். கு. ௧௧௬. பேர்; ௧௪.

௨. "அறிவினானொருவ துண்டோ பிறிதிலேய், தந்நோய்போற் போற்றுக் கடை" குறள். ௩.௧௫.

௩. "தோன்றிமாய்க் துலக மூன்றிற் றயரெய்து முயிரக டம்மை, யின்ற தாய் போல வோம்பி யின்பத்து ளிருத்தி நாகன், மூன்றலகிற்கு மாக்கி முடிவிலாத் தன்மை நல்கு, மான்றநல் லறத்தைப்போலு மரிய தொன் றில்லை கண்டாய்"

௪. "அவ்வெதிர்" (கலி. ௧௦: ௧௩) என்பதும் அதன் குறிப்பும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

டு. கலி. ௧௩௮: ௫ - ௧௧ - ஆம் அடிகள் ஒப்புநோக்குக.

க. “பனைபடு கவிமர்ப், பூண்மணி கறங்க வேறி” குறுந். ௧௭௩.

எ. இந்நூற்பக்கம் அடுஎ: ௨-ஆம் குறிப்பில் (ஆ) முதலியவை பார்ச்சு. ||
(பிரதிபேதம்) * முறைமையாகாதும்.

ஐந்தாவது ௨, ௩ய்தல் ௨௨.

அகநாடு

மயங்கினமழைக்கு நடுவில் மின்போலே வந்துதோன்றித் தன்னொளியோடே தன்னுருவையும் என்னைக் காண்ப்பண்ணி என்னை அளிக்குந்தன்மையளாய் அளித்துப் *பின்னர் என்னெஞ்சைத் தான்வரும்வழியாகக்கொண்டெயிட்டான்; அதனை முதலாகக்கொண்டு துயில்கொள்ளேனாய் அசைகின்ற அழகினை யுடைய (க)ஆவிரையினது பூவோடே எருக்கினது கட்டுதலையுடைய அழகினை யுடைய கண்ணியையுஞ் சூடி வளருகக் கரிய பனைமடலாற் செய்த குதிரையை மணிகள் ஆரவாரிப்ப ஏறி அப்பாய்மாவை (௨)மனத்தே நிறுத்தி யான் நீங்காம னின்ற வகுத்தத்ததைத் தருகின்ற என் காமநோயைத் தாங்கமாட்டாமையால் உண்டான மனவருத்தத்திற்கு இளைப்பாறுதலாக இறகின பூணிணையுடைய மாதர் என்னை வருத்தின கூற்றிலே ஒருகூற்றினைப் (௩) பாடுவேன்; அதனை இவ்விடத்திருந்த சான்றீர்! கேளுமென்றான். எ - ௫.

பலராதலிற் சான்றீர் சான்றீரென்றான். ஈர் என்று விளியேலாது (ஈ) குறுகிநின்றது. ஐ, அசை. பின்பு சான்றீர் என்றது தான் பின்பு கூறுகின்ற தற்கு எதிர்முகமாக. டுகொண்டும் என்னும் உம்மை இசைநிறை. || “ஒருத்தி யொளியோடுரு துஞ்சேன்” என்றது (ஐ)தன்கட்டோன்றிய அசைவு பற்றி அவலம் பிரந்தது.

கசு (கூ)யாமத்து மெல்லையு மெவ்வத் திரையலைப்ப

(எ) ÷ மாமேலெ னென்று மடல்புணையா நீந்துவேன்

க. இந்நூற்பக்கம் அடுஎ: ௭-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

உ. (அ) “மன்றத்து மடலேறி, நிறக்குவென் போல்வல்லயா னீடு பழியே”
கலி. ௫௮: ௨௨ - ௨௩. (ஆ) “மடற் கவிமா மன்றத் தேறித்தன், னணி
நலம் பாடினு மரியான்” குண. என்பவற்றை நோக்க, ‘மனத்தே’
என்பது ‘மன்றத்தே’ என்று இருக்கவேண்டிப்பென்று தோற்றுகிறது.

- க. இந் தூற்பஞ்சம் அநிஷ: ௩ - ஆம் குறிப்பில் (ஆ) முகலிபவை பார்ச்சு.
 ச. 'அர்' சராய் விளியேற்கும்; தோல், விளி, கு. உக.
 டு. இச்செய்திக்கே "தூளிபிடை மின்னுப்போற் றேன்றி யொருத்தி...
 துஞ்சேன்" என்னும் அடிகள் மேற்கோள்; தோல், மெய்ப்.
 கு. டி; நச்; இ - வி. கு. இஎஅ.
 க. "யாமத்து மெல்லையும்" என்னும் பகுதி (தோல், அகத். கு. இச. நச்)
 சட்டி ஒருவாப்பெயர்கொள்ளாப் பெருந்திணைக்கும் "காம மேதகர் வார்
 தம காதலால், யாம மும்பக லும்மறி யாமையால்" (சீவக. ௧௩௩)
 என்புழி யாமம் இரவென்னும் பொருளில் வருமென்பதற்கும் மேற்.
 எ. "மாமேலெனென்று..... ..பட்டு" என வருதலின் இச்செய்யுள்
 எறியமடற்றிறமான பெருந்திணையென்பர் நச்சினூர்க்கினியர்; தோல்.

(9||திபேதம்) * பின்னர் கொணர், † மனம் வருத்த, ‡ கொண்டும்: உம்மை, || ஒத்தி,
 + மாமேவி நின்று.

100

அகநக

கவித்தொகை ௧௩௯.

றேமொழி மாத ருராஅ துறீஇய "

(க)காமக் கடலகப் பட்டு

எ - து: தேன்போலும் மொழியிணையுடைய மாதர் *தான் காமுறாதே
 என்னைக்காமுறுத்தின காமமாகிய கடலிலே அகப்பட்டு (2)உசாத்துணை இம்
 லாத நலியாமத்தும் உசாத்துணையுள்ள பகவிடத்தும் † மனவருத்த மாகிய
 திரைகள் வந்து அலைக்கையினாலே மாவின்மேல் இருக்கின்றேனிருக்கின்றே
 னென்று மனத்தாற்கருதியிருந்து அம்(௩)மடன்மா ஒருதெப்பமாக அக்கடலை
 நீத்துவேன்; அஃது என்னிலை; என்றான். எ - று.

கஅ (ச)உய்யா வருநோய்க் † குயலாகு மைய

துறீஇயா ளீத்தவிம் மா

எ - து: என்னை மயக்கமுறுத்தினவள் அதற்கு மருந்தாகத் தந்த இம்
 மடன்மாயான் பிழையாமைக்குச் காரணமான அரிய காமநோய்க்குப் பிழைத்

கும்படிக்குச் செய்வதொன்றாய் இராநின்றதென்றான். எ - று.

உ - 0 (டு) காணுந் ரொள்ளக் || கலங்கித் தலைவந்தெ
வைவழின் முற்றி யுடைத்துள் ளழித்தரு

அகத். கு. க௩, கு. ௫௧. இ - வி தூலாரும் இச்செய்யுளை அதற்கே
மேற்கோள் காட்டினர்; இ - வி. கு. ௫௧௧.

- க. (அ) “காமக் கடல்” (ஆ) “காமக் கடுப்புளல்” துறள். ௧௧௧௪. ௧௧௪௭.
உ. (அ) “மன்னுயி ரெல்லார் துயிற்றி யளித்திரா, வென்னல்ல நிலலை
துணை” துறள். ௧௧௧௮. என்பதும், (ஆ) “மடலூர்தல் யாமத்து முள்
ளுவேன் மன்ற” துறள். ௧௧௩௪. என்பதற்கு, ‘எல்லாரும் துயிலும்
இடையாமத்தும் யானிருந்து மடலூர்தலையே கருதா நிற்பேன்’
என்று பரிமேலழகர் எழுதியிருக்கும் உரையும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.
௩. (அ) “துறைசையன்னார், கணையார் விழித்தந்த காமக் கடலைக் கடக்க
நெஞ்சே, புணையாகக் கோடன் மடலன்றி வேறு பொருளில்லையே”
நீருவாவடுதுறைக். ௧௧௮. (ஆ) “அடலான வேல்விழி யார்கை
கொடாவிடி லாசைநெடுங், கடலானசோகச் சுழியூடகப்பட்ட காழுகர்
தா, மடலான தோண்டொண் டேநீந்திச் சேர்வார் மணக்கரைக்கே”
மாறன். ௧௨௫.
௪. (அ) “என்னு ளிடும்பை தணிக்கு மருந்தாக, நன்னுத லீத்த விம்மா”
கலி. ௧௪௦: ௧௫ - ௧௬. (ஆ) “உயலாற்றா, வய்வினையு” துறள். ௧௧௪௪.
௫. (அ) “பிற ரொள்ளத் தோன்றி, யொருநாண் மருங்கிற், பெருநா
ணீக்கித், தெருவி னியலவுந் தருவது கொல்லோ” துறள். ௧௮௨.
(ஆ) “பல்லாராகக் கெள்ளப் படுமடன் மாலேறி” கலி. ௧௪: ௨௨.
பிரதிபேதம்) * தாக் காழுருதே, † மனம் யருத்த ‡ உய்யாரும், || கலங்கித்.

ஐந்தாவது நெய்தல் ௨௨.

அக௭

மாணிழை மாதரா னேசீரொனக் காமன

* தாணையால் வந்த படை

எ - து: மாட்சிமைப்பட்ட இழையிணையுடைய மாதரான் ஏரால் வந்த
வருத்தமென்று யான் உறும்படியாகக் (க) காமனுடைய ஏவலாலே வந்த காம

கோயாகிய படை என்னைக் கண்டார் இகமும்படி யான்கலங்க என்னிடத்தே வந்து என்னுடைய (உ) ஆண்டன்மையின் அழகாகிய மதிலைச் சூழவிட்டிருந்து புறத்தையெல்லாமுடைத்துப் பின்னர் உள்வாயை அழியா டீசிற்ருமென்றான். எ - று.

கலங்கி, கலங்க என்க.

உச (நு)காமக் கடும்பகையிற் றீரோன்றினேற் கேம

மெழிணுத லீத்தவிம் மா

எ - து: காமமாகிய கடியபகை ஆண்மையை உள்ளும்புறம்பும் அழித்த லாலே இவ்வன்ம' வடிவுகொண்டு தோன்றினானக்கு அழகையுடைத்தாகிய றுதலினையுடையாள் தந்த இம்மடன்மா, பரிசாரமாயிற்றென்றான். எ - று.

உச அகையெரி யானுதென் னை(சு)ருயி ரொஞ்சும்

||வகையின லுள்ளஞ் சடுதரு மன்னே

முகையே ரிலங்கெயிற் றின்னகை மாதர்

தகையாற் றலைக்கொண்ட டுநெஞ்சு

எ - து: முல்லைமுக்கையை ஒக்கும் இலங்குகின்ற எயிற்றையும் இளிய தாகிய மகிழ்ச்சியையுமுடைய மாதருடைய அழகாலே அவளிடத்தைப்பற்றிக்

க. (அ) "நீழைமை பலவுஞ் செய்து டினிப்படை பரப்பி வந்து, வாழியிற் பொழித்து வவ்வி வலிந்துயிர் வாங்கி யுண்ணும், கூழைமை பயின்ற கூற்றவரசனை" (சூளா. துறவு. ௧௮) என்பதும் (ஆ) "காலனைச் சூழ்ந்த நோய்போ னபுலமா விபுலர் சூழ" (கீவக. ௧௧௪௪) என்ப தற்கு, 'காலன் எவின்விடத்தே சேறற்கு அவனைச் சூழ்ந்த நோய் போல மாவின்மேலே நபுல விபுலர் சூழ்ந்துவா' என்றெழுதியிருக்கும் உரையும் இதன் நிழலாக இருக்கின்றன.

உ. (அ) "நானொடுகல்லாண்மைபண்டிடையே னின் றுடையேன், காமுற்ற ரோறு மடல்" (ஆ) "காமக் கடும்புன லுய்க்குமே நானொடு, நல்லாண் மை யென்னும் புனை" துறள். ௧௧௩௩. ௧௧௩௪.

ந. "காம முழந்து வருந்தினார்க் கேம, மடலல்ல தில்லை வலி" துறள். ௧௧௩௬.

ச. "உயிரொஞ்சு துயர்செய்தல்" கலி. ௧௦: ௧.

(3)திபேதம்) * ஆணையர். † சிந்தாமையென்றான். ‡ தோன்றினோர்க்கு, || வகையினான்,
+ கோய்.

அஃஅ

கலித்தொகை கருகூ.

கொண்ட என்னுடைய நெஞ்சிடத்து உள்ளத்தைச் சுடப்பட்டு எரிகின்ற
காமத்தீ என் அரிய உயிர் போகக் கூற்றாலே அமையாதே நின்று (க)சுடுதலைச்
செய்யும்; ஐயோ! யான் எங்கனம் ஆற்றவேனென்றான். எ - று.

(2)உறுப்புடையதுபோலே நெஞ்சுக்கு உள்ளமுண்டென்றான்.

௩௦ அழன்மன்ற காம வருநோய் நிழன்மன்ற

நேரிழை யீத்தவிம் மா

எ - து: காமமாகிய பொறுத்தற்கரியகோய் அறுதியாக நெருப்பு; ஒத்த
இழையிணையுடையான் அதற்குப் பரிசாரமாகத்தந்த இம்மடன்மா அறுதியாக
அதற்கொரு நிழலாய் இருந்ததென்றான். எ - று.

ஆங்கதை

௩௩ அறிந்தனி ராயிற் சான்றவிர் (௩)*கான்றவ

மொரீஇத் துறக்கத்தின் வழீஇ யான்றோ

ருள்ளிடப் பட்ட வரசனைப் பெயர்த்தவ

க. “ஊர்தலைக்கொண்டு.....காமத்தீ, நீருட் புகினுஞ் சடும்” (கலி.
௧௪௪: ௫௩ - ௬௨) என்பதும் அதன் குறிப்புகள் இவ்விடத்துக்குப்
பொருந்துவனவும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

உ. நோல், பொருளி. கு. உ.

௩. இத்திரன், விண்ணுவகில் தன்பால் வந்த யயாதியரசனை நோக்கிப்
பலவும்வினவுங்கால், ‘தவத்தில் நீ யாருக்கு ஒப்பாயினை’ என்றதற்கு
அவன், ‘தவத்தில் எனக்கு ஒப்பானொருவனையும் நான் காணவில்லை’
என, இத்திரன், ‘பிறரை அவர் பெருமையை அறியாமலே அவமதித்த
இத்தவற்றால் நீ மேலுலக வாழ்வொழியக் கீழே விழுவாய்’ என,
‘அவ்வாறாயின் நல்லோரிடையே விழவேண்டுகிறேன்’ என்று அவ்

விந்திரன்பால் அவ்வாய்ப்பெற்று விழுமாசன் சிலர் வேள்விசெய்யு
மிடத்துக்கு ரேரே இறங்குகையில் அங்கிருந்த அஷ்டகன் மிகப் பல
செய்திலுவை, அவற்றுக்குவிடைகளுக்கறிக்கீழேழிழ விரைந்தபோது,
அவனும் பிரதர்த்தனனும் வஸுமனஸும் சிபியும் தமக்கு மேலுலக
முண்டென்று கேட்டறிந்து அவ்வுலகங்களை யயாதிக்குக் கொடுப்ப,
அவன் கொள்ளெனெனமறுத்துப் பின்பு அக்குவந்த தவமகளை அவன்
கூற்றால் தன்மகன் மாதவியென்றும் அவர்களை அவன்பெற்றீ பிள்ளைக
ளென்றும் தெளிந்து அவன் கூறிய நியாயத்தால் அவரும் அந்நால்வா
ர்களும் அளித்த தலப்பயனைமாற்றவொண்ணாதுஎன்று, மேலுலகினின்று
அக்குவந்த ஐந்து பொற்றேர்களில் தனித்தனியே அந்நால்வர்க
ளுடன் ஏறி மேலுலகடைந்தனென்று ஸ்ரீமஹாபாரதம். ஆதிபர்வம்.
பிரதிபேதம்) * தான்றய மொழி.

ஐந்தாவது நெய்தல் உரு .

அங்கு

(க)ருயர்நிலை யுலக முறீஇ யாங்கென்

றயர்நிலை * தீர்த்த னுந்தலைக் கடனே

எ - து: என்று கூறி என்னிடத்துச் செல்கின்ற வருத்தக்கதை நீர் அறிந்
தீராயிற் சான்றீராயுள்ளீர்! அமைந்த சான்றோர் இவன் தவஞ்செய்தற்கு
உரியனென்று தவத்துள்ளே டகூட்டிக்கொள்ளப்பட்ட அரசனை, அவன் தான்
தவஞ்செய்தலின்கித் துறக்கத்திற் சேறலை வழுவுகையினாலே, அவ்வழுவு
தலை அவர் மீட்டித், தவஞ் செய்வித்து, உயர்ந்த நிலைமையையுடைய சுவர்க்
கத்தேபோகவிட்டுத் துயர் டீர்த்தாற்போல, (உ)என் துயரினதுதன்மையைப்
போக்குதலும் றும்மிடத்து முறைமை; எனச் சான்றோரைநோக்கிக்கூறினன்,
எ - து.

இது தன்கட்டோன்றிய அசைவுபற்றி அவலம் பிறத்தது.

இது(க)தரவும் போக்கும் ||பாட்டிடைரிடைந்த கலிவெண்பாட்டு. (உஉ)

(க௫௦.) கண்டளி ரெல்லாங் கதுமென வந்தாங்கே

பண்டறியா தீர்ப்போல நோக்குவீர் கொண்டது

மாவென் றுணர்மின் மடலன்று நற்றிவை
 பூவல்ல பூளை யுழிஞையோ டியாத்த
 கு புனவரை யிட்ட வயங்குதார்ப் பீளி
 பிடியமை னாலொடு பெய்ம்மணி கட்டி
 யடர்பொன் னவிரேய்க்கு மாவிரங் கண்ணி
 நெடியோன் மகனயந்து தந்தாங் களைப
 வடிய வடிந்த வனப்பினென் னொஞ்ச
 க0 மிடிய விடைக்கொள் றுஞ் சாய லொருக்திக்
 கடியுறை காட்டிய செல்வேன் மடியன்மி
 னன்னே னொருவனென் யான்;

௮0 - ௮௭-ஆம் அத்தியாயத்தள்ள செய்தி இம்மூலத்துக்கு ஒருவாறு பொருந்துமென்று தோற்றுகிறது.

க. (அ) “உயர்நிலை யுலகம்” மது. ௧௬௭. (ஆ) “உயர்நிலை யுலகத்து” புறம். ௫0: ௧௫.

உ. “சீர்நீரோ ரிருந்த வவையத் திற்போ, னசாகென்னும் பூசல்போல, வல்லே களைமதி யத்தை” புறம். ௨௬௬: ௮ - ௧0.

ங. தரவும் போக்கும் பாட்டிடைமிடைத்த கலிவெண்பாட்டு ஆசிரியச் சரிதகத்தான் வந்ததற்கு இச்செய்யுள் மேற்கோள்; தேரல். செய். கு. ௧௫௪. போர்; ௩௪.

(பிரதிபேதம்) *தீர்த்தணந்தம், †கடிக்கொள், ‡ தீர்த்தாப்போல, ||பாட்டிடைமிடைத்த.

௮௭0 கவித்தொகை ௧௪0.

௧௩ என்னும், பாடெனிற் பாடவும் வல்லென் சிறிதாங்கே
 யாடெனி லாடலு மாற்றுகேன் பாடுகோ
 வென்னு ளிடும்பை தணிக்கு மருந்தாக
 நன்னுத லீத்தவிம் மா;

௧௪ திங்க ளரவுறிற் தீர்க்கலா ராயினுந்
 தங்காதல் காட்டுவர் சான்றவ ரின்சாய

லொண்டொடி நோய்நோக்கிற் பட்டவென் னெஞ்சநோய்
கண்டுங்கண் னோடாதிவ் லூர்;

உக தாங்காச் சினத்தொடு காட்டி யுயிர்செருக்கும்
பாம்பு மவைப்படி லுய்யுமாம் பூங்கண்
வணர்ந்தொலி யைம்பாலாள் செய்தவிக் காட
முணர்ந்து முணராதிவ் லூர்;

உரு வெஞ்சுழிப் பட்ட மகற்குக் கரைரின்றா
ரஞ்சலென் றுலு முயிர்ப்புண்டா மஞ்சீர்ச்
செறிந்தோர் முறுவலாள் செய்தவிக் காட
மறிந்து மறியாதிவ் லூர்;

ஆங்க;

௩௦ என்க ணிடும்பை யறீஇயினெ லுங்கட்
டெருளுற நோக்கித் தெரியுங்கா லின்ன
மருளுறு நோயொடு மம்ம சகல
வீருளுறு கூந்தலா ளென்னை
யருளுறச் செயினுமக் கறனுமா சதுவே.

(க)இது மடலேறுவேனென்ற தலைவன் கண்டார்க்குக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(உ)x.கண்டவி ரெல்லாங் †கதமென வந்தாங்கே
பண்டறியா தீர்போல ‡நோக்குவீர் கொண்டது

க. இச்செய்யுளையும் ஏறிய மடற்றிறமான பெருந்தினையென்றி (தொல்.
அகத். கு. ௧௩. உரையில்) இவர் கூறியிருக்கிறார்.

உ. “கண்டவிரெல்லாம்.....நோக்குவீர்” என்பது எல்லாமென்னுஞ்
சொல் சிறபான்மை முன்னிலைப் பன்மைக்கண் வருமென்பதற்கு
மேற்கோள்; தொல். பெயரி. கு. ௩௩. இ - வி. கு. ௧௧௧.

(பிரதிபேதம்) * கண்டனிர், † கதமெனவாங்கே, ‡ நோக்குவீர்

(க)மாவென் றுணர்மின்,மடலன்று மற்றிவை
பூவல்ல (உ)பூளை யுழிஞையோ டியாத்த

௫ புனவரை யிட்ட வயங்குதார்ப் பீளி
பிடியமை நூலொடு பெய்ம்மணி கட்டி
யடர்பொன் னனிரேய்க்கு மாநிரங் கண்ணி

(ஈ)நெடியான் மக*னயந்து தத்தாங் கனைய
வடிய வடிந்த வனப்பினென் னெஞ்ச

க0 மிடிய ஠ிடைக்கொள்ளுஞ் சாய லொருக்தி

(சு)கடியுறை காட்டிய செல்வேன் மடியன்மி
னன்னே னொருவனென் யான்

எ - து: என்னைக்கண்ட நீங்கெல்லாம் (ஈ) கடுகவந்து அவ்வூரிடத்து
என்னைப் பண்டு அறியாதீர்பேரலப் பாராநின்றீர்; நாப்பெய்தமணியைக்கழுத்
திலே கட்டிக் கையாற் பிடித்தலமைத்த வாய்க்கயிற்றோடே யான் கையிற்
கொண்டது மடன்மாவன்று, ஏறுவார் ஏறப்படுங் குதிரையென்றும்
பின்னைத் தலையிலும் மார்பினும் கிடக்கின்ற இவை தகடாகிய பொன்னினது
விளக்கத்தைக்கும் ஆவிரம்புவாற்செய்த கண்ணியும்(சு) உழிஞையு பூவோடே

க. (அ) “மாவென் மடலு மூர்ப” குறுந். கள. (ஆ) “மாவென் றரைத்து
மடலேறுப மன்று தோறும்” வளையாபதி.

உ. இந்நூற்பக்கம் அடுஎ: எ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

ஈ. (அ) : “மதனற்குமெழுத வொண்ணாச்; சிதையைத் தருதலாலே”
(ஆ) “இந்தத் தோன்றலை,யெழுதலாங்கொலிம் மன்மதனாலென்றான்”
கம்ப. மிதிலைக்காட்சி. ஈ. உலாவியல். உடு. என்பவற்றால் காமன்,
ஃவியத்துறை கைபோயவெனென்பதெனும் இங்கே கோக்கற்பாலது.

ச. “அடியுறை” கலி. ஈச: ச. அகன் குறிப்பும் பார்க்க.

டு. (அ) “கதுமெனக் கண்டவர்க்கு” (ஆ) “கதுமென கோக்கன்மின்”
கலி. சு0: ஈ, கசஎ: கள. (ஆ) “கதுமெனத் தானோக்கி” குறுந்.
ககளஈ. (ஈ) இந்நூற்பக்கம் சஉஉ: எ-ஆம் குறிப்பும்பார்க்க.

க. (அ) 'உழிஞை - கொற்றன்; அது குடாட்டார் வழக்கு' என்பது புறம். இ. விசேடவுரை. (ஆ) இது கொடியை யுடையதென்று "நெடுங்கொடி யுழிஞைப் பவரொடு" (புறம். எக: இ, எள: ஈ) என்பதனால் தெரிகிறது. (இ) இதன் பூ மதில்வளைப்பவருக்கு குறித்தென்று சிலரும் (ஈ) அவருக்கும் மதில் காப்பவருக்கு முறித்தென்று சிலரும் கூறவர்; (உ) இது பூவையின்வகையு ளொன்றென்றும் கூறப்படும்.

(பிரதிபேதம்) * ஈயர் தகத்தங்கு, † இடைகொள்ளும்.

அாஉ கவித்தொகை கசடு.

பூளைப்பூவும் புனத்தையுடைய மலையிலே மயிலுதிர்ந்த லீலியும் விளங்குகின்ற [தனமல்ல,] (தாரல்ல) என் மனத்தாலே நன்றென்று கருதியான் கட்டின பூந்தாரென்றும் உணர்வீராக; திருமால் மகனாகிய காமன் என் தலைமையை அழித்தலை விரும்பிக்கொடுக்கப்பட்டுத் தன்மெய்யிடத்தே அத்தன்மையவாகிய நன்மைகளெல்லாம் தோன்றிய வணப்பாலும் சாயலாலும் வலுவிகிரின்றன் மையையுடைய கண்களாலும் என்னெஞ்சாகிய அரண் இடித்துபோம்படி நடுவேவந்து என்னைக் கைக்கொள்ளும் ஒப்பிலாதவருக்கு யான் வழிபட்டு உறைதலை உலகத்தார்க்குக் காட்டவேண்டிச் செல்லா நின்றேன்; இதனைக் கண்டு நீர் மனத்தே வெறுத்துக் குவிந்திராதேகொள்ளும்; யான் அத்தன்மையை யுடையேன் ஒருவனென்றான். எ - று.

அன்னேனென்றது தான் இவ்வாறுதற்கு முன்செய்த தீவினையை. தூல் ஆருபெயர். தந்தென்பது "செலவிலும் வாவிலும்" என்னும் (க)சூத்திரப் பொதுவியியான் ஈண்டுக் கொடுத்தலை உணர்த்திற்று. அனைய என்றது நெஞ்சறி சட்டாய் நின்றது. வடிய என்றது வலுவிகிரின் தன்மையை யுடைய கண்களை உணர்த்திற்று. அடியிலே யுறைதல் வழிபாடென்னும் பொருடந்து நிற்றலின், அதனோடே ஒருத்திக்கு என்னும் நான்கனுருபு முடிந்தது.

கஈ என்னாலும்; (உ)பாடெனிற் பாடவும் வல்லென் சிறிதாங்கிக் பாடெனி லாடலு மாற்றுகென் பாடுகோ (ஈ)வென்னு ளிடும்பை தணிக்கு மருந்தாக நன்னுத லீத்தலிம் மா

எ-து: நீ ஒன்றுபாடென்று கூறுவீராயில் எப்படியால் எப்படியாயினுஞ் சிறிது பாடவும் வல்லேன்; அம்மடன்மா மேலே இருந்து அஃது (ச)இடவாய் வலவாய் பெயரும்படி நின்மெய்யை(நீ) அசைப்பாயென்றோயின் அத்தொழிலையான் ஆளுதலையும் வல்லேன்; இப்பொழுது என்னெஞ்சிடத்துந்காமநோயையான் ஆற்றும் மருந்தாக நன்னுதல் தந்த இக்குதிரையினைப் பாடுவேனோ என்றான். எ - று.

அவர் பாடென்னுமையின், மேல் தன்னை வருத்தினமையைக் கூறுகின்றான்.

க. நொல். கிளவி. கு. உஅ.

உ. இத்தாற்பக்கம் அஃது: கூ-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

கூ. "உய்யா வருநோய்க் குயலாகு மைய, ஹீஇயா ளீத். வீம்மா" கலி. ககக: கஅ - கக.

ச. 'இடவாய் வலவாயாகிய இடத்தை' புறம். ச: எ. உரை.

சூ. "சங்கர னுவ ரொருக்கணர் தாடித் தனித்து நின்றே" என்று மடலேறு வார்க்கு ஆடுதலும் கூறப்படுதல் காண்க.

(பிரதிபேதம்) * பாடலும் வல்லேன், † குறிதும்.

நான்காவது முல்லை கூ.

கககக

*போக்கின வெள்ளிய கால்கையுடைய காரியாகிய ஏற்றினையும் மீன் பொலிவு பெற்று விளங்குதல்வரும் அந்திக்காலத்து மேகத்தையுடைய சிவந்த ஆகாயம்போலே அழகிய ஒளிபார்த்த புள்ளிகள் வெள்ளையாயிருக்கின்ற சிவந்த ஏற்றையும் கொலைத் தொழிலையுடைய இறைவன் குடிய இனையதாகிய திங்களைப்போல வளைந்து நிறைந்த கொம்பை அணிந்த சிவந்த ஏற்றையும் பொருகின்ற மாறபாட்டினையும் வலியினையுமுடைய கொண்டாடுகின்ற பிர ஏறுகள் பலவற்றையும் தொழுவிலுள்ளே விடுகையினாலே ஒழுங்குபட்ட புகைகுழந்த அத்தொழு, சிங்கமாகிய மாவும் குதிரையாகிய மாவும் களிற் களும் (கு)முதலையிலொருசாதியாகிய காரமும் பெரிய மலையின் முழையிடத்திலே சேரத் திரளப்பட்டிப் பெய்கின்ற மழை ஒருங்குகிரியும் மலையிடத்தை யொக்கும். எ - று.

உஉ தொழுவினுள், (உ)புரிபு புரிபு புக்க பொதுவரைத்

(ஈ)தெரிபு தெரிபு குத்தின வேறு

எ - து: அத்தொழுவினுள்ளே அவ்வேறுகளைத் தழுவுதற்கு விரும்பி விரும்பிக் குத்தித் பொதுவரைத் தெரிந்து தெரிந்து அவ்வேறுகள் குத்தின.

எ - து.

உச ஏற்றின், (ச)அரிபரி பறுப்பன சுற்றி

யெரிதிகழ் கணிச்சியோன் சூடிய பிறைக்க

வெற்ப" (கலி. சக: கூ. உடு; சஅ: க; இக: க - எ.) என்பவற்றால் மலையை அருவி அழகுறுத்துவதாகக் கூறதல் அறியப்படும்.

க. (அ) "ஒடுங்கிருங் குட்டக் தருஞ்சுழி வழங்கும், கொடுந்தாண்முதலையு மிடங்கருங் கராமும்" (குறிஞ்சி. உடுக - உடுஎ.) என்பதனால், கராம் முதலிச்சாதி விசேடமென்பது அறியலாகும்.

உ. "எழுதி ரடியே முடுகிய னைக்கும்" என்பதன் பின்னுள்ள 'முடுகியல் வரையார் முதலீ ரடிக்கும்' என்னும் (தொல். செய். கூக) சூத்திரத்தி னுரையில் முதலீ ரடிக்குமென்ற வும்மை எச்சவும்மை யாதலால், காற் சீரடியும் இத்துணைப் பயிலாது முடுகுமென்று கூறி, "புரிபு புரிபு புக்க பொதுவரைத், தெரிபு தெரிபு குத்தின வேறு" என்பதை மேற்கோள் காட்டுவர். பேர்.

ஈ. 'செய்பு' என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் தன் வினைமுதல் வினை கொண்டு முடிந்ததற்கு, "தெரிபுதெரிபு குத்தினவேறு" என்பது மேற் கோள்; நன்.வினை. கு. உடு. மயில. விருத்தி: இரா. இ-வி. கு. உசக.

ச. கலிப்பாவுறுப்பில் முதலடி முடுகியலாயும் முதலடியும் மூன்றாமடியும் முச்சீராயும் வந்ததற்கு, "அரிபரிபு.....குடர்வலத்தன்" என்பது மேற்கோள்; தொல். செய். கு. எ0. நச.

(பிரதிபேதம்) * போக்கெயொள்ளிய. † மாறுபாட்டிணையுமுடைய.

தங்காதல் காட்டுவர் சான்றவ ரின்சாய

லொண்டொடி *நோய்நோக்கிற் பட்டவென் னெஞ்சநோய்

கண்டுங்கண் ணோடாதிவ் வூர்

எ - து: சான்றோர் திங்களைப் பாம்புசென்று மறைக்குங்கால் அதனை வருத்தத்தைத் தீர்க்கமாட்டாராயினும் அதன்மேல் தமக்குள்ள காதுலைக் காட்டித் துன்புறுவர்; அதுபோல இனிய மென்மையினை யுடைய ஒண்டொடியது (உ)நோய்செய்யும் நோக்கிலே அகப்பட்ட என்னுடைய நெஞ்சிடத்துக் காமநோயைக் கண்ணாற் கண்டுவைத்தும் இவ்வூரிலுள்ளார் அதனைத் தீர்க்க மாட்டாராயினும் (ஈ)கண்ணோட்டமாயினுஞ் செய்தலிவர். எ - து.

உக தாங்காச் சினத்தொடு காட்டி (ச)யுயிர்செருக்கும்

(ரு)பாம்பு மவைப்படி லுய்யுமாந் பூங்கண்

(ஊ)வணர்ந்தொலி யைம்பாலாள் செய்தவிக் காம

முணர்ந்து முணராதிவ் வூர்

க. (அ) "அங்கண்மதிய மரவின்வாய்ப் பட்டெனப், பூசல்வாயாப் புலம்பு மனைக் கலங்கி, யேதின்மாக்களு நோவர் தோழி, யொன்று நோ வாரில்லைத், தெண்கடற் சேர்ப்ப னுண்டவென் னலக்கே" (தொல். அகத். கு. ஊ. ௪௪. மேற்கோள்.) என்பதும் (ஆ) "அமுலுடைக் கடவுளை யரவு சேர்ந்தென, விழவுடை முதுநகர் விலாவிக்கி ன்றதே" (கீவக. ௧௦௧௨.) என்பதும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

உ. "ஒருநோக்கு நோய்கோக்கு" துறள். ௧௦௧௧.

ஊ. (அ) துறள். ௫௭௧ - ௫௭௭ - ஆம் செய்யுட்களும் (ஆ) "கண்ணுக் கணி கலங் கண்ணோட்டம்" தீரிகடுகம். ௫௨. (இ) "தெற்றப் பகைவ ரிடர்ப்பாடு கண்டக்கான், மற்றுங்கண் ணோடுவர் மேன்மக்கள்" பழ. ௩௧௩. (ஈ) "கண்வணப்புக் கண்ணோட்டம்" சீறுபஞ்ச. ௬. (உ) "ஒன்று நரம்பென்கோ லொன்றாத லென்பென்கோ, வின்றை தா னென்கோ யாடுதென்கோ - மென்றோடையாழ்ப், பண்ணோட்டு மின்

சொற் பண்ணத்தோளாய் சேர்ந்தவர்பாற், கண்ணோட்டயில்லாத கண்”
 (ஊ) “சாவார் வரினு மெதிரேற்குச் செய்வமடப், பாவையகத்திருத்தும்
 பாடின்றே-மேவினர்பாற்.....கண்ணோட்டயில்லாதகண்” பாரதம்.
 (எ) “கண்ணுக்குப் புனைமணிப்பூண் கண்ணோட்ட மென்பதெலாங்
 கருணையன்றே” வில்லி. அருச்சுனன்நவா. சக. என்பவையகளும்
 இங்கே அறிதற்பாலன.

ச. “பரீஇ யுயிர்செகுக்கும் பாம்பொடும்” நாலடி. உஉ௦.

டு. “சான்றே, ரவைப்படிற் சாவாதாம் பாம்பு” பழ.ககக.

(பித்திரேதம்) * ஒர்ளோக்கிள்.

110

அசை

கவித்தொகை கசு௦.

எ - து: பிறாற் றுக்கவொண்ணாத சினித்தோடே தன்வடிவைக்காட்டி
 அவருயிரைப்போக்கும் பாம்பும் பலரிடைப் பட்டாற் சாவாதென்றும்(க)உலக
 வழக்கிற்கேற்பச் சான்றோர் அவைப்படிற் பிழைக்கவுக்கடும்; அத்தன்மையே
 னல்லாத எனக்குப் பூப்போலும் கண்ணையும் (உ)கடைகுமுன்று தழைக்கின்ற
 ஐம்பாலினையுமுடையாள் செய்த இக்காமநோயின் வருத்தத்தை அறிந்து
 வைத்தும் இவ்வூரிலுள்ளார் தீர்ப்பதோர் உபாயம் அறிகின்றிலர். எ - று.

உ.நி வெஞ்சுழிப் பட்ட மகற்குக் கரைநின்ற

ராஞ்சலென் றுலு முயிர்ப்புண்டா *மஞ்சீர்ச்

செறிந்தேர் முறுவலாள் செய்தவிக் காம

மறிந்து மறியாதில் லார்

எ - து: கடிய (க)கீர்ச்சுழியிலே அகப்பட்டாறொருமகனுக்குக் கரையில்
 நின்றோர் † சென்றொடாமல் அஞ்சாதேகொள்ளென்று கரையிலே நின்று
 கூறினாலும் அவனுக்கு(ச)வருத்தத் தீருதலுளதாம்; அதுபோல, அழகிய சீரை
 யுடைய செறிந்தஅழகினையுடைக்காகிய முறுவிலையுடையாள் செய்த இக்
 காமநோயை அறிந்துவைத்தும் இவ்வூரிலுள்ளார் அதனைத் தீர்த்தலாற்றா
 ராயினும் ஒரு தண்ணளி செய்தலையும் அறிகின்றிலர். எ - று.

ஆங்க; அசை.

கூ௦ என்க (டு)ணிபிம்பை †யநீஇயினெ னுங்கட்

டெருளுற நோக்கித் தெரியுங்கா || லின்ன
மருளுற நோயொடு மம்ம ரகல

- க. “பலரிடை வீழ்ந்த பொல்லாப் பாம்புமா ருயிர்மா யாதென், துலகை
ருரைக்கும் ஓர்த்தை யுண்மையே போலும்”
- உ. (அ) “வணரொலி யைம்பாலார்” இன்னு. கடு; (ஆ) “வணரைம்பால்”
(கலி. ௫௮: ௧) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.
- ங. “கயஞ்சான் மறுசுழி யழுந்தினனாக, முயங்கின னெடுத்த வண்ணலை”
தமிழ்நெறி. மேற்கோள்.
- ச. (அ) “உயிர்ப்பிடம் பெறா அது” (பொருந. ௧௧௧) என்பதற்கு, “இளைப்பாற
இடம் பெறாதே” என்றும் (ஆ) “உயிர்ப்பாக” (கலி. ௧௩௬: ௧௧) என்ப
தற்கு, “இளைப்பாறதலாக” என்றும் எழுதியிருக்குமுரைகள் கோக்கற்
பரவன.
- சி. “ஆருயிர் யாதொன் றிடருறு மாங்கதற், கோருயிர் போல வருகியுயக்
கொள்ள, கோரி னதுமுடி யாதெனி னெஞ்சுகத், தீரமுடைமை யருளி
னியல்பே” துணா. துறவு. ௧௭௦.

(பிரதிபேதம்) * மெச்சீர், இச்சீர். † செந்தாமல், ‡ உறியினேன், உரைவியினேன்,
இன்றும்.

ஐந்தாவது தொகுதி ௨௪.

அந்நி

(க) * விருளுறு கூந்தலா னென்னை

யருளுறச் செயினுமக் (உ) கறனுமா ரதுவே

எ-து: என்னிடத்து நிகழ்கின்றவருத்தத்தை யான் அறிவித்தேன்; இனி
இதனை நம்மிடக்கே தெளிதலுறப் பார்த்து ஆராயுங்காலத்து இத்தன்மை
தாசிய மயக்கமுறும் காமநோயாலுண்டாகிய என்மயக்கம்மீதும்படி இருட்சி
புறகின்ற கூந்தலையுடையான் என்னை அருளுதலுறும்படி பண்ணுவீராயின்,
அது நமக்கு அறனும் புகழ்மாமென்றான். எ - று.

இது தன்கட்டோன்றிய அசைவுபற்றி அவலம் பிறந்தது.

(உ) இது பாடெனில் ஆடெனில் என எதுகையியைந்த அடி என்னும்
என வேறுநின்ற சீரோடுங் கூடி ஐஞ்சீரடுக்கிவந்த கலிவெண்பாட்டு. (உ௩)

(3.சக) அரிதினற் றேன்றிய யாக்கை புரிபுதாம்
வேட்டவை செய்தாங்குக் காட்டிமற் றுங்கே
யறம்பொரு ளின்பமென் றம்மூன்றி னென்றன்
றிறஞ்சேரா: செய்யுந் தொழில்க ளறைந்தன்
றணிநிலைப் பெண்ணை மடலூர்ந் தொருத்தி
யணிநலம் பாடி வரற்கு;

வி ஓரொருகா லுள்வழிய ளாகி நிறைமதி
நீரு ணிமுற்போற் கொளற்கரியர் போரு

- க. “இருளுற முருங்கூந்த லிவண்மாட்டு” கலி.1சக: கடி.என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.
- உ. “அறனுமாரதுவே” ஐங். சச.
- ங. நொல். செய். கு. கருச. உரையில் இவர் இச்செய்யுளை மேற்கோள் காட்டி, “இது, ‘பாடெனில்’ என்றும், ‘ஆடெனில்’ என்றும் எதுகையியைந்த அளவடி, ‘என்ளுனும்’ என வேறுநின்ற சீரோடுகூடி ஐஞ்சீரடுக்கிற்று. இதனுள், ‘ஆங்க’ எனத் தனிச்சொல் வந்தது” என்று எழுதியிருப்பதும், பேராசிரியர் அதனுரையில் இதுனைமேற்கோள்காட்டி, “இச்செய்யுள் தரவும்போக்கும் பாட்டிடைமிடைந்த கலிவெண்பாட்டு ஆசிரியச் சுரிதகத்தாலிற்றதாகலின், இதனுள், ‘என்ளுனும்பாடெனிற் பாடவும் வல்லேன் சிறிதாங்கே’ என்னும் அடி ஐஞ்சீரடுக்கினுள் வந்தது; என்னை? ‘பாடெனிற்.....பாடுகோ’ என்னும் அளவடி யிரண்டும் எதுகையா யமைத்தவழி, ‘என்ளுனும்’ என வேறுநின்ற சீரோடுக் கூடி ஐஞ்சீரடுக்கினமையின். இதனுள், ‘ஆங்க’ எனத் தனிச்சொல்வந்தது” என்றுஎழுதியிருப்பதும் இங்கே அறிதற்பாலன.

(பிரதிபேதம்)*இருளுறமுருங்கூந்தலன், ழின்று.

அஞ்சு க்வித்தொக்க கச்சுக்.

ளடன்மாமே லாற்றுவே னென்னை; மடன்மாமேன்
மன்றம் படர்வித் தவள்; வாழி சான்றீர்;

கக பொய்தீ ருலக மெடுத்த கொடி.மிசை

மையறு மண்டிலம் வேட்டனள் வையம்

புரலுக்கு முள்ளத்தே நென்னை யிரலுக்கு
மின்னா விடும்பைசெய்தான்; ஆம்ம சான்றிர்;
கரு கரந்தாங்கே யின்னாநாய் செய்யுமற் றில்தோ
பாந்த சணங்கிற் பண்ணத்தோளாள் பண்பு;
கஎ இடியுமிழ் வானத் திரவிருள் போழுங்
கொடிமின்னுக் கொள்வேனென் றன்னன் வடிநாசின்
வல்லார்முற் சொல்வல்லீலெ னென்னைப் பிறர்முன்னர்க்
கல்லாமை காட்டி யவள்; வாழி சான்றிர்;

உஉ என்றாங்கே;

வருந்தமா லூர்ந்து மறுகின்கட் பாடத்
திருந்திழைக் கொத்த கிளவிகைட் டாங்கிக
பொருந்தாதார் போர்வல் வழுதிக் கருந்திறை
போலக் கொடுத்தார் தாமர்.

*இஃது இரந்துபின்னின்ற தலைவன் (க) மடலேறியவழி அவள் தமர்
அஞ்சீத் தலைவியைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தலைக் கண்டோர் கூறியது.

இதன் பொருள்.

அரிதினிற் றேன்றிய யாக்கை (உ)புரிபுதாம்
வேட்டவை செய்தாங்குக் காட்டிமற் றாங்கே
யறம்பொரு ளின்பமென் றம்முன்றி டுனென்றன்
றிறஞ்சேரார் செய்யுந் தொழில்க ளறைந்தன்

க. ஏறிய மடற்றிரமான பெருந்திணைக்கே (தொல். அகந். கு. கந. நச்.
உரையிலும்) இச்செய்யுள் மேற்கோள்.

உ. புரிதலென்னுஞ்சொல், மனம் வேறுபடுதலென்னும் பொருளிலும்
வருமென்பது (அ) “புரிந்து” கலி. நக. உஎ. என்பதனுரையாலும்
துண்பப்படும். (ஆ) “செறியறி செறிருறி புரிதிரி பறியா வறிவனை”
யிரதிபேதம்) * இது இரந்த, டுக்கேகாட்டிமற்ருங்கயறம், டுன்றின்றிமம்.

றணிநிலைப் (க)பெண்ணை மடலூர்ந் தொருத்தி

யணிநலம் (2.)பாடி வரற்கு

எ-து: (க) பெறுதற்கரிதாகத் தோன்றிய மக்கள் † யாக்கை முற்பிறப்பில் தாம் மனம் வேறுபட்டு விரும்பின தீவினைகளைச் செய்து அறம்பொரு ளின்பம் என்றசொல்லப்பட்ட அம்மூன்றில் அறமாகிய ஒன்றன் கூற்றைச் சாராதவர்கள் இப்பிறப்பிற்செய்து திரியுந் தொழில்களில் ஒன்றாகிய அழகினை யுடைத்தாகிய நிலைமையினையுடைய பனைமடலையேறி அவ்வூரிடத்தே எல்லார்க்கும்காட்டி ஒருத்தியுடைய அழகினை யுடைய நலத்தைப் பாடி வருவதற்கு தூல்[கள்] சாற்றிற்று; ஆதலால், யானும் அதுவேதுணிந்து மட லேறிப்பாடுவேனென்றான். எ - று.

யாக்கை மடலூர்ந்து காட்டிப் பாடி || வருவதற்குச் (தூல்) சாற்றிற் றொங்க. மற்று, அசை. ஆங்கு என்றது, முற்பிறப்பை.

எ ஓரொருநகா லுள் ஃவழிய ளாகி நிறைமதி

நீரு ணிழற்போற் கொளற்கரியள் (சு)போரு

ளடன்மாமே லாற்றுநீவெ னென்னை (ரு)மடன்மாமேன்

மன்றம் படர்வித் தவள் வாழி சான்றீர்

எ - து: சான்றீர்! வாழ்வீராக; போரிடத்து வெற்றியினையுடைய குதிரை யின்மேலே யிருந்து போர்த்தொழிலை நடத்துவேனாகிய என்னை அம்மா வல்லாத மடன்மாவிலே ஏறி † அக்களத்தேயன்றி மன்றின்கண்ணே தன்னை

உள்ளுவித்தவள், ஒருகால் என் மனத்துளளே உள்ளாயிருந்து பின்னை நீருட் டோன்றிய நிறைமதியிறுடைய நிழல் வாங்கிக்கோடற்கு அரியவாறுபோல வாங்கிக்கோடற்கு அரியனாயிராநின்றனென்றான். எ - று.

(கலி. நக: சக.) என்புழி, 'புரி திரிபு' என்பதற்கு, 'வேறுபட்டுத் தப்புதல்' என்று பொருளுெழுதியிருப்பதும் இங்கே அறிதற்பாலது.

க. இந்நூற்பக்கம் அருள்: எ - ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

உ. இந்நூற்பக்கம் அருள்: உ-ஆம் குறிப்பில் (ஆ) முதலியவை பார்க்க.

௩. பெறத்தக்கருமையில், "பரவைவெண்டிரை வடகடற் படுகுதத்துளை யுட், டிரைசெய் தென்கட லிட்டேதோர் நோன்கழி சிவணி, யரச வத்துளை யகவயிற் செறிந்தென வரிதாற், பெரிய யோனிகள் பிழைத்திவண் மானிடம் பெறலே" சீவக. உஎசக. என்பது முதலியன கோக்குக.

௪. "ஒண்ணுதம் கோடு வுடைந்ததே ஞாட்பிணு, ணண்ணுரு முட்குமென் டீடு" துறள். ௧௦௮௮.

௫. "நானொடு நல்லாண்மை பண்டுடையே னின் றுடையேன்; காமுற்ற ரேறு மடல்" துறள். ௧௧௩௩.

(பிரதிபேதம்) * அணிலல்பெண்ணை. † யாக்கைகள் முற்பிறப்பில்லாத மனம், ‡ யருதற்கு, § வழியானாடு. + அக்களத்தன்றி.

௮௭௮ கவித்தொடை ௧௪ ௬.

ஆற்றுவெனென்னைபடர்வித்தவனென்றது, (க) தறுகண்மை யென்னும் மெய்ப்பாடு. வாழிசான்றீரென்றது, ஒருமைப் பன்மைமயக்கம்.

௧௧ (உ)பொய்தீ ருலக மெடுத்த கொடியிசை
மையறு *மண்டிலம் வேட்டனள் (௩)வையம்
புரவுக்கு முள்ளத்தே னென்னை யிரவுக்கு
மின்னு விடும்பைசெய் தாள் (௪)அம்ம சான்றீர்

எ - து: கேளீர் சான்றீர்! உலகத்தைவெல்லாம் பாதுகாத்தலை முயலும் உள்ளத்தையுடையெனுகிய என்னை ஒருவர்பால் ஒன்றை(௩) இரத்தவேமுயலும் இன்னுதாகிய வருத்தத்தைச் செய்தவன் கீழைத் திசையிடத்துத் தோன்றின, பொய்யற்ற நன்மக்கள் உயர்த்துப் புகழ்ந்த, மாசற்ற ஞாயிற்றின் மண்டிலத் தையான் வாங்கிக் கோடற்கு †விரும்பின அத்தன்மையளாய் இராநின்றான்; என்றான். எ - து.

என்றது (௪)கொடையென்னும் மெய்ப்பாடு.

௧௩ கரந்தாங்கி யின்னோய் செய்யுமற் †நிஃகீதா
பரந்த சுணங்கிற் பனைத்தோளாள் பண்பு

எ - து: பரந்த சுணங்கினையுடைய, பனைபோலுந்தோளினை || யுடையான் தான் மறைந்தபொழுதே பொறுத்தற்கரிய கோயைச் செய்யாரிற்கும்; அவன் குணம் எக்காலமும் இத்தன்மைத்தோ கூறின் என்றான். எ - து.

- க. இம்மெய்ப்பாட்டுக்கே (தொல். மெய்ப்ப. கு. கூ. பேர். இ-வி. கு. ௫௭௮. உரைகளிலும்) “ஆடன்மாமேல்... ..படர்வித்தவள்” என்னும் பகுதி மேற்கோள்.
- உ. “கொடிநிலை” என்பதற்கு, ‘கீழ்த்திசைக்கண்ணே நிலபெற்றத்தோன்றும் வெஞ்சுடர் மண்டிலம்’ என்று பொருளும் ஆகுபெய்யென்று இலக்கணமூல்கூறி, “பொய்தீ ருலக..... ..செய்தான்” என்பதனை மேற்கோள் காட்டினர், நச்சினூர்க்கினியர்; தொல். புறத். கு. கூ. ௨. லகவழக்கினும், ‘கொடி’ என்பது கீழ்த்திசைக்குப் பெயராய் வழங்குகின்றது.
- கூ. “இரப்பான்போ வெளிவந்துஞ் சொல்லு முலகம், புரப்பான் போல்வதோர் மதுகையு முடையன்” கலி. சள: க - ௨.
- ச. “ஆம்ம கேட்பிக்கும்” தொல். இடைச். கு. ௨௮.
- ஊ. (அ) “இரவினை, யுள்ளுக்கா லுள்ள முருகுமால்” நாலடி. கூ. ௫. (ஆ) “இரத்தலி னின்றதை” (இ) “இரவுள்ள வுள்ள முருகும்” தறள். ௨௨௧, ௧௦௬௧.
- க. இம்மெய்ப்பாட்டுக்கே (தொல். மெய்ப்ப. கு. கூ. பேர். இ-வி. கு. ௫௭௮. உரைகளில்) “ஹையம், புரலுக்கு.....செய்தான்” என்பது மேற்கோள். (பிரதிபேதம்) மண்டலம், †விரும்பினவனத்தன்மை. †நதே. || உடையானதானதான்மறைத்த.

ஐந்தாவது நெய்தல் ௨

அடுக

கள (க) இடியுமிழ் வானத் திரவிருள் போமூங்

கொடியின்னுக் கொள்வேனென் றன்னள்(உ)வடிநாவின
(ந)வல்லார்புறற் சொல்வல்லே னென்னைப் பிறர்முன்னர்க்
கல்லாமை காட்டி யவள் வாழி சான்றர்

எ - து: பின்னும் வாழ்வீராக; சான்றர்! வழுவின் சொற்கள் சொல்
லாதபடி தெள்ளிய காவிலே வார்த்தைசொல்ல வல்லார்புன்னே சொல்லு
தல் வல்லேனாகிய என்னைப் பிறர்முன்னே ஒன்றையும் கல்லாத தன்மைய
னாகக் காட்டியவள், இரக்காலத்து இடியை உமிழ்கின்ற மேகத்திலிருளைப்
போடும் ஒழுங்கினையுடைய மின்னை வாங்கிக்கொள்வேனென்று ஒருவன்
கருதிய தன்மையளாய் இராநின்றனென்றான். எ - று.

வல்லார்புறற்சொல்..... காட்டியவென்றது(ஈ)கல்லிபற்றிய பெரு
மிதம்; என்னையும் கல்லாமை காட்டினான் என்றவின். வாழி சான்றீரென்று
அதனை முடிப்பாராக் கருதி வாழ்த்தினான்.

உ.க என்றாக்கி

வருந்தமா வுந்தா மறுகின்கட் பாடக்

திருந்திழைக் கொக்க கிளவிகைட் டாக்கி

பொருந்தாதார் தீபோர்வல் வழுகிக் கருந்திறை

போலக் கொடுத்தார் தமர்

எ - து: என்றசொல்லி அந்நூரிடத்து மறுகின்கண்ணே கண்டார்
வருந்த மடன்மாலை எறிப்பாட, திருந்தின இழையினையுடையானைத் தான்
பெறுதற்குப் பொருந்தின வார்த்தைகளைத் தான் கூறக்கேட்டு, பரைவர்
போர்த்தொழிலைவல்லபாண்டியனுக்கு அஞ்சி அரியதிறைகொடுக்குமாறுபோல,

க. (அ) “இடியுமிழ் பிரங்கிப விரவுப்பெயல்” கலி. சக. ௫. என்பதும்
அதன் குறிப்பும் (ஆ) “இடியுமிழ் வானம்” அகநி. எள: ௫. (இ) “இடி
யுமிழ் வானத் திடை” (தொல்.செய்.சூ.கருஉ. போர், கச். உரை.மேற்.
‘செஞ்சுடர்’) என்பவையும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

உ. “வடியா காவின் வல்லாங்குப் பாடி” புறநி. சள: ௩.

௩. “தலைப்படு சால்பினுக் குத்தள ரேன்சித்தம் பித்தனென்று, மலைத்தறி
வாரில்லை யாரையுந் தேற்றுவ னெத்துணையுங், கலைச்சிறு திங்கள
மிலைத்தசித் தம்பல வன்கயிலை, மலைச்சிறு மாண்விழி யாலழி வுற்று
மயங்கினனே” கோவையார். உ.௫.

ச. இச்செய்திக்கே (தொல். மெய்ப். சூ. ௧; பேர்; இ - வி. சூ. ௫௭௮. உரைகளிலும்) “வல்லரர்முற்... ..காட்டியவன்” என்பதுமேற்கோள். (பிரதிபேதம்) * வல்லாருட் சொல். † போர்வேல்.

அஅ0

கவித்தொகை தசஉ.

தமர் குடிப்பழுதாமென்று அஞ்சி அவனை அவ்விடத்தே கொடுத்தார்; ஈதோர் மகட்கொடை இருந்தவாறென்னெனக் கண்டார் வியந்துகறினர். ஏ - று.

இது கண்டார்க்குக் கொடைபற்றிய பெருமிதம் பிறந்தது.

இது “தரவும்போக்கும்” (௧) என்பதனுட்பாட்டிணைப்போக்கின்பின்வைத்த தனூற் போக்குப்பெற்ற, பண்பு என *நாற்சீரான் இயன்ற பாட்டு வந்தது.

(2) வாழிசான்நீர் அம்மசான்நீர் என ஈற்றுக்கண் வந்த சீர்களை † முகல் அடிக்கு ஆண்டபொருண்முடிவுள் மாறுகட்டி அடுக்க அறுசீராய் ஆறுமெய் பெற்றமையிற் கலிவெண்பா. (உச)

(௧சஉ.) புரிவுண்ட புணர்ச்சியுட் (௩) புல்லாரா மாத்திரையருகுவித் தொருவரை யகற்றலிற் நெறிவார்கட்

(ஈ) செயநின்ற பண்ணினுட் செவிசுவை கொள்ளாது நயநின்ற பொருள்கெடப் புரியறு நரம்பினும்

ஐ பயனின்ற மன்றாட்ட காம மிவண்மன்று

௧. தொல். செய். சூ. ௧௩௪. இதனுரையில், “தரவும்போக்கும் பாட்டிடை யிடைந்தும்” என, “பாட்டிணைப் போக்கின்பின் வைத்ததனூற் போக்குப் போல நாற்சீரானிறுவனவும் அப்பாட்டுள் அமையுமென்பது; அது, ‘காந்தாங்கே... ..பண்பு’ என்றூற்போல வரும்” என்று பேராசிரியரும் இதனையே தழுவி கச்சினூர்க்கினியரும் எழுதியிருக்கிறார்கள்.

உ. இச்செய்யுளுள், ‘வாழிசான்நீர், அம்மசான்நீர், என ஐஞ்சீரடுக்கி யாங்கு அடுக்கிச் சொல்ல அறுசீராயின. இதற்கும் ஐஞ்சீர் அடுக்கியு மென்றதுபோல அறுசீரடுக்கியுமென்று அடுக்குதற்குக் தொழில் கொள்ளப்படும். ஈண்டு இரண்டளவடி தொடைப்படச் செய்தமையி னென்க. இதனுள் என்றாங்கே என்பது தனிச்சொல்’ என்று பேரா

சிரியரும், இதனுள் 'வாழி சான்றீர், அம்ம சான்றீர், என் நற்றக்கண்
வந்த சீர்களை முதலடிக்கட் பொருண்முடியுமாறு கூட்டி ஐக்கிடுக்கி
யாங் கடுக்க அறுசீரானவ்வாறு வந்ததாம். இதற்கும் அறுசீரெடுக்கியும்
எனக் கூட்டிப் பொருளுரைக்க. என்றாங்கு தனிச்சொல்' என்று
நச்சினூர்க்கினியரும் எழுதியிருப்பவை இங்கே அறிதற்பாலன; தோல்.
செய். கு. கடுச.

௩. "புல்லாராப் புணர்ச்சியாற் புலம்பிய வென்றேழி" கலி. சடு: ௧௦.

௪. "செயதின்ற.....மன்றம்ம காமம்" என்பதை (நன். இடை.
கு. கக. உரையில்) மேற்கோள்காட்டி அம்ம, உரையையென்று
மயிலைகாதரும் இப்பகுதியையே (இ - வி. கு. உஎச 'உரையில்) மேற்
கோள்காட்டி அம்ம, அசைநிலையென்று இ - வி. தூலாரும் கூறுவர்.

(பிரதிபேதம்) * நாற்சீரானின்றபாட்டு, †முதலடிக்காண்ட,

ஐந்தாவது நெய்தல் உடு.

அஅக

மொண்ணுத லாயத்தா (க)*ரோராங்குத் திளைப்பினு

(உ)முண்ணுனை †தோன்றாமை முறுவல்கொண் டடக்கித்தன்

கண்ணினு முகத்தினு நகுபவன் பெண்ணினர்

யாவருந் தண்குரல் கேட்ப நிரைவெண்பன்

௧௦ மீயுயர் தோன்ற நகாஅ நக்காங்கே

(௩)பூவுயிர்த் தன்ன புகழ்சா லெழிலுண்க

ணையிதழ் மல்க வமும்;

௧௩ ஒலு! அழிதகப் பாராதே †யல்லல் குறுகினங்

காண்பாங் கனங்குழை ||பண்பு;

௧௫ என்று, (ச)ஈல்லீரு மென்செப்தீ ரென்னை நகுதிரோ

நல்ல நகாஅலீர் X மற்கொலோ யானுற்ற

வல்ல னுறீஇயான் மாய னலர்மாப்பு

புல்லிப் புணரப் பெறின்;

௧௬ எல்லாரீ, உற்ற தெவனேமற் †நென்றீரே லெற்சிகை

செய்தா னிவனென வுற்ற திதுவென

வெய்த வுரைக்கு **முரணகத் துண்டாயிற்
 (ரு)பைதல வாசிப் பசக்குவ மன்னேவென்
 னெய்தன் மலரன்ன கண்;

- க. ஓராங்கு, ஒருகன்மைப் படவென்னும் பொருள்படுவதோர் இடைச் சொல்; பதிந். கக: கச. கலி. கட: கஅ, கஅ: எ, கட: கக. புறம். கக: கக. இச்சொல், “ஓராங்கு” என்றும் வரும்; பதிந். கக: உ. கலி. கு: எ. புறம். உகஅ: கடு, ஈஃ: கு, கஉச: கக, கஎ: உ.
- உ. “ஔமொக்கு ளுள்ளது” துறவி. கடஎச.
- ங. (அ) “போதெழி லுண்கண் புகழ்நல னிழப்ப” (ஆ) “பூக்கவின் கொண்ட புகழ்சா வெழிலுண்கண்” கலி. கடஉ: உ, கக: ச.
- ச. அறிவார்(?)கேட்பத் தலைமகள் கூற்றுவுத்தற்கு, “எல்லீரு மென்செய்தீ ரென்னை நகுதிரோ” என்பது மேற்;தொல். செய். கு. ககக. பேர்;நச்.
- டு. (அ) “பசத்தகண் பைதல பனிமல்க” கலி. கக: க. (ஆ) “தெரிந் துணரா நோக்கிய வுண்கண் பரிந்துணராப், பைதலுழப்பதெவன்” (இ) “படலாற்றா பைத லுழக்குங் கடலாற்றாக், காமநேய் செய்தவென் கண்” துறவி. ககஎஉ; ககஎடு.

(பிரதிபேதம்) * ஓராங்கு, † தோன்றாமல், ‡ அல்ல குறுகிலும்; || டம்பு எல்லீரு மென்செய்தீர், x மற்கொல்லோ, †என்றிரேல். ** முரணகத்த.

111

அபுஅ கவித்தொகை கசஉ.

உச (க)கோடுவாய் கூடாப் பிறையைப்*பிறிதொன்று
 நாடுவேன் கண்டனென் சிற்றிலுட் கண்டாங்கே
 யாடையான் (உ)†மூஉ யகப்படுப்பேன் சூடிய
 காணன் நிரிதருங் கொல்லோ மணிமிடற்று
 †மாண்மலர்க் (ங)கொன்றை வவன்; .

உக தெள்ளியே மென் ழுரைத்துத் தேரா தொருநிலையே

வள்ளியை யாகென நெஞ்சை வலியுறீஇ
யுள்ளி வருகுவர் ||கொல்லோ வுளைந்தியா
னொள்ளி யிருக்குவேன் மற்கொலோ ÷ நள்ளிருண்
மாந்தர் கழிகொண்ட கங்குற் (ஈ)கனளிற்ற
றோன்றின னாகத் (ஐ)தொடுத்தேன்மன் X யான்றன்னைப்
(க)பையெனக் காண்கு விழிப்பயான் பற்றிய
கையுளே மாய்ந்தான் கரந்து;

- க. (அ) “கோடுவாய் கூடாப்.....கொன்றையவன்” என்னும் பகுதியைப் பெருந்திணைக்குரிய மெய்ப்பாடுகளுட் கலக்கமென்பது மனங்கலங்கி நிற்கு நிலையென்று கூறி அதற்கு மேற்கோள்காட்டினர், இளம்; தொல். மெய்ப். கு. உஉ. (ஆ) “கோடு கூடு மதியம்” பதிநீ. நக: கஉ. (இ) “கோடுகொ ளொண்மதியை” கள. உஉ. (ஈ) “சின்கட் செல்வன், பைக்கதிரீக் கோடு கூடும் பக்கத்தில்” உத்தரகோச. கள. நகடு.
- உ. “எங்கு, மூயிலங்கி யிறையவனார் முடியிசைமல் கியகோயில்” தீரு வாணக்கா. செசாரணிய. உசு.
- ங. (அ) “கொன்றை யலங்கலக் தெரியலான்” கலி. கடு: க. (ஆ) “கொன்றை வேய்த்த செல்வன்” (இ) “பிரணவத்திற் குரியபொருள் பிறரென்று பேசினவோர், முரணவித்தற் காகமங்கல் முதலாய வேண் படுவோர், காணவிகற் பங்கடத்தோய் காவுதமெண் ணிலகமமுந், திரண்மிருத்த செழுங்கொன்றை மாலிகைசேர் தரக்கண்டும்”
- ச. (அ) “கனவின் வாரா நயனி லாளனைக், கனவிற்கண்டியான் செய்தது கேளினி..... ..தொடுப்பேன் போலவும்” (கலி. கஉஅ: அ - கக)

என்பதும் (ஆ) “தெற்றெனக் கண்ணுள்ளே தோன்ற.....அற னில்வவர்” (கலி. கசச: ௫௫ - ௫௮) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

- டு. “தொடுத்தல்” இந்துற்பக்கம் எகச: உ-ஆம் குறிப்பில் (இ)(ஈ)பார்க்க.
- க. கலக்கமென்னு மெய்ப்பாட்டிற்கு, “பையெனக் காண்குகரந்து” என்னும் அடிகள் மேற்கோள்; தொல். மெய்ப். கு. உஉ. கச.

(பிரசிபேதம்) * பிறிதென்று, † மூடியகப், ‡ மாண்மாணிக்கொன்றை || கொல்லோ வுளைந்தியான், ÷ கலங்குள், X யான்றனது.

ஊருய மாலை போலக்

குருதிக் கோட்டொடு குடர் வலந்தன

எ-து: அவை குத்தினபொழுது, எரி சுற்றிவிளங்குகின்ற (க)ண்சிப்படையையுடைய இறைவன் குடிய (உ) பிறையிடத்துக்கிடந்த (ங) சிவந்த நிறத்தையுடைய *மாலைபோலப் பகையான ஏறகளை விரும்பிப் போக்குவன வாகிய எற்றினங்களின் குருதிதோய்ந்த கொம்புகளுடனே குடர்கள் சுற்றிப் பிணித்தன. எ - று.

உ.அ. கோட்டொடு சுற்றிக் குடர்வலந்த வேற்றின்முன்

ஊழின் (ச)றக்குடர் வாக்குவான் டீடுகாண்

(டு)செந்நூற் கழியொருவன் கைப்பற்ற (ங)வந்நூலை

||முந்நூலாக் கொள்வானும் பேர்ன்ம்

எ - து: அங்கனம் கொம்புகளோடே சுற்றிக் குடர்கள் பிணித்த ஏற்றின் முன்னே நின்று ஆடி அக்குடரை இரண்டுகையாலும் வாங்கி வயிற்றிலே

க. கணிச்சியென்பது மழுவின் வேறையதொரு படைக்கலத்துக்கும் பெயராயினும் 'எரிதிகழ்' என்னும் அடைமொழியை நோக்க இங்கே மழுவென்னும் பொருளில் வந்ததென்றே தோற்றுகிறது.

உ. இச்செய்யுள் கடு - கசு. அடிகளிலும் ஏற்றின் கொம்புக்குப் பிறை உவமையாய் வந்திருத்தல் காண்க.

ங. "கணவிர மாலை கைக்கொண்டென்ன, நினைநீடு பெருக்குடர் கையகத் தேந்தி" மணி: டு: ௪௮-௪௯.

ச. "மாயா தவர்தலை வாவரங் காவட மாயமதுரை, மாயா தவரண்டர் வந்தடைந் தான்மழு வாளிபிர, மாயா தவர்செய்வர் முந்நூல்செந் நூல் கொண்ட வண்ணமொப்ப, மாயா தவரத் தனைக்குடல் கோத்ததுன் வாணகமே" தீருவாங்கத். ௮௭.

டு. லகரந்திரிந்த னகரத்தின்முன் மகரம் தன்மாத்திரையிற் குறைத்து

வருமென்பதற்கு, “செந்துற்கழி.....போன்ம்” என்பது மேற்.
கோள்; இ - வி. சூ. 22.

க. செய்யுட்டன் போலுமென்னுஞ் சொல்லின் இறுதியில் னகாரம்
மகாரம் வந்து ஈரொற்றுட னிலையாய் நிற்குமென்பதற்கு, “அந்தலை
முத்துலாக் கொள்வானும் போன்ம்” என்பது மேற்கோள்; தோல்.
மொழி. சூ. 24. 33.

(பித்திபேதம்) * மானியாதபகையான, † ஏற்றினக்கனிதூட்டய குருதி, ‡ கோடொடு, ||
முத்துலாக் கொள்வானும்.

ஐந்தாவது நெய்தல் உரு.

அட்டிந

- ௩௭ (க)கதிர்பகா ஞாயிறோகல்*சேர்தி யாயி
னவரை நினைத்து நிறுத்தென்னை நீட்டித்
தருகுவை யாயிற் றவிருமென் னெஞ்சத்
துயிர்திரியா மாட்டிய தீ;
- ௪௧ மையில் சுடரே மலைசேர்தி நீயாயிற்
பெளவநீர்த் தோன்றிப் பகல்செய்யு †மாத்திரை
கை(உ)விளக் காகக் கதிர்சில தாராயென்
றொய்யில் சிதைத்தாணைத் ||தேர்து;
- ௪௫ †சிதைத்தாணைச் செய்வ தெவன்கொலோ வெம்மை
நயந்து நலஞ்சிதைத் தான்;
- ௪௭ (௩)மன்றப் X பனைமேன் மலை(ச)மாந் தளிரேநீ
தொன்றிவ் வுலகத்துக் கேட்டு மறிதியோ
(௫)+மென்றோண் ளெகிழ்த்தான் றகையல்லால் யான்காணே
ன்னறதி தென்று பிற;
- ௫௧ நோயெரி யாகச் சுடினுஞ் *சுழற்றிபென்
னயித முள்ளே †கரப்பன் கரந்தாங்கிக்

க. “கதிர்பகா ஞாயிறே.....மாட்டிய தீ” என்னும் பகுதி, ஞாயிற்
றைத் கேட்டுருபோலக் கூறியதற்கு மேற்கோள்; தோல். செய்; சூ.

உகக. போ. கு. உகக. நக.

- உ. "விட்டி ஸங்கொளி வெய்யவன் றனதுமெல் விரலாற், சுட்டி யெங்க னுங் காட்டல்போற் சுடர்வன சுடர்கன்" னைடநம். மாலிப். கஉ.
- ங. ஞாயிறுமுதல் புள்ளீராகச் சொல்லப்பட்டவைகளைச் சொல்லுவனவுங் கேட்பனவும் போலக் கூறுதலல்லாமலும் பிறவற்றையும் அவ்வாறு கூறுதலுண்டென்பதற்கு, "மன்றப் பனைமேன் மலைமாந் தளிர்ே" என்பது மேற்கோள்; தொல். செய். கு. ககக. இளம். 'ஞாயிறு'
- ச. "மாதுந் தளிர்கொண்ட போழ்தினுள்" கலி. கசக: உஎ.
- ஊ. "மென்றோண் ஞெழித்தான்.....தீதென்று பிற" என்பது, உறுபெயர்கேட்டலென்னும் மெய்ப்பாட்டுக்கு மேற்கோள்; தொல். மெய்ப். கு. உஉ.

(பிரதிபேதம்) * சேர்நி யாயிற். † சேர்நி யாயிற், ‡ மாநிணைக்கை. || தொககு. + இனத் தானிச், x பனைமேல், † என்றே ஞெழித்தான் நிறமல்லையான். *² சுற்றியென். †† கயப்பென்.

அதிசு கலித்தொகை கசக.

நோயுறு (க)வெந்நீர் தெளிப்பிற் றலைக்கொண்டு

வேவ தளித்திவ் வுலகு;

(ஈ) மெலியப் பொறுத்தேன் *களைந்தியின் சான்றீர்

நலிதநங் (உ)காமமுங் கெளவையு மென்றிவ்

†வலிதி (ங)னுயிர்காவாத் தூங்கியாக் கென்னை

நலியும் விழும மிரண்டு;

எனப்பாடி;

கஃ (ச)†இனைந்துநொந் தழுதன ணினைந்துநீ டியிற் த்தன

னெல்லையு மிரவுங் கழிந்தன ||வென்றெண்ணி (ஊ)யெல்லிரா

+ நல்கிய கேள்வ னிவன்மன்ற x மெல்ல

மணியுட் பாரந்தநீர் போலத் + துணிவாக்

கலஞ்சிதை (சூ)யில்லத்துக் காழ்கொண்டு தேற்றக்

கலங்கிய நீர்போற் றெளிந்து நலம்பெற்ற
 ணல்லெழின் மார்பனைச் சார்ந்து

- க. ஸௌதாஸனென்னும் அரசன் தன் குலகுருவாகிய வசிட்டமுனியைச் சபித்தற்கு நீரைக் கைக்கொண்டபோது தன் மனைவியாகிய மதயந்தி கூற்றால் தடையுண்டு அந்நீரை மேலே வீசின் மழைவாளமும் கீழே வீழ்த்தின் நிலவாளமும் அறுமென்று தன்காலின்பெய்து கண்மாட பாந் றுயினனென்னும் வரலாறு இங்கே அறிதற்பாலது.
- உ. “நெய்யா லெரிததுப்பே மென்றற்றூற் கெனவையாற், காம துதுப்பே மெனல்” துறள். ககசஅ.
- ங. (அ) “காமமு நாணு முயர்காவாத் தூங்குமென், னேனா வுடம்பி னாகத்த” (ஆ) “ஒருதலையா னின்னாது காமக்காப் போல, விருதலையா னு மினிது” துறள். கககங; கககக.
- ச. (அ) “இணந்துநொர் தழுதனன்.....சார்ந்து” என்னும் பகுதி, பெருந்திணைக்கட் கண்டோர் கூறியதற்கு மேற்; நொல். அசத். கு. சதி. (ஆ) “இண்பேங்கி யழுதனை” கலி. கஉஉ: இ.
- டு. “எல்லிரா.....மெல்ல” என வென்னைச்சுரிதகத்தும் ஐஞ்சீரடி யும் வந்தது” என்பது நொல். செய். கு. கடுச. பேர்.
- ஊ. (அ) “தேறுபடு சின்னீர் போலத் தெளிந்து, மாறுகொண் டோரா மனத்தின ளாகி” மணி. உக: கசஉ-கசக. (ஆ) “இல்லின், படுதாழ்ப் (பிழிபேதம்) * களைத்தின், † கூலிதூயர். ‡ இணைத்துணைந்து. || என்றெண்ணி கல்கிய, † ஒல்கிய, x மெல்லியலமணியிற், † துணிபாம். ** சார்ந்து. ஒஓ. இரக் கக்குறிப்பு. கருநிரோ.....ஒகாரம், எதிர்மறை கேட்பீராக இயடந்துடனே.

ஐந்தாவது தெய்தல் உரு.

அஅநி

இது “பொழுது தலைநிலைத் கையறு காலை, யிறந்த போலக் கிளக்குங் கிளவி, மடனே வந்த மருட்கை மிததியோ, டவைநாற் பொருட்க ணிகழ மென்ப”(க)இச்சுத்திரம் பின்னர் நான்தம் “பெருந்திணை பெறுமே”(உ) என்ற சிறப்புடைப்பெருந்திணையன்றிப்பெருந்திணைக்குறிப்பாகக் கந்தநவத்துட்பட்டு வழிவரும் ‘ஏறியமடற்றிறம்’(ங)முதலிய நான்க ளுள் ஒன்றிய பின்னர் நிகழ்ந்த கந்தநவம் பின்னர் வழிவந்த ‘தெறுத லொழிந்த காமத்து மிததிறம்’ (ஈ) ஆகிய பெருந்திணை வழுவமைக்கின்றது.

படுத்துத் தேய்வை யுழீஇக், கலுழி நீக்குங் கம்மியர் போல, மகா வீணையின் மனமாஈ கழீஇ” பெருங். (க) ௩௫: ௨௧௫ - ௨௧௮. (ஆ) “நின்ற லுள்ளக் தேறுவைக்க நீத்தந் தெளிவ தெனத்தெளித்து” பிரமோத்தர. வஞ்சுனைமுத்தி. ௧௧.

க. தொல். பொருளி. கு. ௪௨. இச்சுத்திரத்தினுடையிலும் இது, ‘பின் னர் நான்கும.....கூறத்தகாதன கூறலும் பிறவுமாம்’ என்று இவ்வாறே பொருள்எழுதி இச்செய்யுளைமேற்கோள்காட்டி, அக௨-ஆம் பக்கத்திலுள்ள ‘இதனுள் அந்திக்காலத்தே யிருதியிறத் த வாறுங் காண்க’ ‘எல்லிரா கல்கிய... வரைவு நிகழ்த்தவாறுங் காண்க’ என்ற குறிப்புக்களையுமெழுதி, ‘இதற்குப் பொருளுரைக்கும் கால் கேட்டுராக இவள் நக்கு, நக்க அப்பொழுதே அழும். இங்மனம் அழுமாறு காமத்தை *ஊழானது (*உயிரானது என்றும் பிரதிப்பதம்) அகற்றலின், அஃதறுதியாக நயம்பினும் பயனின்றாயிருந்தது. ஒடு இகணையுற்ற இவள்! அல்லற்பண்பைப் பாராதே அழிதக யாங்குறுகி னேம், குறுகிய யாம் இகணை முடிவுபோகக் காண்பேமென்று வந்து எல்லீரும் என்செய்தீர்? என்னை இகழ்கின்றீரோ? இவ்வருத்தத்தை எனக்குறுத்தினவனது மாயஞ்செய்த மலர்ந்த மார்பை யான் முயங்கிக் கூடினும் இகழ்ச்சியன்றும்; என்றற் றொடக்கமாய் வரும்’ என்று இவ் வுரையாசிரியர் வரைந்திருப்பது இங்கே அறிதற்பாலது.

உ. தொல். ௪௪. கு. ௧௪.

௩. தொல். அகத். கு. ௫௪.

௪. தொல். அகத். ௫௪. (அ) இச்சுத்திரப் பகுதியினுடையில்தேறுத லொழிந்தகாமத்துமிருதிமென்பது பெரும்பாலும் தலைமகட்கேயரித் தென்று கூறி, அதற்கு இச்செய்யுளை மேற்கோள் காட்டினர் இளம்

பூரணர்; (ஆ)தொல். அகத். கு. ௧௩. உரையில், 'புரிவுண்ட புணர்ச்சி யென்றது முதலிய ஆறுபாட்டும தேறுதலொழிந்த காமத்து மிகுதிற மாகிய பெருந்திணை. இவற்றை செய்தலுட் கோத்தார் சாக்காடு குறித்த இரங்கற் பொருட்டாகலின்' என்றும் (இ) தொல். அகத். கு. ௩௧. உரையில், 'புரிவுண்ட புணர்ச்சியென்னும் செய்தற்பாட்டுக்

(பிரதிபேதம்) * குறிப்பாயக க்ஷிரூயந்தட். † முன்னா வழுவியந்த. *

அ அ ச

கலித்தொகைக் கச்சு.

ஓதலந் தாதும் ஒழிந்த பகைவயிற்பிரிவாகிய வாளானெதிரும் பிரிவும் முடி யுடை *வேந்தர்க்கும் அவர் ஏவலிற் பிரியும் அரகர்க்கும் இன்றியமையா மையின் அப்பிரிவிற் பிரிகின்றன் 'வன்புறை குறித்த றவிர்கிச் சீ யாதும்' (க) என்பதனும் கற்புப்போல நீ இவ்வாறெழுகியான் வருந்துணையும் †ஆற்றி யிருவேன ஆற்றுவித்துப் பிரிதல்' இலக்கணம்மன்மையின், வாளாபிரிய மன்றே? அங்ஙனம் பிரிந்துழி அவன் கூறிய ||கூற்றினையேகொண்டு ஆற்று விக்குந் தோழிக்கும் ஆற்றுவித்தலரிதாகலின், அவட்த அன்பினிற் நீங்கினு ளென்று ஆற்றமை மிக்து ஆண்டுப் பெருந்திணைப்பகுதி நீகழமென்று உணர்க. (இ-ள்) பொழுது - அந்திக்காலத்தே, கையறுகாலை - 'புறஞ்செய்ச் சீதைதல்'என்றும் (உ)குத்திராத்தில் அதன்னுங்கின்ற' எனக்கூறியகையற வுரைத்தலென்னும் மெய்ப்பாடு எய்திய காலத்தே, தலைவைத்த - - அந்த ஆற்றமறுதியின் இகந்தனவாக முடிவிலே வைக்கப்பட்ட மெய்ப்பாடுகள், மித்தியோடு மடனே வருத்தம் மருட்கை நாற்பொருட்கண்நிகழும் - தன் வனப்பு மித்தியுடனே மடப்பழம் ஆற்றமையும் வியப்புமாகிய நான்த பொருட்கண்ணே நடக்கும்; அவை இறந்தபோலக் கிளக்குங் கிளவி என்ப- அங்ஙனம் அவை**நடக்கின்ற நான்தபொருளும் கூற்றுநிகழங்கால்தன்னைக் கைகடந்தனபோலக் கூறுங் கூற்றிய் நிகழமென்று கூறுவர் புலவர். எ-று. தலைவைத்த மெய்ப்பாடாவன: - † ஆறும்அறுதியிலும் ஒப்பத்தோன்றநற் தரிய மெய்ப்பாடுகளாய் ட்டமன்றத்திருந்த சான்றோறியத் தன் துணைவன் பெயரும் பெற்றியும் அவனோடு புணர்ந்தமையும் தோன்றக் ||| கூறியும் அழகும் அற்றியும் பொழுதோடு - - புலம்பியும் ஞாயிறு முதலியவற்றோடு

கூறத்தகாதன கூறுதலும் பிறவுமாம்' x x எனும் விதிப்பற்றி வரவிடைப் பிரிந்து நீட்டித்துழித் தலைவி பிரிவாற்றகில்லாது நானு வரையற்றது கலங்கி மொழிந்து அறிவழிந்துழி அவன்வந்து காரத் தெளிந்தமை கண்டார்
 + + கூறிற்றென்று கூறியது.

காமத்து மிகுதிறம்; இதனைப் பொருளியலுட் காட்டினும்; ஆண்டோ தும் இலக்கணங்களுக் தோன்ற இதனுட் டெளிந்து கூறவனவும் ஆண்டக் காண்க' என்றும் இவ்வுரையாசிரியர் கூறியுள்ளார். (ஈ) இலக்கண விளக்க துலாசிரியரும் ஏறிய மடற்றிறத்துக்கே இச்செய்யுளை மேற்கோள் காட்டினர்; கு - வி. கு. ௫க்க.

க. நொல். கம். கு. சச.

உ. நொல். மெய்ப். கு. கஅ.

(59 தபேதம்) * வேந்தர்க்கு மகாசர்க்கும், † ஆற்றுகமென் ஞுற்றுவித்த, ‡ இன்பையின், || கூற்றை; x சதைத்தல்என்னுஞ் சூதிரத்த இதனினுங்கின்று, + அந்த ஆற் றுமையின், + என யன்பு. ** நடக்கின்றையை நான்கு, †† ஆரமயநியனும் பரந்த தோன்று, †† மன்றத்தச் சான்றோர். ||| கூறியழுது மறற்பியும், + + புகம்பிய, x x இவ்விதி, இவ்விதி. + + கூறிற்றென்றுகொள்கூறியவாறுணர்க.

ஐந்தாவது நெய்தல் உரு.

அஅஅ

குநன் பொருள்.

கேட்பீராக; இவள் தன்னுடனே பொருந்தி விளையாடும் ஒள்ளிய துதலினைபுடைய ஆயத்தார் எல்லாரும் * ஓராங்குக்கடி விளையாடும் அளவி லும் முட்போலக் கூரிய தன் பல்லினுனி தோன்றாமல் முறுவலிக்கலைக் கொண்டு, அதனை உள்ளடக்கி, அந்நகுதற்குறிப்புப் பிறாறியாமல் தன்கண் னாலும் முகத்தாலும் நகுபவன்; இப்பொழுது பெண்டன்மையின்றிப் பிறர் கேளாமல் மொழியும் (க)மெல்லியமொழியினை எல்லாருக்கேட்கும்படி கூறி, நிரைத்த வெள்ளிய பல்லின் மேலெயிற தோன்றப் பெருகச் சிரித்து, சிரித்த அப்பொழுதே பூ(உ)வொடித்த கண்ணையை ஒக்க புகழ்ச்சி அமைந்த அழகினைபுடைய கண்கள் அழகினைபுடைய இமை நீர்மல்கும்படி அழாநிற்கும்;

இவன் இங்ஙனம் அமுமாறு காமவிற்பத்தை ஊழானது ஒருவர் மனம் ஒருவரிடத்தே புரிதலுண்ட கூட்டத்திற் புல்லுதலிறையாத அளவிலே இருவரில் ஒருவரை † அரியாரம்படி பண்ணி நீக்குகையினாலே இந்நிலையாமையை ஆராய்ந்து பார்ப்பாரிடத்து அஃதறுதியாக நரம்பை வீக்குதலைச் செய்ய அதனிடத்தே நின்ற பண்ணினுட் டோன்றிய இனிமையைக் கேட்போர் செவிகொண்டு இன்புறுவதற்கு முன்னே விருப்பம் நின்ற இனிமையாகியபொருள் கெடமுறுக்குஅறும் (௩) நரம்பிலுங்காட்டிற் || பயனின்றாயிருந்தது; ஒஹ! இஃ - கனக்குழையது அல்லலையுடைய குணத்தை நம்மை வருத்தும் என்று பாராதே நம் நெஞ்சுழியும்படியாக வந்து குறுகினேம்; குறுகிய யாம் இதனை முடிவுபோகக் காண்பேம் என்று நருநிவந்து எல்லீரும் என்ன காரியஞ் செய்தீர்? இங்ஙனம் வந்த நீர்தாம் என்னை + இகழ்கின்றீரோ? இகழ்கின்றீராயின், யானுற்ற வருத்தத்தினை எனக்குறுத்தினவனுடைய மாயத்தைச் செய்த மலர்ந்த மார்பை யான்முயங்கி அவனைக் கூடப்பெறினும் அஃ X இகழ்ச்சியன்றும்; இங்ஙனம் என்னைச் சிகைத்தலைச் செய்தான் இவனென்று யான் முற்கூறியதனைக் * கேட்ட நீர் பின்னை அவனொன்றதுதான் எத்தன்மைத்தோ

- ௩. தன்மை, மென்மை யென்னும் பொருளில் வருதல், "தன் குறை" புறம். உச: ௬. என்பதனுரையாலும் வலியுறும்.
- ௨. (அ) "அத்திவெடி முல்லையரும்பெடுத்தகான்வந்தேன்" தனிப்பாடல். (ஆ) "சூடா ததுமணம் வீசா ததுசுரும் புய்விரும்பி, மூடா ததுவெடியாதது பின்முதிழாததுதான், வாடாத தோரலர் வந்தாலெவ்வாறாய் வன் மன்னுயிரே" மாறன். உசக.
- ௩. "வீழூர்க் கிறைச்சியாய் விரல்கவர் பிசைக்கும்போ, லேமுந்தம் பயன் கெட விடைநின்ற நரம்பறுஉம், யாழினுக் நிலையில்லாப் பொருளையு நாச்சுபவோ" கலி. அ: ௬ - ௧௧.

(பிரதிபேதம்) * ஒருக்குடி. † மொழியுமென் மொழியினை, ‡ அரியாரம்படி. || பயனிலுபாயிருந்தது, - கனக்குழைகல்லலை, + இகழ்கின்றீரோ இகழ்கின்றீரோ இகழ்கின்றீராயின். X இகழ்ச்சியென்றேயிவ்வனம், ** கேட்டேர் நீ பின்னை.

என்று கேட்டீராயின், யானுற்றதிதுவென (அ) *எழுவகையாகிய அறத்தொடு நிலைகளின் ஒன்றை நும்மணத்திற்குப் பொருந்தக் *கூழம் என்னறிவு என் உன்னத்துண்டாயின் யான் இங்நணம் வருந்துவனோ? வருந்தேன்; அவ்வறிவு கெட்டமையால் யானுற்ற வருத்தம் இத்துணைய வருத்தமென யான் உமக்குக் கூறவன், அதனைக் கூறக்கேண்டின்; சான்றீர்! என்று சான்றோரை நோக்கிக் கூறுகின்றான்; என்னுடைய † சிற்றிலுளுள்ளே (௨)கூடலிழைத்த

௧. எழுவகை அறத்தொடு நிலை இவையென்பதை, நொல். பொருளி. ௧௩-ஆம் குத்திரத்தால் உணர்க.

௨. கூடலிழைத்து அவனைக் கூடுவேனோ என்று ஆராய்தல்:—பெரிதாக ஒரு வட்டங்கீறி அதற்குள்ளே சிறு சுழிகளைக் கணக்கிடாது சுற்றுஞ் சுழித்து அவற்றை இவ்விண்ணி சுழியாகக் கூட்டி இறுதியில் ஒன்று எஞ்சாது கூடுகின்றனவா என்று பார்த்தல். அச்சுழிகளுள் ஒன்று எஞ்சாது கூடுமாயின் தலைவன் விரைவில் வந்து கூடுவென்றும், ஒன்று எஞ்சிக் கூடாதாயின் அவன் விரைவில் வந்து கூடானென்றும் கோடல் மரபு; தலைவன் வரவை அறிதற்கு அவனைப் பிரிந்த தலைவி இவனைச் செய்வதாகக் கூறல் பண்டைவழக்கென்பர். (அ)நாய்க் சீயாந்தீருமொழியின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்து அரும் பதத்தில், 'கூடலாவது - வட்டமாகக் கோட்டைக்கீறி அதுக்குள்ளே சுழிசுழியாகச் சுற்றுஞ்சுழித்து இவ்விண்ணி சுழியாகக் கூட்டினால் இரட்டைப்பட்டால் கூடுகை, ஒற்றைப்பட்டால் கூடாமை என்று சங்கேதம்' என்றுள்ள செய்தி இங்கே அறியத்தக்கது. (ஆ) இவ்வாறன்றிக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு நிலத்தில் வட்டமாக ஒரு கோட்டைக் கீறிப் பின்பு கண்திறந்து பார்த்து. அக்கோடு தொடங்கிய இடத்தில் தவறாமல் வந்து சேர்ந்திருப்பின் தலைவனும் தவறாமல் வந்து சேருவானென்றும் அது வந்து சேராமல் விலகியிருப்பின் தலைவனும் வந்து சேராது விலகியிருப்பானென்றும் கொள்ளுகல் மரபென்பாரும் உளர். இக்கூடலிழைத்தலைப்பற்றிய செய்திகளாகச்

செய்யுட்களில் (இ) "தாழ்கடற் றண்சேர்ப்பன் ருரகல நல்குமே,
 லாழியாற் காணாமோ யாம்" ஐநீ - ஐம். சக. (ஈ) "பாட லாக்கிடும்
 பண்ணெடு பெண்ணிவள், கூடலாக்கிடும் குன்றி மணற்கொடு,
 கோடல் பூத்தலர் கோழம்பத் துண்மகிழ்ந், தாடுங் கூத்தலுக் கன்பு
 பட்டாளன்றே"(உ)"மாட நீண்மருகற் பெருமான்வரிற், கூடுநீயென்று
 கூடலிழைக்குமே" தேவாரம். திருநா. கோழம்பம். ச, மருடல். அ,
 (ஊ) "இழைப்பன் றிருக்கடல் கூட" நாலா. நான்முகன். நக.
 (எ) "சிதைக்கின்ற தாழியென் றுழி திருத்தித்தன் சீறடியா, லுதைத்
 (பிரதிபேதம்) * எழுயகையவாடுப, † கூறுமறிவு என் னுன்னத், ‡ தெறிதுள்ளே.

ஐந்தாவது நெய்தல் உரு.

அஅக

அவனைக்கூடுவேனோ என்று ஆராப்கின்ற யான் அக்(க)கூடலில் ஒருபாகத்தை
 இழைத்த அளவிலே * அவ்வாராய்ச்சிக்குப் பிறிதொன்றாகிய வளைவு தன்

கின்ற நாயகர் தன்னெடு" நாலா. திருவிருத்தம். நக. (ச) "சென்றார்
 வரைய கருமஞ் செருவேலான், பொன்றாங் கணியகலம் புல்லப்
 பொருத்துமேற், குன்றாது கூடுகெனக் கூறிமுத்த வார்மணன்மே,
 வன்றாங் கணியிழையா ளாழி யிழைத்தாளே" சீவக. 30௩௭. (ஐ)
 "மெய்யி லணை த்துருகிப் பைய வகன்றவர்தா, மீள்வ - ரெனக்கருகிக்
 கூடல் வளைத்தறவே, கையி லணைத்தமணற் கண்பனி சோர்புனலிற்,
 கரைய விருத்தமுலீர் கடைதிற மின்றிறமின்" கலிகீக. ௫௧. (ஓ)
 "குழைத்தழுவ் கொம்பனா ளொருத்தி கூடலை, யிழைத்தன எவ்வவ
 ளிட்ட போதெலாம். பிழைத்தலு மணங்கவேள் பிழைப்பி லம்பொடு,
 முழைக்கன னாயிர்த்தன னாயிருண் டென்னவே" (ஔ)"மின்னகு மணி
 விரற் றேய வீழ்கணீர், துன்னரும்பெருஞ்சுழி யழிப்பச் சோர்விலே,
 டின்னகை றுளைச்சிய ரிழைக்கு மாழிசால், புண்ணையம் பொதும்பரும்
 புக்கு நோக்கினுன்" கம்ப. உண்டாட்டுப். நக. வீட்டண. உஅ.
 (ஔ) "வளைத்துக் கிடந்த வாரிமணற் கூடலும்" அம்பிகா. ௩௨௨.
 (ஃ) "நிலமே சுழித்தனை" தலோத். ௨௫௮. (அஅ) "சுழித்த கூடல்

கூடுறது நீர்சொரிந்து காடொறு, மழித்த கண்கள்” னைடத. கைக். க. (ஆஆ) “சுழிக்குஞ் சுழிக்குத் தொகைவேறு வேறுறச் சோர்வினபோ, வழிக்குங்கண் ணீர்பல காலுமக் தோவா மாமனைத்துஞ், செழிக்குத் தமிழ்க்குரு கூர்ச்சட கோபன் சிலம்பினிலென், விழிக்குங் காத்துக்கு காணென்ன வோவெவ் வினைசெய்கதே” மாறன். உஅசு. (இஇ) “ஆய் கூவைத்தேன், மொழிக்குங் குமமுலை யாள்விரல் கன்றவென் முத்த மணற், சுழிக்குங் சுழிக்கு மொழிக்குங்கண் ணீரென்ற. தன்புறமே” கீகாழி. ௩௦அ. என்று வருபவையும் (சுசு) நாலா. நாச்சியார். ச-வது ‘தெள்ளியார் பலர்’ என்னும் தலைப்பையுடைய கூடற் குறிப்பின் ௩௦ பாசுரங்களில் இச்செய்தியாக வருபவையும் (உஉ) “செய்குறி யாழி வைகறே நெண்ணி, யெழுது சுவர் நினைந்த வழுவார் மழைக் கண்” அகம். ௩௫௩: ௧௦-௧௧. என்பது இச்செய்தியைக் குறிப்பதாயின் அதுவும் இங்கே அறிதற்பாலன. (ஊஊ) “ஆழி திருத்தும் புலியு ருடையா னருளினளித், தாழி திருத்து மணற்குன்றி னீத்தகண் றார் வருகென், றுழிதிருத்திச் சுழிக்கணக் கோதிகை யாமலைய, வாழி திருத்தித்தரக்கிற்றி யோவுள்ளம் வள்ளலையே” (கோவையா. ௧௮௬) என்னுஞ்செய்யுளாலும் அதற்கு முன் பின்னுள்ள குறிப்புரைகளாலும் இதற்குக் கூடற்றெய்வத்தை வழிபடலுண்டென்பது விளங்கும். அடுத்த குறிப்பும் பார்க்க. இது தமிழ்தூல் வழக்கு.

க. (அ) “பாகவரை வாங்கிப் பழுதாகிற் பாலியேற், கேசுமா லாவி யென நினைப்ப” கீவக. ௧௦௩௮. (ஆ) “கூடற்பெருமானைக்கூடலார்கோமானைக், (பிரதிபேதம்) * அயராாய்ச்சிக்கு.

அகம் கவித்தொகைகசஉ.

னிடத்தின் முழுதங் கூடாத இளம்பிறையைக் கண்டேன்; கண்டு அஃது அவ்விசம்பிடத்தே பின்பு நிறைமதியாய் வருத்தமெனக் கருதி யானுடுத்த துதிற்றலையாலே மூடி அகப்படுத்திக்கொள்கின்ற யான் அதனை அகப்படுத்தி னால் நீலமணிபோலும் திருமிடற்றையுடைய மாட்சிமையுடைத்தாகிய மலரை யுடைய கொன்றைமாலையையுடையவன் அதனேறி சூடுதற்குக் காணாய்த்

தேடிக் திரியமோவென்று கொண்டு, * நெஞ்சே! இது பின் வருத்துதலைக் தோரே இதனை அவற்றுக் கொடுத்த ஒருபடிப்பட உபகாரியாவாய்; யாம் தெள்ளியெங்காணென்று கூறி நெஞ்சை வலியுறுத்தி அதனைக் கைவிட்டு, பின்னரும் அவர் வருவாரோ? வந்தால் யான் உடம்படாது அவரை மிகவும் இகழ்த்திருப்பேனோ? என்று உள்ளி வீளைத்திருந்த எள்ளிருளையுடைய(க)ஊர் காவலர் காத்தலைக் கொண்ட கங்குவிடத்துக் கணவிலே யான் உள்ளியவாரே வந்தா? கோன்றினாளுக யான் அவனை வீளைத்து பிடித்துக்கொண்டேன்; அதனைப் பெற்றகென்? அந்நளம் பிடித்துக் காண்பேனாகப் பையென விழிக்க, யான் பிடிக்க கையுள்ளே மறைந்து தோன்றினாயினும்; இனி யான் ஞாயிற்றைக் கொண்டே அவனைக் காண்பேனென்றுகருதி இருந்து மற்றைநாள் அத்தியிலே ஞாயிற்றை கோக்கிக் கிரணங்களைப் பிறர்க்குப் பகுத்துக் கொடாத ஞாயிறே! அக்கிரங்களோடே நீ அத்தகிரியை அடை கின்றாயாயின் அவரை நினைத்துக் கேடிக் பிடித்துக்கொண்டு என்முன்னே நிறுத்தி என்சையிலே உன்சையை நீட்டிக் தப்பாமற் தருவையாயின் உயிர் திரியாக என்னெஞ்சாகிய அகலிலே கொளுத்திய காமத்தி அவியும் என் றேன்; அதற்கு மறுமொழி தாராது அத்தகிரியேபோகலின் அதனை நோக்கி, மறுவில்லாத 'சுடரே! அத்தகிரியைச் சேர்சின்றாயாயின் நீ கடவீனரிடத்தே மீண்டு வந்து தோன்றிப் பகற்பொழுதை உண்டாக்குமளவும்(உ)காணெழுதுந் தொய்யிலை எழுதாமற் கெடுக்கவளை யான் தேடுவேன்; யான் தேடுமபடி

கூடப் பெறுவேனெற் கூடென்று - கூட, விழைப்பாள்போற் காட்டி யிழையா திருக்கும், பிழைப்பிற் பிழைபாக் கறிந்து" முத்தொள்.

க. (அ) "காவலர் கடுகினும்" நறிஞ்சி. உசு. (ஆ) "துஞ்சாக் கணணர் காவலர் கடுகுவர்" அகம். கஉஉ: க. (இ) யாமல் கொற்பவர் சுடர் சிழற்கதாஉக், கடுமுரண் முதலைய கெடுகிரி யஞ்சி" புறம். கள: க-க. என்பவற்றாலும் பண்டைக்காலத்தே இராப்பொழுதில் ஊர்காவலர் துயிலாது விளக்கொடு விரைந்து சென்று ஊர்காத்தனரென்பது அறியலாகும்.

உ. (அ) "கரும்பும் வல்லியும் பெருத்தோ ளெழுதி" என்பதன் விசேட வுரையில், 'கரும்பையும் வல்லியையும் தோளிலே எழுதியெனவே தொய்யிலொன்றையும் முலைமே லெழுதியென்பதாயிற்று' என்று

(சீலப். உ: உக. அடியார்க்கு) இருப்பதனால் தொய்யிலென்பது வல்லி
(பிரதிபேதம்) * லெஞ்சம் இது பின் யருத்த, † தோனிஞ்ஞக.

ஐந்தாவது நெய்தல உரு

அக்க

எனக்குக்(க)கைவிளக்காகச் சிலீ கிரணங்களைப் பருத்துத் தாராய் என்று கூறி
னேன் ; அச்சடரும் யாம் அதனைக் கொடுத்தால் அவனைக் கண்டு துனித்து
வருத்துவேனென்று உட்கொண்டு அதனைத்தாராது போடவாறுணர்ந்து அவன்
எம்மை முன்னர் விரும்பிப் பின்னர் நலத்தைச் * சிதைத்தானாயினான்; இங்
னஞ்சிதைத்தவனை எதிர்ப்பட்டால் யான்கூடாமல் வேறுசெய்வது எவன்கொ
லென்றுகருதி அத்தகிரியிலேவீழ்கின்ற காலத்து(உ)மன்றத்தின் †பனைமேலே
தோன்றும் மலையிடத்து மாந்தளிர்போலும் சிறத்தைபுடைய வெயிலே! என்

யின் வேறென்பது அறியலாகும். (ஆ) “தொய்யில் முதலிய பத்திக்
கீற்று” என (சீலப்.உ:உக. அடியார்க்கு) வருத்தலும்காண்க; தொய்யி
லென்பது ஒரு நீர்க்கொடி; இது (இ) “கெய்தலுமழக் காமர், துணைநீர்
மெல்லவற் றெய்யிலொடு மலய” என்பதனால், விளங்கும். இவற்றால்
தொய்யிலென்பது முதலில், தொய்யிற்கொடிபோன்ற கோலத்துக்கே
சிறப்புப்பெயராயிருத்துபிறகுகோலப்பொதுவுக்கு பெயராயிற்றென்று
தோற்றுகிறது. (ஈ) “கொழுது தேனியிர் தொடையலக் கோனவ
னழகு, முழுதுங் காண்ய தம்மெநிர் முன்னவெக் களிற்றுக், கெழுது
தொய்யிலைக் கரும்பிதோவென்றுகாட்டுணர்போற், பழுதிலாமணிச்சு
சுகநிற்பர்கள் பல்லார்” காஞ்சி. ௩:பேற்று. உகக. என்பதும்நோக்குக.
(உ) “ஐய விரும்பிநீ, யென்றே லெழுதிய தொய்யிலும்” (ஊ) “வரி
தேற்றாய் நீயென வணங்கிதற யவன்பற்றித், தெரிவேய்த்தோட்
கரும்பெழுதித் தொய்யில்செய் தனைத்தற்கோ” (ஈ)கெழுமென்றோட்,
புய்கரும் பீர்க்கவும் வல்ல னினமுலைமேற், றெய்யி லெழுதவும்
வல்லன்” (ஏ) “உதுக்காணந், தொய்யில் பொறித்தவழி” கலி. கஅ:
உ - ௩. ௭௬: கச - கடு, கச௩: ௩௩ - ௩௩, கசச: ௩௪. (உ) “சண்பக
மாலையேய்ந்து சந்தனம் பளிதந் தீற்றி, விண்புக நாறு சாந்தின் விழு

முலைக் காம வல்லி, கொண்டெழுந் துருவு காட்டி முகத்திடைக் குளித்துத் தோண்டீமல், வண்டளி ரீன்றுசுட்டி வாணுதல் பூப்ப வைத்தான்” கீவக. ௧௦௮௧. என்பவற்றால் தலைவன் தொய்யிலெழுத லுண்டென்பது அறியப்படும். இது சந்தனம் தேவதாரம், அதில் கும்கும முதலியுற்றின் குழம்பால் எழுதப்படுமென்பர்.

௧. (அ) “இருளை நீங்கக் கைவிளக் கேந்தி யாங்கு” (ஆ) “சாய்பொற் கழகைக் கதிர்க்கைவிளக் கேந்தி” (இ) “இருளை நீங்கக், காட்டினார் தேவ ராவர் கைவிளக் கதினை” கீவக. ௧௫௪௨, ௨௩. ௫௦, ௨௪௨௬. (ஈ) “இருளை யுலகத் தியற்கை யிருளகற்றும், கைவிளக்கே கற்ற வறி வுடைமை” அறநெறி. ௧௪௧.
௨. (அ) “மன்றப் பெண்ணை” நற். ௩௦௩: ௪. (ஆ) “மன்றிரும் பெண்ணை” துறந். ௧௪௪.

பிரதிபேதம் * கதைத்தாலுமி யிவ்வளகு. † பணமேலே. .

அகூட

கவித்தொடை ௧௧௪௨.

மென்றோளை மெலிவித்தானது வடிவழகின் மன்மை யான் விரும்பிக் காண்ப தல்லது அலன் * செய்த நன்று தீதென்று கூறுகின்ற பிறவற்றைக் காணேன்; என்னையொழியப் பழைதக இவ்வுலகத்து மகாரும் தத்தங்கணவரைக் கண்டாற் கூடுவதன்றித் துனித்திருந்தாரென்று கேட்டும் அறிவையோ என்று ட்கூறினேன்; அங்ஙனம் கூறி, காமநோய் என் மனத்தைச் சமூலப் பண்ணி நெருப்பாக நின் டு சுட்டதாயினும் தோன்றாமல் மனத்துள்ளே மறைப்பேன்; அதனை, மறைத்தாற்போலே அழகிய இதழ்போலும் கண் டுன்னிடத்தே கொண்டுகின்ற காமநோயை உறுகின்ற வெவ்வியரீரையும் மறைப்பேன்; அதற்குக் காரணம் அந்நீரைத் தெளிப்பின் அளிக்கக்கக்க இவ்வுலகு வேவ. தொன்றாய் இருத்தலின் என்று யான் ஆற்றிய அருமையும் கூறினேன்; இதுகாறும் யானுற்ற வ்ருத்தம் இதுதானென்று நின்றசான்றோரைநோக்கிச் கூறி, பின்னரும் சான்றர்! கலியும் காமமுங் கொளையுமென்று சொல்லப் படும் இரண்டு விழுமம் உயிர் (க) || காவாக இரண்டிபுறத்துந் தாங்கி என்னை கலியும்; இதனை இங்ஙனம் உயிர்மெலியுமளவும் வலிதிற் பொறுத்தேன்;

இனி இறந்துபடுவதற்குமுன்னே இதனைக் களைவீராக என்று கூறினாள் ; என்று சொல்லி, பகலும் இரவும் கூட்டரின்றிக் கழிந்தன என்று எண்ணி வருந்தி அழுதனள்; அழுது நீடுநினைத்து கொந்துஉயிர்த்தனள்; அதன்பின்னர் வீளக்கத்தையுடைய இரக்காலத்தே வந்து வரைந்துகொண்ட தேள்வன் இவன் (?) நல்ல அழகினையுடைய மார்பனைப் புணர்ந்து, தேய்க்கும் காலத்தே சிதைக்கின்ற(உ) தேற்றுவிலுடைய விதையைக்கொண்டு கலத்தே மெல்லத் தேற்றக் கலங்கிய நீரிற் சிதைவு தெளிபுமாறுமீபாலத் தன் சிதைவு தெளிந்து பழைய நலத்தைப் பெற்றாள்; ஆகலான், யாமும் இவர்களை அழகுதியாக மணியும் அதனிற் பிறந்த — நீரும் மீபாலே வேறல்லவென்று துணியக் கடலா மென்று கண்டார்கூறிற்றுகப் + பொருளுரைக்க. ௭ - ௮.

ஒரு இரக்கக் குறிப்பு. நகுதிரோ என்னும் ஓகாரம் ஐயம். நல்ல நகாலி ரென்றது மிகவும் நல்ல சிரிப்பினையுடையீராவீர், நல்லீர்கொல்லீரா? அது நல்ல சிரிப்பாகாதே என நின்றது. 'எற்சிதை செய்தான் x இவனென' என்றது, முன் 'யானுற்ற அல்லலுறீஇயான்' என்றதனையேயாகக்கொள்க. உரன் - அறிவு, "உரவோ ரெண்ணினும்" (௩) என்றார் பிறரும். என்னுடைய

க. கா - இரண்டு பக்கங்களிலும் பண்டங்களைக் கட்டி தோளிற் சுமக்கப் படும் மரம்; காவடித் தண்டு என்று கூறப்படும்.

உ. இம்மரம் தால்களில், 'தேறு' என்றும் வழங்கும்.

௩. பதிற். எக: க.

(பிரதிபேதம்) * செய்த திதென்று. †கூறினெய்வனம், ‡யருத்தமென்றுநின்ற, ||காலமாக வய்விரண்டு புறத்தாந்துக்கி, + நீர்மையைப்போல, + பொருளுரைக்க "சொல்லொடும். x இவனென நின்றது,

நான்காவது முல்லை ௩.

௬௪௩

இடுகின்றவன், சிவந்த தூங்கழியை ஒருவன் இரண்டுகையிலும் கோத்துப் பிடித்திருக்க அத்தலை மூன்று தூலாகக் கொள்கின்றவனையும் ஒக்கும்; இவனுடைய பெருமையைப் பாராயென்று தோழிதலைவிக்குக் காட்டினாள். ௭-௮.

௩௨. (க) இசூளை யிஓஓதொன்று கண்டை (உ)யிஓஓதொத்தன்
கோட்டிசுத் *தாயர் மகனன்றே மீட்டொரான்
பேர்புக லேற்றுப் பிணரெருத்திற் றத்துபு
தார்போற் றழீஇ யவன்

எ - து: போரைக்கொண்டாடுகின்ற ஏற்றினது † சர்ச்சரையையுடைய
கழுத்திலே பாய்ந்து அதற்கு இட்ட மாலேபோலே அதனைத் தழுவினவன்
எருமைத்திரையையுடைய ஆயர்மகனல்லவோ? ஆதலான் இனி அதன்வலியை
மீளப்பண்ணி அதனை நீங்காண்; இளையோளே! இஓஓதொரு வலியைப்
பாராய்; இவனெருத்தன்கானென்று காட்டினான். எ - து.

இவனெருத்தனென்றது, † வியந்தது.

௩௩. (௩) இசூளை யிஓஓதொன்று கண்டை யிஓஓதொத்தன்
கோவினத் தாயர் மகனன்றே யோவான்
மறையேற்றின் மேலிருந்தாடித் துறை(சு)யம்பி
யூர்வான்போற் றேன்று மவன்

எ-து: (௩) மறுவினையுடைய ஏற்றின்மேலேயிருந்து ஆடிவிட்டுப் பின்னர்
நீர்த்துறையிடத்துத் தெப்பத்தின்மேற் கிடந்து அதனைத் தள்ளுகின்றவனைப்

க. “தையலோ டின்னன பெண்பாற் பெயரே” என்புழி, இன்னன
வென்பதனாலே இசூளை பெண்பது உயர்திணைப் பெண்பாற் சொல்
வென்று நன். பெயரி. கு. உ௦. மயிலை. விருத்தி, இரா. கு. - வி. கு.
கஎஅ. உரைகளிலும், தோழியை இசூளை என்பது மலாடார் சொல்
வென்று (நன். பெயரி. கு. கக) மயிலை. உரையிலும், சிதநாட்டார் சொல்
வென்று விருத்தி. இரா. உரைகளிலும் காணப்படுபவை இங்கே அறி
தற் பாலன.

உ. இத்தூற்பக்கம் ௩அக: ௩-ஆங் குறிப்புப்பார்க்க.

௩. இச்செய்யுளில் ௩௨, ௪௧-ஆம் அடிகளும் இப்படியே அமைந்துள்ளன.

௪. “தங்கார் பொதுவர் கடலுட் பரதவ, ரம்பியூர் தங்கூர்ந்தா ரேறு”
கலி. ௧௦௧: ௨௨ - ௨௩.

டு. மறையென்பது மறவென்னும் பொருளில் வருதல், “செவியறை
 நேர்மின்னு துண்பொறி வெள்ளை” (கலி. 40க: ௨௭) என்புழி ‘மறை’
 என்பதற்கு எழுதியிருக்கும். உரையாலும் அறியலாகும்
 (பிரதிபேதம்) * ஆய மகனென்றே விட்டொரான். † சாசனையுடைய, ‡ லியந்த இருள்.

ஐந்தாவது தெய்தல் ௨௫.

அகந்

(க) செய்தன் மலரன்னகண்கள் இங்ஙனம் * வருத்தத்தைபுடையனவாகி
 மிகப் பசப்பனவோ பசுவாவே என ஓகாரம் எதிர்மறை.

“சொல்லொடுங் குறிப்பொடு முடிவுகொ ளியற்கை, புல்லிய கிளவி
 யெச்ச மாகும்” (௨) என்பதனால் சொல்லெச்சமுங் குறிப்பெச்சமுமாகத் தம் பே
 ரறிவுதோன்ற ஆசிரியர் † நவ்வந்துவனார் செய்யுட்டுசெய்தார்.

‡ எல்லீர நல்கியவென்றும் பாடம். மென்றோ னென்கிழ்த்தான் றிறமல்
 லாலென்பதும் பாடம்.

இதனுள் அந்திக்காலத்தே கையறவெய்திப் பின்னர்ச் சான்றோரை
 நோக்கிக் கூறுகின்றவன் புல்லாராமாத்திரை என்று அவனோடு புணர்ச்சி
 நிகழ்ந்தமையுங் கூறி யாவரும் கேட்ப நக்கமுது அல்லலுற்றியானெனப்
 பெயரும் பெற்றியும் கூறிப் புல்லிப் புணரப்பெறின் இகழ்ச்சியன்றாமெனக்
 கூறத்தகாதன கூறலின் மடந்தன்னை இறந்தவாறும் தெள்ளியமென்றதனா
 னும் எள்ளியிருக்குவே னென்றதனானும் வருத்தமிறந்தவாறும் “கோடுவாய்
 கூடா கொன்றையவன்” என்றதனால், தான்செய்ததனை வியவாமையின்
 மருட்டுகையிறந்தவாறும் செய்தன்மலரன்ன கண்ணெனத் தன்வனப்பு மிகுதி
 கூறலின் மிகுதி || யிறந்தவாறும் காண்க.

இதனுறுப்புக்களுட் தலைவிக்குக் (௬) — கலக்கமென்னும் மெய்ப்பாடு
 பிறந்தது.

எல்லீர நல்கிய கேள்வ னிவ னெனவே ∴ கந்தருவத்தின் வழுவிப்
 பெருந்திணை நிகழ்ந்தவாறும் பின்னர் வரைவு நிகழ்ந்தவாறும் காண்க. அது
 புல்லாரா மாத்திரை என்றதனானுமுணர்க.

(ஈ) இது புரிவுண்டபுணர்ச்சினக + கலித்தனை வந்தும் ‘புல்லாராமாத்திரை
 யருகுவித் தொருவரை யகற்றலின்’ எனவும், † ‘இணந்துநொந் தழுதன்

க. (அ) “கண்ண ரொப்பின் கமழ்நறு நெய்தல்” நந். உஅந: உ. (ஆ)
 “நெய்தற், கூம்புவிடு நிகர்மல ரன்ன, வேந்தெழின் மழைக்கணைங்
 காதலி” அகம். அந: கஉ - கச. (இ) “நெய்தற் போதனைய வுண்க
 ணேரிழை” திருவினா. மாபாதகந். நசு.

உ. நொல். செய். சூ. உஃச.

ந. இந்துறப்பக்கம் அஅஉ: க, க - ஆம் குறிப்புக்கள் பார்த்து.

ச. (அ) “புரிவுண்ட செவிகவை கொள்ளாது என்பதுணள்,
 ‘இணைந்துநொர் தழுதண ணினைந்துரீ யெயிர்த்தனள்’ என இயற்சீர்
 நிரையொன்றியும் பாவேறுபடாமையின் அது கலிவெண்பாட்டாயிற்

(பிரதிபேதம்) * அருந்த மிகப். † கல்லந்தயனார், ‡ எல்லீரு கல்கியென்றே பாடம்.

|| இறந்தயாறு உறியயாறுக காண்க, ÷ கலக்க மெய்ப்பாடு எல்லீர் கல்கியு

∴ கந்திருயத்தின், † கலித்தனையும் வந்த புல்லாரா.

அகசு

கலித்தொடை கச்சு:

ணினைந்துரீ யெயிர்த்தனள், எனவும் இயற்சீர்ஈரை ஒன்றியும் * பாவேறுபட்டு
 ‘எல்லையுமிரவுங் கழிந்தனவென்றெண்ணி †. யெல்லீரா’ என ஐஞ்சீரடிவந்த
 வெள்ளைச் ‡ சுரிதகம்பெற்ற கலிவெண்பாட்டு. (உரு)

(கச்சு.) அகலாங்க ணிருணீங்கி யணிநிலாத் திகழ்ந்தபிற்

பகலாங்கட் பையென்ற மதியம்போ னகலின்று

நன்னுத னீத்த திலகத்தண் மின்னி

மணிபொரு பசும்பொன்கொன் மாவீன்ற தவிரின்மேற்

கணிகாரங் கொட்டுங்கொ லென்றங் கணிசெல

மேனி மறைத்த பசலைய ளானாது

நெஞ்சம் வெறியா நினைபா நிலனோக்கா

வஞ்சா வழா அ வரற்றா விஃதொத்தி

யென்செய்தாள் கொல்லென்பீர் கேட்டெயின் பொன்செய்தீதன்;

க0 மறையிற்றன் யாழ்கேட்ட மாணை யருளா

தறைகொன்று மற்றத னூயி ரெஞ்சப்

பறையறைந் தாங்கொருவ னீத்தா னவனை

யறைநவ நாட்டினீர் கொண்டதரின் யானு

நிறையுடையே னாகுவேன் மன்ற மறையினென்
மென்றோ னென்கிழத்தானை மேள யவனாகட்
சென்றுசேட் பட்டதென் னெஞ்சு;

௧௭ ஒன்றி முயங்குமென் நென்றின் வருதிர்பற் றுங்கிக
யுயங்கினு ளென்றாக் குசாதிர்பற் றந்தோ
மயங்கினு ளென்று மருடார் கலங்கன்மி

நென்பது சொங்க” என்று பேராசிரியருரையிலும் (ஆ) “புரி
வுண்ட என்னும் நெய்தற்கலி[யுள்,] ‘புரிவுண்ட, புணர்ச்சியுள்’ எனக்
கலித்தனையும்வந்து ‘புல்லாரா மாத்திரை, யருருவித் தொருவரை
யகற்றலிற் நெரிவார்கண்’ எனவும், ‘இணந்துகொந்தமுதனண்கண்து
நீயிர்த்தனன்’ எனவும் இயற்சீர் நிரையாயன்றியும் ‘பாவேறுபட்டு,
‘எல்லையு மிரவுங் கழிந்தனவென் நெண்ணி யெல்லீரா, நல்விய
கேள்வனிவன்மன்ற மெல்ல’ என ஐஞ்சீரடிவந்த வென்னைச்சரிதகமும்
பெற்ற கலிவெண்பாட்டு” என்று நச்சினூர்க்கினியருரையிலும் உள்ள
குறிப்புக்கள் இங்கே ஆராய்தற்பாலன; தொல். செய். கு. கடுச. நச்.

(பரதிபேதம்) * பா வேறுபடாமையின் எல்லையு, † எல்லீராவென, ‡ கரிதகமும் பெற்ற.

ஐத்தாவது நெய்தல் ௨௬.

அகநூ

ளின்னுயி ரன்றாற் கெனைத்தொன்றுந் தீதின்மை
யென்னுயிர் காட்டாதோ மற்று;

௨௨ பழிதபு ஞாயிறே பாடறியா தார்கட்
கழியக் கதழ்வை யெனக்கேட்டு நின்னை
வழிபட் டிர்க்குவேன் வந்தேனென் னெஞ்சு
மழியக் துறந்தானைச் சீறுங்கா லென்னை
யொழிய விடாதிமோ வென்று;

௨௭ அழிதக, மா அந் தளிர்கொண்ட போழ்தினு னிவ்வாரர்
தா அந் தளிர்குடித் தந்கலம் பாடுபு

வா அந் தளிர்க்கு மிடைச்சென்றார் மீடரின்
யா அந் தளிர்க்குவே மன்;

௩௧ நெய்த நெறிக்கவும் வல்ல நெடுமென்றோட்
பெய்கரும் பிரக்கவும் வல்ல னிளமுலைமேற்
றொய்யி லெழுதவும் வல்லன்றன் கையிற்
சிலைவல்லான் போலுஞ் செந்நிணை னல்ல
பலவல்லன் றோளாள் பவன்;

௩௨ நினையுமென் னுள்ளம்போ நெடுங்கழி மலர்கூம்ப
வினையுமென்னெஞ்சம்போ வினங்காப்பார்குமுறேன்றச்
சாயவென் கிளவிபோற் செவ்வழியா ழிசைநிற்ப்ப
போபவென் னொளியேபோ லொருநிலையே பகன்மாயக்
காலன்போல் வந்த கலக்கத்தோ டென்றலை
மாலையும் வந்தன் நினி;

௪௨ இருனொடியா ளீங்குழப்ப வென்னின்றிப் பட்டா
யருளிலை வாழி ஈடர்;

௪௪ ஈண்டுநீர் ஞாலத்து ளெங்கேள்வ ரில்லாயின்
மாண்ட மனம்பெற்றார் மாசி றுறக்கத்து
வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்துதல் வாயெனின்
யாண்டு முடையே னிசை;

௪௬ ஊரலர் தூற்றய்வ வுயயா ன்முமத்துப்
பிரலர் போலப் பெரிய பசந்தன

அகநக கவித்தொகை ௧௪௩.

நீரலர் நீல மெனவவர்க் கஞ்ஞான்று
பேரஞர் செய்தவென் கண்;

௫௨ தன்னுயிர் போலத் தழீஇ யுலகத்து
ன்னுயிர் காக்குமிந் தன்னனு மென்கொலோ
வின்னுயி ரன்னனைக் காட்டி யெனைத்தொன்று
மென்னுயிர் காவா தது;

என வாங்கு;

இள மன்னிய நோயொடு மருள்கொண்ட மனத்தவன்
பன்மலை யிறந்தவன் பணிந்துவந் தடிசோத்
தென்னவற் றெளிந்த தேளம்போல
வின்னகை பெய்தின ளிழந்ததன் னலனே.

(க) இதுவுமது. இதந்தும் (2) முற்கூறிய உரைகளைக் கூறிக்கொண்டு
பொருளுரைக்க.

இதன் பொருள்.

(ங) அகலாங்க ணி நுனிங்கி யணிநிலாக் திகழ்த்துந்
பகலங்கட் பையென்ற மதியம்போ னகலின்று
நன்னுத னீத்த திலகத்தண் மின்னி
மணிபொரு பசும்பொன்கொன் (மு) மாவீன்ற தளிரின்றேற்
இ கணிகாரங் கொட்டுங்கொ லென்றங் கணிசெல
(ரு) மேனி மறைத்த பசுலைய ளானாது
நெஞ்சம் வெறியா நிணையா நிலனோக்கா
வஞ்சா வழாஅ வரற்று ினிஓதொத்தி
யென்செய்தாள் கொல்லென்றிர் கேட்டயின் பொன்செய்தீதன்

க. இச்செய்யுளும் தேறுதலொழிந்த காமத்து யிகுதிறமாகிய பெருங்
திணைக்கு மேற்கோள்; தொல். அகத். கு. க௩. ௩௪.

உ. இந்நூற்பக்கம் அஅடு - அஅக. பார்க்க.

ங. அ) “முழுவியிழு மகலாங்கண்” மது. ௩௨௭. (ஆ) “அகலு ளாங்
கண்” குறிஞ்சி. ௪.

ச. “மாவீன்ற தளிர்யிசை மாயவ டிதலைபோ, லாயிதழும் பன்மல ரைய
கொங்குறைத்தர” கலி. உக: ௭ - அ. என்பதும் இந்நூற்பக்கம் கடுஅ:
௩ - ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

இ. “பசந்த மேனியள் படர்நோயுற்ற” சீலப். க௩: ௬௮.

(பிரதிபேதம்) * கல்லான்று. † இஓதொத்தி.

ஐந்தாவது நெய்தல் உசு.

அகல

எ - து: அகன்ற ஊரிடக்கேயிருந்து களவின்சன் அவனோடு கூடி இன்புற்ற காலத்து (க) இராக்காலத்து நிருணீங்க விளங்கின அணிநிலாவையுடைய மதியம்போலே விளக்கம் அமைந்து அவன்ஈக்கினபின்பு பகற்பொழுதிடத்து ஒளி பாழ்பட்ட மதிபோலே ஒளிகெட்டு நன்றாகிய நுதலினின்றும் போன *திலகத்தைபுடையளாய்(உ) கீலமணியைத் தானொளிவிட்டு மாறுபடும் பசிய பொன்னொளிகொல்லோ! மாவீன்ற பசிய + கொழுத்தின்மேலே கோக்கம் பூவற்றதுபார்க்க ஒளிகொல்லோ! என்று பிறர்கூறுந் தன்னணி தன்னிடத்தினின்றும்போம்படி தன்மேனியைமறைத்த பசியையளாய் அமையாமை தன்னெஞ்சம் இன்பத்தைத் தரும் பொருள்களோடே [வெருவி அவ்வின்பம் கழிந்தபடியையநினைத்து (சு.) காணுந் பிறரெதிர்முடிநோக்காது திலகத்தையோக்கி அந்நாண் மேற்போகின்றதற்கு அஞ்சி அழுது அழாதே பலவுஞ் சொல்லித் தன்குறை கூறி இவ்வொருத்தி என்ன வருத்தமுற்றான் கொல்லோ என்று கூறுகின்றவர்களே! யான் பொன்செய்தேன்; யானுற்றதனைக் கேட்பீராக என்று கூறினான். எ - து.

க0 மறையிற்றன் யாழ்கேட்ட மாண யருளா தறைகொன்று மற்றத னுருவி ரொஞ்சப்

க. (அ) "கண்பகன் மதியம்போனவஞ்சாய்ந்த வணியாட்டு" கலி. கஉக: கஅ. (ஆ) "மாலை மணந்து காலைப் பிரியும், காதல ருடையையோ கறைநீங்கு மதிய, மிரலே யாயி னல்லிை பதலே, மெல்லியற் கொடிச்சி நுதலினும், புல்லென் றனையா னோகோ யானே" தமிழ்நெறி. மேற். (இ) "பார்குலாமுழுவிவண்டிங்கள் பகல்வந்தபடிவம்போலு, மேர்குலா முகத்தி னுள்" கம்ப. கிட்கித்தைப். இசு. (ஈ) "விரகதிர்ப் பரிதி முன் னர் வெண்மதி மழுங்கும்" நைடத. போர்புரி. உ.

உ. "நிறத்திகழ் பாசிழையென்றது தன்னின் அழுத்திய மணியினும் தன் னிறத்திகழும் பசும்பொன்னிழை யென்றவாறு. இச்சிறப்பானே, இதற்கு, 'நிறத்திகழ் பாசிழை' என்று பெயராயிற்று" என்பது, பதி. எக. உரை.

ஈ. (அ) "நீயுந் தாஸ்ய யிவற்கென யான்றம், கரையவந்து விரைவென் னவைஇக், களவுடம் படுகிந் கவிழ்த்துதிலவ் கிளையா, நாணி நின்றோ ண்ணிலகண்டு" அகம். கசு: கஉ - கசு. (ஆ) "காணும் பொழுதி னோக்கல் செல்லாது, நாணி யிறைஞ்சும்" கலி. சக: அ - க. (இ)

“அன்மை தண்டு நாணிச், சோலை நோக்கி நடக்கும்” சீவக. ௧௧௧.
 (ஈ) “மாதிரி மெவையு நோக்கான் வளநகர் நோக்கான் வந்த, காதலர்
 தம்மை நோக்கான் கடற்பெருஞ் சேனை நோக்கான், ருதவிழ் கூந்தன்
 மாதர் தனித்தனி நோக்கத் தானப், பூகல மென்னு மங்கை தன்னையே
 நோக்கிப் புக்கான்” கம்ப. சும்ப. ௩.

(பிரதிபேதம்) * சிலத்ததை, † கொம்பின்மேலே, ‡ மெருவியவின்பம்.

113

அகநா

கலித் தொகை ௧௪௩.

பறையறைந் தாங்கொருவ னீத்தா(க)னவனை
 *யறைநவ நாட்டினீர் கொண்டுதிரின் யானு
 நிறையுடையே னாகுவேன் மன்ற மறையினென்
 மென்றோ †னெகிழ்த்தானே மேள யவனாங்கட்
 சென்றசேட் பட்டதென் னெஞ்சு

எ - து: அங்ஙனங் கூறுகின்றவன் வஞ்சனையாலே நான் வாசித்த
 யாழிசையைக் கேட்ட (உ) அசுணமாலை இவ்வீன்பமுற்றதென்று அருள்
 புண்ணதே முன்பு செய்த வஞ்சனையைக் கெடுத்துப் பின்னை அதன் அரிய
 உயிர் போம்படி பறையைத் தட்டினாற் போலே ஒருவன் முன்னர் வஞ்சித்து

க. “அவனை மன்ற” என்னும் பகுதிக்கு உரை பின்பு உள்ளது.

உ. அசுணமென்பது விலங்குகளால் ஒன்றென்று பலவிடத்தும் பறவைகளால்
 ஒன்றென்ற சிலவிடத்தும் வழங்கப்படுகிறது. இதற்கு யாமொலி
 (குழலொலி வண்டொலி பாட்டொலி) முதலிய மெல்லிசையால் இன்
 புறுதல் முதலியவையும் பறையொலி (முரசொலி வெடியொலி)
 முதலிய வல்லிசையால் தன்புறுதல் முதலியவையும் இயல்பு. இத
 னைக் குறிஞ்சி சிலத்தாக் குரியதென்றும். புனைபோன்ற மேனி
 யுடையதென்றும் அச்சப்பொருள்களால் ஒன்றென்றும் சவையொளிபூ
 ரேசை நூற்றமென்ற ஐத்தலைச் சூசையிலிடுபட்டு உயிரையுமிழ்ப்ப
 தென்றும் கூறுவர். இவற்றால் ஒவ்வொரு செய்தியே கனித்தும் பல
 செய்திகள் சேர்த்தும் செய்யுட்களில் பயின்று வருதலும் பிறவும்

(அ) “மாதர் வண்டி னயம்வருந் தீங்குநான், மனைகாறு சிலம்பி னசுண
மோர்க்கு, முயர்வரை நாடன்” (ஆ) “அசுணம் கொல்பவர் கைபோ
னன்று, மின்பமுந் தன்பமுமுடைத்தே” நங்.உசச: ௩-௫; ௩௦ச: ௮-௯.

(இ) “இருஞ்சிறைத் தொழுதி யார்ப்ப யாழ்செய்த், திருங்கல் விடரோ
யசுண மோர்க்குந், காம்பம விறம்பின்” அநங். அஅ: ௧௧ - ௧௩.

(ஈ) “பறைபட வாழா வசுணமா” நா ள்மணி. ச. (உ) “இன்ன ளிக்
குரல் கேட்ட வசுணமா, வள்ளனாய்” கீவக. ௧௪௦௨. (ஊ) “கோவலர்
கொன்றைத் தீங்குமு, லுலவுகீ ளசுணமா வுறங்கு மென்பவே” துளா

நாட்சி. ௨௮. (எ) “இசைகொள் சீறியா ழின்னிசை கேட்ட, வசுண
நன்மா வந்நிலைக் கண்ணே, பறையொலி .கேட்டுத்தன் படிமறந் தது

போல்” பெருங். (ச) சள. ௨௪௧ - ௨௪௩. (ஐ) “அச்சப்பொருளாவன,
‘வள்ளெயிற்றரிமா..... ..குன்றுறை யசுணம்’ என்று சொல்லப்

பட்டன போல்வன” நொல். மெய்ப். கு. ௧. ௧௪. உரை. (ஐ) “இசை
கேட்ட வசுணமாத் தாழ்ச்சிபோல்” மேநு. வைசயந்த. ௪௪. (ஐ) “துறை

யடுத்த வீருத்தத் தொகைக்கவிக், குறையடுத்த செய்களுக் கோதில்
யடுத்த வீருத்தத் தொகைக்கவிக், குறையடுத்த செய்களுக் கோதில்

யடுத்த வீருத்தத் தொகைக்கவிக், குறையடுத்த செய்களுக் கோதில்
யடுத்த வீருத்தத் தொகைக்கவிக், குறையடுத்த செய்களுக் கோதில்

(பிரதிபேதம்) * ய்றைகல நாட்டினர், † ரெயித்தநாளை. ‡ பண்ணதென்றருள்பண்ணதே

ஐந்தாவது நெய்தல் உள்.

அக்கூ

இன்பத்தை உண்டாக்கிப் பின்னர் அவ்வீன்பம் போம்படி என்னைக் கைவிட்
டான்; அக்களவொழுக்கத்தாலே என் மெல்லிய தோளை *மெலிவித்தவினை
(என்) ரெஞ்ச பொருந்தி அவனுறைகின்ற இடத்தே சென்று வருதற்கு
ரெடுகாலத்த[வ](அ)யிற்று என்று கூறினான்.

கள ஒன்றி, † முயங்குமென் நென்றின் வருதிர்தற் றுங்கிக

‡ யுயங்கினு னொன்றங் சூசா திர்தற் (க)றத்தே

யாழ், நறையடுத்த வசுணநன் மாச்செவிப், பறையடுத்தது போலு
மென் பாவரோ” (ஐ) “குனிந்த யூசலிற் கொடிச்சிய ரெடுத்தவின்
குறிஞ்சி, கனிந்த பாடல்கேட் டசுணமா வருவன காணாய்” (ஐ) “
“வாம மேகலை வானா மங்கையர், காம்ப பூசற் களிசிசைக் கள்ளினற்த்,

தூம மேனி யசுணர் துயில்வுறு, மேம கூட மெனுமலை பெய்துவீர்”
 கம்ப. பாயி. ௮; சித்திரகூடப். ௨௪; நாடவிட்டகச. (௧) “வண்டியா,
 மென்மு வசுண மிறைக்கொள்ளு நாடர்” தந்தை. ௨௨௫. (அஅ) “திவ
 வியா நூரமகளிர் தடவந்த வொலிமீளாசு, செம்மாந்துள்ள, நவையின்
 மணிக் குயிம்தொறு மசுணமுறை புட்பகமா நளிவான் குன்றம்”
 துலிங்க. வைகுட. ௪௮. (ஆஆ) “முரசொலி கேட்ட வசுணமென்
 புள்ளின் மூச்சுவீர் தொருவழி தேறி” கூர்ம. இராமன்வனம். ௮.
 (இஇ) “வையுபி மன்னவன் வாய்மை யாலதை, விசிமுழ வொலிசெவி
 வெதும்பக் கீகட்டலு, மிசையி மன்னவற் கிரங்கி லேரெலா, மசுண
 மென் புள்ளின வலமந் தேங்கினார்” வைதத. நகர்நிக்கு. ௩௪. (ஈஈ)
 “தாமுடைப்புறக் கழைகனின் றுள்தொறுங் கால்பரந் திசைக்கின்ற,
 வேழிசைக்குள முருகிமெய் புளகெழ விறைகொளு மசுணங்க, டா
 முழந்தூடர் சுடர்க்கட வெடித்தெழு சடுலவோ சையின்மாயந்த” (உஉ)
 “பண்ணைக் குருகிப் பறையாலகப் பட்ட மான்போல்” வில்ல. காண்ட.
 ௩௦. வெளிப்பாட்டி. ௩௪. (ஊஊ) “எந்தித்தா ரிசையினுலே யிறக்குமா
 லசுணர்” பாதுவதம். (கக) உத்தவர். ௬. (எஎ) “மறக்கும்ப தந்த்புஞ்
 சேனு மசுணமும் வண்டினமும், பறக்கும்பதங்கமும் போலைவ ராற்
 செகும் பாதகமீர்” திருவேங்கடந். ௨௮. (ஏஏ) “குழலிசைகேட்டருக
 ணையு மசுணமென” காஞ்சிப். அந்தகேச. ௮. (ஐஐ) “பேரிகை முழக்
 கிய பிறக்கு மோசையா, வாரிட ருழ்த்தவீ முசுண மாவென”
 விநாயக. பகோற்கடர். ௨௩௨. என்ற தமிழ்தூற் பகுதிகளாலும் (ஓஓ)
 “வாயு கொழீத வொலெந ருமொ ருமயகெ வயலா”
 சுக்கிரநீதி. ௧: ௧௦௨. என்ற வடதூற் பகுதியாலும் அறியலாகும்.

க. அந்தோவென்பது, ‘இரக்கத்தின் கட்டுயிப்பு’ கோவையாள். எ.உ. உரை.
 ‘இரக்கக்குயிப்பு’ சீவக. ௧௦௩௬. உரை. ‘இரக்கக்குறித்த வருவதோ
 ரிடைச்சொல்’ நன். இடை. கு. உ. மயிலை. சங்கர. விருத்தி. இரா.

(பிரதிபேதம்) * மெலிவித்தவனை கெஞ்சு, † முயங்குவெமென்று, ‡ உயங்கிடு சென்றும்

௧௦௦

கவித்தொகை கச்சுந்.

மயங்கினு னென்று * மருடர் கலங்குன்யி

(க) னின் னுயி ரன்றாற் கெனைத்தொன்றாந் தீதின்மை

யென்னுயிர காட்டாதோ மற்று

உஉ (உ)பழிதபு ஞாயிறே பாடறியா தார்கட்
கழியக் கதழ்வை யெனக்கேட்டு நினை
வழிபட் டிரக்குவேன் †வந்தேனென் னெஞ்சு
மழியத் துறந்தானைச் சீறுங்கா லென்னை
யொழிய விடாதிமோ வென்று

உஎ அழிதக, (ஊ)மாயுந் தளிர்கொண்ட ‡பொழிதின னில்லுராந்
தாயுந் தளிர்குடித் தந்நலம் பாடுப
வாயுந் || தளிர்க்கு மிடைச்சென்றார் மீடரின்
யாயுந் ÷ தளிர்க்குவே மன்

ஊக நெய்த னெறிக்கவும் வல்ல னெடுமென்(சு)றோட்
பெய்கரும் பிரக்கவும் வல்ல X னிவ(஠)முலைமேற்
றொய்யரி லெழுதவும் வல்லன்றன் கையிற்

க. “மதுமுகத் தலர்ந்த கோதை மாற்றமைத் தற்குரைப்பான், கொதிமுகக்
குருநி வைவேற் குரிசிலை நம்மை யுள்ளான், விதிமுக மணங்க
னெய்தி வீற்றிருந் தின்ப மும்ப, மதிமுக மறிபு காமே வரவெ
தென்னை யென்றான்” கீலக. கஎ௦௮.

உ. (அ) ஆங்கு நெஞ்சுழிதல் என்னும் மெய்ப்பாட்டுக்கு, “பழிதபு ஞாயிறே
..... வட்டி தீமோ வென்று” என்னும் பகுதி மேற்கோள்; நொல்.
மெய்ப்பாட். கு. உஉ; இ - வி. கு. ௫௮௦. (ஆ) ஞாயிறு முதலிய சில
பொருள்கள் சொல்லுவனபோலவும் கேட்டுப்போலவும் சொல்லப்படு
மென்று கூறி, “பழிதபுஞாயிறே பாடறியாதார்கண்” என்னும் அடியை
ஞாயிறு அவ்வாறே சொல்லப்படுவதற்கு மேற்கோள்காட்டினர், இளம்
பூரணர்; நொல். செய். கு. கக௦. ‘ஞாயிறு’

ஊ. “மலைமாத் தளிரே” கலி. கசஉ: சஎ.

சு. (அ) “நற்றே ளிறைத்த கரும்புக்கு” (ஆ) “தானீர்த்த கரும்பணி வரட
வென், மென்றே னெகிழ்த்தான்” கலி. கச: கக, ககக: உக - ஊ௦.

஠. இத்தாற்பக்கம் அக௦: உ-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * மருடர் கயக்கன்மின், † வந்தனென்னெஞ் சழிய, ‡ பொழுதினன், || தளி

ஐந்தாவது நெய்தல் உகா.

கூடுக

(க) சிலைவல்லான் போலுஞ் செறிவினா னல்ல
பலவல்லன் றோளாள் பவன்

- கூகா நினைபு(உ)மென் னுள்ளம் போ னெடுங்கழி மலர்கூம்ப
வினையுமென்(ரு)னெஞ்சம் போ வினங்காப்பார் குழிறோன்றிச்
சாயவென் (ச)கிளவிபோற் செவ்வழியா ழிசைநிற்பப்
போயவென் னொளியே போ லொருநிலையே பகன்மாயக்
(ரு)காலன் போல் வந்த கலக்கத்தீதா டென்றலை
மாலையும் வந்தன் றினி
- சஉ. இருநொடியா னீங்குழாய் வெண்ணிந்றிப் பட்டா
யருளிலை வாழி கூடர்

- க. (அ) "அரிவையை யரம்பை நாண வண்க்தன னனங்க னன்னான்"
(கீவக. ௧௭௪) என்புழி, 'அனங்க னன்னான்' என்பதற்கு, 'இவ்வைத்
தீண்டவும் வேட்கை நிகழாமையின் அனங்க னன்னான் என்றார்'
என்று விசேடவுரை கூறி, 'சிலைவல்லான் போலுஞ் செறிவினான்'
என்பதனைமேற்கோள்காட்டினார் இவ்வுரையாசிரியர். (ஆ) "வில்லாண்
மையினால் வெண்கருப்பு வில்லோன்றனக்கே நிகரென்ன" வில்லி.
நிரொளபதிமாலையிட்ட. சக. (இ) "வேயெனத் தகைய தோளி யிரா
கவன் மேனி கோக்கித், தீயெனக் கொடிய வீரச் சேவகச் செய்கை
கண்டா; ஞயெனத் தகுதமுன்றே காமனு நாழு மெல்லாம்" கம்ப.
கும்ப. ௩௦. (ஈ) "கிருஷ்ண கருப்புவென்றிச் சிலையின லுலகமெல்லாம்,
பொருதுசெங் கோன டாத்திப் புகழ்வினை யேக வீரன்" எனவும்
(உ) "காமனும் விழையும் காமர் காரிகைக், கலையுணர் மகளிர்" பெருங்.
(க) சர: ௧௮௩ - ௧௮௪. (ஊ) "காமனும்.....காமுறு மொப்பில்
வணப்பினான்" திருவிடை. மாபாதகந். ௩. எனவும் வருவான கோக்குக.
- உ. "இம்மலை, இருங்கழி மாமலர் கூம்ப வரோவென், னரும்படர்கெஞ்ச

மழிவொடு கூட்பும்” கலி. ௧௩௦: ௧௧ - ௧௩.

௩. “இம்மாலை, கோவலர் தீங்குழ லினைய வரோவென், பூவெழி லுண்
கண் புலம்புகொண் டினையும்” கலி. ௧௩௦: ௧௪ - ௧௬.
- ௪ (அ) “செவ்வழியாழ் நரம்பன்ன கிளவியார்” கலி. ௧௧௮: ௧௫; (ஆ)
“செவ்வழி நல்யா, ழிசையோர்த் தன்ன வின்றீந் கிளவி, யணற்குசா
லரிவையை” அகம். ௨௧௨: ௬ - ௮.
௫. “பிறைநுதி யெயிறாக, நரற்றிசையு நடுக்குறூஉ மடக்கற் காலைக்,
கூற்றாக் கதுபோலு முட்குவரு கமொலை” (கலி. ௧௨௦: ௭ - ௯)
என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

கூர்உ கவித்தொண்க கச்சுந்.

- ௪௪ (க) ஈண்டுநீர் ஞாலத்து ளெங்கேள்வ ரில்லாயின்
மாண்ட மனம்பெற்றூர் மாசி றுறக்கத்து
வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்துதல் வாயெனின்
யாண்டு முடையே னிசை
- ௪௮ ஊரலர் தூற்றுமில் வய்யா விழுமத்துப்
(உ) பிரலர் போலப் பெரிய பசந்தன
(௩) நீரலர் (மு)நீல மெனவாவர் கஞ்ஞான்று
பேரஞர் செய்தவென் கண்
- ௫௨ (ரு) தன்னுயிர் போலத் தழீஇ *யுலகத்து
மென்னுயிர் காக்குமீம் மன்னனு மென்கொலை
வின்னுயி ரன்னுனைக் காட்டி பெணைத்தொன்று
மென்னுயிர் காணா தது
எனவாங்கு

௧. “ஈண்டுநீர் மினை” கலி. ௧௦௦: ௧.

௨. இந்நூற்பக்கம் ௨௭௯: ௫, ௩௨௨: ௩ - ஆம் குறிப்புக்கள் இங்கே
அறிதற்பாலன.

௩. “நீர்கால் யாத்த நியைதழ்க் குவளை, கோடை யெற்றினும் வாடா
தாசும்” குறுந். ௩௮௮.

ச. (அ) “நீலத் தலர்வென்ற வமருண்கண், வேலிற், சேந்து
 நீ யினையையா லொத்ததோ சின்மொழி ஁ணபினு நோய்
 செய்தல் கடப்பன்றோ கனங்குழாய்” கலி. ௫௭: ௬-௧௦. (ஆ) “பூவொத்
 தலமருந்தகைய வேவொத். தெல்லாரு மறிய நோயசெய் தனவே”
 குறுந். ௭௨.

௩. (அ) “அறனிழ வெனக்கொண்டா யாய்குடையக்குடைப், புறநிழற்கீழ்ப்
 பட்டாளோ விவளிவட் காண்டிகா, பிறைநுதல் பசப்பூர்ப் பெருவிதுப்
 புற்றாளை” கலி. ௧௧: ௮ - ௧௦. என்பதும் (ஆ) அதன் குறிப்பும் (இ)
 “நின்ற பல்லுயிர் காத்தற்கு நேர்த்தயா, வென்றிணைக்குலமங்கையொ
 ரேர்திழை, தன்றயர்க்குந் தகவிலெனாயினே, னன்று நன்றென் வலி
 யென நாணுமால்” கம்ப. அயோமு. ௧௧. (ஈ) “தன்னுயிர் போல
 மன்னுயிர்க் கிரக்குந் தயவினோன்” மகிச. பிரயாகையிற் பலசொருப
 கதன. ௧௨.

(பிரதிபேதம்) * யுலத்த, † என் கொலெம்முன்னுயிரென்.

கீழ்க்க

கவித்தொகை ௧0௩.

போலே தோன்றுகின்றவன் பசுத்தினை யுடைய ஆயர்மகனல்லவோ?
 ஆதலால், இவன் இங்மனம் செலுத்தற் தொழிலை ஒழியான்; இனையோளே!
 இஃதொரு வலியைப் பாராய்; இவனொருத்தன் காணென்று காட்டினான்.

எ - து: காண்டற் றொழிலை யுடையவளே. எ-று.

இஃது “அளபெடை மிகுஉ மிகாவிறுபெயர்”. (க);

(உ) காற்றுப்போல் வந்த டகதழ்விடைக் கரியைய

பூற்றுக் களத்தே யடங்கக்கொண்டட்டதன்

மேற்றோன்றி நின்ற பொதுவன் றகைகண்டை

(ஈ) யேற்றெருமை நெஞ்சம் வடிம்பி னிடந்திட்டுச்

க. தொல் விளி. கு. அ. இச்சூத்திர வுரையில் 'இவ்வளபெடைப் பெயர் விளியேற்கும்போது தன்னியல்பு மாத்திரையின் மிக்கு நான்கும் ஐந்தும் மாத்திரைபெற்று நிற்கும்; என்றது முகா வீகாரத்தின் பின் இரண்டு இகரவுயிரும் மூன்று இகரவுயிரு மெழுதப்படவேண்டுமென்பதை' என்று கூறுவர், சே. கல். நச். இச்சொல்லுக்குத் தொழில் செய்கின்றவளையெனப் பொருளும் எழுதுவர் நச்சிலூர்க்கினியரும் இ-வ். உரையாசிரியரும். இ - வி கு. உ௦௭. இச்சூத்திரத்தினுரையும் மேற்கோளும் எழுதுவோராலும் அவற்றை ஊன்றிப்பாராது அச்சிடுவோராலும் எளிதின் உண்மையறிய இயலாதவாறிருக்கின்றன. இச்சூத்திர வுரையில் "தொழீஇ என்பது பெயர்; விளிப்பு மஃதே யெனக்கொள்க. இஃத்யல்பு. இயற்கைய வென்று பன்மை கூறிய வதனால், இவ்வளபெடை மூன்று மாத்திரையின் நிமிர்ந்து நிற்கு மென்பது கொள்ளப்படுமீ. செயற்கையவென்றதனால் இவ்வளபெடைப்பெயர் எழுதும்வழி ஐந்தெழுத்திட்டும் எழுதுப" என்பர் கல்லாடர். எனைய உரைகள் அச்சிடப் பட்டிள்ளன. "தொழீஇஇ" கலி. க௦௪: ௬௮. "தொழீஇ யுடனுண்ணார்" சிறுபஞ்ச. ௩௮. என இச்சொல் பிறவிடத்து வருதலும் காண்க.

உ. "ஏற்று மருப்பு யிலங்கிழையாகத் திபமருப்புங், கூற்று மருப்பெழுங்கோலத்தர் தாட்கொரு கோடிசரும், பாற்று மருப்பொலி தாரண்ணலார்முன் னணிந்து விட்டார், காற்று நெருப்புங் கலந்த தென் னவருங் சாரிகைத்தே" அம்பிகா. ௨௮௭.

௩. (அ) ஒருமைச்சாதியின் ஆண் ஏறெனப்படுமென்பதற்கு "ஏற்றெருமை நெஞ்சம் வடிம்பி னிடத்திட்டி" என்பதமேற்கோள்; தொல். மரபு. கு. ௩௬. பேர். கு. ௩௮. நச். (ஆ) இந்துர்பக்கம் ௬௨௩: ௪-ஆக குறிப்புப் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * தொழிலீஇஇ, (என்பது முன்பதிப்பு), † சூழலிடை.

இன் மன்னிய நோயொடு மருள்கொண்ட மனத்தவன்
பன்மலை யிறந்தவன் பணிந்துவந் தடிசேரத்

*தென்னவற் றெளித்த தேளம்போல
வின்னகை பெய்தின ளிழந்ததன் னலனே

எ - து: அங்கனம் † கூரியவன் அது கொண்டுவருதலும் கூடும்; அதனோடே நீரும் கூடி (க) நவகண்டமெனக் கூறுபடுத்தின \$ உலகத்தின் கண்ணே அவனை ஆராய்ந்து நீர் பிடிந்துக்கொண்டு எனக்குத் தரப்பெறில் யானும் || ப்மகனிகாரப் போல அறுதிபாக(2) நிரையெண்ணிற்குணமுடையே னாவேன் - என்றக் கூறினான்; அதுகேட்டவர்கள் அதற்கு மறுமொழி கொடாமற் பின்னை வக்கமாயின், இவன் ஒருநாளிலேயாயினும் அவனைப் பொருந்தி + முயங்குவிமன்று கருதி. என் பின்னை வாராகின்றீர்; பின்னை இவன் அப்பொழுதே முன்புபோலன்றி மிகவும் வருந்தினான் என்று கருதி அவ்விடத்தே நின்ற அவனுக்கு ஓர் சீங்கு மிகழ்ந்ததோடுவென்று உசாவா நின்றீர்; அவ்வருந்தமேயன்றி ஐயோ இவன் கைபறவு எய்தினுமென்று மருளாகின்றீர்; இங்ஙனம் உண்மையுணராமற் கலங்காதேகொள்ளும்; பின்னை என் இனிய உயினை ஒப்பாணக் கியாகொன்றுந் தீநின்றி அவனுள னாயிருக்கின்றமையை (ங) அவனுயிரோடு ஒன்றாகிய என்னுயிர் ஈண்டுக் காட்டாதொழியுமோ? அதுகான் இறந்துபடாது அவனிருந்தமை காட்டிற் றில்லையோ என்றான்; அதுகேட்டவர்கள் தனக்கு ஐயோதவின்றி நின்ற நின்னை இங்ஙனம் வருத்தினவனை நடுவாக நோக்கி நின்ற ஞாயிறு தான் வருத்துங்காண் என்றார்; அது கேட்டு நடுவுநிலைசெய்யாமல் உண்டாம்பழி நீங்கும் ஞாயிறே! உலகியல் அறியாதாசிடத்துக் கழிபச்சிறுதற்கு வினைத்து X செல்வையென்று இவர்கள் கூறக்கேட்டு நின்னை வழிபட்டு நீ அவரை மிகச் சீரூதபடி இ'ந்துகொள்வேனாக வந்தீதன்; நீ என்னெஞ்சம் கெடும்படி என்னைக்கைவிட்டவனைத் . கண்டுசீறுமிடத்து என்னை நீங்கவிடாதே கொள்;

க. (அ) "வடபால்விதேகந் தென்பால்விதேகந், கீழ்ப்பால்விதேக மேல்பால் விதேகம், வடபாலிரேவாதந் தென்பாலிரேவாதம், வடபாற்பராதந் தென்பாற்பராத, மத்திமகண்டமென் றித்திற மென்ப, நாவலந் தீவி னவ கண்டப்பெயரே" கேந்நன்றிவாகா. (ஆ) "நவத்தாரணி யாதிகட்கு" நீருவாணைக்காப். திருநீற்றுத்திருமதிற். அ.

உ. இந்நூற்பக்கம் சகக: சு-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

௩. “காவிபோற் கண்ணிக்குந் கண்ணியந்தோட் காளைக்கு, மாவிபோ
லாடையுமொன் றானதே” நள கலிதொடர். அச.

(பிராசிபேதம்) * தென்னயர்த தெளிந்த. † கூறியவர் கொண்டு, ‡ உலத்தின்கண்ணை.
|| பிறர்மகனரை, ÷ என்று கூறினார். + முபங்குமேமென்று. x செல்வைய
யன்றியவாகன; செல்வையென்றவர்கள், ∴ கண்டு கீழேயிடத்த.

கூசு

கலித்தொகை தசக.

கூசுது என்னெனில் கீ அக்காலத்த அலனை † மிகச்சீரில் யான் இறக்கும்படி
நேரும் ‡ என்றக் கூறினார்; அங்நனம் கூறின அளவிலே ஞாயிறு படுகின்ற
மையைக் கண்டு பிரிந்தார்க்கு வருத்தத்தரும்படியாக மாந்தளிர் போலும் நிறத்
தைக்கொண்ட மாலைக்குமுன்னாய இக்காலத்தே இவ்வூரின் மகனிர் தாம்
(க)தளிர்விரவின் மாலைகளைச் சூடி ஆடவர்மேல் தாம் வைத்த நலத்தைப் பாடி
இன்புறவர்கள்; அவர்களைப்போல ஆச்சாமரத்தளிர்க்குள் காட்டிடைச்சென்ற
வர் || மீண்டுவிரின் யாம் மனமகிழுமேம்; அதனாற்பெற்றவதன்? அவர்வரக்
கண்டிலேம் என்றுக் கூறினார்; கூறி, யாம் தளிர்க்குமாறு எங்ஙனே என்பீ
ராயின், என்றோனைக் தொழில் கொங்கின்ற அவன் செய்தற் பூவைப் புறவித
ழொடித்து மாலை கட்டிச் சூடவும் வல்லன்; நெடிதாகிய மென்றோளிலே
காமன்சிலையாகிய எழுதுகரும்பைமுதவும்வல்லன்; இளமுலைமேல் தொய்பிற
குழம்பாற் கொடி எழுதவும்வல்லன்; இவையொழிந்து நீங்கியிருந்து மனம்
வேட்கையடக்கியிருக்குபிடத்துத் தன்சையில் வில்லைத் தொழில்வகாள்ள
வல்ல காமனை ஒக்கும்; அதுவன்றி, வேட்கை நிகழ்த்து கூடுங்காலத்து ஆண்டு
நிகழ்த்தும் நல்ல தொழில்கள் பலவற்றையும் வல்லன்; இவ்வாற்றான் என்
மனந் தளிர்க்குமென்றுகூறினார்; அங்நனம் கூறின அளவிலே மாலைக்
காலம் வருகின்றதனைக் கண்டு அவனை நினைபும் என்னுள்ளந் குவியுமாறு
போல நெடிய கழியின் மலர்கள் சுவிய, இரங்கும் என்னெஞ்சுபோலே
கோவலர் குழலோசைதோன்ற, அலைவுபெற்றஎன்மொழிகள்போல(உ)வண்டு
களின்(௩)செவ்வழிப்பாட்டு அடங்க, கெட்டுப்போன என் அழகுபோலப் பகற்

க. (அ) “தாமரைக் கொழுமுறித் தாதுபடு செழு மலர்க், காமரு
குவினைக் கழுநீர்மாமலர்ப், பைந்தளிர்ப்படலை” சிலப் ச:௩.௧-சக.(ஆ)

“முறி மிடை படலை மாலை” நீலக. சஅக, கஅஅக. (இ) “பைத் தளிர்ப்படலை” பெருங். (க) உள: கச. (ஈ) “கொய்தளிர் த் தண்படலை” (உ) இது படலை மாலை எனவும் இலை மாலை எனவும் வரங்கும்.

உ. (அ) “செவ்வழிப் பண்ணிற் சிறைவண்டரற்றற், தடந்தாழ் வயலொடு” சீலப். கக: அஅ-அக. (ஆ) “பறவைபாட் டடங்கினவே பகல்செய்வான் மறைத்தனனே, துறந்தார்தாட் டினதாங்கொன், மறவையா யென்னுயிர்மேல் வந்தவிம் மருண்மாலை” சீலப். எ: சஉ.

உ. (அ) “இருள்வரசு, சிறியாழ் செவ்வழி பண்ணி” (ஆ) “மாலை மருதம் பண்ணிக் காலிக், கைவழி மருங்கிற் செவ்வழி பண்ணி, வரவெயர் மறத்தனர்” (புறம். கசச: க-உ., கசக: உ-ச) என்பவற்றால், செவ்வழிப் பண் மாலைக்குரித்தென்று கூறப்படுதலால் செவ்வழியா ழிசைநிற்ப வென்பதற்கு, யாழிற் செவ்வழிப்பண்ணை வாசிப்பளன் றலுமாம். இஃது இரங்கற்பண்ணைதலின், சாயகிளவிக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டது; (பிரதிபேதம்) * அதயென்னெனில், † மிகச் சீருமல் யானிறக்கும்படி, ‡ என்று கூறினார், || மீண்டுமரின் மனபெழுமோம், அதனால்.

ஐந்தாவது தெய்தல் உசு.

கடுகு

காலத்தின் ஒளி மழுங்க, கலக்கந்தோடேவந்த காலனைப்போலே என்மேலே மாலைக் காலமும் வந்தது; இனி எங்ஙனம் ஆற்றவேனென்று கூறினான்; கூறி, அம்மாலையை வரவிட்ட ஞாயிற்றை கோக்கி, சடரே! யானென்ப தொரு தன்மையின்றி யான் இவ்விடத்தே இராக் காலத்தாலே வருத்தும்படி நீ போனாய்; அருளுடையையல்லையாயிருந்தாய்; * இத்தன்மையால் சீவாழ்க்கா யாக என்று கூறினான்; கூறி, இவ்விரவால் இறந்துபட்டேனாயினும் சீங்கின் றாயிருத்தென்று கூருதி, மிகுநின்ற நீரையுடைய உலகத்துள் உறைகின்ற கேள்வருளரல்லாராயின், (ச) தங்கணவர்மேலுள்ள வேட்டையோடே இறந்து படும் மாட்சிமைப்பட்ட மனத்தைப்பெற்றவர்கள் குற்றமில்லாத சுவர்க்கத்தே சென்று அவர்கள் நுகர விரும்பியவற்றைத் தாம் விரும்பியபடியே பெறுதல் மெய்யென்று தூல்கள் கூறியவென்னின் யாலும் அங்ஙனம் அவன்மேல்

விரும்பத்தோடே உயிர்போய் அவனைப் பெற்று எவ்விடத்தும் புகழுடையே னாவேன்; இனி† வருத்தமின்று; என்றும் கூறினான்; கூறி (2) “முற்பகற் செய்தான் பிறன்கேடு தன்கேடு, பிற்பகற் கண்டு விடும்” என்ற கூறிய பழமொழி உளதாகவின், அவ்வாறே ரீரில் அலர்ந்த ரீலமென்று அவர் புகழ் அவர்க்கு அந்நாளிற் பெரியவருத்தத்தைச் செய்த என்கண்கள் இப்பொழுது பீரலர் போலப் பெரியவாகப் பசுந்தன; ‡ அதனையும் என் வருத்தத்தையும் கண்டும் அருளின்மையின் அவனை எனக்குக் காட்டாமல் இவ்வூர் நின்று அலர் தூற்றி நிற்கும்; இனி இவ்(௩)வய்யா விடும்பையிடத்து உயிர்களைக் காத்தற்கு யான்

இஃது இரங்கற்பண்ணென்பது (இ) “பையு ணல்லியாழ் செவ்வழி பிறப்ப” அகம். ௩௧௪: ௧௨ என்பதனாலும் (ஈ) இக்குறிப்பில் முதலாவ தற்கு, ‘மாலக் காலம் வந்தவளவிலே சிறிய யாழை இரங்கற்பண்ணாகிய செவ்வழியென்னும் பண்ணிலே வாசிக்கும் பரிசுபண்ணி’ என்று எழுதியிருக்கும் உரையாலும் அறியலாகும்.

க. ‘அதுவன்றிப் புகழ்வேண்டியும் கணவனொடு செத்தார் சுவர்க்கம் புகுவரென்னும் உராகேட்டு அதுவேட்கையாலும் சாம்; அப்பரி சன்றி அன்பினாலும் சாம்’ என்பது இறை. சூ. க. உரை.

உ. (அ) “பிறர்க்கின்ற முற்பகற் செய்யிற் தமக்கின்ற, பிற்பகற் றுமே வரும்” துறன். ௩௧௬. (ஆ) “முற்பகற் செய்தான் பிறன்கேடு தன் கேடு, பிற்பகற் காண்குறாஉம் பெற்றியகாண்” சீலப். ௨௧: ௩-௪. (இ) “முற்பகற்செய்யிற் பிற்பகல் விளையும்” கோள்றையேந்தன். (ஈ) “முற்பகற் செய்வீன. பிற்பக லுறநரின்” பெருங். (ஊ) ௩௧: ௨௩௬. (உ) “முற்பக லோர்பழி முடிக்கின் மறந்து, பிற்பக தமக்குறம் பெற்றி யென்னவே” கந்த. இரண்டாகாட்டுர. ௩௧௬.

௩. உய்யா இடும்பை - பிழையாமைக்குக் காரணமான தன்பம்; ௩௧. ௧௩௬: ௧௩. கடக்க முடியாத தன்பம்; துறன். ௩௧௬. பரி. ஒழியாத தன்பம்; பு-வே. உழிவை. ௨௩. போக்க முடியாத தன்பம்; சீலப். ௭: ௩. (பித்தியேதம்) இத்தன்மையான ரீ. † வருத்தமென்றற்கு. இதனையும் வருத்தத்தையும்.

*அஃது என்னெனில் நீ அக்காலத்து அவனை நிகச்சீரில் யான் இறக்கும்படி நேரும் † என்றும் கூறினான்; அங்கனம் கூறின அளவிலே ஞாயிறு படுகின்ற மையைக் கண்டு பிரிந்தார்க்கு வருத்தத்தகும்படியாக மாந்தளிர் போலும் நிறத்தைக்கொண்ட மாலைக்குமுன்னாகிய இக்காலத்தே இவ்வூரின் மகளிர் தாம் (க)தளிர்விரவின மாலைகளைச் சூடி ஆடவர்மேல் தாம் வைத்த கலத்தைப் பாடி இன்புறவர்கள்; அவர்களைப்போல ஆச்சாமரத்தளிர்க்குள் காட்டிடைச்சென்றவர் || மீண்டுவரின் பாம் மணமகிழுவோம்; அதனும்பெற்றவென்? அவர்வரக் கண்டிலேம் என்றும் கூறினான்; கூறி, யாம் தளிர்க்குமாறு என்னே என்பீராயின், என்றோளைத் தொழில் கொள்கின்ற அவன் செய்தற் பூவைப் புறவிதழொடித்து மாலை கட்டிச் சூடவும் வல்லன்; நெடிதாகிய மென்றோளிலே காமன்சிலையாகிய எழுதுகரும்பைமுதவும்வல்லன்; இளமுலைமேல் தொய்பிற் குழம்பாற் கொடி எழுதவும்வல்லன்; இவையொழிந்து நீங்கியிருந்து மணம் வேட்கையடக்கியிருக்குமிடத்துத் தன்சையில் வில்லைத் தொழில்வொள்ள வல்ல காமனை ஒக்கும்; அதுவன்றி, வேட்கை நிகழ்த்து கூடுங்காலத்து ஆண்டு நிகழ்த்தும் கல்ல தொழில்கள் பலவற்றையும் வல்லன்; இவ்வாற்றான் என்மணர் தளிர்க்குமென்றுகூறினான்; அங்கனம் கூறின அளவிலே மாலைக்காலம் வருகின்றதனைக் கண்டு அவனை நினைபும் எண்ணுள்ளங் குவியுமாறு போல நெடிய கழியின் மலர்கள் குவிய, இரங்கும் என்னெஞ்சுபோலே

கோவலர் குழலோசைதோன்ற, அலைவுபெற்றஎன்மொழிகள்போல(உ)வண்டுகளின்(ங)செவ்வழிப்பாட்டு அடங்க, கெட்டுப்போன என் அழகுபோலப் பகற்

- க. (அ) “தாமரைக் கொழுமுறித் தாதுபடு செழு மலர்க், காமரு குவனைக் கழுநீர்மாமலர்ப், பைந்தளிர்ப்படலை” சீலப். ச:௩௬-௪௧.(ஆ) “முறி மிடை படலை மாலை” சீலாக. ௪௮௩, ௪௮௮௬. (இ) “பைந்தளிர்ப்படலை” பெருங்.(௩) உஎ: ௧௪. (ஈ) “கொய்தளிர் தண்படலை” (உ) இது படலை மாலை எனவும் இலை மாலை எனவும் வழங்கும்.
- உ. (அ) “செவ்வழிப் பண்ணிற் சிறைவண்டரற்றுந், தடந்தாழ் வயலொடு” சீலப். ௧௧:௮௮-௮௯.(ஆ) “பறவைபாட்டடங்கினவே பகல்செய்வான்

மறைந்தனனே,.....துறந்தார்நாட் ளெதாங்கொன், மறவையா
யென்னுயிர்மேல் வந்தலிம் மருண்மாலை” சீலுப். எ: சஉ.

உ. (அ) “இருள்வரசு, சீறியாழ் செவ்வழி பண்ணி” (ஆ) “மாலை மருதம்
பண்ணிக் காலைக், கைவழி மருந்திற் செவ்வழி பண்ணி, வரவெமர்
மறத்தனர்” (புறம். ௧௩௪:௧-௨, ௧௪௧: ௨-௪) என்பவற்றால், செவ்வழிப்
பண் மாலைக்குரித்தென்ற கூறப்படுதலால் செவ்வழியா ழிசைநிற்
பென்பதற்கு, யாழிற் செவ்வழிப்பண்ணைவாசிப்பஎன்றலுமாம். இஃது
இறக்கற்பண்ணைதலின், சாயகிளவிக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டது;

(199திபேதம்) * அதுவென்னெனில், † மிகச் சீரமல் யானிறக்கும்படி, ‡ என்று கூறிஞன்,
|| மீண்டியளிள் மனமெழுயோம், அதலும்.

ஐந்தாவது தெய்தல் ௨௬.

கூறிஞ்

காலத்தின் ஒளி மழுங்க, கலக்கந்தோடேவந்த காலனைப்போலே என்மேலே
மாலைக் காலமும் வந்தது; இனி எங்ஙனம் ஆற்றவேனென்று கூறிஞன்;
கூறி, அம்மாலையை வரவிட்ட ஞாயிற்றை கோக்கி, சுடரே! யானென்ப
தொரு தன்மையின்றி யான் இவ்விடத்தே இராக் காலத்தாலே வருத்தும்படி
நீ போனாய்; அருளுடையயல்லைபாயிருந்தாய்; * இத்தன்மையால் நீவாழ்க்கா
யாக என்று கூறிஞன்; கூறி, இவ்விரவால் இறந்துபட்டேனாயினும் தீயின்
றாயிருந்ததென்று கருதி, மிகுவின்ற நீரையுடைய உலகத்துள் உறைகின்ற
கேள்வருளரல்லாராயின், (௧)தங்கனைவர்மேலுள்ள வேட்கையோடே இறந்து
படும் மாட்சிமைப்பட்ட மனத்தைப்பெற்றவர்கள் குற்றமில்லாத சுவர்க்கத்தே
சென்று அவர்கள் துகர விரும்பியவற்றைத் தாம் விரும்பியபடியே பெறுதல்
மெய்யென்று நூல்கள் கூறியவென்னின் யாலும் அங்ஙனம் அவன்மேல்
விரும்புந்தோடே உயிர்போய் அவனைப் பெற்று எவ்விடத்தும் புகழுடையே
னாவேன்; இனி † வருத்தமின்று; என் றங்கூறிஞன்; கூறி (௨) “முற்பகற் செய்
தான் பிறன்கேடு தன்கேடு, பிற்பகற் கண்டு விடும்” என்றுகூறிய பழமொழி
உளதாகலின், அவ்வாதே ரீரில் அலர்ந்த நீலமென்று அவர் புகழ அவர்க்கு

அங்காளிற் பெரியவருத்தத்தைச் செய்த 'என்கண்கள் இப்பொழுது போலர் போலப் பெரியவாகப் பசுந்தன; † அதனையும் என் வருத்தத்தையும் கண்டும் அருளின்மையின் அவனை எனக்குக் காட்டாமல் இவ்வூர் நின்று அலர் தூற்றி நிற்கும்; இனி இவ்(டு) வயப்பா விடும்கையிடத்து உயிர்களைக் காத்தற்கு யான்

இஃது இரங்கற்பண்ணென்பது (இ) "பையு ணல்லிபாழ் செவ்வழி பிறப்ப" அகம். ௩௧௪: ௧௨ என்பதனாலும் (ஈ) இக்குறிப்பில் முதலாவ தற்கு, 'மாலைக்காலம் வந்தவனவிலே சிறிய யாழை இரங்கற்பண்ணாகிய செவ்வழியென்னும் பண்ணிலே வாசிக்கும் பரிசுபண்ணி' என்று எழுதியிருக்கும் உரையாலும் அறியலாகும்.

௧. 'அதுவன்றிப் புகழ்வேண்டியும் கணவனொடு செத்தார் சுவர்க்கம் புருவரென்னும் உரைகேட்டு அதுவேட்கையானும் சாம்; அப்பரி சன்றி அன்பினனும் சாம்' என்பது இறை. கு. ௧. உரை.

உ. (அ) "பிறர்க்கின்ற முற்பகற் செய்யிற் தமக்கின்ற, பிற்பகற் றுமே வரும்" துறன். ௩௧௬. (ஆ) "முற்பகற் செய்தான் பிறன்கேடு தன் கேடு, பிற்பகற் காண்குறாடும் பெற்றியகாண்" சிலப். ௨௧: ௩-௪. (இ) "முற்பகற்செய்யிற் பிற்பகல் விளையும்" கோட்குறவேந்தன். (ஈ) "முற்பகற் செய்வீன. பிற்பக லுறுநரின்" பெருங். (ச) ௫௧: ௨௫௧. (உ) "முற்பக லோர்பழி முடிக்கின் மந்தது, பிற்பக தமக்குறம் பெற்றி யென்னவே" கந்த. இரண்டாசாட்குர. ௩௧௫.

௩. உய்யா இடம்பை - பிழையாமைக்குக் காரணமான துன்பம்; ௧௧. ௧௩௧: ௧௧. கடக்க முடியாததுன்பம்; துறன். ௩௧௬. பரி. ஒழியாததுன்பம்; பு-வே. உழிவை. ௨௫. போக்க முடியாத துன்பம்; சிலப். ௭: ௮. (பிரதிபேதம்) "இத்தன்மையான நீ, † வருத்தமென்றென்றும், இதனையும் வருத்தத்தையும்.

114

கூடுக

கவித்தொகை ௧௪௪.

அரசனே என்று கருதித் தன்னுயிரைப் பாளுகாக்குமாறு போல உலகத்துப் (க)பெரிய உயிர்களை எல்லாம் தழீஇப்பாதுகாக்கும் இம்மன்னனும் எனக்கினிய உயிரை ஒப்பானைக் காட்டி என்னுயிரைச் சிறிதொன்றாக் காவாதிருக்கின்ற தன்மை என்னபயனைக் கருதியோடுவென்றும் கூறினானென்று கூறும்படியாக சிலப்பெற்றகாமநோயாலே† அங்கனம் மயக்கக்கொண்ட மனத்தையுடையவன் பலமலைகளைக் கடத்துபோனவன் வரைவொடுவந்து பணிந்து தன்னடியைச்

சேர்கையினாலே பாண்டியனை உறவாக அவன் மனத்தைத் தெளிவித்த
தேயத்திலுள்ளவர் இன்பமுற்று வாழாமாறுபோல அவனால் இழந்த கலத்தை
†இனிய அகமகிழ்ச்சியோடு எய்தினன்; இஃதென்னவியப்போனைக் கண்டார்
கொண்டு உறிற்றாக உரைக்க. எ - று.

‘சென்றசேட்பட்ட தென்னெஞ்சு’ என்னுந் துணையும் கூறத்தகாதன
கூறலின் மடனிறந்தவாறும் ‘செடுமென்றோள்’ ‘நீரலர் நீலம்’ ‘இளமுலை’
என்பனவற்றான் மிகுதியிறந்தவாறும் ‘வழிபட்ட டிரக்குவேன் வந்தேன்’ என்
(பதனால்)வருத்தமிறந்தவாறும் ‘யாண்டுமுடையே னிகை’ என்பதனால் வியவா
மையின் மருட்கையிறந்தவாறும் உணர்க.

இது கண்டார்க்கு ||அவனாக்கங்கண்டு மருட்கை பிறத்தது.

செய்தனெறித்தல் முதலியன (2) திருவிநற் காமக்குறிப்புப்பிறந்த ஒப்பு;
இவை குடிப்பிறப்பினை அறிவித்துக் காமக் குறிப்பினை நிகழ்த்தலின்.

இஃது ஐஞ்சீரடுக்கிவந்த கவிவெண்பாட்டு. (உ.க)

(கசச.) * என்னுதால் காண்டை நினையா நெடிதுயிரா
வென்னுற்றுள் கொல்லோ விஃதொத்தி புன்மா
ணகுதநுந் தன்னாணுக் கைவிட் டுகுதநுந்
கண்ணீர் துடையாக் கவிழ்ந்து நிலினைக்கி
நி. யன்ன விடும்பை பலசெய்து தன்னை
வினவுவார்க் கேதில சொல்லிக் கனவுபோற்
நெருளு மருளு மயங்கி வருபவள்
கூறுப கேளாமோ சென்று;

- க. “பெரியத னாவி பெரிது” பழமொழி. க.
உ. “செய்தனெறிக்கவும்... .. ரோளாள் பல னென்பது திருவி
நற் காமக்குறிப்புப் பிறந்தவாறு; என்னை? இனையன வல்லநாதல்
செல்வக்குடிப்பிறந்தாரை அறிவிக்குமாகலின்; அது காமக்குறிப்பினை
நிகழ்த்துமென்பது. இது தலைமகட்கும் ஒக்கும்” என்பது நோல்.
மெய்ப். கு. உடு. பேராசிரிய ருரையிலும் காணப் படுகின்றது.
(பித்திபேதம்) * என்று உறிஞன், † இஃதென். ‡ இனியமகிட்சி, || அயராக்கம் பிறத்தது
மருட்கை,

௧௬ எல்லாரீ, என்னணங் குற்றனை யார்பின் னிதுசெய்தார்
 நின்னுற்ற வல்ல லுரையென வென்னை
 வினவுவீர் தெற்றெனக் கேண்மி நொருவன்
 குரங்கூந்தா லென்னுற்ற வெவ்வ நினக்கியா
 னுரைப்பனைத் தங்கிறெ னின்னுயி ரென்று
 மருவூட்டி மாறி யதற்கொண் டெனக்கு
 மருவூழிப் பட்டதென் னெஞ்சு;

௧௭ எங்குந் தெரிந்தது கொள்வே னவனுள் வழி;
 ௧௮ பொங்கிரு முந்நீ சகமெல்லா சோக்கினை
 திங்களுட் டோன்றி யிருந்த குறுமுயா
 லெங்கே னிதனகத் துள்வழிக் காட்டமோ
 காட்டயா யாயிற் கதநாய் கொளுவுவேன்
 வேட்டுவ ருள்வழிச் செப்புவே னாட்டி
 மதியொடு மாம்பு மடுப்பீன் மதிதிரிந்த
 வென்னல்ல நீரா யெனின்;

௨௪ என்னுகே, உண்ணின்ற வெவ்வ முரைப்ப மதியொடு
 வெண்டழை யோடிப் புகுதி சிறிதென்னைக்
 கண்ணோடி னாய்போறி நீ;

௨௭ நீடிலைத் தரழைத் துவர்மணற் கானலு
 னோடுவே னோடி பொளிப்பீன் பொழிநொறு
 நாடுவேன் கள்வன் கரந்திருக்கற் பாலன்கொ
 லாய்பூ வடும்கி னலர்கொண் டுதுக்காணெங்
 கோதை புனைந்த வழி;

௩௨ உதுக்காண், சாழைய் மலர்காட்டிச் சால்கிலான் யாமாடும்
 பாவைகொண் டோடி யுழி;

௩௪ உதுக்கா[ணர்](ண்) தொய்யில் பொறித்த வழி;
௩௫ உதுக்காண், கையா நேறெனத் தேற்றி யறனில்லான்
பைய முயங்கி யுழி;

௩௬ அளியவென் னுள்ளத் துயவுத்தே ஞாந்து
விளியானோய் செய்திறந்த வன்டி லவனைத்

கூடுது கலித்தொகை ௧௪௪.

தெளிய விசும்பினு ஞாலத் தகத்துங்
வளியே யெதிர்போம் பலகதிர் ஞாயிற்
றொளியுள் வழியெல்லாஞ் சென்று முனிபெம்மை
யுண்மை நலனுண் டொளித்தாளைக் காட்டமோ
காட்டாயேன், மண்ணக மெல்லா மொருங்கு சுடுவேனென்
கண்ணீ ரழலாற் றெளித்து;

௪௫ பேணான், துறந்தாளை நாடு மிடம்விடா யாயிற்
பிறங்கிரு முந்நீர் வெறுமண லாகப்
புறங்காலிற் போக விறைப்பேன் முயலி
னறம்புனை யாகலு முண்டு;

௪௬ துறந்தாளை, நாடித் தருகிற்பா யாயி னினக்கொன்று
பாடுவே னென்றோ யுரைத்து;

௫௧ புல்லிய கேளிர் புணரும் பொழுதுணரே
னெல்லியா கெல்லையென் றுங்கே பகன்முனிவ
னெல்லிய காலி யிராமுனிவன் யானுற்ற
வல்லல் களைவா ரிலேன்;

௫௫ ஒலுகடலே, தெற்றெனக்கண் னுள்ளனோதோ ன்றவிமையெடுத்துப்
பற்றுவே னென்றியான் விழிக்குங்கான் மற்றுமென்
னெஞ்சத்து னோடி யொளித்தாங்கே துஞ்சானோய்
செய்யு மறனில் லவன்;

௫௬ ஒலுகடலே, ஊர் தலைக் கொண்டு கனலுங் கடுந்தீயு

ணீர்பெய்தக காலே சி னந்தணியு மற்றிஃமீதோ
 வீரயில் கேள்வ னுறீஇய காமத்தீ
 நீருட் புகினுஞ் சநிம்;

கூஉ ஒலகடலே, எற்றயி லாட்டியென் னேமுற்றா னென்றிந்நோ
 யுற்றறியா தாரோ நகுந நயந்தாங்கே
 யிற்றா வறியின் முயங்கலேன் மற்றென்னை
 யற்றத்திட் டாற்றறுத்தான் மார்பு;

ஐங்கு;

ஐத்தாவது (நெய்தல் உள்.

கூ0க

கூஅ கடலொடு புலம்புவோள் கலங்களுர் தீரக்
 கெடலருங் காதலர் துணைதரப் டிரணிரீங்கி
 யறனநிற் தொழுது மங்க ணானைத்
 திறனிலா ரெடுத்த தீமொழி யெல்லா
 நல்லவை யுட்படக் கெட்டாங்
 கில்லா கின்றவ ளாய், அதற் பசப்பே.

(க)இதுவுமது. இதற்கும் (உ)அவ்வுரை கூறிக்கொள்க.

இதன் பொருள்.

நன்னுதால் காண்டை நினையா நெடிதுயிரா
 வென்னுற்றாள் கொல்லீலா (நீ.) விஃகொத்தி (சு)பன்மா
 ணகுதருந் தன்னாணுக் கைவிட் டிருதருங்
 கண்ணீர் துடையாக் கவிழ்ந்து நிலினைக்கி
 (நீ) யன்ன விடும்பை பலசொத்து தன்னை
 வினவுவார்க் கேதில சொல்லிக் கனவுபோற்
 நெருளு மருளு மயங்கி வருபவள்
 கூறுப கேளா மீமா ரென்று

எ - து: நன்றாகிய நுதலினை யுடையாய்! இவ்வொருத்தி ((நீ)கனக்குரிய

நாணனைக் கைவிட்டு * தன் மனத்தே ஒன்றை நினைத்து கெட்டுயிர்ப்புக் கொண்டு வீழ்கின்ற கண்ணீரைத் துடைத்துப் பிறரை நோக்காது சிலத்தைக் கவிழ்த்து நோக்கித் தன்னை நீ உற்றது என்னென்பார்க்குக் கனவின்கண் வாய்வெருவிக் கூறுவாரைப்போலே உத்தமல்லாதன சில சொல்லிப் பல காலும் நருகலைச் செய்யும்; இங்ஙனம் தெளிவும் மயக்கமுமாய் மயங்கிவேறும் அத்தன்மையவாகிய இயம்பைகள் பலவற்றையுந் தன்னிடத்தே உண்டாகக் கொண்டு வருகின்றவள் என்ன தன்புழற்றினோகான்? இவனைக் காண்பா

- க. இச்செய்யுளும் தேறதலொழித்த காமத்து மிகுதிறமாகிய பெருக் துணைக்கு மேற்கோள்; தொல். அகத். கு. கந. ௧௪.
- உ. இத்தூற் பக்கம் ௮௮௫-௮௮௬. பார்க்க.
- ங. "இஃதொத்தி" கலி. ௧௪௩: ௮; "இஃதொத்தன்" (கலி. ௧௪: ௮) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.
- ச. இத்தூற்பக்கம் ௨௮௮: ௩-ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.
- சு. "சிறந்தன் னாணும்" (கலி. ௧௪௫: ௧௦.) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

(புதிப்பேதம்) * தான் மனத்தே.

கூக0 கலித் தெரிவைக் கசுள்.

யாக; யாளு சென்று இவள்கூறும் வார்த்தைகளைக் கேட்டலைச் *செய்யாமோ என்றாரென்று கூறினான். ஏ - று.

கூ எல்லாநீ, என்னணங் குற்றனை யார்சின் னினதுசெய்தார்
 நின்னுற்ற வல்ல லுரையென வென்னை
 வினவுவீர் தெற்றெனக் கேண்மி னெருவன்
 (க)†குரங்கூந்தா லென்னுற்ற வெவ்வ நினக்கியா
 னுரைப்பனைத் தங்கிறநெ னின்னுயி ரென்று
 மருவூட்டி மாறி யதற்கொண் டெனக்கு
 மருவழிப் பட்டதென் டெனஞ்சு

க * எங்குந் தெரிந்தது கொள்வே னவனுள் வழி

ஏ - று. அங்ஙனம் ||கூறியவள், கேட்கக் கடவேமென்று நும்மிலே கூறி வந்து, ஏ.உ.1 நீ என்ன வருத்தமுற்றாய்? யார்தான் நினக்கு இவ்வருத்

தஞ் செய்தார்? தினக்கு உற்ற வருத்தத்தை எங்கட்கு உரையென்று சொல்லி
என்னைக் கேட்கின்றவர்களே! அது வந்தவாற்றை என்பக்கலிலே தெரியக்
கேண்டின்; ஒருவன் கொத்தான கூந்தலையுடையாய்! எனக்கு உற்ற
வருத்தத்தை யான் தினக்கு வந்துஉரைக்குமளவும் என் இன்னுயிர் போகாமற்
தங்கிற்றுக்காண் என்று இங்ஙனம் தன்னோடு யான் மருவுதலை உறுத்தி
அம்மருவுதலை அவன்மாறிப்போன அக்காலந்தொடங்கி என்னெஞ்சு + எனக்கு
அவன் மருவின இடத்தே அகப்பட்டு நின்றவிட்டது; இனி அவனுள்ள இட
மெங்குத் தேடித் தெரிந்து என்னெஞ்சினைக் கூட்டிக்கொள்வேன் என்று
கூறினான். எ - று.

உரைப்பனை, திசைச்சொல்.

கஎ (உ) பொங்கிரு முந்நீ ரகமெல்லா X நோக்கினை

க. “குரற் கூந்தல்” கலி. எஉ: ௨௦, கூந: ௨௨; என இந்நூலுள் வருதல்
காண்க; குரலென்பது கூந்தற்கு அடையாய் வருதலன்றியும் மயிர்
(கூந்தல்) என்னும் பொருட்டாயும், “குரலுற்றத் துற்ற, முடியுதிர்
பூத்தாது” (கலி. அஅ: ௧ - ௨.) என்புழி வருதல் காண்க.

உ. (அ) கலக்கம்-மனங்கலங்குதல்; மேலே கலங்கி மொழிதலென்பது ஒரு
காற் சொல்லின்னை வந்து பெயர்வது; இது மனங்கலங்கி நிற்கு
நிலையென்றுகூறி, “பொங்கிரு முந்நீர் நீராயெனின்” என்னும்
பகுதியைப் பெருத்தினைக்குரிய கலக்கமென்னு மெய்ப்பாட்டுக்கு
(தொல். மெய்ப்ப. கு. ௨௨. ‘இன்பத்தை’) மேற்கோண்காட்டினர் இளம்
பூரணர்(ஆ) நச்சினூர்க்கினியர் “பொங்கிரு முந்நீர்.....காட்டமோர்”
(பிரதிபேதம்) & செய்யாமோவென்று கூறினா, † குறற் கூந்தல், ‡ கெஞ்சு தெரிந்தது
|| கூறியவர், + எனக்குத்தான் மருவின X நோக்குபு.

நான்காவது முல்லை ௩.

கிசுநீ

சிற்றமோ டாருயிர் கொண்டனான் நின்னன்தொல்

கூற்றென வுட்கிற்றென் னெஞ்சு

எ - து: ஏறுகிய எருமையையேறுகின்ற கூற்றவனுடைய கெஞ்சை

(க) வடிம்பாலே பிளந்துபோகட்டுச் சினத்தோடே அரிய உயிரை வாங்கின

அஞ்ஞான்றை, இறைவன் இத்தன்மையையுடையவன்கொலென்று கூறும் படியாகக் காற்றின் விசைபோல ஓடிவந்த விரைந்த ஏரூகிய காரியதனைப் பலரும்வந்து சேர்தலையுடைய களத்தே வலியடங்கத் தழுவி வருத்தி அதன்மேலே தோன்றிநின்ற பொதுவனது அழகைப் பாராய்; அதனைக் கண்டு என் நெஞ்சு உட்கிற்றுக்காணென்றான் - று.

சச இசூளை *யிஃதொன்று கண்டை யிஃதொத்தன்

(உ)புல்லினத் தாயர் மகனன்றே புள்ளி

வெறுத்த வயவெள்ளேற் றம்புடைத் திங்கண்

மறுப்போற் பொருந்தி யவன்

எ - து: மற்ரைப் புள்ளிகள் செறிந்த¹வலியையுடைய வெள்ளேற்றினது அழகையுடைய பக்கத்தே திங்களிற் கிடக்கின்ற மறுப்போலே பெரிருந்திக் கிடந்தவன் ஆட்டினத்தையுடைய ஆயர்மகனல்லவோ? ஆதலால் இவ நெருத்தன்காண்; இஃயோளே! † இஃதொரு வலியைப் பாராயெனக் காட்டினான். எ - று.

ரு0 ஓவா வேகமோ இருத்துத்தன் மேற்சென்ற

||சேஎச் செளிமுதற் கொண்டு பெயர்த்தொற்றுங்

(ரு)காயாம்பூங் கண்ணிப் பொதுவன் றகைகண்டை

மேவார் விடுத்தந்த(ச)கூந்தற் குதிரையை

க. வடிம்பு - கால் விளிம்பு; (அ) "மா வுடற்றிய வடிம்பு," (ஆ) கடுமா கடைஇய விடுபரி வடிம்பின்" (இ) "ஆழி வடிம்பலம்ப நின்றனும்" (ஈ) "வேலைவடிம்பலம்ப நின்றன்" (உ) "கடல்வடிம்பலம்ப நின்ற கைதவன்" என வருவனரோக்குக.

உ. (அ) "புல்லினத் தார்க்கும்" (ஆ) "புல்லினத் தாயர் மகளிரோடு" (இ) "புல்லினத் தாயர் மகனென்" (ஈ) "புல்லினத் தாயனை" கலி. க0எ: உ; ககக: ஓ; ககஉ: எ, அ.

ங. "காயாம்பூங் கண்ணிக் கருந்துவ ராடையை" கலி. க0அ: க0.

ச. "கூந்த லென்னும் பெயரொடு கூந்த, லெரிசினங் கொன்றேய்" (பரி. ந: நக-நஉ.) என்பதும் 'கூந்தன்மா என்றுகண்டார்சொல்லும் வடிவொடு வந்த கேசியது கனல்கின்ற சினத்தை யழித்தோய்; (யிரதிபேதம்) *இஃதொன்று, †வலியையுடையவேற்றினதழகை, ‡இஃதொரு.||சேஎசெளி.

(க) திங்களூட் டோன்றி யிருந்த குறுமுயா
 லெங்கே ளிதனகத் துள்வழிக் காட்டமேர்
 காட்டயா யாயிற் கதநாய் கொளுவுவேன்
 வேட்டுவ ருள்வழிச் செப்புவே னாட்டி
 மதியொடு பாம்பு மடுப்பேன் மதிதிரிந்த
 வென்னல்ல நீரா யெனின்

௨௪ என்றாகே, உண்ணின்ற வெவ்வ முரைப்ப மதியொடு
 வெண்மழை யோடிப் புகுதி சிறிதென்னைக்
 கண்ணோடி னாய்போறி நீ

எ - து: அங்கனம் கூறி, அந்நிக்காலத்தே கையறவெய்தி உரைத்
 தவள் இனி இக்காலத்துத் தன்னாற்றேதெல் அரிதென்ற கருதி, திங்களைக்
 கண்டு இதனோடு செறிந்த முயல் தேடிச் கருமணக் கருதி, யிக்கு எழுதின்ற
 கரிதாகிய கடல்குழந்த உலகமெல்லாம் பார்த்துத் திங்கனிவுள்ளே விளங்கி
 இருத்த குறிய முயலே! அறிவு வேறப்பட்ட என்னுடைய கொஞ்சையான்
 தேடிக் கூட்டிக்கொள்ளக் கருதின வருத்தத்தை நீ அதனைக் கூட்டித் தீரா
 யாயின் யான் வாங்கிக் கொள்ளும்படி இவ்வுலகத்தில் எங்கேவன் இருத்
 தின்ற இடத்தைக் காட்டுவாய்; அவனிருக்கின்ற இடத்தைக் காட்டாயாயின்,
 நினக்குப் பகையாகிய கோபத்தைபுடைய நாபை நின்னிடத்தே கொளுத்து
 வேன்; அதுவன்றி வேட்டுவருள்ள இடத்தேசென்று ஒருமுயல் உண்டென்று
 கூறவேன்; அதுவேயன்றி நீ அந்நை உறைகின்ற திங்களோடே நினை
 அலைத்துவிழுகும்படி மதிக்குப் பகையாகிய பாம்பைச் செலுத்துவேனென்று
 அவ்வந் திக்காலஞ் செல்கின்ற காலத்தே தன்னெஞ்சினின்ற வருத்தத்தைச்

என்னும் அடிகளை ஞாயிறமுதல் கொஞ்சிருக் கூறியவையெயன்றி,
 பிறவும் கூறவனபோலவும் கேட்பனபோலவும் கூறமா நமையுமென்
 பதற்கு மேற்கோள் காட்டினா: தெந். செய். கு. ௨௦௦.

- க. (அ) முயல் என்பது முயால் என விளியேற்றதற்கு, “திங்களுட் டோன்றி யிருந்த குறமுயால்” என்பது மேற்கோள்; தோல். விளி மரபு. சூ. நூ. ௩. இ-வி. சூ. ௨௧௪. (ஆ) இத்திரன் புத்தன்மேலுள்ள சன்பிறை சந்திரமண்டலத்து முயல்பொறித்தா எனப்பதுபலுத்ததாற் றுண்பு. (இ) “குடைப்பறந் துஞ்ச யிகல - னிடைப்பொ லிந்த, திங்களிற் றோன்றும் குறமுயல்பாற் செம்பியன், செக்கண் சிவந்த களத்து” கள. (ஈ) “குறமுய லொளிக்கு மரணனை, யிரவிரு ளகற்று நிலவினை” சீலப. க: நள. உரை மேற்கோள். (உ) “நிலவு பொழியு முயற்குடி” உத்தரகோசு. பாயிரம். ௨௫.

(பிரதிபேதம்) * தோன்றவிருந்த, † உன்மழி காட்டமோ, காட்டிகையாயின், இக் காலத்தென்றும்.

கூகுட கவித்தொகை கசுசு.

சொல்ல, அது வெண்மேகத்தே மறைந்ததனைக்கண்டு, நீ மதியோடே வெண் மேகத்தே ஓடிச் சென்று புகாநின்றாய்; ஆகையினாலே சிறிதென்னைக் கண் ணேட்டஞ் செய்து நீ என்னைத் தேடிப்போகின்றாய்போலே இராநின்றா யென்று கூறினான். எ - று.

உஎ நீடிலைத் தாழைத் (க)துவர்மணற் காணலு
 னோடுவே னேடி டொளிப்பேன் பொழிநொறு
 னாடுவேன் கள்வன் கரந்திருக்கற் பாலன்கொ
 லாய்ப்பூ (உ)*வடுமீறி னலர்கொண் டுதுக்காணெங்
 கோதை புனைந்த வழி

- க. “துவர்மணல்” என்ற தொடர் (கூலி. ந.உ. உ) வந்துள்ளது.
 உ. அடம்பென்பது அடம்பென்றும் சிலவிடத்து வழங்கப்படுகிறது; இது நெய்களிலத்துக்கு உரியதொரு வார்த்தொடி; இக்கொடியிற் சென்றிற் முடையதும் கருநிறமுடையது முள்; இதன் இலை கவிநிடைமையால் அதற்கு மானடி உவமையாகக் கூறப்படுகிறது. இதன் பூ வெண்ணிற

முடையதென்று செய்யுளால் அறியப்படுகிறது. அப்படிக்குத் தார் மணியும் கொட்டகமும் உவமையாக்கப்பட்டிள்ளன. இதனை மகளிர் கொழுதி விளையாடுவதும் வேறு மலரொடு விவாக்கட்டிச் சூடுவது முண்டு. இதன்கொடியைத்தலைவன்கேருருளை துணிப்பதாகக்கூறவது பெருவழக்கு; இவையும் பிறவும் (அ) “கருங்கொடி யடம்பு” கல். ௧௧: ௧௪. (ஆ) “ஆங்குதிரை விரைபுதன், கரையம லகிம்பளித் தாஅங்கு” (இ) “அகிம்பிவ ரணியெக்கர்” கலி. ௧௨௭, ௨௦-௨௧, ௧௩௨: ௧௬. (ஈ) “அகிம்பாரணி கானற் சேர்ப்ப” (உ) “எக்க, ரகிம்பலருஞ் சேர்ப்ப” பழி. ௧௧௪, ௨௦௨. (ஊ) “முதுநீ ரடைகரை, யொண்பன் மலர கவட்டிலை யகிம்பின், செங்கேழ் மென்கொடி யாழியறுப்ப, வினமணிப் புரவி கெடுந்தேர் கடைஇ” அகம். ௮௦: ௭-௧௦. (எ) “எர்கொடிப் பா சகிம்பு” ஐங். ௧௦௧. (ஏ) “ஆய்கொடிப் பாசகிம்பு” அகம். ௩௩௦: ௧௪. (ஐ) “கான லடம்பின் கவட்டிலைகண் - மானின், குளம்பேய்க்கு கண் ஞாடன்” நள. கலிதொடர். ௮௮. (ஓ) “மானடியன்ன கவட்டிலையகிம்பின், ரூர்மணி யன்ன வெண்பூக் கொழுதி, யொண்டொடி மகளிர் வண்ட லயரும்” துறந். ௨௪௩. (ஔ) “கொட்டக மலர்ந்த கொழுங் கொடி யகிம்பி, னற்றறை யண்கீர்ச் சேர்ப்ப” நொல். அகத். கு. ௨௪. இளம். மேற். (ஊ) “இருங்கழி பொருத வீர வெண்மணன், மாக் கொடி யகிம்பின் மாயித முலரி, கூந்தன் மகளிர் கோதைக் கூட்டுங், காமர் கொண்டகன்” நய். ௧௪௫: ௧-௪. (ஃ) “அகிம்பி ஞய்மலர் விரைஇ

(பிரதிபேதம்) * அடம்பின்.

ஐந்தாவது நெய்தல்-௨௭.

குகிந்:

௩௨ உதுக்காண், சா அய் மலர்காட்டிச் சால்பிலான் யாமாரும்.

(க) பாவைகொண் டோடி யுழி

௩௪ உதுக்கா[ணர்](ண்), தொய்யில் பொறித்த வழி

௩௫ உதுக்காண், தையா நேறெனத் தேற்றி யறனில்லான்
பைய முயங்கி யுழி

௩௭ அளியவென் னுள்ளத் துயவுத்தே ரூர்ந்து

விளியானோய செய்திறந்த வன்யி லவனைத்

தெளிய விசும்பினு ஞாலத் தகத்தும்

வளியே யெதிர்போம் பலகதிர் ஞாயிற்

றெளியுள் வழியெல்லாஞ் சென்று முனிபெம்மை

யுண்மை நலனுண் டொளித்தானைக் காட்டமோ

காட்டாயேன், மண்ணக மெல்லா மொருங்கு சுடுவேனென்

கண்ணீ ரழலாற் றெளித்து

சுடு பேணுண், துறந்தானை நாடு மிடம்விடா யாயிற்

(உ)பிறங்கிரு முந்நீர் வெறுமண லாகப்

நெய்த, நெடுந்தொடை வேய்ந்த நீர்வார் கூந்த, லோரை மகளிர்”
குறுந். ௪௦௧. (அஅ) “அடுமபுகொடி துமிய வாழி போழ்ந்தவர், நெடுந்
தே ரின்னெலி யிராவுந் தோன்ற” நற். ௩௩௮: ௨ - ௩. (ஆஆ) “படிவ
மகளிர் கொடிகொய் தழித்த, பொம்ம லடும்பின்” நற். ௨௭௨: ௨ - ௩.
என்பவற்றால் அறியலாகும். குந்தானியென்று வழங்கும் கொடிக்கு
இங்கே கூறிய இயல்புகளெல்லாம் இருத்தலால் இஃது அக்கொடி
போலும்; அதிற் செம்பூவும் காணப்படுகிறது. (இஇ) “சுள்ளி சுளை
நீலஞ் சோபா லிகைசெயலை, யள்ளி யளகத்தின் மேலாய்ந்து”
(திணைமாலை. ௨) என்புழி, சோபாலிகை யென்பதற்கு, அடுப்பவர்
என்று கையெழுத்துப் பிரதிகளிற் பொருள் காணப்படுதலால்,
சோபாலிகையென்பதும் இதன் பெயரேயாம். இதற்கு அடுப்பென்று
காணப்படும் பொருள் தவறென்று தோற்றுகிறது.

க. (அ) “வரிப்பந்து கொண்டொளித்தாய்” பு - வே. பாடாண். இ௦.
(ஆ) “முற்றிலைப் பந்தைக் கழங்கைக்கொண் டோடினை” திருவேய்
கடந்தந்தாதி. ௧௭. என வருபவை இதுபோல்வன.

உ. கலக்கமென்பது சொல்லத்தகாதன சொல்லதலென்று கூறி அதற்கு,
“பிறங்கிரு முந்நீர்.....யாகலமுண்டு” என்பதனை (தொல்.மெய்ப்.
கு. ௨௨) மேற்கோள்காட்டினர் பேராசிரியரும்; (இ - வி; கு. ௯௮௦)

புறங்காலிற் போக விறைப்பேன் *முயலி
(க)னறம்புணை யாகலு முண்டு

சக துறந்தாணை, நாடித் தருகிற்பர யாயி னினக்கொன்று
பாடுவே ட்னென்னே யுரைத்து

ருக (உ)புல்லிய கேளிர் புணரும் பொழுதுணரே
ட்னெல்லியா கெல்லையென் றுங்கே பகன்||முனிவ
னெல்லிய காலே யிரா ட்முனிவன் யானுற்ற
வல்லல் களைவா ரிலேன்

[துப்

ருடு ஒலகடலே, தெற்றெனக்(ரு)கண் ணுள்ளேதோன்றவிபையெடுத்
பற்றுவே னென்றியான் விழிக்குக்கான் மற்றுமென்
னெஞ்சத்து னோடி யொளித்தாங்கே துஞ்சாரோய்
செய்யு (ச)மறனில் லவன்

ருக ஒலகடலே, (ரு)ஊர்தலைக் கொண்டு கனலுங் கநிந்தியு
ணீர்பெய்தக் காலே சினந்தணியு மற்றிலீதோ

இ - வி. தூலாரும் அவ்வாதே கூறினர். தலைவியின் கலக்கங் கூறு
தற்கு, "பிறங்கிரு முநீர்.....விறைப்பேன்" என்பதனை (கீவக.
ககஅ உரையில்) மேற்கோள்காட்டினர் இவ்வரையாசிரியரும்.

க. (அ) அறநெறியே வெற்றிக்கு முதலென்றும் (ஆ) அறம் பொருந்தாத
முயற்சி பயன்படாது தொலையுமென்றும் (இ) அறந்தலை நின்றூர்க்கழி
வில்லை யென்றும் (ஈ) அறம் வெல்லும் பாவந்தோற்கு மென்றும் (உ)
அறத்தினாலன்றி வெல்லலரி தென்றும் பெரியோர் கூறுவன இங்கே
அறிதற்பாலன.

உ. அழிவில் கூட்டத்திற்குரிய பொருள்களுள் பொழுது மறுப்பாதலென்
பதற்கு, "புல்லிய கேளிர்களைவா ரிலேன்" என்னும் பகுதி
மேற்கோள்; தொல். மெய்ப். சூ. உச. 'தெய்வமஞ்சல்' இனம்.

- க. (அ) “கனலினும், ரேன்றின னாகத் தொடுத்தேன்மன் யான்றன் னைப், பையெனக் காண்கு விழிப்பயான் பற்றிய, கையுளே மாயந்தான் கரந்து” கலி. ௧௪௨: ௩௩ - ௩௪. (ஆ) “துஞ்சுக்காற் ரேண்மேல ராகி விழிக்குங்கா, வெஞ்சுத்த ராலர் விரைந்து” தறள். ௧௨௧௮.
- ச. (அ) “அறனிவீ” (ஆ) “அறனில்லா வன்பிலி” கலி. ௪௨: ௪, ௮௬: ௩ ௩-௩௪.
- இ. (அ) “ஊரு னெழுந்த வருகெழு செந்தீக்கு, நீருட் குளித்து முயலாரு- நீருட்; குளிப்பினும் காமஞ் சுடுமேகுன் நேறி, யொளிப்பினும் காமஞ் (பித்த பேதம்) *; ரூபவிக், † என்றெயுரைத்த. ‡ அல்லியாகெல்லி. || † முனிசேன்.

ஐந்தாவது நொத்தல் உள்.

கூங்கு

வீரமில் கேள்வ னுமீஇய காமத்தீ

நீருட் புகினுஞ் சுடும்

க. ௩ ஒலுகடலே, (௩) எற்றமி லாட்டியென் னேமுற்றா னொன்றிந்நோ

யுற்றறியா தாரோ நடுக நயந்தாங்கே

யிற்றா வறியின் முயங்கலேன் மற்றென்னை

யற்றத்திட் (௨) டாற்றறுத்தான் * மார்பு

எ - து: அங்கனம் கூறி, அது கரிய மேகத்தே மறைந்து விடுதலின் அப்பினை நோக்கித் தேயுமாறு அதற்குக் கூறக் கருதி, அக்கள்வனானவன் மறைந்திருக்கக்கடவிலே என்று † காட்டும்படி, யான் நீண்ட இலையினையுடைய தாழை நிற்கின்ற சிவந்த மணலையுடைய கானலிற் பொழில்கடோறும் ஒடிச்

சுடும்” நாலடி. ௧௦. (ஆ) “அளிக்கு மெய்யுயிர் கான்றழ லஞ்சினன், குளிக்கு நீருங் கொதித்தெழக் கூசுமால், விளிக்கும் வேலையை வெக்க ணனக்களை, யொளிக்க லாயிடம் யாதெனவுன்னுமால்” கம்ப. ௩. ௩ர்ப்ப. ௪௧. (இ) “உள்ளினுஞ் சுட்டிடு முணருங் கேள்வியிற், கொள்ளினுஞ் சுட்டிடுங் குறுகி மற்ரதைத், தள்ளினுஞ் சுட்டிடுந் தன்மை யீதினும், கள்ளினுங் கொடியது காமத் தீயீதே” கந்த. மாயைநீங்கு. ௧௧.

(ஈ) “கடவின் முழ்கினுங் குன்றிடை யொளிப்பினுங் சாம, முடல் விராயுயிர சிவெதே போலும்” விநாயக. இந்திரன் சாபம். ௩௪.

- க. (அ) எற்றமென்னு முரிச்சொல் துணிவாகிய குறிப்புணர்த்தற்கு,
 “எற்றமி லாட்டியென் னேமுற்றாள்” என்பது மேற்கோள்; தொல்.
 உரிச். கு. ௩௬.௩௪. நன். உரி. கு. ௧௮. இரா. மேற்கூறிய இடங்களி
 லெல்லாம் இச்சொல், எற்றமென்று பதிப்பிக்கப்பெற் றிருத்தல்
 பிழையே. அது பிழையென்பதும் எற்றமென்றலே திருத்தமென்ப
 தும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தை உய்த்துணர்வார்க்குப் புலனும்.
 இதனை இங்கே காட்டப்படும் சான்றோர்கள் ஆட்சியும் வலியுறுத்தும்.
 (ஆ) “எற்றிவரைந்தாளை” கலி. ௧௪௬: ௧௧. (இ) “எற்ற முடைமை
 யெதிர்கோளி னறிப” முதுமொழி. ௧௫. (ஈ) “எற்றமி லாள ராகி” திரு
 வாணக்காப். கைமிசப். ௨௧.

- உ. (அ) “அரும்பிடி நம்மை யாற்றறுத் தன்றால்” (ஈபநுங். (ச) ௫௩: ௪)
 என்பதும் (ஆ) “ஆற்றறுப்பார்” (குறள். ௭௧௮) என்பதன் விசேடவுரை
 யில், “ஆற்றென்பது முதனினைத் தொழிற்பெயர்; முன்னெல்லாம்
 வலியராவார் போன்று ஒழிதலின் வலியறுப்பாரென்றார்” என்று
 பரிமேலழகர் எழுதியிருப்பதும் இங்கே அறிதற்பாலன.

(புரதிபேதம்) * மாப்பு. ஆக்கு கடலெடு.....பசப்பே. எ-த: அம்மனம் கூறி அந்
 கரிய, † காட்டக்கருதி யான்.

கூகிள் கலித்தொடை கச்சுத்.

சென்ற பார்ப்பேன்; அங்மனஞ் சென்று டுர்த்துக் காணாமையின், ஒடிச்
 சென்று அவனை ஒளித்திருத்த காணக் கடவேனென்று கருதி ஒளித்திருப்
 பேன்; நீயும் இங்மனம் ஒளித்திருத்தே தேடென்று கூறினான்; அங்மனம்
 கூறிப் பின்பு அவனிக்கும் இடங்களாக் கூறக்கருதி, பூவினையுடைய
 * அடும்பின்மலரைக்கொண்டு எமக்குத்தரும் கோதையைக் கட்டின இடத்தை
 உவ்விடத்தே பாராய்; அமைதியில்லாதான் யாக் கொண்டு விளையாடிஞ்
 (க) சாய்ப்பாவையையும் மலர்களை யும் கொண்டு வந்து எமக்குக் காட்டி யான்
 தன்பின்னே செல்லும்படி அவற்றைக் கொண்டோடிய இடத்தை உவ்விடத்தே
 பாராய்; எமக்குத் தானெழுநூற் தொய்யிலை எழுதிய அவ்விடத்தை உவ்விடத்

தேயாராய்; மனத்தில் அறனில்லாதவன், தையால்! நின்னைப் பிரியேன்; நீ தெனியென்று தெளிவித்துப் பின்னர் மெல்ல முயங்கிய அவ்விடத்தை உள் விடத்தே பாராயென்று கூறினான்; அங்கனம் கூறின அளவிலே அம்முயல் திருமேகத்து மறைந்தேபோதலின் அதனைக் கைவிட்டு இடையே தன்மேல் வந்துற்ற வளியை நோக்கி, வளியாகிய தெய்வமே! [நீ] திங்களின் ஒளி போலன்றி விசம்பிடத்தும் ஞாலத்திடத்தும் பரக்கும் பல கதிர்களை யுடைய ஞாயிற்றின் ஒளியுள்ள இடமெல்லாஞ்சென்று நாகிதற்குரிய நீ || உயவுத்தேரை ஊர்த்துவந்து தன்னால் அளிக்கத்தக்க என்னுள்ளத்திடத்தே கெடாத காம நோயைச் செய்து என்னைக் கைவிட்டுப்போன அன்பிலாதவனை அந்நோய் நீக்கி என்மணர் தெளியும்படியாக எதிர்ப்பவொய்; அங்கனம் எதிர்ப்பட்டு வேட்கை மிகுதியான் எம்முடைய இயற்கை நலத்தை நுகர்ந்து பின்பு எம்மை ஒரு காரணமின்றி வெறுத்து அவ்வியற்கை நலத்தைக்கொண்டு இம்மண்ணகத்தே ஒளித்தவனைக் கொண்டுவந்து காட்டுவாய்; காட்டாயாகில் என்கண்ணீரைத் தெளித்து அதன்கண் எழுகின்ற அழலாலே நின் மேனியெல்லாஞ்சேரச் சுவேனென்றும் கூறினான்; அங்கனம் கூறி அதனைப் பின்னர்க் காணாமையின், தான் அவனைத் தேட்கருதி, கடலை நோக்கி, மிக்கு வருகின்ற கரிய கடற் றெய்வமே! என்னைப் பாதுகாவாறாய்த்துறந்தவனை யான் தேடிச் காணாமிடத்தை நீ விட்டுப் போகாமல் ஏறுவாயாயின் நின்னிடமெல்லாம் வெறுமணலாம்படி என் காற்புறத்தாலே நின்னுடைய நீரெல்லாம் போம்படி இறைப்பேன்; அது முடியுமோவெனின், அங்கனம் + முயலின் அதற்கு அறக்கடவுள் உதவியாதலு முண்டாயிருக்குமென்றும் கூறினான்; அங்கனம் கூறி, ஓதம் வடித்தனைக் கண்டு என்னைக் கைவிட்டுப்போனவனை நீ தேடிக்கொண்டு வந்து தருவையாயின் அதற்குக் கைம்மாறாக என்றோயைச்சொல்லி

க. சாய்ப்பாலை - தண்டான் கோரையைக் கிழித்துச்செய்த பொய்யம்மை; (அ) "சாய்க்கொழுதிப் பாலைதத் தனைத்தற்கோ" (கலி. எசு: ௭) என்பதும் அதனுரையும் (ஆ) "பைஞ்சாய்ப் பாலை யின்றெனென் யானே" (ஐங். ௧௭௫) என்பதும் இங்கே அறிதற்பாலன.

(திரிதிபேதம்) * அடம்பின், † கொண்டாடியயவிறறை உள்விடத்தே, ‡ கருத்தமேகத்து, || உயவுத்தேரை, + முயலுயேன் அதற்குக் கடவுள்.

நினக்கு ஒரு பாட்டினப் பாடுவேனென்றுக் கூறினான்; அந்நன் கூறிப் பாடுகின் தவன் என்னைக் கூடின கேளிர் வந்து கூடும் காலம் இரவோ பகலோ என்றறியேன்; ஆதலால் என்னை வருத்தும் பகற்பொழுதுபோய் இராப் பொழுதாவதாக என்று கருதிப் பகற் பொழுதை வெறுப்பேன்; அதுபோய் இராவான காலத்திடத்து அவ்விராக்காலத்தை * அப்பொழுதேவெறுப்பேன்; அப்படியே ஒஓ! யான் உற்ற வருத்தத்தைக் கடவே! நின்னை ஒழியப் போக்கு வாரை வேறுடையெனல்லேனென்றுக் †கூறினான்; அந்நன் கூறிப் பின்னும், கடவே! அறனில்லாதவன் தெளிய என் கண்ணுள்ளேவந்து தோன்றுகையினாலே கூடின இமைபை விழித்துப் பிடித்துக் கொள்வேனென்று கருதி யான்விழிக்கப் பின்னையும் ஒடிப்போய் என்னெஞ்சத்தள்ளே மறைத்துநின்று அப்பொழுதே யான் துயிலாத காமநோயைத் தாராநிற்கும்; கடவே! ஊரையெல்லார் தனக்குள்ளாக்கிக்கொண்டு காத்துக் கடியநெருப்புத் தன்னை அவிக்குநீரைச் சொரியச் (க) †சினமாமும்; அதுபோலன்றி அருளில்லாத என்கேள்வன் என்னை உறுத்திய இத்தக் காமமாகிய நெருப்புத் தனக்குப் பகையாகிய நீருள்ளே புகினுமோ வேமாயு சுடாநிற்கும்; கடவே! தன் மனத்து ஒரு துணியில்லாதான் என்ன பித்தேறினானென்று கூறி, இக்காம நோயுற்றறியாதவர்களோ என்னை இகழ்ந்து சிரிக்க; இக்காமநோய்க்குத்துணை யாவதோர் ஆளறுதியிலே பின்னை என்னை யிட்டுவைத்து என்வலியை அறுத் தவன் ||மார்||னை யான் விரும்பின அக்காலத்தே பின்பு இத்தன்மைத்தாக வருத்துமென்று அறியின் முயங்கேன்; அக்காலத்து அறிகவேன்காணென்றுக் †கூறினான். எ - று.

ஒஓ, வருத்தக்குறிப்பு. ஓகாரம், பிரிநிலை. ஆற்றல், ஆற்றென விகார மாயிற்று.

ஆங்கு, அரைச.

கூஅ கடலொடு புலம்புவோள் கலங்களுர் தீரக்
கெடலருங் காதலர் துணைதரப் பிணிரீங்கி
யறனறிந் தொழுரு மங்க ணைனைத்
(உ)திறனிலா ரெடுத்த தீமொழி யெல்லா
நல்லவை யுட்படக் கெட்டாங்
கில்லா கின்றவ ளாய்நுதற் பசப்பே

க. சினம் - வெய்மை. இந்நூற்பக்கம் ௧௦௨: ௩ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

உ. "ஐயந் காங்கினங் கோளரி யறிவிலா னரைந்த, பொய்யிற் போம்படி
போக்கினன் கடிதினிற் புக்கான்" கம்ப. பிரமாத் திர. ௭௦.

(பிரதிபேதம்) * அப்பொழுதென்றுயெறுப்பேன். † கூறினான். ஒரு, யருத்தக்குறிப்பு. அங்க
னக் கூறி. ‡ சினமறுயதபோலன்றி, || மாப்பினயனை யான், + கூறினான்.
ஓகாரம் பிரிநிலை. சூற்றல் விசாரம் 'சூங்கை, அங்கனம் கடலோடே,

கூகஅ

கலித்தொகை ௧.௪௩.

எ - து: அங்கனம் கடலோடே வருந்திக் கூறினவளுடைய மனங்கலங்
கும் வருத்தத்தீரும்படி அவன் காதலர் விரைந்து வரக் கெடுதலரிய காமநோய்
நீங்கி, இவளுடைய அழகிய துதலிற் பசப்பு, அறநெறியறிந்து நடக்குங் கண்
ணோட்டமுடையவனை அத்திறமில்லாதார்டண்டாக்கிச்சொன்ன * தீயமொழிக
ளெல்லாம் சன்மக்கள் இருக்கின்ற அவைக்குள்ளே ஆராய்ச்சிப்பட அவை
கெட்டாற் போல, இல்லையாகாநின்றது; என்னவியப்போவெனக் கண்டார்
கொண்டு கூறிற்றாக உரைக்க. எ - று.

இது கண்டார்க்கு அவராகக்கக் கண்டு மருட்கை பிரந்தது.

† 'மருவழிப் பட்டதென் னெஞ்சு' என்னுந்துணையுங் கூறத்தகாதன
கூறலின் மடனிறந்தவாறும் 'அறம்புணை யாகலு முண்டு' எனத் தன்னுடம்பும்
உயிரும் வருத்திய நிலைதோன்றக் கூறுகலாற் கலக்கமெய்தியவாறும் காண்க.

இஃது 'எங்குந் தெரிந்தது கொள்வே னவனுள் வழி' என ழஞ்சீரான்
ஒன்றும் † 'உதக்காண், தொய்யில் பொறித்த வழி' என ஓரடியான் ஒன்றும்
வருதலிற் கலிவெண்பாவின் வேறுபட்ட பா நிலைவகைக் கொச்சகம். (உஎ)

(கசரு.) துணையுநர் விழைதக்க சிறப்புப்போற் கண்டார்க்கு

நனவினு னுதவாது நள்ளிருள் வேறாகுங்
கணவி நிலையின்றற் காம மொருத்தி
யுயிர்க்கு முசாய முலம்வரு நோவாள்

ரு கயல்புரை யுண்க ணரிப்ப வரிவரப்
பெயல்சேர் மதிபோல வாண்முகந் தோன்றப்
பலவொலி கூந்தலாள் பண்பெல்லாந் துய்த்துத்
துறந்தாண யுள்ளி யமுஉ மவனை
மறந்தாள்போ லாலி நகூஉ மருளுஞ்

க0 சிறந்ததன் னாணு நலனு நினையாது
காம முனை இயா ளலந்தாளென் றெனைக்காண
நகான்மின் கூறுவேன் மாக்காள் யிகாஅது
மகனிர், தோள்சேர்ந்த மாந்தர் துய்கூடி நீத்தலு
நீள்கரம் போகியார் வல்லைவந் தளித்தலு

கரு மூழ்செய் திரவும் பதலும்போல் வேறாகி
வீழ்வார்கட் டோன்றந் தடுமாற்ற ஞாலத்துள்
வாழ்வார்கட் கெல்லாம் வரும்;

கௌ தாழ்பு, துறந்து தொடிநெகிழ்த்தான் போகிய காண
யிறந்தெரி ரையாமற் பாயுய் முழங்கி

(பாடிப்பேரம்) * திமொழிகள். † அருவழிப், ‡ உதக்காணந்தொய்யல்.

ஐந்தாவது நெய்தல் உயி.

கூடுக

வறந்தென்னை செய்தியோ வானஞ் சிறந்தவென்
கண்ணீர்க் கடலாற் கனைதுளி வீசாயோ
கொண்முகக் குழீஇ முகந்து;

உரு துமக்கெவன் போலுமோ லுரீ ரொமக்குமெங்
கண்பாயல் கொண்டுள்ளாக் காத லவன்செய்த
பண்பு தரவந்த வென்றொடர் நோய்வேது

கொள்வது போலும் கடும்கன் ஞாயிறே
 யெல்லாக் கதிரும் பாப்பிப் பகலொடு
 செல்லாது நின்றீயல் வேண்டுவ னீசெல்லிற்
 புல்லென் மருண்மலைப் போழ்தின் று வந்தென்னைக்
 கொல்லாது போத லரிதா லதனொடியான்
 செல்லாது நின்ற ளிலேன்;

௩௨ ஒல்லையெங், காதலர்க் கொண்டு கடலூர்ந்து காலிராட
 போதரிற் காண்குவேன் மன்னோ பனியொடு
 மலைப் பகைதாங்கி யான்;

௩௩ இனியனென், றோம்படுப்பன் ஞாயி நினி;

௩௪ ஒள்வளை யோடத் துறந்து துயர்செய்த
 கள்வன்பாற் பட்டன் றொளித்தென்னை யுள்ளிப்
 பெருங்கடல் புல்லெனக் கானல் புலம்ப
 விருங்கழி நெய்த லிதழ்பொதிந்து தோன்ற
 விரிந்திலங்கு வெண்ணிலா வீசும் பொழுதினான்
 யான்வேண்டி டொருவனென் னல்ல லுழீஇயான்
 றுண்வேண்டு பவரோடு துஞ்சுங்கொ றஞ்சாது
 வாணு நிலலுந் திசையுந் துழாவுமென்
 னைப் படர்மிக்கீ நெஞ்சு;

௪௩ ஊரவர்க் கெல்லாம் பெருநதை யாகியென்
 னொயி ரெஞ்சும னங்குநீ சென்றி
 நிலவுமிழ் வான்றிங்கா ளாய்தொடி கொட்ப
 வளிபுற மாறி யருளான் றறந்தவக்
 காதலன் செய்த கலக்குறுநோய்க் கேதிலா
 ரெல்லாருந் தேற்றார் மருந்து;

௫௧ வினைக்கொண்டென காமரோய நீக்கிய லூர்
 ரெனைத்தானு மெள்ளினு மெள்ளலன் கேள்வ
 னினைப்பினுங் கண்ணுள்ளே தோன்று மனைத்தற்கே
 யேமரா தேமரா வாறு;

௫௨ கணையிருள் வானங் கடன்முகந் தென்மே
 லுறையொடு நின்றீயல் வேண்டு மொருங்கே
 நிறைவளை கொட்டித்தான் செய்த துயரா
 லிறையிறை பொத்திற்றுத் தீ;

௫௩ எனப்பாடி;
 நோயுடை நெஞ்சத் தெறியா வினைபேங்கி
 யாவரு மெங்கேள்வற் காணீரோ வென்பவட்
 கார்வுற்ற பூசற் கறம்போல வெய்தந்தார்
 பாயல்கொண் டுள்ளா தவரை வரக்கண்டு
 மாயவன் மார்பிற் றிருப்போல் பவள்சேர
 ஞாயிற்று முன்ன ரிருள்போல மாயந்ததென்
 னையிழை யுற்ற துயர்.

(க) இதுவும் து. இதற்கும் (உ) முன்னீக் கூறிய உரையைக் கூறிக்
 கொள்க.

இதன் பொருள்.

துணையுநர் விழைதக்க சிறப்புப்போற் கண்டார்க்கு

* நனவினு னுதவாது நள்ளிருள் வேறாகுங்

(௩) தனவி னிலையின்றற் காம மொருத்தி

யுயிர்க்கு முசா அ முலம்வரு மோவாள்

௫ கயல்புரை யுண்க ணரிப்ப வரிவாரப்

பெயல்சேர் மதிபோல வரண்முகந் தோன்றப்

௧. இச்செய்யுளும் தேறுதலொழிந்த காமத்து மிகுதிறமாகிய பெருங்
 கிணைக்கு மேற்கோள்; தோல். அகத். கு. க.உ. ௪௪.

௨. இந்நூற்பக்கம் ௮௮௫-௮௮௬. பார்க்க.

௩. “கனவினா நெய்திய செல்வத்தினையதே” (கலி. சுஅ: ௨௪) என்பதும் அதன் குறிப்பும் “கண்படைகொண் டமர்வாழ்வும் பொய்யாகிக்கனவு கண்ட கதையாயிற்றே” கந்த. காமதகன. ௧௦௬. என்பதும் நோக்குக.

(பிரதிபேதம்) * ஷ்வினாதவாத. † உயாஅம்.

௬௪௬

கலித்தொர்கை ௧0௩.

வாய்ப்புத் திட்டுப் புடைத்தஞான்* நின்னன்கொண்
மாயோனென் றுட்கிறற்றென் னெஞ்சு

எ - து: கஞ்சன்முதலியோர் வரவிட்ட கழுத்தின்மயிரினையுடைய குகிரையை வாயைப் பிளந்துபோகட்டுக் கையால் † அடித்த அஞ்ஞான்ரைக் கண்ணன் இத்தன்மையன்கொல்வென்று கூறும்படியாக ஒழியாத கோபத் தோடே வெவ்விதாய்த் தன்மையலே சென்ற சிவந்த ஏற்றைச் செவியடியிற் கொம்புகளைப் பிடித்துக்கொண்டு அதன்வலியை மீட்டுத் தழுவும், காயாம் பூவாற் செய்த கண்ணியையுடைய பொதுவன் அழகைப்பாராய்; † அவனைக் கண்டு என்னெஞ்சு உட்கிற்றுக்காணென்றான். எ - று.

௧௬ ஆங்கு, (௧) இரும்புலித் தொழுதியும் (௨) பெருங்கனிற் தினமு
மாறுமா றுழக்கியாங் குழக்கிப் பொதுவரு
மேறுகொண் டொருங்குதொழுஉ விட்டனர் விட்டாங்கே
மயிலெருத் துறழணி மணிநிலத்துப் பிறழப்
பயிலிதழ் மலருண்கண்
மாதர் மகனிநு மைந்தரு மைந்துற்றுத்
(௩) தாதெரு மன்றத் தயர்வர் (௪) தழுஉ
௬௬ (௫) கொல்லேற்றுக் கோடஞ்சு வாளை மறுமையும்
புல்லாளே || பாய மகள்

கூந்தலையுடைய மாவைக் கூந்தலென்றும் பெயரினையுடையவடிவைப் பெயரென்றற்கூறினார்; ஆகுபெயரான். கேசி-குதிரையாய்வந் துபொருதானோ ரசரன், இப்பெயர் கேசமென்னும் வடமொழி முதனிலையாக முடிந்தமையின் அதன்பொருண்மைபற்றிக் கூந்தலென்றார்' என்னும் அதனுரையும்; "கூந்தன்மா கொன்று குடமாடிக் கோவலனாய்" (முத்தொன்.) "கூந்தல்வாய் கீண்டாணை" (நாலாயிர. இயற்பா. உ-ஆம் திருவந்தாதி. கூட.) என்பவைகளும் ஈண்டு அறிதற் பாலன.

- க. சிறுத்தைப்புலியும் உண்மையின் வேங்கைப்புலியை இரும்புலியென்றார்.
- உ. பன்றியும் களிநெண்ப்பெருமாதலின் பாணையைப் பெருங்களிநென்றார்.
- ங. "தாதெருமன் றத்தாடுங் குரவையோ தகவுடைத்தே" சீலப். கள. 'மாயவன்றன்'
- ச. "தழூஉப் பிணையூஉ, மன்றுதொறு நின்ற குரவை" மது. ககச-ககதி. என்பவாதலால், குரவைக்குத் தழூஉவென்று ஒரு பெயரிட்டார்.
- ஊ. "கொல்லேற்று ஆயமகள்", "வளியா வறியா ஆய மகடோன்" என்னும்-பகுதிகள் ஏறதழுவினார்கு உரியளிவளெனவந்த கைக்கிளைகட்டு மேற்கோள்; தொல். அதத. கு. கக. நச.

(பித்திபேதம்) * இன்னகொள், † அடித்தயன்மைநாள்மை. ‡ அதனை, || ஆயர்மகள்.

ஐந்தாவது தெய்தல் உஅ.

கூஉக

பலவொலி கூந்தலாள் பின்பெல்லார் துப்த்துத்
 துறந்தாணை யுள்ளி யழுஉ மவனை
 மறந்தாள்போ லாவி நகூஉ (க)மருளுஞ்

க0 (உ)சிறந்ததன் னுணு நலனு நினையாது
 காம முனைஇயா * ளலந்தாளென் (ங)நெனைக்காண
 நகான்பின் கூறுவேன் மாக்காண் † மிகாஅது
 மகளிர், தோள்சேர்ந்த மாந்தர் துயர்கூர (ச)நீத்தலு
 நீள்சுரம் போகியார் ‡ வல்லிவந் தளித்தலு

கரு மூழ்செய் (ரு)திரவும் பகலும்போல் வேறாகி
 வீழ்வார்கட் டோன்றுந் தடுமாற்ற ஞாலத்துள்
 வாழ்வார்கட் தெல்லாம் || வரும்

எ - து: மக்கள் விரைந்தனராய் விரும்புதல் தக்கதொரு தலைமைபோலே.
 இருக்கின்ற காமமானது நன்சிறுக்கண்ணே கண்டவர்களுக்கு நனவின்கண்
 உதவாதே வேறபட்டுப் போக கனவினும் நிலைபெறுதல் இன்றாயிருத்தது ;
 எவ்வாறென்றிற் பலவாய்த் தழைக்கின்ற உந்தலையுடையாளாகிய ஒருத்தி தன்
 குணங்களை யெல்லாம் நுகர்ந்து தன்னைக் கைவிட்டவனை நினைத்து செட்

க. மருளுமென்பதற்கு உரை காணப்படவில்லை.

உ. (அ) “உயிரினுஞ் சிரத்தன்று காணே” தொல். கள. கு. உஉ. (ஆ)
 “உயிரினுஞ் சிரத்தன், ஞாயாது மிலளாதி” கலி. கசள: அ - கூ.
 (இ) “நாணுக் குறையில ணங்கைமற் றெஃமரும்” பரி. கஉ: சக.
 (ஈ) “நாண்முதற் பாசக் தட்ப” (உ) “நாண்சுமக் கலாத கங்கை” சீவக.
 சஎ௦, உசசக. (ஊ) “எண்பாலோவா நாண்.....தம், பூண்பாலாகக்
 காண்பவர் நல்லார்” கம்ப. கைகேயி. கக.

கூ. “யாக்கண்ணிற் காண நகுப வறிவீல்லார், யாம்பட்ட காம்படா
 வாறு” துறங். ககச௦.

சு. (அ) “புணர்வும்பிரிவு, நன்பக லமையமு மிரவும் போல, வேறுவே
 றியல வாகி மாறெதிர், துளவென வுணர்ந்தனை யாயின்” என்
 பது ஒப்புநோக்கற்பாலது ; அகம். ஊஎ: க-ச.

ஊ. “உவக்காணெக் காதலர்” என்பதன் உரையில் (துறங் ககஅஊ) ‘அவர்
 செலவும் பசப்பினது வரவும் பகலிரவுகளின் செலவும் வரவும்போல்வ
 தறிந்து வைத்து அறியாதாய் போல நீ சொல்லுகின்ற தென்னை
 யென்பதாம்’ என்ற பரிமேலழகர்எழுதியிருப்பது ஈண்டறிதற்பாலது.

(பிழையுதல்) * அல்லாந்தான், † மிகை அத தோள்சேர்ந்தமந்தார்த்தவர், ‡ அல்லாதறித்
 ததும், || வரும் தாழ்பு எ - து: மக்கள், + தழைக்கின்ற.

* சுழலும்; பெய்கின்ற மழையைச் சேர்ந்த மநிபோலே தன்முகந் தோன்றும் படியாகக் கயிலையொத்தித் தன்கண்களினின்றும் அரித்துவிடுகின்ற நீர் முகந் தே வடியும்படி ஒழியாளாய் அழாநிற்கும்; அவனை மறந்தானைப்போலே ஆர வாரித்து இடையே நடுவதுஞ் செய்யும்; ஆகையினாலே தனக்குச் சிறந்த தன் (க) காணையும் மீற்றமுள்ளான் மைக்குணங்கனையும் நிலைபெறநினையாதே காம மொன்றையுமே (உ)நினைத்தவன் அலமந்தானென்று இங்ஙனம் இகழ்ந்துகூறி, எல்லாரும் காணெண்ணிச்சிரியாதே கொள்ளும்; (ங) ஐயறிவினையுடையவர்களே சுருங்க யான் அதன்றன்மை கூறுவேன்; கேண்மினென்று கூறுகின்றவன், மகளிர் தோனைச்சேர்ந்த ஆடவர் அவர்கள்வருத்தம்விரும்படி பிரிதலும் பின்னர் நீண்ட சரத்தைப்போனவர்கள் விரையவந்து அருள்செய்தலுமாகிய இரண்டும் இரவும் பகலும் போலே முறைமைசெய்து வேறாய் ஒருவரை ஒருவர் விரும்பு வாரிடத்துத் தோன்றும்; இன்பம் நிலைபில்லாமையான தமோற்றமாயிருக்கும்து தனக்கேயன்றி உலகத்துக்கூடியிருந்து வாழ்வார்களுக்கெல்லாம் வருவதுஞ் செய்யுமென்று || அதன்றன்மை கூறினான். எ - று.

க. “நாணுவரை நிலலாக் காமம்” அகம். ௨௦௮: ௨௦.

உ. முனைதலென்பதற்கு நினைதலென்னும் பொருள் நேறெங்கும் காணப் பட வில்லை.

ங. (அ) “மாவு மாக்களு மையறி வினவே” (ஆ) “மக்க டாமே யாறறி வுயிரே” தொல் மரபு. கு. ௩௨, ௩௩. (இ) “அவமதிப்பு மான்ற மசிப்பு மிரண்டு, மிகைமக்க ளான்மதிக்கற் பால- நயமுணராத், கையறியா மாக்க ளீழிப்பு மெடுத்தேத்தும், னையார் வடித்தநூ லார்” நாலடி. ௧௬௩. (ஈ) “செவியிற் சுவையுணரா வாயுணர்வின் மாக்கள்” (குறள் ௪௨௦) என்பவைகளும் (உ) “தவஞ்செய் மாக்க டம்முடம் பிடாஅ, ததன்பய மெய்திய வளவை மான” (பொருந். ௧௧. ௧௨) என்புழி, மாக்களென்பதற்கு, ‘மக்களென்றது மாக்களென்றார்; வீடு பேறு குறியாது செல்வத்தைக் குறித்தவின்’ என்றும் (ஊ) “பொழு தளர் தறியும் பொய்யா மாக்கள்” (முல்லை. ௫௫) என்புழி, மாக்களென் பதற்கு, ‘அறிவில்லாதோர்’ என்றும் (எ) “மூவுறு பாடை மாக்களால்” (கீவக. ௧௩) என்புழி, மாக்க ளென்பதற்கு, ‘மிலேச்சராதவின் ஐயறி விற்குரிய மாக்களென்னும் பெயராற் கூறினார்’ என்றும் (ஏ) “மைய லந் கோயின் மாக்கள்” (கீவக. ௧௨௭௮) என்புழி, மாக்களென்பதற்கு,

‘மக்கட்ஞாய மனனின்றி அறிவு கெட்டமையின், ஐயறிவுடையா
 ரென்று மாக்களென்றார்’ என்றும் இவ்வுரையாசிரியர் எழுதியிருக்கும்
 வினக்கங்களும் (ஐ) “நடவாமடி” என்னுஞ் சூத்திரத்தின் விசேட
 வரையில் ‘கையறியா மாக்கட்கன்றி நூலியற்றும் அறிவினைபுடைய

(பிரதிபேதம்) * உழுவும், † மறித்த; ‡ மற்றுள்ள, || அதனத கன்மை ஓறினார்.
 தமத்த.

ஐந்தாவது நெய்தல் உஅ.

கூஉ:௯

கஅ தாழ்பு; துறந்து தொடிநெகிழ்த்தான் போகிய காண

(க)யிறந்(உ)தெரி நையாமற் பாஅய் முழங்கி
 வறந்தென்னை செய்தியோ வாணஞ் சிறந்தவென்
 கண்ணீர்க் கடலாற் (ந)கனை துளி வீசாயோ
 கொண்டுக் குழீஇ முகந்து

எ - து: அங்கணங் கூறி அவர் நக்கதனால் யாம் இங்கனமாயினே
 மென்று கருதி அழுகின்றவன் ஆண்டெழுந்த வெண்மேகத்தைநோக்கி, வான
 மே! நீ பெய்யாதே வறந்து என்னைகாரியஞ் செய்கின்றாய்? நின் இனந்
 தோடே கூடி என் கண்ணீராற் சிறந்த கடலிலே முகந்து பார்து முழங்கி
 முன்னர் என்னிடத்தே தாழ்ந்து பின்னர் என்னைத் துறந்து * செருகுந்
 (ச)தொடியை உட்பட நெகிழ்த்தவன் போகிய காணத்தினை நெருப்பு மிக்குச்
 சுடாமற் செறிந்த துளியை வீசாயோ? வீசென்று மழையை நோக்கிக் கூறி
 னான். எ - து.

உந நாமக்கெவன் போலுமோ லுரீ ரொமக்குமெய்
 (ந)கண்பாயல் கொண்டிள்ளாக் † காத லவன்செய்த

மக்கட்குப் பலகலைக்குரிசில் பவணத்தியென்னும் புலவர் பெருமாள்
 புகழ்போல வினங்கி நின்றலான் உலகமலையாமை யுள்ளிட்ட பத்தழ்
 கோடும் பிரந்து நின்றது இச் சூத்திரமென்று உணர்க் என்று (நன்.

பத. கு ௧௦.சங்க : விருத்தி காணப்படுவதும்(ஓ) "தக்கவின்ன தகாதன
வின்னவென், றெருக்க வுன்னல ராயி னுயர்ந்துள, மக்களும்
விலங்கே" (கம்ப. வாலி. ௧௧௨) என்பதும் இங்கே அறிதற்பாலன.

௧. (அ) "வியப்பிறத்தன்மே" புறம். ௨௧௭: ௧. (ஆ) "இறப்பச் சிறிதென்
னாது" (இ) "இறப்ப நினைவுக்கால்" (ஈ) "இறப்பிலே நிய செயலும்"
நாலடி. ௧௧; ௧௭௪; ௨௨௩. (உ) "இன்ப மிறத்தே" கீவக. ௧௭௦.
(ஊ) "இறப்பப் புகழ்த்தன்று" பு - வெ. ௧௧௧. ஆண். ௭. என்பவற்
றிலும் இறத்தலென்பது, மிருதலென்ற பொருளில் வருதல் காண்க.
௨. (அ) "கோடெரி,கைப்பவும்" பொருந. ௨௩௪. (ஆ) "எரிதானரைப்ப"
நற். ௧௭௭: ௧. (இ) "ஒள்ளெரி ரைப்ப" புறம். ௨௪௦: ௧௦.
௩. (அ) "கனைதுளி" (ஆ) "கனைபெயற் றண்டளி" கலி. ௧௧; ௭; ௧௦: ௨௨.
௪. இந்நூற்பக்கம் ௮௪௦: ௧-ஆம் குறிப்பும் இச்செய்யுள் ௪௭-ஆம் அடியும்
இங்கே அறிதற்பாலன.
௫. (அ) "கண்பாயல் கொண்டு" (ஆ) "கண் பாயல் கொள்" (இ) "கண்
பாயல் பெற்றேபோல்" கலி. ௭௦: ௮; ௮௭: ௧௧; ௧௧௧: ௫.

(பிரதிபேதம்) * கெருக்குத் தொடியை, † காதலயன் செய்பண்பு.

௧௨௪

கவித்தொகை ௧௪௫.

பண்பு தரவந்த வென்றொடர் நோய்(க)வேது
கொள்வது போலும் (உ) கடுப்பகன் ஞாயிறே
யெல்லாக் கதிருள் பரப்பிப் பகலொடு
செல்லாது *நின்றீயல் வேண்டுவ னீசெல்லிற்

(ஈ)புல்லென் மருண்மலைப் போழ்தின்று வந்தென்னைக்
கொல்லாது போத லரிதா லதனொடியான்
செல்லாது நின்ற விலேன்

௧௨. ஓல்லையென், காதலர்க் கொண்டு கடலூர்ந்து காலையாட்
போதரிற் (ச) காண்குவேன் மன்னோ பனியொடு
மலைப் பகைதாங்கி †யான்

இனியனென், நோம்படுப்பன் ஞாயி நிணி

எ-து: அங்கனம் கூறி, மீண்டும் அவ்வூரிலுள்ளாரை நோக்கி, ஊர்லுள்
 ளீர்! இக்கடும்பகல் எமக்கு எங்கண் (டு) ணுறக்கத்தைக் கைக்கொண்டு எம்மை
 தீனையாத சாதலையுடையவன் என்னிடத்துச் செய்த குணங்கள் தருகையி
 னாலே வந்த என்னுடைய இடையறாத நோயான் வருங் குளிரை † வேது
 கொள்வதுபோலே இராநின்றது; இது நுடக்கு என்போலே இருக்கின்றது
 || கூறமினென்றான்; அங்கனம் கூறி, இங்ஙனம் வேதுகொண்டு என்னைக்
 காக்குவ் + கடும்பகல் ஞாயிறே! நீ எல்லாக் கதிர்க்களையும் பரப்பி இப்பகற்
 பொழுதோடே போகாது நின்றலை விரும்பாநின்றேன்; அதற்குக் காரணம்
 என்னெனில், நீ போகிற் புற்கென்ற மயக்கத்தைத் தரும் மாலைக்காலம்
 இன்று வந்து என்னைக்கொல்லாமற்போத லரிது; அதனோடே யான் உயிர்
 போகாநிற்குச் தன்மையையுடையேனல்லேன்; ஆதலாற் X காணென்றான்;
 என்றுபின்னும் ஞாயிறே! நீ எங்காதலரை விரையக் கொண்டு கடன்மேலே
 வந்து காட்காலையிலே இவ்வலகிலே போதுவாயாயின், யான் என்னேயின்
 கடுக்கத்தோடே மாஸையாகிய பகையையும் பொறுத்து, நின்னிடத்து அவன்

க. "வேதுகொண் டொற்றியே" கலிங்க. கடை. கக.

உ. கடியென்னு முரிச்சொல் விளக்கமென்னுங் குறிப்புணர்த்தி வருதற்கு,
 "கடும்பகன் ஞாயிறு" என்பது ஈசர். உரையிலும் "கடும்பகல்" என்பது
 சேனா. உரையிலும் மேற்கோள்; தொல். உரிச். கு. அள.

ங. "புன்கண்ணை வாழி மருண்மாலை யெங்கேள்போல், வன்கண்ணை நோ
 நின்றிணை" துறன். கஉஉஉ.

ச. 'காண்குவென் கொல்லோ' என்று உரையிலுள்ளது.

டு. இத்தூத்பக்கம் கடுக: ஈ-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

(பிரதிபேரம்) * நின்றீதல் யெண்டு கேள் செல்லிற், † யான். எ - து. அங்கனம் கூறி,
 † வேதுகொண்ட போலே, || கூறமினென்றான். உம்மை யிசை நிறை.
 அங்கனம் கூறி, + கடும்பகலையுடைய ஞாயிறே, X காணென்றான்.

இனியன்; அவனை நீ துனித்திராதேகொள்ளென நெஞ்சிலைப்பாதுகாப்பதஞ் செய்வேன்; அங்கனம் பாதுகாத்துப் பின்னர் அவனைக் காண்பேன்கொல் லோ; என்றுகூறினான். ௭ - று.

உம்மை, இசைநிறை. நின்றீயல், தொழிற்பெயர், த் திரிர்சொல்.

௩௬ ஒள்வளை யோடத் துறந்து துயர்செய்த
கள்வன்பாற் பட்டன் றொளித்தென்னை யுள்ளிப்
பெருங்கடல் புல்லெனக் காணல் புலம்ப
விருங்கழி (க)றெய்த விதழ்பொதிந்து தோன்ற
விரிந்திலங்கு வெண்ணிலா வீசும் பொழுதினான்

- க. நெய்தலென்பது ஒரு நீர்ப்பூங்கொடி; இதனானே கடல் சார்ந்த நிலம் நெய்தனிலமெனப்பட்ட தென்பார் ஒருசாரார். (தொல் அகத். கு. ௫. இள. நச். நாங்கவி. அகத். கு. ௬. உரைபார்க்க.) இக்கொடி திரண்ட தானையும் பசிய இலையையும் நறமணமுள்ள பூவையுமுடையது; இதன் இலை யானைக்கன்றின் காதிற்கும், இதன்முகிழ் மாணக்கர்க்குமிக்கும், இதன் பூவிதழ் வேலுக்கும் உவமையாய் வந்துள்ளன. இதற்கு விடியற்காலத்தில் மலர்தலும் மாலைக்காலத்திற் குவிதலும் இயல்பாம். இம்மலரால் நெய்தனிலமகளிர் தழையும் மாலைமுதலியனவும் செய் தணிதலும் சிற்றில் முதலியவற்றுக்குப் புனைதலும் உண்டென்று பண்டைநூல்கள் கூறும். இம்மலரிற் கருநிறமுடைய சாதி கருநெய்த லென்றும் வெண்ணிறமுடையசாதிவெண்ணெய்தலென்றும் வழங்கப் பெறும். இவற்றுட் கருநெய்தற் பூவுக்கு நீலமணியும் அதனிதழுக்கு மகளிர் கண்ணும் உவமையாக வருகின்றன. மகளிர் கண்ணுக்கு இவ் விதழும் உவமையாம். (இந் நூற்பக்கம் அகநா. ௩ ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.) இவையும் பிதவும் (அ) “கண்ணகா நெய்தல்” பெரும்பா. உகந; நந். ௧௬௮: ௬; துறுந். ௬; அகநம். ௩௬௦: ௪. (ஆ) “சிறுபா சடைய நெய்தல்” நந். ௨௭: ௧௬. (இ) “கமழ்நறு நெய்தல்” நந்

பாலை புனையா, ருடலகம் கொள்வோ ரின்மையிற, ரெடலைக் குற்ற
 சிலபூ வினரே” ஐங். ௧௮௭. (௨௨) “செய்த, நெடுந்தொடை வேய்த
 நீர்வார் கூந்தல்” துறந். ௪௦௧. (ஊஊ) “ஒண்ணுதன் மகளிர்.....
 செய்த, லகல்வரிச் சிறுமனை யண்புத் துறைவ” நற். ௨௮௩: ௧ - ௩.
 (௭௭) “மணிக்கலத் தன்ன மாயிதழ் செய்தற், பாசடைப் பணிக்கழி”
 பதிற். ௩௦. ௨-௩. (௭௭) “மணநிற செய்தல்” ஐந்திணை யெழு. ௬௦. (ஐஐ)
 “தண்ணை ரொப்பின் கமழ்நறு செய்தல்” நற். ௨௮௩: ௨. என்ப
 வற்றால் அறியலாகும். பிங்கல மூதலிய நிகண்டுகளையும் உரைகளையும்
 நோக்க, கருசெய்தலும் நீலமும் ஒன்றே வென்ற ஐயமுறமாயினும்,
 (௭௭) “கட்கமழு நறுசெய்தல், வள்ளிதழ்விழ்நீலம்” மது. ௨௮௦-௨௮௧.

(ஐஐ) “பல்விதழ் நீலமொடு செய்த னிகர்க்குந், தண்டறை யூரன்” ஐங்.
 ௨. என்பவற்றால் இவை வேறவேறென்பது விளக்கமாகும். இக்கே
 கூறிய ஐங்குறுநூற்றுச் செய்யுளின் விசேடவுரையில், (ஐஐஐ) “சிறப்
 புடைய கருக் குவளையுடனே சிறப்பில்லாத செய்தல் நிகர்க்கும் ஊர
 னென்றது, குலமகளிருடனே பொதுமகளிர் இகலுமூரன்” என்று
 எழுதியிருப்பதும் உற்றநோக்கற் பாலது. (ஐஐஐ) “சிறுமா னெய்தல்”
 புறம். ௧௧: ௨. எனவருவதும் நோக்குக. (௮௮௮) “நீணறு செய்தல்”

நறிநீசி. ௭௧. (ஆஆஆ) “தண்ணறு செய்தற் றளையவிழ் வான்பு” ஐங்.
 ௧௧௦. என வெண்ணெய்தலும் சிலவிடத்துக் கூறப்படுகிறது. வெண்
 னெய்தலும் ஆம்பலும் ஒன்றாயின் அதுவும்பயின்ற வருவசென்னலாம்.

(பித்திபேதம்) நமது மென்.

ஐந்தாவது நெய்தல் ௨௮. ௬௨௭

௭ - து: அங்கனம் ஞாயிற்றை நோக்கிக் கூறின் அளவிலே மாலைக்கால
 முற் திங்களும் * ஊந்தன; அவற்றான் வருத்தம்மிக்கு, என்னுடைய அமையாத
 வருத்தமிக்க நெஞ்ச முன்பே ஒன்றிய வளை கழலும்படி என்னைக் கைவிட்டுப்

பின்பு வருத்தஞ்செய்த கள்வனை உள்ளி என்னை ஒளித்துப்போய் அவன்பாத்
 பட்டது; அது தான் மீண்டுவந்து பெருங்கடல் தன்னிறற் தோன்றாமற் புற்
 கெனக் காணல் பறவைகள் முதலியனவின்றித் தனிப்பக் கழியின்செய்தல்
 இதழ்குவீந்துதோன்ற வந்த மாலைப் பின்னர் விளங்குகின்ற வெண்ணிலாப்
 பரக்கும்பொழுதின் கண்ணே விசும்பையும் நிலத்தையும் திசைகளையும் அவ
 னைத் தேடித் (க) துழாவாநிற்கும்; இங்ஙனம் என்னை அல்லலுறீஇயினவன்,
 தான் விரும்பாமல் யான் விரும்பப்பட்டான் ஒருவன்; அவன் தன்னை விரும்பு
 கின்ற என்னோடே துயிலாது தனியே துயில்கொள்ளுமோ கொள்ளானோ
 என்று கூறினான். எ - று.

வேண்டிவார் என்றான், தன்னைப் பிறர்போல.

சுரு (உ) ஊரவர்க் கெல்லாம் பெருநகை யாகியென்

(ஊ) ஆருயி ரொஞ்சும னங்குநீ சென்றீ

நிலவுமிழ் வான்நீநிங்கா ளாய்தொடி கொட்ப

வளிபுற மாறி யருளான் றுறந்தவக்

காதலன் செய்க கலக்குறுநோய்க் கேடுநிலா

ரெல்லாருந் தேற்றார் வருந்து

எ - து. அங்ஙனங் கூறி, எழுந்த திங்களை கோக்கி, நிலவைக் காண்ட
 திங்களே! தோன்மெலித்தகாலத்துச் செருகலாமென்று ஆராய்ந்த தொடி உட்
 படச்சுழலும்படி அளித்தலை என்னிடத்து மாறி, பின்னர் என்னை || அருள்
 செய்யாதே கைவிட்ட அக்காதலன் செய்த, மனக்கலக்கம் உறுகின்ற காம
 நோய்க்கு நினை ஒழிய அயலிலுள்ளார் எல்லாரும் [அதற்கு] ஒருமருந்தைத்
 தெளிவித்துக் கூறார்; ஆதலால் ஊரவர்க்கெல்லாம் பெரியதோரிகழ்ச்சி
 புண்டாம்படி என் அரிய உயிர் போகாநிற்கும்; இதனை நோக்கித் திங்களாய

க. “கவிழ்த்து, நிழிறழாம் யானை” தண்டி. கு. உக: மேற்கோள்; “சிறு
 குரங்கின் கையாற் றுழா” பழ. ௫க.

உ. “ஊர்க் கெல்லாஞ் சாலும், பெருநகை யல்க னிகழ்த்து” கலி. சுரு.

க - உ.

ஊ. (அ) “ஆருயி ரொஞ்சும், வகையிலல்” (ஆ) “ஆருயி ரொஞ்ச” கலி.

(பிரதிபேதம்) * வந்தென அவற்றான். † மாலைபின்னர். ‡ நிகளாய்தொடி. || அருளே செய்யாதே, + இகட்டு.

கூஉஅ

கவித்தொகை கசுரு.

புத்தேளே! நீ (க) அவன்பாற் * சென்று என் குறை முடிப்பாயாக என்று கூறினான். எ - று.

ஆகி, ஆக.

நீக வினைக்கொண்டென் காமநோய் நீக்கிய லூர்
 ரெனைத்தானு †.மெள்ளினு மெள்ளலன் கேள்வ
 வினைப்பினுங் கண்ணுள்ளே தோன்று மனைத் தற்கே
 யேமரா தேமரா வாறு

எ - று; அங்கனங் கூறிய திங்கள் போகா நின்றவின் அதனைக் கைவிட்டு இன்னும் நம் வருத்தமுணர்ந்து வினவிய † ஊரிலுள்ளாரே நம் வருத்தந் தீர்த்தற்குரியரென்று கருகி, ஊர்! நீர் என்னை இகழ்த்திருக்கினும் என்கேள்வன் சிறிதும்என்னை இகழ்த்திரான்; அதற்குக் காரணமென்னெனில், மெய்புற்றுப்புணர்ந்து யான் பரிகாரப்படாதொரு நெறியிலே நின்று நெஞ்சால் நினைப்பிடத்துத்தோன்றுதலினுங் காட்டித் || கண்ணினிடத்தேதோன்றும்; அவ்வளவு அருள்செய்தற்கு என்னெஞ்சு தான் பரிகாரப்படுகின்றதில்லை; இதனை நம்முடையதோர் தொழிலாக ஏறட்டுக்கொண்டு எனது காம நோயை நீக்குதற்கு நல்ல X காலமென்று கூறினான். எ - று.

நீநீ கணையீருள் (உ)வானங் கடன்முகந் தென்மே

லுறையொடு நின்றீயல் வேண்டு மொருங்கே

நிறைவளை கொட்டித்தான் செய்த துயரா

லிறையிறை (ந)பொத்திற்றுத்தீ

எ - று; அங்கனங் கூறி; அவனைத் தந்து + இவர் இந்நோயை நீக்கு மளவும் செறிந்த இருளையுடைய மேகமே! நிறைந்த வளை சமுலப் பண்ணின வன் செய்த வருத்தத்தாலே எனக்குச் சந்துகொறுஞ் சந்துதொறும் காமத்தீ மூண்டது; இதன் வெம்மை ஆறும்படி கடலிலே முகந்து என்மேலே சேர

இடைவிடாமற்பெய்யுள் துளியோடே நிற்கலைச் செய்தல் ∴ வேண்டும்; என்று கூறினான். எ - று.

க. 'சங்கு முதலியன தன்மைக்கண்ணும் ஆங்கு முதலியன படர்க்கைக் கண்ணும் அடக்கப்பட்டன' (தொல். சிளவி. கு. உஅ. ௩) என்பது இங்கே அறிதற்பாலது.

உ. "கார்தலைக் கொண்டு பொழியினார் தீர்வது, போலாதென் மெய்க் கனலு நோய்" கலி. ௧௪௩: ௪௪-௪௫.

உ. "எரிபொத்தி" (கலி. ௩௪. ௧௧) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * சென்றேததை, † என்விதுமென்னிலன், ‡ ஊரிதுள்ளாரே அவனே நம் வகுத்தத் தீர்த்தம்ருரியானென்று கருதினீர்? † ரென்ன, || கண்ணிடத்தே, x காணமென்று † அவன் இங்கோயை, ∴ வேணுமென்று.

ஐந்தாவது நெய்தல் உக, கூஉகூ

கூக எனப்பாடி

சோயுடை நெஞ்சத் தெறியா வினைபேங்கி
யாவிரு மெங்கேள்வற் காணீரோ வென்பவட்
கார்வுற்ற பூசற் கறம்போல வெய்தந்தார்
பாயல்கொண் டள்ளா தவரை வரக்கண்டு
மாயவன் மார்பிற் * நிருப் போல் பவள்சேர
(க)னாயிற்று முன்ன நிருள்போல மாய்ந்ததென்
னாயிழை யுற்ற துயர்

எ - து: 'என்று அங்கு அங்கனஞ்சொல்லிக் காமநோயையுடைய நெஞ்சிலே அடித்துக்கொண்டு வருந்தி அழுது, நீங்கள் எல்லீருந் தேடிச் சென்றும் எங்கணவரைக் காணப் பெற்றிலீரோ என்று கூறுகின்றவட்கு உற்ற வருத்தமானது, தன் துயிலைவாங்கிக்கொண்டு தன்னைநினையாதவரைத் தன்னிடத்தே வாக்கண்டு அவர் மார்பிடத்தே மாயவன் மார்பில் திருச்சேர்த்தாற்போலே அவள்சேர னாயிற்றின்முன் இருள் கெடுமாறு போலக் கெட்டது; ஆதலால், இவ்வாயிழை பசப்புற்ற வருத்தத்திற்கு அறக்)கடவுள் உதவித் தீர்த்தாற்போல

அவரும் உதவித் தீர்த்தாரென்று கண்டார் வியத்து தம்மிற் கொண்டு கூறிற்ருக உரைக்க. எ - று.

இது கண்டார்க்கு அவராக்கந் கண்டு மருட்கை பிறந்தது.

‘நோய்வேது கொள்வதுபோலும் கடும்பகல்’ என்னுந்துணையும் கூறத் தகாதன கூறலின், மடனிற்ந்தவாறும் ‘பனியொடு மாலேப்பகை தாங்கியான்’ எனத் தன் வருத்தத் தோன்றாமற் கூறலின் வருத்தமிற்த்தவாறும் ‘கண்ணீர்க் கடலால்’ என்றதனையும் ‘வானுட்கலணுத் திசையுக் துழாவுமென்... ..னெஞ்சு’ என்றதனையும் தான் வியவாமையின் || மருட்கையிற்த்தவாறும் ‘எக்கண்பாயல் கொண்டு’ என்றும் ‘ஒன்வனையோட’ என்றும் வணப்பு மிகுதி கூறலின் மிகுதியிற்த்தவாறும் காண்க.

இஃது ஐஞ்சீரடிவந்த தாவும் ஐஞ்சீரடுக்கிய குறுவெண்பாட்டும் ஓரடியா னென்றும் பெற்றுக் கலிவெண்பாவின் வேறுபட்ட பாநிலைவகைக் கொச்சகம். (கசுக) உரைசெல வுயர்ந்தோங்கிச் சேர்ந்தாரை யொருநிலையே வரைநில்லா விழுமமுறீஇ நடுக்குரைத்துத் தெறன்மாலை யரைசினு மன்பின்றாங்க காமம் புரைதீர

க. “ஞாயிற்று முன்ன ரிருன்போல மாய்ந்ததென், னாயிழை மேனிப் பசப்பு” (கலி. சஉ: ௩௧-௩௨) என்பதும் அதன் குறிப்பும் ஒப்பு கோக்கற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * திருப்போலயன்சேர † என்றங்கணம் ‡ மதனிற்ந்தவாறும் || மருட்கை பிற்த்தவாறும்.

117

கூடலு

கவித்தொகை கசுகா.

வண்ணமென் சேக்கையு ளாரா தளித்தவன்

ஊ றன்னி யகலத் துறந்த வணியளாய்
நாணு நிறையு முணர்கல்லா டோண்னெடுகிழ்பு
பேரம ருண்க ணிறைமல்க வநீர்தன்
கூரெயி ருடிக் குவிமுலைமேல் வார்தாத்
தேர்வழி நின்று தெருமரு மாயிழை

கூறுப கேளாமோ சென்று;

கக எல்விழாய், எற்றி வரைந்தாணை நாணு மறந்தாளென்
றுற்றனிர் போல வினவுதிர் மற்றிது
கேட்டமி நெல்லீரும் வந்து;

கச வறந்தெற மாற்றிய வானமும் போலு
நிறைந்தென்னை மாய்ப்பயதோர் வெள்ளமும் போலுஞ்
சிறந்தவன் ஞாவற நீப்பப் பிறங்கிவந்
தென்மே நிலைஇய நோய்;

கஅ நக்கு நலனு மிழந்தா ளிவளென்னுந்
தக்கவிர் போலு மிழந்திலேன் மன்னே
மிக்கவென் னாணு நலனுமென் னுள்ளமு
மக்கா லவனுழை யாங்கே யொழிந்தன
வுக்கா னிஃதோ வுடம்புயிர்க் கூற்றுகச்
செக்கரம் புள்ளித் திகிரி யலவனொடியா
னக்கது பன்மா ணினைந்து;

உதி கரைகாணு நோயு ளமுந்தா தவனைப்
புரைதவக் கூறிக் கொடுமை துவல்லீர்
வரைபவ நென்னி. எனகலா னவனைத்
திரைதரு. முந்நீர் வளாடிக மெல்லா
நிரைகதிர் ஞாயிற்றை நாடென்றேன் யானு
முரைகேட் புழியெல்லாஞ் செல்வேன் புரைதீர்ந்தான்
யாண்டொளிப் பான்கொல்லோ மற்று;

கஉ மருள்கூர் பிணைபோன் மயங்கவெந் நோய்செய்யு
மாலையும் வந்து மயங்கி யொரிநுதி
யாமந் தலைவந்தன் றாயி னதற்கென்னோய்
பாடுவேன் பல்லாருட் சென்று;

கூடு அஞ்சார் கொலையேறு கொளபவரலலதை
நெஞ்சிலார் தோய்தற் கரிய வுயிர் துறந்து
ரைவாரா வாயமக டோள்

கூ அ வறியா வறியா வுயிர்காவல் கொண்டு
நளியாய் மருப்பஞ்சு நெஞ்சினார் தோய்தற்
கெளரியவோ வாயமக டோள்

கக விலைவேண்டா ரெய்யினத் தாயர் மகளிர்
கொலையேற்றுக் கோட்டிடைத் தாம்வீழ்வார் மார்ரிண்
முலையிடைப் போலப் புகின்

எச ஆங்கு

(க) குரவை தழீஇயா மரபுளி பாடித்
†தேயா(உ) விழுப்புகழ்த் தெய்வம் பரவுது
மாசில்வான் முந்நீர் பார்த தொன்னில
மாளுங் கிழமையொடு புணர்ந்த
வெங்கோ வாழியரிம் மலர்கலை யுலகே.

எ - து: அல்லிட்டுத்தே அப்படிக்காட்டி (கூ) மயிலினதுகழுத்தை மாறுபடு
கின்ற அணியப்பட்ட காயாம்பூவாற் செய்த கண்ணிகள் பவளம்போலும்
நிறத்தைபுண்டய சிவந்தநிலத்தே மாறுபட்டுக்கிடக்கும் பொதுவரும் பெரிய
புலித்திரளும் பெரிய களிற்றுத்திரளும் தம்முண் மாறுமாறாய்ப் பெருகதற்

க. “முல்லை நிலத்துக் கோவலர், பல்லா பயன்றருதற்கு மாயோன்
ஆருதியக்கும் ஆபல காக்கவெனக் குரவை தழீஇ மடைபல கொடுத்த
தலின் ஆண்டு அவன் வெளிப்படுமென்றார்” (தோல். அகத். கு.
இ. ௩௪.) என்பது ஈண்டு அறிதற் பாலது.

உ. (அ) “புகழொத் தீயே யிகழூ ரடுகினை” (ஆ) “புகழ்த் லுற்றோர்க்கு
மாயோ னன்ன, வுரைசால் சிறப்பிற் புகழ்சான் மாற” புறம். இக:
க௩, இஎ:உ-௩; (இ) உரைசால் சிறப்பி னெடியோன்” சீலப். உஉ:௧௦,

௩. (அ) “கருகினைக் காயா கணமயி லவிழவும்” சீறுபாண். ககஇ. (ஆ)
“புல்வென் காயாப் பூக்கெழு பெருஞ்சினை, மென்மயி வெருத்திற்
றோன்றும்” துறுந். கஅ௩. (இ) “கலவ மாமயி வெருத்திற் கடிமல

ரவிழ்ந்தன காயா" சேவக. கடுகெ. எனவும், (ஈ) "பூவை மலர்புரை
யெருத்து மஞ்ஞை" காஞ்சீப். கழுவாய்ப். கஅடு.(உ) "பறலாப்பூவை
(பிரதிபேதம்) * யேண்டாரோம்மினநாயர், † தொய்யாவீழும்புகழ்.

ஐந்தாவது நெய்தல் உக.

கூகக்

௩௬ யானுற்ற வெவ்வ முரைய்பிற் பலர்த்துயிற்றும்
யாமரீ துஞ்சலை மன்;

௩௭ க. தீர்கொள்ளு ஞாலந் துயிலாரா தாங்கண்
முதிர்பென்மேன் முற்றிய வெந்நோ யுரைப்பிற்
கதீர்கண் மழுங்கி மதியு மதீர்வதுபோ
லோடிச் சுழல்வது மன்;

௪௨ பேரூர் மறுகிற் பெருந்துயிற் சான்றீரே
நீரைச் செறுத்து நிறைவுற வோம்புயின்
கார்தலைக் கொண்டு பொழியினுந் தீர்வது
போலாதென் மெய்க்கனலு நோய்;

௪௬ இருப்பினு நெஞ்சங் கனலுஞ் செலினே
வருத்தறும் யாக்கை வருந்துத லாற்றே
னருப்ப முடைத்தென்னு ளெவ்வம் பொருத்திப்
பொறிசெய் புனைபாலை போல வறிதுயங்கிச்
செல்வேன் விழும முழந்து;

௫௧ எனவாங்குப் பாட வருளுற்று;
வறங்கூர் வானத்து வள்ளுறைக் கலமநும்
புள்ளிற் கதுபொழிந் தாங்கு மற்றுந்தன்
னல்லெழின் மார்பன் முயங்கலி
னல்ல நீர்ந்தன் றுயிழை பண்பே.

(க) இதுவுமது. இதற்கும் (உ) முன்னங் கூறிய உரையைக் கூறிக்கொள்க.

இதன் பொருள்.

உரைசெல வுயர்ந்தோங்கிச் சேர்ந்தாரை யொருநிலையே

வரைநில்லா விழுமமுறீஇ நடுக்குரைத்துத் தெறன்மாலை
 யரைசினு மன்பின்ருங் காமம் புரைதீர
 (நு)வன்னமென் சேக்கையு ளாரா தளித்தவன்

- க. இச்செய்யுளும் தேறுதலொழிந்த காமத்து மிகுதிறமாகிய பெருக்
 திணைக்கு மேற்கோள்; நொல். அகந். கு. கந. ௪௪.
 உ. இத்துற்பக்கம் அஅதி-அஅசு. பார்க்க.
 ஈ. (அ)“தூவி யன்னமென் சேக்கையுள்” (கலி. கந: கடு) என்பதும் (ஆ)
 “இண்பட.....துண்புண ரன்னத்தின் தூவிமெல் லணை” (கலி.
 ௭௨: ௧-௨) என்பதும் (இ) அதன் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.

கூ.உ

கவித்தொர்கை க்சுக்.

ரு றுன்னி யகலத் துறந்த வணியளாய்
 நாணு நிறையு முணர்கல்லா டோண்டுெகிழ்பு
 (க)பேரம ருண்க ணிறைமல்க வநீர்தன்
 கூரெயி(உ)ரூடிக் குனிமுலைமெல் *வார்தரத்
 தேர்வழி நின்று தெருமரு மாயிழை
 கூறுப கோமோ† சென்று

கக எல்லிழாய்,(நு)எற்றி வரைந்தாணை நாணு மறந்தாளென்
 †துற்றனிர் போல வினவுதிர் மற்றிது
 கேட்டமி னெல்லீரும் வந்து

கச வறந்தெற மாற்றிய வாணமும் போலு
 நிறைந்தென்னை மாய்ப்பதோர் வெள்ளமும் போலுஞ்
 சிறந்தவன்(ச)றாவற நீப்பப் பிறங்கிவர்
 தென்மே னிலைஇய நோய்

எ-து: || அரசன் தனக்குப் புகழ் உயர்ந்து நடக்கும்படியாகத் தம்மறிவான்
 மிக்ஞ்ச் சேர்ந்த (ரு) அமைச்சரை முன்னர் நடுக்கமான மொழிகளைக் கூறிப்
 பின்னர் ஒரு படியிலே எல்லையில்லாத இடம்பைகளை உறுவித்துக் கொல்லுதலை
 இயல்பாகவுடைய கொடுங்கோலரசனிலுங்காட்டில், x கணவர்க்கு மகளிர்க்
 குண்டாகிய காமத்தாலும் அவர்மேல் நிகழும் அன்பு இல்லையாமாயிருந்தது ;

எங்கனையென்னில அவ்வாயிழை தன்நிலைவன் அன்னத் துவியாத் செய்த மெல்லிதானிய சேக்கையிலே அளித்து இராக்காலத்தேவந்து துன்னிக் கூரிய எயிற்றினீரை நுகர்ந்து குற்றந் தீரத் தலையளிசெய்து நீங்குகையினாலே அத் தலையளியால் ஆராமல் தன்னை நீங்கின அணிகளை யுடையளாய்த் தனக்கியல்பாகிய நாணையும் நிறையென்னுங் குணத்தையும் தாங்குதல் + வேண்டுமென்று அறியாளாய்த் தன் தோள் மெலிந்து பெரிய அமர்த்த

க. “பேரம ருண்கணின் ரோழி” கலி. ௧௦: ௧௧.

உ. ஆடுதலென்பதற்கு நுகர்தலென்னும் பொருள், “நெய்தற்று தமர்ந் தாடி” (கலி. ௭௪: ௨) என்றவிடத்தும் உறப்பாட்டிருக்கிறது.

௩. இந்துந் பக்கம் ௧௧௫: ௧-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

௪. இந்துந் பக்கம் ௭௪௭: ௫-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

௫. “புரைதலுப் பயனோக்கார தம்மாக்க முயல்வாரை, வரைவீன்றிச் செறும்பொழுதிற் கண்ணோடா துயிர்பெனவு, மரைசினுந் நிலையில்லாப் பொருளையு நச்சுபலோ” (கலி. ௮: ௧௫-௧௭.) என்பதும் இந்துந் பக்கம் ௫௪: ௧-ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * வாராகத்தோயழி, † சென்று எற்றி, ‡ உற்றறிதீர்போல, || அரைசன்
x மகனீர்க்குண்டாகிய காமத்தானும் கணவர்க் கவர்மே னிகழுமன்பு
+ வேண்டுமென்று.

ஐத்தாவது நெய்தல ௨௯.

கூகூகூ

உண்கண் நீர்நிறைகையினாலே அந்நீர் தன் குவிந்த முலைமேலே வடியாநிற்க அவனைத் தேடுவதோர்கூற்றிலே நின்று மனம் சுழலாநிற்கும்; இனி யாம் இவளிடத்தே சென்று இவன் கூறுவனவற்றைக் கேளாது * இருப்பேமோ? கேட்கக்கடவேமென்று நும்மிலே கூறி என்னிடத்தே வந்து எல்லிழாயென்று என்னை விளித்து, பிரியேன் என்று பிரிதலை வரைந்தவனைப் பிரியானெனத் துணிந்து அவன் பிரிதலின் நாணையும் மறந்தான் என்று கூறி எனக்கு அன் புற்றீர்போல நீ என்னுற்றனை என்று வினவுகின்றவர்களே! பின்னை இவ் வருத்தத்தை எல்லீருங் கேட்பீராக என்று கூறுகின்றவள், (க) எனக்குச் சிறந் தவன் என்வலியறும்படி என்னைக் கைவிடுகையினாலே பெருகிவந்து என்மேல் நிலைபெற்ற இக் காமகோய். கோடை(௨)உலகத்தைச் சுடும்படியாகப் (௩)பெய்

யாமற்போன மேகம் வருத்துமாற்றையும்போலும்; பெருகி என்னுயிரைப்
 (ஈ) போக்குவதோர் நீர் வெள்ளம் வருத்துமாற்றையும் போலும்; என்றுகூறி
 னான். ௭ - று.

கஅ நக்கு நலனு மிழந்தா னிவனென்னுந்
 தக்கவிர் போலு மிழந்திலேன் மன்னே
 † மிக்கவென் னானு நலனுமென் னுள்ளமு
 மக்கா லவனுழை யாங்கே பொழிந்தன
 (ரு)வுக்தா ணிலேதோ வுடம்புயிர்க் கூற்றாகச்
 (க)செக்கரம் புள்ளித் திகிரி யலவனெழுயா
 னக்கது † பன்மா ணினைந்து

க. “செந்தானை வழிபடீ” (கலி. ௧: ௨௩) என்பதும் அதன் உரையும்
 அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

உ. (அ) “வானச், துளிமாறு பொழுதினிவ் வுலகம் போலுநின், னளிமாறு
 பொழுதினிவ் வாயிழை கவினே” (கலி. ௨௫: ௨௭-௨௯) என்பதும்,
 (ஆ) அதன் குறிப்பும் (இ) “விண்ணன்று பொய்ப்பின் விரிநீர் விய
 னுலகத், துண்ணின் றுடற்றும் பசி” (குறள். ௧௩.) என்பதும் நோக்குக.

ங. (அ) “சுழிந்தது பொழிந்தென வான்கண் மாறினும்.....எல்லா
 வுயிர்க்கு மில்லால் வாழ்க்கை” புறம். ௨௦௩: ௧-௩; (ஆ) “பெயற்பான்
 மழைபெய்யாக் கண்ணும்.....என்னையுலகுய்யுமாறு” நாலடி. ௧௭.

ச. (அ) “நீர்மிகிற் சிறையு மில்லை” புறம். ௫௧: ௧; (ஆ) “நீர்மிகி னில்லை
 சிறை” பழ. ௧௧௦; (இ) “சிறையு முண்டோ செழுமபுனன் மிக்குழீ”
 மணி. ௫: ௧௧; (ஈ) “சிறையென்ப தில்லை செவ்வே செம்புனல் பெருகு
 மாயின்” துளா. கல்யாண. ௧௫௫.

ஊ. இந்நூற் பக்கம் ௫௩௮: ௫-ஆம் குறிப்பும் “இவ்விருந்த சான்றீர்” கலி.
 ௧௩௧: ௩-௪ என்பதும் இங்கே அறிதற்பாலன.

க. “செக்கர் ஞெண்டின்” அகம். ௨௦: ௪.

பிரதிபேதம்) * இருப்போமோ, † மிக்கவே காணும், ‡ பன்மானினைந்து.

எ - து: அங்கனங்கூறி, அவன் அன்பிலுஞ்சை அறியாதே அவனோடே புணர்ந்த தன் அழகினையும் நாணினையும் உள்ளத்தினையும் இவன் இழந்தான் என்னுந் தருகிப்பாட்டின யுடையீர்போலே இருந்தீர் ; அவன் அன்பில னல்லன்; அஃதென்னையெனில், அவன் இந்த * உடம்பினின்று போகின்ற உயிர்க்கு உறுதியாம்படி, சிவந்தநிறத்தினையும் புள்ளிகளையுமுடைய தேருருள் போன்ற ஆண்பால் அலவன் பெண்பால் அலவனோடே நிகழ்த்துகின்ற பல மாட்சிமைகளையும் யான் நிண்ணிடத்தே நிகழ்த்தும்படி நின்னெஞ்சாலே நினைந்து அவை நிகழ்த்துகின்றவற்றையும் அவ்விடத்தே பாராய் என்றான்; அதனால், அவனன்புடைமை யறிந்தே யான் அவனோடு(க)†நக்கது; அக்காலத்தே என்னொணும் என்னலமும் என்னுள்ளமும் புணர்ச்சியான் மிகுதியைப் பெற்றன; அவை அவன் சீங்கிய அப்பொழுதே அவனிடத்தே நின்று விட்டன; ‡ ஆதலாற்றான் நோயும் மிகவுறும்; அவற்றை இகந்த தன்மை யுடையேனல்வேனென்று கூறினான். எ - து.

உரு கரைகாணு நோயு ளமுந்தா தவனைப்
புரைதவக் கூறிக் கொடுமை நுவல்வீர்
வரைபவ ||னென்னி னகலா (உ)னவனைத்
திரைதரு X முந்நீர் (நு)வளா அக மெல்லா
நிரைகதிர் ஞாயிற்றை நாடென்றேன் யானு
முரைகேட் புழியெல்லாஞ் செல்வேன் புரைதீர்ந்தான்
யாண்டொளிப் பாண்கொல்லோ மற்று

எ-து: அங்கனங் கூறி எண்ணப்போல ஓர் எல்லைகாணாத காமநோயிலே மூழ்காதவனை உயர்ச்சி கெடும்படி அவன் பிரிந்து நாண்முதலியவற்றைத் தாராத கொடுமையை நாடி அவன் வந்த +காலத்தன்றே நீ இவை பெறுவது என்று கூறுகின்றவர்களே! யான் நிரைத்த கதிர்களையுடைய ஞாயிற்றை நோக்கித் திரையைத் தருகின்ற கடல்கூழ்ந்த உலகமெல்லாந் தேடி அவனைக் கொண்டு வா என்றுஞ் சொல்லிவிட்டேன்; அதுவேயன்றி யானும் அவன்

நக்கதன் பயனே” “நக்கு நலனுமிழந்தான்” (கூலி. கருள்: எ; சசுசு; கஅ)
என்பவற்றினுரையாலும் துணியலாகும்.

உ. “ஆங்கெதிர் கோக்குவன் ஞாயிறே யெங்கேள்வன், யாக்குள் ஞாயினுள்
காட்டமோ” கலி. உசுள்: உஎ-உஅ.

க. (அ) “தெண்கடல் வளாகம்” புறம். கஅக. க; (ஆ) “கொங்கை முள்
றிற் குக்கும வளாகத்து” சீலப். அ: உச; (இ) “சாமரீர் வரைப்பி
னானில வளாகமும்” சீதம்பா ழும்மணிக். க: உ.

(பிரதிபேதம்) *, உடம்பினின்றும் போகின்ற, † நக்கயக்காலத்தே, ‡ ஆதலாலதேனும்
|| என்னிலகலான், x முள்சீர்வளாகமெல்லா, † காலத்ததன்ரு.

ஐந்தாவது நெய்தல் உசு. கூருநி

இவ்விடத்தான் என்னும் வார்த்தை கேட்கலாம் இடமெல்லாஞ் சென்று
தேடுவேன்; இங்ஙனம் தேடுமளவின் உயர்ச்சிதீர்த்தவன் பின்னை எவ்விடத்தே
ஒளித்திருப்பான்? அவனை அகப்படுத்திக் கொண்டு அந்நாண் முதலியன
வாங்கியே விடுவேன்; என்னை தெஞ்சாலே வரைத்திருக்கின்றவன் என்
னிடத்தினின்றும்நீங்கான்; என்றுங் கூறினார். எ - று.

கொல்லும் ஓவும், அசை.

கூஉ மருள்கூர் பிணைபோன் மயங்கவெந் நோய்செய்யு
மாஸையும் வந்து மயங்கி யெரிதுதி
யாமந் தலைவந்தன் றுயி னதற்கென்றோய்
பாடுவேன் பல்லாருட் சென்று

கூக யானுற்ற *வெவ்வ முரைப்பிற் (க)பலர்த்துயிற்றும்
யாமநீ துஞ்சலை மன்

எ - று: அங்கனம் † கூறிய அளவிலே மாஸையும் இரவும் வருகின்றதனை
உணர்ந்து, மயங்கமிக்க மான்பிணைபோல யான் மயங்கும்படி வெவ்விய காம

நோயை உண்டாக்கும் மாலிக் காலமும் † வந்து அதனோடே மயங்கி எரியின் கொழுந்துபோற் கொடிய இராக்காலமும் || அவ்விடத்தே வந்ததாயின், அத னிடத்தே யான் பட்ட வருத்தத்தை எண்ணப்போல வருத்தும் பலமகாரிகுக் குள்ளே சென்றகூறவேன்; நினக்கு முறைப்பட்டெக்கறிற் பலரைபுத்துயில்ப பண்ணும் இராக்காலமே! † தானும் மிகவும் வருந்தித் X துயில்கொள்ளாய்; ஆதலால் என்னோயை நினக்குச் சொல்லெனன்றேனென்றும் கொடுமை துவல்கின்றவர்களை நோக்கித் கூறினாள். எ - று.

௩௮ எதிர்கொள்ளு ஞாலல் ÷ துயிலாரா தாங்கண்
முதிர் பென்மேன் முற்றிய வெந்நோ யுரைப்பிற்
கதிர்கண் மழுங்கி மதியு மதிர்வதுபோ
லோடிச் சமுல்வது மன்

எ - து: அகநானல் கூறியபின்னர்த் திங்கள் வருத்துமென் றுணர்ந்து ஞாலத்தி + லுள்ளாரால் அவ்விசம்பிடத்தே (உ) பிறையான்பருவத்தே எதிர்

௧. “மன்பதை யெல்லா மடிந்த விருக்கக்குல்” (கலி. ௬௫: ௩) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

௨. (அ) “தொழுதுகாண் பிறையிற் றோன்றி” (ஆ) “பலர் தொழச், செவ்வாய் வானத் தையெனத் தோன்றி யின்னம் பிறத்தன்று பிறையே” துறந். ௧௭௮; ௩௦௭. (இ) “அப்பிறை, பதினெண் கணனு

(பிரதிபேதம்) * எவ்வமுறைப்பிள். † கூறினவளவிலே. ‡ வந்தது; அதனோடே. || இவ் விடத்தே வந்ததால் யான் தன்னிடத்தே பட்ட, X துயில்கொள்ளாமென்று என்னோயைச் சொல்லுமென்றும், ÷ துயிலாதார் தாக், + உன்னார் அய்.

௯௩ ௬

கவித்தொடை ௧௪௬.

கொள்ளப்பட்டுப் பின்பு முதிர்ந்து யான் துயிலாராமல் என்மேல் வந்து வளைத்த மதியும் யானுற்ற வெவ்வியனோயை முறைப்பட்டெக்கறின் தன்கதிர்கள் ஒளி மழுங்கி நெக்குவதுபோலே ஓடி மிகவுஞ் சமுன்று திரியும்; ஆதலான் றுமக்

கன்றி அதற்கும் என்னோயைக் கூறேனென்றும் கூறினான். எ - று.

சஉ பேரூர் மறுகிற் பெருந்துயிற் சான்றீரே

நீரைச் (க்)செறுத்து நிறைவுற வேரம்புயின்

(உ)கார்தலைக் கொண்டு பொழியினுந் தீர்வது

போலாதென் மெய்க்கனலு நோய்

எ - து: அங்ஙனங் கூறி, பெரிய ஊரில் தெருவிலே யான் உறுகின்ற வருத்தத்திற்குப் பரிசாரஞ் செய்யாமற் பெரிய உறக்கத்தைக் கொள்ளக் கருதிய சான்றீரே! என்மெய்க்கண் நின்று எரியும் காமநோய் மழையெல்லாம் என்னிடத்தே நின்று பெய்யினும் ஆறுவது * போல இருக்கின்றதில்லை; இது தணியும்படி உலகத்துள்ள நீரை என்னிடத்தே நிறையும்படி அடைத்து வைத்து என்னுயிரைப் பாதுகாப்பீராக என்றும் கூறினான். எ - று.

சச இருப்பினு நெஞ்சங் கனலுஞ் செவினே

வருத்துறும் யாக்கை வருந்துத லாற்றே

(கூ)னருப்ப முடைத்தென்னு னெவ்வம் பொருத்திப்

பொறிசெய் புனைபாவை போல வறிதுயங்கிச்

செல்வேன் விழும முழந்து

மேத்தவும் படுமே” புறம். க: கூ-க௦. (ஈ) “ஒள்ளிழை மகளி ருயர்ப்பிறை தொழுஉம், புல்லென் மாலி” அகம். உகக: கூ-க௦.

க. “செறுத்தோ றுடைப்பினுஞ் செம்புனலோ டோர்” நாலடி. உஉஉ.

உ. “கணையிருள் வானங் கடன்முகற் தென்மே, லுறையொடு நின்றீயல் வேண்டு மொருங்கே, நிறைவளை கொட்பித்தான் செய்த துயரா, விறையிறை பொத்திற்றுத் தீ” கலீ. கசடு: ௫௫-௫௮.

கூ. அருப்பம் - அருமை; இது பண்பாகு பெயராப் அரிய அரணை உணர்த்திற்று; இது (அ) “வேட்டுப் புழையருப்ப மாட்டி” ழல்லை. உசு. (ஆ) “அம்புயி ழயிலருப்பம்” மது. சஎ. (இ) “அரசநிலை தனர்க்கு மருப்பமு முடைய” மலை. கஎஅ. (ஈ) “வீங்கு சிறை வியலருப்பம்” (உ) “அருப்பம் பேரை தமர்கடந்ததாடம்” புறம். கஎ: உஅ; உஉச: க. என்புழியும் இப்பொருளில் வருதல் காண்க. இச்சொல்லை, திட்பம், ஒட்பம், துட்பம், செப்பம், வெப்பம், தறுகட்பம் என்பவற்றொடு ஒப்பு நோக்குக. அருப்பம், திண்மை யென்பாருமுளர்.

ஐந்தாவது நெய்தல் உக.

கூடஎ

எ-து: அங்கனம் கூறிப் பின்னர்த் தன் னோயின் செய்தி உறுகின்றவன், அவன் என்னெஞ்சிடத்தே விடாமலிருப்பினும் அதனால் அமையாது தான் காந்தா நிற்கும்; அவன் ஒருகாற்போலின் தான் அதற்கு வருத்தமுறாதற்கும்; * அங்கனம் என்னெஞ்சு †வருந்ததலை ஆற்றேனாய்ப் (க) பலவுறுப்புக்களையுங் கூட்டி இயங்குவதோர் பொறியாகச் செய்த புனைந்த பாலைபோல, இடம்பையிலே அழுந்தி மயங்கிய யாக்கையோடே ‡ சிறிதுசெல்வேன்; அதனால் தணியாத என்னிடத்து உண்டாகிய எவ்வமானது பிறரால் அழித்தற்கு அரிய அரணின் தன்மையையுடைத்து; இவ்வாணை அழிக்கலாவதோர் உபாயம் நாடுவீராக; என்றும் கூறினான். எ - று.

ருக எனவாங்குப் பாட வருளுற்று

வறங்கூர் வானத்து(உ)வள்ளுறைக் || கலாமரும்

க. “பல்கிழி யுழ்பயி னுந்துகி னூலொடு, நல்லரக் கும்மெழு குந்லஞ் சான்றன, வல்லன வும்மமைத் தாங்கெழு நாளிடைச், செல்வதொர் மாமயில் செய்தன னன்றே.” என்பது நோக்கு; சீவக. உகடு.

உ. வானம்பாடியின் இயல்பை (அ) “துளிநனை வேட்டையான் மிசை பாடும் புள்ளிற்றன், னளிநனை யார்வுற்ற வன்பினேன் யானாக” (கலி. ௪௪ : ௨௦-௨௧) என்பதனாலும் (ஆ) அதன் குறிப்பாலும் (இ) “வானம் பாடி வறங்களைத் தானா, தழிதுளி தலைஇய புறவில்” ஐங் . ௪௧௮. (ஈ) “பொறிவரி, வானம் வாழ்க்கி பாடவு மருளா, துறை துறத் தெழிலி நீங்கலின்” அகம். ௪௭: ௧-௩. (உ) “நீரிடம்பை, புள்ளி னு னோங்க லறியும்” நான்மணி. ௧௧. (ஊ) “துளியுண் பறவைபோற் செவ்வனோர்ப் பாடும்” பழ. ௨௮௭; (எ) “தற்பாடு பறவை பசிப்பப் பசையற, நீர்கூல் கொள்ளாது மாறிக் கால்பொரச், சீரை வெண்டலைச் சிறுபுன் கொண்மூ, மழைநா லுண்டு.....கொடுக்கோல் வேந்தன் காக்கு நாடே” ஆசிரியமலை. (ஏ) “சாதக முரல் குரல்

வாய்மடை திறப்ப... எழுந்தகார்” கல். ௧௮: ௧௭-௩௦. (ஐ)
 “வானத்தின் றள்ளி யல்லால் வருந்தினும் விரும்பல் செல்லா,
 மானத்தை யுடைய புள்ளின்” மேநு. ௧௨௧. (ஓ) “கொண்டல்பே
 ரொலியினும், ஸூலிவா மகிழ் வுறுஞ் சாதகத் தன்மையாய்” (ஔ)
 “கொண்டல் கண்டிடு சாதகம் போலுளங் குளிர்ந்தார்” கந்த. திருவவ
 தார. ௩௦; அக்கினிமுகா. ௨௨௪. (ஐ) “துன்னிய சாத கம்போற்
 குழ்துறோக் குருக்கட் கெல்லாக், கன்னியந் துழாய்மி லைந்த கரு
 முகில் கடைக்க ணைக்கான், மன்னிய கருணை வெள்ள மழைநனி
 வழங்கு மென்பார்” பாகவதம். (க) கண்ணிரான் றுவரை. ௩௦.
 (ஃ) “மழையை நோக்கிய, சாதக மெனக்கரை யான மன்னவன்,
 போதன தடிமலர் புந்தி நாடுபு, காதலிற் பூசையுங் கண்டி வந்தனன்”
 (பிரதிபேதம்) * இங்கனம், † வருத்தலை, ‡ சிறிதே நிற்பேன், || அலம்புகும்.

கூட ௮ தலித்தொகை க௪௭.

புள்ளிற் கதுபொழிந் தாஅங்கு மற்றுத்தன்
 னல்லெழின் மார்பன் முயங்கலி
 னல்ல நீர்ந்தன் றுயிழை பண்பே

எ - து: என்று அவ்விடத்தே சொல்லாநிற்க, கோடைக்கால மிக்க
 வானத்திடத்தே மேகத்தினது வளவிய துளியைப் பெறதற்குச் சூழன்று
 திரியும் வானம்பாடிக்கு அம்மேகம் பெய்தாற்போலத் தன்னுடைய நல்ல
 அழகையுடைய மார்பன் அருளுதலுற்று வந்து முயங்குகையினாலே ஆயிழை
 யுடைய அல்லலாகியருணம் போயிற்று; என்று கண்டார் வியந்து தம்மிற்
 கொண்டுகுறிற்றாக உரைக்க.

இது, கண்டார்க்கு அவராக்கக் கண்டு மருட்கை பிறந்தது.

‘என்மே ளிலையு நோய்’ என்னுந் துணையும் கூறத் தகாதன கூறலின்
 மடனிறந்தவாறும், * ‘இழந்திலைன்மன்னே’ என வருத்தத் தோன்றாமற் கூற
 லின் வருத்தமிறந்தவாறும் ‘ஞாயிற்றை நாடென்றேன்’ என்றதனைத் தான்
 லியவாழையின் மருட்கையிறந்தவாறும் ‘என்னுணு நலனும்’ என்றும் மான்
 பிணைபோன்ற யான் இப்பொழுது ‘மருள்கூர் பிணைபோன் மயங்க’ என்றும்
 வணப்புமிகுதி கூறலின் மிகுதியிறந்தவாறும் காண்க.

இஃது ஐஞ்சீரடிவந்ததரவும் ஐஞ்சீரடுக்கிய இடைநிலைப்பாட்டும் ‘என

வாக்குப்பாடவருந்ந்' என முச்சீரான் வந்த சொற்சீரடியும் வந்து ஆசிரியச்
சரிதகத்தால் இற்ற கலிவெண்பாட்டு. . (உக)

(கசஎ). ஆறல்ல மொழிதோற்றி யறவினை கலக்கிய

தேறுக னாறவுண்டார் மயுக்கம்போற் காடும்

வேறொருபாற் றானது கொல்லோ சீறடிச்

சிலம்பார்ப்ப வியலியா னிவண்மன்னோ வினிமன்னும்

௫ புலம்பூரப் புல்லென்ற வனப்பினுள் விலங்காக

வேணுதி யுறநோக்கி வெயிலுற வருகுந்தன்

றோணல முண்டாணைக் கெடுத்தாள்போற் நெருவிற்பட்

னையாது மிலளாகி யுயிரினுஞ் சிறந்ததன்

னையாது மிலளாகி நகுதலு நகூஉ மாங்கே

க௦ பெண்மையு மிலளாகி யமுதலு மமுஉந் தோழியோ

ரொண்ணுத லுற்ற துழைச்சென்று கேளாமோ;

விநாயக. மகோற் கடர். எகக. (அஅ) "மழைமுடி லடுப்பச் சாதகக்
குருகு வாஞ்சையிற் றளிமித்தாங்கு" திருவாணீக்காப். தீர்த்த. ௩௦.
என்பவற்றுலும் அறிக.

(பிரதிபேதம்) * இழிந்திலேன்.

ஐந்தாவது நெய்தல் ௩௦.

௯௩௯

கஉ இவரயாவ ரேமுற்றார் கண்டரே யோலு

வமையுந் தவறினீர் மற்கொலோ நகையின்

மிக்கதன் காமமு மொன்றென்ப வம்மா

புதுநலம் பூவாடி யற்றுத்தாம் வீழ்வார்

மதிமருள ரீத்தக் கடை;

கஎ என்னையே முசிக் கதுமென நோக்கன்மின் வந்து;

கஅ கலைஇய கண்புருவர் தோணுசுப் பேளர்

சிலமழைபோ றுழந்திருண்ட கூந்த லவற்றை

விலைவா மாற வறியா தொருவன்

வலையகப் பட்டதென் னெஞ்சு;

உஉ வாழிய கேளிர்;

உ௩ பலவுஞ்சூ டேற்றித் தெளித்தவ னென்னை
முலையிடை வாங்கி முயங்கின னீத்த
கொலைவனைக் காணென்கொல் யான்;

உ௪ காணினு மென்னை யறிதிர் கதிர்பற்றி
யாங்கெதிர் நோக்குவன் ஞாயிறே யெங்கேள்வன்
யாங்குள ஞாயினும் காட்டமோ காட்டாயேல்
வானத் தெவன்செய்தி நீ;

௩௦ ஆரிரு ணீக்கும் விசம்பின் மதிபோல
நீருள்ளந் தோன்றுதி ஞாயிறே யவ்வழித்
தேரை தினப்பட லோம்பு;

௩௩ நல்கா வொருவனை நாடியான் கொள்வனைப்
பல்கதிர் சாம்பிப் பகலொழியப் பட்டமோ
செல்கதிர் ஞாயிறே நீ;

௩௬ அராஅ லின்றி முன்கைக் கொட்கும்
பராஅப் பருந்தின்கட் பற்றிப் புணர்ந்தான்
கராஅ வெருமைய காடிற்றதான் கொல்லோ
வராஅத் தகைசெய்திவ் வுருள்வான் கொல்லோ
செராஅ துளஞயிற் கொள்வே னவனைப்
பெராஅதியா னேவே னவனையெற் காட்டிச்
சுராஅக் கொடியான் கொடுமையை நீயு
முராஅ வரைசநின் னேலைக்கட் கொண்ட

கூசுடு க்லித்தெதர்கை கசுள்

மராஅ வரைசநின் மாலையும் வந்தஸ்
றராஅ தணிகளிந் நோய்;

௪௪* தன்னெஞ் சொருவற் கிணைவித்தல் யாவர்க்கு
மன்னவோ காடநின் னம்பு;

ச.அ. கையாறு செய்தானைக் காணிற் கலுழ்கண்ணற்
 பையென நோக்குவேன் றுழ்தானை பற்றுவே
 னையங்கொண் டென்னை யறியான் விடுவானே
 லொய்யெனப் பூச லீடுவேன்மன் யானவனை
 மெய்யாகக் கள்வனே வென்று;

இக. வினவன்மி னூரவி ரென்றையெஞ் ஞான்று
 மடாஅ நறவுண்டார் போல மருள்
 விடாஅ துயிரொடு கூடிற்றென் னுண்கண்
 படாஅமை செய்தான் றொடர்பு;

இஎ. கனவினற் காணிய கண்படா வாயி
 னனவினன் ஞாயிறே காட்டாய்நீ யாயிற்
 பனையீன்ற மாவுர்ந் தவன்வரக் காமன்
 கணையிரப்பேன் கால்புல்லிக் கொண்டு;
 எனவாங்கு;

ச.உ. கண்ணினை பு கலுழ்பேங்கின
 டோண்னெகிழ்பு வளைநெகிழ்ந்தன
 ளன்னையோ வெல்லீருங் காண்மின் மடவரன்
 மென்னடைப் பேடை துனைதரத் தற்சேர்ந்த
 வன்னவான் சேவற் புணர்ச்சிபோ லொண்ணுதல்
 காதலன் மன்ற வவனை வரக்கண்டாங்
 காழ்துயர மெல்லா மறந்தனைப் பேதை
 நகையொழிந்து நாணுமெய் நிற்ப விறைஞ்சிக்
 தகையாகத் தையலாள் சேர்ந்தா ணகையாக
 நல்லெழின் மார்ப் பைத்து.

(க) இதுவுமது. இதற்கும் (உ) முன்னங் கூறிய உரையைக் கூறிக்கொள்க.

க. இச்செய்யுளும் தேறுதலொழிந்த காமத்து மிகுநிறமாகிய பெருந்
 திணைக்கு மேற்கோள்; நோல். அகத். சூ. கரு. ரச.

உ. இத்தூத்பக்கம் அஅஇ-அஅக. பார்க்க.

போலப் பொருது ஏற்றைத் தழுவிக்கொண்டு சேரத் தொழுவை விட்டுப் போனார்; அவர் போன அப்பொழுதே கெருங்கிய இடங்கையுடைய மலர்போலும் உண்கண்ணினையுடைய காதலையுடைய மகளிரும் அவர் கணவரும் வலியுற்றுத் தாதாகிய எருவையுடைய மன்றத்திலே குரவைக் கூத்தை ஆடுவார்கள்; ஆண்டு யாமுஞ் சென்று அக்குரவைக் கூத்தின் கண்ணே கூடிக் கொல்லுகின்ற எற்றினுடைய கோட்டிற்கு அஞ்சும் பொது வனை மறுபிறப்பினும் ஆயர்மகள் தழுவாளென்றும், ஆயர்மகள் தோள், அஞ்சாராய் உயிரைத் துறந்து கொலைத்தொழிலையுடைய ஏற்றைக்கொன்பவர் *செறியுமவையல்லது வருந்துகல்வந்து தழுவுதற்கு கெஞ்சில்லாதவர்கள் செறிதற்கரியவென்றும், உயிராவது ஒரு காற்றாக உணராதே அதனைக் காவல்கொண்டு †அதனுடனே ஒரு செறிவாயேற்றின் மருப்பினை அஞ்சும் கெஞ்சினையுடையார் செறிதற்கு ஆயர்மகளிருடைய தோள் எளியவாயிருக்கு. மோவென்றும், கொலைத் தொழிலையுடைய ஏற்றினது கொம்பிரிடை யிலே தாம்விரும்பும் மகளிருடைய மார்பின் முலையிடையிலே விழுமாறு போல வீழில், எம்முடைய இனத்தில் ஆயர் தத்தம் மகளிர்க்கு ‡முலைவிலே வேண்டாரென்றும், யாம் சுற்றத்தார்கூறும் முறைமையைப் பாடிக் குரவைக் ||கூத்தாடி அவ்விடத்துக் குற்றமில்லாத அழகையுடைய கடலிடத்தே பரந்து கிடக்கின்ற பழைய நிலத்தையாளும் உரிமையோடே பொருத்தின எம் முடைய பாண்டியன் இந்த அகன்ற இடத்தைகையுடைய உலகின்கண்ணே வாழ்வானாகவென்று அவ்விடத்துக் -கொடாத சீரிய புகழையுடைய தெய்வத் தைப் பரவுவோம்; நீயும் அங்கனம் பாடுதற்குப் போதுவாயாகவென்றான்.எ-று.

“மரபுநிலைதிரியா”என்றும் (க)குத்திரத்து “விரவும்பொருளும் விரவும்” என்றதனால், குரவையாடல் ஏறுகோடர்கைக்கிளையுள் விராய்வருமென்றும் தெய்வத்தையன்றி அரசரை வாழ்த்திய வாழ்த்தும் விராய்வருமென்றும் +கூறலின் இவ்வணக்கறினார். இவ்விதி இவ்வாதே மேல் X வருவனவற்றிற்கும் கொள்க.

இதனால், தலைவிக்கு ** நினைதல் பிறந்தது.

இது “குட்ட மெருத்தடி††யுடைத்து மாறும்”(௨)என்பதனார்குட்டம்பட்ட

மலர்ந்தனைய பசியகழுத்து மயில்" உத்தராகோச. தீர்த்தச்சிரப்பு. நக
எனவும் வருவன இங்கே நோக்கற்பாலன.

க. தொல். அகத். கு. சடு. இச்சூத்திரத்தின் இவருரையில் இக்குறிப்பி
லுள்ள செய்திகளோடு 'விரவும் பொருள் விரவும்' எனவே ஆய்ச்சியர்
குரவைக்கூத் தல்லது வேட்டுவவாக்குரிய வெறியாட்டு விரவாதென்
றணர்க' என்னுஞ் செய்தியும் காணப்படுகின்றது.

உ. தொல். செய். கு. ககச.

(பிரதிபேதம்): * செய்யுமதல்லது, † அத்தானே. ‡ முகியலே யேண்டார், || உத்தையாடி
யவ்விடத்து, + கொடாத சிரிய, x உறவிக்கணக் கூறினார், † யருய
யற்றிற்கும், ** சிரித்தல், †† உடைத்தமென்றதனால், குட்டம் தரவும்.

ஐத்தாவது தெய்தல் ௧0.

கூசுக்

இதன் பொருள்.

ஆறல்ல மொழி: தோற்றி யறவினை கலக்கிய
தேறுக னாறவுண்டார் மயக்கம்போற் காமம்
வேறொரு பாத் றானது கொல்லோ சீறடிச்
சிலம்பார்ப்ப வியளியா ளிவண்மன்னோ வினிமன்னும்

ரு புலம்பூரப் புல்லென்ற வனப்பினுள் விலங்காக
வேனுதி யுறநோக்கி வெயிலுற வருகுந்தன்
(க)றோணல முண்டானைக் கெடுத்தாள்போற் † நெருநிற்பட்
னையாது மிலளாகி (உ)யுயிரினுள் சிறந்ததன்
னையாது மிலளாகி (ந.) நகுதலு நகட உ மாங்கே

௧0 பெண்மையு மிலளாகி யழுதலு மழுஉந் தோழியோ
ரொண்ணுத லுற்ற துழைச்சென்று ிகனாமோ

௧௨ இவரயாவ ரேமுற்றார் கண்டாரே யோலு
வமையுந் தவறினீர் மற்கொலோ நகையின்
மிக்கதன் காமமு மொன்றென்ப வம்மா

புதுநலம் பூவாடி யற்றுத்தாம் வீழ்வார்

மதிமருள நீத்தக் கடை

கஎ எண்ணையே மூசிக் (ஈ) கதுமென நோக்கன்மின் வந்து

எ-து: தோழி! அரகெறியல்லாத தீமொழிகளைத் தம்மிடத்தே தோற்று வித்து அறமாகிய தொழில்களைத் தம்மிடத்துத் தோன்றாமற் கலக்கவேண்டித் தெனியுந்(ஈ)களையும் ஈரவையும் உண்டவர்களுடைய உலகியல் கெட்ட மயக்கம் போல (சு) நன்மக்கள் ஆற்றுகின்ற காமம் உலகியல் தப்பி வேரோர்

க. “தோணல முண்டு துறக்கப் பட்டோர்” (கலி. உரு: அ.) என்பதும் அதன் குறிப்பும் ஒப்பு நோக்குக.

உ. (அ) “சிறத்தன் னொணும்” (கலி. ௧௪௫: ௧௦) என்பதும் (ஆ) அதன் குறிப்பும் (இ) “உயிரினுஞ் சிறந்த நானு நனிமற்து” நற். கஎ: அ. என்பதும் ஈண்டு ஒப்பு நோக்கற் பாலன.

உ. “உண்ணலு முண்ணேன்” (கலி. உரு: எ.) என்பதும் அதன் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.

ச. இத்தூற் பக்கம் சஉஉ: எ-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

டு. “கையறி யாமை யுடைத்தே பொருள்கொடுத்து, மெய்யறி யாமை கொளல்” குறள். கூஉடு.

ஈ. “காமநீ ராழி, யடக்குமா றுள்ளத் தவன்” நள. சயம். ௭௮.

(பிரதிபேதம்) * தேற்றி யறவினைக்கலக்கிய. † பாலாற்றினது, ‡ தெருவுப்பட்டு.

கூசுஉ:

கவித்தொகை கச்சிள்.

பருதியாய் விட்டதோ? அதற்குக் காரணமென்னெனில் இப்பொழுது மிகவும் தன் கணவனில்லாத தனிமைபுரக்கையினாலே பொலிவுழிந்த அழகியையுடைய ளாகிய இவள் வேணுகி செய்யுந் கொடுமையை யுறும்படி எதிரே நோக்காதே விலங்குதலுண்டாக நோக்குகையினாலே நெஞ்சுருகுந் கணவனைக் கெடுத்தாள் போலே தெருவிலே புறப்பட்டு வெயில் தன்மேலே உறும்படி தன் சிறிய அடியிற் சிலம்பு ஒலிப்ப எஞ்சுந் திரிதரும் நிலைமையாளாயினாள்; அதுவேயன்றி ஊண்சிறிதுமில்ளாய் மேனி மெலிந்து உயிரினுஞ் சிறந்த நானும் சிறிதுமில் ளாய் நகுதலையுஞ் செய்யாநிற்கும்; அப்பொழுதே பெண்டன்மையுமில்ளாய்

அழுதலையுஞ் செய்யா நிற்கும்; இதனை நெஞ்சாலே சூர்ந்துபார்; அங்மனம் சூர்ந்து பார்த்து இவருற்ற வருத்தத்தை யாம் இவ்விடத்தே சென்று கேளாமோ? கேட்போம் என்று கூறி மொய்த்துக் கடுகவந்து என்னைப் (க) பாராதே கொள்ளும்கோள்; நாமக்கு முன்னே வந்து என்னைச் சூழ்ந்துநின்ற இவரைக் கண்டறே; ஒஹ! இவரே சூழ்ந்துநிற்க அமையும்; நீர்தாம் இதற்கு முன்பு *மிகவும் யானுற்ற தவறுடையீரல்லீர்போலேயிருந்தது, நாமக்கும் ஒருகாலத்தே உண்டாம்; இனி யான் கூறுவதுனைக் கேட்பீராக; தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிறமும் ஒருகாமம் என்று (2) நூல்களிலே கூறுவார்கள்; ஆதலால் அதனை யுற்றுநின்ற என்னை இசுழாதே கொள்ளும்கோள்; ஈண்டு எழுற்றூரியார் யாரீதேமுற்றதென்று தாம் விரும்பப்பட்ட ஆடவர் தம்மதி மயங்கும்படி கைவிட்டவிடத்து அவர்பெற்ற நலம் கெடுகின்ற தன்மை (3) பூ வண்டு நுகர்ந்து தன் புதிய நலம் மீறிது கெட்ட நிலைமைத்து; காணுங்கோளென்று கூறினான். எ - று.

(ச) நறவு; தேறும் ஈசமைத்தமைத்தது. ஆற்றுதல் - நடத்துதல்.

நோக்கி என்ற எச்சம், காரண காரியப்பொருட்டு. தோள் நலத்தைப் புணர்ந்தவன், ஒருபெயர் மாத்திரையாய் நின்றது. இவரை என்னும் இரண்டாவது || “ஒழியாது வருதலும்” (ந) என்பதனால் ஒழிந்தும் நின்றது ஒஹ, இரக்கக் குறிப்பு.

க. “புறப்பற்றுத், தள்ளுங்கோ னூரவிறு முமோ தரன்பள்ளி, கொள்ளும் கோ னூர்மருவுக் கோள்” நூற்றெட்டுத் தீருப்பதியந்தாதி. 104.

உ. “தேறுத லொழிந்த காமத்து மிகுதிற, மிக்க காமத்து மிடலொடு தொகைஇச், செப்பிய நான்கும் பெருந்தினைக் குறிப்பே” தோல். அகத். கு. 66.

ங. இந்நூற்பக்கம், உகச: ச-ஆம் குறிப்பில் இவ்விடத்துக்குப் பொருந்து பவை ஒப்பு கோக்கற்பாலன.

ச. நறவேன்பது கள்ளின் பொதுப் பெயராயும் வரும்.

ஊ. தோல். தொகைமாபு. கு. 66.

ஐந்தாவது தெய்தல் ௩௦

கூசக

- ௧௮ கலைஇய கண்புருவந் தேணுசுப் பேளர்
 சிலமழைபோ முழந்திருண்ட கூந்த லவற்றை
 விலைவள மாற வழியா தொருவன்
 வலையகப் பட்ட தென் னெஞ்சு
- ௨௨ வாழிய கேளரிர்
- ௨௩ பலவுஞ்சு டேற்றித் தெளித்தவ னென்னை
 முலைபிடை வாங்கி முயங்கின னீத்தக
 (க) கொலைவிரைக் காணைன்கொல் யான்
- ௨௬ காணினு மென்னை யறிதீர் கதிர் பற்றி
 யாங்கெதிர் நோக்குவன் (உ) ஞாயிறே யெங்கேவன்
 யாங்குள னாயினுங் காட்டமோ காட்டாயேல்
 வானத் தெவன்செய்தி நீ
- ௩௦ ஆரிரு னீக்கும் விசம்பின் மதிபோல
 நீருர்ளுந் தோன்றுதி ஞாயிறே யவ்வழித்
 தேரை தினப்பட லோம்பு
- ௩௩ நல்கா வொருவனை நாடியான் (௩) கொள்வனைப்
 பல்கதிர் சாம்பிப் பகலொழியப் பட்டமோ
 செல்கதிர் ஞாயிறே நீ

எ-து: அங்கனங் கூறி, அவனோடே கலந்த கண் புருவம் தோள் றுசப்புச்
 சிலமழைபோலே நீண்டிருண்ட கூந்தல் என்கின்றவற்றின் அழகைப்பெறும்
 விலையின் வளப்பத்தை அறிந்து கொடுத்தவனிடத்து உள்ளவற்றைக் கொள்
 றுதல் அறியாதே ஒருவன் கூறிய (ஈ) பொய்யாகிய வலையிலே என் னெஞ்சு
 அகப்பட்டேவிட்டது ; என்றகூறி, பின்னும் (ஐ) கேளரிர்! வாழ்விராக ; என

க. “கொலைவன் குடிட” (கலி. ௧௦௩: ௧௫.) என்பதும் அதன் குறிப்பும்
 பார்க்க.

- உ. "அவனைத், திரைதரு முக்கீர் வளா அச மெல்லா, நிரைகதிர் ஞாயிற்றை நாடென்றேன்" கலி. கசச : ௨௭ - ௨௯.
- ஈ. 'உரைப்பனை' என்பதற்கு, 'உரைக்கும் அளவும்' என்று பொருளும், 'உரைப்பனை, திரைச்சொல்' என்று விசேடக் குறிப்பும் எழுதியிருப்பதை நோக்குக; கலி. கசச: ௧௩.
- ச. "பொய்வலைப் பரீஉம் பெண்டு" ஐங்குறு. ௨௮௩.
- இ. 'இர்' ஈறு ஈராய் விளியேற்கு மென்பது, தொல். விளி. கு. ௧௨. ௩௪. உரையால் அறியலாகும்.

கூசசு

கலித்தொகை கச௭.

அவர்க்கு முகமன்கூறி அவன் இயற்கைப் புணர்ச்சியிலும் பல ஞாநவாலும் என்மனத்தைத் தேற்றிப் * பின்னூர் தெளிவித்தவன் என்னை அனைத்து முலை யிடத்தே முயங்கினான்; அகநனம்(க)முயங்கிப் பின்னர்த் தெளிவு பொய்யாம் படி கைவிட்ட கொலைத்தொழிலை வல்லவனை யான் தேடிச் காணேனோ? அவன் என்னைக் கண்டானாயினும் அவ்வால் யான் பெறும் பொலிவை அறியமாட்டார்; என அவரை நோக்கிக் கூறி, அவர் மறுமொழி கொடாமையின், ஞாயிற்றை நோக்கி, ஞாயிறே! போக்கற்கு அரிய இருகூப்போக்கும் விசம்பிடத்து † மதி தோன்றமாறுபோல நீயும் நீருள்ளேயுக் தோன்றுவை; அங்கனக் தோன்றின் விடத்து ஆண்டு வாழுக் தேரை இரை என்று தின்னப்படுதலைப் பரிசுரித்துக் கொள்; என அதற்கு முகமன்கூறி, ஞாயிற்றை வானிடத்தே இருந்து எவ்விட மும் காண்கின்ற நீ எனக்கு என்ன காரியஞ் செய்வை? ஒன்றுஞ் செய்யா யாயினும் இப்பொழுது எக்கேள்வன் யாதோரிடத்தே இருந்தானாயினும் எனக்குக் ‡ கொண்டுவந்து காட்டுவாய்; நீ காட்டாயாயின், யான் நின் கதிர் களைப் பிடித்துக்கொண்டு அவ்விசம்பிலே ஏறி அவனைப் பார்ப்பேன்; அதற்கு நீ செய்யுங்காரியம் எனக்கு அருளாத ஒப்பிலாதனை நாடி யான் பிடித்துக் கொள்ளுமளவும் ஞாயிறே! நீ குவிந்துசெல்லும் பலகதிர் பகற்காலத்தோடே இவ்விடத்தே நிற்கச் சிலகதிரோடே படுவாயாக; என்றகூறினான். ஏ - று.

அறிதி ரென்றது, அறியமாட்டார் என்ற இகழ்ச்சிக்குறிப்பு.

- ௧௬ அருஅ லின் (௨) றரி (௩) முன்கைக் கொட்டும்
 ௧௭ அப் பருத்தின்கட் பற்றிப் புணர்ந்தான்
 ௧௮ அ வெருமைய காடிற்ற்தான் கொல்லோ

|| வுறாஅத் தகைசெய்திவ் வுறாந்நான் கொல்லை
 செறாஅ துறாயிற் கொள்வை னவலைப்
 பெறாஅதிபா னேவே னவனையெற் காட்டிச்
 சுறாஅக் + கொடியான் கொடுமையை நீயு
 முறாஅ X வரைசநின் னேலைக்கட் கொண்ட

- க. (அ) “கொலையொக்கும் கொண்டுகண் மாறல்” நான்மணி. அ; (ஆ) “கொண்டுகண் மாறல் கொடுமையிற் றவ்வாது” முதுமொழிக். ஈ.எ.
- உ. ‘அரிமுன்கை’ என்பதற்கு இவ்வூரையாசிரியர், (அ) ‘அழகினையுடைய முன்கை’ என்றும் (ஆ) ‘மெல்லிய முன்கை’ என்றும் முன்பு (கலி. ௫௪: ௩, ௫௬: ௪.) பொருள் கூறியிருக்கிறார்; சுண்டு அத்தொடரில் அரியென்பதைப் பண்பாகு பெயராகக் கொண்டு ‘ஐதாகிய மயிர்’ என்று பெருள் கூறுகிறார் போலும். (இ) “அரிமயிர் முன்கை” (பொருந். ௩௨.) (ஈ) “அரிமயிர்த் திரண் முன்கை” (புறம் ௧௧: ௧) என வருதல் இப்பொருளோடு ஒப்பு நோக்கற்பாலன.
- ஊ. “வளைமுன்கை பற்றி கவிய” கலி. ௫௧: ௧௦.

(1983பதம்) * பித்தும் என்னைத் தெளிவித்தயன் என்னை, † நிக்கணீருட்டோன்றுமாறு போல, ‡ கொடியந்த; || அருத்தகை, + கொடியாய் கொடுமையை, x அசாரின்.

ஐந்தாவது செய்தல் ௩௦.

௧௧௧௫

மறாஅ * வரைசநின் மாறையும் வந்தன்

றறாஅ தணிகவிந் நோய்

௪௬ தன்னெஞ் சொருவற் கினைவித்தல் யாவர்க்கு

மன்னவோ காம நின் † னம்பு

எ - து : உலகத்தார் வேண்டிக்கொண்ட காரியங்களை மறாத ஞாயிறே! என் கையினின்று நீங்குதவின்றாய் ஐதாகிய மயிரினையுடைய என் முன்கையிலேகிடந்து சுழலும் வளையிடத்தைப் பிடித்துத் தெளிவித்துக் கூடினவன், பாற்பயன் கோடற்குச் சிலகாட்டிக் கறக்கப்படாத காட்டுருமைகளை யுடையவாகிய காட்டைக் கடந்துபோயினானே? அன்றியே என்னோடு அன்

புராதனோர் தகைமையை எனக்குச் செய்து இவ்வூரிடத்தே இருந்தானோ? இரண்டும் அறிவின்றிலேன்; † அவனைக் கூடப்பெருதே நோவா நின்றேன்; அதற்குமேலே நீ உண்டாக்கும் மாலைக்காலமும் வந்தது; இனி இந்நோய் என்விடத்தினின்றும் நீங்காது; அவன் இவ்விடத்துளாயின் அவனை எனக்குக் காட்டுவாய்; காட்டினால் அவனைக் கோபியாதே மனத்தாலே கைக்கொள்வேன் என்றான்; அது காட்டாமற்படுதலின் அதனைக்கைவிட்டு (ச)நடுவுநிலைமை செய்தலன்றி ஒருபாலுருத கூற்றமே! சுறுக்கொடியையுடைய இக்காமன் செய்கின்ற கொடுமைகளை நீயும் நின் ஞாலையிடத்தே || எழுதிவைத்துக்கொண்டு தண்டிப்பை; அவன் + எமக்கு(உ)வழிபடுதெய்வமாதலின் அவனைத் தண்டியாமற் றணிவாயாக என்று கூறினான்; அங்கனங் கூறி, காமனை எதிர்பெய்து கொண்டு, காமா! நின்னுடைய அம்புகள் தனக்கு உரியதாகிய நெஞ்சினைத் தன்மேல் அன்பிலாதானொருவன் பொருட்டு வருக்துவித்தல் சிலர்க்கே யன்றி எல்லார்க்கு X மாக், தன்மையைபுடையவோ அல்லவோ? என்றுக் கூறினான். எ - று.

க. இத்தூற்பக்கம் சுசச: உ-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

உ. (அ) நாலாயிர. காச்சியார் திருமொழி. க-ஆவது 'தையொரு நிற்கன்' என்பதிலுள்ள ௧௦ பாசாங்களும் (ஆ) "காமவேள் கோட்டர் தொழு தார் கணவரொடு, தாயின் புறவர்" சீலப். க: ௬௦-௬௧; (இ) "தாமரைச் செங்கட் செவ்வாய்த் தமனியக் குழையினுயோர், காமமிக் குடையேன் காண் சீவக னகலஞ் சேர்த்தின், மாமணி மகர மம்பு வன் சிலைக் கரும்பு மான்றேர், பூமலி மார்ப வீவ லாரொடும் பொலிய வென் றான்" சீவக. ௨௦௫௭; (ஈ) "பதுமா பதியெனும் பைந்தொடிக் கோமகன், கன்னி யாயர் துன்னுபுருமு, மதிப்புறம் கவைஇய புதுப்பூக் காவின், மகர வெல்கொடி மழிகனைக் காமற்கு, ககரக் கொண்ட நாளணி வீழவினு, னெழுநா டோறுங் கழுமிய காதலொடு, வழிபா டாற்றிய போதரும்" பெருங். (ஊ) ௫: ௨௭-௩௩ என்பவைகளும் கீ அறிதற்பாலன.

(39திபேதம்) * அகாசாநி, † மாப்பு, ‡ யான் அவினை, || எழுதிக்கொண்டு வைத்துத் தண்டிப்பை, + எமக்கு வழி, X அத்தன்மையை.

ஞகாரம், எதிர்ப்பு. பருப்பருத் து, ஈண்டித்(க)ருகுதென்பதனை உணர்த்தி
நின்றது. மருவரைசன், *வரோதயனென்னும் பொருட்டு. (?)

ச அ கையாறு செய்தானைக் காணிற் றுதலுழ்கண்ணாற்

(உ) பையென நோக்குவேன் ருழ்(நு)தானை பற்றுவே

ணையங்கொண் டென்னை யறியான் டிவிடுவனே

(ச) லொய்யெனப் பூச விடுவேன்மன் ||யானவனை

மெய்யாகக் கள்வனெ வென்று

எ - து: அங்கனம் கூறி, இனி வருகின்ற இராக்காலத்து நின் அம்புகள்
இறந்துபடுவியாமல் யான் உயிர்கொண்டிருக்கும்படி அருளுமாயின், அவசத்
தாற் சிறிது துயிலேற்றுக் கலங்கின கண்ணாலே எனக்குக் கையாற்றைச்
செய்தவனைக் கனவிலே கண்டேனாயின், அக்கண்ணைக் கடுக விழித்துப்
பாராதே மெத்தெனப் பார்ப்பேன்; ஈபார்த்தபின் தப்பிப்போகாதபடி நாமுத்து
கிடந்த துகிலைப் பிடித்துக்கொள்வேன்; பிடித்துக்கொண்டு என் (ரு) மேனி
வேறு பாட்டினைக் கண்டு இவள் நந்தலைவியோ x அல்லனோ வென்று ஐயத்தை
நெஞ் சிடத்தே கொண்டு என்னை அறியாதே கைவிடுவனாயின் என் (சு) நான்
முதலிய குணங்களை யும் மேனிநலத்தினையும் மெய்யாகக்கைக்கொண்டு: போன
கள்வனென்று எல்லாருங் கேட்கும்படி டி விரையக் கூப்பிடுவேன் என்று
காமனை நோக்கிக் கூறினான். எ - று.

ஞ, அசை.

க. குருகு - வணியல்.

உ. "பையெனக் காண்கு விழிப்பயான் பற்றிய. கையுளே மாய்த்தான்
கர்த்து" கலி. கசஉ: ௩௫-௩௬.

ரு. "அரிவே யுண்க ணவன்பெண்டிர் காண்க; தாருந் தானையும் பற்றி"
அகம். உஎச: ௮-௯.

ச. ஓய்யென வென்பது விரைய வென்னும் பொருளில் வருவதோர்
ஐடைச்சொல்; கலி. ௩௭: ௧௮, ௧௨௧: ௬; சீவக. ௮௦௦, ௮௬௬, ௯௫௩,
௧௮௩௩, ௧௮௩௮. இவற்றில், 'ஓய்யென' என்பதன் உரை நோக்குக.

- கு. “கெஞ்சம்.....தொன்னல னிழந்தவென் பொன்னிற கோக்கி,
யேதி வரட்டி யிவனெனப், போயின்று கொல்லோ” நந். குச: ௫-௧௦.
- க. “உள்ளங் கொண்டா ரிவரென் றுணர்த்திடப், புள்ள வாங்கணையே
ளிடைப் போதல்போ, லள்ளி லைச்செழுஞ் சோலையி லன்பரைக்,
கள்ளுண் கோதையர் கைப்பிடித் தேகினார்” நைடத. போதுகொய். உ.
(பிரதிவேதம்). * மரோஷபன், † கவிழ்கன், ‡ விவானேல், || யாந்தன்னை, † அப்
பார்த்தயன். தப்பி. x அல்லலோ, ∴ போனவென கன்வன், ‡ விரையாய்.

ஐத்தர்வ் து நெய்தல் ௩.0.

கூசுள்

௫௩ வினவன்மி * னூரவி ரென்னையெஞ் ஞான்று
மடாஅ (க) நறவுண்டார் போல மருள
விடாஅ துயிரொடு கூடிற்றென் னுண்கண்
படாஅமை செய்தான் றொடர்பு

எ - து: அங்கனங் கூறி, ஊரிலுள்ளீர்! எங்களைநோக்கிக் கூறுகின்ற நீர்
ஞாயிற்றையுங் காமனையுங் நோக்கிக் கூறியதற்கு அவை என்செய்யுமென்று
என்னைக் கேனன்மின்; எந்நாளும் என்கண் துயிலாமையைச் செய்தவன் தந்த
நட்பின் உண்டான நோய் மடாநறவை யுண்டாரைப்போல மயங்கும்படி
விடாதே உயிரைப்பொருத்துத் தன்மையோடே கூடிவிட்டது; இனி இவ்
வுயிரைக் † காக்கும்வழி உண்டாயிற் காப்பீராக என்றும் கூறினான். எ - து.

௫௪ (உ) கனவினாற் காணிய † கண்படா வாயி
னனவினான் ஞாயிறே காட்டாய்நீ யாயிற்
(௩) பணியின்ற மாலூர்ந் தவன்வரக் காமன்
கணையிரப்பீபன் கால்புல்லிக் கொண்டு

எ - து: அதற்கு அவர் மறுமொழி கொடாதுநின்றலின், முற்கூறிய
ஞாயிற்றையுங் காமனையுமே பின்னும் நினைந்து, வருகின்ற இராக்காலத்துக்
கனவின்கண்ணே அவனைக் கண்டு ஆற்றறுதற்குக் காமன்கணை செய்கின்ற
கொடுமையாலே கண் துயிலாவாயின், || ஞாயிறே! (சு) எப்பொருளையுங்
காட்டுகின்ற நீ நனவின்கண் வந்தாகிலும் அவனைக் காட்டாயாயில், இவ்வாறே

வருத்தமுற்றுப் பனையின்ற குதியையேறி (ந) அவன் என்பால் தானே
வரும்படியாக அக்காமன்காலக் கட்டிக்கொண்டு நின் அம்புகளை எனக்குத்
தர + வேண்டுமென்று காமனை இன்னும் இரந்துகொள்வேன்; என்றும்
x கூறினான். எ - று.

க. “நறவுண்டார் மயக்கம் போல்” கலி. ௧௪௭: ௨.

உ. (அ) “கயலுண்கண் யானிரப்பத் துஞ்சிற் கலத்தார்க், குயலுண்மை
சாற்றுவேன் மன்” (ஆ) “நனவினா னல்கா தலரைக் கனவினாற்,
காண்டவி னுண்டென் னுயிர்” (இ) “நனவென லொன்றில்லை யாயிற்
கனவினாற், காத்தலர் நீங்கலர் மன்” குறள். ௧௨௧௨, ௧௨௧௩, ௧௨௧௪.

ங. “பனையின்ற மாவும்” கலி. ௧௩௮: ௧௨.

ச. “கண்பயங் கெடப் பெயர” (கலி. ௧௪௮: ௩) என்பதும் அதன் குறிப்
பும் பார்க்க.

ஊ. “கொற், சூற்று வந்தென் சிலம்படி கைதொழ, நோற்பன்” சீவக.
௮௧௬.

(பிரதிபேதம்) * ஊரிரென்றே, † காக்கலாம் யழி, ‡ கண்படாயின், || நூயிறே! நீ வக்
தாறும் எப்பொருளையும் காட்டுகின்ற நீ நனவின்கண் அகனைக், + வேணு
மென்று, x கூறினான் சூக்கரை.

கூச்சுறு

கலித்தொகை கச்சள்.

எனவாங்கு

எ - று: எனச்சொல்லீ. எ - று.

ஆய்கு, அகை.

௧௨ கண்ணினை பு * கலுழ்பேங்கின

டோண்டொகிழ்பு வளைநெகிழ்ந்தன

என்றையோ வெல்லீருங் காண்மின் மடவரன்

மென்னடைப் (க)பேடை † துணை தரத் தற்சேர்ந்த

வன்னவான் சேவற் புணர்ச்சிபோ லொண் றுறுதல்

காதலன் மன்ற வவனை வரக்கண்டாங்

காழ்துயர மெல்லா மறந்தனள் பேதை
 நகையொழிந்து நாணுமெய் நிற்ப விறைஞ்சித்
 தகையாகத் தையலாள் சேர்ந்தா ணகையாக
 நல்லெழின் மார்ப னகத்து.

†எ - து: இவ்வொண்ணுதல் (2) அன்னையோ || என்று இணந்து கண்
 கலங்கி அழுதாள்; தோண்மெவிந்து வினாகெகிழ்ந்தாள்; இப்பேதை, மடப்பம்
 வருதலினையும் மெல்லிய நடையினையுமுடைய அன்னப்பெடை விரைந்து
 செல்ல, அதனைச்சேர்ந்த அன்னச்சேவலின் கூட்டம்போலே, பின் தன் காத
 லன்வா || அங்கே அவனைக்கண்டு தான் அழுந்தின துயரமெல்லாம் அறுதியாக
 + மறந்தாள்; மறந்து, இத்தையலாள் பின்னர் ஊடிலுள்ளார் நகைத்தகையையும்

க. (அ) “ அன்னத் தன்ன மென்னடையன்னத்துப், புணர்வி னன்ன
 தண்டாக் காதல” பெருங். (ச) கை: ௮௦-௮௧. (ஆ) “ஆதாம் பெருகு
 கின்ற வன்பிலு லன்ன மொத்தும்” சீவக. ௧௮௧. (இ) “தாவியான்
 பெடைதுணை துறத்த கொல்லென, வாவியா யிளவன மயங்கு மென்ப
 வே” துளா. ௩௧௦. ௧௧. (ஈ) “நானுயி ருறத்தனி தழுவும் பேடையை,
 யூனுயிர் பிரிந்தெனப் பிரிந்த வோதிமம்” கம்ப. பம்பை. ௧௫. (உ)
 “அஞ்சிவோடின ரன்னமுஞ் சேவலு மென்ன” பிரமோத்தர. உருத்தி
 ராக்க. ௪௨.

உ. ‘ அன்னையோ ’ என்பது ஈண்டு வருத்தத்தைக் காட்டி வந்ததோர்
 இடைச் சொல்; (அ) “ அம்மின யோவென் றஞ்சிப், பனிக்குநண்
 ணுசுப்பிற் பாவை ” (ஆ) “ அம்மின யோவெனது, துண்ணெ னெஞ்
 சின் னாய் ” சீவக. ௭௪௫, ௭௪௦. என்புழி, ‘ அம்மினயோ ’ என வருத
 லுங் காண்க; இஃது அச்சம் காட்டி வந்ததென்றலுமாம்.

(பிரதியேதம்) * ஊழிப்பு, † துணைதாத், ‡ எ - து: எனச்சொல்லி இவ்வொண்ணுதல்,
 || ஆங்கே. † முன்னா மறந்தாள்.

போக்கி, போன (க) நாணமும், தன் மெய்யிடத்தே வந்து நிற்கையாலே தலையிறைஞ்சி, தன் மெய்யிடத்தே அழகுண்டாக மனத்திடத்தே நகையுண்டாக அந்நல்லெழின் மார்பனிடத்தே சேர்ந்தான்; இம்மகிழ்ச்சியையும் எல்லீருங் காண்பீராகவேணக் கண்டார்வியந் துதம்யிற்கொண்டு கூறிற்றாக உரைக்க.எ-று.

இது, கண்டார்க்கு * அவராக்கங் கண்டு மருட்கை பிறத்தது.

‘தொலைவனைக் காணேன்கொல் யான்’ என்னுந் துணையும் கூறத் தகாதன கூறலின் மடனிந்தவாறும் ‘செருஅ துளையிற் கொள்வேன்’ என்றதனால், தன் வருத்தத் தோன்றாமற் கூறலின் வருத்தமிந்தவாறும் ‘காமண்கணையிரப்பேன்’[†] என்றதனால் அவனை வருத்துவேன் என்று அவனைவியவாமையின் மருட்கையிந்தவாறும் ‘கலைஇய.....புருவம்’ || என்று உறுப்பான் வணப்பு யிகுதி கூறலின் யிகுதியிந்தவாறும் காண்க.

இஃது ஐஞ்சீரடி வந்த தரவும் நெடுவெண்பாட்டும் ஐஞ்சீரான் வந்த ஞ்சீரடியானொன்றும் நெடுவெண்பாட்டும் இருசீரானொன்றும் குறுவெண்பாட்டும் x நெடுவெண்பாட்டும் இரண்டு குறுவெண்பாட்டும் நெடுவெண்பாட்டும் குறுவெண்பாட்டும் மூன்று நெடுவெண்பாட்டும் தனிச்சொல்லும் வஞ்சியடியிரண்டுமூன்னர்விரவி யாப்பின் வேறுபட்ட கொச்சகவெண்பாவும் பெற்ற கொச்சகக்கவி. (கூ0)

(கசஅ.) தொல்லியன் ஞாலத்துத் தொழிலாற்றி ஞாயிறு

நல்லவன் கூறிய வினைதலை வைத்தான்போற்
கல்லடைபு கதிருன்றிக் கண்பயங் கெடப்பெயர
வல்லது கெடுப்பவ னருள்கொண்ட முகம்பேரல
மல்லனீர்த் திரையூர்பு மாவிருண் மதிசீப்ப
வில்லவ ரொழுக்கம்போ விருங்கழி மலர் கூம்பச்
செல்லுமென் னுயிர்ப்புறக் திறுத்தந்த மருண்மலை;

அ மலை நீ;

இன்புற்றார்க் கிறைச்சியா யியைவதே செய்தாப்ம
னன்புற்றா ரழநீத்த வல்லலுட் கலங்கிய
துன்புற்றாற் துயர்செய்த நக்கதோ ரினக்கு;

க. (அ) “வதுவை யயர்தல் வேண்டுவல்.....இவள், வதுவைநாடெனெடுக் கமுங் காண்குவல் யானே” (கலி. ௫௨: ௨௩-௨௫) என்பதும் (ஆ) அதன் குறிப்பும் (இ) “வதுவைநாட் கலிங்கத்து ளொடுங்கிய..... மடந்ரை” (கலி. ௬௧: ௩-௪) என்பதும் (ஈ) அதன் குறிப்பும் (உ) இந் தூறியக்கம் அகல: ௩-ஆம் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.

(பிழைபேதம்) * அயர்க்கணக்கம், † எந்தநினை, என்ருணயின. ‡ அந்நினையிய. || என்ரு முறுப்பாக. X ரெடுவேன்பாட்டுயிர்ண்டும் இரண்டுகூறு.

க௫௦

கலித்தொகை க௪௮.

௧௨ மாலை நீ;

கலந்தவர் காமத்தைக் கனற்றலோ செய்தாய்ம
னலங்கொண்டு நல்காதார் நனிநீத்த புலம்பின்க

ணலந்தவர்க் கணங்காத றக்கதோ நினக்கு ;

௧௩ மாலை நீ;

எங்கேள்வற் றருதலுந் தருகல்லாய் துணைபல்லை
பிரிந்தவர்க்கு நோயாகிப் புணர்ந்தவர்க்குப் புணையாகித்
திருந்தாத செயினல்லா வில்லையோ நினக்கு ;
எனவாங்கு;

௨௧ ஆயிழை மடவர ல்வல மகலப்

பாயிருட் பரப்பினைப் பகல்களைந் ததுபோலப்
போயவர் மண்வெளவி வந்தனர்
சேயுறை காதலர் செய்வினை முடித்தே.

இது “வேளிப்படை தானே கற்பினெ டொப்பினு, ஞாங்கர்க்
கிளந்த ழன்றுபொரு ளாக, வரையாது பிரிதல் * கிழவோற் கில்லை” (க)
என்பதனான் அரசன் மண்கோடந்த ஏவுதலின் வானணைதீரும் பிரிவின்
கண், தலைவன் வரைவிடைவைத்து வேந்தந்திறுழிப் பிரிந்துழி அவன்
வருத்திய்துதி கண்டார் கூறியது.

இதன்பொருள்.

தொல்லியன் ஞாலத்துத் தொழிலாற்றி ஞாயிறு

வல்லவன் கூறிய வினாதலை வைத்தான்போற்
 கல்லடைபு கதிருன்றிக் (உ) கண்பயங் கெடப்பெயர
 (ந) வல்லது கெடுப்பவ னருள்கொண்ட முகம்போல
 மல்லனீர்த் திரையூர்பு மாலிருண் மதிசீப்ப

க. தோல். கள. கு. ௫௦.

உ. (அ) "மலர்தலை புலகத் திருளெறி விளக்கு, மன்னுயிர் விழிக்கக்
 கண்ணிய கண்ணும்.....பரிதிவா னவ்வே" கல்.ந.ந.உ.உ.உ.ந.க; (ஆ)
 "இருவிழிகள் வாண்முகத்தி விருந்தாலும் வானிரவி யெழுந்தா
 லன்றித், கருதுநிலப் பல்பொருளுங் காண்டலரிதாம்" திருக்குற்றலப்.
 தூற்பயன். க.

ந. "குட்டுவன், குடிபுறத் தருங்காற் றிருமுகம் போல, வுலகுதொழத்
 தோன்றிய மலர்கதிர் மதியம்" சீலப். உ.அ. க.எ-க.க.

(பிரதிபேதம்)*சிறுவர்க்கில்லை.

நான் காவது முல்லை ச.

கூசுகு

பறப்பனசுற்றி' எனவும் 'உருவமாவபோல' எனவும் முச்சிரான்வந்த சொற்
 சீரடிபெற்ற கொச்சகமும், ஓரடியான்வந்த அம்போதாநகங்களும் *'பயிலிதழ்
 மலருண்கண்' எனச் சொற்சீரடிபெற்ற கொச்சகமும் வந்த கலிவெண்பா
 வுறப்பின் வேறுபட்டு வந்த கொச்சகக்கலி. "முச்சீர் முரத்தைபு ணிறை
 யவு நிற்கும்" (க)என்பதனான் முச்சீரடியும் வந்தன. (ந)

(க09.) மலிதிரை யூர்ந்துதன் மண்கடல் வெளவலின்

மெலிவின்றி மேற்சென்று மேவார்நா டிடம்படப்

புலியொடு விள்ளிக்கிப் புகழ்பொறித்த கிளர்கெண்டை

வலியினான் வணக்கிய வாடாச்சீர்த் தென்னவன்

நி நெல்லிசை நட்ட குடியொடு தோன்றிய

நல்லினத் தாய ரொருங்குதொக் கெல்லாரும்

வாணுற வேங்கிய வயங்கொளிர் பிணக்கொடப்

பான்ற வண்ணன்போற் பழிதீர்ந்த வெள்ளையும்
பொருமுரண் மேம்பட்ட பொலம்புனை புகழ்நேமித்

கௌ திருமறு மார்பன்போற் நிறல்சான்ற காரியு
ய்க்கொளிர் தாழ்சடை மேவரும் பிறைறுதன்
முக்கண்ண னுருவேபோன் முரண்மிசு குராலு
மாகடல் கலக்குற மாகெர்ன்ற மடங்காப்போர்
வேல்வல்லா னிறனேபோல் வெருவந்த சேயு மாங்கப்

கரு பொருவரும் பண்பி னவ்வையும் பிறவு
முருவப்பல் கொண்முகக் குழீஇயவை போலப்
புரிபு புரிபு புகுத்தனர் தொழுஉ ;

கஅ அவ்வழி, முள்ளொயிற் நேள ரிவளைப் பெறுமிதோர்
வெள்ளேற் நெருத்தடங்கு வான் ;

உ௦ ஒள்ளிழை, வாருறு கூந்தற் றுயில்பெறும் வைமருப்பிற்
காரி ததனஞ்சான் கொள்பவ னீரரி
வெருஉப்பினை மாணுக்கி னல்லாட் பெறுஉமிக்
குழுஉக்கட் கொலையெறு கொள்வான் வரிக்குழை

க. நொல். செய். கு. எ௦.

ராதிபேதம்) * பயிதழமருண்கண்.

82

ஐந்தாவது நெய்தல் நக.

கருக

வில்லவ ரொழுக்கம்போக(க) லிருங்கழி மலர்கூம்பச்

(உ) செல்லுமென் னுயிர்ப்புறத் * திறுத்தந்த மருண்மாலை

எ - து: ஞாயிறு தங்கதீர்களாலே ஞாலத்திடத்துப் பழைய இயல்பினை
யுடைத்தாய்த் தான்செய்தபோதும் பொருள்களை விளக்குந் தொழிலிலே
ஊன்றி நடத்தி, பின்னர்க் காமன் தனக்கு யான் பிரிந்திருந்தாரை வருத்து
தற்கு நீ போவாயாக என்று கூறியகாரியத்தினைத் தன்றலையிலே ஏறட்டுக்

கொண்டுபோவான் போலே அத்தகிரியைச் சேர்த்து, பல்லுயிரும் தங்கண்களாற்
 கொள்ளும் பயன்கெடுப்படி போக, தீவினையைப் போக்குகின்றவனுடைய
 அருளைக்கொண்ட மூலம்போலத் திங்கள் வளப்பத்தையுடைய கடலிற் றிரை
 மேலே தோன்றி அம்மயக்கத்தையுடைய இருளைப் போக்க, பொருளில்லா
 தார் நிகழ்த்தும் இல்லறம்போலக் கரிய கழியின் மலர்கள் ஒழுக்கக் குவிய,
 தேய்கின்ற என்னுயிரின் புறத்தே வந்துவிட்ட மாலாய்! நீ அறிவு மயங்கு
 தலையுடைய மாலையாய் இருந்தாய்; என்றங் கூறினான். ௭ - று.

அ மாலை

(ந.) இன்புற்றார்க் கிறைச்சியா யிரையவதே செய்தாய்

னன்புற்று ராழித்த வல்லலுட் கலங்கிய

† துன்புற்றார்க் துயர்செய்த றக்கதோ நினைக்கு

௭ - று: அந்நனங் கூறியவன், அதற்குக் காரணமென்னெனின், கூடி
 இன்பமுற்றவர்களுக்கு நேயமாய் அவர்கள் தம்மிற் கூடும் நிலைமையையோ
 மிகவும் முன்பு செய்துபோந்தாய்; இப்பொழுது ஆடவர் தம்மேல் அன்புற்ற
 மகளிர் அழுப்படி தம்மைக் கைவிட்டதனால் உண்டான அல்லலிடத்தே நின்று
 க்லங்கிய துன்பமுற்ற மகளிரை வருத்தஞ் செய்தல் நினைக்குத் தக்கதன்றே;
 என்றான். ௭ - று.

மேல் வருகின்றவற்றிற்கும் இங்நனங் கூட்டி உரைக்க.

க. "இம்மாலை, இருங்கழி மாமலர் கூம்ப" கீழி. க.௩௦: ௧௧-௧௨.

உ. புறம் இடப்பொருளைக் காட்டிவரும் உருபாய் வருதற்கு, இவ்வடி
 மேற்கோள்; நன். பெயரி. கு. சடு. மயிலை. சங்கர. வி. இரா.

ஊ. "மாலை, துவறத் துறந்தாரை நினைத்தலிற் சயம்பூத்த, போதுபோற்
 குவிர்தவென் னெழினல மெள்ளுவா, யாய்கிறை வண்டார்ப்பச் சினைப்
 பூப்போற் றினைவிட்ட, காதலர்ப் புணர்ந்தவர் காரிகை கடிக்கல்லாய்"
 கலி. ௧௧௮: ௧-௧௨.

(பிரதிபேதம்) * இறுத்தமருள், † துன்புற்றார் துயர்ச்செய்தல்.

௧௨. மாலைநீ

கலந்தவர் காமத்தைக் * கனற்றலோ செய்தாய்ம
 னலங்கொண்டு நல்காதார் நனிநீத்த புலம்பின்க
 ணலந்தவர்க் கணங்காத றக்கதோ ரினக்கு

எ - து: மகளிரைக் கூடிய கணவருடைய மனவேட்கையை அம்மக
 ளிர்க்குத் துணையாய் நின்று அவர் மனத்தினின்று நீங்காது † கனன்றெரியுந்
 தன்மையையோ முன்பு ‡ மிகவுஞ் செய்தாய்; இப்பொழுது அம்மகளிர் || நலத்
 தைக் கைக்கொண்டு பின்பு அவர்க்குக் கொடாத ஆடவராலே தக்கலம் போன
 தனிமையிடத்தே நின்று அலந்த மகளிர்க்குத் துணையாகாதே வருத்தமாகல்
 நினக்குத் தக்கதன்றே; என்றான். எ - து.

௧௩. மாலைநீ

எங்கேள்வற் (க) றருதலுந் தருகல்லாய் துணையல்லீ
 டிரிந்தவர்க்கு நோபாகிப் புணர்ந்தவர்க்குப் புணையாகித்

திருந்தாத செயினல்லா லில்லையோ நினக்கு

எ - து: எம்முடைய கேள்வரை x முன்புபோல மனத்தைக் கனலப்
 பண்ணி ஈண்டுத் தருதலுஞ் செய்திலை; ஆதலால் நீ எமக்குத் துணையல்லீ;
 தான் பிரிந்திருந்த மகளிர்க்கு அப்பிரிவாற்றோன்றிய நோயின்வடிவு நீதானே
 யாய்க் கூடியவர்களுக்கு அவர் பெறும் இன்பத்திற்கோர் தெப்பமாய், இங்
 னம் நன்மையாகாத காரியங்களைச் செய்தொழுமதல்லது நினக்கு நன்மை
 யாகச் செய்யுங் காரியங்கள் இல்லையோ; என்றான். எ - து.

இது, கலக்கம் என்னும் மெய்ப்பாடு.

+ எனவாங்கு

எ - து: என்று சொல்லி. எ - து.

ஆங்கு, அசை.

௨௧ ஆயிழை மடவர லவல மகலப்

பா(உ)யிருட் பரப்பினைப் பகல்களைந் ததுபோலப்
 போயவர் (௩) மண்வெளவி வந்தனர்
 சேயுறை காதலர் செய்வினை முடித்தே.

க. “உண்ணலு முண்ணேன்” (கலி. ௨௩: ௭) என்பதும் அதன் குறிப்பும் நோக்குக.

உ. “ஞாயிற்று முன்ன ரிருள்போல் மாய்ந்தது” (கலி. ௪௨: ௩௧) என்பதும் அதன் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.

௩. “மண் வெளவி வருபவர்” கலி. ௩௧: ௬.

(பிரதிபேதம்) * கனறலோ, † நின்றெரியும், ‡ மிகச் செய்தாய், || லந்தைக் கொண்டு, x முன்பு போள் மனத்தை, + எனவாகு ஆக்கரை.

நீதிவந்து தெய்தல் ௩௨.

௩௩

* எ - து: திருத்தின இழையினைபுடைய மட்ப்பம் வருதலுடையவன் வருத்தியவிடத்தே தூரிய நிலத்தே உறைகின்ற காதலர் பண்கவரிடத்துச் செய்யும் போர்த்தொழில்களைப் போய் முடித்து அவர்மண்ணைக் கைக் கொண்டு பரந்த இருட்பரப்பினை ஞாயிறு போக்கினுற்போல அவன் வருத்தம் நீங்கவந்தார்; இஃது என்னவியப்போ எனக் கண்டார்கூறியதாக உரைக்க. ௭ - து.

இது, கண்டார்க்கு † அவர் ஆக்கங்கண்டு மருட்கை பிறந்தது.

“தானே சேறலுந் தன்னொடு சிவணிய, வேளூர் சேறலும் வேந்தன் மேற்றே” (௧) என்பதனால், முடியுடைவேந்தன் தன் பகைமேற் சென்று மண்கோடல் உரித்து என்றதனாலும், வானானைதிரும் பிரிவு முடியுடை வேந்தர்க்குச் சிறுபான்மையென்றும் அவர் எவப்பிரியும் அரசர்க்குப் பெரும் பான்மையென்றும் கூறலானும், “வெளிப்படை தானே கற்பினொடொப்பினு, ஞாங்கர் † கிளந்த மூன்றபொருளாக, வரையாது பிரிதல், || கிழவோற் கிணில” (௨) என்றதனானவரைவிடைவைத்து மண்கோடற்குப்பிரிதலிலையென்ற அதனை விலக்கினமையானும் கண்டார் களவிற்கூறுதலின்மையானும், இப்பாட்டும் x அவன் மிகவும் வருத்தம் எய்தின நிலைமையைக்கண்டு வருத்தினோர் அவன் வந்து கூட வருத்தம் நீக்கினமை கண்டு வியந்து கூறிய பெருத்தினையாம்.

இதுவும் இடையிடை சொற்சீரடிவந்து எண்ணிடையிட்டுச் சின்னங் குன்றிய கொச்சகம். (௩௪)

(௧௪௬) நிரைதியில் களிஞுகத் திரையொலி பறையாகக்

கரைசேர் புள்ளினத் தஞ்சிறை படையாக
வரைசகால் கிளர்ந்தன்ன வுரவுநீர்ச் சேர்ப்பகேள் ;
சு கற்பித்தா நெஞ்சமுங்கப் பகர்ந்துண்ணுள் விச்சைக்கட்
டப்பித்தான் பொருளேபோற் றமியவே தேயுமா
லொற்கத்து னுதனியார்க் குதவாதான் மற்றவ
னெச்சத்து ளாயினுமஃ தெறியாது விடாதேகாண் ;
அ கேளிர்க னெஞ்சமுங்கக் கெழுவுற்ற செல்வங்க
டாளிலான் குடியேபோற் றமியவே தேயுமாற்
சூள்வாய்த்த மனத்தவன் வினையொய்ப்பின் மற்றவன்
வாள்வாய்நன் றுயினுமஃ தெறியாது விடாதேகாண் ;
ஆங்கு;

க. தோல். அகத். சூ. ௨௭.

உ. தோல். களவியல். சூ. ௫௦.

பிரதிபேதம்) * எ - த : என்று சொல்லித் திருந்தின, † அயனாக்கல், ‡ கிளர்ந்தி || சிறு
வம்பெல்லை, x இவன் மிகவும்.

கருசு

கலீத்தொடை கசு.

அனைத்தினிப் பெரும வதனிகீ நினைத்துக்காண்

சினையு வேந்த னெயிற்புறத் திறுத்த

வினைவரு பருவரல் போலத்

துனைவரு நெஞ்சமொடு வருந்தினள் பெரிதே.

இது வரைவு நீட்டித்துழித் தலைவியது ஆற்றமை கூறிக் தலைவனை
வரைவு கடாயது.

இதன் பொருள்.

நிரை (க) திமில் களிநாகத் (உ) திரையொலி பறையாகக்
 கரைசேர் (ஈ) புள்ளினத் தஞ்சிறை படையாக
 வரைசகால் கிளர்ந்தன்ன (ச) வுரவுநீர்ச் சேர்ப்புகள்

எ - து: நிரைத்த திமில்கள் களிநாகத் திரையொலிக்கின்ற ஓசை பறையாக இனத்தினையும் அழகிய சிறகினையுமுடைய கரையைச் சேர்ந்த புட்கள் காலாட்படையாகப் பாண்டியன் (இ) பகைவர்மேற் படையெழுச்சியாய்ச் சென்றலொத்த செலவினையுடைத்தாகிய வலியினையுடைய கடலைச் சேர்ந்த நிலத்தை யுடையவனே! யான் கூறுகின்றதனைக் கேள். எ - று.

(ஈ) தான் பாதுகாக்கின்ற கரையை அரசனைப் போலே சென்று அழிக்கின்ற கடற்சேர்ப்பென்றதனால், தான் பாதுகாக்கப் படுகின்ற நம்மை

- க. இந்நூற்பக்கம் அஉஉ: க.ஆம் குறிப்பு நோக்கற்பாலது.
- உ. “குணில்பொரக் குளிநின முாசம்.....முணையினற் கடலக முழக்க மொத்தவே” சீவக. உஉஉஉ.
- ஈ. “கம்புட் கோழியுந் கனைகுர னுரையுந், செங்கா லன்னமும் பைந் காற் கொக்குந், காணக் கோழியு நீர்நிறக் காக்கையு, முள்ளு மூலும் புள்ளும் புதாவும், வெல்போர் வேந்தர் முனையிடம் போலப், பல்வேறு குழுஉக்குரல் பரந்த வோதையும்” சீலப். ௧௦: ௧௧௪-௧௧௬.
- ச. “உரவுநீர்ச்சேர்ப்பு” (கலி. ௧௨௭: ௨௨) என்பதும் அதன்குறிப்பும் பார்க்க.
- இ. “முடிமன ரொழுதரு பருதி மொய்களி, றுடைநிரை மாக்கல மொளிறு வாட்படை, யடுதிற வெறிகுற வாசக் காய்ந்தன், கடலிரண் டெதிர்த்த தோர் கால மொத்ததே. “ சீவக. ௨௨௨௩.
- ஊ. (அ) கலி. ௧௨௫. தரவின்விசேடவுரையில், ‘தன்னாற் பாதுகாக்கப் படுகின்ற மணற்குன்றைத் தானே கரைத்தாற்போல நின்றாற் பாதுகாக்கப்படுந்தலைவியை நீதானே வருத்தாநின்றாய் என உள்ளுறையுல மங்கொள்க’ என்றும் (ஆ) சீவக. ௨௮௦-ஆம் செய்யுளின் முன்குறிப்பில், ‘தனக்குவேலியாகிய கரையைக் கடல் தானே கொல்லுகின்றாற் போலத் ‘தமக்குக்காவலாகிய அரசனைப் படை தாமே கொல்லுகின்ற தென்றார்’ என்றும் இவர் எழுதியிருப்பவை ஈண்டு அறிதற் பாலன.

வகார்த்துகொண்டு பாதுகாவாமல் அழிக்கின்றனென உன்னுறையுழர் தந்தவாறுணர்க. இனிப் பகையீன்றி இருக்கின்ற கடல் பகைபோற் றேன்றி னாற்போல, அயலார் பகைபோல அலர்கூறி வருத்துகின்றொன்றும்ஒன்று.

ச (க) † கற்பித்தரீனெஞ்சமுங்கப் பகாந்துண்ணான் டிச்சிச்சைக்கட் டப்பித்தான் பொருளேபோற் றமியவே தேயுமா

(உ).லொற்கத்து || ஞாதவியார்க் குதவாதான் மற்றவ

னெச்சத்து ளாயினு X மஃ தெறியாது கிடாதேகாண்

எ - து: தனக்கோர் வருத்தமுற்றவிடத்து உதவினவர்கட்கு ஓர் வருத்தம் ஊந்தால் உதவாதவன், தன்னை தான்முதலிய கற்பித்த ஆசிரியன் தன்பால் ஒன்றுபெறாமல் மனம்வருந்த, தன்னைப்பொருளை அக்கல்விப்பொருட்டுக் கைம்மாறுகக் கொடுத்துண்ணாமல், தான்கற்ற விச்சையிடத்தே தப்புப் பண்ணிக்கொண்டவனுடைய கல்விப்பொருள் நாடோறுத் தேயுமாறுபோல, தானே தானாகத் தேயாநிற்பன்; அதுவேயன்றிப் பின்பு (ஈ) அச்செய்நன்றிக் கேடாகிய அது தன்னுடம்பினை ஒழித்து உயிர்போனவிடத்தே யாயினும் துகர்வியாமற் போகாதுகாண். எ - று.

க. “குரவர் தக்கினை காத லோடு வழங்கிலார், தீப்ப வங்களும்” சேது. சங்கதீர்த்த. 20.

உ. (அ) “செல்வத்துட்சேர்க் தவர் வளனுண்மெற்றவ, ரொல்கத்து கல்கிலா வுணர்விலார்” (ஆ) “முன்னொன்றுதமக்காற்றி முயன்றவரிறுதிக்கட், பின்னொன்று பெயர்த்தாற்றும் பீடையாளர்” (கவி. ௨0: ௧௧ - ௨0, ௩௪: ௪-6) என்பவையும் அவற்றின் குறிப்புக்களும் இங்கு அறிதற்பாவன.

ஈ. (அ) “நிலம்புடை பெயர்வ தாயினு மொருவன், செய்தி கொன்றோர்க் குய்தி யில்லென, வறம்பா டிற்றே” புறம். ௩௪: 6-௭. (ஆ) “நன்றி மறப்பது நன்றன்று நன்றல்ல, தன்றே மறப்பது நன்று” (6) “எந்

நன்றி கொன்றார்க்கு முய்யுண்டா முய்வில்லை, செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு” துறள். ௧௦௮, ௧௧௦. (ந) “ நன்றி, செய்குநர்ப் பிழைத்தோர்க்குய்வில வென்னும், குன்றா வாய்மை நின்றநிலை காட்டி ” கல் ௪: ௧௧-௧௩. (உ) * ஒன்றொரு பயன்றனை யுதவி னோர்மனம், கன்றிட வொருவினை கருதிச் செய்வோற், புன்றொழி லவர்க்குமுன் புரிந்த நன்றியே,கொன்றிடு மல்லது கூற்றும்வேண்டோமோ” கந்த. இரணியன் புத்த. ௧௧. (ஊ) “ உதவிகொண் றார்க்கென் றேனு மொழிக்கலா முபாய முண்டோ” கம்ப. கிடகிந்தை. ௧௨. (எ) “எந்நன்றி கொண் றார்க்கு முய்யுண்டா முய்வதிலை யிருமையான, செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற் கென்றரைக்கு தால் ” சேது. சேதுபலச். ௮௩.

(இரத்திபேதம்) * அழிக்கின்றாயென, † கற்பித்தாரகெஞ்ச ‡ விச்சகடிப்பித்தான், || உதவி யாத் குதவாத மத்தன், x அக்குதெரியாத,

கூடுக

கூலித்தொண்டி

கீளிரக கெஞ்சகூங்கக் கெழுவிற்ற செல்வங்க

௧(க) * டாளிலான் குடியேபோற் றமியவே தேயுமாற்

† சூள்வாய்த்த மனத்தவன் வினைபொய்ப்பின் டற்றவன்
வாள்வாய்நன் றுயினுமஃ தெறியரது விடர்தேகாண்

எ - து: தான் குளுறகின்ற குளுறவினைக் காண்கின்றவர் மனங்கொள் ளும்படி குளுற்ற மனத்தைபுடையவன் தான் குளுற்ற காரியத்தினை முடிவு போக்காது பொய்த்துவிவெனின், தன்னைச் சேர்ந்து வாழுஞ் (உ) சுற்றத்தா ருடையகெஞ்ச தான் ஒன்றை அறியாமையால் வருந்தும்படி தன்னோடே கெழுமுதலுற்ற செல்வத்திடத்தே தானின்று அச்செல்வத்தை மேலே மேலே வளர்க்கும் முயற்சிதானும் இல்லாதவனுடைய குடி நாடோறுந் தேயுமாறு போலத் தானே தானாகத் தேயாநிற்பன்; அதுவேயன்றிப்பின்பினர் அக்குளுற வினைப் பொய்த்த (ஊ) தீவினை மறுமையில் விரவின் அது வாளின் வாய்கூரி தாய்ச் சவர்க்கம் பெற்றொனினும் றுகர்வியாமற் போகாதுகாண். எ - று.

இது உரைத்துகொள்வல் எனச் சூளுற்றதனைப் பொய்த்தாபென்றான்.

ஆங்கு அசை.

கந || அனைத்தினிப் பெரும வதனிலை நினைத்துக்காண்
சினைய வேந்த நெயிற்புறத் திறுத்த
வினைவரு பருவால் போலத்

துனைவரு நெஞ்சமொடு வருந்தினள் பெரிதே.

எ - து: பெருமா! செய்க்கன்றிக்கேடு பொய்ச்சூளுறவாகிய நீவினையின்
தன்மை யாம்முற்கூறிய அத்தன்மைத்து; இனி தான் + அத்தன்மைத்தாதலை

க. (அ) “குடியென்னும் குன்று விளக்க மடியென்னு, மாசூர மாய்ந்து
கெடும்” (ஆ) “மடியை மடியா வொழுக்கல் குடிபைக், குடியாக வேண்டு
பவர்” (இ) “மடிமடிக் கொண்டொழுகும் பேடை பிறத்த. குடிமடிபுந்
தன்னினு முத்து” (ஈ) “குடிமடித்து குற்றம் பெருகு மடிமடித்து,
மாண்ட வுளுற்றி வவர்க்கு” துறள். சு௦௧, சு௦௨, சு௦௩, சு௦௪.

உ. (அ) “சிறியவன் செல்வம்பேறற் சேர்த்தார்க்கு சிழவின்,ரி” (ஆ) “கிளை
யழிய வாழ்பவ னுக்கம்போற் புல்லென்று” (கவி. க௦: உ, ஈச: கஅ.)
என்பவையும் அவற்றின் குறிப்புக்களும் இங்கே அறிதற்பாலன.

ங. (அ) “எனைப்பகை யுற்றரு முய்வர் வினைப்பகை, வியாது பின்சென்
றமும்” துறள். உபஎ. (ஆ) “ஊழ்வினை யுருத்துவந் தூட்டு மென்ப
தூஉம்” சிலப். பதி. ௫௭. (இ) “ஒளிப்பினு மூழ்வினை யூட்டாது கழி
யாது” இறை. கு. உ. மேற்கோள். (ஈ) “உயிர்புகுஞ் சட்டக வழி
தொறு முழிதொறும், பழவினை யுருத்த பட்டகம் போலு”
கல். கக: க-உ.

(பிரதிபேதம்) †: * அளிவன் † குன்பொயந்த மனத்தவன் வினைவர்ப்பின், ‡ பின்னக்குழி
வினை, || அனைத்தாள், .x அத்தன்மைத்தினிதழுவலை.

ஐந்தாவது தொய்தல்

கருள

நின் மனத்தால் நினைந்துபார்; இவன் தான் தன்னைக்கவனேடு * சினந்த பூர
சன் அவன் எயிற்புறத்தே சென்றுவிட்டவினையால் (க) உழிரையானுக்குந்த
வருத்தம்போலே வரைவு கடிதின்முடிதற்கு விரைதல் வரும் செஞ்சத்தாலே
பெரிதும் வருத்தினான்; ஜீனி அவ்வருத்தம் நீங்கும்படி கடிதின் வரைவாயாக
என வரைவுகடாயினான். எ - று.

இதனால், தலைவற்கு அசைவுபிறத்தது.

(2) இது சிறுமைக்கு எல்லையுடைய நான்கடியாயின்றி மூன்றடியானவந்த
தரவும் நான்கடிக்காழினை இரண்டும் † ஆசிரியசுகரிதரும் வந்தமையால்
யாப்பின் வேறப்பட்ட † பாநிலைவகைக் கொச்சகம். (௩௨)

(கரு) அயந்திகழ் நறுங்கொன்றை யலங்கலக் தெரியலா

னியங்கெயி லெய்ப்புறந்த வெரிபோல வெவ்வாயுப
கானகதிர் தெறுதலிற் கடுக்கெழுங்க காம்புத்தீ
மலைபாந்து தலைக்கொண்டு முழங்கிய முழங்குமுன்
மயங்கதர் நறுகலின் மலைதலைக் கொண்டென
விசம்புற நிவந்தழலூர் விலங்கரு வெஞ்சுரம்;

வி இறந்துதா மெண்ணிப வெய் ஏதல் மீட்டகையா
லறந்துறந் தாயிழா பாக்கததிற்புரிந்தவா
பிறங்குநீர் சடைக்கரத்தா னறியன்ன நிளனிறா
பசந்தநீ யினையைப நீந்தலு நீப்பவே;

கக. கரிகாயந்த கவலைத்தாய்க் கலகாபங்க காட்டகம்
வெருவந்த வாரென்றி விழுப்பொருட் ககன்றவ
ருருவவேற் றாசியா னொலாணிதக் கன்னநின்
னுருவிழ் தினையை புள்ளலு ருள்ளுப்பவே;

கரு கொதித்துராப்க் நன்றிவார் ந கொடிக்கொண்ட மீகாடையா
லொதுக்கிய தெறியென்றொ ண்பொருட் ககன்றவர்

க. இந்துப்பக்கம் அளக: சு-ஆக குறிப்புப்பார்க்க

உ. இசையையுனை இளம்பூரணர் தவயின்ருகித தாழிசைபெற்றுவரும்
கொச்சகவொருபோ கென்றுகூற்த; "நிரைதியில்சோப்பகேள்" இது
நான்கடியாகி வாராமையிற்ருழிசையாயிற்று. 'கற்பித்தான்
விடாதேகாண்' 'கேளிரகன்விடாதே காண்' இவையிரண்டும்
தாழிசை. 'ஆங்கு,பெரிதே' இது சுரிதகம்" என்று வினக்குவார்;

தொல். செய். கு.கசஉ. 'தரவின் ருகித'
(பித்திபேதம்) * சிதைததஅசுந், †~~வினக்குகரிக்கமம்~~, ‡பாவகைநிலைகொச்சகம்.

கருவி கவித்தொகை கருடு.

புதுத்திங்கட் கண்ணியான் பொற்புண்ணொன் றன்னநின்
கதுப்புலறங் கவினையாய்க் காண்டலுங் காண்பவோ;
ஆங்கு;

உ0 அரும்பெற லாதிரையா னணிபெற மலர்ந்த
பெருந்தண் சண்பகம் போல வொருங்கவா
பொய்யா ராகுத றெளிந்தன
மையீ ரோதி மடமொழி யோயே.

இது பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவனை நினைந்து ஆற்றாத தலைவியைத்
தோழி ஆற்றுவித்தது.

இதன்பொருள்.

* அயந்திகழ் நறங் (க) கொன்றை யலங்கலந் தெரியலா
† னியங்கெயி லெய்ப்பிறந்த வெரிபேரல வெவ்வாயுங்
(உ) கண்கதிர் தெறுதலிற் கடுத்தெழுந்த காம்புத்தீ
மலைபார்து தலைக்கொண்டு முழங்கிய முழங்குமன்
மயங்கதர் மறுகலின் மலைதலைக் கொண்டென
விசம்புற நிவந்தழலும் விலங்கரு வெஞ்சுரம்

எ - து: நீர்நிலைக்கருகே விளங்குகின்ற அலங்கலையுடைய கொன்றை
மாலையையுடைய(உ)இறைவன் திரிபுரத்தைஎய்கைவெலேதோன்றின முழங்கும்

க. (அ) "கண்ணி கார்ந்தும் கொன்றை" புறம். க: க; (ஆ) "கொன்றைத்
தார் சுவற்புரள" கலி. க: கக. என்பவற்றால், கொன்றைப்பூ

இறைவனுக்குக் கண்ணியும் தாருமாதல் அறியப்படும்; அஃதன்றி மாலைமாதல் “கொன்றை யவன்” (கூலி கசஉ: ௨௮) என்பதன் குறிப் பால் அறியலாகும்; (ஈ) “கார்வீரி கொன்றைப் பொன்னேர் புதுமலர்த், தாரன் மாலையன் மலைத்தகணையன்” (அகம். கடவுள்.) என மூன்றுமாகக் கூறப்படுதல்காண்க.

உ. “களைகதிர் தெறுதலால்” (கூலி. கக: கச) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

ஈ. “மட்டன் மூதுர் மலை தொறு மரீஇய, சுட்டன் கூத்தற் கள்ள மங்கைய, பட்டிலு மறையும் விட்டெரி கொளுவலி, னெட்டெனக் கழிய திசை திசை தொறு, மைந்தலை யுத்தி யபவுகா னாக, மந்தர வில்லி னந்தணன் விட்ட, தீவா யம்பு திரிக்கு நகரி, னேவா தெழு மடங் குக்கு லாத் தோன்றி” பெருங். (க) சக: கக௮-க௨௧.

(பிரதிபேதம்) * அண்டிதழ, † இளங்கெயில்.

ஐந்தாவது நெய்தல் கூட.

கூடுக

வெம்மையையுடைய நெருப்பு விசும்புற நிவந்து அழலுமாறு போல, செறிந்த கிரணங்களை யுடைய ஞாயிறு எவ்வாயுஞ் சடுகைகளை முளித்த (க) மூங்கில் தம்மிலே இழைதலைக் கொண்டகாக அதனிடத்தே கடுத்தெழுந்த முழங்கிய காட்டுத்தி அவ்விடத்தைச் சைக்கொண்டு விசும்பிலே உறந்நகி வெம்மையைச் * செய்யும், (உ) விலங்குகள் பலகாலும் திரிகையினலே மயங்கின அதனாயுடைய, மலைகள் பந்துகுறுக்கிட்டுக் கிடக்கும் போதற்கரியசுரத்தை. எ - று, செய்யஞ்சாம். அதையுடையசுரம், போதற்கரியசுரம்; என்க.

விலங்கு, வருவிக்க. அலங்கலையுடைய கொன்றை என்றார், (கூ)தாராகப் பூத்தலின். அலங்கல், அசைவுமாம்.

எ இறந்துதா மெண்ணிய வெய்துதல் வேட்கையா லறந்துறந் தாயிழா யாக்ககத்திற் பிரிந்தவர்

க. (அ) “நெவிந்ழை முழங்கழல் வயமா வெருஉங், குன்றடை யருஞ் சுரம்” (ஆ) “முனிவரிற் பிறந்த வனிவனர் கூரெரிச், சடர்விடு நெடுக்கொடி விடர்முறை முழங்கு, மின்னா வருஞ்சுரம்” ஐய்துறு.

கூ.௦௪, கூ.௧௫. (அ) “கைப்பொருத வொசையாற் கண்ணுமிழ்ந்த செந்தீ யான், மெய்ப்பொருது மீதெழுந்த வெம்புகையா-னைப்ப, வெதுர்வேங் கடுங்கானம் போன்றதே வெம்போ, ரெதுர்வேந்தர் செய்த விடம்” பாரதம். (ஈ) “வயிமெறைக் கடுகெருப்பை மிகழுட்டி வளர்க்கினுயர் வரைக்கா டென்னச், செயிரமரில் வெருளிபொரச் சேரவிரு நிறத்தே முஞ் சென்று மான்வோம்” வில்லி. கிருட்டினன். கூ.

உ. (அ) “மாநிரை, மாஅல் யானை யொடு மறவர் மயங்கித், தூறதர் பட்ட வாறுமயங் கருஞ்சரம்” கவி. இ.; க-கூ, (ஆ) “மாமறுகவின் மயக்குற்றன வழி”.....(இ) “மகனதர் மயங்கிய மலைமுதற் சிறுகெறி” நூற். கு. ககக. மேற்கோள்.

கூ. (அ) “எதில பெய்ம்மழை காரென மயங்கிய, பேதையங் கொன்றைக் கோதைநிலை நோக்கி” (ஆ) “குறும்பல் கோதை கொன்றை மலர” ஐங்குறு. சகஉ. சக௪. (இ) “நாண்மலர்க் கொன்றையும் பொலந்தார் போன்றன” பரி. கச: க௦. (ஈ) “பொன்போருர் கொன்றை புரித் தன” திணைமலை. க௦க. (உ) “தாரி னூர்விரி கொன்றையாய்” (ஊ) “தொடைநவில் கொன்றையந் தாரினானும்” (எ) “தொடை மலி யிதழியும்” (ஏ) “தொடைய லார்நறுங் கொன்றையான்” (ஐ) “தொடைநவில் கொன்றை யொடு” (ஓ) “தாரணர் கொன்றையும்” (ஔ) “தாநறு கொன்றை தம்முடி வைத்த சைவனார்” (ஐ) “கணிவளர்தார்ப் பொண்ணிதழிக் கமழ்தார், கொண்டார்” தேவாரம் (ஃ) “கொன்றைகண்மேற், றுங்குபொன் மாலையே னோடு” நாலாயிர. நாச்சியார். கூ. கூ.

(பிரதிபேதம்) * செய்யுஞ் சுதையென்க மல்கன்பந்த.....போற்றுகரியகரம்
...மலைகன்.....கரையடைய சாமி மிலங்கணிகி.

கூ.௧௫ கவித்தொகை கரு.௦.

(க) “பிறங்குநீர் சடைக்கரந்தா னணியன்ன” நின்னிறம்
பசந்துநீ யிணையையாய் * நீத்தலு நீப்பவோ

எ - து: ஆயிழாய்! தாம் எண்ணிய காரியங்களைப் பெறதலானுள்ள விருப்பத்தாலே அறத்தினைக் கைவிட்டு வெஞ்சூத்தையிறந்து பிறங்குகின்ற

நீரைச் சடையிலே மறைத்தவனை ஒத்த பொருளாக்கத்திலே பிரிந்தவர் அழகினை யுடைய நின்னிறம் பசந்து நீ இத்தன்மையையாக நினைக்கை விடுத்தலுஞ் செய்வரோ? அங்ஙனஞ் செய்யார்காண். எ - று.

(உ) இறைவனை ஒத்தபொருள் என்றார், பொருள் நின்றழிநில்லாது பல ரிடத்துஞ் சென்றதேனும் ஒன்றானும் தனக்குக் கேடின்றி யிருத்தலின். அணி-அழகு.

கக கரிகாய்ந்த கவலைத்தாய்க் (நு) கல்காய்ந்த காட்டகம்

வெருவந்த வாறென்றார் விழுப்பொருட் ககன்றவ

ருநுவவேற் றூர்தியா † நெள்ளணிநக் கன்னநின்

‡ னுருவிழந் தினையையா புள்ளலு முள்ளுபவோ

எ - து: வெந்த கரியினையுடைய பல வழியினையுடைத்தாய்க் கற்கள் காய்ந்த காட்டகத்தை வெருவுதல் வந்த வழியென்று கருதாராய் வடிவை யுடைய ஏறாகிய ஊர்தியையுடையானே ஒத்த விழுப்பொருட்டு அகன்றவர் || நக்கஒள்ளிகாகிய அணியினையுடைய நின்னுகவை இழந்து நீ † இத்தன்மையையாக அப்பொருளையே நினைத்தலையுஞ் செய்வாரோ? அங்ஙனஞ்செய்யார்காண். எ - று.

∴ நக்கு என்னும் எச்சம் ஒள்ளிகாகிய என்னும் வினை கொண்டது.

க. “தேறுநீர் சடைக்கரந்து” கலி. க: உ.

உ. “அருவிதாழ்ந்த” (புறநி. ககஅ: க) என்னும் செய்யுளில் ‘ஆலமர் கடவுளன்னநின்’ என்றதற்கு ஆலின்கீழுமாந்த முக்கட் செல்வாகிய கடவுளையொப்ப என்றும் நிலைபெற் றிருப்பேனென் றிருக்கின்ற நின் னென்று ரைப்பினுமமையும்’ என்று எழுதியிருக்கும் பின்னுகரையும் “வீதலநியா விழுப்பொருள்” (கலி. அக: உக) என்பதற்கு எழுதியிருக்கும் உரையும் ஈண்டு அறிதற் பாலன.

ந. (அ) “மலை வெம்பிய போக்கரு வெஞ்சுரம்” (கலி. அ: க) என்பதும் (ஆ) “மலைவெம்ப” (கலி கந: ஓ) என்பதும் (இ) அதன்ரூபமும் ஒப்பு நோக்கற் பாலன.

(பிரதிபேதம்) * நீக்கலுக்கீழ்லோ. † ஒண்ணக்க வளையனநின், ‡ நெருவிழந்து|| கமக்கு இயங்கியுடைய, † இத்தன்மையாக, ∴ இன்னும்.

- வேயுறழ் மென்றோட் டியில்பெறும் வெந்துப்பிற்
 ௨௫ சேளய் சிவனஞ்சான் சார்பவ னென்றாங்
 கறைவனர் நல்லாரை யாயர் முறையினு
 னுண்மீன்வாய் சூழ்ந்த மதிபோன் மிடைமிசைப்
 பேணி நிறுத்தா ரணி ;
- ௨௬ அவ்வழிப், பறைபெழுந் திசைப்பப் பல்லவ ரார்ப்பத்
 குறையா னைந்தக் கே னெதி ரெடுத்த
 நறைவலஞ் செய்விடா நிறுத்தன வேறு ;
- ௩௨ அவ்வேற்றின்,
 மேனிலை மிகலிகலின் மிடைகழி பிழிபு மேற்சென்று
 வேனுதி புரைவிறற் றிறனுதி மருப்பின் மாறஞ்சான்
 பானிற வெள்ளை யெடுத்தத்துப் பாய்ந்தானை
 நோனாது குத்து மிளங்காரித் தோற்றங்காண்
 பான்மதி சேர்ந்த வரவினைக் கேள்விடுக்கு
 லீனிற வண்ணனும் போன்ம் ;
- ௩௯ இரிபெழு பதிர்பதிர் பிகந்துடன் பலர்லீங்க
 வரிபரி பிறுபிறுபு குடர்சோரக் குத்தித்தன்
 கோடழியக் கொண்டானை யாட்டித் திரிபுழக்கும்
 வாடில் வெகுளி யெழிலேறு கண்டை யிஃதொன்று
 வெருவரு தாம மெடுப்ப வெகுண்டு
 திரிதருங் கொல்களிறும் போன்ம் ;
- ௪௫ தாளொழு துணிபிணி யிசைதவிர் பின்றித் தலைச்சென்று
 தோள்வலி துணிபிணி துறந்திறந் தெய்தி மெய்சாய்ந்து

கோள்வழுக்கித் தன்முன்னர் வீழ்ந்தான்மேற் செல்லாது
மீளும் புகரேற்றுத் தோற்றங்காண் மண்டமருள்
வாளகப் பட்டாளை யொவ்வா னெனப்பெயரு
மீளி மறவனும் போன்ம் ;

௫௧ ஆங்க, செறுத்தறத் துழக்கி யேற்றெதிர் நிற்ப
மறுத்து மறுத்து மைந்தர் சாரத்
தடிசுறை யிறுபிறுபு தாயின கிடப்ப
விடியற ழிசையி னியமெழுந் தார்ப்ப

ஐந்தாவது நெய்தல் ௩௩.

௯௯௧

கொதித்தராய்க் குன்றிலாந்து (க) கொடிக்கொண்ட கோடையா
லொதுக்கரிய நெறியென்னு ரொண்பொருட் ககன்றவர்

(உ) புதுத்திங்கட் கண்ணியான் பொற்பூண்டூன் றன்னநின்

* கதுப்புலறுங் கனிநையாய்க் காண்டலுங் காண்பவோ

எ - து: ஞாயிறு சீழ்த்திசையிடத்து உதயகிரியிலே வந்து தோன்றிப்
பின்பு கொதித்துப் பரந்து தான்கொண்ட கோடைக் காலத்தாலே போதற்கு

அரிய வழியென்று கருதாராய்ப் புதிய நிக்களாகிய கண்ணியையுடையாளை
யொத்த ஒள்ளியபொருட்கு அகன்றவர் பொண்ணுற்செய்த தலைக்கோலங்கள்
தாழ்ந்து விளங்கின நின்மயிர் அவ்வாறன்றிச் காய்கின்ற அழகை ியுடையை
யாக அப்பொருள் வேட்டையை மணத்தாற் காணுதலையுஞ் செய்வரோ?
அங்கனஞ் செய்யார்காண், எ - து.

ஆங்கு, அசை.

20 அரும்பெற (௩)லா திரையா னணிபெற மலர்ந்த

பெருந்தண் சண்பகம் போல வொருங்கவர்

பொய்யா ராகுத நெளிந்தன

மையீ ரோதி மடமொழி யோயே

எ - து: கருமையினையும் கெய்ப்பினையுமுடைய † ஓதியினையும் மடப்பத்
தைபுடைய மொழியினையுமுடையாய்! பெறுதற்கு அரிய ஆதிரைகாளை
புடைய(ச)இறைவன் திருமேனி அழகைப்பெறும்படி மலர்ந்த பெரியகுளிர்ந்த
இச்சண்பகம் பருவம்பெய்யாதவாறுபோல அவர் தாம் கூறிய பருவத்தைப்
பொய்யாராய்வருதலை அவர்கூறியகூற்றூல்சீயும்யானைம் ஒருங்கு தெளிந்தேம்;

க. “கொடியிசை மையறு மண்டிலம்” கலி. ௧௪௧; ௧௧-௧௨.

உ. (அ) “திங்கட் புதமுகிழ் குடினாரே” தேவாரம். (ஆ) “குளிர் மதிக்
கண்ணியாற்கு” சீலக. ௨௦௮. (இ) “அங்கெடு வேணியிற் கண்ணியென
விருந்து, தூற்றுபுற வொழிந்த வேற்றத் தானும்” கல். ௨௩:
௩௨-௩௩; (ஈ) “திங்கட் கண்ணி முழுமுதலை” கூர்ம. தக்கலைச்.

கக. (உ) “மாசறு மிளமதிக் கண்ணி வார்சடை, யீசன்மேல்” காசி.
காசியின் சிறப்பு. ௨௭. (ஊ) “திங்களம் கண்ணி யானை” கேது. சீதை
குண்டச். ௪௩. (ஊ) “ஆறாடிய வேணியின் மீயிசைமிக் கமிழ்தாடிய
வெண்மதிக் கண்ணியனே” (ஏ) “காண்மதிக் கண்ணி யார்தாம்”
திருவாணக்காப். பராசரன். ௪௧, கவுதம்ப. ௬. (ஐ) “வீணையு மா
மதிக் கண்ணியான்” விநாயக. கணபதி. ௧௪. (ஓ) “உருவவெண்
மங்கட் கண்ணி யொன் சுடர்க்கு” உத்தராகோக. ஐந்தெழுத்து. ௧௬.

கூ. “பின்னரு, மா திரையா னாதிரையா னென்றென் ரயர்வுதமா, ஊர்
திரைநீர் வேலி யுலகு” முத்தொள். கடவுள் வாழ்த்து.

ச. “செண்பக மலரெனச் சிவந்த மேனியான்”

(பிரதிபேதம்) * கதப்பலகும் கவினே, † ஓதியினையுடைய மடப்பத்தார.

கககஉ கவித்தொகை கடு௦.

அந்தணக் தெளிந்த பருவம் கழிவதற்கு முன்னே வருவர்; அவர் மொழியைத்
தெளிவாயாக என ஆற்றுவீர்தாள். எ - து.

இது ஊமயிசலென்னும் மெய்ப்பாடி எய்திநின்ற தலைவிக்குப் பின்னர்
குழ்ச்சி பிறந்தது.

(க) இஃது இளவேனிற் பருவங்குறித்து வற்புறுத்திப் பிரிய ஆற்றி
யிருந்து அப்பருவம் வந்தபின்னர் ஆற்றாளாய் இரங்குகின்ற தலைவியைத்
தோழி ஆற்றுவீர்தலான் இரக்கமாகிய உரிப்பொருள் சிறத்தலின், அந்

வுரிப்பொருள் முதலிலும் கருவிலுக்கு சிறந்ததென்று இரக்கத்திற்கு உரிய நெய்தலிற் கோத்தார்; “முதல்கரு வுரிப்பொரு ளென்ற * மூன்றி, னுவலும் காலை முறைசிறந் தனவே, பாடலுட் பயின்றவை நாமும் காலை” (2) என்ற ராகவின். இது பாலைக்கு உரிய முதலும் கருவும் † வந்து அதற்கு உரிய உரிப்பொருள் சிறந்ததாயிற்று.

இது தரவியல் ஒவ்வாது ‡ அதனகப்பட்டுவந்த சரிதகத்தாணிற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (கூ.)

“முல்லை || குறிஞ்சி மருத நெய்தலெனச், சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே” (3) என்புழி; சொல்லாதமுறையாற் சொல்லவும் படுமென்றவின் இத்தொகையைப் பாலை குறிஞ்சி மருதம் முல்லை நெய்தலென இடமுறையே X கோத்தார் + நவவந்துவனார்.

நெய்தற்கலி முற்றும்.

கலித்தொகை முற்றும்.

நெய்தற்கு ஆசிரியன் பாரத்துவாசி

நச்சினூக்கினியன் செய்த

உரை முற்றும்.

க. “தீனாமயக் குறத்தலும்” என்றுஞ் சூத்திரவுரையில் ‘மயக்குறத்தலும்’ என்றதனால் அவ்வவ நிலங்கட்கு உரிய முதலுக்கருவும் வந்து உரிப்பொருள் வேறுதலன்றி அவ்வந் நிலங்கட்கு உரித்தல்லாத முதலும் கருவும் வந்து உரிப்பொருண் மயக்குவனவுங் கொள்க வென்றும், ‘தெய்வமுணவே’ என்றுஞ்சூத்திரத்தினுணரீயில் ‘எந்நில மருங்கின். என்பதனால் பூவும் புள்ளும் வராவின்றி மயக்கு மெனவே ஒழிந்த கருவும் மயங்கு மென்பது ‘சூத்திரத்தப் பொருளன்றியும்’ என்பதனால் உரையிற் கொள்க வென்றும் கூறி இச்செய்யுளை மேற் சோள் காட்டினர் நச்சினூக்கினியர்; தோல். அகத். கு. கஉ; கஅ.

உ. தோல். அகத். கு. கூ.

கூ. தோல். அகத். கு. டு.

(பிரதிபேதம்) * மூன்றென, † வந்தபாலைக்குரிய, ‡ அதன்கணகப்பட்டு. || குறஞ்சி X கோத்தா கலித்தொகைக்கு ஆசிரியன்பாரத்துவாசி நச்சினூக்கினி யான் செய்த உரைமுற்றும், + நவ்வந்துவனார்.

உரைச்சிறப்புப்பாயிரம்.

- பாற்கடல் போலப் பரந்த நன்னெறி
 தூற்படு வான் பொரு ணுண்ணிதி : ணுணர்ந்து
 போக்கறு கேள்விப் புலவோர் புலத்தி
 னாற்பொருள் பொதிந்த தூக்கநையாப்பினைத்
 ௬. † தேக்கிய சிந்தைய னாகிப் பாற்பட
 வெழுத்துஞ் சொல்லார் பொருளும் மூன்று
 மிழுக்கற வாய்த ‡ வழக்கெறல் சீர்த்தித்
 தொல்காப் பியமெனுக் கொடுகடற் பரப்பை
 மறுவுங் குறைவு மின்றி யென்றங்
௧0. கலையி னிறைந்த கதிர்மதி யென்ன
 நிலையுடை கலத்தி னெடுங்கரை காணாக்
 கல்லா மாந்தர் கற்பது வேண்டிய
 நல்லறி யுடையார் நயப்பாது வேண்டிய
 முரையிடை யிட்ட காண்டுகை யுரைந் தார்.
௧௩. ஆன்றோர் || புகழ்ந்த வறிவினிற் றெரிந்து
 சான்றோ ருரைத்த தண்டமிழ்க் தெரிய
 லொருபது பாட்டு X முணர்பவர்க் கெல்லா
 முரையற + முழுதும் புரைபட வுரைத்துங்,
 ஒலித்திரைத் தலத்தி ணுணர்ந்தோ ருரைக்குங்
௨0. கலித்தொகைக் கருத்தினைக் காட்சியிற் கண்டதற்
 குள்ளுறை யுவமமு பேனை யுவமமுந்
 தெள்ளிதிற் றெரிந்து திணைப்பொருட் கேற்ப

வுள்ளுறை யுவமத் தொளித்த பொருளைக்
 கொள்பவர் கொள்ளக் குறிப்பறிந் துணர்த்தி
 ௨௫ யிறைச்சிப் பொருளுக் கெய்தும் வகையைத்
 திறப்படத் தெரிந்து சீர்பெறக் கொளி இத்
 துறைப்படு பொருளொடு சொற்பொருள் விளக்கி

(பிரதிபேதம்) * உரைததுப், † தேர்ததமைச்சிந்தைய, ‡ ஸமுத்த தொல்,
 || புகழ் வறிவினிற், x உரையபவார்ககெல்லாம், † முழுதும்
 படைவுரு விதனம்.

கூக்சு

கவித்தொகை

முறைப்பட வினையை முடித்துக் காட்டிப்
 பாட்டிடை மெய்ப்பாடு பாங்குறத் தெரித்துப்
 ௩௦ பாற்பட தூவிந் யாப்புற வுரைத்த
 நாற்பெயர் பெயரா நடப்பக் கிடத்திப்
 போற்ற வின்னுரை பொருள்பெற * விளம்பியும்,
 வையம் புகழ்ந்து மணிமுடி சூட்டிய
 பொய்யில் வான்கதை பொதிந்த செந்தமிழ்ச்
 ௩௫ சிந்தா மணியைத் தெண்கடன் மாநிலம்
 வந்தா தரிப்ப † வண்பெரு வஞ்சிப்
 பொய்யா மொழிபுகழ் மையறு காட்சித்
 திருத்தரு முனிவன் கருத்திது வென்னப்
 பருப்பொருள் கடிந்து ‡ பொருட்டொடர்ப் படுத்து
 ௪௦ வினையொடு முடியப் புனையுரை யுரைத்தும்,
 நல்லறி வுடைய தொல்பே ராசான்
 கல்வியுங் காட்சியுங் காசினி யறிபப்
 பொருடெரி குறந்தொகை யிருபது பாட்டிற்

- கிதுபொரு ளென்றவ னெழுதா தொழிய
 ௪௫ கிதுபொரு ளென்றதற் கேற்ப ஷுரைத்தும்,
 தண்டமிழ் || தெரித்த வண்புகழ் மறையோன்
 வண்டிமீர் சோலை மதுரா புரிதனி
 லெண்டிசை விளங்க வந்த வாசான்
 பயின்ற கேள்விப் பாரத்து வாச
- ௫௦ னான்மறை துணிந்த நற்பொரு ளாகிய
 தூய ஞான நிறைந்த சிவச்சுடர்
 தானே யாகிய தன்மை யாள
 னவின்ற வாய்மை நச்சினூர்க் கினிய
 X னிருவினை கடியு மருவியம் பொதியின்
- ௫௫ மருவிய குறுமுனி தெரிதமிழ் விளங்க
 ஆழி ஆழி காலம்
 வாழி வாழியிம் மண்மிசை யானே.

(பீர்தீபேதம்) * அமைத்தும், † வரைபெரு வஞ்சிப், ‡ பொருட்டொடர்
 படுத்த, || தெரிந்தவண் புகழ், X அருவினைகடியும்.

உரைச்சிறப்புப்பாயிரம்

கூண்

தொல்காப் பியத்திற் றொகுத்த பொருளனை த்து
 * மெல்லார்க்கு மொப்ப வினிதுரைத்தான்—சொல்லார்
 † மதுரைநச்சி னூர்க்கினியன் மாமறையோன் கல்விக்
 கதிரின் சுடரெழிப்பக் கண்டு.

பச்சைமா ஸ்ணைய மேகம் பௌவநீர் பருகிக் கான்ற
 வெச்சிணற் நிசையு முண்ணு டி மயிழ்தென வெழுநா வெச்சின்
 மெய்க்கா ஹனும் விண்ணோர் || மிசைசுவர் வேத போத
 x னச்சினூர்க் கினிய நெச்சி னறுந்தமிழ் துகிவர் நல்லோர்.

+ கலித்தொகைக்கு

ஆசிரியன் பாரத்துவாசி நச்சினூர்க்கினியன் செய்த
 உரை முற்றும்.

— 0200 —

(பாதிபேதம்) * எல்லார்க்கு மேற்பவினிது, † மதுரா புரியினியான் மாம
 றையோ னின்பக், கதிரார் சடர். ‡ அமிர்தென || துகர்
 சுவர், x நச்சினூர்க் கினியா னவி னல்லுரை கவில்வர் நல்
 லோர். † கலித்தொகைக்கு நச்சினூர்க்கினியர்

நான்காவதுமுல்லை ச்.

கூடுக.

கூடு பாடேற்றுக் கொள்பவீர் பாய்ந்துமே ளூர்பவர்
 கோடிடை துழைபவர் கோட்சாற்று பவரொடு
 புரிபுமேற் சென்ற னூற்றுவர் மடங்க
 வரிபுனை வல்வி லைவ ரட்ட

பொருகளம் போலுந் தொழுஉ

கூடு தொழுவினுள், கொண்டவே நெல்லாம் புலம்புகத் தண்டாச்சீர்
 வாங்கெழி னல்லாரு மைந்தரு மல்லலூ
 ராங்க ணயர்வர் தழுஉ ;

கூடு பாடுகம் வம்மின் பொதுவன் கொலையேற்றுக்
 கோடு குறிசெய்த மார்பு;

௬௫ நெற்றிச் சிவலை நிறையழித்தா னீண்மார்பிற்
 செற்றூர்கண் சாயபான் சாரா தமைகல்லேன்
 பெற்றத்தார் கவ்வை யெடுப்ப வதுபெரி
 துற்றியா னாயர் மகன் ;

௬௬ தொழீஇஇ; ஒருக்குநா மாடுங் குரவையு ணம்மை
 யருக்கினன் போனோக்கி யல்லினுப் செய்தல்
 குருஉக்கட் கொலையேறு கொண்டேன்யா னென்னுந்
 தருக்கன்றோ வாயர் மகன் ;

௬௭ நேரிழாய், கோளரி தாக நிறுத்த கொலையேற்றுக்
 காரி கதனஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவற்கே
 யார்வுற் றெமர்கொடை நேர்ந்தா ரலரெடுத்த
 வுராரை யுச்சி மிதித்து ;

௬௮ ஆங்கு;
 தொல்கதீர்க் திகிரியாற் பரவுது மொல்கா
 வருமுறழ் முரசிற் றென்னவற்
 கொருமொழி கொள்களில் வுலகுட னெனவே.

இது “நாடகவழக்கினும்” என்னும் (க)குத்திராந்துப் “பாடலுளமை
 யாத” என்றதனால் ஏறுதழுவியவாற்றைத் தொழி தலைவிக்குக் காட்டிக்

க. தொல். அநத். கு. ௬௩. இக்குத்திராத்தின் இவருரையினும் இச்செய்யுள்
 மேற்கோளாக இக்குறிப்பு, சிறி துவேறுபாட்டோடுவிளக்கமாக உளது.

௬௯ இஃ கலித்தொகை ௧௦௪.

கூறி, இத்தாவையுள் அவனைப் பாடுகேம் வாடுவன்றுட்த, அவன் உடம்பாட்
 டினுள், தான் அலாச்சம் நீங்கினமையும் அவன் தன்னை வநுத்தனமையுங்
 கூறிப் பாடி, பின்னர்த் தொழி நமர் அவந்த நினைக்கொடைநேர்ந்தா
 ரெனக்கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க)மலிதிரை யூர்ந்துதன் (உ)மண்கடல் வெளவலின்
 மெலிவின்றி மேற்சென்று மேவார்நா டிடம்படப்
 (ங) *புலியொடு விண்ணக்கிப் புகழ்பொறித்த கிளர்கெண்டை
 வலியினன் வணக்கிய (ச)வாடாச்சீர்த் (டு)தென்னவன்
 டு ரெல்லிசை நட்ட குடியொடு தோன்றிய
 நல்லினத் தாய ரொருங்குதொக் கெல்லாரும்
 (சு)வாணுற வோங்கிய வயங்கொளிர் (ஊ)பிணக்கொடிப்
 பாளிற் வண்ணன்போற் பழிதீர்ந்த வெள்ளையும்

க. தரவுசுற்றடி குறைந்துமவருமென்பதற்கு “மலிதிரை.....தொழுஉ”
 என்னும் பகுதி மேற்கோள். நொல். செய். கு. ௧௧௧. ௩௪.

உ. “அடியிற் தன்னள வரசர்க் குணர்த்தி, வடிவே லெறிந்த வான் பகை
 பொருது, பஃறளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக், குமரிக் கோடுங்
 கொடுங்கடல் கொள்ள, வடதிசைக் கங்கையு யிமயமுக் கொண்டு,
 தென்றிசை யாண்ட தென்னவன்” சீலப். ௧௧: ௧௭ - ௨௨. என்பதும்
 ‘அங்குனமாகிய நிலக்குரைக்கு சோழநாட்டெல்லையிலே முத்தூர்க்
 கூற்றமும் சேரமாளாட்டுக்குன்றீர்க் கூற்றமுமென்னுமிவற்றை இழந்த
 நாட்டிற்காக ஆண்டதென்னவன்’ என்றெழுதிய உரையிலுள்ள
 செய்தியும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

ங. அரசர் பிறவரசரிடம் வலியாற்கொண்ட நாட்டைத் தமதென அறி
 வித்தற்காக அங்கே தம் கொடியைப் பலருமறியப் பொறித்தல் மரபு;
 இதனை, ‘கோண்பாக் குயின்ற சேண்விளங்கு தொடுபொறி, கெடுகீர்க்
 கெண்டையொடு பொறித்த, குடியிய வாசபிற் குன்றுகெழு நாடே’
 (புறம். ௫௮: ௩௦ - ௩௨) என்பதனாலும் அறிக.

ச. “வாட்டருஞ்சீர்” சீலப். ௧: ௪௧.

டு. “வீலில் குடிப்பி னிருங்குடி யாயரும்” கலி. ௧௦௫ ஏ.

சு. “தேம்படுபிணயின்றி என்பழத்தொருவிதை, வாணுறவோங்கி” வேற்றி.

ஊ. பிணமுன் கொடியரின் ஐகாங்க் கெடாதுந் தற்கு, “பிணக்கொடி”
 என்பது மேற்கோள்; நொல். உயிர். கு. ௮௩. இளம். ௩௪.

(பிழிபேதம்) * புலியொடு.

பொருமுரண் மேம்பட்ட பொலம்புனை புகழ்நேமித்
 ௧0 (க) திருமறு மார்பன்போற் நிறல்சான்ற காரியு
 (உ) மிக்கொளிர் தாழ்சடை மேவரும் பிறைநுதன்
 முக்கண்ணு னுருவேபோன் முரண்மிகு குராலு
 மா(நு) கடல் கலக்குற மாகொன்ற மடங்காப்போர்
 வேல்வல்லா னிறனேபோல் வெருவந்த ஷேயு மாங்கப்
 ௧1 பொருவரும் பண்டி னவ்வையும் றெறு
 முருவப்பல் கொண்முகு குழீஇயவை போலர்
 புரிபு புரிபு புதுத்தனர் தொழுஉ

௧. "திருமறு மார்பளி யருளல் வேண்டும்" பரி. ௧: ௩௬. திருமறு— ஸ்ரீ
 வத்ஸம்.
௨. "உமையொடு புணர்ந்த விமையா நாட்டத்துக், கண்ணணங் கவி
 ரொளிக் கடவுள்" பெருங். (௧) ௫௩: ௧௫ - ௧௬.

௩. (அ) “பார்முதிர் பனிக்கடல் கலகைவுள் புக்குச், சூர்முத மடிந்த கடலிலே நெடுவேல்” திருமுருகு. சடு - சக. (ஆ) “பாயிரும் பனிக்கடல் பார்துகள் படப்புக்குச், சேயுயர்பிணிமுக மூர்ந்தம ருழக்கித், தீயமுறுவைப்பத் திரியவிட் டெறிந்து, நோயுடை துடங்குசீர் மாமுத மடிந்து, வென்றியின் மக்களு ளொருமையொடு பெயரிய, கொன்றுணலஞ்சாக் கொடுவினைக் கொன்றை, மாய வவுணர் மருங்கறத்தபுத்தவேல்” பரி. ௫: க-எ. (இ) “கட்டுடைச் சூருடல் காமங்கொண்டு. பற்றி புட் புருந்து பசுங்கடல் கண்டு, மாவொடுங் கொன்ற மண்பெருதிருவேற், சேவலங் கொடியோன்” (ஈ) “விண்ணுடைத் துண்ணும் கண்ணிலா வொருத்தன், மறிதிரைக் கடலுண் மாவெனக் கவிழ்ந்த, களவுடல் பிளந்த வொளிகெழு திருவேற், பணிப்பகை யூர்தி” (உ) “மேல்கடற் கவிழ்முகப் பொரியுடன் மாயு, நெடுங்கடற் பர்ப்பு மடுந்தொழி லரக்கரு, மென்னுளத் திருளு மிடைபுகுக் துடைத்த, மந்திரத் திருவேன் மறங்கெழு மயிலோன்” (ஊ) “கடுவின யங்குறக் காட்டியுள் ளழுக்கா, நெண்டிசைச் சாகைகொண் டிருண்மனம் பொதுளிக், கொடுங்கொலை வகுத்துக் கிம்பழிச் சடையலை, திரண்டைஞ்ஞா லு திரண்டவக்காவதஞ், சுற்றுடல்பெற்றுத் துணைப்பதினாயிர, மர்ந்தி னீண்டு மண்புடற் போகி, யைம்பது துறட னகன்றுசுற் றொழுக்கிப், பெரும்கவி ழிணர்தந் தவைகீழ்க் குவலிய, வடன்மாக் கொன்ற நெடுவேற் குளவன்” கல். சக: ச - எ; சக: உஎ - ௩௦; எ௩: உ - இ; அக: க - கூ. என்பவைகளும் (எ) “நளியிரும் பரப்பின் மாக்

13திபேதம்) * புலம்புனை, † சேவுமாங்க.

கூடுசு

கலித்தொகை கஞ்ச்.

எ - து: தன் நாட்டைக் கடலினுடைய மிக்க திரையேறிக் கைக் கொண்டுவிடுகையினாலே தனக்கு நாடு இடமுண்டாம்படியாக மனத்தின் இளைப்பின்றாய்ப் பகைவரைத் தன் வலியினாலே தாழ்க்கவேண்டி அவர்மேலே சென்று அவருடைய புலிப்பொறியையும் விற்பொறியையும் அவர் நாட்டினின்றும் போக்கி விளங்குகின்ற கயலை அவ்விடத்தே பொறித்த புகழை

புடைய கெடாத தலைமையினையுடைய பாண்டியனுடைய பழைய புகழை நிலைபெறுத்தின குடியோடு ஒக்கத் தோன்றின பசுவினத்தில் ஆயரெல்லாரும் சேரத் திரண்டு விளங்குகின்ற வானிலேயுறும்படி ஶ்லங்கிய ஓரிபெருகுகின்ற (க)பிணக்கொடியினையுடைய(உ)பாலின தூற்றத்தையுடைத்தாகிய நிறத்தினை

கடன் முன்னி, யணங்குடை யவுண ரேயம் புணர்க்குஞ்; குருடை முழுமுத றடிந்த பேரிசைக், கடுஞ்சினவிறல்வேள்” (11திற். கக: ௩-௬) என்பதும் அதில் குருடை முழுமுதலென்பதற்கு, “குரவன்மா, தனக்கு அரணாகவுடைய மாவின்முதலென்றவாறு; இனி, குரவன்மா, தான் ஒருமாவாய் நின்றானென்று புராணமுண்டாயிற் குரவாதற் தன்மையையுடைய மாவின் முதலென்றவாறும்” என்று எழுதியிருக்கும் உரைப்பகுதியும் (ஏ) “போரெதிர்ந் தேற்றார் மதுகை மதந்தபக், கா ரெதிர்ந் தேற்ற கமஞ்சு வெழிலிபோ, னீர்நிரந் தேற்ற நிலத்தாங் கழுவுத்துச், குர்ந் ரந்து சுற்றிய மாதபுத்த வேலோய்” (பரி. கஅ: ௧-௪) என்பதும் அதன் உரையும், (ஐ) “கவிழினர், மாமுத றடிந்த மறவில் கொற்றத், தெய்யா கல்லிசைச செவ்வந்த சேஎய்” திருமுரு. ௫௧ - ௬௧. என்புழி, “மாமுத றடிந்த” என்பதற்கு ‘அவுணரெல்லாரும் தம்முடனே எதிர்ந்தார் வலியிலே பாதி தங்கள் வலியிலே கூடும்படி மந்திரங்கொண்டிருந்து சாதித்ததொரு மாவை வெட்டினான்’ என்று எழுதியிருக்கும் விசேடவுடையும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

- க. (அ) “அடல்வெந் காஞ்சிற் பிணக்கொடி யோனும்” புறம். ௫௬: ௪.
 (ஆ) “பொற்பிண வெண்ணையைப் போற்று. தொழு கின்ன” இன்ன. ௧.
 (இ) “மடற்பிண யுயர்த்த மதிநிறப் பெருமனுக்கு” (ஈ) “கார், வெண் டோட்டினம் பிணமீயிசை யுயர்த்தோனென விளர்த்த”(உ) “வானுற்ற தண்பிண யுயர்த்தவன்” (ஊ) “கள்ளவிழும் வெண்டோட்டிக் கரும் பிணமீ யிசையுயர்த்த, வெள்ளிவரை யணியானும்” (எ) “போர்தை மீ துயர்த்த வென்றிப் புரவலன்” பாகவந். (க) சையாதி, உச. (க௦) வேயங்குழல். கக. உருக்குமிணி மண. க. பித்தமனன்மணம். கச. சுபந்திரைமணம். கஅ.

- உ. (அ) “பானிற வண்ணனோக்கிற் பழியுடைத்து” சீவக. ௨௦௧. (ஆ) “பான்மேனியான்” பழ. ௧௩.

நான்காவது மூலம் ச

௬௫௫

புடையவினைப்போலே பழிக்கலீற்ற வெள்ளையேற்றமையும் பொருகின்ற மாறுபாட்டினாலேஎனையவற்றின்மேலான பொன்னுற்பிணத்தபுகழையுடைத்தாகிய சக்கரப்படையையுடைய திருவாகிய மரவையுடைக்காகிய மார்பிணப்போலே அமைந்த கரிய எற்றையும் மிக்குவிளக்குகின்ற தாழ்த்த (க) சடையினையும்ஒருசபாகத்திலேமேவுதல்வரும்பிறைபோன்றது வினையுடையானையுமுடைய மூன்றகண்ணையுடையானுடைய சிறம்போலே மாறுபாடு மிக்க குராலேற்றையும்பெருகையையுடையகடல் கலக்கமுறம்படி உன்னைசென்று மாமாத்தைவெட்டுவன மீளாந் தீபோனையுடைய வேலை எங்கிய (உ)முநகனது சிறம்போல அன்புநல்க வெந்த எற்றையும் அன்பிவாப்பவரும் குணத்தினையுடைய வற்றையும் அப்பில்லாத பிறவற்றையும் வரவையுடையவாகியபல மேகங்கள் திரண்டவைபோல முழங்குப்ப விரும்பி விரும்பித் தொழுவிலே புகுதவிட்டார். எ - று.

கஅ அவ்வயி, (௩)முள்ளொழிற் றேள் (ச)ரிவளைப் பெறுமிதீதார் வெள்ளேற் றெருத்தடங்கு வான்
எ - து: தஅவ்விடத்து இந்த ஒப்பில்லாத வெள்ளிய எற்றின் கழுத்திலே கிடக்குமவன் கூரிய எழிற்றினையும் அழகினையமுடைய இவளைக்கூடும். எ-று.

க. (அ)“பிறைநுகல் வண்ணமாசின்ற” (ஆ) “கறையிடற்றண்ணல் காமர் சென்னிப், பிறைநுகல் விளக்கு மொ நுகண்போல” (இ) “பால்புரை பிறைநுகற் பொலிந்தசென்னி. சில மணியிடற்றொருவன்” புறம். க:க. ௫௫: ச - ௫ க: ௫ - ௬ (ஈ) “பிறைசெற்றியோடுற்ற முக்கண்ணி னார்” (உ) “பிறைகாங்கு நெற்றியர்” (ஊ) “பிறைசேர் துதவிடைக் கண்ணமர் தவனே” (ஈ) “திங்க டிலகம் பகிக்க துகலர்” தேவாரம். என வருதலால், பிறைநுகல்வென்பதற்கு, பிறையணிந்த துகலென்று பொருள்கொண்டு ‘சடைமேவரும்’என்பதற்கு அதற்கேற்பப்பொருள் கொள்ளினும் அமையும்.

- உ. முருகவேள் செந்நிறமுடையவரென்பதை, 'செவ்வேள்' 'சேய்' என வழங்கும், பெயர்களும் வலியுறுத்தும். "உருவு முருவத்தி யொத்தி" என்பது பரி. கக: கூக.
- கூ. (அ) ஏறதமுவினாணுக் குரியளிவனெனவந்த கைக்கிளைக்கு, "முள்ளெயிற்றேள்..... கொள்பவன்" என்னும் பகுதி மேற்கோள் நொல். அகத். கு. கூ. நச. (ஆ) முள்ளெயிறு இந்நூற்பக்கம் கூ.க: ச-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.
- ச. "இவனைப் பெறுமிதோர்... சார்பவன்" இவ்வழிகளோடு "காரி கதனஞ்சான் பாய்ந்தானைக் காமுறுமிவ், வேரி மலர்க்கோதை யான் .. பிரதிபேதம்) * பாகத்தேமேவுதல், † போரையுடைய முருகனது, ‡ அய்விடத்த நல்லாய ரிந்த வொப்பில்லாத.

கூ.நி.கூ கவித்தொகை ௧0௪.

- உ0 ஒள்ளிழை, வாருறு(க)கூந்தற் றுயில்பெறும் வைபருப்பிற்
(உ)காரி கதனஞ்சான் கொள்பவன்
- எ - து: கூரிய கொம்பையுடைய கரிய ஏற்றினது கோபத்தை அஞ்சாது அதனைத் தழுவுமவன் இந்த ஒள்ளிய இழையினை யுடையானுடைய வாருதலுற்ற கூந்தலிலே துயிலுதலைப் பெறும். எ - று.
- உக காரி

*வெருடப்பிணை (கூ)மாளோக்கி னல்லாட் பெறாஉமிக்
(ச)குருஉக்கட் கொலையேறு கொள்வான்

எ - து: குரால் †நிறத்தவாகிய கண்ணினையுடைய கொலைத்தொழிலையுடைய ஏற்றைத் தழுவுமவன், வெருவுதலையுடைய பிணையாகிய மாளோக்குப் போலும் னோக்கினையுடைய இரண்டாகியகண்ணையுடைய இந்த டீரல்லானைக் கூடும். எ - று.

(நீ)அரி, ஆகுபெயர்.

௨.க வரிக்குழை,

வேயுறழ் (க)மென்றோட் டியில்பெறும் வெந்துப்பிற்

||சேஎய் சினனஞ்சான் சார்பவன்

.....பூவைப் புதுமல ரான்” (சிலப்புகள: கொளு, க - எ.) என்னும் பகுதிகள் ஒப்புநோக்கற் பாலன.

க. (அ) “மகளிர், விரிமென் கூந்தன் மெல்லிணை வறிந்து” பதிற். இஃ. கஅ - கக. (ஆ) “இருளைங் கூந்த வின் றுயில்” (இ) “கூந்தன் மெல் லிணைத் துஞ்சி” அகம். உக.ந: கதி, ந.௦அ: கக. (ஈ) “இருண்மென் கூந்த லேமுறு துயிலே”

உ. “காரி கதனஞ்சான்” கலி. ௧௦௪: எச.

ங. “மாள்பிணை யன்ன மகிழ்மட நோக்கே”

ச. “குருஉக்கட் கொலையேறு” கலி. ௧௦௪: எக.

ஊ. அரி, செவ்வரி கருவரி; இச்சொல் இங்கே அவற்றையுடைய கண்ணை உணர்த்தி நிற்பலான் ஆகுபெய ரென்றார்.

ஈ. ஆடவர் தம்மனைவியர்தோளிற் றுயில்வதாகக் கூறல் மரபு: (அ) “அரிவை தோளிணைத் துஞ்சிக், கழிந்த நாரிவண் வாமு நானே” துறந். ௩௨௩. (ஆ) “தாம்வீழ்வார் மென்றோட் டியிலி னினி துகொ, ருமரைக் கண்ணு ளுலகு” துறந். ௧௧௦௩.

(பிரதிபேதம்) * மெருப்பிணை, † நிறந்தையுடையனவாயி, ‡ கல்லெனை உடும்பரிக்குழை.

|| சேனைஞ்சான்.

நான்காவது முல்லை ச.

கூடுள

எ - து: வெய்ய வலியிணையுடைய சிவந்த ஏற்றினது சினத்தை அஞ் சானாய் அகணைக் கழுவுமவன், வரியிணையுடைத்தாகிய குழையிணையுடையா ளுடையமூங்கிலையொக்கும் மெல்லியதோளிலே* துயிலுகலைப் பெறும். எ-று. வரி - (க) அருப்புத்தொழில்.

உறு நான் றுங்

கறைவன! கல்லரை யாயர் முறையினு

னண்மீன்வாய் சூழ்த மதிபோன் மிடைபிசைப்

பேணி நிறுத்தா ரணி

எ - து' என்று நல்லாயர் தமக்குரிய முறைவையாலே சூற்றுயனவாகிய
நாளாகிய மீன்கள் தன்னிடத்தைச் சூழப்பட்டமதிபோலே அங்விடத்திலிட்ட
பரண்களின்மேலே தக்கம் மகளினைத் தாளாக ஒப்பித்து நிறுத்தினார். எ - து:

(உ)மீனும் மதியும், ஆயத்திற்கும் மகளிர்க்கும் || உவமை.

உக அங்வழிப், பறையெழுந் திசைப்பப் பல்லவ ரார்ப்பக்
குறையா மைந்தர் கோனெதி ரெடுத்த
நறைவலஞ் செயவிடா விறுத்தன வேறு

எ - து: அங்விடத்துப் புனை வலம்வர விடப்பட்டு நிறுத்தப்பட்டன
வாகிய ஏறுகள், பறை மிக்கொலிக்கையினும் பலரும் ஆரவாரிக்கையினும்
வலிகுறையாத ஆயர்கோடற்றொழிற்கு எகிரே என்றன. எ - து.

க.உ அங்வேற்றின்

(க)மேனிலை மிகலிகலின் மிடைகழி பிழிபு மேற்சென்று
வேனுதி புரைவிறற் நிறனுதி மருப்பின் மாறஞ்சான்

க. அருப்புத்தொழில் என்றது ஆபரணங்களில் துண்ணிதாகச் செய்யும்
சிறிய அரும்புபோன்ற வேலைகளை. "தாள் களங்கொலக் கழல்பறைந்
தன்" (புறம். ச: க) என்புழி 'கழல்பறைந்தன்' என்பதற்கு, 'வீரக்கழ
அருப்புத்தொழில் பறைந்தவை' என்று எழுதியிருக்கும் உரை
நண்டுஅறிதற்பாலது.

உ. "நாராகையோடு ஆயத்தார்க்கு ஒத்த பண்பு, பன்மையும் ஒன்றற்குச்
சுற்றமாய் அதனிற் சூழ்ந்து நின்றலும்.....மதியோடு தலைமகட்கு
ஒத்த பண்பு, கட்கினிமையும் சுற்றத்திடை அதனின் மிக்குப்
பொலிதலும்" என்று (கோவையார். கஉச) பேராசிரியர் எழுதியிருக்
கும் விசேடவுரை இங்கே அறிதற்பாலது.

க. "ஐஞ்சீரடி முடுகியலோடொன்றாய் வந்த வெண்பா, தலிக்கு உறுப்பாய்
வருதற்கு, "மேனிலை மிகலிகலின்.....வண்ணனும் போனம்"
என்னும் பகுதி மேற்கோள்; தோல். செய். கு. கள, நச.

(பிரதிபேதம்) * தயிலிப்பெறும் என்றும் கறையன நல்லாரை, † என்று தமக்குரிய,
† சுற்றுயனராகிய, || உவமை அரிபாருபெயர். வரி அருப்புத்தொழில். அங்வழி.

பானிற வெள்ளை யெருத்தத்துப் *பாய்ந்தானை
 நோனாது குத்து மிளங்காரித் தோற்றங்காண்
 பான்(க)மதி சேர்ந்த வரவினைக் கோள்விடுக்கு
 நீளிற வண்ணனும் போன்ம்

எ - து: அந்த ஏறுகளின்மேலே நிலைபெறும் மிகுதலையுடைத்தாகிய
 மாறுபாட்டினாலே மிடைமிசையினின்றும் இழிந்து அதனைவிட்டுச்சென்று
 வேலினது முனையையொக்கும் டுமுனையையுடைய கொம்பினது விநலாகிய
 திறத்தினையுடைய மாறுபாட்டிற்கு அஞ்சானாகிப் பானிறம்போலும் வெள்ளிய
 ஏற்றினது கழுத்திலே டுபாய்ந்தானைப்பொருடே மேற்சென்று குத்தும் இனைய
 கரிய ஏற்றினது தோற்றரவு, பால்போலும் மதியைச் சேர்ந்து மறைத்த
 பாம்பினை அது மறைத்ததன்மையை விடுவிக்கும் நீலநிறம்போலும் || நிறத்தை
 யுடையவினையும் ஒக்கும்; அதனைப் பாராயென்றான். எ - து.
 வண்ணன், மாயோன்.

க.க (உ)இரிபெழு பதிர்பதிர் பிகந்துடன் பலர்நீங்க
 வரிபரி பிறுபிறுபு குடர் சோரக் குத்தித்தன்
 கோடழியக் கொண்டானை யாட்டித் திரிபுழக்கும்
 (ங) டுவாடில் வெகுளி பெழிலேறு கண்டை +யிஃதொன்று

- க. (அ) “மாமதிகோண், முன்னம் விடுத்த முகில்வண்ணன்” பேரிய தீநு
 மடல். கக. (ஆ) “தேம்பலினந்திங்கட் சிறைவிடுத்தைவாய்ப், பாம்பி
 னனைப் பள்ளிகொண்டாய்” பேரியதீநுமொழி. (கக) அ: எ. (இ) “கோள்
 வாய் மதிய நெடியான்விடுத்தாங்கு” சீவக. சஞ்ச. (ஈ) “பான்மதி
 விடுத்தனை” யா - வி. மேற்.
- உ. நாற்சீரடியும் ஐஞ்சீரடியும் முடுகியலடியாக வந்ததற்கு (அ) “இரி
 பெழு.....தலைச்சென்று” என்னும் அடிகள் தோல். செய். கு.
 கஞ்சி. பேர். உரையிலும் (ஆ) “இரிபெழு.....கண்டை யிஃ
 தொன்று என்னும் அடிகள் தோல். செய். கு கக. பேர். உரையிலும்

முடிசுவண்ணத்திற்கு (ஆ) “ இரிபெமுபதிர்பதிர்பிகத்து ” என்பது
தொல். செய். கு. உஉக. ௩௪. உரையிலும் மேற்கோள்.

௩. வாடுதல் குறைதலென்னும் பொருளில் வருதலை “வாடற்க வையை
நினக்கு” (பரி. சு: ௧௦௬) என்பதன் உரையாலும் அறிக.

(பிரதிபேதம்) * பாய்தனைக் கோளுகுத்து, † முனையுடைய கொம்பினது விறலாற்
றுதையுடைய, ‡ பாய்தனைப், || நிறத்தையுடையனையும், + வாடா
யெருளி, + இஃகுதொன்று, அஃதொன்று.

நர்க்காவது முல்லை ச.

௬௫௬

வெருவரு (கி) தாம மெடுப்ப வெகுண்டு
திரிதருங் கொல்களிறும் போனம்

எ - து: பலரும் எழுந்திருந்து சென்று அதிர்த்து அதிர்த்து கெட்டு
அவ்விடத்தைக் கடந்து சேர நீங்கும்படியாக *எலும்பு முறித்து குடர்களைற்றுக்
கவியும்படி குத்திவிட்ட பின்பு தன் கொம்பின் †வலியழியத் தழுவினவனை
அலைத்துக்கொண்டு திரிந்து துறைக்குக் குரையாத கோபத்தினையுடைய அழ
கினையுடைய ஏறு, வெருவுதல் வருதற்குக் காரணமான மருந்தினற் புடைக்க
அதற்கு வெகுண்டு திரிதருங் கொல்கின்ற கனிந்தையும் ஒக்கும்; இஃதொன்
றைப் பாராயென்றான். எ - து.

ச.நி தாளெழு துணியினி யிசைத்தவிர் பின்றித் தலைச்சென்று
தோள்வலி துணியினி துறந்திறந் தெய்தி மெய்சாய்ந்து
கோள்வழுக்கித் தன்முனைநர் வீழ்ந்தான்மேற் செல்லாது
மீளநர் புகறேற்றத் தோற்றங்காண் மண்டமருநர்
(உ)வாளகப் பட்டானெ யொவ்வா நென்ப்பெயரு
நீளி மறவனுந் போனம்

௧. தாமமெடுத்தலால் களிறு வெகுளுமென்பது உதயணன் சரித்திரத்து,
யுகி பிரச்சோதனன் நகை. க்கவல்குதற்கு யானைக்குத் தாமசூட்டிய
செய்தியைக்கூறும் “ஆனைதன் னிலைகண் டெய்தியகிலிடம் புகையு
பூட்டிச், சேனைமன் னகர ழுப்துச் சிறைவீடுன் கடனே யென்று,

மாணநல் யூகி யானைச் செவியன்மக் திரத்தைச் செப்ப, யானைதன் மதக்கம் பத்தி லருந்தீன யுதறிற்றன்றே” என்னும் (உதயனாதமார (க) உஞ்சைச்சாண்டம். அடு - ஆம்) செய்யுளாலும் அறியலாகும்.

- உ. (அ) “வடுவாழ் மாப்பி, னம்புசே ருடம்பினர்ச் சேர்ந்தோ ரல்லது, தம்பை குடாது மலைந்த மாட்சி யன்றார் பெரும” (ஆ) “ஒன்றார் மெலிவிடத்தும்.....செல்லாமை தானரலையே” (இ) “மத்தை மலிழ வுறையேனெல் வாளமருட், பங்கப்பட்ட டார்மேற் படை நினைந் தே னுகென்றான்” (ஈ) “கைப்படை யொன்று மின்றிக் கைகொட்டிக் குமா லார்ப்ப, மெய்ப்படை வீழ்த்த நாணி வேழமு மெறிதல் செல் வான், மைப்படை கெடுக்கண்மலை மகனீர்தம் வனப்பிற்குழந்து, கைப்படு பொருளிவந்தான் தாமம்போற் காளைமீண்டான்” (உ) “கைத் துயிர் குடிப்ப னென்ற வெற்றினு ளிடதுகையான், மெய்த்தலைச் சுவமோர்சான் வெறுந் கையா னென்று வென்றி” (ஊ) “சென்றவன் டன்னினோக்கிச் சிரித்துநீ சிறியை யுன்னை, வென்றவ மும்மை யெல்லாம் விளிப்பெனே” (எ) “எனக் கரற்ற வார்மேன், மாகால் வரிவெஞ்சிலையோடும் வளைத்த போது, சேகாரும்” என்பவை, ஈண்டு அறிதற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * எதும்பு மெதும்பு முறிந்த, † யலிகெடத் தழுவினயின ; சுவீர்விறி.

‘கூகூர்

கவித்தொகை ௧0௪.

எ - து: தோள்வலியாலே துணர்ந்த எழுதழுவுதல் எக்காலமும் மனத் தைச் செலுத்துதலின் அம்மனம் பினித்த முயற்சியாலே எழுந்து துணர்ந்த இசை தவிர்தலன்றி அதனிடத்தே சென்று மற்றுள்ளார் தழுவுமாற்றைக் கடந்து சேர்ந்து மெய்யைத்தழுவித் தான்கொள்ளும் நிலையைத்தப்பித் தன் முன்னே வீழ்ந்தவன்மேலே செல்லாமல் *மீளுகின்ற புகர் நிறத்தையுடைய ஏற்றினது தோற்றாவு, மிக்ஞ்ச்செல்லும் போருள் தன்கையில் வானோடே அகப்பட்டவனை எனக்கு ஒவ்வானென்று வெட்டாமல் மீளும், கூற்றுவினை யொத்த மறவினையும் ஒக்கும்; இதனைப் பாராயென்றாள். எ - று.

கூக ஆங்க, செறுத்தறுத் துழக்கி †யேறெதிர் நிற்ப

மறுத்து மறுத்து மைந்தர் சாரத்

தடிசுறையிறுபிறுபு தாயினகிடப்ப

விடியுறழிசையினியமெழுந் தார்ப்பப்

௫௫ பாடேற்றுக் கொள்பவர் பாய்ந்துமே லுர்பவர்

‡கோட்டை நுழைபவர் கோட்சாற்று பவரொடு

புரிபுமேற் சென்ற நூற்றுவர் படங்க

(க)வரிபுனை (உ)வல்வி லை ரட்ட

பொருகளம் போலுந் தொழு

எ - து. அங்ஙனம் கொம்பு மார்பிற்பிதிலை மார்புகொடுத்து வற்றுக
கொள்பவரோடும் மேலே பாய்ந்து || ஏறுபவரோடும் கோட்டிடையிலே சென்று
புளுவரோடும் ஏறுகொள்ள வல்லேனென்று சாற்றுவாரோடும் ஏறுகன்
பொருது பின்பு பொருவாரை அழத்துச் செறுத்து எதிரேநீக்க அதனைப்
பொருமல் மைந்தர் விலக்குமவரை + மறுத்துமறுத்துச் சென்று தழுவுகைய
னாலே என்புகள் முறிந்து முறிந்து உசைகளற்றுப் பார்த்தனவாய்க் கிடக்க
(ஈ) இடியோடே மாறுபடுகின்ற ஏற்றினது முடிக்கோடே வாசகியங்கள் மிக்கு
ஆரவாரிக்க அத்தொழு, போரைவிரும்பி மேலேசென்ற துரியோதனாதிகள்
படும்படி வரிந்து புனைந்த வலிய வில்லையுடைய தருமன் முதலியோர்
கொன்ற பொருகின்ற களத்தை யொக்கும். எ - து.

க. 'வரிப்புனை பந்தொடு' முருகு. க௮.

உ. (அ) "வல்வி லோரி கொல்லிக் குடவரை" துறுந். ௧௦௦. (ஆ) "கொல்ல
யாண்ட வல்வி லோரியும்" புறம். ௧௫௮. (இ) "வல்வி லிராமன்"
நாலா. பெரியதிருமொழி. (ஊ) ௧. ௪.

ஈ. "உருமி னதிருக் குரல்போத பொருமுர, ணல்லேறு" (கலி. ௧௧௩:
௨௬ - ௨௭.) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

(பிரதபேதம்) * மீனென்ற நிறத்தை, † ஏற்றெதிர், ‡ கோட்டிடை, || ஏறுமவரோடு,
மறுத்துச் சென்று.

நான்காவது முல்லை ச.

௯௯௧

௬௦ தொழிலினுள், கொண்டுவே நெல்லாம் புலம்புகத் தண்டாச்சி
 வாங்கெழி னல்லாரு மைந்தரு மல்லலூ
 ராங்க ணபர்வர் தழுஉ

எ - து: அத்தொழுவிடத்துத் தழுவிக்கொண்ட ஏறகனெல்லாம் மேயும்
 லத்தேபோக அமையாத சீரினையும் கோக்கினார் கண்ணை வாங்கிக்கொள்ளும்
 *அழகினையுமுடைய ஆய்ச்சியரும் ஆயரும் வளப்பத்தையுடைய ஊரிடத்தே
 குரவையாவெனத் தோழி தலைவிக்குக் காட்டிக் கூறினாள். எ - று.

௬௩ பாடுகம் வம்மின் பொதுவன் கொலைப்பெற்றுக்

கோடு குறிசெய்த மார்பு

எ - து: கூறி, பொதுவனுடைய கொலைத்தொழிலையுடைய ஏற்றிலுடைய
 கொம்புகள் குறிவிட்டுவிட்ட மாம்பைப் பாடுவோமாக வாருங்கோளெனத்
 தலைவியையும் ஆயத்தையும் கோக்கிக் கூறினாள். எ - று.

௬௪ நெற்றிச் சிவலை நிறையழித்தா னீண்மார்பிற்

செற்றார்கண் சாயபான் சாரா தமைகல்லைன்

பெற்றத்தார் கவ்வை யெடுப்ப வதுபெறி

துறியா வாபர் மகள்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, நெற்றியிலே சிவந்த சுட்டியினையுடைய
 ஏற்றைவிரவி நிறைதலைக்கெடுத்தவனுடைய நீண்ட மார்பிலே பகைத்து அலர்
 கூறகின்ற மகளிர் நம்மை இகழ்ந்து பார்க்கும் கண்கள் இகழ்ந்து பாராட்டுருக்
 கும்படியாக யான் சாராமல் அமைந்திரேன்; இனி, பசுவையுடைய ஆய்ச்சியர்
 அலர்கூறுவதற்குப் பெரிதும் வருத்தமுதேன் யானென்றாள். எ - று.

ஆயர்மகனென்று தன்னைப் பிறர்போற் கூறினாள்.

௬௬ (க)தொழிலினு

எ - து: தொழில்செய்கின்றவளே. எ - று.

(உ)ஒருக்குறா மாடுங் குரவையு ணம்மை

(ஈ)யருக்கினுன் போனோக்கி யல்லனோய் செய்தல்

௧. இந்நூற்பக்கம் ௧௪௪: ௧-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

௨. புகழுகம்புரிதல் கைக்கிளைக்கண் வந்ததற்கு, "ஒருக்குறாம்.....
 மகன்" என்னும் பகுதி மேற்கோள்; நொல். மெய்ப்ப. கு. ௧௧. போர்.

கு - வி. கு. ௫௮௦.

௩. “அருக்கு மங்கையர் மலரடி” தீர்ப்புகழ்.
(பிரதிபேதம்) * அழகியுடைய, † சிறையழித்த கீண்மார்பிற் சென்றார்.

கூகூஉ

கலித்தொகை கடுச.

(க) குருஉக்கட் கொலையெறு கொண்டேன்யா னென்னுந்
தருக்கன்றே வாயர் மகன்

எ - து: ஆயர்மகன் ஆயத்தோடே நாம் ஆடுங் குரவைக்கத்திலே நம்மை
அருமைசெய்தான்போலே நோக்கி நமக்கு வருத்தத்தைத் தரும் நோயைச்
செய்தல் நிறுத்தையுடைய கண்ணையுடைய கொலையேற்றையாண்கொண்டே
னென்னும் மனச்செருக்கன்றே? அது வேறென்றல்லவே என்றான். எ - று.

௭௩ நேரிழாய், †கோளரி தாக நிறுத்த கொலையேற்றுக்

காரி கதனஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவற்கே

யார்வுற் றெமர்கொடை னேர்ந்தா ரலரெடுத்த

வூராரை (உ)யுச்சி மிதித்து

எ - து: அதுகேட்ட தோழி, ஒத்த இழையினையுடையாய்! கொள்ளாத
லரிதாக நஞ்சுற்றத்தார் நிறுத்தின கொலைத்தொழிலையுடைய எறுகிய காரியி
னது கோபத்திற்கு அஞ்சாய்த் தழுவின பொதுவனுக்கே எம்முடைய
சுற்றத்தார் முகிழ்ச்சிகிறைதலுநீறு அலரை மிகக் கூறிய உளிலுள்ளாரைத்
தலையிலே மிதித்துக் கொடுத்தலைப்பொருத்தினார்; இனி வருந்தாதே கொள்
ளென்றான். எ - று.

||எமரென்றான்; “தாயத்தினடையா” என்னும்(உ)குத்திரவிதியால் அவர்
அலர் கூறிய அவற்கே கொடுத்தலின்: அவர் உச்சியிலே மிதித்த தன்மைத்
தென்றான்.

௭௭

ஆங்கு

தொல்கதிர் திகிரியாற் பரவுது மொல்கா

வருமுறழ் (ஈ)முரசிற் றென்னவற்

(ஐ)கொருமொழி கொள்களில் வுலகுட டெனவே

க. “ஞாஉக்கட் கொலையேறு” கலி. ௧௦௪: ௨௩.

உ. உச்சியிலே மிதித்தலென்றது இழிவுபடுத்தலை: “மிதித்திரப்பாரு மிறக்க மதியா, மிதித்திறப்பாரு மிறக்க” என்பது; நாலடி. ௧௧.

ங. தொல். பொருளி. கு. ௨௭.

ச. பாண்டியற்கு முரசாற் சிறப்புக் கூறுதலை. “முரசுமுன் ருன்பவர்” (கலி. ௩௩௨: ௪) என்பனாலும் அதன் குறிப்பாலும் அறிக.

சூ. “குமரியொடு வடவி மயத், தொருமொழியைத் துலகாண்ட சேரலா தற்கு” சீலப். ௨௬.

(பிரதீபேதம்) * கிறத்தையடைந்தாயி, † கோளரியாக, ‡ மகிட்டு. || எமமென்றும் தல் தாயத்தி, + என்னயே.

நான்காவது முல்லை ச.

கூகூந

எ - து: கெடாத (க)உருமீமற்றை மாறுபடுகின்ற முரசினையுடைய அவ் விடத்திற் பாண்டியனுக்கு இவ்வுலகுசீர அவனுடைய ஒருமொழியைக்கேட்ப தாகவேன்றுகூறிப் பழைதாசிய கதிரையுடைய சக்கரப்படையையுடையான *வாழ்த்துதும்; அதற்கு நீயும் வருகவேன்றான். எ - று.

ஒருமொழி, ஆணை. தென்னவற்கென்னும் நான்காவது இவ்வுலகம் கடப்பதாகவேன்று போத்த பொருளொடு முடியும்.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்ச்சியுடையவை பிறத்தது.

“ஆயர் வேட்டுவர்” என்மை(உ)குத்திரத்தில்த் ஆயரினுக்கிழுவருங்கிழத்தி யரும். னரென்றூரா தலான், இவர்க்குக் களவொழுக்கம் நிகழு||மென்பதாம். “காடகவழங்கினும்” என்மை (ங)குத்திரத்திற் பாடலுள் அமையாதனவாய்க் களவொழுக்கம் நிகழ்ந்து ஏற + தழுவி வரைவுடன் பட்டாராகக் கூறினார். மேலும் இவ்வனம் களவு நிகழ்த்து ஏறுதழுவி வரைகின்றதாகக் கூறும் + பாட்டுக்களுக்கெல்லாம் இதுவே விதியாகக் கொள்க.

இது தரவும் ஐஞ்சீரடிப்பெற்ற குறவெண்பாட்டும் ஐஞ்சீரடிப்பெற்ற வெண்பாட்டும் ஐஞ்சீரடிப்பெற்ற கொச்சகமும் x வழியைப்புணர்த்த சொற்சீரடியும் முடுகியலோடு தொடர்ந்த கொச்சக வெண்பாவும் நாத்சீரடி முடுகியலோடு தொடர்ந்து ஐஞ்சீரடியும் வந்த கொச்சகவெண்பாவிரண்டும் ஐஞ்சீரடியும் ஆசிரியத்தையும் விரவி ஈறு வேறோர் சீரான் இற்ற கொச்சக வெண்பாவும் **ஐஞ்சீரடிக்கியவற்றிற் குறவெண்பாட்டும் ஐஞ்சீரடிக்கிய வெண்பாட்டிரண்டும் தனிச்சொல்லும் சரிதகமும் பெற்றுவந்த கவிவெண்பாவின்வேறுபட்ட (ச)கொச்சகம். “வெண்டனை விரவியு மாசிரியம் விரவியு,

க. (அ) “உருமிடி முரசுமொடு” (ஆ) “இடிமுரசியம்ப” (இ) “இடியுமிழ் முரசும்” (ஈ) இடியென முழங்கு முரசின்” (உ) “உருமின் முரசெழுந் தியம்ப” (ஊ) உருமுரத் தன்ன வுட்குவரு முரசுமொடு” (எ) “உருமி னிரங்கு முரசின்” (ஏ) “முரசம்.....உருமி னுரறுபு சிலைப்ப” (ஐ) “உருமிசை முரசம்” (ஓ) “முரசு சிடியுமிழ் தழங்கென முழங்க” (ஔ) “உருமி னிடிமுரசு சார்ப்ப” என முரசினொலிக்கு உரு மொலி உவமையாய் வருதல் காண்க.

உ. தோல். அகத். கு. உக.

ங. தோல். அகத். கு. ஊ.

ச. (அ) “மலிதிரை யூர்ந்து” என்னு முல்லைப்பாட்டுள், “இரிபெழு பதிர் பதிர் பிகந்துடன் பலர் நீங்க” ‘தானெழு துணியினி யிசைதவிர்

பின்றி’ எனவு முடுகுதலிற்கொச்சகமாயிற்று; இதனுட் சொற்சீரடியும் வந்தது என்பர் ஈச்; தோல். செய். கு. கடுகி. (ஆ) இச்செய்யுள் (பிரதிபேதம்) * வாழ்த்தமதற்கு, † ஆயரினும் மெத்தியரும், ‡ ஆகலின். || மெண்டதூஉ காடக, + தமுய யறையு + பாட்டுக்களுக்கு யிதவே, x வழியைப்புணர்த்த, ** ஐஞ்சீரடிக்கிய வெண்பாட்டிரண்டும் தனிச்சொல்லும்.

மைஞ்சீ ரடிபு முளவென மொழிப" (க) என்பதனான் மூவகைப் பாவிற்ரும்
ஐஞ்சீரடிவருதல் பெற்றும். (ச)

(க0ரு.) அரைசுபடக் கடந்தட் டாற்றிற் றந்த

முரைசுகெழு முதுகுடி முரண்மிசு செல்வற்குச்
சீர்மிசு சிறப்பினேன் ரெல்குடிச் சூரித்தெனப்
பார்வளர் முத்தமொடு படுகடல் பயந்த
வார்களி யுவகையா சொருங்குடன் கூடித்
தீதின்று பொலிகெனத் செய்வக் கடியாய்மார்
வீனில் குடிப்பி னிருங்குடி யாயருந்
தாவி லுள்ளமொடு துவன்றி யாய்புடன்
வள்ளுரு ணேமியான் வாய்வைத்த வளைபோலத்

க0 தெள்ளிதின் விளங்குஞ் சரிநெற்றிக் காரிய

மொருகுழை யவன்மார்பி லொண்டார்போ லொளிமிகப்
பொருவறப் பொருந்திய செம்மறு வெள்ளையும்
பெரும்பெயர்க் கணிச்சியோன் மணிபிடற் றணிபோல
விருப்பின ரெருத்தி னேந்திமற் றுராலு

கரு மணங்குடை வச்சிரக்கோ னாயிரங் கண்ணையக்குங்
கணங்கொள் பல்பொறிக் கடுஞ்சினப் புகருட்

வேல்வலா னுடைத்தாழ்ந்த விளங்குவெண் டிகிலேய்ப்பா
வாலிது கிளர்ந்த வெண்காற் சேயுங்
கால முன்பிற் பிறவுஞ் சால

உ0 மடங்கலுங் கணிச்சியுங் காலலுங் கூற்றுங்

தொடர்ந்துசெல் லமையத்துத் துவன்றயி ருணீஇய
வுடங்குகொட் பனபோற் புகுத்தனர் தொழை;

உ௩ அவ்வழி,

காரெதிர் கலியொலி கடியிடி யுருமி னியங்கறங்க
ஹீர்பெழு கிளர்புளர் புயர்மங்குலி னறைபொங்க
நேரிதழ் நிரைநிரை நெறிவெறிக் கோதைய ரணிநிற்பச்

புணர்தற்பொருண்மைத்தாயினும் மூல்லைக்குரிய கருப்பொருளான் வருதலின் மூல்லையாயிற்றென்பர் இளம்; நொல். அகந். கு. உ. ௪.

௧. நொல். செய். கு. கூட:

நான்காவது மூல்லை நு.

௧௧௫

தூர்பெழு துதைபுதை துகர்விசம் புறவெய்த்
வார்புடன் பாய்ந்தா ரகத்து;

- ௧௦ மருப்பிற் கொண்டு மார்புறத் தழீஇயு
மெருத்திடை படங்கியு மிமிலிறப் புல்லியுந்
தோளிடைப் புருதந்துந் துதைந்துபா தேற்று
நிரையுமேற் சென்றாரை நீண்மருப் புறச்சாடி-க்
கொளவிடங் கொளவிடா நிறுத்தன வேறு;
- ௧௧ கொள்வாரைக் கொள்வாரைக் கோட்டுவாய்ச் சாக்துத்திக்
கொள்வார்ப் பெறறு அக் குருஉச்சேகில் காணிகா
செயிரிற் குறைநாளாற் றின்சென்று சாடி
யுயிருண்ணுங் கூற்றமும் போன்ம்;
- ௧௨ பாடேற் றவரைப் படக்குத்திச் செங்காரிக்
கோடெழுந் தாடுங் கணமணி காணிகா
நகைசா லவிழ்பத நோக்கி நறவின்
முறைகுமுந் தும்பியும் போன்ம்;
- ௧௩ இடைப்பாய்ந் தெருத்தத்துக் கொண்டானே டெய்தி
மிடைப்பாயுந் வேள்ளேறு கண்டைகா
வாள்பொரு வானத் தரவின்வாய்க் கோட்பட்டுப்
போதரும் பான்மதியும் போன்ம்;
- ௧௪ ஆங்க; ஏறும் பொதுவரு மாறுற்று மாறு

விருபெரு வேந்தரு மிகலிக்கண் ணுற்ற

பொருகளம் போலுந் தொழுவ;

௩௦ வெல்புக முயர்நிலைத் தொல்லியற் றுதைபுகை துளங்கிமி
னல்லேறு கொண்ட பொதுவன் முகனோக்கிப்
பாடிவ வாயமகன் கண்;

௩௧ நறுதுதா லென்கொலைக் கூந்த லுளரச்
சிறுமுல்லை நாறிய தற்குக் குறுமறுகி
யொல்லா துடன்றெமர் செய்தா ரவன்கொண்ட
கொல்லேறு போலுங் கதம்;

௩௨ நெட்டிருங் கூந்தலாய் கண்டை யிரிந்தோர்சொல்;
௧4

௧௧௧

கலித்தொகை ௧௦௩.

௩௩ கோட்டினத் தாயர் மகனொடியாம் பாட்டதற்
கெங்க னென்றோ பொறுப்பர் பொருதார்
தங்கண் பொடிவ தெவன்;

௧௧௧ ஒண்ணுதால்;

இன்ன வுலகை பிறிதியாதி யாயென்னைக்
கண்ணுடைக் கோல ளலைத்ததற் கென்னை
மலரணி கண்ணிப் பொதுவனோ டெண்ணி
யலர்செய்து விட்டதில் ளர்;

௧௧௧ ஒன்றிப் புகரினத் தாயமகற் கொள்ளிழா
யின்றெவ னென்னை யெமர்கொடுப்ப தன்றவன்
மிக்குத்தன் மேற்சென்ற செங்காரிக் கோட்டிடைப்
புக்கக்காற் புக்கதென் னெஞ்சு;
என;

௧௧௧ பாடிமிழ் பரப்பகத் தரவனை யசைஇய
வாடுகொ ணேமியாற் பரவுது நாடுகொண்
டின்னிசை முரசிற் பொருப்பன் மன்னி

யமைவர லருளி யார்க்கு

மிமையத் தும்பரும் விளங்குக வெனவே.

*இஃது ஏறுதழுவியவாற்றைத் தோழி தலைவிக்குக் காட்டிக் கூறி, அவள் ஏறுதழுவிய தலைவனை விருப்போடு நோக்கியவற்றைத் தன்னுள்ளே கூறி, முன்னர்க் களவின்கண் தமர்கோபித்ததனையும் அயலார்பொறுதிருந்த தன்மையினையும் தலைவிக்குக் கூற, அவளும் அவர் அலர்கூறியது நன் றென்று கூறி, †அன்றே என்னெஞ்சு கலந்துவிட்டது; இனி அவர்கோடுப்ப தாகக் கூறிய நாளிற் செய்வதென்னென மகிழ்ந்து ‡கூற, அதுகேட்ட தோழி யாம் அங்ஙனங் கூடி இனிதிருக்குமாறு காக்கின்ற பாண்டியன் நீடு வாழமாறு தேய்வத்தைப் பாவுகம் வாவெனக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க) அரைசுபடக் கடந்தட் டாற்றிற் றந்த

முரைசுகெழு முதுகுடி முரண்மிகு செல்வற்குச்

க. (அ) அரைசு என்பது உயர்நினை யாண்பாலை யுணர்த்தி வருதற்கு 'அரைசுபடக் கடந்தட்' என்பது மேற்கோள்; தொல். கிளவி. கு. (பிச்சிபேதம்) * உற ஏறுதழுவியவற்றைத் தோழி. † இன்றே, ‡ கூறயதகேட்ட.

நான்காவது மூல்கை ௫.

கூகைள்

சீர்மிகு சிறப்பினோன் (க) நெல்ல்குடிக்க குறித்தெனப் பார்வளர் முத்தமொடு படுகடல் பயந்த

௫ வார்களி * யுவகைய ரொருங்குடன் கூடித் தீதின்று பொளிகெனத் தெய்வக் கடியயர்மார் (உ) வீவில் குடிப்பி னிருங்குடி யாயருந்

(ஈ) தாவி லுள்ளமொடு துவன்றி யாய்புடன் வள்ளரு நேமியான் வாய்வைத்த வளைபோலத்

க0 தெள்ளிதின் விளங்குஞ் (ச) கூரிநெற்றிக் காரியு (ஊ) † மொருகுழை யவன்மார்பி லொண்டார்போ லொளிமிகப் பொருவறப் பொருந்திய செம்மறு வெள்ளையும்

௨௭. நச். (ஆ) “அரசுபடக் கடந்த வாஞ்சு சீற்றத்தவன்” பரி. ௨௨: ௩.

(இ) “அராசுபடக் கடக்கு முரைசா ரோன்றல்” புறம். ௨௧௧: ௬.

௧. “நெல்லு நீரு மெல்லார்க்கு மெளியவென, வரைய சாந்தமுந் திழைய முத்தமு, யிமிழ்குரண் முரசு புன்றுட னானக், தமிழ்கெழு கூடற் றண்கோல் வேந்தே” புறம். ௫௮: ௧௦ - ௧௩.

௨. “தொல்லினை கட்ட குடியொடு தோன்றிய, நல்லினத் தாயர்” கலி. ௧௦௪: ௫-௬.

௩. இப்பகுதி ‘தாவி லுள்ளமொடு’ என்றும் படிக்கும்படி ஒரு பிரதியி லுள்ளது; தாவென்னுஞ் சொற்போலவே தாவென்னுஞ் சொல்லும் வருத்தமென்னும் ‘பொருளை யுடையதாயின் மோனை நயமுற, ‘தாவி லுள்ளமொடு’ என்றும் கொள்ளலாம்.

௪. “சுரிநெற்றிக் காரி” கலி. ௧௦௧: ௨௧.

௫. (அ) பலராமன் யமுனையால் அளிக்கப்பட்டதும் மிகச் சிறந்ததுமான ஒரு குண்டலத்தை அணிந்தனனென்பது புராணகதை; (ஆ) அவனிலையைக் கூறவதாகிய ‘கண்களியா’ என்னு முதலையுடைய வெண்பாவி லுள்ள ‘ஒண்குழையொன் றெல்லி யெருத்தலைப்ப’ என்பதை இளைத் தெனவறிந்தபொருள்வினைப்படுதொ குதியின் உம்மைபெற்று வருமென் பதற்கு மேற்கோள்காட்டி, (தொல். கிளவி. கு. ௩௩), சேனாவரை யரும் (நேமி. சொல். ௧) தேமிநாத வுரைகாரரும் (நன். பொது. கு. ௪௮) மயிலைநாதரும் ‘ஒன்றும்’ எனற்பாலது, ‘ஒன்று’ என உம்மை யின்றி வந்தது செய்யுள் விகாரமென்றும் (தொல். கிளவி. கு. ௩௩) நச்சினூக்கினியர் (குழை) ஒன்றேனும் இளைத்தென அறிந்தபின் உம்மை வேண்டும்; அது விகாரத்தாற் றெக்கதென்றும் எழுதியிருப்ப வையும் இவன் ஒரே குழையினனென்பதை வலியுறுத்தும். (இ)

(பிரதிபேதம்) * உஃகையர். † ஒருகுழை பொருவன் மாப்பிஞ்செண்டார்.

பெரும்பெயர்க் கணிச்சியோன் மணிமீடற் றணிபோல

விரும்பின ரொருத்தி நேந்திமிற் குராலு

கரு மணங்குடை வச்சிரத்தோ னாயிரங் கண்ணைய்க்குங்

கணங்கொள் பல்பொறிக் கடுஞ்சினப் புகரும்

*வேல்வலா னுடைத்தாழ்ந்த விளங்குவெண் டிகிலேய்ப்ப

வாவிது கிளர்ந்த வெண்காற் சேயுங்

(க)கால முன்பிற் பிறவுஞ் சால

உ0 மடங்கலுங் கணிச்சியுங் (உ)†காலனுங் கூற்றுந்

தொடர்ந்துசெல் லமையத்துத் துவன்றுயி ருணீஇய

வுடங்குகொட் பனபோற் புகுத்தனர் தொழுஉ

எ - து: †அரக்கள் படுமபடியாக வென்று கொன்று நெறியாலே

கொண்டுவந்த தலைமைமிகுகின்ற || சிறப்புக்களையுடையோனுடைய பழை

தானிய குடிக்குரித்தென்றுகூறிய, பாண்டிமண்டலம் பயந்த விளைவுகளும்

ஒலிக்குங் +கடலில் வளர்ந்த முத்தத்தோடே மற்றும் பயந்த பொருள்களும்

(ங)மூன்று Xமுரசமுங் கெழுமும் முதிய குடியிற்பிறத்த மாறுபாடு மிகுகின்ற

“ஒருகுழை யொருவன்போ லிணர்சேர்ந்த மராமும்” கலி. உசு: க.

(சு) “காதொரு குழையோ னினவிலை” வில்லி. இராசகுய. கசக.

(உ) “எரிமணிக் குன்றிரண் டென்ன வேந்துதோ, னொருகுழை

யொருவனும்” (ஊ) “கங்கையிற் றிருவ மாநகர், வரவொரு குழையி

னன் வாங்க” (எ)செக்கர்மாமணி, யொருகுழை யுலாவரு வுலங்கொ

டோனிணன்” (ஏ) “திருநகர்.....கங்கையில் வீழ்தல்

போன்றமற், றொருகுழை யவன்வலியுணர்த்து கின்றதால்” பா.க.

(க0) அக்குரான் வந்த. உஉ. சாம்பன்மணம்புரி. 00, 0௩, 0௪. என

வருபவையும் இங்கே அறிதற்பாலன.

- க. (அ) “காலமுன்பு” புறம்: உக: கள. (ஆ) “ஆற்றல் காலனே டொக்கும்கேள்வியன்” பெருங். (க) ஈசு: ௧௦௦ - ௧௦௨. (இ) “வெந்திறற் காலனே” கந்த. மார்க்கண்டேய. உகச.
- உ. (தென் புலத்திறைவன்) “செற்றியிற் காலன் செல்ல கீள்பெருந் கால பாச, மற்றைவெய் கால தண்டம் வந்திரு மருங்குஞ் செல்ல, வுற்றபே ருழிக் காலத் துருத்திர மூர்த்தி யொப்பச், சுற்றிய சேனை யோடுந் தோன்றின னுலகத் துட்க” இராமா. திக்குவிசயப். சுச.
- ஈ. “முரைசமுன் றுள்பவர்” கலி. ககஉ: ௪. என்பதும் அதன் குறிப்பும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

(மாத்பேதம்) * வேல்வல்லான். † காலமுக்கற்றும். † அரைசுணம்படும்படியாக, || செப்புக்கையுடைய பலமுடைய, + உடல்வினைந்தமுத்தம். x முரசுகெழுமும்.

நான் காவது முல்லை ௫. ககக

அச்செல்வனுக்குத் தீதின்றிப்பொவிவனவாகவென்று உட்கொண்டு, தெய்வத் திருச்சுச் சிறப்புக்களைச் செய்தற்கு அவனுடைய கேடில்லாத குடியின்ப்பு தோன்றிய பெரியகுடியிற் பிறந்த ஆயரும், ஒருங்குறிமைந்த செருக்கினை யுடைய உவகையராய்ச் சேரக்கடி, ஏறதமுவுங்காற் பிறர்க்குத் தன்பம் நிகழுமென்னும் வருத்தமில்லாத உள்ளத்தோடே நிறைந்து ஏறகளை ஆராய்ந்து, வள்ளிய உருண்ட நேமிப்படையவன் ஊதிய சங்குபோலத் தெள்ளிதாக விளங்குஞ் சுட்டியையுடைத்தாகிய செற்றியையுடைய கரிய ஏற்றையும், (க) உம்பிமூத்தபிரானுடைய திருமார்பில் ஒள்ளிய சிவந்த(உ)மலை போல ஒளியிரும்படியாக ஒப்புமிக்கீண்டு பொருந்திய சிவந்தமல வினையுடைய வெள்ளிய ஏற்றையும், பெரிய *பெயரையுடைய தணிச்சிப்படையினையுடைய னுடைய நீலமணிபோலும் திருமிடற்றில் அழகுபோலக் கரிய சுர்ச்சரையை யுடைய கழுத்தினையும் ஏத்தினகுட்டேற்றினையுடைய (ஈ) குரால் நிறத்தினையுடைய ஏற்றையும், வருத்தமுடைய வர்சிரப்படையையுடையோனுடைய ஆயிற் ஈண்களையொக்குத் திட்சிகொண்ட பலவாகிய புள்ளிகளையும் கடிய

† சின்தையமுடைய நிறத்தையுடைய ஏற்றையும், முருகையுடைய உடையாய்த் தாழ்த்த விளங்குகின்ற வெள்ளியதுகிலையொப்ப நன்றாய் உயர்ந்த வெள்ளிய கால்கையுடைய சிவந்த ஏற்றையும், † காலனது வலிபோலும் வலியையுடைய பிற ஏறுகையுடைய, சால நிறைகின்ற பல்லுயிர்களை உண்ண வேண்டி ஊழ்த்தீயும் கண்ட்சியும் காலனும் கூற்றுவுறும் அவ்வயிர்களை விடாமற்செல்கின்ற ஊழிமுடிவாகிய காலத்தே அவை யேரத் துன்று திரியு மாறபோலச் சுழன்று திரியும்படி தொழுவிடத்தே யேரப் || புகுதவிட்டார். எ - று.

பார்பயத்தன கடல்பயத்தனவென இரண்டிற்கும் பயத்தன என்றும் தொழிற்வெயனைக் கூட்டுக. இனிப் பார்(வளர்முத்தம்)-(சு) நிலத்தில் வளர்ந்த

1. இந்நூற்பக்கம் ௧௪௪. உ-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

2. 'கொடுமிட னஞ்சிலான் ரூர்போன் மராத்து, நெடுமிசைச் சூழ மயிலாலுஞ் சீர' கலி. நக: ௧ - ௨.

௩. குரால்நிறம் - சயிலநிறம்; "குராலான் பதிதுய ரிராவிர்கண்ட, வுயர் தீணை யுமன் போலத், துயர்பொறுக் கல்வேன்" தறுந். ௨௨௪.

௪. முன்பொருகாலத்துப் பாண்டியனவையிற் பொருளீட்டுதற்குச்சிறந்த வழியாதென்று கேள்வி வந்தது. அப்போது ஒரு வணிகன் வான்குஞ் செய்தவென்றும். ஒரு வேளாளன் பயிர்செய்தவென்றும் கூறினர். அரசன் அவ்விருவருக்கும் சிறிது பொருளுதவி இதனைக்கொண்டு நீங்கள் கூறியவழியால் பெரும்பொரு ளாக்குகவென்று விடுத்துச் சில யாண்டு கழித்துத் தன் றாதரை நோக்கி அவர் நிலையை வினாவினன்.

(பிரதிடேதம்) * பெயரையமுடைய, † சின்தையமுடைய ஏற்றையும், ‡ காலனது, || புகுதவிட்டார். எ-று: பயத்தனகடல்பயத்தன.

௬௭0

கலித்தொகை ௧00.

முத்தென்றுமாம். உடன்*புகுத்தனரென்க.(கீ)முருகன் தனக்கு உரித்தல்லாத வெண்டுகில் உடுத்தாற்போலக் கால் வெளுத்த ஒருது. முன் இறைவன் கைய தாய் ஊழிமுடிவின்கண் அவன் ஏவலால் உயிர்த்திறமேற் திரியுக் கண்ட்சி. (௨)காலன், †கூற்றுவுனையவளான்.

அத்தார் வணிகன் வாணிகத்தாற்பெருஞ்செல்வம் ஈட்டியுளானென்றும் வேளாளன் செழிப்பாக ஒரு கருப்பந்தோட்டம் பயிர்செய்திருக்கிறானென்றும் சொன்னார்கள். அரசன் அதனைக்கேட்டு அவர் நிலையை நேரே அறியக் கருதியதனால் அவ்விருவரும் உறையும் ஊரிலுள்ள கொற்றவையின் திருவிழாவிற்குச் சென்றிருந்தபொழுது முதலில் வணிகனையழைப்பித்து வினவ அவன் தனக்குக் கொடுத்த பொருளைப் பதின்மடங்கு பெருக்கியிருப்பதாகச் சொன்னான். பின்பு அரசன் வேளாளனை யழைப்பித்து வினவ, அவன் அங்கிருந்தே தன் கருப்பந்தோட்டத்தைக் காட்டி இது என் பொருளீட்டம் என்றான். அரசன் இது செழித்த தோட்டமேயாயினும் வணிகனீட்டிய பொருளிற் பத்திலொரு பங்கிற்றேனும் இணையாமோவென வேளாளன் அவன் பொருள் இதன் விலையிற் பத்திலொருபங்கிற்கும் இணையாகாதென்றான். அரசன் அதனைக்கேட்டு வேளாளனை இகழ்ந்துரைக்க, அவன் தன் தோட்டத்திலிருந்து ஒரு கரும்பைக் கொணர்ந்து அரசன் முன்னிலையில் அடித்து முறித்தான். அதிலிருந்து முத்துக்கள் தெறித்தன. அரசன் அம்முத்துக்களை நோக்கி ஒவ்வொன்றும் மிக்க விலைபெறுமென்பதையறிந்து மகிழ்ந்து அவ்வேளாளனுக்கு முத்து என்றும் அக் கரும்படித்தவிடத்திற்கு முத்தடித்த களமென்றும், அங்குள்ள அம்பிகைக்கு முத்தாசாச்சியம்மென்றும் அந்நாட்டுக்கு முத்துகாடென்றும் பெயர் புனைந்தான் என்ப. இச்செவி வழிநிலைச் செய்து இங்கே கருத்தந்தந்தது.

க. “உடையு மொலியலுஞ் செய்யை” என்பதனால், (பரி. ௧௧: ௧௭) முருகனுக்கு வெண்டிகில் உரித்தன்மென்றார்.

உ. (அ) “ஆல மென்ன வனலென்ன வந்தகன், ஞால மெல்லா நடுக்கக் கொதித்திடும், வேலை வெங்கன லென்ன வெருண்டுவெம், கால னன்னவற் கின்ன கழறினான்” (ஆ) “என்னை யேவுதியென்னி விராவணன், மன்னை நானுயி ருன்பன்” இராமா. திக்குவிசய. ௭௨ - ௭௩. (இ) “அந்தக னத்துணை யமைச்ச னாகிய, வெந்திறற்காலனை விளித்துக் காசியி, வந்தன னொருமக னவன தாவியைத், தந்திடு கென்றவந் தரணி யெய்தினான்” (ஈ) “போன காலனு மறவியை வணங்கியே புருத்த, பான்மையாவையு முரைத்தலும்” கந்த. மார்க்கண்டேய.

உகக, உஉக. (உ) "கடையுதத்திடியின்பாய கடற்படை வடக்குவாயிற்,
(பிரதிபேதம்) * புத்தநினரென்ச. †, உற்றுயனேயலான். அய்யழி,

நான்காவதுமுல்லை ௫.

கூஎக

உஉ அய்வழி

எ - து: அங்கனம் அவர் புருத விட்ட இடத்து. எ - று.

(க)காரெதிர் கலியொலி கடியிடி (உ)புருமி னியங்கறங்க

(௩)வூர்பெழு கிளர்புளர் புயன்மங்குலி னறைபொங்க

நேரிதழ் நிரைநிரை நெறிவெறிக் கோதைய ரணிநிற்பச்

சீர்கெழு சிலைநிலைச் செயிரிகன் மிகுதியிற் சிளர்பொதுவர்

தூர்பெழு துதைபுதை துகள்விசும் புறவெய்த

வார்புடன் *பாயந்தா ரகத்து

எ - து: கார்காலத்துத் தம்மில் எதிர்த்த கலிப்பினையுடைய உருமினது

கடிய இடியொலியோல வாச்சியங்கள் ஒலியாநிற்கப் பரந்து உயர்ந்து எழு

கின்ற அசைதலையுடையமேகம்பேர்லத் திசைகளிலே புகைமூச்செழாநிற்கப்

புறவிதழ் ஒடிந்த மணத்தைபுடைய ஒத்தவிதழாற் கட்டின மாலையையுடைய

மகளிர் நிரைநிரையாக அணியாநிற்கக் குற்றத்தைச் செய்த மாறுபாட்டின்

மிகுதியாலே தலைமைபொருக்கினசிலைக்கின்றநிலைமையினையுடைய சினத்தை

புடையபொதுவர் எழுகின்ற நெருங்கின கண்என்மறைத்தற்குக் காரணமான

துகளாலே விசம்பு † தூர்த்துமிகும்படி அத்துடன் சென்று சேரும்படியாக

ஆர்ந்து அத்தொழுவிலுள்ளே சேரப் பாயந்தார்' எ - று.

௩௦ மருப்பிற் கொண்டு மார்புறத் தழீஇயு

மெருத்திடை யடக்கியு மீமிவிறப் புல்லியுந்

தோளிடைய் புருதந்துந் துதைந்துபா டேற்று

நிரைபுமேற் சென்றாரை நீண்டருப் புறச்சாடிக்

கொளவிடங் கொளவிடா நிறுத்தன வேறு

புடைவிளித் தார்க்கு மோதைப் பொருமுழக் கியமன் கேளா, விடை

தெரித்துரைமினென்ன விலங்கெயிற்றுலங்கொ டிண்டோண், மிடை

வலி மிகுத்துக்காலாருவரை விடுப்பச் செல்வார்" வேதாரணிய.

சோரச். கள.

- க. கலிப்பாவில் ஐஞ்சீராடி முடுகி வத்ததற்கு, “காரெதிர்.....ரணி
நிற்ப” என்பது மேற்கோள்; தொல். செய். கு. சுசு. பேர்.
உ. “இடியார் பணை துவைப்ப” பு - வே. உழிஞை. உள.
ங. “படுமழை யாரும் வரையகம் போலும், கொடிநறைகுழந்த தொழுஉ”
கலி. க௦ங: உ௦ - உக.

(பிரதிபேதம்) * பாய்த்தனாகத்த. † தூர்த்தபோம்படியத்தகன், ‡ இயிலித்புல்லியும், || புருத்
துத்ததைத்த,

கூஎஉ

கலித்தொகை கடுகி.

கூரு கொள்வாரைக் கொள்வாரைக் (சு) * கோட்டுவாய்ச் சாக்துத்திக்
கொள்வார்ப் பெறாஅக் குருஉச்சீசுகில் காணிகா
(க)செயிரிற் குறைநாளாற் பின்சென்று சாடி
யுரிருண்ணுங் கூற்றமும் போன்ம்

எ - து: அங்நனம் பாய்த்து கொம்பிடத்தே பிடித்துக்கொண்டும் மார்
பிலே உறும்படி தழுவிக்கொண்டும் † கழுத்திடத்திலே அடங்கிக்கிடந்தும் குட்
டேறு முறியும்படி தழுவியும் தோளுக்குருவே கழுத்தைப் புகுகவிட்டுப்
பிடித்தும் நெருங்கிக் கொம்புகள் தம்மேலேபடுதலை ஏற்றுக்கொண்டும் நிரைத்
துத் தம்மேலே சென்ற அயரைப் பின்னர்க் கீழேவீழ்த்து நீண்ட மருப்புத்
தைக்கும்படி குத்தி அவர்கள் தழுவுகின்ற கழுத்திடத்தைக் கழுவக்கொடாதே
எறுகள் அவரை நீக்கி நிறுத்தின; அங்நனம் நிறுத்தினபின்பும் சென்று
தழுவுவாரைத் தழுவுவாரைக் கோட்டிடத்தே சாம்படி குத்திப்பின்பு சென்று

க. "சாப்புல்லற் பாற்று" என்பதற்கு, 'சாம் வண்ணம் பொருத்தற் பான்மை யுடைத்து' என்று பொருள்கூறி, 'சாவவென்பதனிற்றுநிலை விகாரத்தாற் றொக்கது' என இலக்கணமெழுதி, 'கோட்டின்வாய்ச் சாக்குத்தி' என்பழிப்போல வென இதனை மேற்கோளுங் காட்டினர் பரிமேல்; துறள். அஉக. இந்நூற்பக்கம் சுஉக: உ-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

உ. (அ) "காலனுங் காலம் பார்க்கும்" புறம். சக: க. (ஆ) "எண்ணி யுயிர் கொள்வான் வேண்டித் திரியினு, முண்ணுந் துணைக்காக்கும் கூற்று" பழ. அக. (இ) "ஞாலத் தின்னயிர் வாழ்வோர் நாப்பட், காலம் பார்க்குங் காலன் போல" பெநங். (க) க.எ: ௨௦௪-௨௦௫. (ஈ) "சாற்று நாளற்ற தெண்ணித் தருமம்பார்த், தேற்றும் விண்ணென்ப தன்றி யிவளைப்போ, னற்றங் கேட்டலுந் தின்ன நயப்பதோர், கூற்றுண் டோ" கம்ப. தாடகை. சுச. (உ) "கோற்றகோன் புடைய வாழ் நாள் வரமிவை துனித்த வெல்லாக், கூற்றினுந் கன்றே வீரன் சரத் திற்குந் குறித்ததுண்டோ" கம்ப. நித்தினப். சக. (ஊ) "அதெ லோம்பிய செய்கையென்பதா லவனைக், கொடியென்பாரா லறி விலார் செய்வனை குறித்து, முடிவி லாருயி ரெவற்றிற்கு முறை புரிந் திடலா, னடுவெனென்கின்ற தவன்பெய ருலகெலா நவிலும்" (எ) "கொல்வன்னெனக் காலந்தொரி கூற்றமென நின்றேன்" கந்த. மார்க்கண்டேய. ௨௨௨. இரண்டாகாட் குரபன்மன். உகக. (ஏ) "நான் வரைக்கு நமனொத்த வாளியார்" கழகீதூன்ற. பசுவராக. அ. (ஐ) "மாயு நாளற நடுவ னோந்தே, யாட்படுந்துதர் றீர்போ யாங்கவற் கொணர்மி னென்ன" வேதாரணிய. சோரச். கக. (ஓ) "நான்வரை யறையே கோக்கு நடுவனா தூத ரேய்ப்ப" திருவாணக்கா. திருகாட்டுச். அக.

(பிரதிபேதம்) *கோட்டின்வாய்ச். † கழுத்திலே.

நான்காவது முல்லைநூ.

௬௭௩

தமுவுவாரைப் பெருமல் நின்ற நிறக்கையுடைய சிவந்த எறு உயிர்குறை இன்றாளிடத்தே அவர்பின்னேசென்று குற்றத்தைச் செய்து துக்கத்து

உயிரையுண்ணும் கூற்றுவுனையும்போலும்; இகனைப்பாராயென்றான். எ - று.
கூக பாடேற் றவரைப் படக்குத்திச் செங்காரிச்

கோடெழுந் தாடுங் கணாணிக் கணிகா

*கதைசா லளிழ்புத நோக்கி நறளிள்

முதைசுமுந் தும்பியும் போன்ற

எ - று: சிவந்த கரிய எற்றி:றுடையகொம்புகள் ட்படுதலை மார்பிலே
எற்றவர்களைக் கொம்புகளாலே பரிம்படி குத்தி மேலேக்குதலாலே வீழ்த
குருதியால் நனைத்து அசையும் பலவாகத் திரண்ட தூட்சியையுடைய சிறிய
மணிகள் ஒளிபமைக்க நார்ப்புலினது முறையவிழுந் செவ்வியைபோக்கி
அதனைச் சூழ்ந்து திரியும் தும்பியையும்போலும்; அகனைப்பாராயென்றான்.
எ - று.

“நரூவிதழ் கண்டன்ன ட்செவ்விரற் கேர்ப” (க) என உவமைகூறவின்
நரூம்பூவைஎண்மெணிக் கு (உ) உவமைகூறவே சிறியமணிகள் கோத்துக்கட்டின
மையும் கோடெழுந்தென்றதனால் அக்கோடு எழுந்தகாலத்து வீழ்த குருதி
யால் அவை சிவந்தமையும் பெற்றும்.

சக இடைப்பாய்ந் தெருத்தத்துக் கொண்டானே டெய்தி

மிடைப்பாயும் வெள்ளோறு கண்டைகா

(ங) வாள்பொரு வானத் தரகின்வாய்க் கோட்பட்டிர்

போதரும் பாண்டியும் போன்ற

க. கலி. அச: உஉ.

உ. நரூம்பூவை எற்றின் கொம்புக்கும் தும்பியை அக்கொம்பிற் கட்டிய
மணிக் கும் உவமையாகக் கொள்வது பொருத்த மென்று தோற்று
கிறது. “அவ்வீன வெரிநி னரக்கீர்க் தன்ன. செவ்வரி யிதழ்
சேனூறு நறவி, னறுத்தா தாடிய தம்பி பசங்கேழ்ப், பொன்றுரை

கல்லி னன்னிறம் பெறுஉம், வளமலை” (நற். உநி) என்பதனால் நரூம்பூ,
செவ்வரியையும் தும்பிமொய்க்கலையுமுடைய சென்பது விளங்கும்;
“நளிர் கொடியன நறுவிரையக நறுமலரன நறவம்” (துணா. தூது.

சு.) என வருதலால் இதன் முதல் ஒருகொடியென்று தெரிகிறது. மயிலைநாதரும் ஒருகொடியென்றே கூறினர். இதனை ஓடையென்பது போல ஒரு மரத்துக்கும் ஒருகொடிக்கும் பெயரென்பாரு முளர்.

௩. “வான்போழ் வானத்து வயங்குகதிர் சிதறி” நூற். சூ. ௧௪௭. மேற். (பிரதிபேதம்) * தகைசால், † படித்தலை மார்பிலே, ‡ மெல்விறக்கேறா,

85

சுஎச

கவித்தொகை ௧0௫.

எ-து: கடுவே பாய்த்தெய்திக் கழுத்திடத்தே தழுவிக்கொண்டு கிடத்தவ னோடே பரணின்மேலே தாலிப்பாயும் வெள்ளிய ஏறு பரம்பின்வாயாற் சிறிதிடம் விழுங்கப்பட்டு அப்பாம்புடனே ஒளியைத்தருகின்ற விசும்பிலே போதலைச்செய்கின்ற, பால்போலும் மதியையும்போலும்; இதனைக்காண யென்றான். எ - று.

(க)*இகா முன்னிலையகை. அது காவெனத் திரிந்தது.

சஎ ஆங்க, ஏறும் பொதுவரு மாறுற்று † மாறா

விருபெரு வேந்தரு மிகலிக்கண் ணுற்ற

பொருகளம் போலுந் தொழுக.

எ - து: அங்கனே ஏறுகளும் இடையரும் தம்மின் மாறுபடுகையினாலே அத்தொழு இருவாராகிய பெரியவேந்தர் மாறுபட்டு எதிர்ப்பட்ட போர்மாறாத பொருகளைத்தையொக்கும் என்றான். எ - று.

இத்துணையும், தோழி தலைவிக்குக்காட்டிக் ‡ கூறியது.

௫0 வெல்புக முயர்நிலைத் தொல்லியற் றுதைபுதை துளங்கியி

னல்லேறு கொண்ட பொதுவன் முகனோக்கிப்

பாடின வாயமகள் கண்

எ - து: நெருங்கின கழுத்தையெல்லாம் மறைத்தலையுடைய அசை கின்ற குட்டேற்றினையுடைய || நல்ல ஏற்றைத்தழுவின, வெல்கின்ற புகழ் உயர்கின்ற நிலைமைபையுடைய, பழைதாசிய சூலத்தியல்பினையுடைய, பொதுவன் முகத்தை கோக்கி ஆப்ச்சாநியிற்பிறந்த மகளுடைய கண் இமைத்தலை xயிலவாயிருத்தன. எ - று.

இது, தோழி கண் நெஞ்சோடே அவள் விரும்பக் கூறியது.

க. "நில்லிகா வென்பாள்போ னெய்தந் றெடுத்தாளே, மல்லிகா மாலை வளாய்" என்புழி, நில்லிகா வென்பாள் போல் என்பதற்கு நில்லென்பாள் போல் என்று பொருள் கூறி, 'இவ்வென்னும் அசை இகாவென லீறு திரிந்தது' என்று (பரிபாடல். ௪௧: ௧௦௪-௧௦௫.) பரிமேலழகரும் காண்கா வென்பதற்குக் காண்பாயாக வென்று பொருள்கூறி, 'இவ்வென்னும் முன்னிலையசை இகாவென ஈறு திரிந்தது' என்று (சீலப். ௧௮: ௪௬) அரும்பதவுரைகாரரும் அமயார்ச்சு நல்லாரும் எழுதிருப்பதை நோக்க இங்கும் 'இக, முன்னிலையசை; அது இகாவெனத் திரிந்தது' என்று இருக்கவேண்டுமென்று தோற்றுகிறது.

(புதிபேதம்) * இதுமுன்னிலையசை. † மாருவிருபெரு, ‡ கூறினா வெல்புகழ். || வல்லேற றை, x இல்லையிருந்தனவெனத் தோழி தன்னுள்ளேயவன்விரும்பக்கூறினாள், றறுதலாய்.

நார்காவது முல்லை நு.

௬௭௫

நு௩ * நறுதுதா லென்கொ(க)லைங் கூந்த லுளரச்

சிறுமுல்லை நாறிய தற்குக் † குறுமறுகி

யொல்லா துடன்றெமர் செய்தா ரவன்கொண்ட

கொல்லேறு போலுங் கதம்

எ-து: நறிய துதலினையுடையாய் | ஐவகைப்பட்ட கூந்தலை ஆற்ற அதி (உ)வெண்ணெயின் நாற்றம் நீங்கிச் சிறிய முல்லைப்பூவின் நாற்றம் மேலி யிக நாறியதற்கு † எம்முடைய சுற்றத்தார் பொருந்தாதே || அண்ணிதாக மனஞ் சுழன்று பாறுபட்டு அவன் தழுவின கொல்லுகின்ற ஏறுபோலுங் கோபத் தினைச்செய்தார்; அன்று அவர் இங்ஙனம் - கோபத்தது என்னபயனையுடைத் தாயிற்றென்றான். எ - று.

இது தலைவியைநோக்கிக் கூறியது.

நு௪ (நு)நெட்டிருங் கூந்தலாய் கண்டை † யிஃதோர்சொல் ;

கோட்டினக் தாயர் மகனொடியாய் X பாட்டதற்

கெக்க னெமீரா பொறுப்பர் பொறுதார்

தங்கண் பொடிவ தெவன்

எ - து: நெடிய கரிய கூந்தலையுடையாய்! இன்னும் யான்கூறுகின்ற. நதொரு சொல்லையும் நெஞ்சால் ஆராய்ந்துபாராய்; கொம்பையுடைய வாகிய எருடையினத்தை யுடைய ஆயர்மகனோடே யாந் **கடியதற்கு எம் முடைய சுந்தத்தாச்சுர இன்னும் பொறுப்பர்; அதுபொருத அயலார் ††தம் முடைய கண்கள் எங்கண்களை நோக்கித் தீய்ந்துபோவது என்னபயனை ††யுடைத்தென்றான். எ - து.

சுக் ஒண்ணுதால்

இன்ன வுலகை டிரிதியாதி (சு)யாயென்றீள்க்
(ரு)கண்ணுடைக் கோல வலைதததற் கென்றீ

- க. இந்நூற்பக்கம் ௫௮௬: க-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.
உ. பாலையும் வெண்ணெயையும் நெய்யையும் தந்தலையில் தடவிக் கொள் ளுதல் ஆய்ச்சாதியாருக்கு இயல்பு.
ங. “நெட்டிருள் கூந்தற் கடவுளர்” கலி. கூங்: ௩௫.
ச. “அன்றை யலையு மலைபோயிற்று” ஐந்திணையேழு. ௩.
ஊ. (அ) “நுண்ணிய மென்பா லைக்குக்கோல் காணுங்கால், கண்ணல்ல தில்லைபிற்” என்பதும், ‘நுண்ணிய மென்றிருக்கு மமைச்சரை அரசர் (பிரதிபேதம்) * நறுதலா யென்கொலை கூந்தலுளாய். † குறுமறுகுபொல்லாது, ‡ கம் முடைய || அண்ணிதாக அண்ணிதாக மனம், † கோயித்தென்ன பயனை.

† இஃகுதொர், x பட்டதற்கெககண். ** கடியயதற்கு, †† தம்முடைய தங்கண்கள், †† உடைத்தென்னத் தலையியைநோக்கிக்கறிஞன், ஒண்ணுதால்.

சு.எ.சு

கலித்தொகை ௧0௫.

மலரணி கண்ணிப் பொதுவீனா டெண்ணி

பலர்செய்து விட்டதில் லூர்

எ-து: அதுகேட்ட தலைவி, ஒள்ளிய துதலினை யுடையாய்! (க)யாய் தன் கண்களுடையவாகிய கோலை *யுடையளாய் என்னைவருத்தியதற்கு இவ்வூர் என்னை மலரணிந்த கண்ணியை யுடைய பொதுவனோடே கூட்டமென் றெண்ணி (௨) அலரையுண்டாக்கிவிட்டது; இத்தன்மைத்தாகியஉவகை நமக்கு

வேறியாதுதானென மகிழ்ந்து கூறினான். எ - று.

அலைக்குங்கோலின் காரியத்தைக் கண்கள் செய்தமைபற்றிக் கண்களுடையவாகிய கோவென்றான்.

குக ஓன்றிப் புகரினத் தாயமகற் மொள்ளிழா
யின்றெவ னென்னை யொங்கொடுப்ப தன்றவன்
மிக்ஞுத்தன் மேற்சென்ற செங்காரிக் கோட்டிடைப்
புக்கக்காற் புக்கதென் னெஞ்சு

எ - று: அங்ஙனம் கூறியபின்னரும் ஒள்ளிய இழையினையுடையாய்! தன்மேல் மிக்ஞுசென்ற சிவந்த கரிய எற்றினுடைய கோட்டிடையிலே இற்றைநாள் †அவன்செல்ல என்னெஞ்சும் ‡உன் ல்சன்றது; இனிஞ்சுற்றத்தா ரெல்லாரும் பொருள்சிப் புகையுடைய பசுத்திரையுடைய ஆய்ச்சாதியிற் பிரந்த மகனுக்கு என்னைக்கொடுப்பதாய் அஃதியிட்ட அற்றைநாளிற் கொடுக்கின்றது என்னபயனை யுடைத்தென் ட தலைவி மகிழ்ந்து கூறினான். எ - று.

என (1௩)

அலைக்குங்கோலாவது கண்ணெனவுடைந்துத் தன்வெகுளிநோக்கால் ஆவர் வெகுடற் குறிப்பறிக வென்பது கருத்தாக்கு வாருமுள்' எனப் பரிமேலழகர் பிரர்கோட் கூறி யிருத்தலும் (குறள். எக௦) (ஆ) "கொள் தார் மலர்க்குழல் வல்லநம் மன்னை குரிசில்வந்த, செந்தாமரை யடி கண்டனள் போலுமித் திண்சிலம்பில், வந்தா ரெவரென, வந்தார் சிலரிலர் மற்றிக் கென்றே, னொந்தா னெடிதுயிர்த் தான்கொடி தா யென்னை நோக்கினளே" (அம்பிகாபதிக்கோவை. ௨௩௧) என்பதும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

க. யாய் - என் தாய். "யாயு ஞாயும் யாரா கியரோ" குறந். ௪௦.

உ. "களித்தொறுக் கள்ளுண்டல் வேட்டற்றூற் காமம், வெளிப்படுந் தோறு மினிது" குறள். ௧௧௪௮.

ஈ. எனவென்பது. இங்கே அசைநிலை.

(பிரதிபேதம்) * உடையாய் † ஆயர்மகற்கு. ‡ இயன்செல்ல.

எக (க)பாடியிழ் பரப்பகத் தரவணை யசைஇய
 வரடுகொ ணேமியாற் பரவுது நாடுகொண்
 டின்னிசை முரசிற் (உ)பொருப்பன் மன்னி
 யமைவா லருவி யார்க்கு
 மிமையத் துப்பரும் ினிவ க்குக் வெனவே.

எ-து: அதுகேட்ட தோழி, யாம்(உ) இல்லம் நிகழ்த்தி இனிதிருக்குமாறு காத்தற்குப் பிறநாடுகளைக்கொண்டு இனிய ஓசையை யுடைத்தாகிய முரசினையுடைய பாண்டியன் அமைத்து வருதலை யுடைய அருவி ஆரவாரிக்கும் இமயத்திற்கு வட ிதிசையிலேயும் மன்னி விளங்குகவென்று உட்கொண்டு முறிதலை யுடைத்தாகிய முழங்குகின்ற கடலிடத்துப் பாம்பணையிலே பள்ளி கொண்ட வெற்றி கொண்ட சக்கரத்தினை யுடையோனை வாழ்த்துவேமென்றான். எ - று.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்வாகிய உவகை பிறந்தது.

இது தவ்வும் தனிச்சொல்லும் ஐஞ்சீரடி பலவும் விராய் முடுகுவண்ணம் அடியிறக்கோடிய கொச்சகவெண்பாவும் கொச்சகமும் இரண்டு நெடுவெண்பாட்டும் “வெண்பாட்டு நற்றடி முச்சீர்த்தாகும்” (14) என்றதனால் இடையிற்று முச்சீரடிவந்த நெடுவெண்பாட்டும் ஐஞ்சீரடி பெற்ற குறுவெண்பாட்டும் ஐஞ்சீரடி முடுகியலோடு தொடர்ந்த கொச்சகவெண்பாவும் நெடுவெண்பாட்டும் ஓடியாடுன்றும் குறுவெண்பாட்டும் தனிச்சொல்லும் இரண்டு நெடுவெண்பாட்டும் தனிச்சொல்லும் சுரிதகமும் பெற்று வந்த கொச்சகம்” (15)

(கூஉ.) கழுவொடு சுடுபடை சுருக்கிய தோற்கண்

ணிமிழிசை மண்டை யுறியொடு தூக்கி
 யொழுகிய கொன்றைத் தீங்குமுன் முரற்சியி
 வழுஉச்சொற் கோவலர் தத்த மினநிறை
 பொழுதொடு தோன்றிய காரனை விபன்புலத்தார்;

க. முல்லை நிலத்துக்குத் திருமால் தெய்வ மென்பதற்கு “பாடியிழ் பரப்பகத் தரவணை.....பரவுதும்” என்பது மேற்கோள்; நொல்.

அகத். சூ. ௫. ௩௪.

உ இந்நூற்பக்கம் கக௫: க-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

௩. “காவற்பொருட்டு அரசன் வாழ்க.....என யாய் இவ்வறத்திற்கு வேண்டுவன விரும்பி ஒழுகியதல்லது பிறிது நினைத்திலன்” என்னும் (ஐங்குறுநூறு. க.) உரைப்பகுதி இங்கே நோக்கற்பாலது.

௪. தோல். செய். சூ. ௭௨.

(பிரதிபேதம் * முன்னி, † விளங்குகெனவே, ‡ நிசையிலே யின்னி.

௭௭௮ கவித்தொகை கடுக.

௭ அவ்வழி,

நீறெடுப்பவை நிலஞ்சாடுபவை

மாறேற்றுச் சிலைப்பவை மண்டிப்பாய் பவையாய்த்

துளங்கிமி னல்லேற் றினம்பல களம்புகு

மள்ளர் வனப்பொத் தன;

௭௭ தாக்குபு தம்முட் பெயர்த்தொற்றி யெவ்வாயும்

வைவாய் மருப்பினன் மாறுது குத்தலின்

மெய்வார் குருதிய வேறெல்லாம் பெய்காலைக்

கொண்ட னிரையொத் தன;

அவ்வேற்றை;

௭௮ பிரிவுகொண் டிடைப்போக்கி யினத்தோடு புனத்தேற்றி

யிருதிறனா நீக்கும் பொதுவ

ருருகெழு டாநில மியற்றுவான்

விரிதிரை நீக்குவான் வியன்குறிப் பொத்தனர்;

௭௯ அவரைக், கழல வழக்கி யெதிர்சென்று சாடி

யழல்வாய் மருப்பினற் குத்தி யுழலை

மரத்தைப்போற் றொட்டன வேறு;

௮௦ தொட்டதம், புண்வார் குருதியாற் கைபிசைந்து மெய்திமிரித்

தங்கார் பொதுவர் கடலுட் பரதவ

ரம்பியூர்ந் தாங்கூர்ந்தா ரேறு;

௨.௬ ஏறுதங், கோலஞ்செய் மருப்பினுற் றேண்டிய வரிக்குடர்
ஞாலக்கொண் டெழுஉம் பருந்தின் வாய்வட்டி
யாலுங் கடம்பு மணிமார் விலங்கிட்ட
மாலைபோற் றாங்குஞ் சினை;
ஆங்கு;

௩.௬ தம்புல வேறு பரத்தர வய்த்தத
மன்புறு காதலர் கைபிணைந் தாய்ச்சிட
ரின்புற் றயர்வர் தழுஉ;

௩.௭ முயங்கிப் பொதிவே முயங்கிப் பொதிவே
முலைவேதி னெற்றி முயங்கிப் பொதிவேங்
கொலையேறு சாடிய புண்ணையெங் கேளே;

நான்காவது முல்லை கூ.

கூஎகூ

௩.௮ பல்லூழ் தயிர்கடையத் தாடிய புள்ளிமேற்
கொல்லேறு கொண்டான் குருதி மயக்குறப்
புல்லலெந் தோளிற் கணியோவெங் கேளே;

௪.௦ ஆங்கு, போரேற் றருந்தலை யஞ்சலு மாய்ச்சியர்
காரிகைத் தோள்கா முறுதலு மிவ்விரண்டு
மோராங்குச் சேற விலவோவெங் கேளே;

௪.௩ கொல்லேறு கொண்டா னிவள்கேள்வ னென்றாரார்
சொல்லுஞ்சொற் கேளா வளைமாறி யாம்பருஞ்
செல்லமெங் கேள்வன் றருமோவெங் கேளே;

ஆங்கு;

௪.௪ அருந்தலை யேற்றொடு காதலர்ப் பேணிச்
சுரும்பியிர் கானநாம் பாடினம பரவுது
மேற்றவர் புலங்கெடத் திறைகொண்டு
மாற்றாரைக் கடக்கவெம் மறங்கெழு கோவே.

இது தந்தம் இனம் தந்தம்புலத்துப் பிரிப்பான்புக்கவர் ஏறுகொண்ட
வாறுகண்மே* ஆய்ச்சியர் தங்காதன்மீதுதயால் தங்காதலரைக் கைபிணைந்து

தரவையாடித் தீதென்னன்வாழ்கெனக் கானம்பாடியது.

இதன் பொருள்.

(3) கழுமொடு சுடுபடை சுருக்கிய தோற்கண்
ணிமிழிசை மண்டை யுறியொடு தூக்கி

க. “கொன்றையந் தீங்குழல்.....கேளாமோ தோழி” (சிலப். ௧௭.
‘கன்றுகுணிலா’)என்றும் தாழிசைகளின்விடையுரையில், “கொன்றை
ஆம்பல் முல்லை என்பன சிலகருவி. இனி அவற்றைப் பண்ணென்று
கூறபவெனின். அவ்வனம் கூறுவாரும் ஆம்பலும் முல்லையுமே பண்
ணைதற்குப் பொருத்தக் கூறினல்லது கொன்றை என ஒருபண்இல்லை
யாதலா(.)ஐம் கலியுள் முல்லை, திணையின்கண் ஆரும்பாட்டி
ணுள், இப்பாட்டில் ‘கழுமொடுவியன் புலத்தர்’ எனக்கருவி
கூறினமையானும் ‘அன்றைப் பகற்கழிந் தாளின் நிராப்பகந், கன்
றின் குரலுங் கறவை மண்கறங்கக், கொன்றைப் பழக்குழற் கோவல
ரார்ப்பலு, மொன்றல் சுரும்பு சுரம்பென வார்ப்பவும்’ என வளையா
பதியுள்ளும் கருவி கூறிப் பண்கூறுதலாலும் இவை ஒரு பொருண்
மேல் மூன்றிடுக்கிவந்த, மொத்தாழிசையாகலானும் இரண்டு பண்ணும்
(பிரதிபேதம்) * சூச்சியர், † தக்கிண்காதலை, ‡ தென்னன்வாழ்கென.

சு அ 0 கலித்தொதை ௧0௬.

யொழுக்கிய கொன்றைத் தீங்குழல் முரற்சியர்
*வழுஉச்சொற் கோவலர் தத்த மிளநிரை
பொழுதொடு தோன்றிய கார்நனை வியன்புலத்தார

எ - து: பால் பற்றறச் சீவுதலைச்செய்த(க)கறவைக்கலங்கள் வைத்த உறி
யோடே தோற்பையிடத்தே கழுமொடுகுட்டுக்கொல்களையும் இட்டுச்சுருக்கிய
பைகளையுந் தூக்கி நீளவளர்ந்த கொன்றைக்காயைக் திறந்து ஈமைத்த இனிய
குழலில் உண்டான ஓசையராய் வழுவின சொல்லையுடைய †கோவலர் தம்
முடைய தம்முடைய இனமாகிய பசுக்கள் கார்காலத்தோடே தோன்றின
அப்பொழுது வரும் மழையாலே நனைந்து அசுச்சியையுடைய நிலத்திடத்தா
ராயினார். எ - று.

பழிசை ||பாடமாயின், பழித்தலையுடையதென்க. பழித்தலையுடையது பழிசை. முரற்சியர் என்னும் எச்சம் உடையவென்னும் வினைக்குறிப்போடு +முடிந்தது. (உ) கழுவாவது கறத்தற்கரிய பசுக்களைக் கறத்தற்கு இரண்டு தலையுஞ் சீவி மாலையாகக்கட்டிக் கழுத்தில் இடுவது.

ஈ அவ்வழி

(ஈ)நீறெடுப்பவை நிலஞ்சாடுபவை

மாதேற்றுச் சிலப்பவை மண்டிப்பாய் பவையாய்த்

ஒன்று கருவியுமாகக் கூறின் செய்யுட்கும் பொருட்கும் வழுவூச் சேறலானும் அங்கனங்கூறாத லமையாதென்க" என்று அடியார்க்கு நல்லார் எழுதியிருப்பது ஈண்டு அறிதற்பாலது.

க. "நின்கா லுறியன் பாணையனகலன்" அகநீ. உஎச: கூ.

உ. (அ) "காருகு னீங்கிய சேதாத் தொகுத்துக், குளம்புக் கோடும் விளங்கு பொன் னுறீஇத், தலையுத் தாம்பு மனைகடை மத்துத், கழுவுக் கலனும் வழுவில பிறவும், பைம்பொனி னியன்றவை பாற்பட வகுத்துக், குன்றாக் கோடி கொடுத்துவப் போரும்" பெருநீ. (உ) ஈக: கச-கக. (ஆ) "கழுவொடு பாகர் கலங்காமல் யாத்துத், தொழுவிடை யாயந் தொகுமின்" (தொல். புறந். கு. ஈ. ஈச. மேற்.) என்பவற்றில் இச்சொல் வருதல் காண்க.

ஈ. (அ) "அடியிட்டு நிலங் கிளைத்தண்டமெண் டிக்கும் போர்ப்பப், பொடியிட்டுயிர்த்துப் பொருகோட்டினிற் குத்திக் கோத்திட், அடியிட்டிற் கா ரெதிரேற்றெழுந் தாங்கு கோக்கிச், செடியிட்டிருகண் ணழல் சிந்த ஈடந்த தன்றே" திருவிளை. மாயப்பசவை. கஎ. (ஆ) "காளிலங்

(199நிபேதம்) * லழுச்சொல், † புலந்தர் எ-து: கழுவாவது.....கழுத்தில்இடுவது பால் பற்றறச், ‡ கோவர் தம்முடைய, || பாடமாயின் பழித்தலையுடையது பழிசையாம்.முரற்சியம் என்னும், + முடிந்தது அவ்வழி.

நான்காவது முல்லை கூ.

கூ அக

துறங்கிமி னல்லேற் றீனம்பல களாற்புது
மள்ளர் வனப்பொத் தன

எ - து: அவ்விடத்துக் துளங்குகின்ற குட்டேற்றினை யுடைய கல்ல ஏற்-
றினாக்கள் பலவும் முன்பு காலாலே வெட்டி நீற்றை எழுப்புவதை இப்-
பொழுது (க)மழைபெய்தமையிற் (உ) கோட்டிமண் கொள்ளுமலை ஒன்றோ-
டொன்று மாறுபடுதலை மேற்கொண்டு முழங்குமலை மிக்ருப்பாயுமவையாய்ப்-
போர்க்களத்தே *செல்லும் வீரர் அழகையொத்தன. எ - து.

கக தாக்ருபு தம்முட் பெயர்த்தொற்றி யெவ்வாயுந்
வைவாய் மருப்பினான் மாறாது சூத்தலின்
வெய்வார் குருதிய வேறெல்லாம் பெய்காலைத்

கொண்ட னிரைபொத் தன்

எ - து: ஒன்றோடொன்று தாக்கி மீண்டு அடிப்பறித்துச்சேர்ந்து கூரிய
இடத்தை யுடைய கொம்பாலே மாறாமல் எவ்விடத்துக் குத்துகையினாலே
மெய்யினின்றும் வடிவின்ற குருதியையுடைய † ஏறுகளெல்லாம் நாட்காலைப்
பெய்யும் ‡ மேகரிசையை யொத்தன. எ - து.

நாட்காலைமேகம் சிவந்திருத்தலின், உவமைபாயிற்று. பெய்யு மேகம்
அதற்கு அடைகூறிற்று.

கடு அவ்வேற்றை

பிரிவுகொண் டிடைய்போக்கி யினக்தீதாடு புனத்தேற்றி
யிருதிறை நீக்கும் பொதுவ

கீறி வான்மிசை யுயர்த்துக் கதிர்மணி மருப்பிடை நோக்கி, யானின
வேறா யடுசமர்க் கெழுந்தா னசனியே நென்னவோ ரவுணன்” பாங்-
(க0) ஸ்ரீ காரதர். ச.

க. “பெயல, கடுவீர் வரித்த செந்நில மருங்கின், விடுகெறி யீர்மணல்
வாரணஞ் சிதறப், பாம்புறை புற்றத் தீர்ப்புறம் சூத்தி, மண்ணுடைக்
கோட்ட வண்ண னல்லேன, றுடளிலை வேட்கையின் மடநாகு தழீஇ,
யூர்வயிற் பெயரும் பொழுதில்” அகம். ௧௪: எ - கங்.

உ. (அ) “கோட்டிமண் கொண்ட மார்பம்” சீவக. ௨௨௧௪. (ஆ) “கோட்டி
மண் கொள்ளா முலை” ழுத் (இ) “கோட்டிமண் கொண்ட
குளிர் திங்கள்” நள. சயம். ௧0௨. (ஈ) “கோட்டிமண் கொண்டு”
கூர்ம. ஆதவார்சிறப்பு. அ. (உ) கோட்டிமண் கொள்ளும் வேழம்”
தணிகை. வீராட்ட. ௧௨.

சு அஉ

கவித்தொகை ௧௦௬.

ருருகெழு (க)மாநில மியற்றுவான்

*விரிதிரை நீக்குவான் வியன்சூறிப் பொத்தனர்

எ - து: † அவ்வேறுகள் போர்செய்யாமற் பிரிதலைத் தாம் உட்கொண்டு அவை இரண்டு கூறாக நீங்கும்படி நடுவே சிலவறுகளைச்செலுத்தி விலக்கிப் பின்னர்ப் பசுத்திரனோடே மேயும்புலத்திலே ஏற்றித் தத்தம் இனங்களைப் பிரிக்கும் இடையர் பழையவடிவுகளெல்லாங்கெழுமும்படி பெரியநிலத்தைப் படைத்தற்கு அகற்சியையுடைய கருத்தினையுடைய, (உ) அந்நிலத்தை மறைத்துக்கிடந்த கடலைப் போக்கும் நான்முகனையொத்தார். எ - று.

ஏற்றையென்றது ஏற்றிற்கு ஐகாரவீற்றதோர்பெயர்; “ஆற்றலொடு புணர்ந்த வாண்பாற் கெல்லா, மேற்றைக் கிளவி யுரித்தென மொழிப” (௩) என்றலின்.

௨௦ அவரைக், (ச)கழல வழக்கி யெதிர்சென்று சாடி.

யழல்வாய் மருப்பினற் குத்தி (நீ)யுழலை

மரத்தைப்போற் றொட்டன வேறு

எ - து: அங்ஙனம் நீக்குகின்றவர்களை அவ்வேறுகள் ஓடும்படி மிதித்து ஓடாமல் நின்றவர்களை எதிர் சென்று அமுலுகின்ற இடத்தையுடைய கொம்பாலே குத்திச் சாடி உழலைகோத்த மரத்தைப்போலத் துளைத்தன. எ - று.

க. (அ) “மாறியுலகம் வகுத்தநாள் வாய்பு கடந்து மண்முழுது, மேறி யொடுங்கு மெறிகடல்போ வெயின்மா நகர மெய்தினார்” (ஆ) “தேர் செலும் வேகத்து வேலை, ரோங்கு நாளி னொகங்கு முலகுபோற், குங்க லாற்றகில் லார்தடு மாறித்தா, நீங்கினார்”

உ. “உரைசெய் நான்முக னுறங்குழிப் புலிகொள வொருங்கே, திரை செய் வான்கடல் சென்றெனச் சென்றது சேனை” கந்த. திக்கு. ௧௦.

௩. தொல். மரபி. கு. ௪௬.

ச. “கோவலர், கழலக் காடுபோய்” சீவக. சஉஉ.

டு. உழலைமரம், தொழுவமுதலியவற்றுள் மாடுகளைப் புகாமல் தடுப்பதற்கு அவற்றின் வழியில் இருபக்கத்தும் உழலையை (கழிகளை) இழுத்துப் போடும்படி துளைத்து நிறுத்தியிருக்கும் மரம்; இது கடப்புக்காவென வழங்கும். “கன்று தாம்பரிக், துழலை பாய்ந்துலா முன்றில்” என்பது சீவக. சஉஉ.

(பிரதிபேதம்) * விளைநிலை, † ஏற்றையென்றது.....என்றவின் அய்யேறுகள், ‡ படைத்தற்கு இக்கிலத்தை மறைத்தக்கிடந்த அகற்சியையுடைய கடலைப் போக்கும் கருத்தினையுடைய காள்முக்கையெத்தார், அவரைக்.

நான் காவது முல்லை கூ.

கூ அந

உக தொட்டதம், புண்வார் சூருதியாற் கைபிசைந்து மெய்திமிரித்
தங்கார் பொதுவர் கடலுட் பரதவ
(க)ரம்பியூர் தாங்கூர்ந்தா ரேறு

எ - து: பொதுவர் அங்கணம் துளைத்த தம்முடைய புண்களினின்றும் சோருகின்ற சூருதி வழக்குதலாலே மணலை அள்ளிக் கையைப் பிணைத்து உடம்பையுந் (உ)திமிர்ந்து தாழ்க்க நிலலாராய்க் கடலுக்குள்ளே பரதவர் (உ)சிறிய, தெப்பத்தை ஏறினாற்போல ஏற்றைத் தழுவினார். எ - று.

உக ஏறுதங், கோலஞ்செய் மருட்டினாற் றேண்டிய வரிக்குடர்
ஞாலக்கொண் டெழுதம் பருந்தின் †வாய்வழி இ
யாலுங் கடம்பு மணிமாட் விலங்கிட்ட
மாலையோற் றாங்குஞ் சீலை

எ - து: அவ்வேறுகள் தம்முடைய அழகுசெய்கின்ற கொம்பாலே உகாண்டிய வரிகளையுடைய குடர்கள் நான்கு விழும்படி எடுத்துக்கொண்டு உயர்ந்துபோம் பருந்தின் வாயினின்றும் தப்பி ஆலமரத்தையும் †கடப்பமரத்தையும் (ஈ)ஆண்டு உறையுந்தெய்வங்கட்கு ||மகிழ்ச்சியுண்டாகவேண்டி அணி தலைச்செய்தற்கு விலங்க இட்டுவைத்த மாலையென்பாலே கொம்புகடோறும் †துங்காநிற்கும். எ - று.

௩௦ ஆங்கு

தம்புல விவறு பரத்தர வுய்த்தத்

மன்புறு (௩)காதலர் கைபிணைந் X தாய்ச்சிய

ரின்புற் றயர்வர் தமுட

க. “மறை யேற்றின் மேலிருந் தாடித் துறையம்பி, யூர்வான்போற் றேன்று மவன்” ௩௦: ௧௦௩: ௩௮-௩௯.

உ. திமிர்தல் - பூசுதல்; “திமிர்ந் திமிரக் கணலாய சந்தன சீதனமே” என வருதல் காண்க. திமிருறச் செய்தலென்பாரு முளர்.

௩. அம்பென்பது தெப்பத்துக்கும் நீரிற் செலுத்தும் எல்லாக் கருவி களுக்கும் பெயரென்பவாயினும் சூபேற்றுக்கு உவமையாய் வருதலிற் சிறியதெப்பமென்று, பொருள்கூறினார். “நண்புன லாடுந் தடங்கோட் டெருமை, திண்பிணையம்பயிற் றேன்றுமு” என்பது ஐங்குறு. ௧௮.

௪. இத்தூற்பக்கம் ௬௨௧: ௬, ௬௨௨: ௬-ஆம் குறிப்புக்கள் பார்க்க.

௫. குரவை யென்பது: (அ) “குரவை யென்பது கூறுங் காலைச், செய் தேரர் செய்த காமமும் விறலு, மெய்த வுரைக்கு மியல்பிற் றென்ப” (ஆ) “குரவை யென்ப தெழுவர் மங்கையர், செந்திலை மண்டலக்

(பிரதிபேதம்) * உடம்புத்திமிர்த்து, † யாய்மழியாலும், ‡ கடம்பமரத், || மடுட்சியுண்டாக யேண்டியதணிதலைச் செய்தற்கு, † தூவ்காநிற்கும், தம்புல, X சூச்சியர்.

கூ அசு

கலித்தொகை ௧௦௬.

எ - து: அப்பொழுது ஆய்ச்சியர் தாம்மேயும் புலத்திலே ஏறு பரத்தலைச் செய்யும்படி செலுத்தின தம்முடைய அன்புமிக்க காதலருடைய கையைக் கோத்து இன்பமுற்றுக் குரவையாடுவர். எ - து.

௩௪ முயங்கிப் பொதிவே முயங்கிப் பொதிவே

(க)முலைவேதி னொற்றி முயங்கிப் பொதிவேங்

கொலையேறு சாடிய புண்ணையெங் கேளே

எ - து: எம்முடைய தோழி! கொலைத்தொழிலையுடைய ஏறுகள் சாடின புண்களைத் தழுவிக்கொண்டு பொதிந்துவிடக் கடவேம்; எவ்வளவு தழுவுவதென்று கேட்பாயாயின் முலையின் வெம்மையாலே ஆழம்படி ஒற்றித்தழுவிக்கொண்டு பொதிந்துவிடக் கடவேம். எ - று.

கடகக் கைகோத், தந்நிலைக் கொட்பின் ரூட லாரும்” என்னும் (சீலப். பதி. எள. உரைமேற்.) சூத்திரங்களால் தலைவனது காமமும் வென்றியும் தோன்றக்கூறி ஏழும்நகையர் கைகோத்துச் சுழன்று ஆடுவதென்றே அறியப்படுமாயினும், (சீலப். ந: கட.) “இருவகைக் கூத்தின்” என்பதன் விளக்க வுரையால், குரவைபென்றது: காமமும் வென்றியும் பொருளாகக் குரவைச்செய்யுள் பாட்டாக எழுவரேனும் எண்மரேனும் ஒன்பதின்மரேனும் கையிணைந்தாவது என்று அறியப்படுகின்றது. இவையும் (இ) “மாயவனுடன் தம்முடைய, வாலசரிதை நாடகங்களில், வேனெடுக்கட் பிஞ்சையோடாடிய குரவையாடுதும்” (ஈ) “மாயவன் தன் முன்னினெடுமீ வரிவளைக்கைப் பின்னை யொடுங், கோவலர் தஞ் சிறுமியர்கள் குழந்தைகளை புறஞ்சேர, வாய்வளைச்சீர்க் கடிபெயர்த்தீட்டசோதையார் தெழுதேத்தத், தாதெருமன் நத்தாடுங் குரவையோ தகவுடைத்தே” சீலப். கள. என வருபவைகளும் (உ) “இடவல” என்பதற்கு, ‘ஆய்ச்சியரோடு குரவைகோத்தலால் அவர்க்கு

இடமும் வலமும் ஆயினேய்’ பரி. ந: அந. என்று எழுதியிருக்கும் உரையும் (ஊ) “நளிதலென்பதற்கு தன்னைச் சேவிக்கு மகளிரொடு

குரவையாடிச் செறிதல்” (பதிநீ. ரூஉ: கக) என்று எழுதியிருக்கும் உரையும் (எ) “பாதவர், வெப்புடைய மட்டுண்டு, தண்குரவைச் சீர்தாங்குது” (ஏ) “குரவர் யாக்கள், வாங்கமைப் பமுனிய தேறன் மகிழ்த்து, வேங்கை முன்றிற் குரவையயரும்” புறம். உச: ச - சு, கடக: க - ந, என வருபவைகளும் இங்கே அறிதற்பாலன.

க. (அ) “புண்களைத் தழுவி வேறுகொண் டொற்றியும்” கலிங்க.

கடை. கரு. (ஆ) "புண்வருத்தத் தன்னைநோக்கிக், கொங்கையையொற்
 றிடங்கொடுத்து" தனிப்பாடல். என்பவையும் (இ) "கொம்மை வரி
 முலை வெம்மை வேதுநீஇ" சீலப். ௨௮: ௧௬. (ஈ) "கொம்மை வரு
 முலை வெம்மையிற் தடைஇ" நெடுநல். ௬௬. என்பவையும் இங்கே
 அறிதற்பாலன.

நான்காவது முல்லை சு.

சு அறிநி

௩௭ பல்லாழ் (க) தயிர்கடையத் தாஅய புள்ளிமேற்
 கொல்லேறு கொண்டான் குருதி மயக்குறப்
 புல்லெலந் தோளிற் கணியோவெங் கேளே

எ - து: எம்முடைய தோழீ! பலமுறையாகத் தயிரைக் கடைகையி
 னாலே பாய்ந்த புள்ளிகளின்மேலே கொல்லுகின்ற ஏற்றைத் தழுவினவ
 னுடைய குருதி மயக்கமுறும்படி தழுவுதல் எம்முடைய தோளிற் கு அழகு
 மாத்திரையோ? அதிலுஞ்சிறந்ததொன்றன்றோ. எ - று.

௪௦ ஆங்கு, போரேற் றருந்தலை யஞ்சலு மாம்ச்சியர்
 காரிகைத் தோள்கா முறுதலு மிவ்விரண்டு
 மோராங்குச் சேற விலவோவெங் கேளே

எ - து: எம்முடைய தோழீ! ஆயர் பொருகின்ற ஏற்றினது சேருத்த
 கரியத்தலையை அஞ்சதலும் ஆய்சியர் ஏறுதழுவாதவருடைய காரிகைத்தோளை
 விரும்புதலுமாகிய இவ்விரண்டு நிலையும் இக்குடிப்பிறந்தவர்களுக்கு ஒன்றாகச்
 செல்லுதல் சான்றி இல்லையோ. எ - று.

காரிகைத்தோளென்றது, இகழ்ச்சி; வசிப்படாததோளாதலின்.

௪௩ கொல்லேறு கொண்டா னிவன்கேள்வ னென்றாரார்
 சொல்லுஞ்சொற் கெளா வளைபாறி யார்வருந்
 செல்வமெங் கெள்வன் றருமொவெங் கேளே

எ - து: எம்முடைய தோழீ! இவளுடைய கணவன் கொல்லுகின்ற
 ஏற்றைத் தழுவினென்று || ௪௪ || புகழ்ந்துவசால்லுகின்ற அச்சொல்லைக்
 கேட்டு மோரைவற்று யாம் வருஞ்செல்வத்தை எங்கணவன் தருமோ. எ - று.
 ஓகாரம், தெரிநிலை. என்றது, அவன் புறத்துப் + போய் இப்புக்கழ்கேட்ட

என்னையிடானென அவன் தன்மேலுள்ள விருப்பங் கூறிற்று. இவை
குரவைப்பாட்டு.

சச ஆங்க

(உ) அருந்தலை யேற்றொடு கா தலர்ப் பேணிச்
சுரும்பியிர் காணநாம் பாடினம் பரவுது
மேற்றவர் புலங்கெடத் திறைகொண்டு
டாற்றாசைக் கடக்கவெம் டறங்கெழு கோவை

க. “தயிர்ப்புளி, மொய்த்த தோணலார்” சீவக. சஉ.ந.

உ. அருந்தலை யென்பதற்கு இங்கும் இச்செய்யுள் ௨௦-ஆம் அடியிற்குறித்த
பொருளே கொள்க.

(புத்தேதம்) * புன்னியின்மேற், † தலைபஞ்சதலம், ‡ சொல்லுதலினடுவில்கையோ, || ஊர்
புகழ்ந்த, x போய்ப்புகழ்.

சு அசு

கவித்தொகை ௧௦௭.

எ - து: ஏற்றையும் நங்காதலரையும் பாதுகாத்துச் சுரும்பினம் ஒலிக்
கின்ற காணத்தை நாம் பாடினமாய்த் திருமலைப் பரவுவேம்; அப்பயனாலே
எம்முடைய மறம்பொருந்திய பாண்டியன் பகைவாரிலமென்னும் பெயர்
கெட்டுத் தன்னிலமென்னும் பெயர்பெறும்படி அவர்நாட்டைத் திறைகொண்டு
பகைவரை வெல்வானாக என்றார். எ - று:

இந்நிலப்பண்பிருந்தவா*றென்னென்று கண்டோர் கூறிற்றுக்கொள்க.

இது, கண்டார்க்குப் புதுமையாகிய மருட்கை பிறந்தது.

இது முன் ஒருகொச்சகமும் தனிச்சொல்லும் முட்டடியின்றிக் குறைவு
சீர்த்தாகிய சொற்சீரடிபெற்ற கொச்சகவெண்பாவும் நெடுவெண்பாட்டும்
தனிச்சொல்லும் சொற்சீரடிவந்த கொச்சகமும் ஐஞ்சீரடுக்கிய குறுவெண்
பாட்டிரண்டும் ஐஞ்சீரடுக்கிய நெடுவெண்பாட்டும் தனிச்சொல்லும் குறுவெண்
பாட்டும் நான்கு தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் சரிதகமும் பெற்ற கொச்சகம்.

(௧௦௭.) எல்லா விஃதொன்று கூறு குறும்பிவர்

புல்லினத் தார்க்குங் குடஞ்சுட் டவர்க்குமெங்

கொல்லேறு கோடல் குறையெனக் கோவினத்தார்

பல்லீறு பெய்தார் தொழூஉ;

டு தொழுவத்து;

சில்லைச், செவிமறைக் கொண்டவன் சென்றிக் குவிமுல்லைக்

கோட்டங்காழ் கோட்டி நெடுத்துக்கொண் டாட்டிய

வேழை யிரும்புகர் பொங்கவப் பூவந்தென்

கூழையுள் வீழ்ந்தன்று மன்;

க0 அதனைக், கெடுத்தது பெற்றார்போற் கொண்டியான் முடித்தது
கேட்டன னென்பவோ யாய்;

கஉ கேட்டா லெவன்செய்ய வேண்டினோ மற்றிகா
வவன்கண்ணி யன்றோ வது;

கசு பெய்போ தறியாத்தன் கூழையு ளேதிலான்
கையுனை கண்ணி முடித்தாளென் றியாய்கேட்டிற்
செய்வதி லாகுமோ மற்று;
எல்லாத் தவறு மறும்;
ஒல அஃதறு மாறு;

(பிரதிபேதம்) * என்றுகண்டோர்கூற்றுகக்கொள்ச.

நான்காவது முல்லை எ.

க அள

கக ஆயர் மகனாயி னாயமக் ணீயாயி

னின்வெய்ய னாயி னவன்வெய்யை நீயாயி

னின்னைநோ தக்கதோ வில்லைம னின்னெஞ்ச

மன்னையெஞ் சாகப் பெறின்;

அன்னையோ;

உச ஆயர் மகனையுங் காதுலை கைம்மிக

ஞாயையு மஞ்சதி யாயி னரிதரோ

நீயுற்ற நோய்க்கு மருந்து;

௩.௭ மருந்தின்திரியா னுற்ற துயராயி னெல்லா

வருந்துவே னல்லனோ யான்;

௨௬ வருந்தாதி;

மண்ணிமா சற்றநின் கூழையு னேறவன்

கண்ணிதந் திட்ட தெனக்கேட்டுத் திண்ணிதாத்

தெய்வமால் காட்டிற் றிவட்கென நிண்ணையப்

பொய்யில் பொதுவற் கடைசூழ்ந்தார் தந்தையோ

டையன்மா ரெல்லா மொருங்கு.

இது தலைவி தோழிக்கு அறத்தோடு நின்பத் தமர் *வரைவுடன்பட்டமை அவட்த அவள் சொல்லியது.

இதன் பொருள்.

எல்லா விஃகொன்று †௩று குறும்பிவர்

(க) புல்லினத் தார்க்குங் (உ) குடஞ்சுட் டவர்க்குமெங்

(ஈ) கொல்லேறு கோடல் (ச) குறைபெனக் கோவினத்தார்

பல்லேறு பெய்தார் தொழுவ

௧. (அ) “புல்லினத்தாயனை யாயிற் குடஞ் சுட்டி, எல்லினத் தாயரெமர்” கலி. ௧௧௩: ௮ - ௯. (ஆ) “புல்லினத்தாய மகன்” கலி. ௧௧௩: ௯.

௨. (அ) “நீரார் நிழல குடஞ்சுட் டினத்துள்ளும்” கலி. ௧௦௯: ௩. (ஆ) “கடுஞ் சரையா னுன்கு, குடஞ்சுட் டினத்தாற் கொடி” பு - வெ. வெட்சிப். ௧௮.

௩. “கொல்லேறு கொண்டான்” கலி. ௧௦௯: ௪௩.

௪. குறை பென்பதற்கு இன்றியமையாததென்று சேனாவரையரும் பரிமேலழகரும் முடிக்கப்படும் பொருளென்று புறநானூற்றுரையாசிரியரும் பொருள் கூறுவர்.

(பிரதிபேதம்) * வரைவுடம்பட்டமை. † கூறுங்குறும்பு.

எ - து: எம்! குறும்பிடத்தே பார்த்திருக்கின்ற ஆட்டிடையார்க்கும் இப்பசு இன்னதனைக் குடம்பால் போதுமென்று சாட்டுதலையுடைய பசு விடையார்க்கு மாகக் கோவினத்தையுடைய நஞ்சுற்றத்தார் எம்முடைய கொல்லுகின்ற ஏற்றைத் தழுவுதலே காரியமென்று தொழுவிலே ஏறுகின்றபுகுதவிட்டார். எ - து.

கு தொழுவத்துச்

சில்லைச், (க)செவிமறைக் கொண்டவன் சென்னிக் குனிமுல்லைக்

(உ)கோட்டங்காழ் கோட்டி நெடுத்துக்கொண்டாட்டிய

வேழையிரும்புகர் பொங்கவப் பூவந்தென்

கூழையுள் விழ்ந்தன்று மன்

எ - து: அத்தொழுவிடத்துச் சிலுவைக்குணத்தையுடைய செவிமறையாயிருக்கின்ற ஏற்றைத் தழுவினவனுடைய சென்னியிற் கிடந்த குவிந்த (உ) முல்லைப் பூவாற் சட்டின வளைவினை யுடைய கண்ணியைக் கொம்பிலே எடுத்துக்கொண்டு அலைத்த எழையாகிய பெரிய புகரோறு தள்ளுகையினாலே அப்பூ வந்து என்மயிருக்குள்ளே மிகவும் விழ்ந்தது. எ - து.

ஏழையென்றான் களவொழுக்கம் வெளிப்பிதல் இறவாமற் கோட்டால் அலைத்தமைபற்றி.

க0 அதனைக், (ச)கெடுத்ததுபெற்றுப் போற் கொண்டி. யான்முடித்தது கேட்டன னென்பவோ யாய்

எ - து: அக்கண்ணியை, கெடுத்ததொன்று மீண்டு பெற்றாரைப்போல எடுத்துக்கொண்டு யான்முடித்ததன்மையை யாய் கேட்டாளென்று சொல்லுவார்களோ? ஈதொரு வார்த்தையை எனக்கு விளக்கக் கூறுவாயென்றான். எ - து.

†இஃதொன்று கூறு என்னுஞ்சொல்லை என்பவோ என்பதன் பின்னே கூட்டிப் பொருள்கூறுக.

க. “செவிமறை நேர்மின்னு நுண்பொறி வெள்ளை” கலி. ௧0௧: ௨௭.

உ. (அ) “கோட்டக் கண்ணியுள் கொடுத் திரையாடையும்” புறம். ௨௭௮:

(ஆ) “கோட்டுப்பூச் சூடினும்” குறள். ௧௩.௧௩.

கூ. "தேன்சொரி முல்லைக்கண்ணிச் செந்துவராடையாயர்" சீவக. சஅடு.

சு. (அ)கெடுத்துப்படு நன்கல மெடுத்துக் கொண்டாங்கு" நற். கஅஉ: கு.
(ஆ) "பழந்தன யிழந்தன படைத்தவரை யொத்தாள்" கம்ப. உருக்
காட்டு: சுடு. (இ) "இழந்ததனம் பெற்றவர்போ லிராக்கதர்க ளிரைத்
தீண்டி யிழந்ததங்கள், பழம்பதியிற் குடிபுகுந்து" இராமா. வரை
யெடுத்த. இடு.

(பிரதிபேதம்) * மெனிப்படுத்தல், † இதுவென்று.

நான்காவது முல்லை எ.

சுஅக

கஉ கேட்டா லெவன்செய்ய வேண்டிமோ மற்(க)றிகா

வவன்கண்ணி யன்றோ வது

எ - து: மேல் தோழி, அக்கண்ணி வரைத்துகோடல் தாழாத அவ
லுடைய கண்ணியன்றோ? அதனும் பின்னை யாய் கேட்டால் என்ன பரி
காரம் *யாஞ்செய்யவேண்டும்? அதற்கு ஒன்றும்வேண்டாவென்றாள். எ - து.
சு: அசை.

கச (உ)பெய்போ தறியாத்தன் கூழையு ளேதிலான்

கைபுனை கண்ணி முடித்தானென் றியாய்கேட்டிற்

செய்வதி லாகுமோ மற்று

எ - து: அதகேட்ட தலைவி, (உ)முடிக்கும் பூ †இதுவென்றறியாத தன்
லுடைய மயிரில் ஏதிலான் கையர்வே புனைந்தகண்ணியை முடித்தானென்று
தாய்கேட்டில் அதற்குப் பின்னை அவள் வெகுளாமற்செய்வதொரு பரிகாரம்
இல்லையாயிருக்குமோ என்றாள். எ - து.

மயிருக்கு (ச)மணந்தரும் பூ முடித்தல் வேண்டுமென்று அறியாதவள்.

கஎ எல்லாத் தவறு மற்றும்

எ - து: அதுகேட்ட தோழி, இனி எல்லாக் தவறுகளும் நீங்குங்கா
ணென்றாள். எ - து.

அவன் வரைவுணர்ந்தமையின்.

கஅ ஒலு அஃதறு மாறு

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, ஒடுஎனவியந்து அத்தவறு அறுமாடுன்னை
யென வினாயினாள். எ - து.

க. இருத்தல் - தாழ்த்தல்.

உ. “புல்லினத் தாய மகன் சூடி வந்ததோர், முல்லை யொருகாழுகண்ணியு மெல்லியால், கூந்தலுட் பெய்து முடித்தேன்” கலி. ௧௧௫. ௪ - ௬.

ங. முடிக்கும் பூ - சூடும்பூ; சூடாப்பூ, எருக்கு முருக்கு முதலியவை.

ச. மணத்தின் பொருட்டே பூக்களை மக்கள் அணிவரென்பது, “ஆண்த்கணக மணத்தரிற் பூமண மார்கொள்ளுவர்” என்பதனாலும் எருக்கு முதலியன மணயில்லாதன வென்பது, “துன்னியபூ ரினும் விரை சார்த், தறியாத புல்லெருக்கும்” (வாட்போக்கீகி. ௧௧.) என்பது

முதலியவற்றாலும் அறியலாகும்.

(34திபேதம்) * செய்யவேண்டாமதற்கொன்றுமேண்டா, †சென்றறியாததன்மயிரில்.

87

கக௦

கவித்தொகை ௧0௭.

௧௧ ஆயர் மகனாயி னாயமக ணீயாயி

(க) ின்வெய்ய னாயி னவன்வெய்யை நீயாயி
னன்னேநோ தக்கதோ வில்லைம ஃனின்னெஞ்சு
மன்னெநெஞ் சாகப் பெறின்

எ - து: அதுகேட்டதோழி, அவன் ஆயருடையமகனா யிருப்பானாயின், நீ ஆய்ச்சாதியிற் பிறந்த மகனாயிருப்பையாயின்; (உ)†அவன் உன்னவிரும்பியிருப்பானாயின், நீ அவனை விரும்பியிருப்பையாயின், தாய் மிகவும்! நோவத் †தக்கதொருகாரிய மில்லைகாணென்றான்; அதுகேட்டதலைவி, அன்னையுடைய நெஞ்சு நின்னுடைய நெஞ்சாகப் பெறின் அவன் || நோவத்தக்கதோ இல்லை யென்றான். எ - று.

௧௩ அன்னையோ

எ - து: அதுகேட்டதோழி, இன்னும் ÷ அத்தன்மையையோவென்றான். எ - று.

என்றது, யான் இத்துணையெல்லாம் கூறவும் கொள்ளாத தன்மையை யோ? எ - று.

௧௪ (௩)ஆயர் மகனாயுங் கா, தலை + கைம்பிக

(௪)னாயையு மஞ்சதி யாயி னரி, தரோ

க. “தண்ணிய சிறிய வெய்ய தழற்சொலாற் சாற்று கின்றான்” (சீவக. எசஎ.) என்புழி ‘வெய்ய’ என்பதற்கு, விரும்பப்படுதலின் வெய்ய வென்றாரென்று விசேடவுணாயெழுதி, ‘நின்னவெய்யனாயின்’ என்பதை மேற்கோள்காட்டினர். கச.

உ. “தாம்வீழ்வார் தம்வீழ்ப் பெற்றவர் பெற்றாரே, காமத்துக் காழில் கனி” குறள். கககக.

ங. ‘ஆயர் வேட்டுவர்’ என்னும் (தொல். அசுத். உக.) சூத்திரவுடையில், ‘ஆயர் வேட்டுவென்னும் இரண்டுபெயரே எடுத்தோதினாரெனும் ஒன்றென முடித்தலான் அந்நிலங்கட்டுரிய எனைப் பெயர்களான் வருவனவுங் கொள்க’ என்று கூறி, “ஆயர்மகனையும்.....கோய்க்கு மருந்து” என்பதை மேற்கோள்காட்டுவர். கச.

ஞாய - நின்றாய்; (அ) “யாயு ஞாயும் யாரா கியரோ” (குறுந். ௪௦.)

என்பதனால் யாயென்பது தன்மைப் பெயரடியாகவும் ஞாயென்பது முன்னிலைப் பெயரடியாகவும் பிறத்த முறைப் பெயரென்று துணிய

(பிரதிபேதம்) * நின்னெஞ்சமென்னெஞ்சாகப், † இயன், ‡ தக்கதோர், || நோகத்தக்க தோ. + அத்தன்மையாயென்றான், † கைமிக.

நான்காவது முல்லை எ.

காக்க

எ - து: *கைமிக ஆயர்மகனையும் கா தலித்தலையுடையாய்க் *கைம் மிகயாயையும் அஞ்சியிராநின்றாயாயின், இனி நீயுற்ற காமகோய்க்கும்ருந்து அரிதென்றான். எ - று.

அரோ, அசை.

உஎ மருந்தின் நியா னுற்ற துயராயி னெல்லா

வருந்துவே னல்லவே யான்

எ - து: அதுகேட்ட ஸலைவி, எஃ! யானுற்ற வருத்தத்திற்கு மருந்தில்லையாயின், இனி வருத்தியே விடுவேனல்லவே என்றான். எ - று.

உக வருந்தாதி

(3)மண்ணிரா சற்ற(உ)நின் கூழையு னோறவன்

கண்ணிதந் திட்ட தென்க்கேட்டுத் திண்ணிதாத்
 தெய்வனால் காட்டிற் றிவட்கொன நிண்ணையப்
 பொய்யில் †பொதுவற் கடைசூழ்ந்தார் தந்தையோ
 டையன்மா ரெல்லா மொருங்கு

எ - து: அதுகேட்ட தோழி, இனி வருந்தாதேகொள்; கழுவீ அழுக்
 சுற்ற ின்னுடைய மயிரிடத்தே எந அவன் கண்ணீயைத் தந்ததென்று பிறர்
 சொல்லக் கேட்டு. தந்தையோடே தமையன்மாரெல்லாரும் சேரக் கூடி
 யிருந்து, தெய்வமாகிய மால் இவளுக்கு இவனைக் || திண்ணிதாகக்கொண்டு
 வந்து காட்டிற்றொன மகிழ்ந்து, ின்னை அந்தக் களவொழுக்கத்தைப் பிறர்
 அறியாமல் ஒழுகவல்ல பொதுவனுக்கு அடித்தலைச்சூழ்ந்தார் காணென்றான்.
 எ - து.

லாகும். பதிப்பில் ஞாயன்யகரமாக மாறியதனால் ஞயமாறிக்கிடந்த
 இப்பகுதியைத் திருத்தி யின்புறுத்தியது தமிழ்நெறி விளக்கமே.
 யாயென்பது தன்மையொட்டுத்த முறைப்பெயரென்பதமட்டும்
 தொல்காப்பிய உரைகளிற் குறிக்கப்பட்டுள்ளது; ஞாயென்பது
 முன்னிலையொட்டுத்த முறைப்பெயராதலை (ஆ) “ஞாயர் பயிற்ற”
 (இ) “ஞாயர்பா லுண்டி” (ஈ) “ஞாயர்மாட்டைப்பால்” கலி. ௮3: ௧௨;
 ௮௫: ௨௮, ௩௬. என இத்தூலிற் பலவிடத்தும் வருதலும் வலியுறுத்
 தும். இவைஇவ்வரம்புகடந்துதாயென்னும்பொருளிலும்வருதலுண்டு.

க. “மாசற மண்ணுற்ற மணியேசு மிருங் கூந்தல்” கலி. ௭௭: ௧௬. என்
 பதும் அதன் குறிப்புக்களும் பார்க்க.

உ. “அவன்கண்ணி நீபுனைந்தா யாயி னமரு, மவன்க ணடைசூழ்ந்தார்
 நினை” கலி. ௧௧௫: ௧௭ - ௧௮.

(பிரத்பேதம்) * கையிக; † நின்றும் இனிநீ, ‡ பொதுவர்க்குடை|| நிண்ணியதாக.

கூகூஉ கவித்தொகை ௧0௮.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்ச்சியுலகை உயிர்த்தது.

இது கொச்சகவெண்பாவும் தனிச்சொல்லும் ஐஞ்சேரடுக்கிய கொச்சக
 *வெண்பாவும் ஐஞ்சேரடுக்கிய குறுவெண்பாட்டும் ஈரடியானொன்றும் கொச்ச

சகவெண்பாவும் ஈழுச்சீரடியானென்றும் இருச்சீரடியானென்றும் கெடுவெண் பாட்டிம் தனிச்சொல்லும் குறுவெண்பாட்டிம் கொச்சகவெண்பாவும் தனிச் சொல்லும் சுரிதகமும்பெற்ற கொச்சகக்கவி. (எ)

(கடுஅ) (க)இகல்வேந்தன் சேனை யிறுத்தவாய் போல

வகல்குரோள் கண்ணென மூவழிப் பெருகி
 நுதலடி நுகப்பென மூவழிச் சிறுகிக்
 கவலையாற் காமனும் படைவிநி வனப்பினே
 டகலாங்க ணளைமாறி யலமந்து பெயருங்கா
 னகைவல்லேன் யானென்றென் னுயிரோடு படைதொட்ட
 விகலாட்டி நின்னை யெவன்பிழைத்தே னெல்லாயான்;

அஃதவல மன்று மன;

கூ ஆய ரெமரானு லாய்த்தியேம் யாமிகக்
 காயம்பூங் கண்ணிக் கருந்துவ ராடையை
 மேயு நிரைமுன்னர்க் கோலூன்றி நின்றயோ
 ராயனை யல்லி பிறவோ வமரருண்
 ஞாயிற்றுப் புத்தேன் மகன்;

கச அதனன் வாய்வாளேன்;
 முல்லி முகையு முருந்து நிரைத்தன்ன
 பல்லும் பணைத்தோளும் பேரம ருண்கண்ணு
 நல்லேன்யா னென்று நலத்தகை நம்பிய
 சொல்லாட்டி நின்னொடு சொல்லாற்று கிற்பார்யார் ;

கக சொல்லாதி;
 நின்னைத் தகைத்தனே னல்லல்காண் மன் ;

உக மண்டாத கூறி மழகுழக் காகின்றே
 கண்ட பொழுதே கடவரைப் போலநீ

க. புணர்ந லென்னு முரிப்பொருள் வந்த முல்லிப்பாட்டுக்கு இச் செய்யுள் மேற்கோள்; நாற்கவி. கு. உ. ௨௩.

(9)திபேதம்) * வெண்பாட்டு மீடடியானென்ற க்கொச்சகவெண்பாவைபஞ்சீடியானென்றும்
 மும்ரெடுவெண், † ஐஞ்சீடியானென்றும் இரு.

நான்காவது முல்லை அ.

அகநா.

பண்டம் வினாய படிற்றாற் றொடையநிற்
 கொண்ட தெவனெல்லா யான் ;

கொண்டது;

உக அனையாறிப் பெயர் தருவா யறிதியோ வஞ்சூன்று
 தளவமலர் ததைந்ததோர் கானச்சிற் றுற்றய
 விளமாங்காய் போழ்ந்தன்ன கண்ணினு லென்னெஞ்சங்
 களமாக்கொண் டாண்டாயோர் கள்வியை யல்லையோ ; [கும்;
 நின்னெஞ்சங், களமாக்கொண் டியாமா ள லெமக்கெவ னெளிதா
 ௩க புனத்துளா னெந்தைக்குப் புகாவுய்த்துக் கொடுப்பதோ
 வினத்துளா னென்னைக்குக் கலத்தொடு செல்வதோ
 தினைக்காலுள் யாய்விட்ட கன்றுமேய்க் கிற்பதோ;

அனைத்தாக;

௩௫ வெண்ணெய்த் தெழிகேட்டு மண்மைபாற் சேய்த்தன்றி
 யண்ணணித் தூராயி னன்பகற் போழ்தாயிற்
 கண்ணைக் கொழிக்குங் கனின்பெறு பெண்ணீர்மை
 மயிலெருத்து வண்ணத்து மாயோய்மற் நின்ன
 வெயிலொ டெவன்விரைந்து சேறி புதுச்சாண்
 பிடிதுஞ்ச வன்ன வறைமேல் நுங்கின்
 றடிசண் புரையுங் குறுஞ்சனை யாடிப்
 பணிப்பூந் தாவொடு முல்லை பறித்துச்
 தனிக்காயர் தண்பொழி லெம்மொடு வைகப்
 பணிப்படச் செல்வாய்தும் மூர்க்கு ;

இனிச்செல்வேய்யாம்;

சக மாமருண் டன்ன மழைக்கட்சிற் றுய்த்தியர்
 நீமருட்டுஞ் சொற்கண் மருள்வார்க் குரையவை
 யாமுனியா வேறுபோல் வைகற் பதின்மரைக்
 காமுற்றுச் செல்வாயோர் கட்டுத்திக் கள்வனை
 நீயெவன் செய்தி பிறர்க்கு;
 யாமெவன் செய்து நினக்கு;

௫௨ கொலையுண்டக் கூரெயிற்றுக் கொய்தளிர் மேனி
 யினை வனப்பின் மாயோய் நின்னிற் சிறந்தார்
 நிலவுலகத் தின்மை தெளிநீ வருதி

ககசு கலித்தொகை ௧0௮.

மலையொடு மார்பமைந்த செல்வ னடியைத்
 தலையினுற் றொட்டுற்றேன் குள் ;

௫௩ ஆங்குணசார் நேர்ப வதுபொய்ப்பாய் நீயாயிற்
 றேங்கொள் பொருப்பன் சிறுகுடி யெம்மாயர்
 வேந்தூட் டரவத்து நின்பெண்டிர் காணாமற்
 காஞ்சித்தா துக்கன்ன தாதெரு மன்றத்துத்
 தூங்குந் குரவையு ணின்பெண்டிர் கௌண்ட
 யாம்பற் குழலாற் பயின்பரி ரெம்பட்ப்பைக்
 காஞ்சிக்கிழ்ச் செய்தேங் குறி.

இஃது 'அடியோர் பாங்கிலும் *வினைவல பாங்கிலும்.. கடிவரை யீல
 புறத் தேள்மனார் புலவர்'(க)என்பதனுற் பிறர் எவிய தொழிலைச் செய்தல்
 ிவல்ல அகப்பறத் தலைவனும் தலைவியும் முன்னொருகாற் கூடிப் பிள்ளர்
 அவ்வினதீர்ப்பாட்டுழி அவர்வயிற் பாதிமைமையால் ஊடிக் குறிநேரித்தது.

இதன் பொருள்.

இகல்வேந்தன் (உ) சேனை யிறுத்தவாய்போல
 (ஈ)வகல்குறேள் கண்ணென மூவழிப் பெருகி
 நுதலடி நுசுப்பென மூவழிச் சிறுகிக்
 கவலையாற்(ஈ) காமனும் †படைவிடு வனப்பினே
 டகலாங்க ண்ணையாறி ||யலமந்து பெயருங்கா
 னகைவல்லேன் யானென்றென் னுயிரோடு படைதொட்ட
 விகலாட்டி நின்னை பெவன்பிழைத்தே நெல்லாயான்

க. தொல். அகத். கு. உக.

உ. 'சேனை யிறுத்தவாய்போல' என்பது இறுத்தலென்பது வந்து விடுத
 லென்னும் பொருளில் வருதற்கு மேற்கோள்; சிலப்: ச: ௧௨.
 அடியார்க்கு நல்.

ஈ. "பெருந்தோண் மடந்தை" (சிலப். ஈ: ௬.) என்பதற்கு, மகளிர்க்குத்
 தோள்பெருக்கை இலக்கணமென்று விசேடவுரை எழுதி 'அகல்கு
 றேள் கண்ணென மூவழிப் பெருகி' என்பதை மேற்கோள்காட்டுவர்
 உரைகாரரிருவரும்.

ச. (அ) "உருவி லாள நொருபெருஞ் சிலையாடு: விரைமலர் வாளி
 வெறுநிலத் தெறிய" சிலப். ஈ: ௨௩ - ௨௪. (ஆ) "படையிட்டி நடுங்
 குங் காமன்" மணி. ஈ: ௨௩. எனவருபவையும் இங்கே நோக்கற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * விசையர் பாங்கினும், † யல்லாதவகப், ‡ படையியினப். || அலமந்து.

நான்காவது முல்லை அ.

௬௬௩

எ-து: அகன்றவர்குல் தோள் கண் என்று சொன்ன மூன்றிடமும்
 பெருத்து துதல் அடி இடை என்று சொன்ன மூன்றிடமுஞ் சிறுத்துக்
 காமனும் பிறர்க்கு மனக்கவலை செய்தலோடே தன் அம்பை *விடுதற்குக்
 காரணமான அழகோடே(க) ஊரிடத்தே † அலமந்து மோரைவற்று நீ மீளுங்
 காலத்தே யான்நகுதலைவல்லெனென்று நக்கு, பின்னர் இகலிடத்தே சென்று
 விட்ட பாண்டியன்சேனை உயிரோடு போம்படி படை தொடு மாறுபோல என்
 னுயிரோடு போம்படி படையைத், தொட்ட மாறுபாட்டையுடையவனே ! எடி !

யான் நினைவே எப்படித் தப்பினேன் கூறென்றான். எ - று.

இகல்வாரிற்றுத்த வேர்கன்சேனேபோல் என மாறுக.

அ அல்கவல மன்று மன

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, அரைமாறிக் திரிகின்றது மிகவும் எங்குலத் திற்குத் தீதன்று. எ - று.

க (உ) ஆய ரெமராளு லாய்த் தீயேய் யாமிகக்

காயாம்பூங் கண்ணிக் (௩) கருந் துவ ராடையை

(ச) மேயு நிரைமுன்னர்க் (௪) கோலூன்றி நின்றாயோ

ராயனை || பல்லி பிறவோ வாரருண்

நாயிற்றாய் புத்தேண் மகன்

எ - து: X எஞ்சுற்றத்தார் ஆயராளுல், யாங்கள் மிகவும் ஆய்த்தியரேம்; அதுகிடக்க, நீதான் காயாம்பூவாற்செய்த கண்ணியையும் துவருட்டின கரிய ஆடையைப் + முடையாய்; மேய்கின்ற நிரைகளுக்குமுன்னை ஒருகோலை

க. அகலாங்கண் - அகன்ற ஊரிடத்தே. மது. ௩. ௨. ௭.

உ. பார்ப்பார் அரசர் இடையர் குறவர்முகலியவர்பால் ஒருவரையொருவர் ஒவ்வாமற் கிடக்குஞ் சாதிரியல்பாகிய தன்மை யென்னு மெய்ப்பாட்டுள் இடையர் தன்மைக்கு, "ஆயரெமராளுல்.....புத்தேண் மகன்" (ஒரு பிரதியில் "காயாம்பூங்..... ஆயனையல்லை") என்பது மேற்கோள்; தொல். மெய்ப்பாட்டியல். கு. ௧௨. இளம்.

௩. "அந்துவ ராடைய் பொதுவனேயி" (கலி. ௧௦௨: ௩௭.) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

௪. (அ) "மேயுநிரை... ..மகன்" என்பது தலைவன் வினைவல பாங்கினன் என்பதற்கும் தொல். அகக். கு. ௨௩. ௩௪; (ஆ) பிறவென்பது அசைநிலையாய்வருதற்கும், நள். இடை. கு. ௨௨. மயிலை. வீருத்தி. இரா. மேற்கோள்.

௫. "தண்கொ ளூன்றிய தனிநிலையிடையன்" அகம். ௨௭௪: ௨.

பிதிபேதம் * விடுத்தற்கு-+ அலம்யந்த, † அல்கவல, || அல்லபிறயோ. X எஞ்சுற்றத்தார், + உடையாய், உடையாய்.

ஊன்றி அந்நிரை மேய்த்து நின்றீ இடையிலூந்தன்மையை உடையயல்லை;
வேருகத் தேவர்களுள் சூயிரூபிய தெய்வத்தின் மகனோ? கூறென்றாள்.
எ - று.

மகன், கன்னன்; *இஃது இகழ்ச்சி. ஆய்த்தியேம் யாமாயின் என்றும்
பாடம்.

கசு அதனான் வாய்வாளேன்

(7)முல்லை முகையு முருந்து நிரைத்தன்ன

பல்லும் பனைத்தோளும் டேபரம ருண்கண்ணு

நல்லேன்பா நென்று நலத்தகை நட்பிய

சொல்லாட்டி நின்னொடு †சொல்லாற்று கிற்பார்பார்

எ - று: அதுகேட்டவன் நீ இங்நீனம் † இகழ்த்துகூறுதலால் நின்
னோடு ஒன்றுக் ||கூறேன்; முல்லையினது முகையையும் (2)பீலிமுருந்தையும்
நிரைத்தாலொத்த பல்லும் (௩)பனைபோலுந் தோளும் பெரிய அமர்செய்யும்
உண்கண்ணும் +யான் நல்லேனென்று, நின்னுடைய தகுதியைப் பிறர் நச்சுத
லன்றி நீதானே நச்சியிருக்கின்ற xசொல்லையுடையவளே! நின்னோடு மறு
மாற்றஞ் சொல்லுதலை யார் நிகழ்த்துவாரென்றான். எ - று.

[முல்லை](பல்லு)முதலியன, சின்னவீனை முதலொடு முடிந்தது. +ஆற்
றுகிற்பார். வீனைத்திரிசொல்.

கசு சொல்லாதி

எ - று: அதுகேட்டவன், அங்கனமாயின் ஒன்றுஞ் சொல்லாதே
கொள்ளென்றான், எ - று.

௨-0 நின்னைத் தகைத்தனைன்

எ - று: அதுகேட்டவன், **நின்னைப் போகாமல் விலக்கினேனென்
ருன். எ - று.

அல்லல் காண்மன்

எ - று: அதுகேட்டவன், இவன் கம்மிடத்து நிகழ்த்துகின்றதோர்
வருத்தத்தைப் பாராயென கெஞ்சொடு கூறினாள். எ - று.

க. (அ)உருவென்னு மெய்ப்பாட்டிற்கு, “முல்லை முகையு.....யார்”
என்பது மேற்கோள்; தொல். மெய்ப். சூ. உடு போர். (ஆ) “முல்லை
முகையு முருந்துநிரைத்தன்ன, பல்லர்” (கலீ. ௧0௩: ௬-௭) என்பதும்

அதன்குறிப்பும் இங்கே ஒப்புநோக்கற்பாலன.

உ. பீலி - மயிலிறகு.

ஈ. பீண - மூங்கில்.

(பிரதீபேதம்) *இதுஇகட்டி, †சொல்லாற்றிற்பார், ‡ மகிழ்ந்த. || உதேனென்றும். என்ற மூலம், + யானல்லனென்று, x சொல்லமுடையனே, † 'ஆற்றிற்பார், *போகாமல் தீண்டிலக்கி என்னென்றும்.

நான்காவது முல்லை அ.

காசுடன்

உக (க)மண்டாத கூறி மழதீழக் (உ)*காசின்றே
கண்ட பொழுதே கடவரைப் போலநீ
பண்டம் வினாய படிற்றாற் றொடையநிற்
கொண்ட தெவனெல்லா யான்

எ - து: கூறி, பின்னும் மனம் மயங்குகையுடைய குழவிப்பருவத்துக்கு
† ஆகின்ற; என்மனம் மிக்கு விரும்பிச் ‡ சொல்லாத சொற்களைச் சொல்லி
என்னைக் கண்டபொழுதே (ஈ)தானிக் கடவாரிடத்துக் கொடுத்தவர்கள் || அவ
வர்களுக்குள்ள பண்டங்களை உசாவுமாறபோல நீயும் என்னிடத்துள்ள
பண்டங்களை இவை யாவை என்று வினாவிய வஞ்சனையாலே எனது வட்டி
வைப் பிடித்தற்கு ஏதா! நின்னிடத்து யாம் வாங்கிக்கொண்ட பொருள்
எப்பொருள் என்றாள்? எ - று.

(ஈ)குழக்கு, "தாங்கக்கு x வண்ணகக்கு" (ஐ)என்றற்போல் நின்றது.
உரு கொண்டது

எ - து: அதுகேட்ட(வன்) நீ என்னிடத்து வாங்கிக்கொண்ட பொருள்
கூறக்கேள். எ - று.

உக அனாமாநிப் பெயர் தருவா யறிதியோ வஞ்ஞான்று
+ தளவாமலர் ததைநகதோர் கானச்சிற் றற்றய
வினாமாங்காய் போழ்ந்தன்ன கண்ணினு லென்னெஞ்சங்
காமாக்கொண் டாண்டாயோர் கள்வியை பல்லையோ [சும்
நின்னெஞ்சங், காமாக்கொண் டியாமான லெமக்கெவ னெளிதா

க. "மண்டாத சொல்லி" கலி. ௧௦: உ.

உ. சிடைத்த கையெழுத்துப்பிரதிகளுள் ஒன்றிலேனும் 'ஆகின்றேன்' என
எனவீரான பாடம் இல்லை. முன்பதிப்பில் 'ஆகின்றேன்' என்று

மூலமும் 'ஆகா நின்றேன்' என்று உரையும் உள்ளன. அவ்வாறு படிக்கும்படி சூரேட்டிலிருப்பினும் அவற்றை "ஆகின்றேன்" எனவும் 'ஆகா நின்றேன்' எனவும் கொள்ளலாமென்று தோற்றுகிறது.

௩. தனிசு - கடன். பழ. கூடி.

௪. குழுவென்பது இளமைப் பொருட்டுடன்பதை அறிஞர் பலரும் அறிவர். இங்கே குழக்கென்பதற்கு எடுத்துக்காட்டியிருக்கும் மேற்கோளை நோக்க. அச்சொல் குழமென மகர வீராகவும் இருக்குமோவென்று ஐயமுண்டாகிறது.

௫. "தரங்கக்கும் வண்ணகக்கும்" என்பது: யா-கா. ஒழி. ஏ.

(9)திப்பகம்) * ஆக்கிற்றகண்ட, † ஆகாநின்றென்மனம், ‡ சொல்லாதொழி, || அயர் கருக்குள்ள. X வண்ணக்குள்ளும், † தளமலர்.

88

கூகடி

கலித்தொகை ௧0௮.

௩௧ (க)புனத்துளர் நெந்தைக்குப் (உ)புகாவய்த்துக் கொடுப்பதோ
வினத்துளர் *நெண்ணிக்குக் கலத்தொடு செல்வதோ
நினைக்காலுள் †யாய்விட்ட கன்றுமேய்க் கிற்பதோ

எ - து: அக்காளிலே மோர்வற்று மீள்கின்ற நீ செம்முல்லை நெருங்கின தோர் காணத்திடத்துச் †சிறிய யாற்றினயவிடத்தே (௩)||இளையமாவடுவைப் பிளந்தாலொத்த கண்ணிலே எனக்குடிரித்தாகிய என்னெஞ்சைநினைக்கு இருப் பிடமாக வாங்கிக்கொண்டு அடிமைத் தொழில்கொண்டாய்; ஒரு கள்வியை யல்லையோ? அது நீயறியாயோ என்றான்; அது கேட்டவன், நின் நெஞ்சை எனக்குஇருப்பிடமாக + வாங்கிக்கொண்டியாம் அடிமைத்தொழில்கொள்ளுதல் எமக்கு எங்கனம் எளிதாயிருக்கும்? நின்னெஞ்சு புனத்திடத்தாலாகிய(௪)என் தமையனுக்கு உணவைக்கொண்டுசென்று கொடுக்குமதொன்றோ? பசுத்திர விடத்தாலாகியஎன் தந்தைக்குக்கறவைக்கலக்கொண்டு X செல்லுமதொன்றோ? நினை அரிந்த + தானிடத்தே; யாய் மேயவிட்ட கன்று மேய்க்குமதொன்றோ? அன்றே! ஆதலால் அரிதேகாணென்றான். எ - து.

௩௪ அனைத்தாக

எ - து: அதுகேட்டவன், இனி நீ ஏவின் தொழில்களை என்னெஞ்சு

க. தலைவி. வினைவல பாங்கின ளென்பதற்கு “புனத்துளா.....
மேய்க்கிற்பதோ” என்பதை, (தொல். அசத். சூ. உரு.) மேற்கோள்
காட்டி, இஃது ‘எமரேவலான் யாம் செய்வதன்றி யாங்களேவ நின்
னெஞ்சம் இத்தொழில்கள் செய்கின்றனவிலை யென்றலின், வினை
வல பாங்கினளாய தலைவி கூற்றாயிற்று’ என விளக்கினார். ௩௪.

உ. புதா-உணவு; தொல். கள. சூ. ௧௬: ௬. அற. ௧௧௬, ௧௨௨.

௩. (அ) “வடுவிடை போழ்த்தகன்ற கண்ணாய்” கார். ௬. (ஆ) “வடுப்
போழ்த் தன்ன வாளரிடுங்கண்” (இ) “வடிப்போழ்த் தன்ன வா
ளரித் தடங்கண்” பெருங். (ஈ) ௪௬: ௨௨௩; (உ) ௪: ௧௨. என்பனவையும்
கலி. ௬௪: ௨௧-ஆம் அடியும் அதன் குறிப்பும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

௪. என்னை யென்பதற்கு என் தமையனென்ற பொருளும் எந்தை
யென்பதற்கு என் தகப்பனென்ற பொருளுமே காணப்படுவதனால்,
இங்கே ஏதோ ஒரு முறைபற்றி அச்சொற்களை மாற்றி இயைத்தா
ரென்று தோற்றுகிறது. அன்றி எந்தையென்பதற்கு என் தமைய
னென்ற பொருளு முண்டெனின் பிரதிபேதத்தால் ஆற்றொழுக்
காகவே பொருள் அமையும்.

(பிரதிபேதம்) *எந்தைக்கு. † யாம்விட்ட. ‡ சிற்றற்றய. சிற்றியற்றய. || இளமாயடுவைய. †-
யாக்கிக்கொண்டு அடிமைத், x செல்லுயதொன்றே, † தாளிடத்தேயா யா
மேயவிட்ட.

௩௫ வெண்ணெய்த் *தெழீகேட்டு மண்மையாற் சேய்த்தன்றி
 (க)யண்ணணிக் தூராயி னன்பகற் † போழ்தாயிற்
 (உ)கண்ணோக் கொழிக்குங் கவின்பெறு பெண்ணீர்மை
 மயிலெருத்து வண்ணத்து மாயோய்மற் றின்ன
 வெயிலொ டெவன்விரைந்து சேறி (௩)யுதுக்காண்
 (ச) † பிடிதுஞ்ச வன்ன வறைமேல துங்கின்
 றடிகண் பரையுங் (௫)குறுஞ்சுனை யாடிப்
 (எ)பனிப்பூர் (ஈ)தளவொடு முல்லை பறித்துக்
 தனிக்காயாந் தண்பொழி லெம்மொடு வைகிப்
 பனிப்படச் செல்வாப்நாட் மூர்க்கு

க. “இப்புணத்தின், மருங்கண் ணையதுண் டோவந்த தீங்கொரு வான்
 கலையே” (கோவையார். ௫௩.) என்பதன் உரையில், ‘மருங்கென்பது
 மருங்கென ஈறுதிரிந்துகின்றது. அணித்தாகவென்னும் பொருட்
 டாய அணி, அண்ணெனக் குரைந்து நின்ற தெளிவு மமையும்’
 எனப் பேராசிரியர் எழுதியிருப்பதும் தொல்காப்பியவுரையில் அண்
 ணை. வென்பது அடையடுத்ததென்ற நச்சினூர்க்கினியரெழுதியிருத்
 தலும் இங்கே அறியத்தக்கன.

உ. (அ) “கண்கவர் காரிகை”... ..(ஆ) “எண்டவர் மனமுங் கண்ணும்
 கவர்ந்திட வண்பு வாய்ந்த, வொண்டொடி” ஐதடந. போர்புரி. ௫.
 என்பவையும் (இ) “வாங்கெழி னல்லாரும்” (கலி. ௧௦௪: ௧௧.)
 என்பதற்கு, “நோக்கினூர் கண்ணவாங்கிக்கொள்ளும் அழகினைபுடைய
 ஆய்ச்சியரும்” என்றெழுதியிருக்கு முரையும் இங்கே நோக்கற்பாலன.

௩. “உதுக்காண்” என்பது ஈட்டு முதல் உகர ஈறாகிய சொல்லின்முன்
 வல்லெழுத்து மிக்கு வந்ததற்கு மேற்கோள்; தொல். உயிர். கு. ௬௧.
 ௧௪. துறுந். ௧௧௧; ஐங்குறு. ௧௦௧, ௪௫௩; புறம். ௩௦௭: ௩.

௪. ‘ஈரும்புணக் களித்த புகர்முக வேழ, மிரும்பிணர்த் துறுகற் பிடி
 செத்துத் தழுஉரின், குன்று” ஐங்குறுநூறு. ௨௩௬.

௫. “குறுஞ்சுனைப் புறவம்” காஞ்சி. திருநாட்டுப். ௬௪.

க. “பனிவளர் தளவின் சிரல்வாய்ச் செம்முகை”

எ. (அ) “தண்டுளிக் கோட்டை பைக்கொடி முல்லை, முகைதலை திறந்த நார்தம் புதன்யிசைப், பூமலர் தளவமொடு தேங்கமழ்பு காலு” (ஆ) “முல்லை, ம்பாதவிழ் தளவமொடு” (இ) “கெடுக்கொடி முல்லை யொடு தளவமல ருதிய” (ஈ) “கல்லேர் புறவிற் கவினிப் புதன்யிசை, முல்லை தளவொடு போதவிழ்” (உ) “வெருகு வேட்பச் சிரிப்பனபோன் (பிரதிபேதம்) * தொழில்கேட்டு, † பொழுதாயின், ‡ பிடித்தஞ்சு யன்சையறமேறும்கின்”

எபி

கவித்தொகை ௧௦௮.

எ - து: என்று, பின்னர் கடைத்தமோரைக் கையால் *அலைக்கும் னுசைகேட்டும் அணுமையினாலே தூரம் அன்றாய் ஊர் மிகவும் அணித்தாயின், பொழுது உச்சியம் பொழுதாயின், கண் வேறொரு வடிவை நோக்குதலைத் தவிர்க்கும் அழகைப்பெறுகின்ற பெண்டன்மையினையும் மயிலினுடைய கழுத்தினுடைய நிறத்தைபுமுடையமாயேனோ ! இப்படி வெய்தாகிய பொழுதோடே வினைந்து செல்லாநின்றாய்; இதனால் மத்தப் பெறும்பயனென் ? காயாம்பூவையுடைய குளிர்ந்த பொழிலை அவ்விடத்தே பாராய்; அவ்விடத்திற் பிடி தஞ்சுவனவற்றையொத்த †பாறையிடத்தனவாகிய (க) நங்கினது வெட்டின கண்ணையொக்கும் (உ) நீர் றைந்த அண் னியசுனைகளிலே ஆடிக் ‡குளிர்ச்சியையுடைத்தாடியபூக்களையுடைய(ஈ) செம்முல்லைமலரோடேமுல்லை மலரையும் பறித்துத் தனியே அப்பொழிவிடத்தே எம்முடனே தங்கிப் பொழுது குளிர்ச்சியுண்டாக நும்பூர்க்குச் செல்வாயென்றான். எ - து. சரு இனிச் || செல்வேயாய்

எ - து: அதுகேட்டவன், நீ போகவேண்டா என்கின்றயாதலின் யாம் போவேமென ஊடல்தோன்றக் கூறினான். எ - து.

சக (ஈ) மாமருண் டன்ன மழைக்கட்சிற் றாய்ந்தியர் நீமருட்டுஞ் சொற்கண் மருள்வாய்ம் குரையவை யாமுனியா வேறுபோல் வைகற் பதிண்டரைக் காமுற்றுச் செல்வாபோர் கட்டுத்திக் கள்வனை

முகைத்த முல்லை.....குருநிக் கூறையிறு கூத்தியர்கட் கொண்ட

கொடித் தளவமே” என்பவற்றால் தளவமும் முல்லைபுயம் வேறுவேறு ஆதலை அறிக.

க. “நுங்கின் தடிகண்ணிலுள்ள நீர் சுனையின் நீருக்கும் அதன் நீர்நிறைவு சுனையின் நீர் நிறைவுக்கும் உவமை.

உ. “அகளத்தன்ன நிறைசுனைப் புறவின்” மலை. ௧௦௪.

ங. “தளவம் செம்முல்லைக்குப் பெயராய்வருதலை (அ) “சிரல்வாய் புத்த தளவின்” (ஆ) “புதன்மிசைத் தளவி னிதன்முட் செந்நீரை” (இ) “சிரல்வாய் வனப்பின வாசி நிரலொப்ப, வீர்த்தண்டளவர் தகைத்தன” என்பவற்றாலும் இத்தூத்ப்பக்கம் சுசுகை: சு: சுசுகை: ன (௨) குறிப்புக்களாலும் அறிக. இது முல்லையென்னும் பொருளிலும் வரும்.

ச. தலைவி குறிப்பானன்றிக் கூற்றால் வழிபாடு மறுத்தற்கு, “மாமருண்டன்ன... ..நீளக்கு” என்பது மேற்கோள்; தோல். களவி. கு. ௨௦. இளம்.

(பிரதிபேதம்) * அலைக்கும் ஓசைஓசைகேட்தும். † பாறைபட்டத்தக்கசசவாயிய. ‡ குளிச்சி, டெல்வேம். எ-து: அது.

நான்காவது முல்லை அ. எடுக

நீயெவன் செய்தி பிறர்க்கு
யாமெவன் செய்து நினக்கு

எ - து கூறி, பின்னும் *மான் மருண்டு நோக்கினாலொத்த குளிர்ச்சியை யுடைய கண்ணையுடைய சிறியஆயத்தியராய் நீமயக்கிக்கூறுஞ் சொல்லிடத்தே மயங்குவார்க்கு அம்மொழிகளைக் கூறு; யான் அதற்கு மருளேன்; நீநான் பல பசுக்களையும் தெவிட்டாமற் கூடும் ஏறுபோல நாட்டோறும் பதின்மலை நூருவமைப்பாலே விருப்பமுற்று அவர்மேற் செல்வாய்; ஒரு கட்டுக்கதியாகிய கள்வன்; ஆதலால் நீ பிறர்க்கு என்ன நன்மை செய்வாய்? இத்தன்மையை யுடைய நினக்கு யாம் என்ன நன்மை செய்வேமென்றான். எ - று.

கட்டுக்கிள்கள்வன் என்றது, (க) “விழித்திருக்கமிண்டையைக்கொள்வான்” என்னும் பழமொழி. டு, அசை. நீ அம்மகாரிரையும் அவர் கருத்து முற்ற நுகராத அவர்வருந்தநீங்குவையென்பதுதோன்ற ‘நீயெவன்செய்தி’ என்றான். ‘யாமெவன் செய்தும்’ என்றது எம்மிடத்து நீங்காத அன்புடையயல்லை என்பது தோன்ற நின்றது.

டுஉ கொலையு நாக்கட் கூரொழிற்றும் கொய்துளிர் பெரி

பிரணவனப்பின் மாயோய் திணறிற் சிறந்தார்

நிலவுலகத் திண்மை தெளிவே வநுநு

மலையோடு மார்பணைந்த செல்வ வபுயைத்

(உ)தலையினுற் றெட்டுற்றீறன் குள்

எ - து: அதிகேட்டவன், கொலைத்தொழிலையுடைய கண்ணினையும் கூரிய எயிற்றினையும் கொய்யப்படுந் தாரிப்போலும் நிரத்தினையும் கண்டார் வருந்தும் அழகினை முடைய மாயோளே! யான் விரும்புதற்கு உரியாராய் நின்னிற்காட்டிற் சிறந்தமகரிர் மண்ணுலகத்தில் இல்லாமையை நீதானே தெளிவாய்; இனி நீ நினைந்த தவறுக ளின்றென்று யான் தெளிவித்ததற்கு நீ அணுக வருவாய்; மார்பு மலையோடு சப்பமைந்த திருமாலடியைத் தலையி னுலே வணங்கித் தையினுற் றெட்டுச் சூளுற்றீறனென்றான். எ - று.

தின டு ஆங்குணரார் நேர்ப வதுபொய்ப்பாய் நீயாயிற்
(ஈ)தேங்கொள் பொருப்பன் சிறுகுடி யெம்மாய்

- க. 'விழ்த்திருக்கச்[சே](செய்தே) விழியைக் கொண்டுபோய் விடுவான் என ஒருவன் திண்மை மிகுதியைச் சிறப்பித்ததற்கு வழங்கும் வாக்கியம் இப்பழமொழியின்பொருட்டென்ற தோற்றுகிறது.
 - உ. "தலைதொட்டென் றண்பாற் குன்று" பரி. சு: ௧௮.
 - ஈ. தலைவி மறுத்தெதிர்கோடலுக்கு, "தேங்கொள் குறி" என்பது மேற்கோள்; தொல். களவி. கு. உ௦. இளம்.
- பேதம் * மாமனமருண்டு. † மிழிச்சிருக்க. ‡ ஆங்குணர்யாரகேயகீற.

எ0௨ கலித்தொகை ௧0௮.

வேந்தூட் டரவத்து நின்பெண்டிர் காணாமற்
(க)காஞ்சித்தா துக்கன்ன (உ)தாதெரு மன்றத்துத்
தூங்குங் குரவையு ணின்பெண்டிர் கேளாமை
(ஈ)யாம்பற் குழலாற் பயிர்பயி ரெம்படப்பைக்
காஞ்சிக்கீழ்ச் செய்தேக் குறி

எ - து: அதிகேட்டவன், அப்படியை மெய்யென்று உணரும் அறியா

* மகனார் கூட்டத்திற்கு உடன்படுவார்; அச்சுளுறவு பொய்க்குமவன் நீ; நின் வருத்தத்தை ஆராய்ந்து பார்க்கில். அதற்கு உடன்படுதலே வேண்டித் தவின் எம்முடைய புழைக்கடையிற் காஞ்சிமரத்தின் கீழே குறியிடஞ்செய்தேம்; ஆண்டு வருங்கால் தேனைத் தன்னிடத்தே கொண்ட (ஈ) பொதியின்மலையை யுடையவனுடைய சிறுகுடியில்வாரும் எம் ஆயர் அவ்வேந்தன் இனிதிருந்து வாழ்வதற்கு அந்நிலத்திற் றெய்வத்திற்கு மடைகொடுக்கும் ஆரவாரத்தாலே வந்த நின்னுடைய பெண்டிர் நின்னைக் காணாமல், காஞ்சிப்பூவின் தாது உதிர்ந்தாற்போன்ற தாதாகிபளருவையுடைய மன்றி திடத்து ஆடுங் குழைவக் கூத்திடத்து வந்த நின்னுடைய பெண்டிர் கேளாமல், நீசெய்யும்(ரு)குறியை

க: (அ) “புன்காஞ்சித் தாதுதன் புறம்புதையக் கினியெனக்கண், டன்புகொண் டட்ப்பெடை யலமந்தாங் ககல்வதனை, யென்புருகு கு லழைஇ யிருஞ்சிறகர் சூலைத்துகுத்துத், தன்பெடையைக் குயிறழுவத் தலைவந்த தினவேளில்” (கீவக. ௬௪௮.) என்பதனால் காஞ்சித் தாது பச்சைநிறமுடையதென்பது அறியலாகும். (ஆ) “குயிற்கு ழாங்குடை காஞ்சியின் கோமளக் தாது, வெயிற்கு ழாமறைத் திருவிசும் பிருள் செய” என்பது காஞ்சிப்புராணம்.

உ. (அ) “தாதெரு மன்றத் தயர்வர் தழுவ” கலி. ௧௦௩: ௬௨. (ஆ) “தாதெரு மன்றத் தானுடன் கழிந்து” (இ) “தாதெருமன் றத்தாடுங் குழைவையோ தகவுடைத்த” (ஈ) “தாதெரு மன்றத்து மாதரியெழுந்து”

* (கீலப். ௧௧: ௧௦௨, ௧௧: ‘மாயவன்றன்’, ௨௧: ௧௪ எனத் தாதெருக் கூறப்பட்டிருக்கும் இடங்களையும் அதற்கு இங்கே காஞ்சித்தாதை உவமை கூறியிருப்பதையும் கேரக்க, தாதெருவென்றது சாணாகத்தை யென்று தோற்றுகிறது. இது யானை குதிரைகளின் இலத்தி முதலிய வற்றிற்கும் வரும்.

௩. ஆம்பற் குழலென்பது வெண்கலத்தால் ஆம்பற்பூவடிவாக அணைச பண்ணிச்செறித்த குழலென்று விளக்குவர் அடியார்க்குநல்லார்.

௪. இத்தற்பக்கம் ௧௧௮: ௧-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

௫. “நின்னு ரகம்புருத் தாற்குறி காட்டு நெடுந்தகையே” நகீகை. ௧௮௮.

(பிரதிபேதம்) *மகனர்க்கூட்டத்திற்கு.

(க) ஆம்பலென்னும் பண்ணையுடைய குழலாலே குறிசெய்த வருவாயாக
என்றான். ஏ - 9.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுவகையிற்றத்தது.

இதனால், தலைவன் வீணைவலபாங்கினரையவாறு காண்க. இது சைக்கிளை.

இது தாவும் சொற்சீரடியும் நெடுவெண்பாட்டும் சொற்சீரடியும் கொச்சுமும் தனிச்சொல்லும் சொற்சீரடியும் நெடுவெண்பாட்டும் தனிச்சொல்லும் ஒருதாழிசையும் ஐஞ்சீரடியானொன்றும் கொச்சுமும் தனிச்சொல்லும் நெடுவெண்பாட்டும் சொற்சீரடியும் நெடுவெண்பாட்டும் முச்சீரானொன்றும் நெடுவெண்பாட்டும் வெள்ளைச்சுரிசுமும் பெற்ற வந்த கொச்சுக்கலி. (அ)

(க0க.) காராரப் பெய்க கடிக்கொள் வியன்புலத்துப்

பேராது சென்று பெரும்ப்தவப் புன்மாந்தி

நீரார் நிழல குடஞ்சுட்டி டினத்துள்ளும்

பேராரா வேற்றின் பொருநா கிளம்பாண்டி

௫ நேருரச் செம்மாந் ததுபோன் மதைஇனள்

பேருருஞ் சிற்றாருங் கெளவை யெடுப்பவள்போன்

மோரோடு வந்தா டகைகண்டை யாரோடுஞ்

சொல்லியா ளன்றே வனப்பு;

கூ பண்ணித் தமர்தந் தொருபுறந் தைஇய

கண்ணி யெடுக்கல்லாக் கோடேந் தகல்குல்

புண்ணில்லார் புண்ணாக நோக்கு முழுமெய்யுங்

கண்ணினோ வாய மகள்;

கஊ இவடான், திருத்தாச் சமட்டின னேனைத்தோள் வீசி

வரிக்கழ வட்டி தழீஇ யரிக்குழை

யாடற் றகையள் கழுத்தினும் வாவிது

துண்ணிதாத் தோன்று துசப்பு;

கஎ இடைதெரியா வேள ரிருவருந் தத்த

முடைவனப் பெல்லா மிவட்கீத்தார் கொல்லோ

படையிடுவான் மற்கண்டிர் காமன் மடையடும்

பாலொடு கோட்டம் புகின்;

க. (அ) “இயவர், தீங்குழ லாம்பலி னினிய விமிரும்” ஐங். உசடு. (ஆ)
 “ஆய ரினம்பெயர்த் தாம்ப லடைசர” தீணமோழியைம். உச.

எடுச கவித்தொகை ௧௦௯.

உச இவடான், வருந்தநோய் செய்திற்ப்பி னல்லான் வருந்தல்லன்
 யார்க்கு மணங்காதல் சான்றொன் றூர்ப்பெண்டிர்
 மாங்காய் நறுங்காடி கூட்டுவேம் யாங்கு
 மெழுநின் கிளையொடு போகென்று தத்தங்
 கொழுநரைப் போகாமற் காத்து முழுநாளும்
 வாயி லடைப்ப வரும்.

இது வினைவலபாங்கிற் றலைரியைக்கண்ட வினைவலபாங்கிற் றலைவன்
 “காமத் சாலா விளமை யோள்வயி. னேமதீசாலா விடும்பையெய்தி” (க)
 கூறியது.

இதன் பொருள்.

காராரப் பெய்த கடிக்கொள் வியன்புலத்துப்
 பேராது சென்று பெரும்பதவப் புன்மாள்தி
 நீரார் நிழல (உ)குடஞ்சுட் டினத்துள்ளும்
 (ங)போரார வேற்றின் பொருநா (ச)கிளம்(டு)பாண்டி.

சு நேருரச் (அ)செம்மரந் ததுபோன் *மதைஇனன்
 பேருருஞ் சிற்.றாருந் கெளவை பெடுப்பவன்போன்
 (எ)மோரோடு வந்தா டகைகண்டை யாரோடுஞ்
 சொல்லியா ளன்றே வனப்பு

- க. தோல். அகத். கு. நெ. இச்சுத்தி த்தின் இவருரையிலும் இச்செய்யுள்
 இச்செய்திக்கே மேற்கோள்.
- உ. கலி. ௧௦௭: உ-ஆம் அடியையும் அதன் குறிப்பையும் பார்க்க.
- ங. மத வென்னு முரிச்சொல் மிகுதிப்பொருளில் வருமென்பதற்கு “போ
 ரார வேற்றின்..... மதைஇனன்” என்பது (தோல். உரிச்.
 கு. அ. ௩௪.) உரையிலும். “நாகிளம் பாண்டில்..... மதைஇனன்”
 என்பது (தோல். உரிச். கு. ௧௪. “மிகுதியும்” தெய்.) உரையிலும்
 மேற்கோள்.
- ச. “செல்லு மழவிடைபோற் செம்மாந்து” நள. சுயம். ௧௦௯.

- டு. (அ)பாண்டில, தேர்பூணு மெருதென்பர், பதிற்றுப்பத்தினுரைகாரர்; பதிற். சுச: ௧௦. (ஆ) எருத்தைப் பாண்டி வென்பது .தெலங்குச் சொல்லென்பர்; இ - வி. சூ. ௧௭௪. நன். பெயரி. சூ. ௧௬. இரா;
- க. செம்மாத்தல். பழ. ௩௧௩, ௩௧௩.
- எ. 'கண்டை' என்பது அசைநிலையாய் வந்ததற்கு, "மோரோடு..... வணப்பு" என்பது மேற்கோள்; தொல். எச்ச. சூ. ௩௦. 'கேட்டை யென்று' தெய்.

(பிரதிபேதம்) * மறைஇயினன், † மோருடன் வந்தா.

நான்காவது முல்லை கூ.

எடு

எ-து: மழைநிறையப்பெய்த விளக்கங்கொண்ட அகற்சியையுடையநிலத்தே *சென்றுநின்ற அவ்விடத்தேநின்ற(க)பெரிய அழகாய்புல்லுநிறையத்தின்ற றீர் நிறைந்த நீழலிடத்தனவாய (உ)இன்னகனைக் குடம்பால் போதுமென்று கருதப்படும் பசுத்திரளில் ஈவைத்துக்கொண்டும் எனையவற்றிற்கு (ஊ) ஒப்புச் சொல்லப்படும் நாகு (ஈ) போர்த்தொழில் அமையாத எற்றினுக்கின்ற இனைய எருது(ஐ)கொல்லர்வண்டியைஎராநிற்க இளமையால் இறுமாக்குமாறுபோலக் தலையில் மோர்ப்பாணையுடனே அழகாலும் இளமையாலும் மிகுதியையுடைய ளாய்ப் பெரிய ஊர்களை யுஞ் சிறிய ஊர்களையும் ஆவாரத்தை உண்டாக்கு வார்போலே மோரோடே வந்தவளழகை கொஞ்சே காண்பாயாக; இவன்தான் சிக்க வணப்புடைய மகளிர் கொல்லாடுமீதன் அழகு ஒவ்வாமை சொல்லப் பட்டவன். எ - று.

இது சினைவினை முதலொடு நூடிந்தது.

கூ (ஈ)†பண்ணிக் தமர்தன் கொருபுறந் தைஇய கண்ணி ||யெடுக்கலாக் கோடேர், தகலல்குற

க. பெரிய அறகு - யானை யறகு.

உ. இன்னகனைக் குடம்பால் போதும் - இத்தனை குடம்பால் கறக்கும்.

ஊ. "பொருந" என்பதற்கு, உவமிக்கப்படுவா யென்று பொருள் கூறி, 'பொருவப் படுமவன் பொருந னென நின்றது' என்றும் (முருகு-

உகை.) ஒப்பற்றவனையென்று பொருள் கூறி, 'பொருளென்றது தான் பிரர்க்கு உவமிக்கப்படுவானென்னும் பொருட்டு' என்றும் (மது. சஉ.) இவரால் எழுதப்பெற்றிருக்கும் விசேடவுரை வாக்கியங்களும் இங்கே அறிதற் பாலன.

ச. "கொய்புற் கொடுத்துக் குறைத்தென்றந் தீற்றினும், வையம்புண் கல்லா சிறகுண்டை" நாலடி. ௩௦௦.

ரு. "கள்ளிக் கோட்டை முதலிய இடங்களில் மாடுகட்டிய கூட்டு வண்டி கொல்லர் வண்டி யென வழங்கப்படுகின்ற தென்பர்" என்பது சீவக. ௩-ஆம் பதிப்பு அரும்பத. பக். ௧௧௩. இது கொல்லர் வண்டியெனவும் கொல்லரப்பண்டியெனவும் சீலப். உரையிற் காணப்படுகின்றது.

க. "சிறந்துழியையஞ்சிறந்ததென்ப" என்னும் (தொல்.களவி. ௩.) குத்தி ரத்தின் விசேடவுரையில் உலகத்துத் தலைமகனும் தலைமகளுமாக நம்மால்வேண்டப்பட்டார் அந்தணர்முதலாகிய நான்குவருணத்தினும் ஆயர் வேட்டுவர் குறவர் பாதவ ரென்னும் தொடக்கத்தினும் அக் குலத்தா ராகிய குறு நில மன்னர் மாட்டும் உளராவ ரன்றே. அவ (பிரதிபேதம்) * கன்று நின்றல்விடந்தே நின்றபெரிய, † வையத்துக்கொண்டு வியய. ‡ மண்ணித் தமதத்தொரு. || எடுக்கல்லா.

89

எடுக

கவித்தொகை ௧0௯.

புண்ணில்லார் புண்ணை நோக்கு (க)முழுமெய்யுங்

*வாய மகள்

எ - து: சுற்றத்தார் கட்டிக்கொண்டு ஈவந்து, மயிர்முடியில் ஒருபுறத்தே செருகிவைத்த கண்ணியைச்சுமக்கமாட்டாத பக்கம் எத்தின அகன்றவல்சூலை புடைய இவ்வாயர் மகள், மனத்திற் (உ)காமவேட்டகையில்லாத †இருடிகளும் புண்பட்டு ரொஞ்சு வருந்தும்படி பார்க்கும்; அதுவேயன்றி மெய்முழுதுங் கண்ணையுடையவளோ? எ - று.

||என்பது,(௩)கண்கள்செய்கின்றவருத்தம்போல மெய்முழுதுங் வருத்து தலின், மெய்முழுதுங் கண்ணளோ' என்றதாயிற்று.

கக (ச) இவடான் + திருத்தாச் சமட்டின னேணைத்தோள் வீசி
 வரிக் X கூழ வட்டி தழீஇ யரிக்குழை
 யாடற் றகையள் கழுத்தினும் + வாலிது
 நுண்ணிதாய்த் தோன்று நுகப்பு

எ - து: இவள் தான் பல நிறத்தையுடைய செல்லையுடையவாகிய
 (ரு)வட்டியை ஒருகையால் அணைத்து மற்றைத்தோளை இளமைச் செருக்குத்

செல்லவாரினும் செல்வத்தானும் குலத்தானும் வடிவானு முயர்ந்த தலை
 மகனும் தலைமகளு மாயினார் மாட்டே ஐயம் நிகழ்வது. அல்லாதார்
 மாட்டு அவ்வழி மரபினையே சுட்டியுணர நிற்கும்” என்று எழுதி
 “பண்ணித் மகன்” என்னும் பகுதியை ஐயமின்றிச் சுட்டி
 யுணர்ந்தமைக்கு மேற்கோள்காட்டுவர் இளம்.

க. “முழுமெயும்” சீவக. ௩௪௦. உகநிக; ‘முழுமெயும் - மெய்முழுது
 மென மாறுக’ என்பர் அடியார்க்கு நல்லார்; சீலப். ச: கூ.

உ. (அ) “காமமொடு, கடுஞ்சினன் கடிந்த காட்சியர்.....முனிவர்” முருகு.
 க௩௪ - க௩௭. (ஆ) “பெண்டிரு முண்டியு மின்பமென் றலகிற்,
 கொண்டா ருறாஉம் கொள்ளாத் துன்பம், கண்டன ராகிக் கடவுளர்
 வரைந்த, காமம்” சீலப். கச: ௩௩ - ௪௨.

௩. (அ) “கண்ணூற் கலைஇய நோய்செய்யு, கடாஅக் கரும்பமன்ற
 தோளாரை” கலி. ககஉ: ௫-௬. (ஆ) “இருகோக் கிவளுண்க ணுள்ள
 தொருகோக்கு, நோய்கோக்கு” துறன். க௦௧௧.

௪. ஐஞ்சீரடுக்கி வத்ததற்கு “இவடான், நிருத்தாச்.....நுகப்பு” என்
 னும்” பகுதி மேற்கோள்; நெல். செய். கு. கடுச. ௩௪.

௫. வட்டி - கடகப்பெட்டி, இஃது உட்புறம் பண்குருத்தாலும் வெளிப்
 புறம் பணையகணியாலும் தெற்றி மிடைப்பவோது.

(பிரதிபேதம்) * சூயர்மகன், † வந்த.....சொருகிவைந்த, ‡ இருமுககருக்குமுட்படகெஞ்ச
 || என்றது. + திருத்தாச், X கூழைவட்டி, † வாலிது நுண்ணிதாத்தோன்று.

மெய்க்கட்பூண்டனவன்றிக் கழுத்திடத்திலும் அழகையுடைய மகாக்குழையாடுதலுண்டான அழகையுடையவன்; அதுவேயன்றி அல்லுந் தோளுந் சுமந்து இளைத்த றுசப்புக் கண்ணியெடுக்கலா மென்மைக்கேற்ப றுண்ணிதாய் *நன்றாய்த் தோன்றுகிறதும். எ - று.

கஎ இடைதெரியா வேள ரிருவருந் தத்த

†முடைவனப் பெல்லா மிவட்சீத்தார் கொல்லோ

‡படையிடுவான் மற்கண்டிர் காமன் (உ) மடையடும்

பாலொடு கோட்டம் புகின்

எ-று: தம்மில்வறு || பெயர் விளங்கி அழகையுடைய ராகிய (உ) உருப்பசியும் திலோத்தமையும் தம்முடைய தம்முடைய அழகையெல்லாம் இவட்டுக் கொடுத்தார் கொல்லோ? அது தெரிந்ததில்லை; † இவள் தெய்வத்திற்குப் பலியாகச்சமைக்கும் பாலோடே காமன் கையிலிலேசெல்லில் (சு) அக்காமலும் நெஞ்சமுந்து தன்னையிற் படையை மிகவும் x போகவேன். எ - று.

க. “தன்னை யிலேச்சுமடன்” என்புழி, சுமடென்பது சமையென்றும் பொருட்டுப்போலும்; “குழிசி பூஞ்சுமட்டி” என்புழி இது சும்மா டென்னும் பொருளில் வருகிறது.

உ. “பான்மடை கொடுத்துப் பண்பிற் பெயர்வோ, ளாயர் முதுமகள்” (சீலப். கடு: ௧௬ - ௧௭) என்பதனாலும் ஆய்ச்சியர் தெய்வத் தருள்பெறப் பலியாக அட்டபாலளித்தல் அறியலாகும்.

௩. உருப்பசியும் திலோத்தமையும் அழகிய மகளிர்க்கு உவமை கூறும்படி மிகச் சிறந்த அழகுடைய ராய் விளங்கும் தேவதாசியர்; இவர்களுள் உருப்பசியாவான் திருமாவின் கூறுகிய நாராயணமுனிவர் வதரிகார ணியத்துத் தவந் செய்வதை அழித்தற் பொருட்டுத் தேவேந்திரனால் விடுக்கப்பட்ட தேவதாசியர்கள் வெட்கியோடுபடி அம்முனிவரால் தமது தொடையில் உண்டாகப்பெற்றவனென்றும் ஈரு (தொடை) வில் தோன்றினமையால் அவருக்கு ஊர்வசி யென்று பெயர்வந்த தென்றும் சொல்லுவர். இப்பெயர் உருப்பசி யெனத்திரிந்து நின்றது. திலோத்தமையாவான் பிாமதேவால் அழகுடையபொருளொக்வொன் றினுமுள்ள சிறந்த அழகை என்னளவு என்னளவாக எடுத்துச்சேர்த்துப் படைக்கப் பெற்றவனென்ப. இப்பெயரே இப்பொருளை அறிவிக்கும்.

ச. “இலை வல்லான் போலுஞ் செறிவினான்” கலி. (கசந: கூச.) என்று
 சிறப்பிக்கப் படுதல் கருதி, காமனும் என் உம்மை கொடுத்தார்.
 (பிரதிபேதம்) * கண்ணுபதொன்றிற்கும், † உடையயனப்பெல்லாமியட்டியுத்தார், ‡ படை
 விவான், || பேர்விளங்கி, † அயன், x போயினன்.

எ0அ

கலித்தொகை ௧0௯.

காமன் மாயோன்மகனாதலின் அவனும் அந்நிலத்திற்குத் தெய்வமாதல்
 “அவ்வகைபிறவும்” (க) என்றவழி வகை என்றதனற் கொள்ளப்பட்டது.
 தெரியா என்பது *செய்தெனெச்சம். இருவர், திருமகளும் † பூமகளுமெனினு
 மாம். (௨)கண்டர் வினாவொடு சிவணி நின்ற அசை.

உக (௩)இவ்வடான்

இவ்வடான் †என்று நெஞ்சொடு வினாயினான்.

வருந்தநோய் செய்திறப்பி னல்லான் மருந்தல்லன்
 யார்க்கு மணங்காதல் சான்றொன் றூர்ப்பெண்டிர்
 மாங்காய் || நறுங்காடி கூட்டுவேம் யாங்கு

மெழுநின் (ச) ÷ கிளைபொடு போகென்று தத்தம்
 கொழுநரைப் போகாமற் காத்து முழுநாளும்
 வாயி லடைப்ப வரும்

எ - து: அதுவேபுமன்றித் தன்னை சோக்கினொல்லார்க்கும் வருந்த
 மாதல் அமைந்தவனென்று கருதி இவ்வூர்களிற் பெண்டிரெல்லாரும் மோருக்கு
 மாறாக மாங்காயை நறிய x னறுகாயாகக் கூட்டி நுகர்க்கடவேம்; நீ எவ்விடக்
 தும் † போய் மோர்முதலியன விற்றுத்திரியும் நின் சுற்றத்தாருடனே
 போவாயாக என்று கூறித் தம்முடைய கணவரைப் புறத்துப் போகாமற்
 காத்துக்கொண்டு இவன்வருங்காலபேயன்றி ஒருநாளமுமுதும் வாயிலே இடை

க. தோல் அகத். கு. கசி. இவ்வூரைகாரர் தோல். அகத். ௩ - ஆம்
 சூத்திரவுரையில் “படையிவான்... ..புகின்” என்னும் பகுதியை
 மேற்கோள் காட்டி இக்குறிப்பையும் எழுதியுள்ளார்.

உ. “படையிவான்... ..புகின்” என்னும் பகுதி கண்டவென்பது

அசைநிலையாய்வருதற்கு மேழ்; நொல். எச்ச. கு. உக. 'கண்டர்' தெய்.

- ந. ஐஞ்சீரடிக் கிய சரிதகத்தான்வந்ததற்கு "இவடான், வருந்தகோய்,.....
.... வரும்" என்னும் பகுதி மேற்கோள் நொல்.செய்.கு. கடுச. நச்.
ச. "கிளையொடும் காக்கதன் கொழுண் மார்பே" குறுந். அஃ. என்னுந்
நொடர் இக்கே கோக்கற்பாலது.

டு. காடியென்பது ஊறுகாயென்னும் பொருளில் வருதலை, "காடி
வைத்த கலனுடை மூக்கின்" என்புழி, 'புளியங்காய் நெல்விக்காய்
முதலியன ஊறவிட்டு வைத்தனைக் காடியென்றார்' என்ற இவர்
எழுதியிருக்கும் விளக்கத்தால் அறிக.

(பிரதிபேதம்) * செய்ததெனச்சம், † பூமகளுமாம் கண்டர், ‡ என்றத நெஞ்சொடு
|| நறுக்கடி 'உட்டு, † கிளையொடும் போவென்று, x ஊறுகறியாகக்,
+ போயம்மோர்.

நான்காவது முல்லை ௧௦. ௭௦௯

யிட்டுக்கொண்டு நிற்கும்படியாகவாராநிற்கும்; இவள் தான் மனம்வருந்தும்
படி நோயைச்செய்து போவதன்றி அந் நோய்தீர்க்கும் *மருந்தல்லனெனச்
சொல்லெதிர் பெறுஅன் சொல்லி யின்புற்றான். எ - து.

சுற்றத்தொடு போவென்றார், அவரோடு இவள் போங்காலத்து. ந.ந.
கணவற்குப்பின் †சேறல் இயையா[ன]தென்பது பற்றி.

இதனால், இவனுக்கு அசைவு பிறந்தது.

இது காமஞ்சாலாவிளமையோளென்னும்(க)குத்திரத்து வினைவலப்பாங்கி
றோரும் இங்ஙனம் கூறலா மென்றமைத்தாம்.

மருந்தல்லனென்றது, காமஞ்சாலா விளமையோளென்றது.

மோர்விற்கின்றமை கூற வினைவலப்பாங்கினளாயிற்று.

இஃது இவடானென ஐஞ்சீர் அடிக் கிய சரிதகத்தான் இற்ற கலிவெண்
பாட்டு. (க)

(கக௦.) கடிக்கொ ளிருங்காப்பிற் புல்லினத் தாயர்

சூடிதொறு நல்லாரை மேண்டுதி யெல்லா

விடுதேண் மருந்தோரின் வேட்கை தொடுதரத்

துன்னித்தந் தாங்கிக் நகைகுறித் தெம்மைத்

தினைத்தற் கெளியமாக் கண்டையோக்கெளியார்

வெண்ணெய்க்கு மன்ன கொண்கொண்டா யொண்ணுதா

லாக்ருநீ கூறி னனைத்தாக நீங்குக;

அ அச்சுத்தான் மாறி யசைவினாற் போத்தந்து

நிச்சுந் தடுமாறு மெல்லிய லாய்மகண்

மத்தம் பிணித்த கபிறுபோ னின்னலஞ்

சுற்றிச் சூழலுமென் னெஞ்சு;

கஉ விடிந்த பொழுதினு மில்வயிற் போகாது

கொடுத்தொழுவி ணுட்பட்ட கன்றிற்குச் சூழும்

கடுஞ்சூலா நாகுபோ னிற்கண்டு நாளு

நடுங்களு நுற்றதென் னெஞ்சு;

கக எவ்வ மீசுதா வெந்திறத் தெஞ்சூலா ன்று

நெய்கடை பாடிற் பயன்பாது மின்றிகுக்

க. நொல். அகத். கு. ௫௦.

(பிரதிபேதம்) * மருந்தல்லன். எ - று. மருந்தல்லனென்றது காயஞ்.....பொன்றது
மோரை விக்கின்றமைகூற.....னாயிற்று. இது இவடானென கருதிரடுக்கிய
...பாட்டு. †சேறவியையாமையான் என்பது.

எகடு

கவித்தொகை ககடு.

கைதொயன் மாத்திரை யல்லது செய்தி

யறியா தளித்தென் னுயிர் ;

உ௦ அன்னையோ, மன்றத்துக் கண்டாங்கே சான்றார் மகளிரை

யின்றி யமையேனென் றின்னவுஞ் சொல்லுவாய்

நின்றாய்நீ சென்றீ யெமர்காண்பர் நானையுங்

கன்றொடு சேறும் புலத்து.

இது வினைவலபாங்கினால் *வெண்ணெய் (க) நொடைக்குச் சென்ற
நிலையெக்கண்டு வினைவலபாங்கிற்றலைவன் மெய்கீண்டித் தனது ஆற்ற
மையை அறிவித்துழி, அவள் ஈண்டுப் பிறாறிவர், நானைக்கள்ளொடு
†சேறுமென இடங்கூறியது.

இதன் பொருள்.

கடிகொ ளிருங்(உ)காப்பிற்(நு)புல்லினத் தாயர்
 குடிதொறு நல்லாரை வேண்டுதி யெல்லா
 விடுதேண் மருந்தோரின் டுவேட்கை தொடுதரத்
 துன்னித்தந் தாங்கே நகைகுறித் தெம்மை மத்
 தினேத்தற் கெளியமாக் கண்டை யனைக்கெளியாள்
 || வெண்ணெய்க்கு மன்ன னெனக்கொண்டா டு யொண்ணுதா
 லாங்குநீ கூறி னனைத்தாக நீங்குக

எ - து: ஏடா! வரைவுகொண்ட பெரிய குறுப்பிடந்த இருக்கின்ற ஆட்டிடையருடைய குடிதொறுமுள்ள மகளிரை விரும்பாநின்றாய்; = நினது காமவேட்கை எறிந்த தேளுக்குக் கடிப்பற + அப்பொழுதே இட்டுத் தீர்க்கும் மருந்துபோல வேட்கைதோன்றியபொழுதே கூடத்தீர்க்க வேண்டுவதொன்றோ? அல்லவே! நின்னோடு ஓர்நகைசெய்தலைக் குறித்து நீ என் மெய்யைத் தீண்டிதற்கு யாம் நின்னை அணைந்து மெய்யைத் தந்த + அப்பொழுதே, எம்மைப் புணர்ச்சிக்கும் x எளியமாக நீ மனத்தாலேகண்டாய்; அங்கனம் கண்டது, மோசை வேண்டினார்க்குச் சிறிது மோரைவார்த்து எளியனானவ ளொருத்தி வெண்ணெயை வேண்டினார்க்கு**வெண்ணெயைஇட்டி எளியனா

க. கொடைக்கு - விற்பதற்கு. இது கொடுவென்னும் பகுதியடியாகப் பிறந்த தொழிற் பெயர்.

உ. காப்பினென்றும் படிக்கலாம்.

ந. “புல்லினத்தாயர்” (கலி. ௧௦௩: ௪௭.) என்பது மதன்குறிப்பும்பார்க்க.

(யிரதிபேதம்) * வெண்ணை, † சென்றமென, ‡ வாழ்க்கைதொடிதல், || வெண்ணைக்கும் டு ஒண்ணுதலாங்கு, = நின்காமவாட்டை, + இப்பொழுதே, x எளியமாதளி. ** வெண்ணெயை.

நான்காவது முல்லை ௧0.

எகக

யிருப்பள் என்று கொஞ்சாலே & கருதினாற்போலே இருந்ததென்றான்; அது கேட்ட தலைவன் ஒள்ளிய துதலினைபுடையாய்! அங்கனம் நீ கூட்டத்தை

மறுத்துக் கூறுவையாயின், அக்கூட்டம் இல்லையாவதாக இனி நினைவிட்டு
நீங்குக என்ருள். எ - று.

அ அச்சத்தான் மாறியசைவினாற் போத்தந்தா
நிச்சந் தடுமாறு மெல்லிய லாய்மகண்
(க)மத்தம் பிணித்த கயிறுபோ னின்னலஞ்
சுற்றிச் சமுலுமென் னெஞ்சு

எ - து: மெல்லிய இயல்பினையுடைய ஆயச்சாகியிற் பிறந்த மகன்!
மத்தைச் சுற்றிய கயிறுபோல நின்னையுடைய நலத்தைச் சூழ்ந்துகொண்டு
சுழன்றுதிரிகின்ற என்னுடைய கெஞ்சு நீ கூறிய கூற்றினால் தனக்கு உண்டா
கிய அச்சத்தினாலே நின்னிடத்துகின்ற மீண்டு தான் நிலைபெறமாட்டாது
பின்னரும் அசைகின்ற அசைவாலே என்னிடத்தினின்றும் புறப்பட்டி
காடோறும் மீளத் தடுமாறுகிற்கும் என்ருள். எ - று.

கஉ விடிந்த பொழுதினு மில்வயிற் போகாது
(உ)கொடுந்தொழுவி னுட்பட்ட கன்றிற்ருச் சூழும்
(ஈ)கடுஞ்சூலா நாடுபோ விற்கண்டி நாளு
||நடுங்களு ருற்றதென் னெஞ்சு

க. (அ) “மத்தம் புல்லிய கயிறின் மற்றவ, எந்த லைவிடி னித்த லைவி
டார்” சீவக. சஉ௩. (ஆ) “போயொருகான் னீளும் புருந்தொருகான்
மீண்டேகு. மாயர் கொணர்ந்த வடுபாலின்—ரேயல். கடைவார்தந்
கைபோலு மாயிற்றே காலன், வடிவாய வேலான் மனம்” நள. கலி
தொடர். ௧௦௩.

உ. “கோக்கிநின் ருள்சிறைப் பட்டதன், காவுந்கன் றிற்புளிற் ருவான
சார்மயிற் சாயலே” சீவக. ௧௧௫௩. (ஆ) “கன்று தடையுண் டெதி
ரழைக்கக் கதறிக் கனைக்குப் புளிற்றூப்போல்” பெரிய. ௧௩௫.
(இ) “கன்று பிடியாத் தீக்குறு. தாயைப்போல” கம்ப. பின்னவீட்டு.
௩௬. (ஈ) “கன்றெழுதி புளிற்றா வெண்ணக் ககறினர்” கந்த. பாணு.
உ௦௫.(உ) “அண்த்காவீன்ற, கன்பெஞ்சு வினைநினைந்து மறகாநின்ற
கபிலையைப்போலென் பட்டான்” வில்லி. பதினேழாம்போர். ௨௩௭.
என்பவையும் (ஊ) இந்நூற்பக்கம் சஅ௫: ௨-வது குறிப்பில்
இவ்விடத்திற்குப் பொருத்துவனவும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

௩. கடுஞ்சூல் என்பது (அ) “கடுஞ்சூன் மந்தி” பெரும். ௩௬௩. (ஆ)

“பிடிச்சூற்ற, கடுஞ்சூல் வயாவிற்கு” கலி. ௪௦: ௨௬-௨௭. (இ) “கடுஞ்
(பிரதிபேதம்) * கடுச்சூப்போலே, †சமுந்திய. ‡ சின்னலந்தூழ்தா, ||சூழ்ச்சூரிட்டதென்.

எகஉ

கவித்தொகை கக0.

எ - து: என்று, பின்னும் முதற்கூல்கொண்ட பசு, இல்லிடத்தினின்றும்
*தாரிய இடத்தில் இடப்படாத விளைந்த தொழுவினுள்ளே கட்டிவைத்த தன்
கன்றிற்குப் பொழுது விடிந்த காலத்திலும் மேயப்போகாது சூழ்த்துதிரியும்;
அந்நாகு போலே நினைக்க கண்டு என்னெஞ்சு நாடோறும் (க) கடுங்குகின்ற
வருத்தத்தை உற்றதுகாணென்றான். எ - று.

(உ)நாகு, ஈண்டு இளமை.

௧௬ எவ்வ மிகுதா வெந்திறத் தெஞ்ஞான்று

(௩)செய்கடை பாலிற் பயன்பாது மின்றாகித்

கைதோயன் மாத்திரை யல்லது செய்தி

யறியா தனித்தென் னுயிர்

எ - து: †என்று பின்னரும் என்னிடத்து†என்காரும் வருத்தம் மிகுகையி
னாலே அளித்தக்க என்னுடைய உயிர் மருந்தையிட்டு செய்வைக் கடைந்து
வாங்கின பாலிடத்து நுகர்வார்க்குச் சிந்தும் ||பயன்படுதவில்லையாய் அவர்
கைசென்று தோய்ந்து விடுகின்ற அளவாய்விட்டது; அதுவும் ஒழிய மேல்
தான் செய்கதோர் செயலையும் அறியாதென்றான். எ - று.

என்றதனால், ஈ என உயிரிடத்துள்ள நன்மையை ஒருவழியாலே வாங்கித்
கொண்டு விட்டாயென்றும் அது பின்னர் ஈ பயன் கொள்ளும்காலத்து
நினக்கு ஓர் இன்பப் பதருதல் ஆற்றாதென்றும் கூறினாயிற்று.

குன் மடப்பிடி” அகம். எஅ: ௬. என விலக்குகட்கும், (௩) “கடுஞ்
குன் மகளிர்” மது. ௬௦௬; (உ) “கடுஞ்சூற் சிறுவன்” (ஊ) “கடுஞ்
குன் மகளை” ஐங். ௩௦௬, ௩௧௬; (எ) “கடுஞ்சூன் மகளிர்” மணி.
எ: ௧௨. என மக்கட்கும் கூறப்படுகலுமன்றி. (ஏ) “கடுஞ்சூல் முண்
டகம் நதிர்மணி சழாஅலவும்” சீறுபாண். ௧௪௧. என ஓர்நிவியிர்க்கும்
கூறப்படுகிறது.

௧. “கடுங்கஞர் - நடுங்குதற்கு ஏதுவாய அஞர்” கலி. ௩௩: ௧௧; துறவ்.
௧௦௧௬. உரைபார்க்க.

உ. நாகு, ஈண்டு இளமை யென்றது: நாகென்பதனை, (தொல். மர. சூ. ௬.) பெண்பாற் பெயராகக் கொள்ளாது (தொல். மர. சூ. ௨௯.) இளமைப் பெயராகக்கொண்டு இளமையையுடைய கன்றென்று பொருள்கொள்ளவேண்டுமென்று கருதிப்போலும்; இஃது இப்பொருளில் வருவது, “நல்லாவின் கன்றாயி னாகும் விலைபெறுஉம்” (நாலடி. ௧௧௫.) என்பதனாலும் அறியலாகும்.

ஈ. பாலிக் காய்ச்சாமலே இயந்திரத்தினுதலியால் அநிலுள்ள வெண்ணெயை யெடுத்தவிட்டு, சென்னை முகலிய இடங்களில் விற்கும் பால் உண்பவர்க்குப் பயன்படாமை இங்கே அறிதற்பாலது.

(விருதிபேதம்) * தூரிய இடப்படாத. † பிச்சரும், ‡ எத்தராகும். || பயன்படுதலில்லையாய வாண்சென்ற, † தருமாதலாற்றுகின்றம்.

நான்காவது முல்லை ௧௧.

எகநூ

20 (௧) அன்னையோ, மன்றத்துக் கண்டாங்கே சான்றார் மகளிரை
 † யின்றி யவையெனென்றின்னவுஞ் சொல்லுவாய்
 நின்றாய்நீ சென்றி யொளர் காண்பர் † நானையுங்
 கன்றொடு சேறும் புலத்து

எ - து: அதுகேட்டவள், நீ அத்தன்மையையுடையையோ என அருள் செய்து, பலருந் திரிகின்ற மன்றத்திலே எதிர்ப்பட்ட அப்பொழுதேநினைப்போலன்றி அமைதியை யுடையோர் மகளிரை இவ்விடத்துப் புணர்ச்சியின்றியின் உயிர்வாழேனென்று நின்றாய்; இவ்விடத்து நின்றால் எம் முடையசுற்றத்தார் காண்பர்; இனிஇன்றேயன்றி நானாயும் புலத்திலே கன்று மேய்க்கற்குப் போனோம்; ஆண்டு வந்து இத்தன்மையன் || உற்றவை மேற் சொல்லுவாய்; நீகான்றினி ஈண்டுநில்லாமற்போவென இடங்கூறினான்.எ-று.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சிவேட்கை பிறத்தது.

இது நெடுவெண்பாட்டும் † யின்னர் மூன்றுவெண்பாட்டும் தனிச்சொல்லும் சுரிதகமும் பெற்ற அகப்புறக் கலிவெண்பாட்டும். (௧0)

(௧௧௧.) (உ) தீம்பால் கறந்த கலாநாற்றிக் (நூ)கன்றெல்லார்

தாம்பிறிற் பிணித்து மனைநிறீ இ யாய்தந்த

க. பழிதீர் முறுவல் சிறிதே தோற்றலென்பதற்கு, (அ) “அன்னையோ... ..புலத்து” என்னும் பகுதியை மேற்கோள் காட்டி, இதனுள் ‘அன்னையோ’ என்பது நகையொடு கூடிய சொல் என்பர் இளம்பூரணர்; தொல். களவி. கு. உ௦. (ஆ) வரிது நகை தோற்றற்கு “அன்னையோ... ..சொல்லுவாய்” என்னும் பகுதியை மேற்கோள் காட்டுவர் நாயக்கவிராசசம்பியும்; நாயக்கவி. கு. கஉஎ.

உ. (அ) “ஆயர் வேட்டுவர்” என்னும் (தொல். அகத். உக.) சூத்திர வரையில், ‘ஆயர் வேட்டுவரென்னும் இரண்டு பெயரே எடுத்து ஒதின ரேனும் ஒன்றெனமுடித்தலான் அந்நிலங்கட்டுரிய எண்ப்பெயர்க ளான் வருவனவுங் கொள்க’ என்றுகூறி, அதற்கு இச்செய்யுளை மேற் கோள் காட்டினர் நச்சினூர்க்கினியர்; (ஆ) இதனைத் தலைமகள் உள்ளப் புணர்ச்சியின் உரிமையுண்டிருந்தவாற்றிற்கும் வரைந்தெய்தக் கூறலுற்ற வாற்றிற்கும் (தொல். களவி. கு. அ.) (இ) * பிறதனையான் (* இயற்றனையான் என்றும் பிரதிபேதம்) வந்த கலிவெண்பாட்டுக்கும் (தொல். செய். கு. கசக. ‘ஒருபொருள்’) மேற்கோள் காட்டினர் இளம்பூரணர். (ஈ) இந்நூற்பக்கம் எகஎ: க-ஆம் குறிப்பும்பார்க்க.

ங. (அ) “சிறுதாம்பு தொடுத்த பசுவைக்கன்றின்” ழுல்லெப்பாட்டு. கஉ.
(ஆ) “கன்று தாம்பரிந்து” சீவக. சஉஉ.

(பிரதிபேதம்) * கண்டாங்குச் சான்றார், † அன்றியமையலனென், ‡ காணெய்க் கன்டுகுடு,
|| உற்றமேற். x பின்னிரண்டுவெண்பாட்டும், பின்னிரண்டுவெண்பாட்டும்.

(க) பூங்கரை நீலம் *புடைதாழ் மெய்யசைஇப்(உ)பாங்கரு
முல்லையுந் தாய (ந)பாட்டங்காற் றேழிநம்

டு (ச)புல்லினத் தாயர் மகளிரோ டெல்லா

மொருங்கு வினையாட வவ்வழி வந்த

(டு)குருந்தம்பூங் கண்ணிப் பொதுவன்மற் றென்னை

ஃமுற்றிழை யேள் மடநல்லாய் நீயாடுஞ்

சிற்றில் புண்கோ சிறிதென்ற னெல்லாரீ

க0 பெற்றேம்பா மென்று பிறர்செய்த வில்லிருப்பாய்

கற்ற திலைமன்ற காணென்றேன் ள்முற்றிழாய்

(அ)தாதுகுழ் ஃகூந்தற் றகைபெறத் தைஇய

கோதை புண்கோ நினக்கென்ற னெல்லாரீ

யேதிலார் தந்தபூக் X கொள்வாய் கனிமிகப்

கரு பேதையை மன்ற பெரிதென்றேன் + மாதரா

யைய (வ)பிதிர்ந்த (அ)சுணங்கணி மென்முலைமேற்

றெய்யி லெழுதுகோ மற்றென்றான் யாம்பிறர்

க. “பூங்கரை நீலத் தழீஇ” கலி. ககசி: கச.

உ. ‘பாங்கரும்’ என்பதை நான்காடிபின் முதற்சீராகக்கொண்டு அதனை ஐஞ்சீரடியாக்கலுமாம்.

ந. “பாங்கரும் பாட்டங்காற் கன்றொடு செல்வேம்” கலி, ககச: க.

ச. இந்துற்பக்கம் சுசு: க-ஆங் குறிப்புப்பார்ச்சு.

டு. (அ) “குருந்தம் கண்ணிக் கோவலர்” ஐங். சநக. (ஆ) “குருந்தலை வான்படலை குடிச் ‘சரும்பார்ப்ப, வாயன் புகுதரும் போழ்தினுள்” ஐந் - எழ. உச. (இ) “குருந்தமென் கண்ணி குடிங் கோவலர் கொழுத்த” பாகவதம். (க0) வேய்க்குமுலிசைத்த. கக.

க. “தாதுகுழ் கூத்தல்” என்பதனொடு, (அ) “கொய்பூர், தாதுகொண் டனகத் தப்பி” சீவக. உகசச; (ஆ) “போதுகொண் டணியிற் பொறுக்க லாற்றாத், தாதுகொண் டிருந்த தாழிருங் கூத்தலர்” பெருங். (ச) சந: கச0 - கசக. என்பவை ஒப்புரோக்கற்பாலன.

எ. (அ) “சுணங்கு பிதிர்ந்து.....வெம்முலை” சிறுபாண். உச - உக.

(ஆ) “பிதிரு முலைமேற் சணங்கு” தீணமொழி. ௨௮. (இ) “பிதிர் சணங்கணி வெம்முலை” நைடந. வேற்றரு. ௧.

அ. “சணங்கணி வணமுலை” நந். ௧: ௧; ௧லி. ௬௦: ௧.

(பிரதிபேதம்) * புடைத்தாழ, † தாய்ப்பாட்டக்கால், ‡ முற்றிழையொணமட, முற்றிழையோர்மட, ||முற்றிய. † கூத்தறகை. x கொள்வாணனி, † ஆயிழாய்.

நான்காவது முல்லை கக.

எகடு

*செய்புற நோக்கி யிருந்துமோ நீபெரிது

மையலை மாதோ † விடுகென்றேன் றையலாய்

௨௦ சொல்லிய வாறெல்லா மாறுமா றியான்பெயர்ப்ப

வல்லாந்தான் போலப் பெயர்ந்தா னவனைநீ

யாயர் மகளி (க)ரியல்புரைத் (உ)தெந்தையும்

(ஈ)யாயு மறிய வுரைத்தீயின் யானுற்ற

நேரயுந் களைகுவை மன்.

இது தலைவி ஆயத்தீடைத் தலைவனைக் கண்டவாறும் அவனைக்கூறியனவும்கூறி, தோழியைத் தலைவனை வரைவுகடாவி யாய்க்கு அறத்தொடுந்ந்கவேண்டுகமென்றுது.

இதள் பொருள்.

தோழி! இனிய பாலைக் கழந்த கலங்களை அவ்விடத்து நின்றும் எடுத்துவைத்துக் கன்றுகையெல்லாந் தாம்பாற் கட்டி மனைக்கண்ணே நிறுத்தித் தாய்தந்த பூத்தொழிலினையும் கரையினையுமுடைய நீலத்தையுடைய ஆடை பக்கத்தே தாழாநிற்க மெய்யை அசைத்துப் (அ) பாங்கார்க்கொடியும் முல்லைக்கொடியும்பரத்த (ஆ)முற்றாட்டாகிய தோட்டத்திடத்தே கம்முடைய ஆட்டினத்தையுடைய ஆயர்மகளிரோடே (சு)மற்றை இருகூற்றில் ஆயர்மகளி ரெல்லாருஞ் சேர வினையாடாநிற்ப அவ்விடத்தேவந்த குருந்தம்பூவாற் செய்த கண்ணையுடைய பொதுவன் ||பின்னை என்னைநோக்கிச் சூழ்ந்த அணிகலங்களையும் + அழகினையும் மடப்பத்தையுமுடைய கல்லாய்! நீ இழைத்து வினையாடுஞ் சிற்றிலை யானுஞ் சிறிது புனைவேடு எனறான்; யான் அதற்கு வடா!

௧. ‘இயல்’ என்பது ‘இலக்கணம்’ என்னும் பொருளில் வருதல் பெருவழக்கு. ‘இயல்பு’ என்பதும் அப்பொருளில் வருதலை (அ) ‘அந்கான்கே

மொழிபுண ரியல்பே” (ஆ) “இயல்புற சாடின” என்னுந் நோல்காப்
பியப்பகுதிகட்கு இவரெழுதியிருக்கும் உரையானுமறிக.

உ. “எந்தையும்.....மன்” என்பது குரவரை வரைவெதிர் கொள்ளு
வித்தற்கு மேற்கோள்; நாங்கவி. கு. ௧௬௪.

ங. “வாவி புறையு மடவனமே யென்னுடைய, ஆவி புலந்தளித்தா யாதி
யால் - காவினிடைத், தேர்வேத்தற் கென்னிலைமை சென்றுரைத்தி”
நன. சுயம்வர. ௫.

ச. இந்துநாற்பக்கம் ௬௩௮; ௫-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

சீ. முற்றுட்டு - ஊர்வமானியம்.

ஈ. மந்தை இருகூறு - பசுவினம், எருமையினம்.

(பிரதிபேதம்) * செய்வுற. † விடுயென்றேன். ‡ ஆயமகளிர், || பின்னெயென்றேன். - அழ
கிணையுமுடையமடப்பத்தையுடைய எல்லாளேசீ.

எங்கள்

கவித்தொகை கக்க.

வரைந்துகொண்டு எமக்கு சூரில்லை அமைத்தலரியாயாய்த் தன் சுற்றத்தார்
எடுத்த இல்லிலே இவளிருக்க யாம்பெற்றேமென்று நினைத்திருக்குமவன் நீ;
ஆதலால், உறுதியாக நீ உலகியலிற்கற்றதொன்றும் இல்லைக்கானென்றேன்;
*அதன்பின்புமுற்றிழாய்! கட்டினமாலையை நினக்குத் தாதுகுழந்தகூந்தலிலே
அழகு பெறப் புனைவேளே என்றான்; யான் †அதற்கு ஏடா! நீ வரைந்து
கொண்டு, விடாமற் கோதை புனைதல் அரியாயாய், (க)எஞ் சுற்றத்தார் மிகக்
கொண்டுவந்து குட்டின பூவை மிகப் பூவென்றுகொள்ளுமவன் நீ; ‡ஆதலால்
உலகில் உறுதியாகப் பெரிதும் பேதைத்தன்மையையுடையை என்றேன்;
அதன்பின்பு || மாதராய்! வியக்கத்தக்க சிதறின சுணங்கு அணந்த மெல்லிய
(உ)முலைமேலே தொய்யில்எழுதுக் குழம்பால் எழுதுவேளே என்றான்; யான்
அதற்கு நீ வரைந்துகொண்டு வெளிபாக எழுதுதல் நின் மனத்து இல்லை, யாம்
எப்பொழுதும் (ஈ) என்சுற்றத்தார் கோலஞ்செய்து எழுதுங்காலம் பார்த்
+ திருப்பேமோ? இனி இங்கனம் இருத்தலாற்றேம், ∴ இங்கனங்கூறுதலின்
நீ பெரிதும் மயக்கத்தையுடையை, இங்கனம் x அன்புள்ளார்போலக் கூறு
கின்றாய், அவற்றைத்தவிர் என்று கூறினேன்; தையலாய்! அவற்றின்
பின்னர் அவன் சொன்ன நெறிகளெல்லாவற்றையும் + இங்கனம் மாறாய்

மாறாய் யான் மறுக்க, = இனிக் களவு நிகழாதென்று(ச) ** அலயந்தான் போலே மீண்டு போயினான் ; அவனை நீ ஆயர்மகாரிரை ††வரைந்துகொள்ளும் இலக்கணத்தை அறிவித்து, பின்னர் என்னுடைய தந்தையும் ((ந) யாயும் இக்களவொழுக்கம் அறியும்படி அரத்தொடு †† நிலையகையால் உரைப்பை

க. “பண்ணித்தமர்தர் தொருபுறம் தைஇய, கண்ண” கலி. ௧௦௧: ௧-௧௦.

உ. “இளமுலைமேற், றெய்யி வெழுதவும் வல்லன்” கலி. ௧௪௩: ௩௨-௩௩.

௩. “என்றோசைமேற், கரும்பெழுது தொய்யிற்று” (கலி. ௧௩: ௬ - ௭.) என்பதனுரையால் மகளிர்க்கு அவர்களைவரையன்றிச் சுற்றத்தாரும் கோலஞ்செய்தலுண்டென்பது அறியலாகும்.

௪. அலமருதல் - சுழலுதல்; என்றது, மனமயங்குதலை. இப்பொருளில் அல்லாத்தவென்னுஞ்சொல் வருதலை, (அ) “அல்லாந்தா ரலவுற” (கலி. ௨௧: ௨) (ஆ) “அல்லாந் தவண்டுக்க” (இ) “அல்லாந் தகன் கோயி லாழ்கடல்போ லாயிற்றே” (ஈ) “அலறி யல்லாப்ப போன் றுரே” (கீவக. ௨௧௬௩, ௨௧௬௪, ௨௧௬௫) என்பவற்றின் உரையாலும் அறிக. (உ) “அல்லாப்புற் றஞ்சின்னன்” (கீவக. ௩௦௧௭) என்புழி, அல்லாப்பென்பதற்கு: வருத்தமென்னும்பொருளும்காணப்படுகிறது.

௫. யாய் - என் தாய். (அ) “யாயு ஞாயும் யாரா கியரோ” துறுந். ௪௦. (ஆ) “யாயேகண்ணினுங் கடுக்காதலனே” அகம். ௧௨: ௧; (இ) “நீனின்ற

(பிரதிபேதம்) * அதன்பின்பு கட்டினமாயையை நினக்கு முற்றினதாத, † அதற்குயரைந்து, ‡ சூதலாறுநியாக. || சூயிழாய், †† இருப்போமோ. ∴ அகலாம், x அன்புள்ளாரப்போல, † இக்கணமாருயான். = இக்களவு, ** அலமந்தான். †† யந்தகொள்ளும். †† நிலையகையாயுரைப்பையின்.

நான்காவது முல்லை ௧௨ ௭௧௧

யாயின், அவன் உற்ற நோயன்றி யான் உற்ற நோயையும் மிகப்போக்குகை; இதனைக் குறிக்கொள் என்றான். ௭ - று.

இதனால், தலைவிக்கு அசைவு பிறந்தது.

இது (௧) பன்னீரடியின் இசந்து தனையும் விரவி ஐஞ்சீரடியும்வந்து ஒரு பொருணுதலாது வந்த கலிவெண்பாட்டு. (௧௧)

(ககஉ.) யாரிவ னென்னை விலக்குவா னீருளர்

பூந்தா மரைப்போது தந்த விரவுத்தார்க்
கல்லாப் பொதுவனை நீமாறு நின்னொடு
சொல்லலோம் பென்ற ரொமர் ;

டு எல்லா, கடாஅய கண்ணுற் கலைஇயநோய் செய்யு
நடாஅக் கரும்பமன்ற தோளாரைக் காணின்
விடாஅலோம் பென்ற ரொமர் ;

அ கடாஅயார், நல்லாரைக் காணின் விலக்கி நயந்தவர்
பல்வித முண்கண்ணுந் தோளும் புகழ்பாட
கல்லது கற்பித்தார் மன்ற துமர்பெரிதும்
வல்ல ரொமர்கட் செயல் ;

கஉ ஒலு, வழங்காப் பொழுதுநீ கன்றுமேய்ப் பாய்போல்
வழங்க லறிவா ருரையாரே லெம்மை
யிகழ்ந்தாரே யன்றோ வெமர் ;
ஒக்கு, மறிவல்யா னெல்லா விடு ;

கக விடேன்யா, நென்னீ குறித்த திருக்கூந்தா
னின்னையென் முன்னின்று
சொல்லலோம் பென்றமை யன்றி யவனைநீ
புல்லலோம் பென்ற துடையரோ மெல்ல

படிவந்தா னெடியோனை முதற்பயர், தாயென்ற முதுமறை ப. ய்
னும், யாயென் றல்ல தியாந்துள் யலமே" (தொல். செய். கு. கசக.
பேர். உரை.மேற்சீகாள்) என்பவையும் இது தன்மையொட்டித்தபெய
ரென்று நல்லாடரும் தன்மையொடொட்டிய பெயரென்று நச்சினுர்க்
கினியரும் ஐழுதியிருப்பவையும் இக்கே அறிதற்பாலன.

க. பன்னிண்டடியின் இகத்து ஒரு பொருணுதலாதுவரும் கல்வெண்
பாட்டுக்கு இச்செய்யுள்மேற்கோள்; தொல். செய். கு. கடுஉ. பேர். நச்.

உ. முயக்குறின் முள்ளொயி றுண்கு மெவன்கொலோ
 மாயப் பொதுவ னுரைத்த வுரையெல்லாம்
 வாயாவ தாயிற் றலைப்பட்டாம் பெரியாயிற்
 சாயலின் மார்பிற் கமழ்தார் குழைத்தநின்
 றுயித முண்கண் பசப்பத் தடமென்றோள்
 சாயினு மேள ருடைத்து.

இது வினைவலபாங்கீழ் றலைவியை ஆற்றிடைக் கண்டு வினைவலபாங்
 கிற்றலைவள் விலக்கி நகையாடி இருவருஞ் சீலமொழி கூறியவழி அவள்
 கூட்டத்தீர்த் உடம்பட்டது. இது (க)கைக்கிளை.

இதன் பொருள்.

(உ)யாரிவ னென்னை விலக்குவா *னீ(ரு)ருளர்
 சூந்தா மரைப்போது தந்த விரவுத்தார்க்
 (ச)கல்லாப் பொதுவனை நீமாறு நின்னொடு
 சொல்லலோம் பென்றா ரெமர்

எ - து: என்னை விலக்கு வாளுகிய இவன் எமக்கு என்ன உறவுடைய
 னென(ரு)முன்னிலைப்புறமொழியாகப் புலந்துகறி, பின்னர் அவனைநோக்கி
 நீரிவேடி அசைகின்ற பொலிவையுடைய தாமரையினது பூவை எமக்கு வீளை

க. (அ) “ கல்லாப் பொதுவனை நீமாறு ” எனப்பொதுவியர் கூறலும்
 “சடாஅக் கரும்பமன்ற தோளாரைக் காணின், வீடாஅலோம் பென்ற
 ரெமர்” எனப் பொதுவர் கூறலும் மிக்க காமத்து மிடலாகிய பெருந்
 திணை யாதலின் முல்லையுட் கோத்தாரென (தொல். அகத். கு. கக.)
 உரையில் இவரே வேறு திணையாக எழுதியிருப்பது இங்கே ஆராயத்
 தக்கது.

உ. தலைவன் சொல்லெதிர் தலைவி உடம்பாடிருப்பவும் இசைவில்லா
 தாரைப்போல அல்ல கூற்றுக் கூறுதற்கு, ‘யாரிவ னென்னை.....
ரெமர்’ என்பதனை மேற்கோள் காட்டி, ‘எவன்கொலோ.....
எனருடைத்து’ என உடம்பாடி கூறினாளாதலின் முற்கூறியது
 அல்ல கூற்றாயிற்று என்பர் இளம்பூரணர்; தொல். களவி. கு. கக.

ங. உள்தல் - அசைதல்.

ச. “கல்லாக் கோவலர்” (ஐங். ௩௦௪) என்பது இங்கு ஒப்புநோக்கம் பரவது.

௩. ‘யாரைநீ யென்னை விலக்குவாய்’ என்றது “யாரிவனென்னை விலக்குவான்” என்றது மூன்னிலையிற் புறமாக மொழிந்தது.

(பிரதிபேதம்) * சீருண்பூந்தாமரை. † புலாந்த. ‡ அசைக்கின்ற பூவையுடையதாமரை.

நான்காவது முல்லை கட.

எகக

யாடத் தந்த, (க)பலமலர் விரவுதலையுடைத்தாகிய தாரிணையுடைய, * நினது சாதித்தன்மை கல்லாதபடி இயல்பாகப்பட்ட இடையனார் தன்மையை உடைய; இவ்வொழுக்கம் அறிந்தாரைப்போல எம்முடைய சுற்றத்தார் நின்னோடு சிலசொல்லுதலைப் பாதுகாத்துக்கொள் என்றார்; ஆதலால் நீ நண்டு நிலலாது போ என்றான். எ - று.

“எந்நில மருங்கிற் பூவும்” (௨)என்பதனால், தாமரை கூறினார்.

௩ எல்லா, கடா அய (௩)கண்ணாற் கலைஇயநோய் செய்யு

நடாஅக் (௪)கடாஅய மன்ற கொணரைக் காணின்

விடாஅலோர் பென்ற ரெமர்

எ - று: அதுகேட்டவன் எஃ! வேட்கை ரெலுத்தின கண்ணாலே மனத்தைக் கலக்கின காமநோயை உண்டாக்கும் எழுதுகரும்பு நெருங்கின தோளிணையுடைய மகளிரைக் கண்டாயாயிற் போகவிடாதே கொள்; அவர் செய்த நோயை அவரைக் கொண்டே பரிசுரித்துக்கொள்ளென்று கூறினார் எம்முடைய சுற்றத்தார் என்றான். எ - று.

அ கடா அயார், நல்லாரைக் காணின் விலக்கி நயந்தவர்

பல்லித முண்கண்ணாற் தோளும் புகழ்ப்பாட

நல்லது கற்பித்தார் மன்ற நுமர்பெரிதும்

வல்ல ரெமர்கட் செயல்

எ - று: அதுகேட்டவன் அந்நன்மம் பரிசுரித்துக்கொள்ளென்று கூறினவர்கள் அதுவேயன்றி நல்ல மகளிரைக் கண்டாயாயிற் போகாமல் தடுத்து விரும்பி அவருடைய (௩) பல பூக்களையும் போலும் கண்ணையும் புகழப்படுந்

க. (அ) “பிடவமுன்.....கோடலும்.....காயாவும் பிறவு, மணிகொள மலைந்த கண்ணியர்” (ஆ) “மெல்லினர்க் கொன்றையு மென்மலர்க்

காயாவும், புல்லலை வெட்சியும் பிடவுந் தளவுந், குல்லையுந் குருந்துந்
கோடலும் பாங்கருந், கல்லவுந் கடத்தவுந் கமழ்கண்ணி மலைந்தனர்”
கலி. ௧௦௧: ௨ - ௬; ௧௦௩: ௧ - ௪ என்பவையும் இந்நூற்பக்கம் ௬௩௮:
௨-ஆம் குறிப்பும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

௨. நொல். அகத். கு. ௧௬.

௩. இந்நூற்பக்கம் ௭௦௧: ௩-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

௪. “தோண்மேற், கரும்பெழுது தொய்யிற்று” கலி. ௬௩ ௭ - ௮ என்ப
தும் அதன் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.

௫. பல பூக்களென்பதற்கு, மகளிர் கண்ணுக்கு உலமையாகக் கூறப்படும்
செந்தாமரை, குவளை, கருநெய்தல், கருவிளை, கருமுதலியமலர்களென்று

ரதிபேதம்) * சாதித்தன்மையைக்கல்லாதயடிவியல்பாக.† பூவும்புள்ளும்.

௭௨௦

கலித்தொகை ௧௧௨.

நோனையும் பாடும்படியாக நல்லதொரு தொழில் கற்பித்தார்; அவர்தாம்
அறுதியாக; எம்முடைய சுற்றத்தாரிடத்து அவர் வரைவுகேர்த்தற்குச் செய்யுஞ்
செயலை நம்முடைய சுற்றத்தார் பெரிதும் வல்லராயிருந்தாரென்றான். ௭-று.

*இஃது, இகழ்ச்சி.

௧௨ ஒஹ். (௧)வழங்காப் பொழுதுநீ கன்றமேய்ப் பாய்போல்
வழங்க வறிவா ருரையாரே †லெம்மை
யிகழ்த்தாரே யன்றே வெமர்

௭ - து: அதுகேட்டவன் தன் மனத்தே ழுழ! என வியந்து, பின்னர்
வெயில்வெம்மையால் ஒருவரும் வழங்கா உச்சிக்காலத்தே நீ கன்றுமேய்ப்
பாய்போலப் பிறர்க்கு நோயைச்செய்து திரிகின்றகன்மையை அறிந்நிருக்
கின்றவர்கள் இப்படித் திரிகின்றனென்று எனக்கு உரையா திருப்பாராயில் எம்
முடைய சுற்றத்தார் எம்மை இகழ்த்தாரேயல்லவோ என்றான். ௭ - று.

கந் ஒக்கு, மறிவல்பா நெல்லா விடு

௭ - து: அதுகேட்டவன் நீ கூறியது ஒக்கும்; ஏடா! இது பொய்
யென்று யான் அறியவேண்டா; இக்கூற்றைக் கைவிடென்றான். ௭ - று.

௧௬ விடேன்யா, நென்னி குறித்த திருங்கூந்தா

னின்னையென் முன்னின்று

சொல்லலோம் பென்றமை யன்றி யவனைநீ

புல்லிலோம் பென்ற துடையரோ மெல்ல

20 || முயங்குநின் முன்னெயி நுண்கு மெவன்கொலோ
மாயப் பொதுவ னுரைத்த வுரைபெல்லாம்

கொள்ளலாம். இவ்வுரையாசிரியர் இதழென்பதைச் சினையாகு பெய
ராக்கிப் பல்லிதழென்பதற்கு, பல பூவென்று பொருள் கூறினார்.
இதற்கே பலவாகிய இதழினை யுடையதென்று அன்மொழித் தொகை
யாக்கிப் பூவென்ற பொருள் உறவாருமுளர். 'பல்லித முண்கண்'
எண்ணுந்தொடர்மொழி, (நற். ௨௪௦: ௧௧; தறுந். ௫; ஐங். ௧௭௦, ௧௯௦,
௩௩௪, ௩௫௧, ௪௭௧; கலி. ௪௫: ௧௧, ௧௦௦: ௧௦) பலவிடங்களிலும்
வருதல்காண்க.

க. வினைவல பாங்கின ளாய தலைவியை நோக்கித் தலைவன் கூறியதற்கு,
"வழங்காப் பொழுதநீ.....வெமர்" என்பது மேற்கோள்; தொல்.
அகத். கு. ௨௩. ௩௪.

(9ாதிபேதம்) * இதுஉசு. † என்னை. ‡ மேய்ப்பாணப்போலே. || முயங்குநின் முன்னெ
யிழ்ந்துமெவன்.

நான்காவது முல்லை கஉ.

௭௨௧

வாயாவ தாயிற் தலைப்பீட்டாம் பொய்யாயிற்
(க)சாயலின் மார்பிற் கும்மு(உ)தார் *குழைத்தநின்
னாயித முண்கண் பசப்பத் தடமென்றோள்
சாயினு மேள ருடைத்து

எ - து: அதுகேட்டவன் யான் நினைவிடேன்; கரிய உத்தலை

புடையாய்! யான் கூறிய கூற்றை நீ பொய்யாகக் குறித்ததென்? யான் பொய்கூறிற்றிலேன்; அது நிற்க, நின் சுற்றத்தார் கிணை என்முன்னே நின்ற சில சொல்லுதலைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளெனச் சொன்னமையன்றி அவனை நீ புல்லுதலைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளென்ற வார்த்தையை அவர் உடையரோ? இல்லையன்றே! ஆகலால் நீ மெத்தென முயங்குவாய், அப் பொழுது யான் நின் கூரிய (உ) எயிற்றை உண்பேனென்றான்; அதுசேட்டவன், இவன்கூறியது எத்தன்மைத்தோவென கொஞ்சொடு உசாவி, பின்னும் தன்னெஞ்சை நோக்கி, பொய்யை வல்ல பொதுவன் கூறிய கூற்றெல்லாம் மெய்யாயிருப்பதோர் வார்த்தை யாயில் அவனிடத்து டீ மனைவாழ்க்கையிலே பட்டேமாகின்றேம்; அன்றி அது பொய்யாயிற்றேல் மென்மை இனிதாகிய மார்பிற் கமழ்கின்ற மாலைகை வருத்தின நின்னுடைய அழகிய இதழ்போலும் (ச)கண்கள் பசிலநிறம் கொள்ளப் டீபெருமையையுடைய மெல்லியதோள் பின்னர் மெலியினும் நின் மேனி இப்பொழுது பெறுகின்ற அழகையுடைத்துக் காண் எனக் கூட்டத்திற்கு உடம்பட்டுக் கூறினான். - ௭ - று.

குழைத்த என்னும் பெயரெச்சம் நின் என்னும் பெயரொடு முடிந்தது. கன்று மேய்ப்பாய்போ வென்பதனால், வினைவல பாங்காயிற்று. “ரோயு

௧. (அ) “ஊரன் மார்பே,..... ..இன்சா யற்றே” (ஐங். ௧௪.) என்பதும் (ஆ) “இன்சாயன் மார்பன்” (கலி. ௬௫: ௫.) என்பதும் அதன் குறிப்பும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.
௨. தார்குழைதலைக்குறித்து, சீவக. ௨௦௩௪, ௨௦௩௨; பு - வெ. பெருச். ௧௨; இவற்றில் வருபவையும் “குழைத்தநின் றாரும்” (கலி. ௬௧: ௧௧ - ௧௨.) என்பதும் அதன் குறிப்பும் இங்கே நோக்கற்பாலன.
௩. (அ) “கரும்பின், காலரி சடிவைக் கண்ணயின் றன்ன, வாலெயி றூறிய வசையி நீரீர்” குறுந். ௨௧௭. (ஆ) “முன்னாறழ் முனையெயிற் றமிழ்துறற் தீரீரைக், கள்ளினு மகிழ்செய்யுமெனவுரைத்தும்” கலி. ௪: ௧௩ - ௧௪. (இ) “பாலொடு தேன்கலந் தற்றே பணிமொழி, வாலெயி றூறிய ரீர்” குறுந். ௧௬௧. என்பவையும் (ஈ) இத்தற்பக்கம் ௩௩: ௧-ஆங்குறிப்பில் இவ்விடத்துக்குப்பொருத்துவனவும் அப்பக்கம் ௩ - ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.
௪. இத்தற்பக்கம் ௨௭௧: ௫ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

எஉஉ

-கலித்தொகை ககக.

மின்பமும்" என்றும்(க)குத்திரத்து, "உறுப்புடை யதுபோ லுணர்வுடையது போன், மறுத்துரைப் பதுபோ னெஞ்சொடு க்புணர்த்தும்"என்பதனால் உறுப் புடைத்தாகக் கூறினான்.

இதனால், இருவாக்கும் புணர்ச்சியுவகை பிறந்தது.

இது முச்சீரடியும் இருசீரடியும் இடையேவந்த கொச்சகக் கலி. (கஉ)

(ககங்.) நலமிக நந்திய நயவரு தடமென்றே

ளலமா லமருண்க ணந்நல்லாய் நீயுறிஇ

யுலமா லுயவுநோய்க் குய்யுமா றுரைத்துச்செல் ;

* பேரேமுற் றுர்போல முன்னின்று விலக்குவா

யாரெல்லா நின்னை யறிந்ததூஉ மில்வழி ;

* தளரியா லென்னறிதல் வேண்டிற் பகையஞ்சாப்

புல்லினத் தாயர் மகனேன் மற்றியான் ;

* ஒக்குமன் ;

புல்லினத் தாயனைநீ யாயிற் குடஞ்சுட்டு

நல்லினத் தாய ரெமர் ;

* கக எல்லா ;

நின்னெடு சொல்லி நேதமோ வில்லைமன் ;

ஏதமன் நெல்லை வருவான் விடு ;

* கச விடேன் ;

உடம்பட்டு நீப்பார் கிளவி மடம்பட்டு

மெல்லிய வாத லறியினு மெல்லியா

வின்மொழிகொண் டியானே விடுவேன்மற் றென்மொழிகொண்

டென்னெஞ்ச மேவல் செயின் ;

* கக நெஞ்சேவல் செய்யா தெனநின்றபுக்க் கெஞ்சிய

காதல்கொள் காமங் கலக்குற வேதிலார்

பொய்ம்மொழி தேறுவ தென் ;

உஉ தெளிந்தேன் நெறியிழா யான் ;

உஉ பல்கால்யாங் கான்யாற் றநிர்மணற் றண்பொழி

லல்க லகலறை யாயமொ டாடி

உ. தோல். பொருளி. கு. உ.

(பிரதிபேதம்) * இனந்தமென்பதனால், இனந்த மென்பதனால்.

நான்காவது முல்லை கங்.

எஉஉ

முல்லை குருந்தொடு மீச்சிவேய்ந் தெல்லை

யிரவுற்ற தின்னங் கழிப்பா

யரவுற் றுருமி னதிருங் குரல்போற் பொருமுர

ணல்லேறு நாகுட னின்றன

பல்லா னினநிரை நாமுடன் செலற்கே.

இது வினைவலாங்கிற் றலைவியை ஆற்றிடைக்கண்டு அவனை வினை வலபாங்கிற் றலைவன் விலக்கி அவளோடு சிறிது கூறியவழி அவள் *கூட லுறுகின்றாள் கூறியது. இது கைக்கிளை.

இதன் பொருள்.

லமிக நந்திய நயவரு தடமென்றே

(க)ளலமா (உ)லமருண்க ணநல்லாய்நீயுறீஇ

(ங)யுலமா லுயவுநோய்க் குய்யுமா றுரைத்துச்செல்

எ - து: நன்மை மிகப் பெருகிய விருப்பம் வருகின்ற பெருமையை யுடைய மெல்லிய தோளிணையும் சுழலுதலுடைய, முகத்தோடு பொருத்தின கண்ணினையும் அழகினையுமுடைய கல்லாளே! நீ உற்றதனால் உழத்தலை யுடைய வருந்து கோய்க்கு (ஈ) உய்யும் நெறியைக் கூறிப் பின்புபோ என விலக்கினான். எ - று.

சு (ஊ)||பேரேமுற் றார்போல முன்னின்று விலக்குவா

யாரெல்லா னின்னை யறிந்ததூஉ மில்வழி

க. “அலமா லுண்கண்ணார்” (கலி. எ.க: கஉ) என்பதும் இந்நூற்பக்கம்

சசக: உ-ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

உ. அமார்க்கண் கலி ௪௦: ௧; இள: உக.

ங. (அ) “உலமரல் வருத்த முறுதும்” அகம். கஅ: கக; (ஆ) “யா முல மர” கலி: அக: உ.

ச. உய்யும் நெறி - தப்பிப் பிழைக்கும் வழி; உயவு நோயைப் போக்கு கின்ற வழியென்றமாம்.

டு. (அ) எல்லான் என்பது எல்லாவென அண்மைக்கண் 9-றழிந்ததென்று கொண்டு, “பேரேமுற் றுர்போல.....யாரெல்லா” என்னும்பகுதியை மேற்கோள்காட்டுவர், யயிலைநாதர்; நன். பெயரி.கு. 10. (ஆ) “ஏமுற விரண்டு முளவென மொழிப” என்புழி, ஏமுறல் மயங்குதலை யுணர்த்திவருதற்கு, “பேரேமுற் றுர்போலமுன்னின் றுவிலக்குவாய்”

(பிரதிபேதம்) * உடஉடம்பட்டானாக அவன் கூறியது. இத், † கீயுறியுயவுமால், ‡ உறுதி மூழ்தலையுடைய, || பேரேமுற் றுர்போல.

எஉச

கவித்தொகை ககங்

எ - து: அதுகேட்டவன், எடா! நின்னை முன்பு கண்டு அறிந்ததா உயில்லாத என்னிடத்தே பெரிய யித்தேறினாரைப் போல முன்னே நின்ற (க)விலக்குகின்ற நீ யார்தான் என்றான். எ - று.

சு (உ)தளரியா லென்னறிதல் வேண்டிற் பகையஞ்சாப்

(ங)புல்லினத் தாயர் மகனைன் மற்றியான்

எ - து: அதுகேட்டவன், என்னை நீ அறிதலை விரும்பின் மனந்தளர் கின்ற இயல்பினையுடையாய்! யான் பகைக்கு அஞ்சாத ஆட்டினத்தை யுடைய ஆயரானவர்க்கு ஒருமகனாத * லுளைஎன்று தன் செவ்வக்குடிப் பிறப்பு உணர்த்தினான். எ - று.

அ † ஒக்குமன்

புல்லினத் தாயனை நீ யாயிற்(ச) குடஞ்சுட்டு

நல்லினத் தாய ரொமர்

எ - து: அதுகேட்டவன், அது மிகவும் ஒக்குமென அதற்கு உடம்பட்டு,

பின்னர் ி ஆட்டினத்தையுடைய ஆயனாகத் தன்மையைபுடையையாயின் எம்முடைய சுற்றத்தார் றும் இனத்திறு சிறந்த இன்னதனைக் குடம் பாப் போதுமென்று கருதப்படும் பசுவினத்தையுடைய இடையரெனத்தன்செல்வக் குடிப்பிறப்பு உணர்த்தினான். எ - று.

கக எல்லா

நின்னொடு சொல்லி நேதமீமா வில்லைமன்

எ - து: அதுகேட்டவன், எஃ! இம்மனஞ் சிறந்த நின்னோடே சில மொழி கூறின் மிகக் குற்றமோ இல்லை என்றான். எ - று.

கக † ஏதமன் நெல்லை வருவான் விடு

எ - து: அதுகேட்டவன், இருவரும் ஒத்த குடியாயிற் பின்னைச் சில ||கூறிற் குற்றமென்? யான் காணவருதற்கு இப்பொழுது போகவிடு ன். எ - று.

என்பது மேற்கோள்; நொல். கள. கு. கடி. நச். (இ) “எம்மை, முன்னரின் றுங்கே விலக்கிய வெல்லாரீ, யென்னேமுற் றுடிய விடு” (கலி. ௧௧௯: ௨ - ௪.) என்பது இதனோடு ஒப்புநோக்கற்பாலது. (ஈ) “பேரே முறுநர்” என்பது நற். ௨௨௦: ௭. (உ) இந்நூற்பக்கம் ௪௪இ: ௪-ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

க. “நின்னைத் தகைத்தனை” கலி. ௧௦௮: ௨௦.

உ. “தளரிய வவரொடு” கலி. ௧௧: ௧௭. என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

ங. கலி. ௧௦௭: ௨. அடியையும் அதன் குறிப்பையும் பார்க்க.

ச. இந்நூற்பக்கம் ௧௮௭: ௨ - ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

(ப்ரதிபேதம், * உடம்பென்று, † ஓக்கும்புலி. ‡ ஏதமன்நெல்லை, ||கூறிக்குற்றமென்.

நான்காவது முல்லை கக.

௭௨ இ

கச விடேன்

உடம்பட்டு நீப்பார் கிளவி மடம்பட்டு

மெல்லிய *வாத லறியினு மெல்லியா

[கொண்

(க) னின்மொழிகொண் டியானோ † விடுவேன்மற் நென்னொழி

டென்னெஞ்ச மேவல் செயின்

எ - து: அதுகேட்டவன், யான் விடேனென்று கூறி, பின்னரும் (உ)என்னுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு என் நெஞ்சும்அறியாமையிலேபுகுந்து எனக்கு ஏவலைச்செய்யுமாயின், உலகத்தில் ஒருகாரியக்கூற்றால் (ங) உடன்பட்டு மனத்தால் உடன்படாதார் கூற்றுச் செவிக்கு மெத்தென்றிருக்கலை அறித்திருத்தேனாயினும், மெல்லியஇயல்பினையுடையாய்! நின்னுடைய வஞ்சமானமொழியை உண்மையாகக்கொண்டு யானே போகவிடுவேன்; அதனும் பெற்றதென்? அஃது ஏவல்செய்யாதாயிற்றே என்றான். எ - து.

கக நெஞ்சேவல் செய்யா தெனகின்றாய்க் கெஞ்சிய
(ச)காதல்கொள் காமக் கலக்குற (ரு)வேதிலார்
||பொய்ம்மொழி தேறுவ தென்

எ - து: நீன்னைக் கைகடந்து நின்ற காதலைக்கொண்ட காமக் கலக்குத் துறுகையினாலே என்னெஞ்சு எனக்கு ஏவலைச்செய்யாதெனச் சொல்லிநின்ற உனக்கு ஏதிலார் கூறிய பொய்யாகிய வார்த்தையைத் தெளியுத்தன்மை எவ்வனே உண்டாயிற்று என்றான். எ - து.

க. "நின்மொழி.....செயின்" என்பது மறுத்துரைப்பதுபோல் தலைமகன் கூற்று உவகைபற்றிவந்ததற்கு மேற்கோள்; தோல். பொருளி. கு. உ. இளம்.

உ. "அவர்கெஞ் சவர்காதல் கண்டு மெவனெஞ்சே, நீயெமக் காகாதது" துறன். கஉகக.

ங. (அ) "மனத்தி னமையா தவரை யெனைத்தொன்றஞ், சொல்லினுற் றேறற்பாற் றன்று" (ஆ) "நட்டார்போ னல்லவை சொல்லினு மொட்டார்சொ, லொல்லையுணரப் பமும்" துறன். அஉரு. அஉச.

ச. (அ) "காதற் காமம் காமத்துச் சிறந்தது" பரி. க: கச. (ஆ) "காதல் செய் காமம் கனற்ற" பு-வே. கைக்கிள. பெண்பாற். ச.

ரு. "ஏதிலார் யாதும் புதல விதைமகன், கோதொரிஇக் கொன்னை முதுக்குறைவு - நேர்நின்று, காக்கை வெளிதென்பா னென்சொலார் நாய்க்கொலை, சால்புடைத் தென்பாரு முண்டு" நீதிநெறி. கக.

(பாதிபேதம்) * சூலநயினும். † விடுவேனென்மொழி, ‡ ஆயினும், ||நின்மொழி.

எஉச கலித்தொகை க்ககஉ

ஏதிலாரென்றது, நான் ஏதிலேனல்லேனென்னும்பொருண்மை குறிப்பாய்த் தோன்றக் கூறியது. பொய்யம்மொழியென்றது நான் உண்மைகூறவும் பொய்யாகக் கொண்டானென்பது தோன்றக் கூறியது.

உஉ தெளிந்தேன் *நெரியிழா யான்

எ - து: அதுகேட்டவன், தெரிந்த இழையினையுடையாய்! நீ இப்பொழுது கூறிய கூற்றால் நீ முன்னர் 'வருவான் விடு' என்றது உண்மையென்று யான் தெளிந்தேன் என்றான். எ - து.

உஊ பல்கால்யாங் கான்யாற் றவீர்மணற் றண்பொழி

லல்க லகலறை யாயமொ டாடி

முல்லை குருந்தொடு முச்சிவேய்க் தெல்லை

யிரவுற்ற டீதின்னங் கழிப்பி

யரவுற்(க)றுருமி னதிரும் குரல்போற் பொருமுர

ணல்லேறு நாசுட னின்றன

பல்லா னினநிரை நாமுடன் செலற்கே

எ - து: என்று பின்னர், யாம் முல்லைப்பூவைக் குருந்தம்பூவோடே முடியிலே சூடிப் பலகாலும் காட்டாற்றில் விளங்குகின்ற மணையுடைய குளிர்ந்த பொழிவிடத்து யாம் முன்பு || தங்கும் அகன்ற பாதையிலே ஆயத் தோடே விளையாடுகையினாலே பதற்பொழுது போய் இராப்பொழுது வந்து தோன்றிற்று; அது வருவதற்குமுன்னர்ப் போகாமல் + தாழ்க்கின் நம்மைக் கோயிப்பார்கள்; அதனை உணராது நீ இன்னக் காலங்கழியாநின்றாய்; பல பசவினத்தினுடைய திரளுக்குள்ளே, (உ)பாப்புசேர்கையினாலே அதிரும் உருமி னுடைய குரல்போல அதிரும் பொருகின்ற மாறுபாட்டினையுடைய நல்ல (ஊ)ஏறுநாசுடனே தம்மிற் கூடி நின்றன; அவைபோல நாமுக்கடிச் சேரப் போதற்குக் கூட்டத்திற்கு உடம்புவாயாக என்றான். எ - து.

- க. (அ) "வானேறு வானத் தூற்ற வயமுர, னானேற் றெருந்த லதலே டெதீர்செறுப்ப" கார். ௧௦. (ஆ) "இடியார் கடுமுழக் கேறு" தே. (இ) "இடிக்குர லானேற் றினமெதீர் செறுப்ப" கல். ௧௮: ௧௦. (ஈ) "(அடலேறு)இடியிட்டதீர்கா ரெதிறேற்றெழுந் தாங்கு கோக்கி" திருவிளை. மாயப்பசுவை வதைத்த. ௧௭.

உ. இந்நூற்பக்கம் உள: ௫-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

உ. “மல்லன் மறுதின் மடரா குடனாகச், செல்லு மழவிடைபோற் செம்
மாந்து” நன. சயம். ௧௫௬.

யரத்தேதம் * தெரியழாய் எ-து, † தெரிந்தேன், ‡ இன்னும், || தங்கும்பாறையிலே
†, தாட்கின்.

நான்காவது முல்லை ௧௪.

௭௨௭

“ஒங்குசினைத் தொடுத்த*ஊசல் பாம்பென, முழுமுத மறிய வருமெறிந்
தன்றே”(௧)என்றார் பிறரும்.

(௨)யாங் கூட ஆயத்தோடு ஆடியெனத் தானுங்கூட ஆடினென்றதனா
னும், பொழுது † வைகிப்போகற்குத் தாம் தமக்குரியரல்லரென்றமையானும்,
ஏறும் நாகுங் கூடப் போமாறுபோல நாமுங் கூடப்போக என்றமையானும்,
வினைவல பாங்கினராயிற்று. அரவுறவெனத் திரிக்க.

இதனால், இருவர்க்கும் புணர்ச்சிவேட்கை பிறந்தது.

இது தரவும் இரண்டடியான் இரண்டு கொச்சகமும் தனிச்சொல்லும்
குறவெண்பாட்டும் தனிச்சொல்லும் ஓரடியான் இரண்டும் தனிச்சொல்லும்
நெடுவெண்பாட்டும் குறவெண்பாட்டும் சிந்தடி ‡ யோடியா னொன்றும்
சொற்சீரடியும் ஐஞ்சீரும் வந்து (௩) போக்கிலக்கண || மில்லாத ஆசிரியச்
சரிதகமும் பெற்ற உறழ்கலி. (௧௩)

(௧௧௪) வாரி நெறிப்பட்ட டிரும்புறந் தா அழ்ந்த

வோரிப் புதல்வ னமுதன னென்பவோ
புதுவ மலர்தைஇ யெமரென் பெயரால்
வதுவை யயர்வாரைக் கண்டு மதியறியா
வேழையை யென்றகல நக்குவந் தீயாய்நீ
தோழி யவனுழைச் சென்று ;

எ சென்றியா னறிவேன் கூறுக மற்றினி ;

௧. அகம். ௬௮: ௬ - ௭

உ. “அடியோர் பாங்கினும்” என்னும் தொல். அகத். ௨௩-ஆம் குத்திர

வுரையிலும் இவ்வுரையாசிரியர் தலைவனும் தலைவியும் வீணவல பாங்கின ரென்பதற்கு “பல்கால்யாஹ்.....செலந்தே” என்னும்பகுதியை மேற்கோள்காட்டி, இக்குறிப்புக்குச் சிறிது வேறாக “இது தாழ்த்துப் போதற்குத் தலைமையின்றிக் கடிதிற்போகல் வேண்டுமென்றமை யானும், கல்வேறும் நாகும்போல் நாமும் கூடப் போகல் வேண்டு மென்றமையானும் தலைவன் வீணவலபாங்கின னாயிற்றென்க. வீண வல்லானென்னுதுபாங்கினென்றதனால்மரோவல்செய்வதுபெறுதும்; இஃது அவ்வந்நிலத்து இழிந்தோர்க்கு எஞ்ஞான்றும் தொழிலேயாய் நிகழும்” என்று எழுதியிருக்கிறார்.

௩. இது போக்கிலக்கணமில்லாத ஆசிரியச்சரிதகம் பெற்று உறழ்கலி யாயிற்றென்பர் போராசிரியரும், நச்சினூர்க்கினியரும் அவ்வாறே கூறு வர். தொல். செய். கு. கடுக.

(பிரதீபேதம்) * பூசலம்பாம்பென், † வையிற்போதற்கு, ‡ ஓடியானென்றும்சூரும், || இவ் வழி ஆசிரியச், ஈ-ஓத்தாழிசைக்கலி.

௭௨௮

கவித்தொகை ௧௧௪.

௮ சொல்லறியாப் பேதை மடவைமற் றொல்லா நினக்கொரு உ மற்றென் றகலகலு நீடின்று நினக்கு வருவதாக் காண்பா யனைத்தாகச் சொல்லிய சொல்லும் வியுங்கொளக் கூறு ;

௧௨ தருமணற் றுழப்பெய் தில்பூவ லூட்டி யெருமைப் பெடையோ டெமரீக் கயரும் பெருமண மெல்லாந் தனித்தே பெயுழிய வரிமணன் முன்றுறைச் சிற்றில் புனைந்த திருநாத லாயத்தார் தம்முட் புணர்ந்த வொருமணந் தானறிய மாயி னெனைத்துந் தெருமால் கைவிட் டிருக்கோ வலர்ந்த விரிநீ ருடுக்கை யுலகம் பெறினு

மருநெறி யாயர் மகளிர்க்

கிருமணங் கூடுத வில்லியல் பன்றே.

இஃது “ஆங்கதன் புறத்துப் புரைபட வந்த மறுத்தலோடுதோகைஇ
(க) *என்பது, அவன் வரைவுவேண்டின ட்டுடத்து அவ்வரைவு புறத்த
தாசியவழித் தலைவி தன்னுயர்வு உண்டாகக் தோன்றிய மறுத்தலோடு
ழற்கூறியவற்றைத் ட்தோதுத்து” என்று பொருள்கூறி, “அதன்புறமெனவே
அதற்கு அயலாகிய நொதுமலர்வரையாயிற்று” என்றும்; உயர்வு, (2)தடிப்
பிறப்புள் கற்பும்; அதற்கேற்பப் பிறிவரைவு மறுத்துத் || தலைவன்
வரையுமாறு நீ கூறெனத் தோழிக்குக் = கூறியது.

இதன் பொருள்.

வாரி நெறிப்பட்ட ட்டிரும்புறந் + தாஅழ்ந்த

(ங்)வோரிப் புதல்வ னமுதன + நென்பவோ

க. தோல். களவி. கு. கசு. இதனுரையில் இவர் இச்செய்திக்கே இச்
செய்யுளைமேற்கோள்காட்டி, சிறிதவேறுபட இக்குறிப்பையும் எழுதி
யிருக்கிறார்.

உ. (அ) “இற்பிறப்பு யொழுக்கு மிழுக்க மில், கற்பும் யான்பிறர்க்
கெவ்வனங் காட்டுகேன்” (ஆ) “இற்பிறப் பென்ப தொன்ற மிரும்
பொறையென்ப தொன்றும், கற்பெனும் பெயர்தொன்றும் களிசடம்
புரியக் கண்டேன்” க. ப. குடாமணி. கள, திருவடி. கூஉ.

ங. துரி-ஆண்பின்னாயின் ட்டலைமயிர்.

(பிரதிபேதம்) * என்றது. † இடத்தே வரைவு. இடத்தவரைவு. †தோகுந்தென்பதற்குப்
பொருள். அதன்புறமெனவே நொதுமலர்வரையாயிற்று. உயர்வு. || தலைவன்
வரையுமாறு. = கூறியது. + தாழ்த்த. + என்பவோ வோரும்புதலவ.

நான்காவது முல்லை ௧௪.

எஉக

புதுவ மலர்கைஇ யெய்ரென் பெயரால்
வதுவை யயர்வாரைக் * கண்டு மதியறியா
வேழைபை யென்றகல நக்குவந் தீயாப்
தோழி யவனுழைச் சென்று

எ - து: தோழி! புதியனவாகிய மலர்களைச் சூடி எம்முடைய சுற்றத் தார் என்பெயரைச் சொல்லிப் பெண்பிள்ளைக்கவியாணஞ் செய்கின்றவர்

களைக் கண்டு வைத்தும் கோதி நெறித்தற்றொழிலிலே பட்டுப், பெரிய முதுகிலே தாழ்ந்துகிடக்கின்ற மயிரினையுடைய புதல்வன் அமுதனென்பவோ? அங்ஙனம் கூறுவார்களாயின், நீ அவனிடத்தே சென்று இவ்வதுவை நின்னை விட்டு அகலாதின்க அது நின்னிடத்தே ஆம்படி வரைந்துகொள்ளும் மதியை அறியாதவழைந்தன்மையையுடையென்றிசிரித்துவாராயென்றான் - று.

கோதி நெறித்து முதுகிலே கிடக்கின்ற மயிரினையுடைய புதல்வனென்றதனறையன், மயிர்ப்புடி கூடி இளமை முதிர்ந்து காமச்செவ்வி அறிந்து களவொழுக்கத்திற்கு உரியனையும் தான் வரைந்து கொள்ளும் தன்மை அறியாமல் இருமுதுகுரவர்கீழே நிற்கின்ற பிள்ளையாயிருக்கின்றவனென்பது உணர்த்திற்று.

அமுதனென்பவோ என்றது, (க)நொதுமலர்வரைவுவந்தூழியும் தான் வரைவின்முயலாது வருந்தினென்று ஊரிலுள்ளார் கூடுவார்களோ என்ற வாறு. இஃது அமுதையென்றும் மெய்ப்பாடு. பெயராலென்பது உருபுமயக்கம்.

எ சென்றியா ன்றிலேவர் கூறுக = மற்றிலி

எ - து: அதுகேட்ட தோழி ஆண்டுச்சென்று அவனிலையை அறிவேன்; பின்னை, அவற்குக் கூறுவனவற்றை இனிக்குறுவாயாக என்றான். எ - று.

அ சொல்லறியாப் பேதை மடவையம் நெல்லா
 நினக்கொருட டுமற்றென் றகலகலு நீடின்று
 நினக்கு வருவதாக் காண்பா யனைத்தாகச்
 சொல்லிய சொல்லும் வியங்கொளக் கூறு

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, மடவாய்! நீ அவனிடத்தே சென்று வடா! நின்குரவரை நோக்கி இவ்வதுவை என்னிடத்தே யாகவேண்டும்

க. நொதுமலர் - அயலார்.

(9ாதிபேதம்) * கண்டிலலக்கிமதி, + எ-து. தோழி நெறித்தம்....., தாழ்ந்துகிடக்கின்ற

புதல்வனென்றதனும் பயன்.....கனவொழுக்கத்திற்கு முரியதுயர்.....
 மெய்ப்பாடு, தோழி! புந்பயாவெ, தண்டுகையத்தமோரிப்புதல்வன், || என்
 ருள். பெயராவென்பது, = மாற்றினி, + மற்ற்ென்றகல். எ-து: அதுகேட்ட
 தலை மடவாய் என்ருள்.....வினாயினமைபற்றி. அகநாட்டின் துணைக்கு
 + கூறு என்பது மடவாய்ச், X சூகவேகிப்பென்று.

92

எங்ஊ

கலித்தொகை கக்கசு.

மென்று சொல்லுஞ் சொல்லி அறியாதபேலை; ஆகையினாலே *இவ்வதுவை
 தினக்குரித்தன்றி அகலும்; அவ்வகத்தினான் நீட்டித்தவல்லி; அது நொது
 மலர்க்கின்றி தினக்குவருவதாக கொஞ்சாலே காண்பாய்; அங்நனக் + காண
 யாயின் அது தினனை ஒருவுமென்று நீக்கு; அங்நனம் நீங்கும்பொழுது
 இவ்வதுவை தனக்குரித்தாக முயலும்படி நீ சொல்லிய சொற்றொழும் முன்பு
 வரைவுகடாயவுஞ் சொல்லாத அவன் தினையாமல்(க)தின்வலை அவன்மனக்
 காரியமென்றே கொள்ளும்படி கூறவாயாக ||என்ருள். எ - து.

மடவாயென்ருள், ஆண்டுக்கூறவனவற்றைத்(உ)தான் அறியாள்போலத்
 தன்ன வினாயினமைபற்றி.

கஉ (ந) தரு(ச)மணற் ருழப்பெய் தில்(ரு)பூவ லூட்டி
 யெருமைப் பெடையோ டெமரீங் கயரும்
 பெருமண மெல்லார் (சு)தனித்த (எ)யொழிய
 (அ)வரிமணன் முன்றுறைச் சிறநில் + புனைந்த

க. "விரைந்து தொழில் கட்டு ஞால நிரத்தினிது, சொல்லுதல் வல்
 வார்ப்பெறின்" துறவு. ௧௪௮.

உ. "தானறித்து கூறற் தலைமற் றிடையது, கொணரைந்த த்தென்று
 கூறமால்" பாறநம்.

கூ. (அ) "தருமணன் ஞெமிரிய திருநகர் முற்றத்து" நெடுநல். ௧௦. நந்.
 ௧௪௩. உ. பெருங். (க) சள: ௧௧௭. (ஆ) "தருமணன் ஞெமிரிய திருநகர்
 முற்றம்" அகம். ௧௮௭. ௧. (இ) "தருமணன் முற்றத்து" மது. ௧௮௪;
 பெருங். (க) ௩௪: ௪௦. (ஈ) "தருமணன் ஞெமிரிய திருநா ஞெருசிறை."
 மணி. ௧௮: ௪௪. (உ) "தருமணற் பேரில்" (ஊ) "தருமணற் பத்தர்"
 (எ) "தருமணன் ஞெமிரிய தண்பூம் பத்தருள்" பெருங். (க) ௩௩:

ககச; கக: சக; (ச) சு: கஉ.

ச. “வரைப்பின் மணற்றழுப் பெய்து” கலி. ககடு: கக.

இ. (அ) “பூவலாட்டிய புனைமாண் பந்தர்க், காவற்சிற்றிற்கடிமனை” சீல்டி. கக: இ - சு. (ஆ) “பூவற் படுவில்” புறம். ககக: க. (இ) “பூவலங் குன்றம்” கவலழி. கஉ.

க. “தனித்து” என்பதைத் தனிக்கவெனத் திரித்து, யான் தனியே நீங்கினனாக என்க.

எ. ‘ஒழிய’ என்பதற்கு அவனையன்றி வேறு சிலரிடத்தே தங்குகையி லுலே என்பதைப் பொருளாகக்கொள்க; ஒழிதல் - நீங்குதல். இஃது இப்பொருட்டாதலை ‘ஒழிய’ ‘ஒழிந்திடான்’ (சீவக. உகசக, உடுச) என்பவற்றைக் கெழுதியருக்கும் உரையான் உணர்க.

ஆ. “வரிமணல்” பட்ட. கடு. கலி. கஉஎ. இ.

(பிரத்பேதம்) * பின்னிலியதையை, † காணாயிற பின்னாது, ‡ சொல்லாக அயன். || எஞ்சுந்தருமணல், + புனைத்துருதல்.

நான்காவது முல்லைக் கூ.

௭௩௧.

திருதுத லாயத்தார் * தம்முட் புணர்ந்த
வொருமணற் தானறியு மாயி னெனைத்துந்
தெருமரல் கைவிட் டிருக்கோ † வலர்ந்த
விரிநீ ருடுக்கை(க) யுலகம் பெறினு
மருநெறி யாயர் மகளிர்க்
கிருமணற் ‡ கூடுத லில்லியல் பன்றே

எ-து: என்று பின்னும் கோழியை நோக்கி, ஆராய்ந் துபார்க்கில் அறவினை யுடைத்தாகிய மணலினையுடைய (௨) துறையின்முன்னே சிற்றிலிழைத்து வினையாடிய அழகிய துகலினையுடைய ஆயத்தார் கம்முள்ளே சின்று || பான் தனியே நீங்கினனாக அவன் புணர்ந்த ஒருமணத்தை கம்முடைய கொஞ்ச தான் அறியும்; அங்ங்னம் அறிசீகாரித்தவும். (௩) கொண்டுவந்து குவித்த மணலைத் தக்கப் பரப்பி இல்லை (௪) செம்மண்ணெப்புகித் தெய்வமாக வைக்க (௫) ஒருமையாகிய பேட்டின் கொம்போடே எம்முடைய சுற்றத்தார் இவ்விடத்து நடத்தும் பெண்பிள்ளைக் கல்லியாணமெல்லாம் அவனை யின்றி வேறுசில

ரிடத்தே தங்குரையினில இருமணம் + உண்டாசாசின்தது; இவ்விருமணம் பாந்த திரை விரிசின்ற கடலை உடுக்கையாகவுடைய உலகத்தைப் பெறிலும் அரிய நெறியையுடைய ஆயர்மகளிர்க்கு உண்டாகல் குடிப்பிறப்பிற்கு இயல் பன்றென்று யான் தெருமருகலை? x சிறிது கைவிட்டிருக்கவோ? கைவிட்டிருக்கின், குடிப்பழுதுமாய்க் கற்பும் நீங்குமன்றே என்றான். எ - று.

இனி, இருமணங்கூடுகல் இயல்பன்றாயிருக்க ஒருமணந்தான் அறியுமாயிற் பெருமணமெல்லாந் தனித்தே + ஒழியச் செய்தே தெருமால் கைவிட்டிருக்கோ என்றும் பொருண்முடியாமை காண்க.

இதனால், தலைவிக்குத் தம் மிறையால் அச்சமே தோன்றிற்று.

க. “பழியெனி, லுலகுடன் பெறிலும் லொள்ளலர்” புறம். கஅஉ: ௫ - சு.

உ. “முன்றறை” என்பதற்குத் ‘துறை முன்’ என்றே. பொருள் உறவர், பிறரும்; பரி. கஉ: ஈசு: புறம். கஈசு: உஊ.

ஈ. “தாயே, புனைமா னிஞ்சி புவ லூட்டி, மனைமண லிடுத்து மால் காற்றி, யுவந்தினி தயரும்” அகம். ககஊ: உ - ஊ.

ஈ. “புவலூட்டி” (அகம். ககஊ: ஈ) என்பதற்கு, சுவரைப் புதுக்கோல்க்கு செய்து என்றும் புவல் - சிவப்பு என்றும் குறிப்புக் காணப்படுகிறது.

ஊ. இச்செய்தி வேறெங்கும் கண்டதன்று.

(பிரதிபேதம்) * தம்மிற்புணர்ந்த, † மலர்ந்த, ‡ உறதல். || யால்க்கினேருக. + உண்டா கின்றது, x சிறிதங்கை, + ஒழிக்கசெய்தே.

எ.க.உ.

கவித்தொகை ககஊ.

எருமைப் பெடையென்றது * “பேடையும் பெடையும்” என்னும் (க) குத்திரத்த நாடினென்றதனால் அமைத்தாம்.

(உ) இது வெள்ளைக்கொச்சகமும் ஓடியானென்றும் கொச்சகமும் போக் கிலக்கண ியில்லாத ஆசிரியச்சுரிதகமும் பெற்ற உறழ்கலி. (கஈ)

(ககஊ.) தோழிநாங், காணாமை யுண்ட கடுங்கள்ளை மெய்கூடா

நாணாது சென்று நடுங்க வுரைத்தாங்குக்

கரந்ததூஉங் கையொடு கோட்பட்டாங் கண்டாய்நம்

புல்லினத் தாய மகன்சூடி வந்ததேதார்

௫ முல்லை பொருகாமுங் கண்ணியு மெல்லியால்
கூந்தலுட் பெய்து முடித்தேன்மற் றேழியாய்
வெண்ணெ யுரைஇ விரித்த கதுப்போடே
யன்னையு மத்தனு மில்லரா யாய்நாண
வன்னைமுன் வீழ்ந்தன்றப் பூ ;

௧0 அதுனை, வினவலுஞ் செய்யாள் சினவலுஞ் செய்யா
ணெருப்புக்கை தொட்டவர் போல விதிர்த்திட்டு
நீங்கிப் புறங்கடைப் போயினான் யானுமென்
சாந்துளர் கூழை முடியா நிலந்தாழ்ந்த
பூங்கரை நீலந் தழீஇத் தளர்பொல்கிப்
பாங்கருங் கானத் தொளித்தே னதற்கெல்லா
வீங்கெவ னஞ்சு வது ;

௧௪ அஞ்சல், அவன் கண்ணி நீபுனைந்தா யாயி னமரு
மவன்க ணடைசூழ்ந்தார் நின்னை யகன்கண்
வரைப்பின் மணற்றாழப் பெய்து திரைப்பில்
வதுவையு மீங்கே யயர்ப வதுவேயா
மல்கலுஞ் சூழ்ந்த வினை.

இது தலைவிகளவுவேளிப்பட்டதென்று அதிசீத்தொழிக்குச்சொல்ல,
|| நமர் நீனை அவற்கே கொடுக்கச் சூழ்ந்தாரெனச் சொல்லி அச்சம்
நீக்கியது.

௧. தொல். மாபியல். கு. ௫௪.

௨. இச்செய்யுள் போக்கிலக்கணமில்லாத ஆரியச் சரிதகம்பெற்ற உரழ்
கலிக்கு மேற்கோள்; தொல். செய். கு. ௧௫௬. பேர். ௪.

(பிரதிபேதம்) * பேடை பெடையும், பெட்டையும் பெடையும், † இல்லாயாரிய.
சொல்லவேளினை. எம்.

குதீன் பொருள்.

- (க)தொழிநாம், (உ)காணாமை(ஊ)யுண்ட கவிஞ்கள்ளை மெய்கூர
 (ச)நாணாது சென்று நடுங்க வுரைத்தாங்குக்
 கரத்ததூஉங் (ஊ)கையொடு கோட்பட்டாங் கண்டாய்நம்
 (சி)புல்லினத் *தாய மகன்சூடி வந்ததோர்
 கு முல்லை யொருகாமுங் கண்ணியு மெல்லியால்
 கூந்தலுட் பெய்து முடித்தேன்மற் றோழியாய்
 (எ)வெண்ணெ யுரைஇ விரித்த,கதாப்போடே
 யன்னையு மத்தனு மில்லரா யாய்நாண
 வன்னமுன் வீழ்ந்தன்றப் பூ

- க. 'ஆயர்வேட்டுவர்' என்னும் (தொல். அகத். உக.) குத்திரவுரையில்
 'ஆயர்வேட்டுவரென்னும் இரண்டு பெயரே எடுத்தோதினாரேனும்
 ஒன்றென முடித்தலான் அந்நிலக்கட்டுரிய எண்ப்பெயர்களான்
 வருவனவுங் கொள்' என்று கூறி, "தொழி நாம்.....மகன்"
 என்னும் பகுதியை மேற்கோள் காட்டுவர். நச.
- உ. (அ) "சம்மு னாணுகர் போலத் தம்முண், மதுமறைத் துண்டோர்
 மகிழ்ச்சிபால, வள்ளத் துள்ளே மகிழ்ப்" தொல். 'களவி. கு. உக.
 நச; நாற். கு. கசக. மேற். (ஆ) "கன்னொற்றிக் கண்சாய் பவர்"
 துறள். கஉஎ. (இ) "மட்டொளித் துண்ணு மாந்தர் மாண்புபோன்
 மறைந்து வண்ணப், பட்டொளித் தொழிய வல்குற் பசங்கடிக் கலா
 பர் தோன்ற" சீவக. உடுகூ.
- ஊ. "அந்தீந்தேறன் மாத்தினர் மயங்கிபுலவிக் காலத்துப்
 போற்றா துரைத்த. காவியங்கண்ணார் கட்டுரை யெட்டுக்கு, நரவொடு
 நவிலா நகைபடு கிளவியும்" சீலப். கச: ககூ - ககூக.
- ச. "நாணென்னு நல்லான் புறங்கொடுக்குங் கள்ளென்னும், பேணுப்
 பெருங்குற்றத் தார்க்கு" துறள். கஉச.
- சு. "தலைப்பெய்து, கையொடு கண்டாய்" கலி. கடு: உஎ - உஅ என்பதும்
 அதன் குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.
- க. "புல்லினத் தாயர்மகன்" (கலி. கடு: சஎ) என்பதும் அதன்குறிப்பும்
 பார்க்க.

எ. “ஐய் கூத்த லுளரச், சிறமுல்லை நாரியதற்கு” (கலி. ௧௦௫: ௫௩-௫௪.)
 என் தற்கு, “ஐயகைப்பட்ட கூத்தலை ஆற்ற அது வெண்ணெயின்
 நார்ப்பம் நீங்கிச் சிறிய முல்லைப்பூவின் நார்ப்பம் மேவி யிக நாரியதற்கு”
 என்ற எழுதியிருக்குமுறை ஈண்டு அறிதற்பாலது.

பிழைபேதம்) * ஆயர்மகன். † வெண்ணெய்க்குறையி. ‡ இல்லாபாய்ப்பாண.

௭௩௪

கவித்தொகை கதறு.

*எ - து: மெல்லிய இயல்பினைபுடையாய்! நம்யாட்டினத்தையுடைய
 (௧)ஆயர்மகன் குடிவந்ததொரு முல்லைத்தொடையினைபும் அதனாற் செய்த
 தோர்(௨)கண்ணியையுங்கூத்தலிலேயிட்டுமிகவும்முடித்தேன்;தோழி! அப்பூச்
 செவிலித்தாய் ||வெண்ணெய்தேய்க்கவிரித்த மயிரோடே நற்றயுந் தந்தை
 முதலியோரும் இவ்விடத்தேயிராநிற்க நற்றயுந் கெட்டுநாணும்படியாகச்
 செவிலிமுன்னே வீழ்ந்தது; ஆகையினாலே () தோழி! பிறர் காணாமையுண்ட
 (௩)கள்ளின்களிப்பு மெய்யிடத்தே தோன்றி யிருகையினாலே பின்னை காண
 மற்சென்று பிறர் நடுங்கும்படி அக்கடுங்கள்ளைத் தாமுண்டபடியை உரைக்
 தாற்போல +நாம் கரந்தகளவொழுக்கமுந் கையோடே பிடித்துக்கொள்ளப்
 பட்டீடும் காணென்றான். எ - து.

௧௦ அதனை, + வினவலுந் செய்யாள் சினவலுந் செய்யா

ணெருப்புக்கைத் தொட்டவர் பேர்ல விதித்திட்டு

நீங்கிப் புறங்கடைப் போரினாள் யானுமென்

சாந்துளர் கூழை முடியா நிலந்தாழ்ந்த

(௪)பூங்கரை நிலந் தழீஇத் தளர்பொல்கிப்

(௫)பாங்கருந் தானத் தொளித்தே னதற்கெல்லா

வீங்கெவ X னஞ்ச வது

எ - து: பின்னரும் அப்புவை வந்தபடி என்னென்று கேட்டலுஞ் செய்
 யாளாய்ச் சினத்தலுஞ் செய்யாளாய் நெருப்பைக் கையாலே தீண்டினவர்கள்
 = அக்கையைப் பிதிர்க்கு மாறுபோலந் கையைப் பிதிர்ந்து நீங்கிப் புரமாகிய
 புறத்தேபோனாள்; அவள்போனபின்பு யானும் என்னுடைய மயிர்ச் சந்தனம்
 பூசி உலர்த்தின மயிரை முடித்து நிலத்தே ** தாழ்ந்த பூத்தொழிலையுடைத்

(ஆ) “முல்லையங் சண்ணிசிந்தக் கால்விசை முறுக்கியாய, ரொல்லென
வொலிப்ப போடி” சீவக. ச. ௩. அ.

உ. “கூழையு ளேதிலான், கைபுனை கண்ணி முடித்தான்” கலி. ௧௦௭:
௧௪ - ௧௫.

௩. “மெய்க்கண், மகிழா னறிப நரு” நான்மணி. ௭௩.

௪. “பூக்கரை நீலம் புடைதாழ” கலி. ௧௧௧: ௩.

௫. “பாங்கரும் பாட்டடங்கால்” கலி. ௧௧௧: ௧.

(பிரதிபேதம்) * எ - து, மெல்லியலாய் நம்மாட்டினத்தை. † செய்தவழிகினயுடைய கண்
ணியையும். ‡ முடித்தேன் அப்பூ. || மெண்ணத்தேய்க்க. எண்ணத்தேய்க்க
1) தோழி. + காங்காந்த ஒழுக்கமும். + வினயகுஞ்சொல்லான் வினயகுஞ்.
சொல்லான். x அஞ்சவது அஞ்சல், எ-து: = தக்கையைப், ∴ சந்தனமெழுதி
யுலாந்தின, ** தாழ்த்துபூத்தொழிகை.

நான் காவது முல்லை ககா.

௭௩ ௫

தாசிய கரையினையுடைய 'நீல' ஆடையைக் கையாலே சிறிதேறத் தழுவித்
கொண்டு அச்சத்தால் தளர்ந்து நடந்து பக்கத்திலுண்டான செல்லுதற்கரிய
காணத்திலே சென்று ஒளித்தே மென்றான்; அதுகேட்டதோழி, ஏ! அப்பூ
வீழ்ந்ததற்கு நீ அவ்விடத்தே அஞ்சவது என்னகாரியத்திற் *கென்றான். எ-து.

௧௭ அஞ்சல்; (க) அவன்கண்ணி நீபுனைந்தா யாயி னாடரு

மவன்க ணடைசூழ்ந்தார் நின்னை யகன்கண்

வரைப்பில் (உ) மணற்புழை † மெய்து திரைப்பில்

வதுவையு மீங்கே யயர்ப வதுவோயா

மல்கலுந் சூழ்ந்த வினை

எ - து: என்று பின்னும் நீன் தலைவன் கண்ணியை நீ குடிஞையாயின்
அதற்கேற்ப நம்முடைய சுற்றத்தாரும் நின்னை அவனிடத்தே அடித்தலைத்
சூழ்ந்தார்; அதுவிவயன்றி அகன்ற இடத்தை யுடைய முற்றத்தே மணலைத்
† தக்கப்பெய்து திரையிட்டிக் கல்யாணமும் இப்பொழுதே செய்வார்கள்;
பகலேயன்றிப் போன இரவிலும் ஆராய்ந்த காரியம் || அக்காரியமேயாம்;
∴ அஞ்சாதேகொள்ளென்றான். எ - து.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்ச்சியுடையதை மறந்தது.

+இஃது ஐஞ்சீட்டுக்கி வந்த தாயும் பாட்டுஞ் சரிதகமும் பெற்ற கலி
வெண்பா.

(கககி.) பாங்கரும் பாட்டங்காற் கன்றொடு செல்லீவொந்

தாம்சி நொருதலை பற்றினை ஈய்க்கெம்மொ

முன்னினின் றுங்கிக விலக்கிய வெல்லாரீ

யென்னையே முற்றாய் விநி;

கு விடேளன், தொடையு செல்லவாற் துமித்தெதிர் மலங்கிங்

கடுவய நாசுபோ னேக்கிக் கொடுமையா

னீங்கிச் சினவுவாய் மற்று ;

க. "நின் உழையு னேரவன், கண்ணிதர் திட்ட தெனக்கேட்டு.....

நின்னையப், பொய்யில் பொதுவற் கடைகுழந்தார் நந்தையோ,

டையன்மா ரெல்லா மொருங்கு" கலி. ௧௦௭: ௩௦ - ௩௪.

உ. "மணற்றழிப் பெய்து" (கலி. ௧௧௪: ௧௨) என்பதும் அதன் குறிப்பும்

பார்க்க.

(3) தீபேதம் * என்றன அயன்கண்ணி, |பெய்து வதனையும். |தங்கப்பெய்த கல்ந்

யாணமிப்பொழுதே. || அக்காரியமேயாமினியஞ்சாதே, +இஃது ஐஞ்சீட்டுக்கி.

௭௩௬ கலித்தொகை கககி.

அ நீநீங்கு; கன்றுசேர்ந் தார்கட் கதவீற்றாச் சென்றாங்கு

வன்கண்ண ளாய்வா லோம்பு ;

௧௦ யாய்வருக வொன்றே பிறர்வருக மற்றுநின்

கோவரினு மிங்கே வருக தளரேன்யா

னீயருளி நல்கப் பெறின் ;

௧௩ நின்னையான் சொல்லினவும் பேணாய் நினை இக்

கனைபெய லேற்றிற் றலைசாய்த் தெனையதூஉ

மாறெதிர் கூறி மயக்குப் படுகுவாய்

கலத்தொடியாஞ் செல்வழி நாடிப் புலத்தும்

வருவையா னுணியீ நீ.

இது வினைவலபாங்கிற் றலைவியை பூற்றிடைக்கலி

விலக்கிய

தலைவனோடு அவள் சில மொழிகூறிக் தறியிடங் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க)பாங்கரும் (உ)பாட்டங்காற் (ங)கன்றொடு செல்லெமெம்
 † தாம்பி னொருதலை பற்றினை வீங்க(ச)கெம்மை
 முண்ணின் ருங்கே விலக்கிய வெல்லாநீ
 ‡ யென்னை (ரு)யே முற்றாய் விடு

எ - து: மனைப் || பக்கத்திற், பிறர் சேருதற்கரிய, நாம் பயிர் செய்யு
 தோட்டத்திடத்தேகன்றொடுபோகாரின்றேம்; அங்ஙனம்போகின்றஎம்முடைய
 கையில் தாம்பின் ஒரு தலையைப் பிடித்தனையாய் எம்மை இவ்விடத்தே + முன்
 பேயும் ஒருதல நின்று விலக்கினாற்போல விலக்குதற்கு, ஏடா! நீ என்னை
 பித்தேறினாய்? நீ என்னைப் போகவிடு என்றான். எ - து.

க. "பாங்கரும் காணத்து" கலி. ககடு: கடு.

க. "பாட்டங்கால்" கலி. ககக: ச.

ங. "கன்றெல்லாற் தாம்பில்" கலி. ககஉ: க - உ. என்பதும் அதன்
 குறிப்பும் பார்க்க.

ச. "பேரேமுற்றாற்போல முண்ணின்று விலக்குவா, யாவெல்லா நின்
 யறித்தகூஉ யில்வழி" கலி. ககக: ச - டு.

ரு. இந்துற்பக்கம் எஉரு: டு - ஆக் குறிப்புப் பார்க்க

(பிரதிபேதம்) * விலக்கிய உத்தலைகளோடு, † தாம்பிலொருதலை, ‡ என்னை முற்றாய்விடு,
 || பக்கத்திற்சேருதற்கரிய நாம் பயினைச் செய்யும், + முன்பேயெமெருத்த
 றின்று விலக்கினாற்போல.

நான்காவது முல்லை கா. எரு.எ

எரு.எ

ரு * விடேஎன், (க)தொழிலிய செல்வார்த் துமித்தெதிர் மண்டுங்
 கடு † வய நாகுபோ னேக்கித் (உ)தொடுவாயி
 னீங்கிச் சினவுவாய் ‡ மற்று

எ - து: அதுகேட்டவன், யான் நின்னைப் போகவிடேன்; தன்னைத்

திண்டுதற்குச் செல்லுமவர்களை இடையே விலக்கி எதிரே யிக்குச்செல்லும் கடிய வலியினையுடைய நாகுபோலே செறுத்துநோக்கித் தொழுவின் வாயிலினின்றும் போந்து நின்று பின்னைச் சினப்பா || யென்றான். எ - று.

அ நீரிக்கு, கன்றுசேர்ந் தார்கட் + கத (ந) வீற்றாச் சென்றாங்கு வன்கண்ண ளாய்வர லோம்பு

எ - று: அதுகேட்டவன், நீ இவ்வீடத்து நின்றும் போ; அதுவென் னெனில் தன்னுடைய கன்றைச் சேர்ந்தார்மேலே கோபத்தையுடைய புனிற் றுச் X சென்றாற்போல நீ என்மேலே வந்தது காணில் யாய் தறுகண்மையை யுடையளாய் வந்துதேறதலுமுண்டுகாண்; அவ்வரவை நீபேணிக் + கொள்வா யென்றான். எ - று.

க0 யாய்வருக வொன்றோ பிறர்வருக மற்றுநின்

கோவரினு மிக்கே வருக * x தள ரேன்யா

(சு) னீயருளி நல்கப் பெறின்

க. வயாவென்பது வேட்கைப் பெருக்கத்தை யுணர்த்தமென்பதற்கு, “தொடைய செல்வார்த் துயித்தெநிர் மண்டிங், கடுவயா நாகுபோ ளோக்கி” என்பதனை மேற்கோள்காட்டி, வயாவென்பது கன்றின்மேற் காதன்மிகுதி குறித்து நின்றதென்பர், தெய்வச்சிலையார்; நோல். உரி. கு. 6௭. ‘வயாவென்’

உ. எழுப்புதல் எடுப்புதலென வருதல்போல, தொழு, தொடுவென புகரம் டகரமாய் வந்ததுபோலும்.

ங. (அ) “ஈற்கு, அச்சப்பொருளில் ஒன்றாகக் (நோல். மெய்ப். கு. ௧) கூறப்பட்டிருத்தலும் (ஆ) “கடுஞ்சூலா நாகுபோ னிந்கண்டு காரு, நடுக்ககு குற்றதென் னெஞ்சு” (கலி. ௧௧0: ௧௪- ௧6) என்பதும் (இ) “கன்றமர் கறவை மான, முன்சமத் தெநிர்த்ததன் சேழுந்தருவருமே” (புறம்: உளநி: ௮ - ௬) என்பதும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

ஈ. (அ) “நின்றோழி யென்னை, யருளியல் வேண்டுகல்” (ஆ) “கனிநன் னான் மன்னையொரு, பெண்டி ரருளக் கிடந்த தெவன்கொலோ”

(பிரதிபேதம்) * விடேன் தொடிய செல்வோர்த். † வயாநாகுபோலோக்கிக் கொடுமையா.

‡ மற்ற நீரிக்கு. எ-று: || என்ருள் தன் கன்று, + கதவீற்றும், x சென் றுப்போல, செற்குந்போல, † கொள்ளென்ருள். யழி.

எ - து: அதுசேட்டவன், நீ அருள்செய்து என்னைக் கூடப்பெறின், அவ்விடத்தே ஒன்று தாய் வருக; ஒன்று அயலார் வருக; அவர்களையன்றிப் பின்னை நின் தந்தை தான் வரினும் வருக; அதற்கு யான் வருத்தேனென் றன். எ - து.

கக *நின்னையான் சொல்லினவும் பேணாய் நினைஇக்
(க)கனைபெய டிலேற்றிற் றலைசாய்த் தெனைய. தூஉ.
மாறெதிர் கூறி மயக்குப் படுருவாய்
கலத்தொடியாஞ் செல்வுழி நாடிப் புலத்தும்
[வருவையா னாணிவி நீ

எ-து: அதுசேட்டதலைவி, நின்னையான் எத்தன்மையவாகவுஞ்சொன்ன || வார்த்தைகளைப் பரிசுரியாயாய்க் கூட்டத்தையே நினைந்து செறிந்த மழையிடத்து ஏறுபோலே தலையைச் சாய்த்து யான் கூறியஊற்றிற்கு எதிராகச் சில சொற்களைக் கூறி இங்ஙனம் மயக்கமுறுகின்றவனே ! நாணயில்லாதவனே ! நீ கறவைக்கலத்தோடே யாஞ் செல்லும் பசுமேய்க்கின்ற இடத்தையும் நாடி என் தமையன்மார் நிற்கும் புலத்திலும் வருவையாயிருந்தாய்; ஆண்டுக் கூடுது மெனக் குறியிடம் கூறினான். எ - து.

இதனால், + இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுவகை பிரத்தது.

இஃது ஐஞ்சீரடுக்கிவந்த கவிவெண்பாட்டு.

(கக)

(ககஎ.) மாண வருக்கிய நன்டொன் மணியுறீஇப்
பேணித் துடைத்தன்ன மேனியாய் கோங்கிண்
முதிரா விளமுதை யொப்ப வெதிரிய
தொய்யில் பொறித்த வனமுலையாய் மற்றுரின்
கைய தெவன்மற் றுரை ;

க கையதை, சேரிக்கிழவன் மகளேன்யான் மற்றிஃதோர்
மாதர்ப் புலைத்தி விலையாகச் செய்ததோர்
போழிற் புலைந்த வரிப்புட்டில் புட்டிலு ளென்னுள
காண்டக்கா யெற்காட்டிக் காண் ;

(இ) “இருளுறழ் கூத்தலா னென்னை, யருளுறச் செயினுமக் கறலுமா ரதுவே” (ஈ) “நீரல்கி னுண்டென் னுயிர்” கவி. சுச: சுச - சுள, சுச - உஓ; சுசஓ: கூசு - கூசு; சுச: சுஉ.

ச. “கலைபெயல்” (கவி. சஓ: ச) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க. (பிரதிபேதம்) * கிணியான், † ஏற்றித் தலைசாய்த்து, ‡ யருளுய்யால், || யார்த்தகளைபும். பரிசரியாய், + இருவரும் புணர்ச்சியுடை யெய்தினார். இது அஞ்சிர்

நான்காவது முல்லைகள்.

௭௩௯

க௭ காணினி, தோட்டார்^௧கதுப்பினென் றேழி யவரொடு
காட்டுச்சார்க் கொய்த சிறுமுல்லை மற்றிவை
முல்லை யிவையாயின் முற்றிய கூழையா
யெல்விற்றுப் போழ்தாயி னீதோளிக் கண்டேறா
செல்லென்று சின்னை விடுவேன்யான் மற்றெனக்
கொல்லிய தோரா வறிவு.

*குட்டுத்துய்நிறிடைத்தலைவன் தலைவியைக் கையதுவினுயிச்சேர்ந்தது.

இதன் பொருள்.

மாமா யுரும்கிய கன்(க)பொன் மணியுடீஇப்
பேயினிக் குடைத்தன்ன மெனியாய்(உ)தோங்குள்
முதிரா விவமுடை கொப்ப வெதிரிய

ச. “பொன்னுடை மணியன்ன மாமைக்கண்” (கவி. சஅ: சுள) என்பதும் அதன் குறிப்பும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

உ. தோற்கு பாலைநிலத்துக்குரித்தாகக் கூறப்படுவது; பொரியரையுடையது; வேளிந்காலத்து மலரும் இயல்பினது; தோகதச்செய்கையில் மகவிரகுமுலை கேட்டு மலர்வதாகக் கூறப்படுவது. இம்மலர் பொன்னிறமும் விரிந்து தோன்றலுமுடையதாதலால், இதற்கு விளக்கும் பொற்கிண்ணமும் பொற்றட்டும் பொற்றம்பலத்தட்டும்பொற்குடையும் சுரிதக்கிமன்னுமாபரணமும் உவமையாகக் கூறப்படுகின்றன. இவை

(அ) “அலர்முலை உதரநே ரான கோக்கமு, மிவ்வமு மெல்லடி யினை
 வுறவுகைத், தலைவனோ டவ்வுழிச் சார்ந ரின்புற, நிலைபெறு பஞ்சியி
 னெறிக றீர்க்குமே” எனவும் (ஆ) “பொரியரைக் கோங்கின் பொன்
 மருள் பசவீ” எனவும் (இ) “நின்நிலைக் கோங்கம பயந்த, வண்மிரு
 கொழுமுகை யுடையும் பொழுதே” (ஈ) “வேனிற் கோங்கின் பூம்
 பொருட்டு” எனவும் (உ) “சோங்க மாதர் குதலையைக் தேட்டலுந்,
 தேங்கொள் போது சினைதொறும் பூத்தலால்” எனவும் (ஊ) “பொன்
 போதலர் கோங் கோங்கு சோலை” எனவும் (எ) “கோங்கின், கா
 லுறத் சழன்ற கண்கமழ் பனிமலர், கைவிடு சுடரிற் றேன்றும்”
 (ஏ) “செல்குடர் றெடுங்கொடி போலப், பல்பூங் கோங்க மணிந்த
 காடே” எனவும் (ஐ) “வள்ளம்போற் கோங்கு மலருந் திருநாடன்”
 எனவும் (ஓ) “கோங்கலர் சேர்ந்த மாங்கனி தன்னைப், பாங்குற
 விருந்த பல்பொறி மஞ்சையைச், செம்பொற்றட்டிற் றீம்பா லேந்திப்,
 பைங்கிளி யூட்டுகீமார் பாவையா மென்றும்” எனவும் (ஔ) “பொன்

(பிரதிபேதம்.) * இது சூற்றிடத்தனவியை.

எசுரீ

கவித்தொகை க்கள்.

(க)தொய்யில் பொறித்த வனமுலைவாய் மற்றுரின்
 கைய தெவன்மற் றுரை

எ - து: மாட்சிமைப்பட உருக்கி ஓடவைத்த நல்ல பொன்னிலே நிலை
 மணியை அழுத்திப் பேணி ஒப்பமிட்டாற்போன்ற சரிய நிறத்தையுடையாய்!
 முதிராத கோங்கினது இனைய முகையையொப்பத் தோன்றின தொய்யி
 வெழுதினவனமுலையையுடையாய்! பின்னை சின் கையிடத்தது யாதுதான்
 உரையென்றான். எ - று.

* கையதை, சேரிக் கிழவன் மகளேன்யான் மற்றறிவிதோர்
 மாதர்ப் புலைத்தி விலையாகச் செய்ததோர்
 போழிற் புனைந்த வரிப்புட்டில் புட்டிலு ளென்னுள
 *காண்டக்கா யெற்காட்டிக் காண்

எ - து: அதுகேட்டவன், என் கையிடத்தது, இச்சேரிக்குரிய இடை

யர்மகளாயிருப்பேன் யான், பின்னை என் கையில் இருக்கின்ற இது காதலை
புடைய புலைத்தி விற்கப்படுவதொன்றாக முடைந்தவதொரு புட்டில்; அது
தான் பின்பு பனல் குருத்தின் வகிராற் பொத்தின தொழிலையுடைய புட்டி
லென்றான். அதுகேட்டவன், (2) காட்சிதக்கவளே! இப்புட்டிலுள் என்ன
பண்டக்களுள்? அவற்றை எனக்குக் காட்டிக்காட்டுவென்றான். ௭ - ௮

செய் கன்மை பொலிய வெள்ளி, நுண்சோ லறைகுறைத் துதிர்வன
பேல, வரவ வண்டின மூதுதொறும் குரவத், தோங்குசினை நறவீ
கோங்கல ருறைப்ப" எனவும் (௨௭) "புல்லிதழ்த் கோங்கின் மெல்
விதழ்த் குடைப்பு" (௨௮) "குடைமாக மெனவேத்திக் கோங்கம்போ
தவிழ்த்தனவே" (29) "குடையவிழ்வன கொழுமலரின குளிர்களி
யன கோங்கம்" (30) கோங்கு பொற்குடை கொண்டு கவித்தன" எனவும் (31) "கைவல் வீனைவன் றையுபு சொரித்த, சுரிதக வரு
லின வாசிப் பெரிய, கோங்கம் குவிமுனை யவிழ" எனவும் வருவன
வற்றால் அறியலாகும். இதன் ருது பொன்னிறமுடையதென்பது
கலி. ௩௩: ௧௨-ஆம். அடியாணுணரப்படும். இதன் காய் சால்பிபான்ற
தென்றும் பஞ்சுடையதென்றும் கூறுவர்; இதன் அரும்பும் மகளிர்
கொங்கையும் ஒன்றற்கொன்று உவமையாகக் கூறப்படுதலை இந்நூற்
பக்கம் ௩௪௪. ௨ - ஆம் குறிப்பால் உணர்க.

க. (அ) "தொய்யில் பொறித்த சுணங்கெதி ரினமுலை" மது. ௪௧௧. (ஆ)
"தொய்யில் பொறித்த வனமுலை" (ஆ) "தொய்யில் பொறித்த வழி"
கலி. ௩௭: ௧௨; ௧௪௪: ௨௪.

உ. காண் - அழகுமாம்.

(பேர்த்பேதம்) *கூண்டக்காய் காட்டிக்காண். † என்ருள் தோட்டார்.

நான்காவது முல்லை கள்.

௭:௪:௧

காணினி, (க)தோட்டார் கதுப்பினென் றேழி யவரொடு
காட்டுச்சரர்க் கொய்த சிறுமுல்லை மற்றிவை
முல்லை யிவையாயின் முற்றிய கூழையா

மெல்லிற்றுப் போழ்தாயி னீதோளிக் கண்டேனும்
 (உ)செல்லென்று நின்னை விடுவேன்யான் மற்றெனக்கு
 மெல்லிய தோரா வறிவு.

எ - து: அதுகேட்டவன், இனிக்காண்பாயாக; பின்னை இவை ஐந்த
 ழாலே நிறையப்பட்ட மயிரிணையுடைய ஏன் தோழி ஆயத்தாருடனே காட்.
 டிடத்தே பறித்த சிறுமூலையென்றான்; அது கேட்டவன், முடிசூட்டின
 மயிரிணையுடையாய்! யான்தனியே இவ்விடத்தே கண்டேனும்; இருந்த இவை
 மூலையப்புவாயின், இவை தொடுத்தமுடித்து நான் கூடுதற்குப் பொழுதா
 யின், ஒளி இத்தன்மைத்தாயிராநின்றது; நின் நினைவு போக்கிலையாகில்
 யான் போவென்று விடுவதுஞ் செய்வோன்; பின்னை எனக்கு நின்னைப்
 போகவிடுதலை ஓராது இவ்வான் என் அறிவு இளைத்திராந்ன்றது; இனி இக்
 கூட்டத்திற்கு உடம்பட நில்லென்றான். எ - று.

இது (௩) இதுதோளி ஈதோளியெனச் சுட்டு நின்று நின்றது; இது கட்டு
 முதலாகிய இக்காலத்து வல்லெழுத்து மிக்கு நின்றது.

- க. (அ) 'தோட்டார் கதப்பினர்' துறன். க. ௦௦௩. (ஆ) 'தோட்டார்
 குழவியொடு' சிலப். கடு: ௧௧௩.
- உ. "நின்மொழிகொண் டியானே விடுவேன்மற் றென்மொழிமொன்,
 டென்னெஞ்ச மேவல் செயின்" கவி. ௧௧௩: ௧௧ - ௧௩.
- ஈ. "ஒரு காலத்து வழங்கப்பட்ட சொல் ஒரு காலத்து வாராநாடலும்
 பொருள் வேறுபடுதலுமுடைய; அதோளி இதோளி உதோளி எனவும்
 குயின் எனவும் நின்ற இவை ஒருகாலத்துளவாகி இக்காலத்தில
 வாயின. இவை முற்காலத்துளவென்பதேகொண்டு வீழ்த்தகாலத்தும்
 செய்யுள் செய்யப்படா. அவை ஆசிரியர் நால் செய்த காலத்து
 உளவாயினும் கடைச்சங்கத்தார் காலத்து வீழ்த்தமையிற் பாட்டினர்

தொகையிலும் அவற்றை காட்டிக்கொண்டு செய்யுள் செய்திலர்; அவற்றுக்கு இது மரபிலக்கண மாகலி நென்பது” என்று பேராசிரியரும் “ஒருகாலத்து வழங்கிய சொற்கள் ஒருகாலத்து வழங்காதனவு முள்” என்பதற்கு, அதோளி இதோளி உதோளி குயின் என்பவற்றை மெற்றீகோள் காட்டி, ‘இவை இடைச்சங்கத்திற் காகாவரயின்’ (பிரதிபேதம்) * கண்டேன யிருந்தியை; † ஓராய்வணன்றநீய், ஓராய் யவணன்றநீய்; ‡ இது தொளி யீதொளிபென,

எச்சுஉ நான்காவது முல்லை கள்.

இதனால், இருவார்க்கும் புணர்ச்சியுவகை *பிறந்தது.

என்று நச்சினூர்க்கினியரும், “மரபேதானும்” என்னும் (தொல். செய். அஃ.) சூத்திரத்தினுரையில் எழுதி யிருக்கிறார்கள்; ‘இவை இடைச் சங்கத்திற் காகாவரயின்’ என்ற நச்சினூர்க்கினியருக்குக் கடைச்சங்கத்திற் காகுமென்பது கருத்தென்று கொள்ளலாகாது; இச்சொற்கள் வழக்கி வில்லையென்பதே கருத்தென்று கொள்ள வேண்டும். ஆனால், ‘சுட்டு முதலாகிய விகரவிறுதியும்’ என்னும் (தொல். தொகை. கஎ) சூத்திரவுரையில் இளம்பூரணர்சுட்டுமுதலாகிய இகரவிறுதிக்கு, அதோளி, இதோளி, உதோளி என்னுஞ் சொற்களை உதாரணங்காட்டி யிருக்கிறார். நச்சினூர்க்கினியரும் அவரையே பின்பற்றி அச்சூத்திரவுரையில் அப்பகுதிக்கு அச்சொற்களையே உதாரணங்காட்டி யிருப்பதோடு ‘அதோளி - அவ்விடமென்னும் பொருட்டு’ என்று குறிப்பும் எழுதியிருக்கிறார். ‘ருமவவென்னும் புள்ளிமுன்னர், யஃகா னிற்தன் மெய்பெற் றன்றே” என்னும் (தொல். நூன்மரபு உஎ.) சூத்திரத்துரையில், இங்ஙனம் ஆசிரியர் சூத்திரஞ்செய்தவின் அக்காலத்து இந்நான்கு புள்ளிகளின் முன்னும் யகரம் வரப்பெற்று ஒரு மொழியாக வழங்கிய சொற்கள் உளவென்பது பெற்றும். அவை இக்காலத்து இறந்தன என்று உறுபவராகிய இவர், அதோளி முதலிய சொற்கள் முற்காலத்துளவாகி இவர்காலத்து இலையாயின் ‘சுட்டு

முதலாகிய விகாவிநுதியும்' என்னுஞ்சுத்திரவுரையிலும் 'இங்ஙனம் ஆசிரியர்கூத்திரஞ்செய்தலின் அக்காலத்துச், சட்டுமுகல் இகரவீரான சொற்கள் உளவென்பது பெற்றும்; அவை இக்காலத்து இறந்தன; என்றன்றோ கூறவேண்டும். இவர் கூற்றுள்ளே முன்னுக்குப் பின் முரணுவின்றதே எனின் முரணாது அமைத்துக்கொள்ளல் வேண்டும். நாமறிந்த அளவில் இச்சொற்குப் பொருளறிவித்தவர் இவரே. அங்கு, அதோளியென்பதற்கு அவ்விடமென்று பொருள்கூறியிருப்பது போலவே இந்நூலிலும் இச்செய்யுளில் 'இதோளி' என்னுஞ் சொல்லுக்கு 'இவ்வீடம்' என்று பொருள் கூறியிருக்கிறார். இவற்றையும் செய்யுளியலுரையில் இவர் எழுதியிருப்பதையும் நோக்கின், இச்சொற்கள் மிகுதியாக வழங்காமை கருதிச் செய்யுளியலில் அவ்வாறு எழுதினாரென்றும் இவை அருகி வழங்குமென்பதே இவர் கருத்தென்றும் கொள்ளுதலேதகுதியாம். "சுதித்ததன் பூணி கம்புடாழ் பீலிக் கணைரா னாரைவண் டானம்" (சீவக. ௨௧௦௮.) என்பதனுரையில் 'பூணிகம்பு னென்பன இறந்தவழக்கு' என்று இவர் எழுதியுள்ள (311)பேதம்) * தோன்றிற்று.

கவித்தொகை ககள்.

எசுந

இது சொச்சகக் கவி.

(௧௭)

*முல்லைக்கவி முற்றும்.

கருத்தையும் நோக்குக. 'இதோளி' என்னுஞ்சொல் ஒன்றே முதல்
 ிண்டாவது இந்நூலிற் காணப்படுகின்றது; அதோளி உதோளி
 யென்பன நாமறிந்த அளவில் ஒரிடத்துங் காணப்படவில்லை. வடமலை
 யாளமாகிய தளிச்சேரிப்பக்கத்து இப்போதும் ஒளியென்பது இட
 மென்னும் பொருளில் பெரியோரைச் சுட்டி உயர்சொற் கிளவியாய்
 வழங்குமென்பு; இச்சொற்கள் பண்டைக்காலத்தே ஈற்றிகரங்குறைத்
 து ளகர ஈரூயும் வழங்கின வென்பது நோல். புள்ளி. ௧௦௩-ஆம் குத்தி
 யுரைகளிலுள்ள உதாரணங்கூறால் அறியலாகும். கன்னடத்தில் அத
 ரொள் இதரொள் என்பன அதில் இதிலென்னும் பொருளில் வழங்கு
 மென்பதும் இங்கே கருதத்தக்கது. அன்றியும் இக்காலத்த அவ்வீடம்
 இவ்வீடமென்னும் பொருளில் வழங்கும் அதோ இதோ என்னுஞ்
 சொற்களும் அதோள் இதோள் என்பவற்றின் சிதைவோ என்றும்
 ஐயமுண்டாகிறது. இவற்றைப் பாகதச் சிதைவென்பாருமுளர்.
 இவற்றள், இதோவென்பது சிவஞானமுனிவரார் செய்யுளிலும் பல
 இடத்து எடுத்தாளப்படுகிறது. "மற்றிதா தோன்றுகின்ற, சோலைகுழ்
 வரையினெற்றி" (கீவக. ௧௨௩௨) என்புழி, இதா வென்பது இவ்வீட
 மென்னும் பொருளில் சிந்தாமணியிலும் வந்துள்ளது. அங்கு 'இதா,
 திசைச்சொல்' என்று இவ்வுரையாசிரியர் குறிப்பு எழுதியிருக்கிறார்.

(பிரதிபேதம்) * மூலப்பாட்டு முற்றம், மூலக் முற்றம்.

உ

வருணன் தலை.

கலித்தொகை

மூலமும்

கச்சினூர்க்கினியருரையும்.

ஐந்தாவது நெய்தற்கலி.

(ககஅ.) வெல்புகழ் மன்னவன் விளங்கிய வொழுக்கத்தா
னல்லாற்றி னுயிர்காத்து நடுக்கறத் தான்செய்த
தொல்வினைப் பயன்றுய்ப்பத் துறக்கம்வேட் டெழுந்தாற்போற்
பல்கதிர் ஞாயிறு பகலாற்றி மலைசேர

ரு வாளுது கலுழ்கொண்ட வுலகத்து மற்றவ
னேனையா னளிப்பான்போ லிகலிருண் மதிசீப்பக்
குடைநிழ லாண்டாற்கு மாளிய வருவாற்கு
மிடைநின்ற காலம்போ லீறுத்தந்த மருண்மால் ;

கூ மாலை, தூவறத் துறந்தாரை நினைத்தலிற் கயம்பூத்த
போதுபோற் குவிந்தவென் னெழினல மெள்ளுவா
யாய்சிறை வண்டார்ப்பச் சினைப்பூப்போற் றனைவிட்ட
காதலப் புணர்ந்தவர் காரிடை கடிக்கல்லாய் ;

கூ மாலை, தையெனக் கோவலர் தனிக்குழ விசைகேட்டுப்
பையென்ற நெஞ்சத்தேம் பக்கம்பா ராட்டுவாய்
செவ்வழியாழ் நரம்பன்ன கிளவியார் பாசாட்டும்
பொய்தீர்ந்த புணர்ச்சியுட் புதுநலங் கடிக்கல்லாய் ;

கௌ மாலை, தகைமிக்க தாழ்சினைப் பதிசேர்ந்து புள்ளார்ப்பப்
பகைமிக்க நெஞ்சத்தேம் புன்மைபா ராட்டுவாய்

94

தகைமிக்க புணர்ச்சியார் தாழ்கொடி¹ நறுமுல்லை
முறைமுநர் திறந்தன்ன முறுவலுங் கடிக்கல்லாய் ;
எனவாங்கு;

உஉ மாலைபு மலரு நோன தெம்வயி
னெஞ்சமு மெஞ்சமற் றில்ல வெஞ்சி
யுள்ளா தமைந்தோ ருள்ளு
முள்ளி லுள்ள முள்ளு ளுவந்தே.

இது பிரிவிடையாற்றாத தலைவி மாலைப்பொழுது கண்டு அதனோடு
புலம்பித் தோழிகேட்ப அதனோடு புலந்தது.

இதன் பொருள்.

(க) வெல்புகழ் மன்னவன் விளங்கிய வெழுக்கத்தா
னல்லாற்றி னுயிர்காத்து நடுக்கறத் (உ) தான்செய்த
தொல்வினைப்பயன் றய்ப்பதத் துறக்கம்வேட்டெழுந்தாற்போற்
(ஈ) பல்கதிர் ஞாயிறு பகலாற்றி மலைசேர

ஈ வாணது ிகலுழ்கொண்ட வலகத்து மற்றவ
னேனையா னளிப்பான்போ ளிகலிருண் || மதிசீப்பத

க. (அ) “வென்றிப் பல்புகழ்” மலை. ௫௪௪. (ஆ) “மறம் வீங்கு பல்புகழ்”
பதிந். கஉ: ௮. என்பவைகளும் (இ) இத்தூற்பக்கம் ௧௪௫: ௪ - ஆம்
குறிப்பும் ஒப்புறோக்குக.

உ. (அ) “அறம்பெரி தாற்றி யதன்பயன் கொண்மார், சிறத்தோ ருலகம்
படருகர் போல” பரி. ௧௧: ௧௦ - ௧௧. (ஆ) “வினைந்தார் வினையின்
விழுப்பயன் றய்க்குந், துளங்கா விழுச்சீர்த் துறக்கம்” பரி. ‘வானூர்’
௪௧ - ௪௭. (இ) “புண்ணியம் புரிந்தோர் புருவது துறக்க மென்னுமீ
தருமறைப் பொருளே” (ஈ) “எண்ணிய வின்பமன்றித் துன்பங்க
ளில்லை யான, புண்ணியம் புரிந்தோர் வைகுந் துறக்கமே போன்ற
தன்றே” (உ) “மாண்டதோர் கலத்திற் றுமென் றுணர்த்துதல் வாய்
மைத் தன்றால், வேண்டிய வேண்டி நெய்தி வெறுப்பின்றி விழைந்த
துய்க்கு மீண்டரும் போக வின்ப மீறில தியாண்டுக் கண்டா, மாண்
டது துறக்க மீந்தே யருமறைத் துணிவு மம்மா” கம்ப. ௧௧௦௪: ௫.

சுவாமிபிறப்பு, க. கடராவு, ௧௪.

௩. "கல்சேர் தன்றே பக்கதிர் ஞாயிறு" அகம். ௧௨௦: ௫.
(பிரதிபேரம்) * பயந்தய்ப்பான், † உழந்தாந், ‡ கவிழ்கொண்ட, || மதிசீய்ப்ப, மதி
பிறப்ப.

ஐந்தாவது தொகுதி க.

௭௪௭

குடைநிழ (க)*லாண்டூற்கு மாளிய வருவாற்கு

மிடைநின்ற காலம்போ விறுத்தந்த மருண்மலை

௭ - று: (௨)பகைவரிடத்துப் போர்த்தொழில்நிகழ்த்த வல்ல விளங்கிய
ஒழுக்கத்தாலே வெல்கின்ற புகழையுடைய அரசன் எல்ல தருமனானேறி
யாலே (௩) பல்லுயிர்களையும் பாதுகாத்துத் தீவினையால் உளதான நடுக்கம்
மனத்திலில்லையாம்படி தான்செய்த பழவினையின்பயனை நுகர்ந்தற்குச் சுவர்க்
கத்தை விரும்பிப் போளுந் போல பலகதிரையுடைய (௪) ஞாயிறு தனக்குப்
பகையாகிய இருளைக் கெடுத்து உலகத்திற்குப் பகற்பொழுதை முறை
மையாற் செலுத்தி மலையிலே சென்று சோநிற்க, அமையாதே கலக்கங்
கொண்ட உலகத்தினிடத்தே பின்னை † அவ்வரசனுக்குப்பகைவனாகிய அரசன்
வந்து அவ்வலகைச் சிறிதே அளிப்பான் போல, தனக்கு மாறுபாட்டை
புடைய இருளை மதி போக்காநிற்க, அந்தக்குடையால் நிழல்செய்து ஆண்ட
அரசனுக்கும் அவ்வலகை ஆளவரும் அரசனுக்கும் நடுவுநின்ற வருத்தந்தரு
கின்ற காலம்போல வந்துவிட்ட மாலாய்! நீ மருட்சியையுடைய மாலையாய்
இருந்தாயென்றான். ௭ - று.

௧ மாலையீ, (௪) † தூவறக் துறந்தாரை நினைத்தலிற் கயம்பூத்த

போதுபோற் சூவிந்தவென் னெழினல மெள்ளுவா

௧ "புற்கென்ற ரந்தி புனைமலர்க்க ண்ரரும்ப, நிற்கின்ற தந்தோ நிலங்
காப்பான்-முற்கொண்டடைகின்றவெந்தர்க்கு மாண்டஞ்சி னோர்க்கு,
மிடைநின்ற காலம்போ லின்று" நள. சுயம்வர. ௧௦௦.

உ. “விரியிருட் பகையை யோட்டித் திசைகளை வென்று மேனின்,
 நெருதனித் திகிரியுந்தி யுயர்புகழ் நிறுவி நானு, மிருநிலத்தெவர்க்கு
 முள்ளத் திருந்தனை னென்ன விற்க; செருவலி வீர னென்னர்
 செங்கதிர்ச் செல்வன் சென்றான்” கம்பி. கங்கைப். சஎ.

ங. “மன்னுயி போய்பி யருளாள்வாற் கில்லென்ப, தன்னுயி ரஞ்சம்
 விளை” நுறள். உசச.

ச. (அ) “விரிகதிர்பரப்பி.....மல்லன் மூதூர் மாலைவந் திறுத்தென.....
அந்திவானத்து வெண்பிறை தோன்றிப், புண்கண்மலைக் குறும்
 பெறிந்தோட்டி” சீலப். ச: க - உ௦.

டு. (அ) “இணர்தூய்மை தூவா வரும்” (நுறள். ச௦௩.) என்பதன் விசேட
 வுரையில், தூவென்பது பற்றுக்கோட்டன்னும் பொருளில் வருகற்கு,
 ‘தூவறத் தூந்தூவை’ என்பதனை மேற்கோள். காட்டுவர், பரி.
 தூவென்பித்யன்றித் தூவென்பதும் வலியென்னும் பொருளில்
 வருமென்பதை, (ஆ) ‘தூவறத்தலின்’ மது. ௧௮௮. (இ) “தூவெ
 திரந்து” பதிற். ௮: ௩௪. (ஈ) “தூவாகாது” டு. ‘தூவறத் தூந்த
 னன்’ (ஊ) “தூவற நீபப்” கலி. ௧௭: ௨௦, ௧௮: ௧, ௧௯: ௧௬.

(பிரதிபேதம்) * ஆண்டோற்றம், ஆண்டார்க்கும். † அந்நூடபகைவகுபை. ‡ தூவற.

எசஅ கலித்தொகை ௧௧௮.

யாய்சிறை வண்டார்ப்பச் சினிப்பூட்டுபோற் றனைவிட்ட
 (க)காதலர்ப் புணர்ந்தவர் காரிகை கடிக்கல்லாய்

எ - து: அதற்குக் காரணம் என்னெனில், நமக்கு வலியில்லையாம்படி நம்மைத் துறந்தவரை நினைக்கையினாலே (உ)கயங்கன்பூத்த போதுபோலே நினைக்கண்டு மனங்குவலிந்த என்னுடைய அழகினையுடைய நலத்தை இகழ்கின்ற நீ அழகிய † நெகினையுடைய வண்டுகள் ஆரவாரிக்கும்படி முறுக்கு நெகிழ்ந்த கோட்டுப்பூப்போலே மன ‡ நெகிழ்ந்த காதலரைக் கூடியிருக்கின்ற மகனிருடைய அழகைப் போக்கமாட்டாயென்று அதன் மருட்சி கூறினான். எ - று.

||இதனால், நீ வருத்தினவர்களை வருத்தியே விடுவையென்றும் x மகிழ்ந்தவர்களை மகிழ்ப்பண்ணியே விடுவையென்றும் அதன் அருளின்மைநோக்கி மருட்சியையுடைய மாஸையாய் துருந்தாடுபென்றான்.

இறுத்தந்தமாலாய்! நீ மருண்மாலையாய் துருந்தாயென மேல்வரும் 'மாலே' என்பனவற்றையும் இங்கனங்கூட்டிப் பொருள்கூறிக்கொள்க.

கக (௩)மாலேநீ, தையெனக் கோவலர் தனிக்குழ லிசைகேட்டுப் பையென்ற நெஞ்சத்தேம் பக்கம்பா ராட்டுவாய்
(ஈ)செவ்வழியாழ் நரம்பன்ன = கிளவியார் பாராட்டும்
பொய்தீர்ந்த புணர்ச்சியுட் புதுநலம் கடி.கல்லாய்

எ - து: கோவலருடைய தனித்தகுழலோசை தையென்னும் ஓசைப்பட ஒலிப்ப அதகேட்டுக் குறைந்த நெஞ்சத்தை + யுடையேம் பக்கத்தேநின்று

என வருபவையும் வலியுறுத்தும். (எ) "துவறம் துறத்தல்" கலி. கஉக: க-ஆம் அடிக்குறிப்புப் பார்க்க.

க. "தாழ்துணை துறந்தோர் தனித்துய ரெய்தக், காதலர் புணர்ந்தோர் களிமகிழ் வெய்த,.....மாலேவர் திறத்தென" சீலப். ச: க௩ - ௨௦.

உ. (அ) "கோட்டுப்பூப் போல மலர்ந்துயிற் கூம்பாது; வேட்டதே வேட்டதா நட்பாட்சி - தோட்ட, கயப்பூப்போன் முன்மலர்ந்து பிற்பூ வாறை, நயப்பாரு சட்பாரு மில்" நாலடி. உகந. (ஆ) "உலகத் தழீஇய தொட்ப மலர்தலும், கூம்பலு மில்ல தறிவு" குறள். ௪௨௫. (இ) "நலமிக வுயர்ந்தோர் தம்மை நண்புறத் தழுவிக்கொள்க, நிலவிய கயத்துப் பூவை நிகர்தரா துயர்ந்த கோட்டி, னலரென வவர்பானிற்க லாக்கமிக் கடுத்த காலை, மலர்வதும் வறங்கூர் காலைக் கூப்பலு மொழிக கைந்தா" விநாயக. அரசியற்கை. ௫௧.

உ. ஞாயிறு முதலியன சொல்லுக போலவும் கேட்டுக போலவும் சொல்லி வாயைப் பெறுமென்புழி, கேட்டுகபோலப் பொழுதொடு

(பித்திபேதம்) * புணர்ந்தயார்க்காரிகை, † சினையினையுடைய, ‡ வெழிந்து காலை. || இது ஞல் வருந்தின. x மகிழ்த்தயை, = கிளியார்ப் பாராட்டும், ÷ உடையே முட்டைய பக்கத்தே.

ஐந்தாவது நெரிதல் ௩.

௭௪௬

உயிரைக்கொள்ளாதே வினோதித்துப் பாராட்டுகின்ற நீ தங்கணவர் பிடித்த காலத்துச் (க) செவ்வழியென்னும் பண்ணையுடைய யாழினது நரம்போசை போலவருந்திக்கூறும் மொழியினையுடைய மகளிர் அக்கணவர் (?) * வருந்தின எம் போற் (உ) கணவிற்புணர்ச்சியின்றிப் பாராட்டப்படும் நணவிற்புணர்ச்சியிற் பெற்ற புதியசலத்தைக் கடியமாட்டாய். ௭ - று.

௭௭ மாலை, † தகைமிக்க தாழ்சினைப் பதிசேர்ந்து புள்ளார்ப்பர்

‡ பகைமிக்க நெஞ்சத்தேம் || புன்மைபா ராட்டுவாய்

தகைமிக்க ÷ புணர்ச்சியார் தாழ்கொடி நறுமுல்லை

முனைமுக்கற் திறந்தன்ன முறுவலுங் கடிக்கல்லாய்

௭ - று: அழகு மிக்க தாழ்த்த சினைகளில் தமக்கிருப்பட்டத்தே (ந.) பேடுஞ் சேவலுமாகச் சேர்ந்து பறவைகள் ஆரவாரியாநிற்க, மற்றுள்ள பகைகளாலும்

வருத்தமிக்க நெஞ்சத்தினை X யுடையேம் புன்மையையாங்கள் இறந்துபடாது
 படி பண்ணி வினேதித்துப் பாராட்டுகின்றீர் அழகு மிக்ககூட்டத்தையுடைய
 + மகளிரது தாழ்ந்த கொடியினையுடைய நரிய மூலையினுடைய முகையின்
 முகத்தை வண்டுகள் திறந்தாற்போல ஆடவரால் திராக்கப்படும் முறவிலையுங்
 கடியமாட்டாய். எ - று.

*: எனவாங்கு அசை.

உஉ †† மாலையு மலரு நோனா தெம்வயி
 நெஞ்சமு மெஞ்சுமற் றில்ல வெஞ்சி
 †† யுள்ளா தமைந்தோ ருள்ள
 முள்ளி லுள்ள முள்ளு ளுவந்தே

கூறியதற்கு, “மாலையீ, தையெனக் கோவலர்.....பக்கம்பா ராட்டு
 வாய்” என்பதுமேற்கோள்; தொல். செய். கு. ௧௧௦. ‘நொயிழ’ இனிம்.

௧. “நனைவிற்புணர்ச்சி நடக்கலு மாங்கே, கனைவிற்புணர்ச்சி கடிதுமா
 மன்றோ” கலி. ௩௧: ௩௫ - ௩௬.

உ. (அ) “என் கிளவியோற் செவ்வழி யாழிசை” கலி. ௧௪௩: ௩௮. (ஆ)
 “செவ்வழி நல்யா, ழிசையோர்த் தன்ன வின்றீய் கிளவி, யனங்குரா
 லரிவையை” அகநி. ௨௧௨: ௬ - ௮.

௩. பேடென்பது பெண்பாசையென்னும் பொருளில் இவருடைகளிலும்
 கம்பர் வில்லிபுத்தூராழ்வார் குமரகுருப சுவாமிகள் சீகாழி அருணா
 சலக் கவிராயர் முதலியவர் செய்யுட்களிலும் வந்துள்ளது.

(பிரதிபேதம்) * யருந்தின் எம்போற். † தலைக்கத்தாழிசை, ‡ புரிமிக்க, || பன்மைபாட்டு
 வாய், + புணர்ச்சியாற்றும், புணர்ச்சியாய்தாழ், X உடையமுடைய பன்
 மையை, + மகளிருடைய தாழ்ந்த, ** ஆங்க, மாங்க, †† மலையுமலரு,
 †† உள்நெஞ்சமைந்தோருள்ள முள்ளிதுவ்வ.

எடு0

கலித்தொகைக் ௧௧௮.

எ - று: நம்மைப் பிரிந்து உள்ளில்லாத உள்ளத்தாலே நம்மை நினை

யாமல் அமைந்திருக்கேதோரை உள்ளே உள்ளே உவந்து உன்றும் நம்முடைய நெஞ்சமும் இம் மாலைமையையும் ஊரார் கூறும் அலரையும் பொருதே நம்மைய விட்டுப் போகாநின்றது; இனி என்செய்வேமென வருந்திக் கூறினான். எ-று.

இதனால், தலைவிக்கு இழிவு பிறந்தது.

இது “நடைநவின் ரெழுமுரு மாற்கென் கிளவி” (க) என்ற இலக்கணஞ் சிதைய இடையிடை சொற்சீரடி வருதலின் ஒத்தாழிசையாகாது எண்ணிடை யிட்டுச் சின்னங்குன்றிய(உ)கொச்சகமாயிற்று.

இது முதலிய மூன்றுபாட்டும் (ஃ) மாலைக்காலத்தைக்கூறினமையின் “காரு மாலையுமுல்லை” என்னும் (ஈ) பொதுவீதிபற்றி முல்லையுட் கோத்தல்வேண்டு மெனின், அது பெரும்பான்மைபற்றிக்கூறியது; மாலை ஏற்பாட்டின் பின் நிகழும் காலமாதலின் அதற்கிணையுபட்டு மெய்தற்கும் உரித்தாயிற்று. அது

க. நோல். செய். சூ. கநநூ.

உ. (அ) இச்செய்யுளை “தாழிசைதோறும் தனிச்சொற்பெற்றுவந்த நேரிசை யொத்தாழிசைக்கலிப்பா” என்றுகூறி, “வெல்புகழ்... மருண் மாலை” இது தரவு “மாலைநீ, தாவறத்.....காரிகை கடிக்கல்லாய்” “மாலைநீ, தையெனக்.....புதுநாலங் கடிக்கல்லாய்” “மாலைநீ, தகை மிக்க.....முறவலுங்கடிக்கல்லாய்” இவை மூன்றுத்தாழிசை. ஆக்க-தனிச்சொல் “மாலையு.....ளுவந்தே” இது சரிதகம் என்று விளக்கினர் இளம்; (நோல். செய். சூ. கநக. ‘போக்கியல்’) பேராசிரி யர்க்கும் ஈச்சினூக்கினியர்க்கும்இது உடம்பாடன்றென்பது.(ஆ)பேரா சிரியர் இச்செய்யுள் தரவுந் தாழிசையும் போக்கும் முறையானே வந்த நாயினும் ‘இடைநிலைக்கிளவி தாழிசைப்பின்னர், நடைநவின்ரெழுமுரு மாற்கென் கிளவி’ (நோல். செய். சூ. கநநூ.) என்னும் இலக்கணஞ் சிதைய[ாத் தவலிறுதியினுக்] தாழிசை[யிறுதி]கடோறுஞ் சொற்சீர்பல வருதலான் ஒத்தாழிசையெனப்படாது அதன்வகைத்தாய் எண்ணிடை யிட்டுச் சின்னங் குன்றியதாஉ(கொச்சக)மாயிற் மென்பதாலும் ஈச்சி ணூக்கினியர் அதனையே தழுவி, “இது ‘நடைநவின் ரெழுமுரு மாற் கென் கிளவி’ என்னும் இலக்கணஞ் சிதைய இடையிடை சொற்சீரடி பலவருதலின் ஒத்தாழிசையாகாது எண்ணிடையிட்டுச் சின்னங்

குன்றிய கொச்சகமாயிற்று" என்று எழுதுவதாலும்விளங்கும். நொல். செய். கு. கடுகி.

ந. "கலியுள், மாலைக்காலம் செய்தலின்கண் வந்தது"; நொல். அகத். கு. அ. கச்.

ச. நொல். அகத். கு. க.

(பிரதிபேதம்) * மாலையுயிர்வாரும் உறும்.

ஐந்தாவது நெய்தல் ௨.

எடுக

"இணைமயங்குதுதலும்" என்னும் (க) குத்திர்த்த "நிலனொருங்குமயங்குத *வின்று" என்றதனாற் காலமொருங்கு மயங்குமென்றது கொண்டு சான்றோர் பலருஞ் செய்யுள்செய்தார். "காணன் மாலைக் கழிப்புக் +கும்ப" என்னும் (௨) அகப்பாட்டும் நெய்தற்கண் மாலைவந்தது. "நொல்வழிதமொறி" என்னும் (௩) நெய்தற்கலியுட் கங்குலும் மாலையும் முன்பனியும் வந்தவாறுகாண்க. இந்நிலத்த மாலைவந்த பாட்டுக்கள் பலவுமுள. பிற சான்றோர்செய்யுட்களுட் காலம் மயங்குமாறு பலவுங் கண்டுகொள்க. (க)

(ககக.) அகன்றாலும் விளக்குந்தன் (ச) பல்சுதிர் வாராகர்

பகணங்கி யதுவோல்ப (ரு) படுசுடர் கல்சேர

விசன்மிசு நேமியா னிறான்போல || விருளிவா

(கி) நிலவுக்காண் பதுபோல் வணி X மதி யேர்தரக்

ரு கண்(எ) பாயல் பெற்றபோற் (அ) கணைக் + கால மலர்கும்பத்

(கி) தம் + புகழ் தேட்டார்போற் றலைசாய்த்து மார்த்தஞ்ச |

க. நொல். அகத். கு. க௨.

௨. அகம். ச௦.

௩. கல். க௨க.

ச. "பல்சுதிர் மண்டிலம் கல்சேர்பு மறைய" துறிஞ்சி. உகக.

ரு. "ஒண்சுடர் கல்சேர" கல். க௨க: க.

க. பிறிதொடு படாது பிறப்பொடு கோக்கி முன்னத்தான் உவமை உறு தற்கு இவ்வடியை மேற்கோள்காட்டி, இது காணப் பிறிதாகிய பொரு

ளோடு உவமை கூறாமையிற் பிறிதொடுபடாதாயிற் றென்றும், மறியின தெழுச்சியை ளோக்குதலிற் பிறப்பொடுநோக்கிற் றென்றும் கூறவர், இனம்; தோல் உவமை. சூ. உக. 'பிறிதொடு'

- எ. "பாயல்கொள் பவைபோலக் கயமலர் வாய்கூம்ப" கலி. கக.ச: அ.
 அ. கணைக்காலென்பது, நீர்ப்பூக்களுள் நந். உக௦, ழுங்.சஅ; ஆம்பலுக்கும், நந். உகஉ, குவளைக்கும், நந். ககஅ, குறுந். க. கெய்தலுக்கும் வருத லோடு தீணைமொழி. கூஉ - இல் மருதுக்கும் அடையாக வந்துள்ளது.
 க. (அ) "சான்றோர், புகழு முன்னர் நாணுப" துறுந். உடுஉ. (ஆ) "கோ வெனப் பெயரிய காலையாங்கது, தன்பெயராகலி னாண்" (இ) "பரந் தோ ரெல்லாம் புகழத் தலைபணிந், திறைஞ்சியோனே" புறம். கடுஉ: உக-உஉ, உஅ(டு): கக - கச. (ஈ) "பிறர் தன்னைப் பேணுங்கா ளுணலும் னரான்னும் யென்னுஞ் செருக்கு" தீர்த்துகம். ச.

(பிரதிபேதம்) * இலவென்றதனால், †கம்பும், கழ்பும். ‡பலவுமுனவென்றுணர்ச. பிழைகள், || இருள்வா, x மறிபோதாள், + காலையர், காலலர், †புகழ்க்கேட்டார்.

எருஉ கலித்தொகை கககூ.

முறுவல்*கொள் பவைபோல முடையவிழ்பு புதனந்தச்
 சிறு (க)வெதிர்ந் குழல்போலச் சுரும்பியிர்ந் (உ)தீம்மெனப்
 (ஊ)பறவைதம் பார்ப்புள்ளக் (சு)கறவைதம் பதிவயிற்

க0 கன்றமர் விருப்பொடு மன்றுநிறை புஞ்சுர

மாவதி சேர மாலை வாக்கொளா

(ஊ)வந்தி யந்தண ரெதிர்கொள வயர்ந்து

செந்தீச் செவ்வழ ிரோடங்க வந்ததை

(கூ)வாலிழை மகளி ிருயிர் பொதி யவிழ்க்குங்

க. "ஆரும் வெதிரும்... ..மெல்லெழுத்து மிகுதன் மெய்பெறத் தோன்றும்" (சீதால். புள்ளியயம். சூ. சஅ.) என்பதனால், வெதிர்ந் குழலென வந்தது.

உ. "தீம்மென" கலி. கூச: ஊ; கஉக: கூ.

௩. பார்ப்பென்பது பறவையின் இளமைப் பெயராய் வருதற்கு, “பறவை தம்பார்ப்புள்ள” என்பது மேற்கோள்; தொல். மரபி. கு. ச. ‘பார்ப்பு’ இளம். இச்சொல் பார்வலெனவும் வழங்கும்.

௪. (அ) “ஆன் கணங், கன்றுயிர் குரல மன்று நிறைபுகுதர” துறிஞ்சீ. ௨௧௭ - ௨௧௮. (ஆ) “மதவுநடை கல்லான், வீங்குமான் செருத்த நீம்பால் பிலிற்றக், கன்றுயிர் குரல மன்றுநிறை புகுதரு, மாலையும்” அகம். ௧௪: ௬ - ௧௨. (இ) “சேதா, முலைபொழி தீம்பாலெழுதுக னவிப்பக், கன்று நினைகுரலமன்றுவழிப்படர” மணி. ௫: ௧௩௦ - ௧௩௨. (ஈ) “கறவை கன்று வயிற்படர” துறுந். ௧௦௮.

௫. (அ) “அத்தியந்தண ரயா” துறிஞ்சீ. ௨௨௫. (ஆ) “அத்தி யந்தணர் செத்திப்பேண்” மணி. ௫: ௧௩௩. (இ) “சருதி யந்தணர் யாவருத் தங்கடன் கழிப்பச், சருதியென்னும் வெஞ் சாபமே லம்புகை தொடுத்திப், பருதி தன்பெரும் பகைவர்மேல் விடுத்தலிற் பரந்த, சருதி யாமென நிவந்தெழச் சிவந்தது குடபால்” வில்லி. சிருட்டினன்னுறுது. ௮௧. (ஈ) “(மறையவன்) வாம்பரித் தடந்தேர்ப் பரிதிவா னவன்போய் மறிதிரைக் குடகடல் குளிப்ப, வாம்பல்வா யவியு மாலையக் காலத் தத்திவந்தனைத்தொழின் முடித்துத், தீம்புனற் றுறையின் றகன்று” பிரமோத்தர. உமாமகேசவரபூசை. ௭.

௬. “மாலையோவல்லை” என்னுந் குறளின் விசேடவுரையில் “வாலியை மகளிருயிர்பொதி யவிழ்க்கும், காலை” என்றாற்போல ஈண்டுப் பொது மையாற் கூறப்பட்ட தென்பர் பரி; துறந். ௧௨௨௧.

(99திபேதம்) * சொன்பவாப்போல, † தடக்க, ‡ உயிர்ப்பொதி.

ஐந்தாவது நெய்தல் ௨.

௭௫௩

௧௫ காலையாவ துறிபார்

(௧)மலை (௨)யென்மனார் மயங்கி யோரே.

இது பிரிவிடை மாலையப்பொழுது கண்டு ஆற்றுக தலைவி தொழிக்கு உரைத்தது.

க. மன் அசைநிலைக்கண் வந்ததற்கு, “மாலை யென்மனார் மயங்கியோரே” என்பது மேற்கோள்; நன். இடை. கு. கா. மயிலை. இவ்வடியே தறுந். உகூச - ஆம் செய்யுளிலும் மூன்றாம் அடியாக வந்துள்ளது.

உ. (அ) என்மனா ரென்பது, இடைச்சொல் தான்சாரப்படுஞ் சொல் விற்கு வேராய் வருதலே யன்றி அதற்கு உற்பாயும் வருமென்ப தற்கு மேற்கோள்; தொல். இடை. கு. க. சே. (ஆ) “என்மனா ரென்பது செய்யுண் முடிபெய்தி நின்றதோ ராரீற்று எதிர்கால முற்றுச்சொல்,..... என்ப என்னு முற்றுச் சொல்லினது பகரக் குறைத்து மன்னும் ஆருமென இரண்டிடைச்சொற்பெய்து விரித்தாரென்று உரையாசிரியர் கூறினார வெனின்;-என்மனாரென்பது இடர்ப்பட்டிழிச் சிறுபான்மை வாராது, நூலுள்ளும் சான்றோர் செய்யுளுள்ளும் பயின்று வருதலானும், இசை நிறையென்பது மறுத்துப் பொருள் கூறுகின்றார் பின்னும்! இசை நிறையென்றல்மேற்கோண்மலைவாதலானும் அவர்க்கு அதுகருத்தன் றென்க. மாணாக்கர்க்கு உணர்வு பெருகல் வேண்டி வெளிப்படக் கூறுது உய்த்துணரவைத்தல் அவர்க்கு இயல்பாகவாற் செய்யுண்முடி பென்பது கூறாராயினார்” (தொல். கிளவி. கு. க.) என்றும் (இ) இதனை வினைத்திரிசொல் வென்பாருமுள ரென்றும். (தொல். எச்ச. கு. க.) கூறுவர் சேனாவரையர்; (ஈ) “என்பவென்னு முற்றுச்சொல் ‘குறைக்கும்வழிக் குறைத்தலும்’ என்பதனாற் பகரக்குறைத்த, ‘விரிக்கும்வழி விரித்தல்’ என்பதனால் ‘மன்’ ‘ஆர்’ என்பன இரண்டிடைச்சொற் பெய்து விரித்து, என்மனா ரென்றாயிற்று” என்று (இறை. கு. க.) இறையனா ரகப்பொரு ளுரைகாரரும் (தொல். கிளவி. கு. க) கல்லாடனரும் (உ) என்பவென்னுமொழி, ஈற்றுப் பகரங்கெட்டு மன் ஆரென்னும் இடைச்சொற்களைப்பெற்று என்மனா ரென முடிந்ததென்று (யா - வி. கு. உக.) யா - வி. உரைகாரரும் உரையாசிரியரெனப் பேர்பெற்ற இளம்பூரணர் கொள்கையையே பின்பற்றுவர்; (ஊ) “என்மனாரென்பது செய்யுண்முடி பாயதோ ராரீற்று முற்றுச்சொல்; மன் எதிர்காலவிடைநிலை. அது ‘உயர்நிலை யென்மனார் மக்கட்சுட்டே’ என்னுஞ் சூத்திரத்துச் சேனாவரைய ருரையானுமறிக” என்று கூறுவர் சிவஞானமுனிவர்; சீலஞான

எதிசு

கவித்தொகை கதகூ.

இதன் பொருள்.

அகன்ற (க) உலகத்தை எவ்வயிர்க்கும் தோற்றுவீக்கும் தன்னுடைய பல
கிரணங்களைத் தனக்கு வாயாகக்கொண்டு (உ) கான்ற பகற்காலத்தை மீண்டும்
அவ்வாயாலே விழுங்கினுற்போல அவற்றைச் சுருக்கிக்கொண்டு படுகின்ற
சுடர் அத்தகிரியைச் சேர்கையினாலே போரின்கண் மிருகின்றசுக்கரூப்படைய
யுடைய மாயோனிற்றம்போல இயல்பாகவுள்ள இருள் பரந்துவாராநிற்க,
அதனைப் பொருதே தன் நிலவாலே ஒட்டிப் புறங்காண்பாரைப்போலே அழ
கினையுடைய மதி தோன்ற, கணவரைக் கூடித் துயிலிப்பெற்ற கண்கள்
போலே திரண்ட தண்டுகையுடையவாகிய தாமரை (ங) முதலியன குவிய,
தம்புகழ்களைக் கேட்ட சான்றோரைப்போலே தலையைச் சாய்த்து மரங்கள்
துயில, சிறுதுறிகள் பிரிந்த மகளிளை (ச) இகழ்ந்து சிரிப்பவைபோலே முகை
கள் அலிழ்ந்து விளங்க, சிறிய மூங்கிலாகிய குழல்போலச் சுரும்புகள் ஆர்ப்
பரவஞ்செய்து பாட, புட்கள் தம் பார்ப்புக்களை நினைத்துக் குடம்பையைச்
சேரப், பசுக்கள் தாந் தற்கும் ஊர்களிடத்திற் கன்றின்மேல் அமர்ந்த விருப்பத்
தோடே மன்றக ணிறையப் புழுதலைச்செய்ய, மாக்கள் தாந் தற்குமிடத்தே
சென்று தங்க, அந்தணர் தாஞ் செய்யுந் தொழில்களைச் செய்து அந்திக்
காலத்தை எதிர்கொள்ள, (ரு) மகளிர் செத்தீயால் உண்டான விளக்கை ஏற்றத்
தொடக்க, மாலை விளக்கங்கொள்ள வந்ததனை அறிவுகெட்டோர் வாலிய
இழையினையுடைய மகளிருவிரை அதனைப் பொதிந்துநின்ற உடவினின்றும்

க. "இருவிழிகள் வாண்முகத்தி லிருந்தாலும் வானிரவி யெழுந்தா
லன்றிக், கருதுநிலப்பல்பொருளுந் காண்டலரிதாம்" திருக்குற்றலப்.
நாற்பயன். க.

உ. (அ) "வெயில்கான் றிருள்சீத் தெழுமெங்கதிர்ச் செல்வன் மைத்தன்"

கூர்ம. இராவணவதை. கஎ. (ஆ) “பாயிருள் பருகு-ப பகலைக்கான்
 நெழுங், காயெரிக்க திரவன்” திருவாணக்கா. தீர்த்தவிசேடப். சுசு.

க. முதலியனவென்றது, குவளை நெய்தல்களை; இவை கால மலர்த்து
 மாலிக் குவியனவென்றே பண்டைநூல்கள் கூறுகின்றன; இதற்கு
 மாறாக, குவளை மலை மலர்த்து காலிக் குவியுமென்று பிற்காலத்து
 நூல்கள் கூறுகின்றன. இவற்றின் உண்மை நோக்கி அறியத்தக்கது.

ச. “முல்லைத், தொகுமுறை யிலவ்கெயி ராக, நகுமே தோழி” தறுந்.
 கஉச.

இ. (அ) “வனமனைப், பூந்தொடி மகளிர் சுடர்தலைக் கொளுவி, யந்தி
 யந்தண ரயா” குறிஞ்சி. ௨௨௩ - ௨௨௫. (ஆ) “உள்ளினே னல்லனோ
 யானே யுள்ளிய, வினைமுடித் தன்ன வினியோண், மனைமாண் சுட
 ரொடு படர்பொழு தெனவே” நற். க: ௭ - ௧. (இ) “எவ்வளை மகளிர்
 மணிவிளக் கெடுப்ப, மல்லன் மூதூர் மலைவந் திறுத்தென” சீலப்.
 ச: ௧௧ - ௨௦.

ஐந்தாவது தொகுதி : ௩. ௭௫௫

போக்குங் காலத்தினது இயல்பாவதறியாராய் மலைக்காலமென்று அதுவும்
 ஒருகாலமாகக் கூறாநிற்பரென ஆற்றாளாய்த் தோழிக்குக் கூறினான். ௭ - று.

கல்சேர்சையினாலே * இருள் இவராநிற்க † அதுபொருது மதிதோன்ற
 என ஒருவினையாகமுடிக்க. “பகல்கான் நெழுதரும் பல்கதிர்ப் ‡ பருதி” (க)
 என்றார் பிறரும்.

|| மதியேர்தர என்பது முதலிய செயவெனெச்சங்கனெல்லாம் நிகழ்கால
 முணர்த்திவின்று + மலைவார்களொள[ா] என்னுஞ்செய[யா]வெனெச்சத்தோடு
 முடிந்தன. அது பின் வந்ததை என்னுந் தொழிற்பெயர்த்திரிசொவ்வோடு
 முடிந்தது.

மயங்கியோர் என்றது தோழியைக்கருதி. x “தினை மயங்குறுதலும்” (௨)
 என்றதனாற் கருப்பொருண்மயங்குதலும் அமைந்தாம்.

இனி மாலை + வாழ்கொளவென்று பாடமாயின் அப்பாடத்திற்கு, மாலை
தான் வாழ்தல்கொள்ள வந்ததினை என்க.

** அளறுடங்க என்பதும் பாடம்.

இதனால், தலைவிக்கு இழிவுபிறந்தது.

இஃது அடக்கியலின்றி அடிநிமிர்ந்தோடிய கொச்சகவொருபோகின்
பகுதியாய்த் தனிச்சொல்லும் அடக்கியலுமின்றிச் சரிதகம் பெற்று அடி
நிமிர்ந்தோடிய †† அகநிலைக்கொச்சகம். (உ)

(கஉ0.) அருடர்ந்த காட்சியா னறனோக்கா னயஞ்செய்யான்

வெருவுற வய்த்தவ னெஞ்சம்போற் பைபய

விருநீர்பு புலம்பூரக் கலைசுடர் கல்சேர

வுரவுத்தலக மழுங்கித்தன் னிடும்பையா லொருவனை

நு யிரப்பவ னெஞ்சம்போற் புல்லென்று புறமுறிக்

கரப்பவ னெஞ்சம்போன் மரமெல்லா மிலைகூம்பத்

தோற்றஞ்சால் செக்கருட் பிறைநுதி யெயிராக

நாற்றிசைய நடுக்குறாஉ மடங்கற் காலைக்

கூற்றாகக் கதுப்போ லு முட்டுவரு கடுமலை;

க. பெரும்பான். உ.

உ. தொல். அகத். கு. கஉ.

(பிரதிபேதம்) * இஞ்சயாரிங்க, † அது பொருமதி, ‡ பரிசி. §, மன்போதம், † மாலை
வளர்கொள்ள வெய் னுஞ் செய்வெனது மெச்சத். x நினைபயக்குறுதலும்
என்பதனும் தரும்பொருண், + வாழ்கொளவென்ற பாடத்திற்கு மாலைதான்
வாழ்தல், ** அழறுடங்க. †† வகைநிலை.

எடுக்க

கவித்தொகை கஉ0.

க0 மாலைநீ, உள்ளங்கொண்டகன்றவர் துணை தாராப்பொழுதின்கண்

வெள்ளமா னிறநோக்கிக் கணைதொடுக்குங் கொடியான்போ

லல்லற்பட் டிருந்தாரை யயர்ப்பிய வந்தாயோ

கநு மாலைநீ, ஈரமில் காதல ரிகந்தருளா விடனோக்கிப்

போர்தொலைந் திருந்தாரைப் பாடெள்ளி நகுவார்போ
லாரஞ் ருற்றாரை யணங்கிய வந்தாயோ ;

கக மாலைநீ, கந்தாதல் சான்றவர் களைதாராய் பொழுதின்கண்
வேந்ததோர் புண்ணின்கண் வேல்கொண்டு துழைப்பான்போற்
காய்ந்தனோ யுழப்பாணைக் கலக்கிய வந்தாயோ ;

எனவாங்கு ;

உ0 இடனின் றலைத்தரு மின்னொசெய் மாலை
துனிகொ டியர்தீரக் கா தலர் துணைதா
மெல்லியான் பருவத்து மேனின்ற கடும்பகை
யொல்லென நீக்கி யொருவாது காத்தோம்பு
நல்லிறை தோன்றக் கெட்டாங்
கில்லா கின்ற விருளகத் தொளித்தே.

இது பிரீவீடையாற்றாத தலைவி, மாலைப்பொழுதுகண்டு கழிய ஆற்ற
ளாயின இடத்துத் தலைவள்வாவும் அவளது அகமலரிச்சியுங் கண்டார்
கூறியது.

இநன் பொருள்.

அருமர்ந்த காட்சியா னறனோக்கா * அயஞ்செய்யான்
வெருவுற வய்த்தவ னெஞ்சம்போற் பைபய
விருநீர்பு புலம்பூரக் (க)களைசுடர் கல்சேர
வுரவுத்தகை (உ)மழுங்கித்தன் னிடும்பையா லொருவனை
டு யிரப்பவ னெஞ்சம்போற் புல்லென்று புறமாறிக்
கரப்பவ னெஞ்சம்போன் பரமெல்லா மிலைகூம்பத்

க. (அ) “களைசுடர் கல்சேர்பு மறைய” அகம். சள: க. (ஆ) “படுசுடர்
கல்சேர” (இ) “ஒண்சுடர் கல்சேர” (ஈ) “கல்சேர்பு ஞாயிறு கதிர்
வாங்கி மறைதலின்” கலி: ககக: உ, கஉக: க, கஉச: ச.

உ. மழுங்க லென்பது ‘மழுக்கல்’ எனவும் ‘மாழ்கல்’ எனவும் வழங்கும்.
(பிரதிபேதம்) * அறஞ்செய்யான், பயஞ்செய்யான்.

தோற்றஞ்சால் செக்கருட் (க)பிறைதுதி யெயிராக
நாற்றிசைய நடுக்குறைய மடங்கற் காலைக்
கூற்றுநக் கதுபோலு முட்குவரு கடுமலை

எ - து: (௨)அருள் ஒருகாலத்தும் இல்லையான அறிவாலே (௩) அறஞ் செய்தல் இருமைக்கும் பயன்றருமென்று கருதானாய், பண்புஞ்செய்யாராய், எல்லாரும்வெருவுதலுறும்படி தனக்குள்ளகாளைப் பயன்படாமற்செலும்பினலுடைய நெஞ்சின் மருட்சிபோலே, மெத்தென மெத்தென இருளாலே உலகம் நிறைந்து கணவரைப் பிரிந்தோர்க்குத் தனிமைமேலும்படி செறிந்த சுடரையுடைய ஞாயிறு *அத்தகிரியைச்சேர, மிடியாலே இரத்தற்கஞ்சினவன் வலியின்றகைமை கெட்டுச்சென்று ஒருவனை வேண்டுகின்றவனுடையநெஞ்சு போலே, மரமெல்லாம் முந்தப் பொலிவழிந்து, பின்பு அம்மரமெல்லாம் இரப்பாரைக்கண்டு இருந்தவிடத்தினின்றும் எழுந்திருந்துபோய் மறைகின்றவனெஞ்சு கண்ணோடாதுருவியுமாறுபோல, இலைகளெல்லாம் குவிய வருகின்ற மாலாய் நீதான் நாலுதிக்குஞ் சேர நடுக்கமுறும். - முழுமுடிவாகிய காலத்திலே

கூற்றுவன் விளக்கம் அமைத்த செக்கர்வாள்டத்துத் தோன்றின துதியையுடைய பிறை தனக்கு எயிராகக்கொண்டு(ஈ)பல்லுயிரையுஞ் சேக்கக்காடற்கு நக்காற்போலும் உட்குதலையுடைய கடியமாலையா யிருந்தாய். எ - று.

க. (அ) "ஒன்றையெயிற்ற தொருபெரும்பு யுலகம் விழுங்க வங்காந்து, நின்றற்போல நிழலுமிழ்து நெடுவெண்டிக் கெளயிறிலங்க, வின் ? நகுருதி வானவா யங்காந் தென்னை விழுங்குவா, னன்றே வந்த தும்மலை யாளியே ஞாவி யாடாய்கொல்" சீவக. ௩௯௦. (ஆ) "விரி மலர்த் தென்றலாம் வீசுபாசமு, மெரிற்றச செக்கரு மிருநடுங் காட்டலா, வரியவட் கனறரு மந்தி மாலையாய், கருநிறச் செம் மயிர்க் காலன் ரேன்றினான்" கம்ப. மிதிலைக்காட்சிப். ௬௨. (இ) "கூற்றங் கரந்து கொடியுன் மலை வடிவுகொண்டு, தோற்றஞ் சிறு பிறையேயெயிராகத் துறையிருந்து, தேற்றந் தரும்பெடையன்ன

முன் சேவலுஞ் சேக்கைபுரு, மாற்றுந் திறமழி யேனவ ரோடென்
றகன்றனவே” அம்பிகாபதி கோவை. ௧௧௪.

உ. (அ) “மெல்லெ, னருளிற் பிறக்கு மறநெறி” நான்மணி. ௭. (ஆ)
“அறனு, மருளுடையான் கண்ணதே யாகும்” சிறுபஞ்ச. ௩.

௩. (அ) “தருமமென் றெருபொரு ளுளது தாவிலா, விருமையி னின்பமு
மெளிதி னுக்குமால்” கந்த.....(ஆ) “அறமே, யிருமை யுந்துணை
யாகுவ தன்றிமற் றில்லை”

௪. (அ) “மன்னுயிர்ப் பன்மையும் கூற்றத் தொருமையும்; நீன்ளுகு
தாக்கிய” புறம். ௧௧: ௩ - ௪. (ஆ) ஏருமைக் கடும்பரி யூர்வோ னுயிர்த்
தொகை, யொருபக லெல்லையி னுண்ணு மென்ப, தாரிய வரச
(பிரதிபேதம்) * அத்தமசிரியை.

எந்நி

கலித்தொற்கை கஉ௦.

முன்னர் நின்றமலை உட்குதலையுடைய மாலையெனப் பின்னர் வந்த
* மாலில் விசேடித்துநின்றது.

௧0 மாலேநீ, உள்ளங்கொண்டகன்றவர் துணைதாராப்பொழுதின்கண்
வெள்ளமா (க)னிறநோக்கிக் கணைதொடுக்குங் கொடியான்போ
லல்லற்பட் டிருந்தாரை யபர்ப்பிய வந்தாயோ

எ - து: இங்கனங் கடிய நீ என்னெஞ்சத்தைத் தம்மிடத்தே கொண்டு
நீங்கினவர் எனக்குத் துணையாந்தன்மையைத் தாராத காலத்திலே வெள்ளத்
திலே அகப்பட்டுக் கரையிற மாட்டாத மானினது மருமத்தைப் பார்த்து
அம்பைத் தொடுக்குங் கொடியவனப்போல அல்லலிலே அழுந்தியிருந்த
என்னைக் கையறவெய்துவிக்க வந்தாயோ? எ - து.

மாலே நீ என வருகின்றவற்றையும் தாவொடு கூட்டி முற் கூறியவாரே
பொருளுரைக்க.

௧௩. மாலேநீ, ஈரமில் காதல ரிகந்தருளா (உ)விடனோக்கிப்
(௩)போர்(௪)தொலைந் திருந்தாரைப் பாடெள்ளி நகுலார் போ
லாரஞ் சூற்றாரை யணங்கிய வந்தாயோ

எ - து: இங்ஙனங் கடிய நீ அருளில்லாத் காதலர் வீட்டுகிங்கி அருளா திருத்த காலத்தைப் பார்த்துப் (ரு) போரிலே தோற்றிருத்தவர்களை அவர்கள் பட்ட தோல்வியை இகழ்த்து சிரிப்பாரைப்போலே பொறுத்தற்கரிய வருத்த முற்ற என்னை வருத்துவிக்கவந்தாயோ? எ - று.

ராமர்களைத் தறிய, தூழி லாட்டிய குழ்கழல் வேந்தன்” சீலப்: உச: உசடு - உசடி.

க. (அ) “சிலைமாண் கடுவிகை + கலைநதத் தழுத்தி” (ஆ) “வரிமர னேன் ஞாண் வன்சிலைக் கொளீஇ, யருநிரத் தழுத்திய வம்பினர் பலருட, னண்ணல் யானை வெண்கோடு கொண்டி” (இ) “வெள்வே, லாத னெழினி யருநிரத் தழுத்திய, பெருக்களிற் றெவ்வம் போல” என்பவையும் இந்நூற்பக்கம் ஈகச: க - ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

உ. இடன் - காலம். கலி. கஉக: உஉ.

ஈ. “போர்.....வந்தாயோ” என்பது செய்கை யல்லாத மாலைப் பொழுதினைச் செய்யாமரபிற் றெழிந்படுத்தடக்கி உவமவாயிற்படுத்த தென்பார். ஈச; தோல். பொருளி. கு. உ.

ச. “ஒருவனை யொருவ னடிதலுந் தொலைதலும், புதுவ தன்று” புறம். எக: க - உ.

ஊ. (அ) “தனக்கிரித் தானைப் பெயர்புற நகுமே” புறம். உஅச: அ; (ஆ) “வானக மண்ணு மெல்லா நகுநெடு வயிபத் தோளா, னானகும்

(பிரதிபேதம்) * மாணிய விசேடித்த.

ஐந்தாவது நெய்தல் ஈ. எடுக

போர்தொலைந்திருத்தார், தொழிவின்றெழில் தொழிலுடையதன்மேல் சின்றது.

கஈ (க) மாலைநீ, கந்தாதல் சான்றவர் களைதாராய் பொழுதின்கண் (உ) வெந்ததோர் புண்ணின்கண் வேல்கொண்டு நுழைப்பான் காய்த்தனோ யுழப்பாரைக் கலக்கிய வந்தாயோ [போற்

எ - து: இங்ஙனம் *கடிய நீ எனக்குப் பற்றுக்கோடாதலை அமைந்தவர்
என் வருத்தத்தைப் போக்குகலைச் செய்யாத காலத்தே முன்பென்றதொரு
புண்ணிலை பின்பு ஒருவேலைக்கொண்டு சொருகுவாயைப்போலே மெய்
வெதும்புதற்குக் காரணமான காமநோயிலே அழுந்துகின்ற என்னையுள்ளி
உள்ள அறிவையுந் கலங்குவிக் வந்தாயோ? எ - று.

† எனவாங்கு

எ - து: என்று அவள் கூறும்படியாக. எ - று.

ஆங்கு, அசை.

உ0 இடனின் றலைத்தரு மின்னசெய் மாலை
துனிகொ டியர்தீரக் காதலர் துணைதர
(நு) மெல்லியான் பருவத்து மேனின்ற கடும்பகை
யொல்லென நீக்கி யொருவாது † காத்தோம்பு
நல்லிறை தோன்றக் கெட்டாங்
கில்லா கின்றா லிருளாகத் தொளித்தே

பகைவெல்லா கருவொன் றதற்கு நாணன்” கம்ப. சும்ப. ௧௧.
(இ) “முன்னை வைகலின் முரிந்தன நென்றே, பன்னு மோர்வசை
பாந்ததுமன்றிப், பின்னு மிப்பகல் பிழைத்தன நென்றா, வென்னை
யாவர்களு மென்னவர் மாதோ” கந்த. மூன்றாட்பாறு. ௧௪௮.

௧. பொழுதொடு கேட்டுந்போலக் கூறியதற்கு, “(மாலைநீ.....)
காய்ந்த நோயுழப்பாரைக் கலக்கிய வந்தாயோ [..... மாலை]”
என்பது மேற்கோள்; தொல். செய். கு. உ00. ௩௪.

உ. (அ) “மாலை, வெந்துயர்க் கண்ணின் வெவிட்டதுபோல், வந்திறுத்
தன்றால் வலியெனக் கில்லென” (பெருங். (க) ௩௩: ௧௪ - ௧௬)
என்பதும் (ஆ) “வெந்தபுண் வெலெறிந் தற்றால்” (கலி. அரு: ௩0)
என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

௩. “நல்லற நெறிநிதீஇ யுல்காண்ட வரசன்பி, னல்லது மலைந்திருந் தற
நெறி நிறுக்கல்லா, மெல்லியான் பருவம்போன் மயங்கிரு டலைவர,
வெல்லைக்கு வரம்பாய விடும்பகைர் மருன்மாலை” கலி. ௧௨௧: ௪-௭.

(பிரதிபேதம்) *கடியநீ, † எனவாங்கென்றில் ஆக்கரை. ‡ காத்தாற்று நல்லிறை.

*எ-து: ஆற்றுதற்கோரிட மின்றாக அலைத்தலைச்செய்யும் பொல்லாங்கே செய்யும் மாலைக்காலத்தாலே வெறுப்புக்கொண்ட வருத்தந்தீரும்படி காதலர் விரைந்து வருகையினாலே, அம்மாலை இராக்காலத்திடத்தே சென்றொளித்து. நாற்படையாலே இளைத்த அரகன் இளைத்த பருவத்தே அவனுக்கு மேலாய் வந்த டீசடியபகையானது அந்தப் பகைமையை விரையப்போக்கி நீங்காமல் நின்று காத்து நடத்தும் நல்ல இறைவன் வந்து தோன்றக் கெட்டுப்போனாற் போலே, இல்லையாகாநின்றதெனக் கண்டோர் கூறினர். எ - று.

|| பகை கெட்டாங்கு மாலை ஒளித்து இல்லாகின்றதென்க.

இதனால், கண்டோர்க்கு ஆக்கம்பற்றிய மருட்கை பிரந்தது.

(க) இஃது இடையிடையே சொற்சீரடிவந்து எண்ணிடையிட்சி என்னங் குன்றிய கொச்சகம். (க)

(கடக.) ஒண்சுடர் கல்சேர வலகூருந் தகையது

தெண்கட லழுவத்துத் திரைநீக்கா வெழுதருஉந்

தண்கதிர் மதியத் தணிநிலா நிறைத்தரப்

புள்ளின மிரைமாந்திப் புகல்சேர வொலியான்று

வள்ளிதழ் கூம்பிய மணிமரு ளிருங்கழி

பள்ளிபுக் கதுபோலும் பரப்புநீர்த் தண்சேர்ப்ப;

எ தாங்கருங் காமத்தைத் தணந்துநீ புறமாறத்

தூங்குநீ ரிமிழ்திரை துணையாகி யொலிக்குமே

யுறையொடு வைகிய போதுபோ லொய்யென

நிறையான திழிதருஉ நீர்நீந்து கண்ணுக்கு;

கஃ வாராய்நீ புறமாற வருந்திய மேனிபாட்

காரிருட் துணையாகி யசைவளி யலைக்குமே

க. (அ) இச்செய்யுளுக்கு (தொல். செய். கு. கடுகு. கச்.) இக்குறிப்பே சிறிது வேறுபடக் காணப்படுகின்றது; (ஆ) போரசியரும் “அரு

டர்ந்த காட்சியா னறனோக்கா னயஞ்செய்யான்” எனவும்.....
 அடக்கியவீன்றி அடிசியிர்ந்தொழுதியது போலும் கொச்சகம் வருங்
 கால், ஒத்தாழிசையும் வண்ணகமும்போலத் தனிச்சொற்பெற்றும்
 பெறாதும் வரும்” என்று கூறி, இதனைத் தனிச்சொற் பெற்று வந்த
 தற்கு உதாரணங்காட்டினர்; தோல். செய். கு. கருடு.

(பிரதிபேதம்) * எ-து என்று அவன் உறும்படியாக ஆற்றுதற்கு, † அரணிகத்த. ‡ கடி
 யகையறிந்த, அப்பகை, கடியகையான அத்தப்பகை, || பகைகொட்டாக்
 கெஞ்ச மகை.

ஐந்தாவது நெய்தல் ச.

எசுக

கமழ்தண்டா துகிர்த்துக் கழுற்ற கோடல்வீ
 யிதழ்சோருங் குலைபோல விறைநீவு வணையாட்டு;

கரு இன்றுணை நீரிப்ப விரவினுட் டிணையாகித்
 தன்றுணைப் பிரிந்தயாஅந் தனிக்குரு குசுவமே
 பொண்சுடர் ஞாயிற்று விளக்கத்தா னொளிசாம்பு
 நண்பகன் மதியம்போ னலஞ்சாய்ந்த வணியாட்டு;
 எனவாங்கு;

உ௦ எறிதிரை தந்திட விழிந்தமீ னின்றுறை
 மறிதிரை வருந்தாமற் கொண்டாங்கு நெறிதாழ்ந்து
 சாயினள் வருந்தியா ளிடுமீபை
 பாய்பரிக் கடுந்திண்டேர் களையினோ விடனே.

இது தலைவன் ஒருவழித் தணந்தவிடத்துத் தலைவி ஆற்றமைகூறி
 வரையக் கருதிறையாயிள் இஃதிடமெனக்கொல்லியது.

இதன் பொருள்.

ஒண்(க)சுடர் கல்சேர வுலகருந் தகையது
 தெண்(உ)கட லமுவுத்துத் திரை *நீக்கா வெழுதருடர்
 தண்கதிர் மதியத் தணிநிலா †நிறைத்தரப்
 புள்ளின மிரைமாந்திப் புகல்சேர வொலியான்று
 (உ) வள்ளிதழ் கூம்பிய (ஃ)மணிமரு ளிருங்கழி
 பள்ளிப்புக் கதுபோலும் பரப்புரீர்த் தண்சேர்ப்ப

எ - து: ஒள்ளிய ஞாயிறு அத்தகிரியைச் சேர்தலானும் உலகெல்லாந்
தன் ஒளிபரக்கும் || தன்மையதாகித் தெளிந்த கடற்பரப்பிற் றிரையைநீக்கித்

க. இந்நூற்பக்கம் எடுக்க: க - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

உ. (அ) “கடலமுவு நீந்தி” சீவக. ௫௦௬. (ஆ) “கருங்கட லமுவுத்து”
பெருங். (க) சடு: அஅ.

ங. பிறிது பொருளோடு உவமை கூறாது பொருள்தோற்றிய விடத்தோடு
கோக்கி முன்னமரபால் உவமை கூறியதற்கு, “வள்ளிதழ்..... ..தண்
சேர்ப்ப” என்பது மேற்கோள்; தோல். உவமை, கு. உங. ‘பிறிதொடு’
இளம்.

ச. “இனமீ னிருக்கழி யோத முலாவ, மணிநீர் பரக்கும் துறைவ”
தீணைமொழி. சச.

(93திபேதம்) * சீக்காயெழுதரு. † நிறுத்தா, சியத்தா. ‡ புக்கபோதும், || தன்மையதாகி.

96

எகஉ

கவித்தொகை க்உக.

தோன்றத் தண்ணியதாகிய கதிரையுடைய மதியத்தினது அழகையுடைய
சிலாயிருக்கலைச்செய்கையினாலும் (க) பறவைகள் இளையை நிறையத்தின்று தாந்
தங்கும் (உ) புக்கலைச் சேர்கையினாலே தன்னிடத்து ஆரவாரம் அடங்கப்பட்டு
வளவிய இதழ்களாக் குவிந்த நீலமணியென்று மருளும் பெரியகழி துயில்
கொண்ட தன்மையை யொக்கும் கடலையுடைய குளிர்ந்த சேர்ப்பினே! எ-று.

தகையதாகி எழுதரும் மதி. ஞாயிறு படுதலும் மதியந் தோன்றுதலும்
பறவைகள் புக்கசேர்தற்குக் காரணமென்றுகொள்க.

அவை சேர்கையினாலே ஒவியவித்து *பேரயதைப் பள்ளிபுக்காற்போலே
இருந்ததென்றது தன்குறிப்பை அதன்மேலேற்றிக்கூறியதோர் உவமவிசேடம்.
இஃது “ஒரீ இக்கூறலுமரீ இயபண்பே” என்னும் (ங) உவமவியற்குத்திரத்தில்
அடக்கினும். இதழ் கூம்புகலும்துயிற்கு அடையாய் நின்றது.

ஞாயிறு கல்சேர்த்ததனைத் தலைவன் இட்டுப்பிசிந்து தன் மனையிலே
சேர்த்திருத்தலிற் களவு புலப்படாத தன்மையாகவும் மதியத்தின் சிலாப்
பரந்ததனை அவ்விடத்துக் காவலின் விளக்கமாகவும் பறவைகளின் ஆரவாரங்
கெட்டதனை இவ்விரண்டினாலும் அவர்தூற்றுகின்ற மகளிரொலி அவிந்து

இவ்வூர் தயில்கின்றூற் போலிருந்த தன்மையாகவும் உள்ளுறை யுவமங்கூறுக.

எ தாங்கருங் காமத்தைக் தணந்துநீ புறமாறத்
தூங்குநீ ரிமிழ்திரை துணையாகி யொலிக்குமே
(ச)யுறையொடு வைகிய போதுபோ லொய்யென
(ஔ)நிறையான திழிதநூஉ (ஃ)நீர்நீந்து கண்ணாட்டு

எ - து: நீ இட்டுவைத்துப் பிரிந்து நின்னூரிடத்தே உறைந்து முன்பு
நின்னெஞ்சில் தாங்குதற்கரிதாய்ப் போந்த காமத்தை நின்னிடத்தினின்றும்
கைவிகையினாலே துளியோடே தங்கின பூப்போலே நிறக்குமளவில்
அமையாதே விரைய விழும் நீரிலேகிடந்து நீர் துகின்ற கண்ணையுடையவட்டு

- க. "பறவைபாட் டடங்கினலே பகல்செய்வான் மறைந்தனனே"
சீலப். எ: சஉ.
- உ. புசுவென்றது, புகுமிடமாகிய மரப்பொந்து கூடு முதலியவற்றை.
- ங. தொல். உவம. கு. கூட.
- ச. "நீலங் காரெதிர் பவைபோ, விணைநோக் குண்கண் ணீர்நில் லாலே"
(கலி. எ: ௧௧ - ௧௨) என்பதும் அதன் குறிப்பும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.
- ஞ. "நிறைநிலா நோய்கூர நெடுங்கனி ருகுத்தனலே" சீலப். எ: சஉ.
- க. (அ) "உள்ளம்போன்றுள்வழிச் செல்கற்பின்வெள்ளநீர், நீந்தலமன்றோ
வென் கண்" துறன். ௧௧௭௦. (ஆ) "நெடும்பெருங்க ணீர்தின நீர்"
பு - வே. பெருந்திணைப். பெண்பாற். அ.
பரதிபேதம்)* போய்கைபள்ளி, † இயலிடக்கிரும்.

ஐந்தர்வது நெய்தல் ச. வகூ க.

அசைகின்ற கடலிலே எழுந்து முழங்குகின்ற திரைதான் துணையாகி நின்ற
ஆரவாரியாநிற்கும். எ - து.

(க) *வருத்துகின்ற திரை தான் துணையாக ஒலிக்குமென்று அஃது
(௨) இறந்துபடுத்தாது நின்றமைபற்றிக் கூறினான்.

கக (ந)வாராய்நீ புறமாற வருந்திய மேனியாட்

காரிருட் டீணையாகி பசைவளி யலைக்குமே

கமழ்தண்டா துதிர்த்தக (ச)லுமுற்ற கோடல்வீ

யிதழ்ச்சோரும் குலைபோல விழைவே லீயாயாட்டு

எ - து: நீ ஈண்டு வாராயாய், நின்மனையிடத்தே இருந்து வருந்திய மேனியையுடையவாட்டு நீ வைத்த வேட்கை நின்னிடத்தினின்றும் கைவிடுகையினாலே கமழ்கின்ற தண்ணியதாது உதிர்த்து சித்தும்படி முறைமையுற்ற இதழ்கள்வீழும் குலையினையுடைய கோடல்வீப்பால் இறையினின்றும் கழலும் வளையினையுடையாட்டு நிறைந்த இராக்காலத்தே அசைந்து வருகின்ற காற்றுத்தான் துணையாகிநின்ற வருத்தாநிற்கும். எ - டு.

இனி மேனியாட்டு வருந்திய நீ வாராயாய்ப்புறமாற என்முறாம்.

கரு இன்றுணை நீரீப்ப விரவினுட் டீணையாகித்

தன்றுணைப் ||பிரிந்தயா அந் தனிக்(டு)குரு குசவுமே

க. “கத்துங் கடலும்பெரும்பகை யாய்விட்ட வாமொரு பைத் தொடிக்கே” என்பது இங்கே கருதற்பாலது.

உ. இறந்து படுக்கல் - இறந்துபடச் செய்தல்.

ங. வேற்றுமையடுக்கினுள் துருகு ஒருபொருண்மேற் பலவடுக்கிவந்து ஒரு வினையான் முடித்தற்கு, “வாராய்நீ.....வளையாட்டு” என்னும் பகுதியை மேற்கோள்காட்டி, ‘இதனுள் காண்காவது அடுக்கிவந்து அலைக்குமென்பதனோடு முடிந்தவாறு கண்டுகொள்க’ என்பர், தெய்; தொல். வேற்றுமையங்கி. கு. கடி. ‘உருபுதொடர்ந்து’

ச. “அலங்கிதழ்க் கோடல் வீயுருபவைப்பா, விலக்கே ரெல்வளை யிறையுரும்மே” (கல். எ: கடு - கசு) என்பதும் அதன் குறிப்பும் இந்நூற் பக்கம் சுகக: சு-ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

டு. குருகு: நெய்தனிலத்துக்குறித்தாகக் கூறப்படும் ஒருபறவை; கரிய காலையும் வெண்ணிறத்தையும் உடையது; பனைமடலிற் கூடுகட்டிக் கொண்டு வதிவது; மீன் யாமை முதலிய நீர்வாழ்விடங்களை யுண்டு உயிர் வாழ்வது; துணைபிரிந்திருப்பின் வருந்தி அதனை அழைக்கும் இயல்பினது; நள்ளிவீல் உயவுவது; இதற்குச் சங்கும் இதன் காலுக்குத்

(புறத்தேபதம் * வருத்தாகின்றதான். † ஒலிக்குமென்றது இறந்த. ‡ சேரும். || பிரிந்தயாம்

.யொண்சுடர் * ஞாயிற்று விளக்கத்தா னொளிசாம்பு
† நண்பகன் மதியம்போ னலஞ்சாய்ந்த வணியாட்டு

நினையரிதாளும் வெண்டாழம்பூவுக்கும் வெண் கூதாளம்பூவுக்கும்
இதுவும் உவமையாகக் கூறப்படும்; இதனிடரும் தாவியென்று அருகி
வழங்கும்; இதனைக் கொக்கென்பாரும் நாரையென்பாரும் அன்ன
மென்பாருமுளர்; இப்பெயர் நீர்வாழ் பரவைக்கெல்லாம் பொதுவாய்
வருமாயினும் (அ) “கொக்கினக்காள் குருகினக்காள்” என வேறு
வேறு விளிக்கப்படுதலின், கொக்கு அன்றென்றும் கருக்கால் கூறப்
படுதலின் நாரையும் அன்னமும் அன்றென்றும் துணியலாகும்.
இதன் இன்றாலுக்கு யாழொலியும் இதன் கூட்டத்தின் ஆர்ப்புக்குத்
தேர்மனையொலியும் உவமையாகக் கூறப்படுகின்றன. இது வெண்
ணிமழுண்டமையால் வெள்ளாங்குருகென்றும் வழங்கும். அதனோடு
சிறுமையென்னும், அடையுமடுத்துச் சிறுவெள்ளாங் குருகென்றும்
வழங்கும்; அது யானையங் குருகினும் இது சிறிதென்பது பற்றிப்
போலும். (ஆ) “புன்னை, வாவிணர்ப் படுகினைக் குருகிறை கொள்ளு,
மல்குறு காண லோங்குமண லடைகரை” (இ) “கருங்கால் வெண்
குருகு” (ஈ) “பெண்ணை, வீங்குமடற் குடம்பைப் பைதல்வெண் குருகு,
நள்ளென் யாமத் தயவுதோ றுருகி” (உ) “பெண்ணைத் தோடுமட
லேறிக்க, கொடுவாய்ப் பேடைக் குடம்பைச் சேரிய, வுயிர்செலக்
கடைஇப் புணர்துணைப், பயிர்த லாளு பைதலங்குருகே” (ஊ) “கெய்த்
தலைக் கொழுமீ னருந்த வினக்குருகு, குப்பை வெண்மண லேறி”
(எ) “குருகுடைத் துண்ட வெள்ளகட் டியாமை” (ஐ) “கோடுதுணர்ந்
தன்ன குருகொழுக்கு” (ஐ) “நினைத்தா ளன்ன சிறுபகல் கால,
வொழுக்கு ராரல் பார்க்கும், குருகுமுண்டி” (ஓ) “தாழை குருகினுந்
தண்ணர் துறைவனை” (ஔ) “தாழை வெண்பூக், குருகென மலரும்
பெருந்துறை” (ஔ) “பிணர்முடத் தாழை விரிமலர் குருகென, செடுங்
கழிக் குறுங்கயல் செய்தலுண மறைந்தும்” (ஐ) “குருகிருந் தன்ன,
வண்பிணி யவீழ்ந்த வெண்கூ தாளத், தலங்குருகில யலரி” (அஅ)

“ துறைபோ கறுவைத் தாமடி யன்ன, நிறங்கிள் தாவிச் சிறு வெள்ளாற் குருகே” (ஆஆ) “யாழ், நரம்பிசைத் தன்ன வின்ருயற் குருகின்” (இஇ) “விருத்தின் வெண்குரு கார்ப்பின்.....பண்ணமை நெடுந்தேர்ப் பாணியி னெலிக்குந், தண்ணக் துறைவன்” (ஈஈ) “வெள்ளாங்குருகின் பிள்ளை” (உஉ) “யாணையக் குருகின் கானலம் பெருந்தோ, டட்ட மள்ள ரார்ப்பிசை வெருஉக், குட்டுவன் மரந்தை” என வருபவை இங்கே அறிதற்பாலன. வடமொழியில் ‘க்ரொளஞ்சுகிரி’ என்பது தமிழில் ‘குருகுபெயர்க் குன்றம்’ என்று உதற்படுதலானும்

(பிரதிபேதம்) * குயிற்றுவினக்கை, † கண்பகல்.

ஐந்தாவது நெய்தல் ௫.

என்பு

எ - து: இனிய துணையாகியநீ கைவிட்டு உன்மனையிடத்தே இருக்கையினாலே ஒள்ளிய சுடரையுடைய (க) நூயிற்றினது மிக்க ஒளியாலே தன் ஒளி கெடுகின்ற உச்சிக்காலத்து மதிபோலே நன்மைகெட்ட முகத்தினையுடையாட்கு இராக்காலத்திடத்தே தன் சேவலைப் பிரிந்து வருத்தும் * தனிக்குருகு தான் துணையாகி உசாவாநிற்கும். எ - று

எனவாங்கு, அசை.

உ0 எறிதிரை தந்திட விழிந்தமீ னின்றிறை

மறிதிரை வருந்தாமற் கொண்டாங்கு நெறிதாழ்ந்து

சாயினள் வருந்தியா ளிடும்பை

பாய்பரிக் கடுந்திண்டேர் களையினே விடனே

எ - து: இனிய துறையிடத்தே எறிவின்ற திரை ஏறக் கொண்டுவந்து † போகநிகையினால் எக்கரிவேகிடந்த மீனை மீள்கின்ற அத்திரை வருந்தா கடி கைக்கொண்டுபோன தன்மைபோலே நீ முன்பு ஈடத்தின நெறி தாழ்கையினாலே மெலிந்தனளாய் வருந்தினவளுடையவருத்தத்தைப் பாய்த்துசெல்லும் பரிபூண்ட கடிய திண்ணிய தேர் வெளியாக வரையோடே வந்து களையுமாயின் நல்லகாலமென வரைவுகடாயினள். எ - று.

இதனால், தலைவற்கு அசையு யிறத்தது.

இஃது ஒத்தாழிசைக் கவி.

(கஉஉ.) கோதை யாயமு மன்னையு மறிவுறப்
போதெழி லுண்கண் புகழ்நல னிழப்பக்
காதல்செய் தருளாது துறந்தார்மாட் டே தின்றிச்
சிறிய துனித்தனை துன்னுசெய் தமர்ந்தனை
பலவுறு நடுக்கினை யினைபேங்கி யழுதனை
யலவலை யுடையை யென்றி தோழி ;
கேளினி;

க்ரொளஞ்சமென்பது அன்றிலின் பெயரென்பராதலாலும் அன்றி
லுக்கு(ஊஊ) “தடவுநிலைப்பெண்ணைக், கொழுமடலிழைத்தசி மூபொந்
குடம்பைக், கருங்காலன்றிற் காமர் கடுஞ்சூல், வயவுப்பெடை யகவும்
பாலுட்கங்குல்” எனப் பனைமடல்வாழ்க்கையும் கருங்காலுடைமையும்
துணைபிரியா வியல்பும் கூறப்படுதலாலும் குருகென்பது அன்றிலா
விருக்கலாமென்று தோற்றுகிறது; இன்னும் ஆபாயத்தற்பாலது
அன்றிலின் செய்தி கல். கஉக: கஉ-ஆம் அடிக்குறிப்பிற் காணலாகும்,

க. (அ) “பகலாங்கட் பையென்ற மதியம்போல்” கல். ௩௪௩: ௨; (ஆ)

“விரிகதிர்ப் பரிதி முன்னர் வெண்மதி மழுங்கும்” நைடந. போர். ௨.

(பிரதிபேதம்) * தனிக்குருகினை. † போடுகையினுலே.

௪௧௬௬

தலித்தொகை கஉஉ.

அ மாணெழின் மாதர் மகளிரோ டமைந்தவன்
காணும்பண் பிலதை லறிவேன்மன் னறியினும்
பேணி யவன்சிறி தளித்தக் காலென்

ஊணி நெஞ்ச நெகிழ்தலுங் காண்பல் ;

கஉ இருநூழிழ்நுங்குந்தன் மகளிரோ டமைந்தவன்
றெருளும்பண் பிலனாத லறிவேன்மன் னறியினு
மருளி யவன்சிறி தளித்தக் காலென்
மருளி நெஞ்ச மகிழ்தலுங் காண்பல் ;

ககூ ஒள்ளிழை மாதர் மகளிரோ டமைந்தவ
னுள்ளும்பண் பிலனாத லறிவேன்மன் னறியினும்
புல்லி யவன்சிறி தளித்தக் காலென்
னல்ல நெஞ்ச மடங்கலுங் காண்பல் ;

உ௦ அதனால்;

யாம நடுநாட் டியில்கொண் டொளித்த
காம நோயிற் கழீஇய நெஞ்சந்
தானவர் பாற்பட்ட தாயி
னாமுயிர் வாழ்தலோ நகைநனி யுடைத்தே.

இது காமநீசலா இளமையொன்வயிற் பின் களவொழக்கம் ஒழுகிய
தலைவன் இடையீட்டுப் பிரிந்து தோன்முறை மனைவியரோடு புணர்ச்சி
யெய்தி இருந்தானாக, அதனையறிந்து ஆற்றளாய தலைவி *ஆற்றமையைக்
கண்டு வினா தோழிக்கு அத்தலைவ் அவனொழுகின்றவாறுத் தன்னேக்க
அவள் வயத்ததாயவாறுங் கூறியது. "மறையின் வந்த மனையோள் செய்
வினை, பொறையின்று பெருகிய பருவாற் கண்ணும்" (க) என்பதனும்
"பிழ்முறை யாக்கிய பெரும்பொருள் வதுவை" என்னும் (உ) சூத்திரத்தானு
முணர்க.

இதன் பொருள்.

கோதை யாயமு மன்னை யு மறிவுறப்
போதெழி லுண்கண் புகழ்நல னிழப்பக்
காதல்செய் தருளாது துறந்தார்மாட் டேதின்றிச்

க. நொல். கற். கு. ௧௦.

உ. நொல். கற். கு. ௩௧.

(பிரதிபேதம்) * ஆற்றும்மண்டு, † பருவாற்கண் என்பதனும்.

சிறிய துளித்தனை துண்ணசெய் தமர்ந்தனை
பலவுதா மடுக்கினை ஈரினைபேங்க யழுதனை
பலவலை யுடையை பென்றி தோழி
கேளினி

எ-து: (க) கோதைபோல ஒழுங்குவிட்டு விளையாமும் ஆயத்தாரும் தாயும் அறிதலுறும்படி பூவினது அழகையுடைய கண்கள் புகழ்ந்த கலத்தை இழக்கும்படி முன்னர் நம்மிடத்தே மிக்க காதலை நிகழ்த்திப் பின்னர் நமக்கு அருளாதே ஒருகாரணமின்றி நம்மைக் துறந்தாரிடத்தே முன்னர்ச்சிறியவாக வெறுத்தனை; பின்னர் அவர் நமக்குப் பொருந்தாக் குறைகளைச் செய்கையிலே அக்குறைகள் பல நூறுமாக அடுக்கிக் கூறி அதிலே அமர்ந்தனை; அதுமேயுமன்றி வருந்திவந்தி அழலுதுஞ்செய்தாய்; ஆகலான்ரி(௨)அலமருதலை யுடையயாயிருந்தாயென்று சொல்லாநின்றாய்; தோழி! இனி அலமரலைக் கேளென்றான். எ - து.

எது, வடமொழி திரிந்து விகாரமாய் நின்றது.

அ (௩)மாமொழிநின் மாதர் மகளிரோ டமைந்தவன்
காணும்பண் பிலனாக லறிவேன்மன் னறியினும்
பேணி யவன்சிறி தனித்தக் காலென்
ணணி னெஞ்ச நெகிழ்தலுங் காண்பல்

௧. (அ) "திண்ணிலைக் கடம்பின் நிரளவை விளைஇய, துணையறை மாலையிற் கைபிணி விடேளம்" துறிநீசி. கௌ-கௌ. (ஆ) "கோதை யாயமொ டோரை தழீஇ" அகம். சக: கக. (இ) "கடம்பு குடிய கன்னிமலை போற், றொடர்ந்து கைவிடாத் தோழி மாரொடும்" சீவக. கக௦.
௨. அலவல்-அலமருதல் போலும்; "அலவுற்ற" (துறிநீசி. ஏ) என்பதற்கு, 'அலம் வந்து' என்று பொருளெழுதப் பட்டிருத்தலும் காண்க. 'அல வலை' எனின் மனத்திற் றோன்றியதை ஆராயாது செய்தலாம்;

“அலவலை யில்லாக் குடியும்” தீரிகடுகம். ௩௪. “அலவலைச் செய்திக்
 ‘கஞ்சினன்” மணி எ: ௫௧. “அலவலை நீர்த்தா லத்தைநின் னவரென”
 பெருங். (௧) ௩௬: ௩௮௬. எனவருதல்காண்க. “அலவலைத்து வாழ்
 பவர்” பழ. ௩௨௬. என்பதற்கு, ‘நாணமில்லாததன்மையைச் செய்து
 வாழ்பவர்’ என்ற பொருள்செய்திருப்பது நோக்கி அலவலை யென்ப
 தற்கு, நாணமின்மை யென்று பொருள் கொள்வாரு முளர். பின்
 “நாணி னெஞ்சம்” என வருதலும் நோக்குக.

௩. கலீ. ௧௭ - ஆம் செய்யுட்டாழிசைகள் இங்கே ஒப்புநோக்கற்பாலன.
 (பிரதிபேதம்) * இன்றியே நம்மை.

௭௯ அ கலிக் கொதை ௧௨௨.

எ - து: மாட்சிமையையுடைய அழகியையும் காலையுமுடையமனைவிய
 ரோடே அவன் பொருந்தி நம்வருத்தத்தைப் பார்க்கும் குணமில்லாயிருத்தலை
 மிகவும் அறிவேன்; அறிந்திருப்பினும் அவன் வந்து என்னைப் (௧) பேணிச்
 சிறிதாக அளிக்க என்னுடைய நாணமில்லாத நெஞ்சம் என்வயத்ததன்றி
 அவனிடத்தே நெகிழ்ந்து செல்லுதலையும் கண்டிருப்பேன். எ - து.

௧௨ (௨) இருளுறழ்ந்தான் மகளிரோ டமைந்தவன்
 நெருளும்பண் பிலதை லறிவேன்மன் னறியினு
 மருளி யவன்சிறி தளித்தக் காலென்
 மருளி நெஞ்ச மகிழ்தலுங் காண்பல்

எ - து: இருளோடே மாறுபடுகின்ற கரிய கூந்தலையுடைய தொன்
 முறை மனைவியரோடே அவன் பொருந்தி நம் வருத்தத்தைக் தெளியும் குண
 மில்லாயிருத்தலை மிகவும் அறிவேன்; அறிந்திருப்பினும் ஒருகால் அருள்
 பண்ணி அவன் சிறிதாக அளிக்க என்னுடைய மருளியாகிய *நெஞ்சம் அதற்கு
 மகிழ்தலையும் கண்டிருப்பேன். எ - து.

௧* ஒள்ளிழை மாதர் மகளிரோ டமைந்தவ

னுள்ளும்பண் பிலதை லறிவேன்மன் னறியினும்
 புல்லி யவன்சிறி தளித்தக் காலென்
 னல்ல நெஞ்ச மடங்கலுங் காண்பல்

எ-து: ஒள்ளிய இழையினையும் காத்தலையுமுடைய தொன்முறைமனைவிய
 லோடே அவன் பொருந்தி நம்மை நினைக்கும் குணமில்லாதலை † மிகவும்
 அறிவேன்; அறிந்திருப்பினும் அவன் சிறிதாகப்புல்லி அளிக்க என்னுடைய
 வருத்தத்தைபுடைய நெஞ்சம் வருத்தமீளுதலுக் கண்டிருப்பேன். எ - று.

உ௦ அதனால்

(நு)யாம நடுநாட் டியில்கொண் டொளித்த
 காம நோயிற் கழீஇய(சு)நெஞ்சந்

க. “துனிசிறந் திழிதருங் கண்ணினீ ரறல்வார, வினிதமர் காத்தல
 னிறைஞ்சித்தன் னடிசேர்பு, நனிவினார் தளித்தவி னருபவண் முகம்
 போல” கலி. எக: ச - சு.

உ. “இருளுற ழிருங்கூந்த லிவண்மாட்டு” கலி. சக: கடி.

ங. “யாமத்துந் துயிலவ ளலமரு மென்றோழி” (கலி. சடு: கடி.) என்
 பதம் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

ச. கலி. சஎ: கக-உக, எஎ: உக-உச-ஆம் அடிகளும் அவற்றின் குறிப்புக்

களில் இவ்விடத்துக்குப் பொருள் தவணவும் இக்கே அறிதற் பாலன.

(பிரதிபேதம்) * நெஞ்சமெழ்தலையும், † மிகயறிவேன்.

ஐந்தாவது நெய்தல் கூ.

எண்க

* தானவர் பாற்பட்ட நாயி

னமுயிர் வாழ்தலோ நகைநனி யுடைத்தே

எ - து: ஆகையினாலே காமநோயாலே மிக்க நெஞ்சந்தான்(க)நடுநாள்
 யாமத்தில் நாக்கொள்ளந் துயிலவாங்கித் கொண்டு ஒளித்தவர் பருதியிலே
 பட்டுவிட்டநாயின், இனி நாயிருந்து உயிர்வாழ்கையோ மிகப் பிறர் சிரித்தலை
 யுடைத்தென்று தோழி வரைவுகடாவுதற்குக் கூறினாள். எ - று.

இதனால், ‘தன்வயினுரிமையும் அவன்வயிற் பரத்தைபும்’ (உ) கூறினாள்.

இதனால், தலைவிக்கு † இழிவு பிறத்தது.

இது, கேளினி எனச் சொற்சீரடிவந்த்மையிற் கொச்சகம்.

(இ)

(கஉந.) (ந.) கருங்கோட்டி நறுப்புண்ணை மலர்சீனை மிசைதொறுஞ்
 சுரும்பார்க்குங் குரலினோ டீருந்தும்பி யியைபூத
 வெருங்குட னிம்மென விமிர் தவிற் பாடலோ
 டரும்பொருண் மரபின்மால் யாழ்கேளாக் கிடந்தான்போற்
 பெருங்கட றுயிர்கொள்ளும் வண்டியிர் நறுங்கானல்;
 * காணமை யிருள்பரப்பிக் கையற்ற கங்குலான்
 மாணநோய் செய்தான்கட் சென்றாய்மற் றவணை
 காணவும் பெற்றாயோ காணையோ மடநெஞ்சே;
 * கொல்லேற்றுச் சறவினங் கடிக்கொண்ட மருண்மலை
 யல்லனைய் செய்தான்கட் சென்றாய்மற் றவணை
 புல்லவும் பெற்றாயோ புல்லாயோ மடநெஞ்சே;
 கஉ. வெறிகொண்ட புள்ளினம் வதிசேரும் பொழுதினாற்
 செறிவளை நெகிழ்த்தான்கட் சென்றாய்மற் றவணை
 யறியவும் பெற்றாயோ வறியாயோ மடநெஞ்சே;
 எனவாங்கு;

க. நடுநாள் - இடையாமம்; “நடுநாள் யாமத்தும் பதலுந் தஞ்சான்”
 புறம். கஅக: ந.

உ. தோல். கள. கு. உ௦.

ந. இச்செய்யுள், தாவகப்பட்ட மரபிற்றுகித் தாழ்சை வந்ததற்கும்
 (தோல். செய். கு. கஉச. பேர்.) தாவிற்கு அடியைந்தாகச் சரிதகம்
 நான்கடியாய்ச் சுருங்கி வந்ததற்கும் (தோல். செய். கு. கஉஎ. பேர்.)
 மேற்கோள்.

(பிரதிபேதம்) * தாமயர், † இளவு.

கக எல்லையு மிரவுந் துயிறுறந்து பல்லு

முரும்பட சவலநோய் செய்தான்கட் பெறனசைஇ

யிருங்கழி யோதம்போற் றடுமாறி

வருந்தினை யளியவென் மடங்கெழு நெஞ்சே.

இது காப்புயித்தூக்கண் ஆற்றாத தலைவி தலைவன்பாற்சென்ற நெஞ்சின நோக்கி அழிந்து கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க) கருங்கோட்டு நறும்புன்னை மலர்சினை *மிசைதொறுஞ்

சுரும்பார்க்குங் குரலினே (உ) டிருந்துமிரி டியியைபூத

வொருங்குட னிம்மொன விமிர்கலிற் பாடலோ

டரும்பொருண்மராதின்மால்(ந) டியாழ்கேளாக் கிடந்தான்போற்

பெருங்கட றுயில்கொள்ளும் வண்டியிர் நறுங்கானல்

எ - து: கரியகொம்பினையுடைய || புன்னையின்! சிறிய சிணையில் நறிய தாகிய - மலர்தோறும் (அ) மலருஞ்செவ்வி பார்த்து துகருதற்குச் சுரும்பினம் ஆரவாரிக்கும் ஓசையோடே + கரிய தும்பிகளும் ஒருங்கியைந்து ஊத'எழுந்த குரலுஞ் சேர இம்மெனும் ஓசைபட ஒலிக்கையினாலே அவற்றைக்கேட்டு யாவராலும் பெறாதற்கரியபொருளாகிய முறைமையினையுடைய திருமால்

க. (அ) "இரும்பினன்ன கருங்கோட்டுப் புன்னை" (ஆ) "கருங்கோட்டுப் புன்னை மலரிற் குதருந்தி, யிருங்களிப் பிரச மூத" நற். உசக: க, ககக: க - க0; (இ) "கருங்கோட்டுப் புன்னைப் பூம்பொழில்" துறுந். கஉக. (ஈ) "சருங்கோட்டுப் புன்னைத் தங்குத் துறைவற்கு" ஐங். ககக; (உ) "பெருங்காற் புன்னைக் கருங்கோட்டு" பெருங். (க) ஈ0: கஅ. (ஊ) "இரும்புகவைத் தன்ன கருங்கோட்டுப் புன்னை" கல். கக: கக என்பவற்றால் புன்னை கருங்கோட்டென்பது விளங்கும். அம்மரத்தைப்பற்றிய மற்றைச் செய்திகள் கலி. ககக: கக - ஆய அடிக்குறிப்பிற் காணலாகும்.

உ. (அ) "இருந்தும்பி யியைபூத" கலி. கஉஎ: கக. (ஆ) "திருத்தி னிளிவண்டு பாட விருந்தும்பி, யின்குழ லுதம் பொழுது" கார். கடு.

ங. யாழ் கேட்டா னென்னு மிடத்து யாழிற் பிறத்த இசையை யாமென்

றலால், அது பிறந்தவழிக் கூறலென்னும் ஆகுபெயரென்பர் தெய்வச்; தோல்-வேற்றுமைமயங்கி, சூ. ௬௦. 'முதலிற்'

சு. "மலராக்காற், செல்லாவாஞ் செம்பொறி வண்டினம்" நர்லடி. ௨௮௩.

(பிரதிபேதம்) * மீமிசைச் சரும்பார்க்குக் குழலிலேயே, † இசையூத, ‡ யாழ்கொள்கிடல், || புன்னையினுடைய சிறிய, + மலர்மிசைதொறும், + கரியதாடிய.

ஐந்தர்வது தெய்தல் கூ.

என்க

பாட்டோடே யாழையுங்கேட்டுப் பள்ளிகொண்டவனைப்போலப் பெரிதாகிய கடலும் ஒலியலிந்து உறக்கத்தைக்கொள்ளும் வண்டு ஒலிக்கின்ற கானலின்கண்ணே. எ - று.

கெஞ்சே சென்றாய் என மேலே கூட்டுக.

ஒத்தம் வடிந்தகாலத்து மிக்க ஒலியின்மை பற்றிக் கூறிற்று.

புன்னை மலருஞ் செவ்வியார்த்து அவற்றை துகர்த்தற்குரியன துகர்கின்ற மையுங் கண்டு யாமும் காமச்செவ்வி அறிந்து நர் தலைவர் நுகாப்பெற்றிலே மேயென்று வருந்தியும், பாட்டையும் யாழையும்போலும் ஓசைகேட்டுக் கடலுட்படத் துயில்வின்ற காலத்தே யாமும் அவற்றைக் கேட்டுத் தலைவனிடத்தே துயில்ப் பெறுகின்றிலேமேயென்று வருந்தியும், கெஞ்சசென்றதென மேலே வருகின்ற இயக்கற்பொருட்டு முன்னின்ற கருப்பொருள் இறைச்சிப் பொருளாய் கின்று உபகாப்பட்டீ நின்றது. இஃது, "இறைச்சி தானே பொருட்புறத் ததுவே" (க) என்பதனான் உணர்க.

கூ (உ)காணமை யிருள் பரப்பிக் கையற்ற * கங்குலான்

(ஈ)மாணியோய் செய்தான்கட் சென்றாய். நற் றவனை(சு)நீ

காணவும் பெற்றாயோ காணியோ டடகெஞ்சே

எ - று: அறியாமையுடைய கெஞ்சே! கானலின்கண்ணே பொருள் களைக் கண்கள் காணாதபடி இருளைத்தான் பரப்பி உயர்களைல்லாஞ் செயலறு தற்றுக் காரணமான கங்குலிடத்தே ஒரு மருந்தாலும் மாட்சிமைப்படாத காமநோயைச் செய்தவனிடத்தே ஈப்பாலாய்; போன நீ யின்னை அவனைக் கண்ணாற் காண என்வின்ற அவ்வணவுதானும் பெற்றாயோ, அவனைக் காண திருந்தாயோ கூறென்றான். எ - று.

உம்மை இழவுசிறப்பு. † இனிக்குக் காணப்பெற்றாயோ இல்லையோ என
 || ஓகாரத்தை ஐயமாக்கி உரைத்த துறிக், * நீ அவனும் காணப்பட்டாயெனக்கூறி
 † ஓகாரத்தினை இரக்கமாக்கிக் கூறலுமாம்.

இது + நயமாமத்துச் சென்றமை கூறினார்.

க. தொல். பொருளி. கு. ௩௫.

உ. “காணமை.....காணயோ மடநெஞ்சே” என்பது தாழிசையெனவும் இடைநிலைப் பாட்டெனவும் படுமென்பர் பேராசிரியர்; தொல். செய். கு. ௧௩௨. நர்சினூர்க்கினியரும் அவ்வாறே கூறுவர்; தொல். செய். கு. ௧௩௭.

௩. (அ) “மாணநோயுழப்பதை” கலி. ௧௩௨: ௧௧. மாணமை. அவ்விறத்த வென்னும் பொருளிலும் வரும்.

௪. நெஞ்சொடு கேட்டுக் போலக் கூறியதற்கு “நீ..... நெஞ்சே” என்பது மேற்கோள்; தொல். செய். கு. ௨௦௦. ௩௪.

(பிரதிபேதம்) * கக்குல்லாய், † போலாய், ‡ இனிப்பெற்றாயோ, || ஓகாரமய, + இரக்கமாகக்கூறி, + நயமாமத்து.

எஎஉ

கலித்தொகை ௧௨௩.

க. (க)கொல்லேற்றுச் (உ)சுறவினங் கடிக்கொண்ட மருண்மலை யல்லனாய் செய்தான்கட் சென்றாய்மற் றவனை நீ புல்லவும் பெற்றாயோ புல்லாயோ மடநெஞ்சே

எ - து: மடநெஞ்சே! காணலின்கண்ணே கொல்லின்த(௩) ஏறுகியசுறவி னுடைய திரள் போலாரைப் போகாமற்காத்தலைக்கொண்ட மயக்கத்தை யுடைய மலைக்காலத்தே வருத்தத்தையுடைய காமநோயைச் செய்தவனிடத் தேபோலாய்; போன நீ பின்னை அவனைப் புல்லஎன்கின்ற அவ்வளவுதானும் பெற்றாயோ, புல்லாதிருத்தாயோ கூறென்றார். எ - து.

இனிப் புல்லப்பெற்றாயோ இல்லையோ என ஓகாரத்தை ஐயமாக்கி உரைத்த துறிக், * நீ அவனும் புல்லப்பட்டாயெனக்கூறி ஓகாரத்தினை இரக்க மாக்கிக் கூறலுமாம்.

க௨ † வெறிக்கொண்ட (ச) புள்ளினம் ‡ வதிசேரும் பொழுதினும் செறிவளை நெகிழ்த்தான்கட். சென்றாய்மற் றவனை (௫) நீ யறியவும் பெற்றாயோ வறியாயோ மடநெஞ்சே

க. தொல். செய். சூ. க௩சு. நச். மேற்கோளில் 'கொல்லேற்று' என்னும் தாழிசை மூன்றாவதாகவும் 'வெறிகொண்ட' என்னும் தாழிசை இரண்டாவதாகவும் காணப்படுகின்றது.

உ. "செழுங்கதிர் மண்டில, மால்வரை மரைய.....மல்குகழித், துணைச்சுரு வழங்கலும் வழங்கும்"

ங. (அ) "கடல்வாழ் சுறவு மேறெனப் படுமே" தொல். மர. சூ. க. (ஆ) "சுறவுப்பிறழிருங்கழி நீந்தி" தொல். கள. சூ. 1௨௩. நச். மேற்கோள். என்பனவும் (இ) "கோட்சுரு வினத்தொடு" (சீவந. ௧௫) என்பதன் விசேடவுரையில் 'முன்னே சுழியணந்தமைபெறுதலின், சுறவு கூறினார்' என்று எழுதியிருப்பதும் (ஈ) கடல் 'மகாலயம்' என்று கூறப்படுதலும் நோக்க, சுறவு செய்தனிலத்திற்கே உரியதென்று கொள்ளலாகும். (உ) மேலள்ள தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தின் இளம் பூரணரூரையில், 'பிள்ளைச்சுறவு, யாற்றுச் சுறவு உண்மையின், செய்புட்காவது கடல்வாழ் சுறவொன்றே யெனப் பிரித்தான்' என ஒரு குறிப்புக் காணப்படுகின்றது. இச்செய்தி ஆராய்தற்பாலது.

ச. "புள்ளின மிரைமாந்திப் புகல்சேர" கலி. ௧௨௨: ச.

ஊ. "நீ.....நெஞ்சே" என்பது உணர்வுடையதுபோல் நகைபற்றிக் கூறியதற்கு மேற்கோள்; தொல். பொருளி. சூ. ௨. நச்.

(பிரதிபேதம்) * நானகைப் புலப்புட்டா, † பொறிகொண்ட, செறிகொண்ட. ‡ பரிசேரும்போழிசூல்.

எ - து: மடநெஞ்சே! அக்கானலின்கண்ணே ஒழுங்குகொண்ட பறவைத்திரள் தார் தங்கும் இடத்தே சென்றுசேரும் மாலைக்காலத்தே முன்பு செறிந்தவனை கழலப் பண்ணினாவிடத்தே போனாய்; போன நீ பின்னை அவனை மனத்தினை அறிய என்சின்ற அவ்வளவுதானும் பெற்றாயோ, அது தானும் அறியாதிருத்தாயோ கூறென்றான். எ - து.

இனி அறியப் பெற்றாயோ இல்லையோ என ஓகாரத்தை ஐயமாக்கி உரைத்ததுநிச்ச, நீதான் அவனாவறியப்பட்டாயென உரைத்து ஓகாரத்தை இரக்கமாக்கலுமாம்.

†எனவாங்கு அசை.

கக எல்லை யு மிரவுந் துயிறுறந்து பல்லூ

(க)முரும்பட ரவலனோய் செய்தான்கட் பெறனசைஇ

யிருங்கழி யோதம்போற் (உ)றடுமாறி

வருந்தினை ட்யளிவென் மடங்கெழு நெஞ்சே

எ - து: அது கூருமையின், பின்னும் அறியாமையொருந்திய அளிக்கத்தக்க என்னெஞ்சே! பொறுத்தற்கரிய வருத்தத்தை யுடைய காமநோயைச் செய்தவனிடத்தே பகலுமிரவுந் துயிலைக் கைவிட்டுக் கரியகழியில் ஓதம் போவதுவருவதாய்த் தடுமாறுந் தன்மைபோல நீயும் பலமுறையாகச் சென்றும் வந்துந் தடுமாறி அவனைப் பெறுதல் நச்சி முடிவில் வருந்திவிட்டாய்; ஈதன்றோ நீபெற்றதென நெஞ்சினையொக்கி அழிந்துகூறினான். எ - து.

இஃது “உறுப்புடையதுபோல ஊண்வுடையதுபோன்ற, மறுத்துரைப்பதுபோல - நெஞ்சொடு புணர்த்தும்” (க.) என்பதனாகியது.

க. “அரும்பட ரவலனோ யாற்று வ னென்றோது” (கலி.உஅ:கஃ) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

உ. (அ) “மணிநிற செய்த விருங்கழிச் சேர்ப்ப; னண்ணல முண்டகன்ற னென்றுகொ லெம்போற், நிண்மண லெக்கர்மே லோதம் பெயரத், துணிமுந்நீர் தஞ்சா தது” (ஆ) “பறைவா யொலியோதம் பந்த ருகளந், துறைசேர் சிறுகுடியார் தஞ்சினுந் தஞ்சாய், நிறையின் மருண்மலை யெம்போல நீத்த, துறைவ னுடையையோ நீவாழி வீராய்” (இ) “வருதி பெயர் தி வருந்துதி தஞ்சாய், பொருதி புலம்புதி

நீயுக் - கருதுங்காற், பண்டினை யல்லையாற் பாழித்தோட் கோதையைக், கண்டனையோ வாழி கடல்" (ந) "போவாய் வருவாய் புரண்டு விழுந்திராதி, நாவாய் குழற நடுங்குதுவாய்.....ஆர்கவியே"

௩. தோல். பொருளி. கு. உ.

(பிரதிபேதம்) * ஶ அறிய, † ஆக்க எல்லையும், ‡ அனியையென். || இதுயுள்ளே. + செஞ்சொடு கிளத்தலென்பதனால்.

எள்ச

கவித்தொகை கட்சு.

இதனால், தலைவிக்கு இழிவு தோன்றிற்று.

இஃது ஒத்தாழிசைக்கலி.

(௧)

௩௨௪.) ஞாலமுன் றடித்தாய முதல்வற்ற முதுமுறைப்

பாலன்ன மேனியா னணிபெறத் தைஇய

நீலநீ ருடைபோலத் தகைபெற்ற வெண்டிசை

வாலெக்கர் வாய்குழும் வயங்குநீர்த் தண்சேர்ப்ப;

௩ ஊரல ரெடுத்தரற்ற வுள்ளாய்நீ துறத்தலிற்

கூருந்தன் னெவ்வநோ யென்னையு மறைத்தாண்மற்

காரிகை பெற்றதன் கவின்வாடக் கலுழ்பாங்கிக

பிரல ரணிகொண்ட பிறைதுத லல்லாக்கால்;

௪ இணையிவ்வூ ரலர் தூற்ற வெய்யாய்நீ துறத்தலிற்

புணையில்லா வெவ்வநோ யென்னையு மறைத்தாண்மற்

றுணையாருட் டகைபெற்ற தொன்னல மிழந்தினி

யணிவனப் பிழந்ததன் வணைமென்றோ லல்லாக்கால்;

௫ இன்றிவ்வூ ரலர் தூற்ற வெய்யாய்நீ துறத்தலிற்

னின்றதன் னெவ்வநோ யென்னையு மறைத்தாண்மன்

வென்றவே லுதியேய்க்குந் திறனல னிழந்தினி

நின்றநீ ருக்கலுமு நெடுப்பொருங்க ணல்லாக்கால்;

௬ அதனால்;

பிரிவில்லாய் போலநீ தெய்வத்திற் றெளித்தக்கா

லரிதென்னு டுணிந்தவ ளாய்நலம் பெயர்தரப்

புரியுளைக் கலிமான்றேர் கடவுபு

விரிதண்டார் வியன்மாப்ப விரைகநின் செல்வே.

இது “வேளிப்பட வரைதல் படரமை வரைதலென், றுயீரண்டேள்ப வரைத லாறே” (க) என்பதனும் உளவு வேளிப்பட்டபீள் வரையாது பொருள்வயிற் பிரிந்துவந்தானத் தோழி எதிர்ப்பட்டிநின்று தலைவியது ஆற்றமை கூறி வரைவுகடாயது.

இதன் பொருள்.

க. தோல். கள. கு. சக.

ஐந்தாவது நெய்தல் எ.

எளநு

(கஉச.) ஞாலமுன் றடித்தாய் முதல்வற்கு முதுமுறைப்

(க)பாலன்ன மேனியா னணிபெறத் தைஇய

(உ)நீலநீ ஃருடைபோலத் தகைபெற்ற வெண்டிரை

வாலெக்கர் வாய்குமுள் வயங்குநீர்த் தன்சேர்ப்ப

எ-து: (க)உலகமுன்றையும் தன் திருவடியாலே அளந்த எப்பொருட்கும் அடியாயிருக்கின்றவனுக்கு மூத்தமுறைமையினையுடைய(சு)நம்பிமூத்தபிரான் அமுதபெற உடுத்த நீலத்தினது நீர்மையையுடைய ஆடை-யை ஒக்கும்படி அழகைப்பெற்ற வெண்டிரையினையுடைய கடல் வெண்மையையுடைய இடுமணலிடத்தே வந்து குழந்து விளங்குகின்ற † நீரையுடைய தண்ணீய ‡சேர்ப்பனே. எ - று.

வெண்மை திரைக்கு அடையாய்த் திரை ஆகுபெயராய் நின்றது; || நீல வுடைக்கு வெண்மை = ஒப்பன்மையின்.

கடல் தன்சரையை இகவாமை நிற்றின்ற சேர்ப்பவென்றதனால், நீயும் குடிப்பிறந்தார்க்குவரைந்துகொண்டுஇல்லறநிகழ்த்தவேண்டுமென்று + கூறிய கரையைக் கடவாமல் வரைந்துகோடல் வேண்டுமென்று உள்நுறையுமங்க கொள்க.

நி ஊரல ரெடுத் x தரற்ற வுள்ளாய்நீ (நி) துறத்தலிற்
கூருந்தன் னெவ்வனோ யென்னையு மறைத்தாண்மற்

க. “பானிற வண்ணன்போல்” கலி. ௧௦௪: ௮.

உ. (அ) “அலத்தான் முன்னம் பிளந்தபகை யடர்ப்பான் கருதிப் பிளப்
புண்ட, சலத்தால் யமுனை பிணித்ததெனத் தயங்கும் படிசேர் தானை
யினான்” வில்லி. தி. னொளபதி. ௪௦. (ஆ) “துளங்கொளி நீலநண்
டுகிலு தித்தநல், விளங்களி றன்னவல் விராமனோடு” (இ) “கொய்யு
நாண்மலர் விரைகமழ் யமுனை கொய்யாத, செய்ய பொற்றாணர் த்
தேந்தொடை யொன்றெடு செறிந்த, செய்ய ருங்குழ லிரேவதி
கொழுநற்கு செய்யா, வைய நீலநண் டிலிரண் டளித்ததையன்றே”
பாகவ. அக்குரூர்வந்த: ௧௧. நம்பிமுத்திரான் கோகுல. ௮.

ங. “மூவுலகு மீராடிபான் முறைநிரம்பா வகைமுடியத், தாவியசே வடி”
சீலப். ௧௭.

ச. இத்தூற்பக்கம் ௧௪௪: ௨ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

டு. “தன்னெவ்வய் கூரினு நீசெய்த வருளின்மை, யென்னையு மறைத்தா
னென் றோழி” (கலி ௪௪: ௮ - ௧) என்பதும் அதன் குறிப்புக்களில்
இவ்விடத்துக்கு ஒத்தனவும் இங்கே ஒப்புநோக்கற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * உடைபேபோற்றகை, † நிரையையுடைய, ‡ சேர்ப்பனே கடல் தன் கரைய
..... உளஞ்ஹ உயமங்கொக்க யென்மிற நிரைக்கு. || நீலயாடைக்கு.
= ஒப்பன்மையின் ஊரலர், + கூறிக் கரைய. + என்ற உள்ஹை,
x சூர்ப்பவள்ளாய்.

எஎஎ

கலித்தொகை ௧௨௪.

காரிகை பெற்றதன் கவின்வாடக் கலுழ்பாங்கை

(க) ரீரல ரணிகொண்ட பிறைதுத லல்லாக்கால்

எ - து: காரிகைபெற்ற * தன் அழகு கெடும்படி மனக்கலக்குதலாலே
அப்பொழுதே பீர்க்கினது பூவினது அழகைத் தன்னிடத்தேகொண்ட
பிறைபோலும் ததலல்லாத இடத்து, இவ்வூரிலுள்ளார் அலரை உயர்த்துக்
கூப்பிடும்படி நீ இவனைக் கைவிடுகையினாலே யிருகின்ற தன்னுடைய வருத்

தக்தையுடைய (2) காமநோயை என்னையும் உட்பட மறைத்தான்; அதனாற் பெற்றதென்? துதல் புலப்படுத்தா நின்றுதே. எ - று.

காரிகைபெற்ற தன் கவின் - பிறர் இவளழகைப் பெறுதற்குக் காரணமான தன் அழகு; என்றது ிபிறர் (௩) மகளுக்கு ஒப்புக் கூறுமிடத்து இவள் உவ்வையாய் நிற்பனென்பதாம்.

கூ இணைபிவ்வு ரலர் தூற்ற (சு)வெய்யாய்நீ துறத்தலிற் புணையில்லா வெவ்வனோ யென்னையு மறைத்தாண்மற் றுணையாருட் டகை||பெற்ற தொன்னல மிழந்தினி யணிவனப் + பிழந்ததன் (ரு)னணைமென்றோ எல்லாக்கால்

க. “துதல், பிரல ரணிகொண்ட பிறைவனப் பிழவாக்கால்” (கலி. ௫௩. ௧௪ - ௧௫). என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

உ. “என்றுதன் எனகம்புடை யியலக் காணையா, லொன்றிய வுள்ளனோ யொளிக்க லுற்றன, ளின்றிவ ளகத்தது காமநோ யெனப், பொன் றவழ் பசலைமெய் புகல லுற்றதே” துளா. கல்யாண. உகக.

௩. (அ) “உரவோ ரெண்ணினு மடவோ ரெண்ணினும், பிறர்க்கு நீ வாயி னல்லது நினக்குப், பிறருவம மாகா வொருபெரு வேந்தே” பதிற். எஃ. ௧ - ௩. என்பதும் (ஆ) “சூர்மருக் கறுத்த மொய்ப்பின் மதவலி, போர்மிகு பொருசு” (திருமுருகு. உஎடு. ௧.) என்புழி, “பொருசு” என்பதற்கு, ‘உவமிக்கப்படுவாய்’ என்று உரையும், ‘பொருவப்படுமவன், பொருருனென நின்றது’ என்று விசேடவுரையும் (இ) “பொருப்பிற் பொருசு” (மது. ௪௨) என்புழி, “பொருசு” என்பதற்கு ‘ஒப்பற்றவனே’ என்று உரையும் ‘பொருருனென்றது தான் பிறர்க்கு உவமிக்கப்படுவா னென்னும், பொருட்டு’ என்று எழுதியிருக்கும் விசேடவுரையும், (ஈ) “ஒரு வீரரு முவமைக்கெதி ரில்லாவிற லுரவோன்” வில்லி. மணிமான். உஅ என்பதும் ஈண்டு அறிதற் பாலன.

௪. “எய்யா மையே யறியா மையே” தோல். உரி. கு. ௪௪.

௫. “அணைமென்றோள்” பரி. எ: ௫௫. இந்துல் ௪00: ௪. குறிப்புப் பார்க்க. (பிரதிபேதம்) * தன் கவின் பிறர் இவ.....நிற்பனென்பதாம். தன் அழகு கெடுமபடி

† நின்றதே இணையிவ்வு, ிபிழமகளுக்கு, || பெறத்தொன், + இழந்தன்னையினை,

எ - து: தோழியர் தோள்களில் அழகுபெற்ற இயற்கை நலத்தையும் இப்பொழுது இழந்து, நீ அணிதலாற் பெற்ற செயற்கை நலத்தையும் இழந்த சன்னுடைய அணைபோன்ற மெல்லியதோ எல்லாத் இடத்து, தம்மிற்குடி இவ்வூரிலுள்ளார் அவர் தூற்றும்படி இவள் வருத்தத்தை நீ அறியாயாய் நீ துறக்கையினாலே * உண்டான தனக்கு உவமை கூறவொண்ணாத வருத்தத்தையுடைய காமகோபை என்னையும் உட்பட மறைத்தாள் ; அதனாற் பெற்றதென் ? தோள் புலப்படுத்தா நின்றதே. எ - று.

கக. இன்றில்லு ரலர் தூற்ற வெய்யாய்நீ துறத்தளி
 னின்றதன் னெவ்வநோ யென்னையு மறைத்தாண்மன்
 வென்றவே னுதியெய்க்கும் விறனல னிழந்தினி
 †நின்றநீ நுகக்கலுழு நெடும்பெருங்(க)க ணல்லாக்கால்

எ - து: வென்றவேலினது முனையெய்க்கும் வெற்றியினையுடைய நலத்தை இப்பொழுது இழந்து நீர் நின்று உரும்படியாக அழுத நெடிய பெரியகண் அல்லாத இடத்து, இன்று இவ்வூரிலுள்ளார் அவர் தூற்றும்படி இவள் வருத்தத்தை அறியாயாய் நீ துறக்கையினாலே தன்னிடத்தே நின்ற எவ்வநோயை என்னையும் உட்பட மறைத்தாள் ; அதனாற் பெற்றதென் ; கண் புலப்படுத்தாநின்றதே. எ - று.

கஎ அதனால்

பிரிவில்லாய் †போலநீ தெய்வத்திற் றெளித்தக்கா
 லரிதென்னு டிணிந்தவ (உ) நாய்நலம் பொய்தாய்
 புரியுளைத் || கவிமான்றேர் கடவுடி
 விரிதண்டார் வியன்மார்ப விரைகநின் செலவே

எ - து: அவர்ந்த குளிர்ந்த மாலையினையுடைய அதற்சியையுடைய மார்பனை ! அவ்வருத்தத்தாலே பிரிவில்லாதாரைப்போலே நீ இயற்கைப் புணர்ச்சிப் பின்னர்க் தெய்வத்தாலே பிரியேனென்று தெளிவிக்க, அப்பிரி வின்மை அரிதென்றுகருதாளாய் அதனை உண்மை என்று துணிந்தவளுடைய கெட்ட நலம் பண்டுபோலே நன்றும்படி நின்னெஞ்சிலே புரிந்த உலையின

புடைய கவிமாப்பூண்ட தேரைச்செலுத்தாரின்றி எம்மனைபிடத்துச் செல்லும்
நின் செலவை விரைவாயாகவென வரைவுகடாயினான். எ - று.

க. “கரப்பினுங் கையிகற் தொல்லாரின் னுண்க, னுரைக்கலுறுவதொன்
றுண்டு” குறள், கடஎக.

உ. “மாணிழை யரிவை காணிய வொருநாட், பூண்க மாளரின் புரவி
நெடுந்தோ” பதிநீ. அக: நடக - நடஉ.

(பிரதிபேதம்) * உண்டானதுக்கு உயமை, † நின்றீ ருக்கவிரும். ‡ போலத் தெய்யத்
சிற்றெளித்தசொல், || பரிமான், அயமான், நெடுமான்.

98

எஎஅ கவித்தொகை கடநூ.

அதனால் விரைகவென்க. ஆய்நலம் - நுணுகியநலம்.

இதனால், தலைவற்குப் புணர்ச்சியுடையகை பிறந்தது.

இது (க) *நான்கடியே நான்கடித் தாவிற்றகு மரபென்றதனூற் கொண்ட
நான்கடித் தாழ்சையும் நடைநவிலாது பொருள்பெற்ற தனிச்சொல்லும்
தரவியலொத்து இறுதிரியையுரைத்த சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழ்சைக்கலி.(எ)

(கூஉநூ.) கண்டவ ரில்லென வலகத்து ஞ்ணரா தார்

தங்காது தகைவின்றித் தாஞ்செய்யும் வினைகளு
ணெஞ்சறிந்த கொடியவை மறைப்பினு மறிபவர்

நெஞ்சத்துக் குறுகிய கரியில்லை யாகனின்

வண்பரி நவின்ற வயமான் செல்வ

நன்கதை யறியினு நயனில்லா நாட்டத்தா

லன்பிலை யெனவந்து கழறுவ லையகேள்;

அ மகிழ்செய் தேமொழித் தொய்யில்கு ழிளமுலை

முகிழ்செய முள்கிய தொடர்பவ ஞ்ணக

ணவிழ்பனி யுறைப்பவு நல்காது விடுவா

யிமிழ்திரைக் கொண்க கொடியை காணீ;

கஉ இலங்கே ரெல்வளை யேர்தழை தைஇ

நலஞ்செல நல்கிய தொடர்பவர் சாஅய்ப்

க. (அ) “இடைநிலைப்பாட்டே, தரவுகப்பட்ட. மரபின தென்ப” என்னும் தொல். செய். கருச-ஆம் சூத்திரவுரையில் ‘தரவீற் சருங்கு மென்றது அகப்படுமென்றான், தாவோடு ஒத்து வருந் தாழிசை என்ப தூஉங் கோடற்கு. என்னை? மக்களகத்துப் பிறந்தான் என்றவழி அச்சாதியோடொக்கப் பிறந்தானென்பது படுமாகவின்’ என்றுகூறி, அதற்கும் தொல். செய். கரு.எ - ஆம் ‘சூத்திரவுரையில் அளவியலாற் சரிதகமொத்ததென்பதற்கும் இச்செய்யுளை மேற்கோள் காட்டுவர் பேராசிரியர். (ஆ) நச்சினூர்க்கினியர் தொல். செய். கரு.எ - ஆம் சூத்திரவுரையில், ‘இது நாலடி யிழிபாகிய நான்கடித்தரவிற்கு மரபென்ற இலேசாற்கொண்டநான்கடித்தாழிசை தம்முள் அளவொத்து வந்து நடை நவிலாது பொருள்பெற்ற தனிச்சொல்லும்பெற்றுத் தரவியலொத்து இறுதிநிலை யுரைத்த சரிதகமும்பெற்ற வொத்தாழிசைக்கலிப்பா’ என்று இங்குள்ள செய்தியையே தெளிவாக எழுதியிருக்கிறார்.

(பிரதிபேதம்) * நான்கடிபோய நான்கடித்.

ஐந்தாவது நெய்தல் அ.

எள்க

புலந்தழப் புல்லாது விடுவா

யிலங்குநீர்ச் சேர்ப்ப கொடியை காணீ;

கசு இன்மணிச் சிலம்பிற் சின்மொழி யைம்பாற்

பின்னொடு கெழீஇய தடவா வல்கு

னுண்வரி வாட வாராது விடுவாய்

தண்ணர் துறைவ தகாஅய் காணீ;

எனவாங்கு;

உ.க அளையொன் றளிமதி பெருநா நின்னின்

றிறைவரை நில்லா வளைய விவட்கிளிப்

பிறையேர் கடர்நுதற் பசலை

மறையச் செல்லுநீ மணந்தனை விடினே.

இது வரைவுநீட ஆற்றாத தலைவிநிலைமை தலைவற்குத் தோழி உற்
அவனை நெருங்கி வரைவுகடாயது.

இதன் பொருள்.

(க) கண்டவ ரில்லென x ஷலகத்து ஞ்ணராதார்
தங்காது தகைவின்றித் தாஞ்செய்யும் வினைகளு
ணெஞ்சறிந்த கொடியவை † மறைப்பினு மறிபவர்
நெஞ்சத்துக் குறுகிய கரியில்லை யாகலின்
வண்பரி நவின்ற வயமான் செல்வ
நன்கதை யறியினு நயனில்லா (உ) நாட்டத்தா
லன்பிலை யெனவந்து கழறுவ லையகேள்

- க. (அ) “தன்னெஞ் சறிவது பொய்யற்க பொய்த்தபின், தன்னெஞ்சே
தன்னைச் சுடும்” என்னும் குறளின் உரையில் கெஞ்சு கரியாதற்கு,
“கண்டவ ரில்லென.....கரியில்லை யாகலின்” என்னும் அடிகளை
மேற்கோள்காட்டி, ‘பொய்மறையாமையின் அது கூறலாகாதென்பது
இதனாற் கூறப்பட்டது’ என்பர், பரி; குறள். உகந. (ஆ) “தன்னைத்தன்
னெஞ்சந் கரியாகத் தானடக்கித், பின்னைத்தானெய்தா நலனில்லை”
அறநெறி. உ௦௭. (இ) “வஞ்சித் தொழுகு மதியில்காள் யாவரையும்,
வஞ்சித்தோமென்று மகிழ்ந்தின் -வஞ்சித்தீ, வெங்கு முனனெருவன்
காணுக்கொ வென்றஞ்சி, யக்கக் குலைவ தறிவு” நீதிநெறி. கச.
என்பவை இங்கே அறிதற்பாலன.

உ. நாட்டம் - ஆராய்ச்சி. | றம். நடு: கச. எ: கக.

(பிரதிபேதம்) * உலகத்தணராதார், † மறைப்பவு மறைபரயா னெஞ்சத்திறகுறுகிய.

எஅ0

கவித்தொகை கஉரு.

எ - து: அறியாதவர்கள் தம் மனம் இது செய்யலாகாதென்று மீளாதே வேறு விலக்குவாரும் இன்றி உலகத்திற் கண்டவர்களும் இல்லையென்று கருதித் தாஞ் செய்யுந் தீவினைகளுள் தாம் நெஞ்சறியவே செய்த கொடிய தீவினைகளைப் பின்பு பிறர் அறியாமல் மறைத்தார்களாயினும் தாஞ் செய்த மையை அறிந்திருக்கின்றவர்கள் தம்முடைய நெஞ்சத்திற்காட்டில் அணுகிய சான்று வேறில்லையாகையினாலே வளவிய பரியலேபயின்ற வலியினை யுடைத் தாதியருகிரையையுடைய செல்வனே! நின்னை யான் கழறவேண்டுவதில்லை. அக்கழறவேண்டாமையை நன்றாக அறிந்தேனாயினும் நின்னோடு யான் கொண்ட நலம்பாடிவல்லாத ஆராய்ச்சியாலே, நீ அன்புடையை யல்லையென்று சொல்லிவந்து நின்னைக்கழறுவேன்; ஐயனே! நீ அதனைக்கேள். எ - து.

நயன் - உறவு(மாம்.)

அ (க) மகிழ்ச்செய் தேமொழித் தொய்யில்சூழி னமுலை
முகிழ்ச்செய (உ) *முள்கிய தொடர்பவ ஞ்ணக
(ந) ணவிழ்பளி யுறைப்பவு நல்காது விடுவா
யிமிழ்திரைக் கொண்ட கொடியை காணீ

எ - து: மகிழ்ச்சியைச் செய்கின்ற † இனிமையுடைத்தாகிய மொழியினை யுடையாளுடைய தொய்யில் எழுதின இளையமுலை தோன்றுதலைச் ‡ செய்யா நின்ற இளமைப்பருவத்தே நீ கூடிய தொடர்ச்சியை, அவன்கண் தோற்று வித்தநீர் துளியாகவிழவும் அதுகண்டும் நல்காது விடுகின்றவனே! ஒலிக்கின்ற திரையையுடைய கொண்டனே! நீ மிகக் கொடியைகாண். எ - து.

கஉ (ச) இலங்கு(஠)தே ரெல்வளை யேர்தழை தைஇ
நலஞ்செல நல்கிய தொடர்பவள் சாஅய்ப்
|| புலந்தழப் புல்லாதுவிடுவா
(ஃ) யிலங்குநீர்ச் சேர்ப்ப X கொடியை காணீ

க. தோழி தலைவனை “அன்பிலை கொடியை” என்றற்கு, “மகிழ்ச்செய்சேர்ப்ப கொடியை காணீ” என்னும் பகுதிகள் மேற்கோள்; தோல் கம்பி. கு. கடு. ‘பரத்தைவாயில்’ இளம்.

உ. முன்குதல் - கூடுதல்: கீவக. ௪௨௦, ௬௮௭, ௧௪௧௩, ௧௮௧௪, ௧௯௮௧, ௨௧௮௪.

௩. வகர மகரமும் தம்முள் ஒன்றற்கொன்று எதுகையெனப்படும். உயி ரொதுகை, மூன்றா மெழுத்தொன்றெதுகை யென்பாருமுளர்.

௪. “இலங்கே ரெவ்வளை” கலி. எ: ௧௧; ௪௬: ௨௭.

௫. இந்நூற்பக்கம் ௩௫௮: ௪ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

௬. “இலங்குநீர்த் தன்சேர்ப்ப” கலி. ௧௨௧: ௫.

(யிரதிபேதம்) * மூழிய, † இனிமையையுடைத்தாகிய, ‡ செய்யா நிறின்ற. || புலத்தடி
“புலத்தடிப் புல்லாத(என்பத தொல். பிரதிபேதம்). X வலியை.

ஐத்தாவது நெய்தல் அ.

எ அக

எ-து: எவ்வளையினையுடைவானது அழகையுடைய(க)தழையை உடுத்து இலங்குகின்ற. இனிமைப்பருவத்து * எழுச்சியினுடைய நலம் மேன்மேல் வளர்த்துசெல்லும்படி நீ நல்கிய தொடர்ச்சியை, அவன்மேனிசாய்ந்து நின்னை வெறுத்து அழாநிற்க அது கண்டும் பொருந்தாதே கைவிடுகின்றவனே இலங்குகின்ற நீரையுடைய சேர்ப்பனே! நீ மிகக்கொடியைகாண். எ - று.

௧௬ (2.) † இன்மணிச் (௩)சிலம்பிற் (௪)சிண்மொழி பைம்பாற்

பின்னொடு ‡கெழீஇய தடவர வல்கு

ஹண்வரி வாட வாராது விடுவார்

(௫)தண்ணந் துறைவ தகாஅங் காணீ

எ - து: இனிதாகிய உள்ளிமெனியையுடைத்தாகிய சிலம்பினையுடைய சிலவாகிய மொழியினையுடையானுடைய மயிரைப் பின்னிமுடிக்கின்ற இனிமைப்பருவத்தே வந்து பொருந்தின உறவின்பெருமை இடையருது வாரா நிற்க, அவளல்குலின் துண்ணய வரி வாடும்படி அவன்பால் வாராமல் அவனைக் கைவிடுகின்றவனே! தண்ணந் துறைவனே! நீ இனித் தகுதிப்பா ண்டடாகாய் காண். எ - று.

எனவாங்கு, அசை.

௨.௧ அணையென் றளிநதி பெரும நின்னின்

நிறைவரை தில்லா வளைய ||ளிவட்குணின்

நிறையேர் கடர்நுதற் +11சலை

மறையச் செல்லுநீ மணந்தனை விடியின.

எ - து: பெருமா! அவளை யான் கூறிய அடிகள்மையையுடைய

என்று உட்கொண்டு அளிப்பாய் ; அளித்துவரைந்து தோள்மணந்தனையாய்

க. தழை, இன்னதென்பதும் அதனை இகாயமகளி ருடுப்பென்பதும் இந்நூற்பக்கம் கருக: க-ஆம் குறிப்பால் அறியலாகும்.

உ. தாழிசையில்லாத இடைநிலைப் பாட்டுக்கு “இன்மணிச்..... தகாய் காண்” என்பது மேற்கோள்; தோல், செய். கு. கருஉ. பேர். கு. கருஎ. சர்.

ங. “ஆய்சிலம் பெழுந்தார்ப்ப வஞ்சில வியலுநின், பின்னுவிட் டிருளிய வையம்பால்கண்டு” கலி. குக: எ - அ.

ச. இந்நூற்பக்கம் கடுக: க ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

டு. விரிக்கும்வழி விரித்தலுக்கு, “கண்ணக் துறைவன்” என்பது மேற்கோள்; தோல், எச்ச. கு. ச௦௩. சேனா.

(பாதிபேதம்) “எழிச்சி, |இன்மொழிச்சிலம்பின், இன்மொழிச் சிலம்பினின், இன்னரிச்சிலம்பின். † தழீயுதட. || அய்க்கினி. † பயலை.

எ அஉ

கலித்தொகை கஉ. ச.

விடின நின்னையின்றி *இறையினெல்லையில்லாமற் கழன்ற வளையினையுடைய இவட்கு இனிப் பிறையையொக்குந்திருதுதலிற் றேன்றியபசலை ஒருகாலமும் வாராமல் மறையும்படியாகப் போமென வரைவுகடாயினள். எ - று.

இதனால், தலைவற்குப் புணர்ச்சியுவகை † பிறத்தது.

இது “பரத்தை மறுத்தல்வேண்டியும்” என்னும் (க) சூத்திரத்தாற் கை கோளிரண்டற்கும் பொதுவாகப் பொருள் கூறவும் பெறும்.

இது தாழிசையல்லா இடைநிலைப் பாட்டுப்பெற்றப் புல்லாது விடுவாயெனக் குறைத்துவருதலின் யாப்பின்வேறுபட்டகொச்சகம். (அ)

(கஉ.க.) பொன்மலை சுடர்சேரப் புலம்பிய விடனோக்கித்
தன்மலைந் துலகேத்தத் தகைமதி யேர்தரச்
செக்கர்கொள் பொழுதினா னெலிரீவி யினநாரை
முக்கோல்கொ ளந்தணர் முதுமொழி நினைவார்போ
லெக்கர்மே லிறைகொள்ளு மிலங்குநீர்த் தண்சேர்ப்பு;
௬ அணிச்சிறை யினக்குரு கொலிக்குங்கா னின்றிண்டேர்
மணிக்குர லெனவிவண் மதிக்குமன் மதித்தாங்கே
யுள்ளான்ற வொலியவா யிருப்பக்கண் டவைகானற்
புள்ளொன வுணர்ந்துபிற் புலம்புகொண் டினையுமே;
௧0 நீர்நீவிக்களுன்றபூக் கமழுங்கா னின்மார்பிற்
றார்நாற்ற மெனவிவண் மதிக்குமன் மதித்தாங்கே
யலர்பதத் தசைவளி வந்தொல்கக் கழிப்பூத்த
மலரொன வுணர்ந்துபின் மம்மர்கொண் டினையுமே;
௧௪ நீணகர் நிறையாற்று ணினையுநள் வதிந்தக்காற்
றேண்டோலா யெனநின்னை மதிக்குமன் மதித்தாங்கே
கனவெனப் புல்லுங்காற் காணாய்க் கண்டது
கனவென வுணர்ந்துபிற் கையற்றுக் கலங்குமே;

நானவாங்கு;

க. நொல். கற்.ரு கள. இச்சூத்திரத்தினுடையிலும் இவர் இச்செய்யுளை
இச்செய்திக்கே மேற்கோள்காட்டி, இதனைக் கைகோ ளிரண்டிற்குங்
கொள்கவென்பர்.

(பிரதிபேதம்) * இனி இறையினெல்லை. † பிறந்தது. இது தாழிசை.....கொச்சகம்.
இவ பரத்தை மறுத்தலையெண்டியும்.

ஐத்தாவது நெய்தல் கூ.

௭ அந்

௧௩ பலநினைந் தினையும் பைந னெஞ்சி
னலமர னேயு னுழக்குமென் னெழுநி
மதிமருள் வாண்முகம் விளங்கப்

புதுநல மேற்கரப் பூண்கரின் நேரோ.

இது தோழி தலைவியது ஆற்றமை கூறித் தலைவனை வரைவுகடாயது.

இதன் பொருள்.

பொன்மலை (க)சுடர்சேரப் புலம்பிய விடனோக்கித்

தண்மலைந் துலகைக்கக் கதகைகாதி போர்தரர்

செக்கர்கொள் பொழுதினெ றெலிரீனி யினகாரை

முக்கோல்கொ ளாக்கணர் முதுமொழி ரினைவார்போ

லெக்கர்மே லிறைகொள்ளு (உ)யிலங்குநீர்க் தண்சேர்ப்பு

எ-து: (க)பொன்னையுடைய அத்தகிரியிலே ஞாயிறு சென்றசேர, அஞ்ஞாயிறு உடனேபட, ஞாயிறின்றி வருந்தின உலகைகோக்கி உலகக்கொண்டாமும்படியாகத் தகைமையினையுடைய மதி எழாரிற்க, செக்கர்வானத்தைக் கொண்ட அந்திக்காலத்தின்கண்ணே, (ச) முக்கோலைக் கையிலே கொண்ட அந்தணர் முதியமொழியை நினைக்கின்றவர்களைப்போலே, இனமான நான்கள் ஆரவாரத்தைக் கைவிட்டு இடுமணன்மேலே இறுத்தலைச் செய்யும் இலங்குகின்ற நீரையுடைய சேர்ப்பனே ! எ - து.

(இ) அந்தணர், காஷாயம் போர்த்த குழாங்கள். முதுமொழி - பிரணவம்.

பெரியநாரைசிறகுசிவந்திருத்தலானும்முகஞ்சுட்டதரையிலேசென்று||குத்து தலானும் அதனை முக்கோலை ஊன்றியிருந்த அந்தணரோடு - ஒப்புரைத்தார்.

(க) நாரை பகற்பொழுதெல்லாம் பல்லுயிர்க்கு வருத்தஞ்செய்து இரைகவர்த்து அந்திக்காலத்து ஓர் ஆவாயின்றித் தீங்குசெய்யாதாரைப் போலே

க. "தினகரன்சுந் நிகழ்க மண்டலம், பனிகொள் செக்கர்தம் படம தாகவே, யினிய வந்தனைக் கெறியும் வேலைசேர், புளித ரொத்தநப் புண்கண் மாலையே" வில்லி. குறுபோர். கசஉ.

உ. "இலங்குநீர்ச் சேர்ப்ப" கலி: கஉஇ: கஇ.

ங. "அத்தமென்னும், பொன்னஞ் சிலம்பு கதிரோன் மறைதலும்" இறைஞ. கஅ. மேற்கோள்.

ச. இந்நூற்பக்கம் இஅ: உ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

இ. "சிறமீன் கவுட்கொண்ட செந்தாவி நாராய்" ஐந் - எழு. கஅ.

ஊ. "கூர்வாய்ப் பறைதபு பெருங்கிழ நாரை, வஞ்சனை தூங்கி யார லுண்ணு, கீங்காப் பழனப் பெருநகர்க் கூடல்" கல். ஈக: உ - ச.

(பிரதிபேதம்) * ததைமதி, † உடனேபட்டு, ‡ ததையிலே, || குத்ததலை குமுக்கோலை,
+ ஒப்புத்தார்.